NEVERMORE BALTIMORE

Petr Heteša

I.
Pochybná investice
1.
Ségra byla odjakživa blbá a podle toho taky dopadla. Blbě…
Tedy ne, že bych jí to přál. Neviděli jsme se patnáct, dvacet let a můj vztah k ní byl stejný, jako vztah k CENTRE DE POMPIDOU. Totálně neutrální. Žili jsme si oba svůj život, každý na opačné straně Atlantiku. Ona ve Státech a já ve Francii. Do Ameriky přesídlila, když jí bylo osmnáct, zatímco já zůstal ve své rodné Paříži. Utáhl ji na vařené nudli (nebo spíš špagetě) nějaký Ital, kterého jsem zahlédl jenom jednou v životě – když přijel na skútru, který musel snad hodinu předtím najít někde na městském smetišti, bez značky, bez světla, bez zpětného zrcátka, ale zato asi se zbrusu novým klaksonem. Zatroubil nám pod oknem na VINTAGE CREST, ségra se vyklonila ze svého pokoje (zatímco já z kuchyně a rodiče pak z obýváku), řekla mu ciao a pak už jsem nikdy neviděl ani ji, ani jeho. Byla blbá. Tehdy ji omlouval její věk. Netušil jsem, že jí to zůstalo.
Nějaký Sean Madrigo z Washingtonu totiž přicvakl k jejímu úmrtnímu oznámení také pitevní protokol, ve kterém stálo, že v jejím dvaašedesátikilogramovém těle bylo nalezeno i tři sta šedesát gramů cizích kovů v podobě projektilů ráže pětačtyřicet. Ségra byla odjakživa cáknutá a byl to ten typ, co přitahoval průšvihy a katastrofy. Města, ve kterých pobývala, měla většinou šedesátiprocentní pravděpodobnost, že je v nejbližších dnech zasáhne tajfun, zemětřesení, nebo aspoň teroristický útok. Když nad tím tak přemýšlím, vlastně ani nevím, kde pobývala jedenáctého září 2001. Tipoval bych to na McDonalda dva bloky od TWINS TOWER.
2.
Nesnáším Spojené státy. Ne proto, že neměli Victora Huga, Paula Sartra, Rimbauda, Moneta, Marca Chagalla, Le Corbusiera, ale proto, že mají Hollywood, Quick Food, Las Vegas, Halloween a všechny ty svoje nabubřelé prezidenty včetně toho posledního. Američané jsou prostě ulítlí ve všem, co dělají, což – jak mi došlo později – vlastně musel být ideální životní prostor pro moji ulítlou ségru. Byla ulítlá už od narození a já ty Američany nesnášel snad taky od narození.
Když mi bylo dvanáct, napadlo mě dokonce, jestli náhodou moje máti neměla ségru s nějakým Američanem osvobozujícím Paříž. Byla to hrozná doba a ve škole jsme se dozvěděli, že i Američané znásilňovali ty, co měli osvobozovat. O dva roky později, když jsem si udělal pořádek v datech, mi došlo, že by ségra musela být hodně přenošená, jelikož se narodila třicet let po válce.
Když jsem teda vystoupil na schůdky Boeingu na washingtonském letišti a nasál ten washingtonský vzduch, vůbec jsme nechápal, jak tu ségra mohla žít. Byla fakt ulítlá.
3.
Zastavil mi až třetí taxík. Buď jsem vážně vypadal tak blbě a nebo znamení na zastavení taxíků funguje jinak ve Washingtonu a jinak v Paříži.
„Pán je z Evropy, co?“ konstatoval taxikář, když jsem se konečně posadil na zadní sedadlo jeho vozu a on pustil spojku, že skoro urval převodovku.
„Stejně jako vaše auto.“
„Takže z Číny?“
„Renault je francouzská kára.“
„To mě podrž… to slyším poprvé.“
Byl to malý zakrslý Hispánec s vlasy Jimiho Hendrixe, které si naposledy myl snad opravdu když ještě Jimi vystupoval na koncertech hippies.
„Já fakt myslel, že je to čínský, když to tak málo žere.“
„Potřebuji na Westland Row… číslo 46.“
„Číslo 46 znám, ale Westland Row mně nic neříká.“
„Aha…“
„Ve kterým městě?“
„Mělo by to být tady… tedy pokud jsem přistál ve Washingtonu.“

„Jste si jistej?“
„Ten, co řídil to letadlo, říkal, že nás vítá Washington.“
„Ne… že tu fakt podobná ulice existuje.“
„Mám to na úředním papíru.“
„V životě jsem o ní neslyšel. Která část?“
„Někde za řekou…“ plácl jsem, abych nevypadal blbě, přestože jsem si nebyl jistý, jestli vůbec nějaká řeka Washingtonem protéká. Hispánec vzal do pravé ruky mobil, který se mu houpal na koženém řemínku na krku, vyťukal nějaké číslo, a pak řekl:
„Hele, Agnes… mám tu nějakýho Číňana, nebo co… potřebujeme do Westland Row… jo, kousek od letiště… na to se vyser… až na Santor Bridge? To si děláš prdel… ne… jasně… dobrý, díky…“
Vymáčkl mobil a nechal ho dál houpat se na hrudi.
„Je to na druhým konci města, což v tomhle zasraným provozu bude docela zajímavý. Možná jste měl v tom letadle zůstat a vystoupit až na další zastávce. Z druhý strany by to bylo tutově rychlejší.“
„Myslíte z Vegas?“
„No, to asi ne… ale třeba z Clevelandu nebo z Indianapolis.“
„V Paříži jsou taky zácpy, jsem zvyklej.“
„Jo… tak se držte. Protože tady jsou navíc kombinovaný s průjmama…“
4.
Cesta washingtonskými ulicemi na Westland Row trvala padesát minut, přičemž jsem si ale nebyl jistý, jestli mě ten vyslanec Španělského království nevozil jenom pořád dokola, aby na mě trhnul nějaký kšeft. Chtěl dvacet dolarů. V Paříži bych za to možná dojel až k Atlantiku.
Dům číslo 46 byl pětipodlažní oprýskaný barák s okapy urvanými dva metry nad chodníkem a dvěma psy posedávajícími u popelnice. Byl jsem na předměstí. Nebyla to ještě obytná čtvrť, ale taky už to nebylo administrativně obchodní centrum. Bylo to něco mezi tím, prostě takové to cosi, co města mezi tím mívají, aby tam nebylo úplné prázdno.
U bytelných vstupních dřevěných dveří s malými zamřížovanými okýnky bylo tablo asi se třiceti zvonky, přičemž ani na jednom nebylo žádné označení. Naopak, z některých trčely neizolované dráty. Zkusil jsem kliku. Bylo otevřeno. Všiml jsem si, že zámek byl odvrtaný. Někdy dávno. Možná v minulém století. Dům vůbec působil jako vyvržený z dávné minulosti. V hale už neuklízeli nějakých dobrých deset let a domovní schránky na pravé straně chodby přetékaly reklamními letáky, které – soudě podle jejich grafiky – mohly pocházet ještě z doby boje o nezávislost. Přímo proti vstupním dveřím byla klec výtahu. Pokus o jeho přivolání jsem vyloučil a zamířil ke schodišti s ozdobným zábradlím, jež na sobě mělo snad třicet nátěrů z různých dob.
Bronzovou cedulku s nápisem Sean Madrigo jsem našel ve čtvrtém patře. Hned pod ní byla přímo na omítce leukoplast s fixovým nápisem KLEPEJTE. Nesměle jsem zaklepal.
5.
Sean Madrigo seděl za dlouhým stolem sestaveným ze tří jednotlivých kusů, přivezených snad ze školní jídelny. Napovídaly tomu jejich ocelové nohy a umakartová deska. Než jsem se ovšem dostal do jeho zorného pole, musel jsem projít dvěma úplně opuštěnými a vystěhovanými místnostmi. Možná tam kdysi míval sekretářky. Možná se mu už tolik nedařilo.
Přes své dokonale španělské jméno byl černý. A velký. Možná dvakrát větší než já. Kromě něj, stolu sestaveného ze tří školních jídelních, šatní skříně a jedné skříně na šanony, byla místnost prázdná.
„Nepochybně pan Jerry Linden,“ zahalekal na mě širokým úsměvem, jak už to černoši umějí.
„Dobrý den… ano, jsem Linden. Jsem tu kvůli…“
„Loraline Lindenová, jasně… Stříbrná Lolly.“
„Prosím?“
„Tak jsme ji tady znali my, víte? Byla skvělá, i když do zlaté jí přece jenom kousek chybělo.“
„Aha…“
„Posaďte se, pane Lindene,“ řekla hora masa potažená černou kůží a ukázala na jedinou židli, přistavenou k jeho stolu z druhé strany.
„Vy jste skutečně právník?“ zeptal jsem se.
„A nevypadám na to, sakra?“ zeptal se skoro uraženě Sean Madrigo a sebral smítko z ramene svého oranžového saka s obrovitými klopami. Už mu v nich chyběla jenom kytička. Nejlépe slunečnice.
„Psal jste mi, že by bylo nejlepší, kdybychom pozůstalost vyřídili tady u vás na místě.“
„Jistě.“
„Doufám, že proto máte dost pádný důvod, protože jsem ve Státech úplně poprvé… a předpokládám, že

naposledy.“
„Ale copak? Nelíbí se vám tu? Nebo už jste zde v naší krásné zemi zažil nějakou špatnou zkušenost?“
„Nezažil jsem ještě vůbec nic a doufám, že ani nezažiju. Letadlo mi letí zítra.“
„Spěcháte?“
„Mám docela dost práce,“ zalhal jsem.
„V jakém oboru děláte? Teda smím-li se zeptat.“
„Učím.“
„Učíte?“ vytřeštil na mě své obrovské hnědé oči s obrovskými bílými bělmy.
„Sestra vám o mně nikdy nevyprávěla?“
„Nikdy. Byla ukecaná, to je fakt… ovšem o vás nikdy nepadla ani zmínka.“
„V tom případě to bylo oboustranné.“
Černoch se usmál. Docela ho to pobavilo.
„Tak vy učíte…“
„Jo.“
„A co učíte?“
„Co myslíte?“
„No… tipoval bych jadernou fyziku.“
„Vedle.“
„Pak teda… no, jestli jste opak vaší sestry, tak to musí být teologie.“
„Jak jste na to přišel, proboha?“
„Nevím.“
„Střední škola. Gymnázium. A taky vedu skauty na základní škole.“
„Panebože…“ řekl černý obr a prohrábl se nějakými papíry na svém stole.
„To je špatně?“
„Ne… ne… všechno je v pořádku. Mohl bych vidět váš pas?“
„Můj pas?“
„No jasně… Pokud vám tady mám vyprávět o Stříbrné Lolly, o které toho asi moc nevíte, tak bych byl docela rád, kdybych si mohl být jistý, že jste opravdu její bratr.“
Sáhl jsem do náprsní kapsy saka a podal mu svůj pas. Prolistoval ho úplně celý, jako kdyby chtěl kontrolovat všechna víza, která v něm mám. Nebylo tam ani jedno. Podal mi ho zpátky.
„Vy jste si s Lolly ani nepsali, co? Žádné e-maily, žádné telefonáty?“
„Ani na Nový rok,“ řekl jsem a byla to svatá pravda.
„Kdy jste ji viděl naposledy?“
„Myslel jsem, že mi chcete říct o nějaké případné pozůstalosti, ne že to bude policejní výslech.“
„Promiňte… jenom mě to zajímalo.“
Pak se otočil a sáhl někam za sebe do skříně se šanony. Jeden vzal, chvilku se v něm hrabal a potom mi šoupl přes stůl fotografii.
Vzal jsem ji do rukou. Zíral jsem na holku s rozesmátýma šedozelenýma očima, s krátkými vlasy obarvenými na reflexní rezavou, velkými stříbrnými náušnicemi, plnými vykrojenými rty a dlouhým krkem.
„Vaše dcera?“ prohodil jsem jen tak pro forma.
„Vaše sestra,“ řekl Madrigo a zašklebil se.
„Před osmnácti lety měla ještě normální hnědý vlasy.“
„Jo? A možná vypadala i mladší…“
„Možná… V čem tady dělala?“
„Co myslíte?“ zeptal se megačernoch a vzal si marlborku z pomuchlané krabičky na stole.
„Kouříte?“
„Před polednem nikdy.“
Podíval se na mě a nevěděl, jestli to myslím vážně, nebo ne. Možná si o mně myslel, že jsem pořádně ulítlej. Ovšem jestli byl schopen dělat právníka mé ségře, musel být ulítlý stejně. Nechal krabičku uprostřed stolu a sám si zapálil takovým tím obrovským stříbrným zapalovačem ZIPPO.
„Myslíte, že to zítřejší letadlo stihnu?“ zeptal jsem se.
„Vy v Paříži teď nemáte prázdniny?“
„Chtěl jsem jet se skauty na tábor.“
„Jistě… jistě… Promiňte, pane Lindene, hned se dostaneme k věci.“
„Díky.“
„Vaše slečna sestra tady…“

„Ona nebyla vdaná?“
„Co já vím, tak ne.“
„Aspoň jedna dobrá zpráva… Pokračujte.“
„Jela hlavně v nemovitostech.“
„Realitní kancelář?“
„To ani ne.“
„V tom případě prosím o upřesnění.“
„Vlastně to realitka možná byla. Ale jenom tak napůl. Neprodávala je.“
„Aha… Co kdybyste zkusil ještě trochu podrobnější upřesnění?“
„Jenom kupovala.“
„Kupovala nemovitosti a neprodávala je dál?“
„Teď jste to vystihl úplně přesně, pane Lindene.“
„Takže mi chcete říct, že jsem zdědil pár baráků ve Washingtonu?“ zeptal jsem se a začalo mě divně mrazit v zádech. Tajuplnost Seana Madriga mě začala docela štvát a při tomhle tempu rozhovoru mi bylo jasné, že nejenže nestihnu zítřejší letadlo, ale že nestihnu ani to, které letí příští týden.
Obrovitý Madrigo se zase prohrábl šanonem a poslal mi přes umakartový stůl fotografii. Byl na ní třípodlažní barák v nějaké ušmudlané ulici s ušmudlanou fasádou. Byl docela obyčejný a normální, až na velký neonový nápis EROS CENTRE.
„Tohle jí patřilo?“
„Jo.“
Po stole se ke mně blížila již další fotografie. Chytil jsem ji právě včas, aby nespadla na zem. Tenhle barák byl větší, měl čtyři podlaží a podstatně zachovalejší fasádu. Bohaté reliéfy kolem oken a mohutnou profilovanou římsu. Nápis nad vchodem byl docela dobře čitelný a hlásal FOX SEX. Po stole už připlouvala další fotografie. Tentokrát šikmý záběr na polovinu ulice. Spousta domů. Ten nejvyšší, pětipatrový, měl na střeše obrovský nápis HAIRY HAPPY a stříška nad vchodem byla řešena formou dvou obřích růžových ňader.
„Tipněte si, který by to mohl být,“ řekl magačernoch.
„HAIRY HAPPY.“
„Sakra, chlape, vám to docela pálí,“ řekl radostně Madrigo, jako bych uspěl v nějakém jeho soukromém testu.
„Vypadá to, že měla v oblibě docela specifický druh nájemníků,“ řekl jsem.
„Prosím?“
„No zaráží mě, proč ty své domy pronajímala vždycky…“
„Ona nic nepronajímala, pane Lindene.“
„Ona je neprojímala?“
„Ne,“ zavrtěl rezolutně Madrigo svou černou hlavou a pak dodal: „To jsou její podniky, pane Lindene.“
„Cože…? Ona to sama i provozovala?“
„Přesně tak.“
„Ona byla majitelkou tady těch bordelů?“
„Ano…“ řekl provinile jako žák z nějaké mé třídy. Možná se i opravdu styděl. U černochů není moc poznat, když se červenají.
„Panebože!“
Po stole se blížila další fotografie. Cunnigham Street. Druhý dům na pravé straně se pyšnil nápisem NIGHT CLUB CONTINENTAL.
„Kolik jich měla?“ zeptal jsem se ho.
„Devatenáct.“
Zůstal jsem na něj zírat s otevřenými ústy.
6.
Další rozhovor s panem Seanem Madrigem se odehrál v kavárně jeden blok od jeho kanceláře. Potřeboval jsem nutně panáka a vzhledem k tomu, že v jeho prosté kanceláři se nic takového nenacházelo, souhlasil s pozváním do baru.
S kavárnou měla putyka, do které mě Madrigo zatáhl, společný jenom nápis nade dveřmi. Ale nezkoumal jsem to, jelikož v některých jazykových nuancích americké angličtiny se nevyznám a možná tady opravdu CAFÉ znamená trochu odlišný typ zařízení, než v Paříži. Vlastně ani nevím, jak by se něčemu takovému v Paříži říkalo. Možná BUFET NA SÍDLIŠTI.
Jednalo se o šest stolků potažených igelitem s červenými puntíky, seřazených do jedné řady, která

končila kovovým barovým pultem, jehož větší část zabíraly dva obrovské černé hrnce s polévkou. Kávovar jsem tam nikde neviděl. Byli jsme jedinými návštěvníky a barman s vizáží vychrtlého starce z nás měl opravdu radost.
„Ahoj Maxi. Dali bychom si panáka," zahalekal hned od vchodu Sean Madrigo a posadil se ke stolku nejblíže k pultu.
„Nechcete i polívku?" zeptal se s nadějí v očích majitel dvou hrnců a já hned rezolutně zavrtěl hlavou, aby ho třeba nenapadlo nás přemlouvat. Potřeboval jsem opravdu jenom toho panáka.
„Dáme si whisky s ledem, Maxi."
„Mám tu i domácí pálenku z hrušek."
„Jasně. Ale stejně si dáme tu whisky."
„Jak myslíte."
„Pijete whisky, ne?" obrátil se ke mně Madrigo.
„Jo. Teda pokud není zrovna podomácku vyráběná."
Černoch se zasmál.
„Začínáte se mi líbit. Začínáte se podobat vaší slečně sestře. Lolly byla skvělá."
„Kdo ji zabil?"
„Baltimore…"
„Takže ho mají?"
„Ne, pane… nemají ho. Myslel jsem tím, že se jí to stalo v Baltimore."
„Takže vraha nemají."
Madrigo se na mě překvapeně podíval, jako by vůbec nepochopil mou otázku. Vychrtlý výrobce domácích lihovin před nás postavil dvě velké čtvrtlitrové sklenice, ve kterých bylo asi centimetr whisky. Aspoň jsem doufal, že je to whisky.
„Nechte si chutnat, pánové."
„Díky, Maxi," řekl můj černoch a pak se na mě znovu zkoumavě podíval. Když jsem nereagoval, řekl:
„Vraha nemají, pane Lindene… a nikdy mít nebudou."
„Nebudou? Jak si tím můžete být tak jistý?"
„Už jsem vám říkal, že se jí to stalo v Baltimore."
„Ano. To jste říkal."
„No tak vidíte."
„Já myslel, že Baltimore už neexistuje."
„Jasně že ne. Ale existuje místo, kde kdysi bývalo."
„A tam se jí to stalo."
„Přesně tak. Tam se jí to stalo. A pokud se vám stane něco na místě, kde kdysi bývalo Baltimore, můžete si být jistý, že nikdo nikdy iniciátora vašich potíží nevypátrá. De facto po něm ani nikdo pátrat nebude. Tak takhle to je."
„Ona to nevěděla?" zeptal jsem se a okusil whisky. Nebyla nejhorší.
„Věděla to, pane Lindene."
„Tak co tam dělala?"
Černoch beznadějně rozmáchl obrovitýma rukama a skoro shodil svoji skleničku. Nějak jsem to pořád nechápal. Buď jsem zrovna neměl svůj den, nebo mi z vývoje Spojených států amerických něco uteklo.
„Tak počkejte… chcete mi říct, že má sestra odjela do Baltimore… nebo tedy do míst, ke kdysi bývalo Baltimore. Že tam byla zavražděna a že policie ani nepátrá po jejím vrahovi?"
„Řekl jste to moc pěkně, pane Lindene. Přesně tak to je."
„Myslel jsem, že Amerika je vysoce civilizovaná země, která…"
„Ale to jistě je. To všechno je v pořádku a to všechno funguje."
„Jenže ne v Baltimore."
Černoch udeřil dlaní do stolu.
„Bingo. Zase přesný zásah."
„Vláda Spojených států na Baltimore rezignovala. Vzdala to."
„Sakra chlape, vy byste se měl přihlásit do nějaké televizní soutěže. Znovu zásah."
Hodil jsem do sebe zbytek obsahu skleničky. Pak jsem se zadíval na megačernocha. Usmíval se takovým tím nevinným úsměvem, jak to umí jenom černoši a kdy nevíte, jestli se vážně směje, nebo jenom ukazuje zuby.
„Takže jsem po své drahé sestřičce zdědil devatenáct baráků, plus…"
„Omyl, pane Lindene… ty baráky už jí nepatří."

Zarazil jsem se. Bylo jasné, že můj nový přítel Madrigo mi bude dávkovat dědictví po velmi malých kouskách a vždycky až potom, co strávím další překvapivé sousto.
„Před chvílí jste říkal…“
„Říkal jsem, že nakupovala objekty, až jich měla devatenáct. Jenže v tuhle chvíli už jí nepatří ani jeden. Teda zatím ne. Jsou zastaveny u bank.“
„Ona je zastavila?“
„Jo.“
„Proč?“
„Co já vím? Asi potřebovala peníze.“
„Na další barák?“
„To nevím na co, ale na další barák asi ne. Potřebovala hodně peněz.“
„Kolik?“
„Nejsem její účetní. Dva miliony? Možná tři nebo čtyři…? Fakt nevím.“
„A nebylo to tak, že vždycky zastavila ten jeden, aby mohla koupit další, a pak zase…“
„Tak to teda určitě nebylo. Zastavila je všechny najednou a u různých bank… asi před osmi měsíci.“
„Cože? Ona před osmi měsíci najednou zastavila všechny své baráky?“
„Přesně tak, pane Lindene.“
„A vy nevíte na co ty prachy potřebovala.“
„Ani náhodou,“ řekl černoch a zase se usmál tím neurčitým způsobem jako v reklamě na zubní pastu.
„Teď bych tu docela uvítal vašeho přítele s dalším panákem,“ řekl jsem a hrál si s prázdnou skleničkou v prstech.
„Maxi…“ zahalekal černoch a kůží potažená struktura kostí se znovu objevila u našeho stolu.
„Dáme si to samé ještě jednou.“
Kosti se odbelhaly za barový pult.
„Takže někde je ještě obrovský balík, který sestra inkasovala od bank jako půjčku, ale vy nevíte kde.“
„Jste fakt dobrej… přesně tak to je.“
Na stole se objevily dvě další skleničky s whisky. Hodil jsem jednu okamžitě do sebe. Vypadalo to, že má návštěva Washingtonu bude zajímavější, než jsem původně předpokládal.
„Kdo by to mohl vědět?“ zeptal jsem se.
„Co já vím? Možná její účetní.“
„Znáte ji?“
„Paní Hallworthová.“
„Kde bydlí?“
„Má kancelář v HAIRY HAPPY.“
„V jednom z těch bordelů?“
„Jsou to zařízení poskytující služby, pane Lindene. Stejně jako kadeřnictví nebo čalounictví.“
„Aha… Vezmete mě tam?“
„Nejdřív bychom měli jet na policii, abyste si převzal její věci.“
„Jaké věci?“
„Co já vím? Věci, které po ní zůstaly. Možná u sebe měla nějaké klíče, doklady, peněženku, náhrdelník… nevím.“
„Dobrá, jedeme na policii.“
7.
Vozový park Madrigovy advokátní praxe představoval dvacet let starý chevrolet neodhadnutelné barvy s obrovskými terénními koly a malou nákladní plošinou za kabinou. Nechápal jsem, k čemu advokát potřebuje polonákladní vůz, ale vzhledem k americkému soudnímu systému nakonec bylo i možné, že spisy k některým případům musel vozit naklaďákem. Motor měl zvuk jako buldozer, ale třeba to nebyl jen motor, ale i drnčící plechy na blatnících.
Policejní okrsek, který měl na starost případ mé drahé sestry – tedy spíše jenom těch pár věcí, co u ní našli – byl na Brill Square, což bylo malé, jakoby zapomenuté náměstíčko z nějakého romantického televizního seriálu s obrovským dubem uprostřed, kolem kterého byl trávník a na něm šest laviček okolo kmene stromu. Poslední nový barák tu byl postavený někdy před sto lety a všechny fasády byly stejně šedivé a omítka stejně oprýskaná. Jedinými reklamními tabulemi zde byly POŠTA, KATASTRÁLNÍ ÚŘAD – detašované pracoviště a POLICIE.
„Místní administrativní centrum,“ prohodil jsem, když jsme vystupovali z auta.
„Jo… tak nějak,“ řekl Madrigo a kopnutím zavřel dveře na své straně. Blatník zachrastil, jako by pod

kapotou byli živí koně.
Až asi na čtvrté zazvonění se odněkud z reproduktoru na fasádě ozval hlas, co že to chceme, což Sean Madrigo musel vysvětlovat taky načtyřikrát. Pak se konečně otevřely těžké dřevěné dveře, za kterými byly další troje mříže a teprve za nimi po zuby ozbrojený policista s velkým břichem a tučným prstem na ovládacím tlačítku dveřního systému. Vešli jsme.
Interiér policejní stanice připomínal skutečně policejní stanici, ale z takových těch retro filmů z dob Phila Marlowa, akorát místo psací strojů s krásnými kruhovými klávesami zde byly počítače s ošklivými čtvercovými klávesami.
„Takže Loraline Lindenová, říkáte?“ zeptal se hlubokým a silným hlasem břichatý policista.
„Jo… přesně tak. Tady pan bratr si přijel vyzvednout její věci.“
„Vy jste pan bratr?“ otočil se břichatec na mě a já jenom mlčky přikývl.
„A my jsme ji jako sebrali, nebo co?“ zeptal se policista a podíval se nechápavě na Madriga.
„Jo… sebrali jste ji.“
„A co jsme s ní udělali?“
„Předpokládám, že odvezli do márnice. Byla totiž mrtvá.“
„Mrtvá?“ zatvářil se opět nechápavě seržant s číslem 2546 na odznaku.
„Mrtvá. Byla zastřelena v Baltimore.“
„Jo takhle…“ oddechl si policista. „Tak to jste kurva měli říct hned.“
„Mluvte slušně. Pan Linden je učitel,“ poznamenal Madrigo suše a já ocenil jeho smysl pro humor.
„Tak kurva promiňte… teda… no jo… A co učíte?“
„Tělocvik,“ řekl jsem a Madrigo se na mě pobaveně podíval.
Seržant se posadil za svůj psací stůl, odsunul řízek uložený mezi dvěma obrovskými krajíci chleba na stranu, vzal do ruky klasický černý telefon s obřím sluchátkem a vytočil číslo.
„Ahoj… no Farin, kdo jinej, ty vole… Jsou tu nějací dva chlápci kvůli tý Lindenový… co jaký… no kvůli tý z toho Baltimore… no jasně… její brácha, aspoň to tvrdí… no jasně, že budu chtít nějaký průkaz, ty zatím snes teda dolů ty její věci… pokud po ní vůbec něco zbylo… cože? Tak se kurva zeptej Tonyho… jo, čau.“
Seržant položil telefon, pak se na nás podíval, usmál se a řekl:
„Za chvíli to tu máme. Zatím se můžete posadit támhle do rohu do těch křesel… když tak si posuňte tu tabuli.“
Madrigo se otočil a šel naznačeným směrem. Musel skutečně kousek odsunout polystyrenovou tabuli, na níž visely fotky obličejů, takže vypadala jako studentské tablo. Tablo střední kriminální školy.
„Ty všechny hledáte?“ zeptal se s polystyrenovou deskou v ruce.
„Jo… měli bysme. Viděli jste snad někoho z nich?“
Madrigo si znovu zběžně prohlédl tablo a řekl:
„Nevzpomínám si.“
„To je dobře. Jinak byste to musel hlásit,“ řekl zcela vážně seržant a vzal do ruky nějaký časopis, čímž dal najevo, že jeho komunikace s námi skončila. Posadil jsem se vedle Seana Madriga a natáhl si nohy.
Hledání věcí po mé drahé sestřičce trvalo policistům rovných dvacet pět minut, během kterých jsem si uvědomil, že začínám ztrácet pojem o tom, jestli tohle všechno po mém příletu do Washingtonu je realita nebo nějaký morbidní surrealistický sen. Teprve teď mi vlastně došlo, jak je to všechno nějak divné, ulítlé, nepravděpodobné až morbidní. Ale potom jsem si zpětně uvědomil, že moje ségra asi opravdu taková byla, takže i ten její konec tomu musel odpovídat. Zatím tomu teda odpovídal dokonale. A to jsem netušil, že jsem teprve na začátku, že jsem teprve v jakémsi zahřívacím kole, že to opravdu ulítlé mě ještě teprve čeká.
Do místnosti vešel kluk v policejní uniformě, která mu zcela očividně byla o nějakých pět čísel větší a který se určitě ještě neholil, protože vypadal asi na patnáct. Měl co dělat, aby si o dvě čísla většími polobotkami nepřišlápl deset centimetrů přečnívající kalhoty.
„Tady to je,“ přistoupil k seržantovu stolu a hodil na stůl igelitovou tašku s nějakým reklamním nápisem. Trochu mě překvapilo, že není zapečetěná, ale ve Washingtonu asi mají jiné předpisy než v Paříži.
„Díky, Carlosi,“ řekl pupkáč. Odložil časopis a začal se hrabat v tašce. Pak vytahoval jednu věc po druhé a kladl je vedle sebe na stůl.
Zvedli jsme se Madrigem oba současně a přešli k němu.
„Takže jeden kovový náramek se třemi srdíčky…“ začal odříkávat pupkatý seržant, jako by recitoval nějakou báseň, „… jedny hodinky značky Cevotte, náušnice dva kusy s modrým kamínkem, jeden prsten stříbrný, druhý prsten taky stříbrný s emblémem křížku, nebo co to je za kravinu, jeden mobilní telefon značky Nokia, jedna peněženka z hnědé kůže… víte, kolik tam mělo být?“

„To nevím," řekl jsem.
„Takže v pořádku… dvě jízdenky na metro, zapalovač zelené barvy, jedny cigára značky Camel, dvě sponky do vlasů, klíče na kroužku, šest kusů, další klíče… ty vypadají jako od nějakýho auta, další mobil, barva žlutá, Motorola, kožený řemínek se třema dřevěnýma kuličkama, každá jiné barvy… no a to je všechno. Je to všechno?" zeptal se seržant a podíval se na nás.
„No, když to tvrdíte vy… My jsme u toho nebyli, když jste ji našli."
„My ji nenašli, nahlásila nám to ochranka z AMOILU, ti ji našli."
„No dobrá. Takže to asi bude všechno."
„To jsem rád… Tady je od toho papír, takže ten bych prosil podepsat… Jo a ukažte mi taky sakra nějakou průkazku nebo něco."
Vytáhl jsem pas a podal mu ho. Zběžně ho prohlédl, změřil si mě zkoumavým pohledem, porovnal svůj zrakový vjem s fotkou v pase a pak mi ho vrátil.
„Dobrý, pane Lindene. Takže tady je ten papír se soupisem věcí… tady dole mi dejte muří nohu a je to vyřízený."
Přelétl jsem papír rychlým pohledem, abych zjistil, jestli toho na něm není víc než na stole, ale zdálo se mi to v pořádku. Vzal jsem jednu z asi třiceti propisek v hrnku na jeho stole a podškrábl se do pravého dolního rohu. Seržant naházel všechny věci ze stolu zpátky do igelitky a podal mi ji.
„Mnoho štěstí, pane Lindene."
„Mohu se zeptat, jak pokračuje vyšetřování?" zeptal jsem se jen tak mimoděk. Zůstal na mě zírat, jako bych snad spadl z měsíce.
„Prosím?"
„No vyšetřujete to snad, nebo ne?"
Podíval se nechápavě na Madriga, ale ten se jen usmíval. Nechtělo se mu nijak spolupracovat.
„Vyšetřování probíhá podle předpisů, pane."
„O tom samozřejmě nepochybuji. Já se ale ptal, jak jste s tím daleko, jestli už máte nějakou stopu."
„Stopu?" řekl téměř polohlasem s notnou dávkou nechápavosti.
„Stopu… indicii, vedoucí k pachateli. Nějaké vodítko… Podezření…"
„Panebože…" řekl seržant a dal si hlavu do dlaní. Pak znova zpražil pohledem Madriga, jak si mohl dovolit přivést mu sem Marťana. Potom ztěžka vydechl a řekl:
„Stopu zatím nemáme žádnou, pane Lindene."
„Ale pracuje se na tom, ne?" řekl jsem.
„Samozřejmě, že se na tom pracuje."
„Kolik lidí?"
„Ježíšmarjá… to já nevím kolik lidí, nejsem šéfem tohoto případu, ale nepochybně budete informován, jakmile něco zjistíme."
„Že jste si ani nenapsal mou adresu."
Dal bezmocně obě ruce nad hlavu, jako by se snad vzdával, a potom řekl:
„Co vlastně chcete, pane Lindene? Byla zastřelena v Baltimore."
„Jasně… V Baltimore… Děkuji vám za spolupráci," řekl jsem a podal mu ruku. Bezděčně a nechápavě ji stiskl.
8.
Zabouchl jsem dveře Madrigova naklaďáku a zahleděl se na pustou ulici. Skutečně jsem si připadal jako v nějakém divném snu. Snu, odehrávajícím se ve Washingtonu, ale úplně jiném Washingtonu, než jak ho znám z těch připitomělých amerických filmů. Tam nikdy předměstí neukazovali. Teď mi připadalo daleko pustější, než ta pařížská. Madrigo nastartoval, rozkmital všechny své blatníky, zařadil jedničku a odrazili jsme od chodníku.
„Zatím to moc nechápu," řekl jsem a sledoval rozbitý asfalt na ulici před námi.
„Co vám není jasný?"
„Vy máte vyřídit pozůstalost po mé sestře. Takže co jsem vlastně zdědil? Před chvíli jste mi řekl, že sice má devatenáct baráků, ale ani jeden z nich jí nepatří. Takže jsem si vlastně přijel pro pár náušnic, dva mobily a lístky na metro, nebo jak?"
„No… neviděl bych to tak jednoduše, jak říkáte."
„Ne…?"
„Zdědil jste všechny peníze půjčené na ty baráky."
„O kterých vy nic nevíte."
„Správně… A potom devatenáct poměrně slušně prosperujících podniků."

„Bordelů.“
„Ve vašem evropském pojetí světa bordelů,“ řekl Madrigo.
„A ve vašem?“
„Co v našem?“
„No ve vašem pojetí vašeho světa.“
„V našem světě je to devatenáct zlatých dolů, pane Lindene.“
„V tom případě vám děkuji.“
„Poděkujte Stříbrné Lolly.“
Zabočili jsme kolem nějakého předměstského obchodního domu balkánského typu, kolem kterého se všude válela spousta prázdných kartonových krabic a odpadků.
„Takže bych měl asi navštívit její účetní, co?“
„Dobrý nápad,“ řekl Madrigo a na poslední chvíli se vyhnul psovi pobíhajícímu po úplně prázdné ulici.
„Seznámíte nás?“
„Ani náhodou. Nanejvýš vás zavezu před její kancelář, ale to je všechno, v čem vám ohledně komunikace s madam Agathou mohu pomoci.“
„Ale… copak? Nemáte ji rád?“
„Nesnáší mě.“
„Proč?“
„Možná částečně proto, že já nesnáším ji… Prostě je to oboustranné. Nemáme se rádi. To je celý a nic víc zatím nehledejte.“
„To moc dobře nechápu. Jak to, že se nemáte rádi, když jste oba dělali pro moji ségru?“
„Stříbrná Lolly si vybírala lidi podle jejich schopností a ne podle toho, jak velkou lásku k sobě dokáží pocítit. Mně si vybrala, protože jsem skvělý právník a Agathu asi proto, že je skvělá účetní. Nezkoumala při tom naše vzájemné sympatie nebo antipatie.“
„Co vám na ní vadí?“
„Všechno. A dál o tom nemíním mluvit.“
„Dobrá. V tom případě se spokojím aspoň s tím, když mi ukážete, kde má kancelář. Ovšem až zítra. Dneska už toho mám docela dost. Možná byste mi mohl doporučit nějaký normální a hlavně bezpečný hotel. Připadá mi to tu všude nějaké divné.“
Překvapeně se na mě podíval.
„Vy chcete hotel?“
„Přímo z letiště jsem jel za vámi, takže zatím nikde nebydlím. A jak to vypadá, budu tu muset zkejsnout do zítřka.“
„Vy chcete skutečně nějaký hotel?“
„Co je na tom divného?“
„No… nevím… ale vzhledem k tomu, že de facto vlastníte devatenáct hotelů, je to docela zvláštní požadavek.“
„Jakých devatenáct hotelů? Myslíte ty bordely?“
„Jo. Přesně to myslím. Je to devatenáct hotelů a říkejte si tomu jak chcete. V každém případě jste jejich majitelem a myslím, že je úplně zbytečné shánět nějaký dvacátý jenom kvůli tomu, aby nebyl váš.“
„To jako myslíte, že bych přijel do jednoho z nich, řekl, že jsem nový majitel, obsadil jeden z těch hodinových pokojů, kde chvilku před tím… nevím co…“
„Chvilku před tím asi šoustali, pane Lindene. Ale neviděl bych to tak dramaticky.“
„Kde bydlela moje sestra?“
„V HAIRY HAPPY.“
„Panebože… Myslíte, že taky…“
„Lolly tyto služby neposkytovala, pokud jste myslel tohle. Na to měla spoustu holek.“
„A ta její účetní…“
Madrigo se rozesmál na celé kolo a měl co dělat, aby stihl zastavit na červenou.
„To se vám povedlo. Fakt že jo… Ta to taky neposkytovala… Jedině že by se jednalo o nějaký extrémní a zvrácený sex.“
„Já myslel jak jste říkal, že tam má kancelář.“
„No jasně. Taky v HAIRY HAPPY.“
„Dobrá. Tak mě tam odvezte. Zkusím to nějak přežít.“
„Kdo by co za to dal, spát zadarmo v bordelu,“ poznamenal rozložitý Madrigo suše a na nejbližší křižovatce zahnul doleva.

9.
Pětipatrová budova vklíněná mezi ostatní čtyřpatrové se nad ně vyvyšovala nejen svou výškou, ale i honosností fasády, protože to byl jediný dům, který měl na sobě reklamy. Nad okny ve třetím podlaží svítil obrovský neonový nápis HAIRY HAPPY a mohutné vstupní dveře byly kryty obrovskými růžovými ňadry tvořícími stříšku nad vstupem, před kterým byl natažený kus červeného koberce. Stmívalo se a ňadra svítila temným narůžovělým nádechem, zatímco bradavky zářily ostrým červeným výbojkovým světlem, které ve vteřinových intervalech blikalo.
„Skutečně si myslíte, že bych tu mohl přespat?“ zeptal jsem se Madriga, když jsme přirazili k chodníku.
„No… není to zrovna ideální ubytování pro učitele, ale myslím, že to zvládnete,“ řekl mohutný černoch a sám se musel zasmát svému podařenému vtipu.
„Ozvu se vám zítra. Budete u sebe?“
„Jasně, že ano. Kde bych byl?“
„No já nevím… Nevím, kolik máte klientů a co všechno za ně musíte zařizovat.“
„Buďte v klidu. Lolly měla vždycky před všemi mými klienty přednost.“
„Dobrá, zavolám vám.“
10.
Zazvonil jsem na zvonek u těžkých dubových dveří, místy ještě navíc pobitých pláty měděného plechu. Nepochopil jsem, jestli je to ozdoba nebo zprasená oprava dveří. Někde v jejich středu se otevřelo zamřížované okýnko a za nimi se objevily dvě lesknoucí se oči, zářící z černého obličeje jako majáky.
„Jsme plní. Jestli nejsi objednanej, tak máš smůlu,“ sdělil mi dobrosrdečný obličej a čekal na mou reakci.
„Objednanej nejsem, ale…“
Okýnko se zavřelo, než jsem to stačil dořící. Čekal jsem ještě chvilku, jestli náhodou nešel třeba pro klíče, ale to by pro ně musel jít až na půdu. Během dalších dvou minut se vůbec nic nestalo a tak jsem zazvonil znovu. Opět dva majáky za zamřížovaným otvorem ve dveřích.
„To seš zase ty?“
„Potřebuji mluvit s paní Agathou.“
„S madam Agathou?“
„Jo.“
„Seš objednanej?“
„Určitě.“
„Jméno,“ vyštěkl černoch.
„Linden… Bratr… ona už bude vědět.“
Černoch nechal okýnko otevřené a divně se zakroutil. Potom vytáhl mobil. Asi ho měl hodně hluboko v kapse. Vyťukal číslo a dal si ho k uchu.
„Galo… Je tady nějakej bratr Linden a říká, že je u vás objednanej… nevím, nevypadá na mnicha… jo, říkal bratr Linden… že už budete vědět…“
„Brácha Stříbrný Lolly,“ řekl jsem do okýnka a černoch na mě zaměřil oba své majáky. Pak řekl do mobilu: „Říká něco jako že bratr Lolly… jo… no normálně, prostě obyčejnej chlápek s taškou přes rameno… jo… dobře… tak jo.“
Černochův obličej se zase divně rozpohyboval. Asi ukládal mobil zpátky hluboko do kapsy. Pak se dveře otevřely.
„Ty seš bratr Stříbrný Lolly, jo?“
„Už to tak vypadá.“
„Právě že na to vůbec nevypadáš.“
„To spíš ona nevypadala jako moje sestra.“
„Aha…“ řekl černoch a bylo jasné, že mu tohle sdělení v té jeho palici dělá trochu problémy. Vstoupil jsem do úzké chodby, pod jejímž stropem byl podvěšený nějaký hedvábný červený hadr a černoch za mnou zase zavřel.
„Nevím, že by měla Lolly bratra. Takže jestli kecáš a seš jenom nějakej pojišťovací agent, tak odsud živej nevyjdeš.“
„Hmm… vidím, že moje drahá sestřička si potrpěla na drsný personál.“
„Náhodou to byla správná holka, pokud to teda nevíš… což bys asi měl, jestli seš její bratr.“
„Paní Agatha přijde sem do téhle nudle, nebo má nějaký přijímací salon?“ zeptal jsem se.
„Seš nějakej netrpělivej. Vzadu na konci chodby po těch schodech do patra a hned první dveře nalevo. Má tam cedulku. A ne že si to spleteš a budeš se mi courat jinde po baráku.“
„Ani náhodou,“ řekl jsem a vykročil úzkou chodbou pod tím kýčovitým závěsem. Chodba končila

prosklenými dveřmi, za kterými se ozývala hudba. Asi bar. Zahnul jsem doleva na schodiště a vystoupal do patra. Na prvních dveřích nalevo byla mosazná cedulka MADAM AGATHA – ÚČETNICTVÍ. Zaklepal jsem.
„Vstupte!“ ozvalo se rázným a rozhodným hlasem, který se rozléhal chodbou jako by tam žádné dveře ani nebyly. Vstoupil jsem.
Místnost byla zařízena nábytkem ve stylu Ludvíka XIV. a za masivním stolem s bohatě zdobenýma nohama seděla rozložená obrovitá žena extrémních rozměrů. Žába na prameni… bylo první, co mě napadlo. Zavřel jsem za sebou dveře.
Madam Agatha si mě zvědavě prohlížela a já si připadal ne jako před jednou ženskou, ale jako před celou komisí zastupující ženské pohlaví na této planetě. Její váhu, aspoň podle toho, co jsem viděl nad deskou stolu, jsem odhadoval na dobrých sto osmdesát až dvě stě kilo. Měla na sobě kytičkované šaty, které skoro splývaly s tapetou za jejími zády, takže vypadala jakoby rozplizlá v prostoru. Jako by snad zabírala úplně celou místnost, protože nebylo možné odhadnout, kde končí madam a kde začíná zeď za ní.
Měla opravdu velmi vytříbený vkus. Pouze její obrovitá hlava porostlá krátkým korejským mechem načervenalé barvy se vznášela nad tou podivností, jako by snad ani nepatřila k tělu. Oči zvýrazněné fialovými očními stíny byly hluboko zapadlé v nějakém růžovém rosolu a malý nosík skoro splýval s tukovými polštáři na čelistech. Ostře červené rty byly dvakrát širší, než by měly být. Jedinou její pohyblivou částí byly dlouhé náušnice na zlatých řetízkách, takže celé to zjevení připomínalo nějaké kinetické výtvarné dílo avantgardy dvacátých let.
„Vy jste prý brácha, jo?“ řekla sudovým hlasem, když já neřekl vůbec nic a pořád ji jenom hltal očima.
„Jo… Linden… bratr Loraline Lindenové, která údajně tento podnik vlastní.“
„Stříbrná Lolly,“ řekla hora tuku zasněně a měl jsem dojem, že jí dokonce i zvlhly oči.
„Takže bratr,“ řekla znovu po chvilce.
Jenom jsem přikývl.
„Posaďte se, pane Lindene,“ řekla a její třicetikilová paže ukázala na jedno z křesel před jejím psacím stolem.
„Děkuji.“
Sedl jsem si naproti ní.
„Máte nějaké doklady nebo něco takového?“
„Jistě,“ vytáhl jsem pas a podal jí ho. Malé tučné prstíky měly problémy s obracením jeho stránek.
„Budete muset navštívit hlavně pana Madriga.“
„Právě jedu od něj. Ostatně, vysadil mě před tímto podnikem s tím, že bych si měl promluvit s vámi. A hlavně mě ujišťoval, že nemusím hledat žádný hotel, protože tenhle je prý jeden z nejlepších.“
Zasmála se. Znělo to jako kroupy na plechové střeše.
„Nikdy tu nebyl, pablb, tak to nemůže vědět.“
„Možná mu to říkala Loraline.“
„Myslíte vaši sestru?“
„Jistě.“
„Nikdo jí tu neříkal Loraline… Pro všechny byla jenom Lolly.“
„Stříbrná Lolly.“
„Správně. Je vidět, že jste už od Madriga přece jen něco pochytil. Co ještě vám říkal?“
„Říkal, že jste její hlavní účetní a že jestli mě zajímají peníze, tak to mohu probrat jedině s vámi.“
„Správně. A zajímají vás?“
„Koho by nezajímaly?“ řekl jsem překvapeně.
„No, aspoň v něčem se podobáte Lolly,“ zase nechala dopadnout několik krup na střechu. Vrátila mi pas.
„Co děláte, pane Lindene? Tedy pokud to nepovažujete za indiskrétní otázku.“
„Jsem učitel.“
„Skutečně?“
„Skutečně.“
„To jste museli být s Lolly něco jako oheň a voda.“
„Jo… asi jo… Asi něco jako vy s panem Madrigem.“
Opět kroupy na střeše.
„A přednášíte na nějaké dívčí škole dějepis nebo literaturu.“
„Tak nějak podobně si to myslel i pan Madrigo. Je to ale všeobecné gymnázium.“
„Mám dojem, že Lolly říkala… v Paříži?“
„Jo. Pocházela taky odtamtud.“

„Jasně. Nenáviděla Paříž. Samí namyšlení pitomci, nepostradatelní pro světovou kulturu.“
„V tom případě jsem jedním z nich.“
„To sice pro mě není nijak povzbudivé, ale pokusím se s vámi nějak vyjít, když už to jinak nejde a skutečně jste její bratr. Ostatně, příbuzné si člověk nevybírá, což je asi ta největší nespravedlnost na světě.“
„To říkala taky Lolly?“
„To říkám já.“
„Aha…“
„Takže vy jste univerzální dědic… pokud vám tedy Madrigo neukázal nějakou závěť, kde by to všechno bylo jinak.“
„O ničem takovém se mi nezmínil.“
„Co vám řekl o majetkových poměrech Lolly?“
„Vůbec nic. Nic nevěděl. Nic mu neřekla. Měl údajně na starost pouze právní stránku jejího zastupování, zatímco tu finanční a majetkovou máte na starost vy.“
„To souhlasí.“
„Takže předpokládám, že mě budete informovat vy.“
„Míníte se tu usadit, pane Lindene?“
Vyděšeně jsem se na ni podíval. Potom jsem se rozhlédl po místnosti.
„Nemyslím sakra tady v tý kanceláři. Myslím tady ve Washingtonu.“
„Vy jste se asi zbláznila, ne?“
„Cože?“
„V žádném případě.“
„To ovšem velmi komplikuje už tak dost složitou situaci.“
„V jakém smyslu?“
„V tom smyslu, že jsou tu ze strany Lolly nějaké rozdělané investice a byla by velká škoda je nedokončit… I když, jak se tak na vás dívám, vy nebudete zrovna nejlepší ukončovatel jakýchkoli investic.“
„Z čeho tak usuzujete?“
„Učitel a investice, to k sobě moc nejde.“
„Takže jaký je stav na účtu?“ zeptal jsem se a zadíval se do jejích propadlých nafialovělých očí. Snažila se rozpažit ruce jakoby v nějakém gestu, ale moc jí to nešlo. Nedokázala je odlepit od stolu.
„Neznámá položka, pane Lindene. Jde právě o dokončení těch rozdělaných investic.“
„Nechám si to vysvětlit.“
Zamyslela se. Pak se na mě zadívala a řekla:
„Chcete to tu všechno prodat?“
„Máte snad pro mě nějakou lepší nabídku? Myslíte, že pařížský učitel vlastnící devatenáct washingtonských bordelů je docela dobrá vizitka?“
„Ve Washingtonu byste s tím neměl problém.“
„Pan Madrigo mi říkal, že v současnosti jí ani jeden z těch devatenácti objektů nepatří.“
„Správně.“
„Takže vlastně ani není co prodávat.“
„Jde o to, jak se postavíte k těm rozdělaným investicím.“
„Na můj vkus jste příliš tajuplná, vážená dámo. Skoro jako pan Madrigo. Jestli zastavila všech svých devatenáct washingtonských domů, musela inkasovat spoustu peněz.“
„Jistě… dělá to něco přes tři a půl milionu dolarů, pane Lindene.“
„Výborně. Konečně jsem od vás slyšel aspoň nějakou cifru. Takže já to vidím tak, že je stáhnu zpátky z té, jak vy říkáte, rozdělané investice, vrátím je bankám a budu opět vlastnit devatenáct baráků své sestry. Je to tak?“
„Když to dokážete…“
„Samozřejmě i já chápu, že jestli ty peníze teď stáhnu zpátky, rozhodně se mi nevrátí všechny. Dejme tomu, že bych možná přišel o jeden, možná dva ty baráky. No dobrá. Ale nemám zájem podnikat ve Washingtonu. Takže můj plán je následující: Nabýt zpět vlastnictví co největšího počtu domů a pak je prostě prodat. Nezajímají mě.“
„Když to dokážete…“ řekla ta hora rosolu zase a znovu se pokusila rozmáchnout rukama, ale skončilo to pouze zahýbáním prstů.
„A v čem je háček? Jsou tam nějaké nevýhodně postavené smlouvy? Nějaké sankce za předčasnou výpověď, termínované blokace?“

„Měsíc předem.“
„Co měsíc předem?“
„Pokud to chcete zrušit, musíte dát vědět měsíc předem.“
„Dobrá… To klidně vydržím. Takže zítra iniciujete zrušení té investice.“
Madam Agatha se na mě podívala, jako bych spadl z měsíce.
„Myslíte to vážně?“
„Smrtelně vážně.“
„Jak chcete. Je to ovšem trochu na delší povídání a já mám za půl hodiny schůzku. Nemohli bychom to nechat na zítřek?“
„Proč ne? V každém případě ovšem zítra ze Států odlétám.“
„To je samozřejmě vaše svobodná vůle, pane Lindene.“
„V to doufám. Teď bych vás chtěl poprosit, jestli bych se tu nemohl někde vyspat. Podle pana Madriga tu ségra někde měla pokoj.“
„Jistě. Má tu pokoj. Na střeše v podkroví. Byt. Pěkný byt.“
„Předpokládám, že všechny její věci jsou teď moje.“
„Pokud pan Madrigo podepíše dědické řízení a potvrdí to soud, jsou vaše.“
„Jak dlouho to trvá?“
„Odhaduji tak měsíc, když podmázneme soudce. Možná bude stačit týdenní permanentka tady u nás.“
„Měsíc?“
„Akorát lhůta na zrušení té investice.“
„Nebudu tu tvrdnout měsíc, ale jestli je to takhle, tak jsem ochoten sem za měsíc zaletět znovu.“
„Jestli jste rozhodnutý to opravdu skončit hned, klidně si odsud vezměte co chcete. Netrvám na tom potvrzení soudem.“
„Děkuji vám za vaši vstřícnost.“
„Budete chtít na dnešní noc slečnu?“
„Prosím?“
„Všechny holky vám tu patří, pane Lindene. Teď jste jejich zaměstnavatel. Takže kdybyste chtěl zahřát peřiny nebo cokoli jiného, není to problém.“
„Děkuji. Zahřeji si je raději sám.“
„Řeknu Kathy, ať vás tam odvede.“
„Dobrý nápad.“
11.
Loralinin byt v půdním prostoru HAIRY HAPPY byl stejně ztřeštěný jako ona sama. Kathy, přestože se moc k odchodu neměla, jsem poslal dolů za klienty a zavřel za ní dveře z šesticentimetrového skla, ve kterém byly zataveny pestrobarevné podmořské ryby. Dobrých dvacet, naskládaných těsně k sobě, takže přes dveře opravdu nebylo vidět. Celý byt tvořil jeden podkrovní prostor o ploše přibližně sto padesát čtverečních metrů, rozčleněný pouze nábytkem a dřevěnými sloupky nesoucí vlastní krov, prosvětlený vikýři.
Odložil jsem si tašku v místě, které mělo být asi předsíní – soudě alespoň dle šatních skříní vpreparovaných do roztodivné konstrukce krovu – a vstoupil do něčeho, co by možná mohlo být obývacím pokojem. Vévodila tomu rohová sedačka s tygřími kůžemi, zatímco před ní na zemi byly kůže medvědí. Loraline byla asi velkou milovnicí zvířat. Naproti ní byla na jednom z trámů připevněna velkoplošná plazmová obrazovka, která oddělovala prostor od dalšího, což byla pravděpodobně kuchyně, i když to spíše připomínalo velín jaderné elektrárny nebo útroby kosmické lodi.
U zařizovacích předmětů z nerez oceli nebylo možné rozlišit, co je trouba, co hi-fi věž, co lednička, pračka, DVD přehrávač nebo drtič odpadků. Z okna kuchyně byl docela hezký výhled na střechy nejbližších domů, za kterými byla nějaká obří skládka železného šrotu.
Obývací pokoj pak plynule přecházel v ložnici, oddělenou jenom dvěma trámy s policemi mezi nimi, na kterých byly naházeny knihy a časopisy. Postel svou velikostí rozhodně neodpovídala Loralinině subtilní postavě a spíše by se hodila k rozměrům madam Agathy. Nad čtvercovou postelí, nahoře v trámech, byla umístěna další plazmová obrazovka. Ovladač byl na poličce s lampičkou v podobě mořské sasanky.
Část stěny obývacího pokoje byla tvořena prosklenou stěnou s dveřmi, kterými se bylo možné dostat na rozlehlou střešní terasu. Vyšel jsem na ni. Slunce už skoro zapadlo a pohled na večerní Washington byl impozantní. Centrum jsem měl přímo před sebou ve vzdálenosti asi deseti nebo patnácti kilometrů a celá ta monumentální urbanistická struktura se začínala pomalu rozsvěcet pod naoranžovělými mraky nasvětlenými zapadajícím sluncem. Musel jsem uznat, že ten Washington zase tak hnusný není.

Vrátil jsem se z terasy dovnitř a nechal otevřené dveře, protože byl krásný letní teplý večer. Přešel jsem zpátky do kuchyně, asi deset minut hledal ledničku a asi dvě minuty se ji pokoušel otevřít, než se mi to podařilo. Horní půlka byla narvaná pomeranči, zatímco ta spodní tvrdým alkoholem. Vypadalo to, že jídelníček mé drahé sestry byl poměrně omezený.
Vzal jsem si jeden pomeranč a k němu jednu z flašek koňaku. Rozhodl jsem se to zkusit. Možná to nebude zase tak špatné. Hledání skleniček mi zabralo dalších pět minut, po kterých jsem ale celý systém té šílené kuchyně pochopil, protože všechno fungovalo na dotykové senzory, o jejichž umístění ovšem věděla pravděpodobně pouze Loraline a výrobce.
Svalil jsem se do sedačky na tygra, dal si nohy na medvěda, oloupal si pomeranč a nalil si k němu skleničku koňaku. Nebylo to nejhorší. Sáhl jsem po dálkovém ovladači a pustil si televizi. Na osmi kanálech byl baseball, což mě jen utvrdilo v tom, jak jsou ti Američani ulítlí. Potom zazvonil mobil. Loralinin mobil. Nechal jsem ho zvonit. Nevím, co bych si tak mohl s Loralininými přáteli povídat. Byl to nějaký vytrvalec, protože to vydržel skoro dvě minuty. Když to konečně vzdal, vstal jsem a došel si pro něj na kuchyňský stůl, kde jsem ho předtím nechal. Projel jsem její adresář. Sakra. Dobrých osmdesát jmen. Taky tam bylo asi padesát přijatých a nepřečtených zpráv. Vzal jsem si ho a vrátil se zpátky na sedačku před televizi. Namačkal jsem zprávu:
MAJITELKA TOHOTO MOBILU LORALINE LINDENOVÁ JE MRTVÁ. PROTO JÍ PROSÍM UŽ NEVOLEJTE A NEPOSÍLEJTE ŽÁDNÉ ZPRÁVY. JERRY LINDEN, BRATR.
Byla to asi ta nejsmutnější SMS, jakou jsem kdy posílal. Pak jsem strávil zhruba hodinu jejím rozesíláním na všechna čísla v mobilu.
12.
Ráno něco po osmé už jsem byl opět v kanceláři madam Agathy a byl jsem znovu překvapen, i když nevím, co jsem čekal. V každém případě bylo evidentní, že přes noc nezhubla ani o kilo, ba naopak, místy mi připadala ještě větší než včera. Jenom ten červený korejský mech na její hlavě byl pořád stejný, doplněný ještě stejnými kývajícími se dlouhými náušnicemi.
„Předpokládám, že jste měl klidnou a ničím nerušenou noc, pane Lindene," řekla mi na uvítanou a přehrabovala se v nějakých papírech na svém stole po Ludvíkovi XVI.
„Postel byla trochu větší než jsem zvyklý, ale rychle jsem se s tím srovnal a spal až do rána hlubokým spánkem."
„To mě těší. Otevřel jste si aspoň naše internetové stránky, abyste měl alespoň částečný přehled o tom, co všechno vlastníte?"
„Ne… to mě nenapadlo. Vlastně ani nevím, pod čím bych to měl hledat."
„Nejlepší bude pod STŘÍBRNOU LOLLY."
„Aha… to mi nedošlo."
„No nevadí. Ostatně to není to nejdůležitější, co byste měl vědět."
„Chtěl bych stihnout odpolední let směr Paříž, paní Hallworthová."
„Jistě… jistě… pokusím se být stručná."
„Děkuji."
„Takže, jak už vám říkal ctihodný pan Madrigo, ještě nedávno Lolly vlastnila devatenáct objektů, většinou na předměstích Washingtonu, které ovšem zastavila ve prospěch pěti bank a na základě toho inkasovala poměrně vysokou půjčku, která v souhrnu dělá něco přes tři a půl milionu dolarů."
„Mohla byste být přesnější?"
„Jistě…"
Zamrkala očima utopenýma hluboko ve fialovorůžových tůních očních stínů a opět se podívala do svých papírů.
„Přesně to dělá 3 656 800 dolarů."
„Chtěla koupit barák na ústředním washingtonském náměstí? Nebo snad přímo před Bílým domem? Co bláznila? Nebo jste jí to poradila vy?"
„Co se týká téhle transakce, tak to rozhodně nebylo z mojí hlavy. Nic na základě mé rady, pane Lindene. To bychom si měli vyjasnit hned na začátku."
„Záleží na tom?"
„Jak později snad pochopíte, tak na tom záleží. Já s tím nesouhlasila."
„Přesto vás neposlechla. Vás, která se jí starala o všechny peníze. Prostě si v tomhle nedala říct…"
„Jo…"
„To se najednou zbláznila nebo co?"
„Nemyslím, že by se zrovna zbláznila."

„Rozhodla se skončit a zbavit se svých podniků?“
„To jste ale pochopil úplně špatně, pane Lindene. V tom to vůbec není. Ty baráky jsou pro její podniky vlastně absolutně nepodstatné a nedůležité. Její firma na nich nestála. Vlastně je ve skutečnosti nepotřebovala. Majetek a hodnota STŘÍBRNÉ LOLLY v žádném případě nebyla a není v těch objektech.“
„A v čem teda?“ zeptal jsem se a zadíval se na ni možná trochu překvapeně.
„V trhu, pane Lindene. V ničem jiném než v trhu. Ve srovnání s tím je hodnota těch baráků úplná sračka, dovolíte-li mi ten výraz.“
„No, když už jste ho řekla…“
„Na STŘÍBRNÉ LOLLY je nejcennější trh, nic jiného. A jestli ty baráky jsou její nebo ne, nehraje žádnou roli. Takže zase tak moc to ulítlé nebylo a já neměla nejmenší důvod jí to nějak výrazněji rozmlouvat.“
„Dobrá… na něco teda potřebovala peníze a rozhodla se ukrojit je z nejméně bolestivé části svého podniku. Což, jak jste mi právě pěkně vysvětlila, byly ty baráky.“
„Přesně tak.“
„Kam se podělo těch tři a půl milionu?“
„Správná otázka. Zainvestovala je.“
„Do čeho?“
„Nespěchejte tak, pane Lindene. Ještě předtím se vás chci zeptat, co všechno jste dostal od okrskové policie. Myslím tím osobní věci vaší sestry. Byl tam mobilní telefon?“
„Jasně. Dokonce dva.“
„Jeden žlutý?“
„Jo. Jeden hnusný žlutý.“
„Výborně. To jsem si oddechla.“
„Je váš?“
„Není můj. Je její.“
„Nepotřebuji ho. Mám vlastní. Klidně vám ho dám, jestli na něj máte nějaké sentimentální vzpomínky.“
„Nejedná se o sentimentální vzpomínky. Jedná se o tři a půl milionu.“
„Takže do čeho investovala?“
Madam Agatha na mě zaměřila svá malá utopená očička, chvilku neříkala nic, jako by snad přemýšlela, potom se podívala do svých papírů na stole a teprve pak řekla:
„Hrála NEVERMORE BALTIMORE, pane Lindene.“
Oplatil jsem jí to a chvilku jsem taky neříkal nic. Když jsem usoudil, že jsem aspoň přibližně vyrovnal stav, zeptal jsem se:
„Co to je, to NEVERMORE BALTIMORE?“
„Hra.“
„Hazardní hra?“
„Dost možná. Vlastně určitě ano. Aspoň podle toho, jak Lolly dopadla.“
„Moje sestra hrála nějakou morbidní hazardní hru, kde nejde jenom o peníze, ale i o život?“
„Já to teď vidím stejně jako vy.“
„Panebože… co je to za kravinu?“
„To není kravina. To je NEVERMORE BALTIMORE. Vstupní vklad je tři a půl milionu dolarů.“
„Nevěřím tomu, že byla tak blbá. Matematika jí vždycky docela šla.“
„Vložila je tam.“
„Vložila přes tři miliony do hry NEVERMORE BALTIMORE?“
„Přesně tak.“
„Takže teď, když je mrtvá, se jí ten vklad vrátí?“
„Pochybuji o tom. Ta hra má měsíční výpovědní lhůtu. Ona žádnou výpověď ze hry nedala. Co já vím, tak se měsíc čeká, jestli se ozve, a když ne, jdou peníze do banku NEVERMORE BALTIMORE.“
„Jak se může ozvat, sakra, když je mrtvá?“
„Může se ozvat její dědic. Nebo si ona sama může zvolit zástupce. Musí to být ovšem nějaký přímý příbuzný. To znamená otec, matka, bratr, sestra, syn, dcera.“
„Já jsem bratr.“
„Správně.“
„Takže se jim ozvu a oni mi ten vklad vrátí.“
„Myslím, že nevrátí. Jak jsem říkala, je tam měsíční výpovědní lhůta.“
„Takže dám okamžitou výpověď ze hry. To jako bratr mohu, ne?“
„Jistě… To můžete. Bude ale nejlepší, když se blíže seznámíte s pravidly té hry.“

„Nezajímá mě žádná připitomělá hra.“
„Obávám se, že bude muset.“
„Proč?“
„Já toho o tom zase tolik nevím, jenom nějaké klepy z doslechu… Ta pravidla neseženete ani na internetu. Není to žádná oficiální a legální hra.“
„Takže ilegální.“
„Řekla bych, že ano… Lolly v tomhle taky nebyla zrovna moc sdílná. Ale mám dojem, že když teď dáte tu výpověď ze hry, že ten měsíc ještě budete muset dohrát za ni.“
„To nechápu.“
„Proto se možná budete muset seznámit s těmi pravidly, pane Lindene,“ řekla rozložitá Agatha a tapeta za ní se pohnula, čímž na sebe prozradila, že není tapetou, ale pořád ještě Agathou.
„Říkala jste, že o tý hře toho moc nevíte. Takže ta pravidla…“
„K tomu právě je potřeba ten žlutý telefon. To je telefon NEVERMORE BALTIMORE. Měl byste vyhledat v menu NÁPOVĚDA.“
Bylo mi jasné, že celý včerejší den byl opravdu jenom takovou nevinnou předehrou daleko většího blázince.
„Co je to za hru?“
„Jakási analogie počítačových her. Ale ty už tolik netáhnou. Jsou příliš odtržené od reality, zatímco NEVERMORE BALTIMORE je REALITY hra, jejíž základy a celková koncepce ovšem byla převzata z klasických počítačových her. Nepohybujete se ale ve virtuálním prostředí, ale přímo v reálu. V tomto případě v Baltimore – nebo v tom, co z něj zbylo.“
„Akorát že v tý počítačový hře máte aspoň tři životy, takže když natáhnete bačkory, můžete hrát dál.“
„Lolly měla jenom jeden, jak to tak vypadá.“
„A neměla žádnou klávesu ESCAPE.“
„Vím jenom, že prostřednictvím toho telefonu dostáváte nejrůznější úkoly a ty pak musíte plnit.“
„Něco jako bojová hra pro skauty,“ skočil jsem jí do řeči.
„Vstup do hry je tři a půl milionu, takže si to nemůže dovolit jen tak někdo. Je to hra pro znuděné nejbohatší lidi z Washingtonu a New Yorku. Hra pro milionáře, které už nebaví ani jachty, golfová hřiště, večírky, sex… ale hledají dobrodružství.“
„Loraline byla znuděná a nejbohatší?“
„To určitě ne. Nevím, proč do toho šla. Třeba mezi ně prostě chtěla patřit a když se mezi tu smetánku nedostala díky svému podnikání, tak se tam možná snažila dostat takhle. Nevím… Nic jiného mě nenapadá. Byla prostě dobrodružná povaha.“
„To teda byla. A taky na to dojela.“
„Tak nějak.“
Zamyslel jsem se. Tapety za madam Agathou se zase trochu pohnuly.
„Když se na to všechno vykašlu…“
„To je samozřejmě taky možnost. Přijdete jenom o tři a půl milionu, nic víc, nic míň. Vlastně jste je nikdy neměl, takže to pro vás nebude zase tak velká ztráta.“
„Jenom skoro tři miliony euro.“
„Jo.“
„Za to bych mohl v Paříži postavit školu s bazénem a tělocvičnou.“
„A nebo několik nočních podniků… Ze školy by Lolly určitě tak velkou radost neměla.“
Musel jsem uznat, že smysl pro humor jí nechyběl.
„Samozřejmě, že žádnou puberťáckou hru pro znuděné boháče hrát nebudu. Budeme to muset odepsat.“
„Nechte si to projít hlavou.“
„Hlavu mám naštěstí ještě v pořádku a pro takové kraviny je absolutně neprostupná.“
„Myslím, že vaši sestru zabil někdo z té hry,“ řekla Agatha a zadívala se na mě těma svýma hluboko utopenýma očima.
13.
Seděl jsem na terase a sledoval ostnaté centrum Washingtonu nasvětlené východním sluncem, které ze skleněných fasád dělalo jiskřivé křišťálové krystaly. Většinou dopoledne nepiju, ale teď jsem si musel nalít skleničku whisky, abych ten zakletý Washington se zakletými lidmi nějak vstřebal. Možná jsem čekal, že se každou chvilkou musím z toho šíleného snu konečně probrat a všechno zase bude normální a takové, jaké má být. Protože od první chvíle, kdy jsem vstoupil na americkou půdu, takového nebylo nic.
Vzpomínal jsem na Loraline, jak jsme se jako malí prali na rozestlaných postelích, jak jsme boxovali v

kuchyňském ringu, jak jsme v parku našli zatoulaného psa a rozhodli se, že to bude náš pes. To mi mohlo být tak třináct a jí deset. Pak se mi začala nenávratně vzdalovat, až se vzdálila natolik, že přestala být součástí mého života. Možná teprve teď, po dvaceti letech, jsem si znova uvědomil, že mám sestru. Nebo spíše, že jsem měl sestru.
Nic jsem k ní pochopitelně necítil, přesto ale vědomí, že to byla má sestra, mě nějak rozechvívalo a narušovalo mou dosavadní rovnováhu.
Možná to byla moje chyba, že jsme si ani nepsali, ani nevolali. Možná jsem mohl být vstřícnější, možná mi nemusela být tak ukradená, jak mi byla. Teprve teď jsem si uvědomil, jak mě její smrt rozhodila. Teprve teď, když Loraline neexistuje a už nikdy existovat nebude.
Možná jí něco dlužím. Něco, co už se mi asi nikdy nepodaří splatit. Něco, co jsem měl začít splácet daleko dřív a na co jsem se vykašlal. Loraline. Ta copatá desetiletá holka, která nikdy nezkazila žádnou srandu. Některé prvky naší DNA byly naprosto totožné. Vstal jsem, abych si dolil další skleničku a po cestě k ledničce jsem vzal ze stolu žlutou motorolu.
14.
Nalil jsem si asi dva centimetry a sáhl po dálkovém ovladači na polici. Stiskl jsem tlačítko s CD a zvolil trojku. Snad něco Loraline v přehrávači nechala. Chvilku se nedělo nic a potom se ozval klasický kytarový riff, který jsem velmi dobře znal z dvojalba Jimiho Hendrixe Electric Ladyland.
Až doteď mi ten byt připadal totálně cizí. Teprve teď jsem s naprostou jistotou věděl, že tady ještě nedávno bydlela Loraline. Zbožňovali jsme ho oba, i když každý možná z jiných důvodů. Já pro jeho neuvěřitelně rafinovanou a geniální kytaru, kde byl dokonale vymyšlený každý tón, přičemž ani jeden nebyl přebytečný, a ona spíše pro tu jeho divokost a nespoutanost. Trochu jsem zesílil zvuk, položil ovladač a vzal si žlutou motorolu.
Projel jsem adresář. ALYONA, BABELLE, DURSERY, HERLYN, LABELLO, RENOIR. Nechal jsem toho. Ani jedno jméno mi nic neříkalo, ostatně ani nemohlo. Přesto mi všechny připadaly podivné. Nevěděl jsem, zda to jsou příjmení nebo křestní jména. Ale byl to telefon pro NEVERMORE BALTIMORE, které samo o sobě bylo podivné, a proto jsem to dál nezkoumal. Projel jsem MENU. Moc tam toho nebylo. NÁPOVĚDA, na kterou mě upozornila madam Agatha, tam byla. Chvilku jsem na ten nápis na displeji zíral, pak si dal panáka a stiskl VOLAT.
V telefonu se ozvalo: ČEKEJTE PROSÍM, PŘESMĚROVÁVÁM VÁŠ HOVOR… a potom jakési bublání v akváriu. Trvalo to dobré půl minuty, než se na druhém konci ozval ostrý nakřáplý hlas, jako když se drtí střepy.
„Poslouchám vás.“
„Dobrý den.“
„Mluvíte z telefonu Yamylly. Pokud jste ho ukradl, doporučuji vám ho okamžitě zahodit, protože vám nebude k ničemu.“
„Hovno…“ řekl jsem, protože mě v tu chvíli prostě žádná jiná reakce nenapadla. Bylo to naprosto spontánní. Nelíbil se mi. Na druhém konci bylo ticho. Docela jsem si dovedl představit, jak zaměřují mou polohu, což byl ovšem pouze výplod mé deformované fantazie. Ozvalo se cvaknutí a pak divné bzučení. Ten pablb zavěsil. Nalil jsem si dalšího panáka a potom znova navolil číslo NÁPOVĚDY. Musel jsem si opět vyslechnout příjemný hlas o přesměrování svého hovoru a potom opět drcení střepů: „Během další půlminuty policie lokalizuje vaši polohu a až si pro vás přijede, obviní vás z krádeže telefonu.“
„To by nesměla být washingtonská policie, aby se obtěžovala. Neukradl jsem ho. Naopak jsem ho od policie dostal, pane Nápovědo.“
„Policie vám dala Yamyllin mobil?“
„Ne… dala mi mobil, který se našel u mé zastřelené sestry, Loraline Lindenové.“
„Nikoho takového neznám, nicméně voláte z Yamyllina mobilu.“
„No dobrá… Nemíním ztrácet čas dohadováním se, jestli volám z mobilu Yamylly, Čekašvili nebo kohokoli jiného. V každém případě moje sestra na tenhle telefon údajně vložila nějaký vklad, o který já mám zájem. Jsou to její peníze a já jsem dědic.“
„V tom případě vám blahopřeji, pane.“
„Takže vám mám nadiktovat číslo účtu?“
„Teď jsem vám asi přesně nerozuměl.“
„Číslo mýho účtu, na který to pošlete.“
„Nejde to, pane. Vaše sestra vložila peníze do hry, která má svá pravidla.“
„Já vám kašlu na nějaká připitomělá pravidla připitomělé hry.“
„V tom případě rezignujete na její peníze.“

„Nerezignuji. Co mám udělat pro to, aby se objevily na mém účtu?“
„Bylo by nejlepší se sejít, pane.“
„Dobrá… Kde?“
„Záleží na tom. Já jsem každý den někde jinde. Takže podle toho, který zvolíte den, já vám řeknu adresu, na které se budu v ten den vyskytovat.“
„Dneska.“
„Může být a nemusí. Peníze vaší sestry budou blokovány na účtu ještě šestnáct dní.“
„A potom?“
„Pokud s nedohodneme, propadnou do banku NEVERMORE BALTIMORE.“
„Chci dneska.“
„V pořádku. Za dvě hodiny na Galagher Street. Je to číslo 56. Budu se těšit.“
Telefon oněměl. Nalil jsem si dalšího panáka.
15.
Zašel jsem opět za madam Agathou a požádal ji o mapu Washingtonu. Pochopitelně nic takového neměla.
„Co sháníte?“
„Galagher Street.“
„V životě jsem o ní neslyšela.“
„Mám tam schůzku s Nápovědou.“
„Konečně nějaká dobrá zpráva. Takže jste se nakonec rozhodl pro školu s bazénem a tělocvičnou?“
„Ne… jenom nějak nemůžu strávit, že bych měl nějakým pablbům s přiblblou hrou nasypat do chřtánu jen tak tři a půl milionu dolarů.“
„Docela rozumná úvaha… na pařížského učitele.“
„Doporučíte mi nějakou půjčovnu aut?“
Madam Agatha se svýma hlubokýma očima zadívala do stropu a potom řekla: „No nejlepší bude ta u nás ve dvoře.“
„Loraline měla i půjčovnu?“ zeptal jsem se překvapeně. „Neměla půjčovnu. Ale měla tři auta. Všechna jsou vaše,“ odpověděla smutným hlasem s labutím pohledem. Pak otevřela jednu ze zásuvek svého historického stolu, chvilku se v něm hrabala a potom mi po jeho desce poslala Visa kartu.
„Asi budete potřebovat nějaký prachy.“
„Něco mám.“
„Jasně. Tohle je stejně Lolly. Předpokládám, že další karty najdete u ní v bytě.“
„Je krytá?“
„No dovolte?“
„Promiňte… pořád nějak nemůžu vstřebat, že má sestra byla bohatá. Nějak mi to k ní nesedí.“
„To mně sice taky moc ne, ale na té kartě je asi tři sta tisíc. Nemusíte to roztočit hned první noc. Ale jsou to koneckonců vaše peníze.“
„Svou výplatu jste dostala? Nebo je vám něco dlužna?“ Spustila opět ten svůj kroupový vodopád na plechovou střechu. Když se zklidnil i pohyb tapet za jejími zády, řekla:
„Předplatila si mě na rok dopředu, takže jako její dědic můžete rok využívat mých služeb. V každém případě ale zapomeňte na to, že pokud jich využívat nebudete, že vám něco vrátím.“
„To beru.“
„Co?“
„No to, jak jste upřímná. Začínáte si získávat mou důvěru.“
„Teď nevím, jestli se z toho mám radovat, nebo naopak propadat depresivním pocitům.“
„Nechme se překvapit. Klíčky od vozů jsou…“
„V zapalování. Řekněte dole Ginsbymu, ať vám vyparkuje.“
„Zatím jsem nedostal seznam personálu s fotografiemi a jejich osobními listy.“
„Jasně, zavolám mu sama. Budete mít auto venku na ulici.“
„Jak ho poznám?“
„Červené porsche… teda pokud nemáte nic proti červené.“
„Vyhovuje. Takže tu mapu…“
„V nejbližší trafice. Ta je na rohu této ulice.“
„Díky.“
Vstal jsem a chtěl odejít, když se madam Agatha ještě zeptala:
„Vy jste skutečně učitel?“

Otočil jsem se.
„Jistě… Proč? Nějaké pochybnosti?“
„No… včera jste mi ještě připadal skutečně jako učitel… Ale dneska už je to lepší.“
„Možná si začínám zvykat na ten příšerný Washington.“
„Možná. Mnoho štěstí.“
„Díky.“

II.
Nápověda
16.
Loralinino červené porsche páchlo, jako by jím zásobovala parfumerií půl Washingtonu. Měl jsem v sobě tři panáky, ale snad je místní policie tolerantnější než ta pařížská. U prvních kontejnerů jsem musel zastavit a odstrojit z interiéru vozu všechny ty vonící stromečky, hvězdičky, plyšáčky a spoustu dalších blbostí, které z auta dělaly flakón Chanelu č.5. A i potom jsem musel jet s okny naplno staženými.
Postarší paní v trafice na rohu mapu Washingtonu pochopitelně neměla, protože tu, co tam ležela už patnáct let, si prý kdosi před měsícem koupil. Ale beztak mu prý určitě byla na nic, protože za těch patnáct let se Washington stejně dost změnil, a další prý už objednávat nebude, protože za patnáct let tu už nebude ani ona a dřív by si ji nikdo nekoupil.
Nicméně mě aspoň pustila dozadu do svého kumbálu, kde měla počítač napojený na internet a nechala mě tam, ať si to najdu. Naštěstí to nebylo moc daleko a nemusel jsem ani přes celý Washington. Byla to hned vedlejší čtvrť. Tiskárnu neměla, takže mi nezbylo nic jiného, než si ten obrázek vrýt do paměti a doufat, že ho nezapomenu dřív, než tam dojedu. Ale vizuální paměť jsem měl docela dobrou a věřil jsem si. Poděkoval jsem trafikantce a nechal jí na stole dolar. Byla ráda a popřála mi hodně štěstí. Projel jsem předměstí Watt Board a přejel do vedlejšího Saymoure.
Ulice byly napůl opuštěné a napůl živé, stejně jako lidé na nich. Napůl živí a napůl mrtví, bloumající ošklivými nevábnými bulváry, jejichž estetickou hodnotu zvyšovala pouze pestrobarevná graffiti na stěnách většiny objektů. Jako bych projížděl nějakou pop-artovou galerií zaplněnou otrávenými statisty bloumajícími odnikud nikam. Jako by to snad byli jenom nějací nafukovací panáci nebo figuríny. A to všechno se dělo zpomaleně, ospale, unyle, mrtvě. Hotové panoptikum.
Kromě toho, že jsem jel okolo jednoho domu s logem Stříbrné Lolly, jsem neviděl nic zvláštního. Trasu na Galagher Street jsem si zapamatoval docela dobře a neměl jsem nejmenší problémy, přestože polovina cedulí označujících jednotlivé ulice byla nečitelná nebo úplně chyběla.
Padesát šestka byl třípodlažní dům s opadanou omítkou jako všechny ostatní a číslo 56 bylo nastříkáno sprejem na popraskaných dřevěných dveřích. Nebudilo to ve mně důvěru. Jestli chlápek, který řídí tu hru, hru pro boháče, hru s milionovým obratem, sídlí v tomto domě, jedná se o čistý podvod a nic jiného. Ale Loraline byla vždycky naivní. Úplně to z ní čišelo, ba přímo tryskalo v obrovských gejzírech a pro každého bylo velkým uměním toho nevyužít. Takže jsem se ani nedivil, že ji pro nějakou takovou ptákovinu získali. Získali a pak jednoduše obrali. Tahle skutečnost mě štvala možná víc než to, že moje drahá sestřička je mrtvá.
Zaparkoval jsem mezi dvěma otlučenými auty nejisté značky, mezi kterými se mé červené nablýskané porsche vyjímalo jako drahokam v žumpě. Hledal jsem někde zvonkové tablo nebo jakékoli tlačítko, které by mohlo zvonek aspoň vzdáleně připomínat, ovšem bezvýsledně. Vzal jsem za kliku. Bylo otevřeno. Špinavá chodba páchla močí a kdoví čím ještě a na jejím konci bylo schodiště do patra. Oboje dveře po stranách chodby byly zamčené. Dům vypadal naprosto opuštěně. Už aspoň sto let. Vystoupal jsem po schodech nahoru a ocitl se v téměř totožné chodbě, akorát že místo vstupních dveří v ní bylo rozbité okno do ulice. Na jejím konci pokračovalo schodiště do dalšího patra. Po jejích stranách se opět nacházely dvoje dveře. Na jedněch z nich bylo fixem napsáno NÁPOVĚDA. Zaklepal jsem a vstoupil bez vyzvání. Místnost měla jen dvě okna, jeden stůl, dvě židle a jednoho starce, který před pěti minutami vylezl z rakve. Jinak v ní nebylo vůbec nic, jenom divný mrtvolný zápach.
„Dobrý den,“ řekl jsem, zavřel za sebou a zůstal stát u dveří s očima upřenýma na to, co sedělo za stolem. V první chvíli jsem myslel, že není vůbec živý, ale dlouho mě v tom nenechal. Pokynul rukou, která připomínala takové ty gumové hororové ruce z obchodu s ptákovinami na strašení spolužaček. Byla seschlá, divně chlupatá a zažloutlá, stejně jako celý obličej rakváče, kterému patřila.
„Posaďte se, pane,“ řekl hlas z drtiče skla, který jsem znal z telefonního sluchátka. Myslel jsem, že telefon jeho hlas zkresluje do zvukově příšerné podoby, ale naopak ho asi korigoval k lepšímu. Ve skutečnosti byl totiž ještě daleko příšernější, než v telefonu.

Přešel jsem ke stolu a posadil se naproti tisíc let staré mumii v tmavém tvídovém obleku, žluté košili a s náramkovými hodinkami značky Rolex. Chtěl jsem mu podat ruku, ale pak jsem si to rozmyslel. Aby mi ta jeho náhodou nezůstala v té mé.
„Takže vy vlastníte Yamyllin mobil a tvrdíte, že jste její bratr."
„Správně. Jerry Linden."
„Nechci slyšet žádná jména."
„Právě jste ho slyšel."
„Pro mě jste Yamylla dvě."
„Zapomeňte. Nejsem žádná Yamylla. Jsem Jerry."
„No dobrá, Jerry. Jestli mermomocí chcete používat toto jméno, budiž. Bránit vám v tom nebudu. Ostatně, každý si může zvolit jakékoli jméno, nepřesahující deset znaků, do kterého se s tím vaším tvrdohlavým Jerrym v pohodě vejdete."
„Děkuji."
„Takže chcete hrát místo Yamylly."
„Nechci nic hrát. Chci její peníze, to je všechno."
„No vždyť říkám. Chcete hrát místo Yamylly."
„Myslím, že každý mluvíme o něčem jiném."
Stařec se sehnul a chvilku šátral někde pod stolem. Čekal jsem, že vytáhne pistoli, ale vytáhl notebook a položil ho na stůl. Otevřel jej a zapnul.
„Pokud chcete její hru ukončit, jako bratr na to máte pochopitelně právo. Ovšem její působení bude ve hře ukončeno až za měsíc."
„Nevadí. Hlavně, že to skončí."
„Jistě," ozvalo se drcené sklo.
„Vy jste organizátor?"
Zasmál se, nebo aspoň vydal podivné skřeky, o kterých jsem si já myslel, že jsou smíchem.
„Nejsem organizátor. Jsem Nápověda, Jerry. Tedy něco jako když na klávesnici stisknete NÁPOVĚDA. Nic víc, nic míň. Jsem schopen vám zodpovědět všechny dotazy o NEVERMORE BALTIMORE."
„Výborně. Kdy se dostanu ke svým penězům?"
„Za měsíc, jak už jsem řekl."
„Žádný jiný problém v tom není?" zeptal jsem se, protože mi bylo jasné, že tak jednoduché to samozřejmě nebude. Alespoň dle tvrzení madam Agathy.
„Ne… není."
„V tom případě to bylo podstatně snazší, než jsem očekával."
„Odkud jste se dozvěděl, že Yamylla hrála BALTIMORE, pane?"
„Od její účetní. Zmínila se, že by sestra u vás měla mít něco kolem tři a půl milionu. To je celé."
„Aha."
„Takže vám dám číslo účtu a můžeme se rozloučit?"
„Jistě, pane. Můžeme… Nicméně když už jste tady, považuji za regulérní seznámit vás aspoň s několika pravidly oné hry, o nichž byste měl vědět."
„Nechci hrát žádnou hru, pane Nápovědo. Myslel jsem, že už jste to pochopil."
„Do toho vás pochopitelně nikdo nemůže nutit. Jedná se o čistě dobrovolnou akci a je jenom na vaší svobodné vůli, zda se rozhodnete do toho jít nebo ne. Přesto byste o některých skutečnostech hry měl být informován."
„Takže přece jenom nějaký zádrhel?"
„Tu výpověď můžete podat až zítra, pane."
„Proč?"
„Potřebuji den na ověření vaší totožnosti. Co když žádný Yamyllin bratr nejste?"
„Ukážu vám pas."
„To můžete, ale je mi to na nic. Já nevím, jak se Yamylla jmenovala."
„Loraline Lindenová."
„Pro mě a pro NEVERMORE BALTIMORE to prostě byla Yamylla a nikdo jiný. Takže váš pas je v tomto případě absolutně k ničemu."
„Aha… V tom případě ovšem nechápu…"
„Jedině DNA, pane Jerry, nic jiného vaši vazbu na Yamyllu nemůže ověřit."
Stařec opět zašátral někde hluboko pod stolem a položil na stůl malou lahvičku od léků.
„Sem plivněte a zítra budu znát výsledky."

Zavrtěl jsem hlavou.
„To se mi moc nelíbí.“
„Co se vám nelíbí?“
„Celé je to nějaké divné. Klidně mi můžete zítra říct, že výsledky jsou negativní a já proti tomu nemůžu nic dělat. Nezdá se vám to ulítlé?“
„Taková jsou pravidla, pane Jerry. Nic s tím nenadělám. Ale vaše pochybnosti nejsou na místě. Je to jistě tím, že o hře NEVERMORE BALTIMORE nic nevíte, a proto je možná pochopitelná i vaše skepse. Ale věřte mi, že ten rozbor bude naprosto seriozní a jakákoli manipulace s vaším vzorkem je vyloučena.“
„To tvrdíte vy. V žádném případě jste mě ovšem nepřesvědčil.“
„Nejsem tu od toho, abych vás o něčem přesvědčoval. Jsem obyčejný Nápověda.“
„Kdo je organizátor? Možná kdybych se spojil přímo s ním…“
Opět vydal několik nesouvislých skřeků, prezentujících pravděpodobně smích.
„Nikdo nezná organizátora NEVERMORE BALTIMORE, pane Jerry.“
„V tom případě je to celé podvod.“
Zadíval se na mě těkavýma očima, chvilku si mě prohlížel a potom řekl:
„V tomto úsudku vám pochopitelně nemohu nijak bránit. Je to váš úsudek. Já jsem tu jenom abych vysvětloval pravidla a případně odpovídal na technické dotazy ohledně hry.“
„Dobrá… dejme tomu, že jsem stejně padlý na hlavu jako moje sestra a akceptuji to. Takže vy si ověříte mé příbuzenství s tou vaší Yamyllou a pak mohu dát výpověď ze hry za ni. Potom pošlete její peníze.“
„Přesně tak to je. Vidím, že si začínáme rozumět.“
„To je jen zdání, pane Nápovědo.“
„Jedná se o měsíční výpovědní lhůtu. Hra mezi tím ovšem pořád poběží. V den, kdy nabude platnost vaše výpověď, dostanete vyplacen zbytek na Yamyllině účtu.“
„Nechápu důvod té prodlevy.“
„Přesně to vám chci vysvětlit, pane Jerry. Ta hra prostě poběží pořád dál. Samozřejmě se jí nemusíte účastnit. Je to čistě na vás. Ovšem pokud se jí skutečně nebudete účastnit, mám vážné obavy, že na Yamyllině účtu toho k vyplacení moc nezbude.“
„Prosím?“
„Její konto se mění každým vstupem do hry. Během jednoho kola samozřejmě může své konto navýšit, ale také z něj může ztratit. Nemusím vám proto snad vysvětlovat, že pokud se hry nebudete zúčastňovat, její konto bude zaznamenávat pouze ztráty, nic jiného. Pak už jde jenom o to, jak ty ztráty budou vysoké. Ale za ten měsíc to může být docela pořádná rána.“
„Pořádná rána?“
„Tedy docela velká částka.“
„Jak velká? Deset tisíc? Padesát? Sto?“
„Ta čísla odpovídají spíše tomu, co by tam zůstalo.“
„Cože? Z tří a půl milionu?“
Podíval se na mě opět těma svýma těkavýma očima a řekl, jako by mu to samotnému bylo líto:
„Tak to prostě je. Točí se tam docela velké peníze, pane Jerry. A ty se vám budou navyšovat jen pokud budete hrát.“
„Já nic hrát nebudu.“
„Jistě. Nemusíte. V tom případě ale musíte počítat se ztrátou.“
Natáhl jsem si nohy a dal ruce do kapes. Potom jsem řekl:
„Takže každým herním kolem mohu navýšit svůj kapitál a nebo také přijít o jeho podstatnou část.“
„Tak to je. Ta měsíční lhůta tam je proto, abyste nemohl přerušit hru najednou, když se vám podaří uhrát v nějakém pro vás šťastném kole třeba dva miliony naráz. To by nebylo fér. Chcete skončit? Dobrá. Ale dejte vědět měsíc dopředu a hrajte dál. Možná během toho měsíce vyhrajete další dva miliony, a nebo také všechno prohrajete. Chce to intuici.“
„Odkud se bere to navyšování?“
„Z účtů ostatních hráčů, pochopitelně.“
„Aha. Takže jestli jsem to správně pochopil, tak Yamylla v tuto chvíli na tom svém herním účtu žádné čtyři miliony ani nemusí mít. Možná tam má dva, možná jeden, nebo snad ještě míň.“
„Jistě. Tak to je. Stejně jako tam může mít pět, sedm nebo ještě víc.“
„A má tam kolik?“
„Až po ověření vaší totožnosti, pane Jerry.“
„No tak to je docela odvaz,“ řekl jsem a sledoval špičky svých bot. Bylo to divné. Celé to bylo divné.

„Tak dobře," řekl jsem pak a pokračoval:
„Takže já vám teda plivnu do tý skleničky a vy mi zítra řeknete, jestli mám nárok na zastavení Yamylliny hry. Pak mi taky řeknete stav na jejím účtu."
„Ano," drtilo se sklo.
„Takže jestli tam bude třeba jenom tisíc dolarů, tak je stejně všechno jedno, protože o ty peníze už přišla a je fuk, jestli ten měsíc dohraju za ni, nebo to nechám tak."
„Omyl, pane Jerry. Velký omyl. Protože jestli je tam skutečně jenom tisíc dolarů, tak během toho měsíce můžete nahrát třeba pět milionů."
„To myslíte vážně?"
„V NEVERMORE BALTIMORE je to skutečně možné. Naopak, kdyby tam bylo skutečně jenom těch tisíc, tak máte jednu z nejvýhodnějších herních pozic, protože nemáte co ztratit. Být na vašem místě, šel bych do toho."
Potom se zarazil a dodal:
„Ale tohle bylo mimo protokol, pane Jerry. Tohle jste od Nápovědy neslyšel."
„Jasně. Nicméně díky alespoň za částečné osvětlení struktury té hry. A upřímnost za upřímnost. Kdyby tam bylo tisíc dolarů, tak se na to rovnou vyseru, pane Nápovědo."
Zasmál se. Pokusil se zasmát.
Vstal jsem a zasunul židli zpátky za jeho stůl. Opět mě přejel svým těkavým pohledem egyptské mumie a pak řekl:
„Ještě jedna poznámka mimo protokol Nápovědy, pane Jerry."
„Poslouchám."
„Ono tam není jenom tisíc dolarů."
„Takže zítra v kolik?" zeptal jsem se.
„Třeba hned po ránu."
„V osm?"
„To by šlo. Nevadí mi ranní hodiny."
Bodejť by mu vadily. Mrtvoly nikdy nespí.
„Zase tady?" chtěl jsem se ujistit.
„Ani náhodou. Večer dostanete adresu na mobil. Na ten žlutý mobil."
„Vidím, že jste docela konspirativní společnost."
„Jistě. V tomto případě to ani jinak nejde."
„Dobrá… Ani nevím, jestli mě těšilo, že jsem vás poznal."
„Jsem na tom podobně, pane Jerry."
Sestupoval jsem dolů po schodech a v hlavě měl hromadu rozdrcených střepů.
17.
Rozhodl jsem se, že si udělám den evropského turisty v americké metropoli. Letadlo do Paříže jsem vzdal. Věděl jsem, že by mě děsně žralo, kdybych odsud jen tak odletěl a nechal ségřiny prachy nějakým podvodným grázlům. Pokud je nedostanu, nebudu z toho nijak zoufalý, ale aspoň budu mít dobrý pocit, že jsem je tu jen tak nenechal. Že jsem pro to aspoň něco udělal. A to něco znamenalo setkat se ještě zítra s tím mumifikovaným Nápovědou a poslechnout si zvuk drcených střepů.
Svou jízdu do centra jsem ukončil na Helvet Avenue, kde už byla doprava tak hustá, až to vlastně žádná doprava nebyla. Podařilo se mi dostat na nejbližší parkoviště, ukecat jeho personál, ať mě tam ještě pustí, přestože bylo plné (což mě stálo pět dolarů) a dál pokračoval metrem. Na Roosevelt Square jsem se dostal něco kolem jedenácté dopolední a po výstupu z podzemí na slunce jsem zjistil, že ten Washington zase není tak šeredný.
Dopřál jsem si luxusní oběd v zahradní restauraci nacházející se ve dvacátém patře nějaké výškové budovy a pod sebou měl Bílý dům. Byl krásný slunečný den, který jsem oslavil jehněčím na česneku a pobaveně sledoval živou španělskou konverzací matky se synem u vedlejšího stolu, doprovázenou temperamentními španělskými gesty. Když jsem si po dobrém obědě objednal ještě martini, došlo mi, že to asi není matka se synem, jelikož jí pod stolem sáhl mezi nohy… I když u Španělů člověk nikdy neví.
Odpoledne jsem pokračoval ve dni evropského turisty v americké metropoli a navštívil jeden z mnohých washingtonských multiplexů. Vybral jsem si americký film KONEČNÝ ZÁSAH, jehož obsah odpovídal stupiditě názvu. Bylo to sci-fi, ve kterém Čína zaútočí na Spojené státy jadernými zbraněmi. Prezident s válečným štábem je okamžitě evakuován do podzemního krytu, odkud řídí další průběh zničující války. Země je samozřejmě totálně zničena a když po tom všem konečně prezident vyleze i s těmi svými generály z krytu, vidí kolem sebe jenom dokonalou pustinu. A teprve teď mu jeho tajemník prozradí, že

jejich úkryt se nenachází na Zemi, ale na nějaké planetě Hosaido vzdálené od Země miliardy kilometrů a vzhledem k tomu, že celá mateřská planeta je zamořená, návrat je možný až za pět let. Film nebyl o ničem jiném, než o tom, že Američani jsou schopni vyhodit několik stovek milionů za totální slátaninu a že jsou dále odhodláni zamořovat svět podobnými filmovými sračkami, daleko nebezpečnějšími, než nějaká čínská radioaktivita.
Najít své zaparkované červené porsche mi trvalo něco přes hodinu.
18.
Vydařený den jsem se rozhodl zakončit v nějakém zábavním podniku, a bych to pak neměl daleko k sobě do bytu, vybral jsem si HAIRY HAPPY. Došlo mi, že je poměrně velkou ostudou ho vlastnit a ani nevědět, oč jde. Hlídací personál a bezpečnostní služba už mě naštěstí znali, takže nebylo nutné žádné dohadování o tom, jestli je obsazeno nebo není, či zda jsem nebo nejsem objednaný. Chovali se ke mně velmi uctivě, jako by měli strach, že je na hodinu vyhodím, což bych možná skutečně mohl, kdyby mi nebyli sympatičtí. Vyšel jsem k sobě do podkrovního bytu, dal si vlažnou sprchu, sešel znovu dolů a potom prosklenými dveřmi, za kterými bylo možné tušit bar.
Čekal jsem to horší, než to bylo ve skutečnosti. Přesto, že objekt sám se nacházel v poměrně nudné a nevábné čtvrti, Loralinin podnik odpovídal zařízení daleko blíže centru. Barový sál měl dvě úrovně, přičemž bar se nacházel v té nižší, která byla situována doprostřed prostoru, takže se k baru vlastně muselo sejít po čtyřech schodech, jako by se sestupovalo do kráteru nějaké sopky. Po celém obvodu po stranách na té vyšší úrovni se nacházely dvě řady stolů, takže jich tam mohlo být dohromady asi třicet. Přímo z centra baru pak vystupoval dvoumetrový skleněný válec naplněný vodou, kterou neustále probublávaly bublinky a který byl zakončen kruhovým pódiem o průměru zhruba tři metry s tyčí uprostřed, kolem níž se svíjela tanečnice. Prostorově to bylo vymyšleno tak, že vlastně byla metr na hlavami hostů sedících u stolků. Ze tří stran pak vedly dolů úzké skleněné schůdky přímo mezi stoly. Nasvětlení bylo hodně divoké a oranžová stojací světla v podobě starých plynových lamp doplňovaly jehlice laserových paprsků, volně se pohybujících prostorem. Pod stropem byli podvěšeni čtyři gumoví andělé v podobě blonďatých dívek. Všechny měly široce roztažená křídla i nohy.
Barman byl asi čtyřicetiletý chlapík s nakrátko ostříhanými vlasy a zjizveným obličejem jako ve starých kovbojkách, zatímco číšnice byly mladé holky nahoře bez a v krátkých pestrobarevných sukýnkách, pod kterými bych si tipl taky bez. Ústřední centrální tanečnice kolem tyče byla celá bez.
„Pán si bude přát společnost?“ ozvalo se za mnou a když jsem se otočil, stála metr ode mě asi dvacetiletá dívka exotického vzhledu, jejíž ňadra se skoro dotýkala mého saka.
„Ne, díky. Zatím si dám jenom nějaké lehčí víno a podívám se.“
„Máte objednaný stůl?“
„Nemám. Máte nějaký volný?“
„Jistě. Dám vás na osmičku.“
„To bude nejlepší. Vždycky jsem zbožňoval osmičku.“
Tázavě se na mě podívala a přemýšlela o tom, jestli jí utekla nějaká narážka, na kterou by měla reagovat, či vtip, kterému by se měla zasmát.
„To byl jenom žert,“ vysvobodil jsem ji z toho dilematu, načež se otočila a já kráčel za ní. Stůl osmička byl malý mramorový stolek na druhém konci baru, u kterého byla dvě docela pohodlná křesla a ne zrovna nejlepší výhled na ústřední tanečnici, nicméně jsem chápal, že jsem neobjednán a proto nemohu chtít zázraky, i když jsem majitel. V každém případě pokud zítra neodletím, budu si zde muset rezervovat nějaký výhodnější stůl.
„Kdybyste přece jen chtěl slečnu…“ řekla Tahiťanka, Bahamanka či Madagaskarka, když jsem si sedal, „… tady ten zvonek na stolku… stačí stisknout.“
„Teď bych si dal opravdu zatím jenom to víno. Jaké máte?“
„Víno?“
„Ano.“
„No… máme bílé a červené.“
„Aha… já myslel spíše…“
„No možná je tam i růžové.“
„Tak dobrá, dám si to červené,“ vzdal jsem marný boj o objednání nějakého značkového vína. Odkráčela za svými ňadry, které byly pořád dva kroky před ní. U vedlejšího stolku seděl šedesátiletý pojišťovací agent v pomačkané košili s nějakou čtrnáctiletou vychrtlou holkou na svém klíně a rukou v jejím klíně. Znovu jsem přelétl očima celý ten panoptikální bar. Loraline měla vždycky smysl pro poezii.
19.

Po deváté večer jsem ukončil turistický den Evropana ve Státech a navštívil ještě madam Agathu. Pohyblivá tapeta za jejím tělem byla proti tomu, co jsem během posledních dvou hodin zažil dole v baru, naprosto uklidňujícím prvkem.
„Dobrý večer, pane Lindene. Slyšela jsem, že jste se byl podívat dole.“
„Dobrý večer. Jo. To vám hlásila ochranka?“
„Přesně tak. Od toho tu jsou. Aby čumákovali.“
„V tom případě čumákují docela spolehlivě.“
„Jak se vám to líbilo?“
„Skvělý. Akorát příště nechci stůl osmičku.“
„Blbej výhled, co?“ rozsypala zase kilo krup po plechu.
„Dělám si srandu. V každém případě byste ale měli něco dělat se sortimentem vína.“
„Nechutnalo?“
„Acetonové ředidlo by vyšlo nastejno.“
„Rádi si necháme poradit. Ovšem máme tu zavedenu určitou cenovou hladinu únosnou pro naše klienty a pokud by to znamenalo zvýšení nákladů…“
Mávl jsem nad tím rukou.
„Tomuhle podnikání asi rozumíte líp než já. Ale o tom jsem s vámi mluvit nechtěl… Chtěl jsem vám jenom říct, že jsem navštívil pana Nápovědu.“
„To mě zajímá, povídejte.“
„Je to podvod od začátku až do konce a mám dojem, že Loraline prostě vyhodila ty peníze do kanálu.“
„Z čeho tak usuzujete?“
„Z pana Nápovědy. Zítra se s ním ještě setkám. Ověří si, jestli jsem skutečně její bratr, protože pokud je pravda co tvrdí, tak ani neznal její jméno a vedli ji tam pod přezdívkou Yamylla.“
„Yamylla?“
„Jo. Stejně tak si to ale mohl klidně vymyslet. Mají to prostě celé v ruce, blábolí nesmysly a vy jim buď věříte, nebo ne. Ale pokud ne, tak si s tím moc hlavu nelámou. Lépe řečeno, je jim to absolutně jedno. Hlavně že vaše peníze mají na svých účtech.“
„Takže to vzdáváte?“
„Ani náhodou. Právě pro tu jejich aroganci to nevzdám.“
„S panem učitelem asi ještě nikdy nejednali,“ zasmály se kroupy.
„To si pište, že nejednali. Ostatně, kde by učitel přišel k tolika prachům, aby jim je mohl narvat do chřtánu?“
„A když teda uznají, že jste její bratr, vrátí vám ty její peníze?“
„Jo. Vrátí. Ale je tam měsíční lhůta, během které se prý musí pokračovat ve hře.“
„Vždyť jsem vám to říkala… A když v ní pokračovat nebudete?“
„Vrátí jen to, co zbude na jejím účtu. A byl jsem upozorněn na to, že po tom měsíci tam nezbude nic.“
„Aha. Ale když budete hrát…“
„Když budu hrát, tak tam může být třeba všechno a nebo třeba i dvojnásobek.“
„A nebo taky nic.“
„Vidím, že jste tu hru pochopila ještě rychleji než já.“
„Jsem účetní.“
„Jasně.“
„V tomhle to Lolly prostě moc dobře neodhadla,“ řekla Agatha a pohnula stěnou za sebou.
„Chcete říct, že to posrala.“
„Prostě se jí to nepovedlo.“
„Co kdybych podal žalobu?“ zeptal jsem se.
„To klidně můžete zkusit, samozřejmě. Pokud tedy do té hry není zapojen i předseda nejvyššího soudu.“
„Žaloba na podvodné vylákání peněz a jejich zpronevěru.“
„To byste se ale měl spíš poradit s panem Madrigem. On je právník, já ne. Jsem obyčejná účetní.“
„Aha…“
„A jako obyčejná účetní vám řeknu, že jste s tou svou žalobou úplně v prdeli. Myslíte, že jí na ty peníze vystavili nějaký doklad? Nebo že s nimi má nějakou smlouvu? Zkuste prohledat její byt, možná něco takového najdete, ale já vám už teď s určitostí můžu říct, že nic takového tam nebude. Není to legální hra a stoprocentně od ní neexistuje žádný doklad.“
„Chcete mi říct, že jim dala vklad tři a půl milionu dolarů a nenechala si na to vystavit žádný papír?“
„Obávám se, že je to tak.“

„V tom případ ale byla blbá.“
„Byla to vaše sestra, pane Lindene.“
„Jo… blbá sestra.“
20.
SMS zpráva od Nápovědy mi nepřišla večer, jak sliboval, ale až ráno. V podstatě to ale bylo jedno. Lessington 451. Potřeboval jsem se mrknout na net, abych si to našel, což se ale ukázalo jako problém. Sešel jsem dolů, že navštívím madam Agathu, která má na stole počítač, ale bezpečák mě ujistil, že by to vzhledem k tomu, že veškeré živé bytosti v tomto domě vstávají kolem poledního, jelikož jejich pracovní doba je do časných ranních hodin, nebyl nejlepší nápad. Chápal jsem to ještě tak u těch holek, nicméně u madam Agathy mi to nedávalo smysl.
Takže jsem se vrátil nahoru k Loraline, nalil si ranního panáka a usadil se do sedačky. Rozhlížel jsem se po bytě. Není možné, aby sestřička neměla počítač. Jenže jsem ho nikde neviděl. To bylo zvláštní. I když po zvážení všech okolností a jejího přístupu k životu mi to už tak divné nepřipadalo. Stejně jsem ale vstal a začal otevírat zásuvky v nábytku, šatní skříně, nahlédl jsem do botníku, do toaletního stolku v ložnicové části. Jediné, co jsem našel, byl její diář. Byl tři roky starý a úplně prázdný.
Přešel jsem do kuchyně. Asi jsem byl naivní, ale přesto jsem pozotvíral všechny skříňky s talíři a s hrnci, dokonce nahlédl i do mrazáku. Nic. Otevřel jsem i troubu a pak taky dole tu zásuvku na plechy.
Byl tam. Notebook IBM ve stříbrném provedení. Ostatně Stříbrná Lolly ani jiný mít nemohla. Vrátil jsem se zpátky do obýváku, dal si ho na stůl a otevřel. Naskočily Windows a hned potom rámeček se žádostí o heslo. Byl jsem nahraný. Bylo mi jasné, že to heslo bude stejně ulítlé jako Loraline sama, takže nemám ani tu nejmenší šanci ho uhádnout. Zkusil jsem naťukat Stříbrná Lolly, ale obrazovka se mi akorát vysmála. Zavřel jsem ho a zůstal na něj ještě chvilku civět, jako kdybych z něho mohl to heslo vycucnout telepaticky. Ale nešlo to. V každém případě ho vezmu s sebou do Paříže a poprosím kluky ve škole, jestli by s tím nedokázali něco vymyslet.
Sešel jsem znovu dolů a zeptal se bezpečáka z ochranky, jestli by někde v domě nebylo možné sehnat mapu Washingtonu. Odpověděl, že nebylo, ale že v baru mají počítač s internetem, akorát že tam teď nikdo není a že mě tam nemůže pustit. Bylo něco před půl osmou, když jsem ho konečně ukecal, že mě tam prostě pustit musí, jelikož ten bar je můj. Trvalo mu opravdu hodně dlouho, než to pochopil.
Barový počítač naštěstí zaheslovaný nebyl a Lessington Avenue jsem našel celkem snadno. Ani to nebylo tak daleko. Dokonce blíž, než místo naší včerejší schůzky. Vypadalo to, že pan Nápověda mi vychází vstříc a nechce mě vláčet po celém Washingtonu, za což jsem mu připsal bod k dobru.
21.
Dům byl tentokrát obydlenější než ten včerejší, což dokumentovaly dvě padesátileté ženské s velkými igelitovými taškami v rukou a cigaretami v ústech, postávající na špinavé chodbě. Nápověda byl pro změnu ve druhém patře, opět v prázdné místnosti jenom se stolem a dvěma židlemi. Měl na sobě zase žlutou košili, znovu tmavý tvídový oblek, opět hodinky Rolex a stav jeho mumifikace byl tentýž, jako včerejšího dne. A opět mě přivítalo drcení skla.
„Dobrý den, pane Jerry. Posaďte se. Zkouška vaší DNA dopadla dobře. Jste Yamyllin bratr.“
Posadil jsem se na druhou židli naproti němu a řekl:
„To jste mě uklidnil… Už jsem měl strach, že mě moje matka měla s někým jiným, než s otcem Loraline.“
„Vypadá to, že máte dneska dobrou náladu.“
„Zatím. Doufám, že mi ji nepokazíte.“
„To bych nerad,“ zaskřehotala mumie a ukázala mi bezednou bezzubou díru v místech, kde by měla být ústa.
„Takže věc se má takto, pane Jerry. Jste skutečně oprávněn dát výpověď ze hry. Jak jsem říkal už včera, poběží měsíční výpovědní lhůta, na jejímž konci vám bude vyplacen zůstatek na Yamyllině účtu.“
„Jo… to jste říkal. Taky jste mi říkal, že mi řeknete, kolik je tam teď.“
„Jistě… jistě…“
Stařec sáhl někam pod stůl a stejně jako včera vytáhl notebook a otevřel ho. Neříkal jsem nic a jenom pozoroval, jak něco vyťukává na klávesnici, pak čeká, potom zase vyťukává, pak čeká a zase vyťukává. Trvalo to dobré tři minuty, po kterých se znovu začalo drtit sklo:
„Šest milionů osm set čtyřicet šest tisíc dolarů – k dnešnímu dni.“
Tiše jsem hvízdl.
„To je docela slušný balík.“
„Možná. Ještě před čtrnácti dny tam bylo přes devět milionů.“
„Hmm… říkal jste devět milionů?“

„Něco přes.“
„Nepřeslechl jsem se?“
„Pokud jste slyšel přes devět milionů, tak ne… Překvapen?“
„Takže během toho půl roku dokázala vyhrát šest milionů?“ zeptal jsem se, abych se ujistil, že jsem to opravdu správně pochopil.
„Vypadá to tak. Asi byla skutečně dobrá.“
„A teď tam má něco málo přes šest.“
„Ano…“
„Poměrně rychlý úbytek.“
„Jistě. Když se neúčastnila hry, jenom ztrácela.“
„Nemohla se jí účastnit, když je mrtvá.“
„Přijměte mou soustrast, pane Jerry.“
„Jaký máte průměrný měsíční úbytek hráčů, pane Nápovědo?“
„Nejsem kompetentní vám odpovědět na tuto otázku, ale smrt vaší sestry byla vyloženě výjimečnou událostí, pane Jerry. Účastníci hry proti sobě nesmí používat zbraně. V žádném případě. Takže pokud byla vaše sestra zastřelena, pravděpodobně se jednalo o nějaký místní pouliční loupeživý gang. Je pravda, že to prostředí není zrovna bezpečné, ovšem to je také součástí oné hry. Všichni soutěžící dobře vědí, v jaké specifické struktuře se to celé odehrává a jsou na to připraveni.“
„Loraline asi nebyla.“
„To si nemyslím. Byla účastnicí přes půl roku, třikrát týdně. To zase není tak špatný výsledek. Navíc vzhledem k jejímu stavu na účtu si já osobně myslím, že patřila k těm šikovnějším.“
„Dobrá, nemá cenu o tom dál spekulovat. Jestli jsem to tedy správně pochopil, tak jí během čtrnáctidenní neúčasti ubyly necelé tři miliony.“
„Tak nějak.“
„Takže během další měsíční neúčasti by pravděpodobně opravdu skončila na nule.“
„Vaše úvaha se velmi blíží skutečnosti, pane Jerry.“
„Dobrá. Tímto dávám výpověď ze hry.“
„Končíte?“
„Jo. Yamylla končí a já také.“
„Mohu to zanést do počítače? Je to nevratné.“
„Jistě. Zaneste to tam.“
„Nechcete si to ještě rozmyslet?“
„Ani náhodou. Narvěte to tam a dál už se mnou nediskutujte.“
„Dobrá, jak si přejete. Je to skutečně vaše poslední slovo?“ zeptal se a znovu se na mě nevěřícně podíval hluboko utopenýma očima. Rozhlédl jsem se po místnosti, jestli tam někde není odložená rakev, ze které zrovna vylezl. Nebyla. Nejspíš ji měl vedle.
„Poslední slovo,“ řekl jsem.
Asi dvě minuty ťukal do klávesnice. Potom zvedl svou tisíc let starou hlavu a znovu se zeptal:
„Mohu stisknout ENTER, pane Jerry?“
„To jste měl udělat už dávno, pane Nápovědo.“
Stiskl klávesu a vypadalo to, že sám je z toho nešťastný.
„Myslím, že vaše drahá sestra by z toho neměla velkou radost.“
„Má drahá sestra určitě hlavně nemá radost z toho, jak dopadla. Všechno ostatní jí může být ukradený. A nepochybujte o tom, že taky je.“
„Jak myslíte.“
„Má to nějaká pravidla?“
„Co myslíte?“
„No ta pitomá hra. To vaše NEVERMORE BALTIMORE.“
„Jistěže to má pravidla.“
„Tak povídejte.“
„Co chcete slyšet?“
„Všechno co potřebuji, abych ten měsíc mohl hrát.“
„Prosím?“
„Přece jste říkal, že pokud nechci skončit na nule, musím hrát.
No dobrá. Tak poslouchám.“
„Vy to budete hrát za ni?“

„Včera jste říkal, že je to možné a naopak jste mi to doporučoval.“
„Jste si jistý?“
„Jistěže ano. Zrazoval jste mě od toho, abych to nechal plavat.“
„To ano. Já myslel, jestli jste si jistý, že to dohrajete.“
„To nechte na mě. Ostatně, před chvílí jste byl rozpačitý z toho, že to chci ukončit a že nechci pokračovat. Tak teď nechápu vaše překvapení, že to chci dohrát.“ Rakváč se zarazil. Možná si to taky teprve teď uvědomil. Něco tu nehrálo a možná se do toho zapletl víc, než chtěl.
„No… podívejte, pane Jerry… Pochopitelně je všechno tak, jak jsem říkal. Ovšem dle mého soukromého názoru – tedy mimo protokol Nápovědy, pokud mohu – si osobně myslím, že když jste teď dal výpověď a nebudete hrát, tak že vám na konci přece jenom zůstane třeba půl milionu… možná i celý milion.“
„Ale když budu hrát…“
„Nic ve zlém, pane Jerry… jak jste říkal… jste učitel… Nejsem si jistý, jestli v případě vašeho zapojení do hry tam pak na konci skutečně nezůstane jenom nula.“
„Je možný záporný výsledek?“
„Není.“
„Tak jsem v klidu. Hraju.“
„Vaše poslední slovo?“
„Panebože, co ještě chcete, abych udělal? Řekl jsem, že hraju, tak hraju. Mám na to nárok. Yamylla byla moje sestra. Dohraju to.“
Stařec znova něco naťukal do počítače.
„Říkal jste, že to nejde vrátit, to vaše ukončení.“
„Někdy jo, někdy ne. Takže budete užívat jméno Jerry?“
„Proč ne? Je to hezké jméno. Aspoň našim se tehdy líbilo.“
Zase ťukání do klávesnice.
„Hra se odehrává v Baltimore, pane Jerry.“
„Je to prý uzavřené město.“
„Jistě… Dostanete kartu, na kterou vás tam pustí. Propouštěcí kód máte také v tom vašem žlutém mobilu. Tedy mobilu po vaší sestře.“
„Takže normálně přijedu k nějaký bráně, tam ukážu průkazku…“
„To ani nemusíte. Čip v mobilu ostraze nahlásí, že máte volný vstup. Kromě toho pak budete mít ještě další vstupní čip.“
„Dobrá. Takže jsem v Baltimore. Co potom?“
„Potom už nic, pane Jerry. Plníte úkol, který vám přijde den předtím formou zprávy na mobil.“
„Jaký úkol?“
„Co já vím? Pokaždé jiný. Já ty úkoly nezadávám. Ty jdou přímo z centra oné hry. Od Navigátora.“
„Můžete mi alespoň zhruba naznačit, jakého rázu jsou ty úkoly?“
„Jistě. V každém případě vám doporučuji pořídit si mapu Baltimore. Úkoly jsou toho rázu, že třeba máte najít nějaké znamení na fasádě domu v té a té ulici, nebo přinést nějaký předmět uschovaný zase jinde. Klasická adventure hra s plněním úkolů. Počítají se jenom první tři soutěžící, kteří úkol splní a jsou bodově ohodnoceni podle pořadí, v jakém ho splní. To znamená, že první dostane největší procento balíku v banku, druhý méně a třetí ještě méně. Všichni ostatní jsou ve ztrátě, jelikož to jde z jejich peněz, pochopitelně.“
„Aha. Kolik je v tom banku?“
„Pokaždé jiná suma, dle obtížnosti úkolu. Když jde o něco jednoduchého, je tam toho míň a když o něco složitějšího, tak víc.“
„Kolik je soutěžících?“
„Nejsem oprávněn sdělit.“
„No tak aspoň přibližně.“
Zadíval se na mě bezednými studnami.
„Vy jste zvláštní případ, pane Jerry. Normálně bych to nikdy neudělal, ale ve vašem zvláštním případě… řekněme, že více než deset a méně než třicet.“
„Aha… tak děkuji za zprávu. Pokračujte.“
„To je všechno, pane Jerry. Tedy skoro všechno. V Baltimore byste se měl objevit minimálně dvakrát do týdne, jinak jsou vám odečítána procenta. Není to moc, ale čtrnáctidenní absence už se nevyplácí. Jednou za půl roku ovšem můžete požádat o třítýdenní dovolenou ze hry. To si vynutili sami soutěžící, protože jinak by se v podstatě nemohli hnout z města. Neplatí to samozřejmě pro výpovědní lhůtu.“

„Dobrá. Beru na vědomí. Dvakrát do týdne do Baltimore?“
„Pochopitelně tam ale můžete z vlastní iniciativy třeba každý den. V tom vám nikdo bránit nebude. Nesmíte tam ovšem ve dne.“
„Prosím?“
„Ve dne je pro vás Baltimore zakázáno a taky vás tam ve dne nikdo nepustí, tak se o to ani nesnažte.“
„Důvod?“
„Je to prostě noční hra, to je jediný důvod.“
„No dobrá. Dál?“
„Nesmíte se nechat nikým zastupovat. Vy jste účastník a úkoly musíte plnit osobně. Nepřipadá v úvahu, abyste si na to kohokoliv najal.“
„Jak jste schopni to zkontrolovat?“
„Jsme.“
„Dám-li někomu ten žlutý mobil, ve kterém je čip, tak…“
„Omyl. Vy osobně v sobě budete mít ještě další čip. Váš vstup do hry je registrován pouze při současné přítomnosti obou čipů na místě.“
„Přivážete mi k ruce kartu?“
„Nikoliv. Budete ho mít přímo v těle.“
„Mám si nechat voperovat nějaký pitomý čip?“
„Nebuďte bláhový, pane Jerry. Při finančních možnostech účastníků té hry by pak nebyl problém si nechat čip vyoperovat a voperovat ho někomu jinému.“
„Dobrý nápad…“
„Dostanete ho přímo do krevního oběhu pomocí injekce, kterou vám já hned teď aplikuji. Nanotechnologie. Jedinou možností, jak potom předat tento čip někomu dalšímu, je absolutní výměna veškeré vaší krve. Totální transfúze.“
„Chcete mi říci, že ho pak budu mít v sobě už nadosmrti?“
„Nikoliv. Vyeliminujeme ho další injekcí po vašem ukončení hry.“
„Nemám žádné záruky… jak tomu všemu mohu věřit?“
„Hra NEVERMORE BALTIMORE je dobrovolná a její účastníci dobrovolně přijímají všechna její pravidla.“
„Ségra musela být padlá na hlavu, když na něco takového přistoupila.“
„Nebudu komentovat hlavu vaší sestry.“
„Jasně.“
„Dále: Použití jakékoliv zbraně proti dalšímu účastníkovi hry je vyloučeno, jak už jsem říkal.“
„Jak poznám dalšího účastníka hry? Nikoho tu neznám… To se hraje v nějakých dresech, nebo co?“
Zasmál se takovým způsobem, až jsem měl strach, aby se to jeho mumifikované tělo nerozpadlo.
„Ukáže se vám to na mobilu. Reaguje na čip všech soutěžících a v případě, že se další hráč dostane k vám na vzdálenost dvaceti metrů, rozsvítí se na mobilu slovo HRÁČ.“
„Aha.“
„Hráči nebojují proti sobě, pane Jerry. Snaží se jen co nejdříve splnit úkol.“
„No dobrá.“
„V Baltimore si můžete sehnat pomocníky.“
„Jaké pomocníky?“
„Každý soutěžící má většinou nějaké pomocníky z řad místního obyvatelstva. Někoho, kdo se tam vyzná. Není to nic proti pravidlům. Můžete jich mít kolik chcete a kolik jich seženete.“
„A kolik jich zaplatím.“
„Tak nějak. Nepochybuji, že je měla i vaše sestra. Pokud ano, budou určitě jejich čísla v jejím mobilu. Takže kdybyste se tam třeba ztratil, nebo potřeboval přímo poradit, můžete použít některého ze svých místních pomocníků.“
„Ti ale nejsou účastníci hry.“
„Jistěže ne. A nelze je použít k plnění úkolů. To, že je plníte vy osobně, je monitorováno právě díky oněm čipům ve vašem krevním oběhu.“
„Začínám to pomalu, ale skutečně pomalu, chápat.“
„Jinak mě jako Nápovědu můžete použít kdykoliv přes den. Nikdy v noci. V noci prostě nereaguji. Pouze za bílého dne, tedy když jste mimo Baltimore.“
„Proč to?“
„Protože taková jsou prostě pravidla.“
„Komu hlásím splnění úkolu?“

„Pomocí mobilu. Na číslo NAVIGÁTOR.“
„Kdo to organizuje a jakou mám jistotu, že není manipulováno s výsledky?“
„Není v kompetenci Nápovědy vám na tuto otázku odpovědět, pane Jerry. Je to dobrovolná hra a její pravidla přijímáte dobrovolně.“
„To jste říkal už několikrát.“
„Vaší účastí dáváte najevo souhlas s tím, že je přijímáte.“
„Já nic nepřijímám. Já se pouze pokouším zachránit průser po mé sestře.“
„Jistě. Vaše sestra je ovšem přijala a vám jako jejímu pokračovateli tedy nezbude nic jiného.“
„Další doporučení?“
„Co máte na mysli?“
„Nic… Jsem úplný nováček, na rozdíl od všech ostatních. Tak byste mi možná mohl poskytnout nějaká doporučení.“
„Nemohl, pane Jerry.“
„Kolik procent dostanete z těch peněz, co tam Loraline nechala? Nebo vlastně teprve nechá?“
„Vůbec nic. Jsem zaměstnanec společnosti provozující tuto hru, mám stálý plat a žádný podíl na zisku.“
„No, ale vypadá to, jako že už jste mě stejně odepsal.“
„To mě mrzí. Nicméně dobrá… jediné doporučení, které vám mohu dát, je kontaktovat místní pomocníky vaší sestry. Ti vám pomohou orientovat se v Baltimore a pomohou také s vaší ochranou, protože je to opravdu nebezpečná lokalita.“
„Sestře teda s ochranou moc nepomohli.“
„Nekomentuji.“
„Kdy dostanu první úkol?“
Podíval se do počítače a namačkal několik kláves.
„Předpokládám, že do dvou dnů. Jeden z nich právě dobíhá, bohužel bez účasti vaší sestry, což určitě bude mít opět vliv na stav jejího konta. Ale hned toho dalšího už se můžete účastnit.“
„Můžu se tam jet třeba dnes podívat?“
„Kam?“
„Do Baltimore.“
„Jistě. Ale pouze v noci. Jestli souhlasíte s pravidly, jak jsem vám je vysvětlil, tak vám teď píchnu injekci a od té chvíle budete registrován jako regulérní účastník hry. Kdykoli po setmění se tam pak můžete podívat.“
„Takže žádná přesná hodina? Jenom setmění?“
„Ano.“
„Jak sakra poznám setmění?“
„Rozsvítí se reflektory na hlídkových stanovištích u vstupů.“
„Mohu kterýmkoli vstupem?“
„Ano.“
Svlékl jsem si sako a vyhrnul rukáv košile.
„Tak mi vpíchněte tu vaší šílenou nanotechnologii.“
22.
Po cestě od Nápovědy jsem zastavil u prvního krámu s počítači a koupil notebook na Visa kartu od madam Agathy. Chtěl jsem, aby mi ho přímo v prodejně oživili, natáhli potřebný software a aktivovali přístup k internetu. Mladý prodavač s vlasy skoro po kolena řekl, že to není problém, ale že to bude hodinu trvat. Dal jsem mu hodinu, kterou jsem věnoval prohlídce čtvrti.
Vůbec se nelišila od pařížských předměstí, pouze nápisy byly v angličtině místo ve francouzštině. Procento černochů bylo téměř totožné, možná zde bylo více Hispánců. Pak jsem si dal ještě kafe v jednom bufetu, které mě ovšem okamžitě vyléčilo z dojmu podobnosti téhle čtvrti s Paříží. Bylo přímo odporné a nakonec jsem ho tam většinu nechal.
Vrátil jsem se do prodejny, vyzvedl notebook s bezdrátovým připojením k internetu a odjel zpátky do HAIRY HAPPY.
23.
Dal jsem si panáka, otevřel notebook a vyzkoušel internet. Fungoval bezvadně. Otevřel jsem si poštu, která mi za ty čtyři dny došla, ale když jsem tam uviděl soupis asi čtyřiceti e-mailů, tak jsem ji okamžitě zase zavřel. Tomu se budu věnovat až doma. Potom jsem naťukal do vyhledávače BALTIMORE a stiskl ENTER.
Vyjelo mi asi dvacet tisíc odkazů a když jsem otevřel prvních deset, znechuceně jsem to vzdal, protože

ani jeden neodkazoval na to, co jsem potřeboval. Byly to názvy nejrůznějších podniků, firem, barů, jachet, hudebních skupin a podobně. Jen pár z nich se týkalo města, ale vždycky pouze nějakého konkrétního oboru, přičemž já potřeboval velmi obecné a velmi stručné a zhuštěné základní informace.
Jako učitele mě nakonec napadlo otevřít si oddělení škol a zabrousit do maturitních otázek. Bylo to přesně to, co jsem hledal.
24.
BALTIMORE – největší město státu Maryland (USA). Počet obyvatel 641 000 (rok 2004). Založeno v roce 1729. V roce 1904 (7. února) postihl město obrovský požár, který stačil během třiceti hodin zcela zničit 1 500 domů.
Význačnými institucemi města bylo především Kongresové centrum, Národní akvárium, Orioke park, Univerzita Johna Hopkinse, Marylandská univerzita. Nejslavnější sportovní tým: Baltimore Orioles (baseball).
Rozloha: 238 km2. Složení obyvatelstva v roce 2004: 31,6 % běloši, 65,4 % afroameričané, 0,5 % Indiáni a zbytek další (hlavně asiaté).
Již ve druhé polovině 20. století se stalo město modelem urbanistického rozkladu, v důsledku čehož probíhal hromadný exodus městských obyvatel. Distribuce heroinu spojená se zločinem měla za následek stále klesající populaci města. Díky tomu také nedošlo ke spojení s městem Washington, které předpovídali urbanisté v polovině dvacátého století. (Uvažovalo se o obrovské megapolis po splynutí rozpínajících se měst New York, Philadelphie, Baltimore a Washington.)
V roce 2005 postihlo město velké lokální hlubinné zemětřesení, které ho téměř úplně zničilo. Zahynulo 15 000 obyvatel, když těsně předtím jich bylo 450 000 evakuováno. Veškerá infrastruktura, jakož i většina staveb, byla zničena, přestože pouhých 60 km vzdálený Washington zůstal téměř nedotčen, což je dodnes považováno za geologickou záhadu. Finanční prostředky na obnovu města spočítali odborníci na minimálně 450 miliard dolarů, ovšem než se marylandská vláda dohodla s federální, kde je vzít, bylo zjištěno, že zemětřesení odhalilo obrovské hlubinné zdroje ropy a do hry vstoupilo nadnárodní naftařské sdružení AMOIL, jež americké vládě navrhlo, že pokud je pustí do města a nechá je tam šest let těžit ropu, zaplatí za tento pronájem 300 miliard dolarů. Po osmiměsíčních dohadech byly v roce 2006 trosky města Baltimore pronajaty AMOILU.
Současný statut města: město nemá žádnou vlastní samosprávu a spadá přímo pod guvernéra Marylandu, jinak je ovšem soukromým územím společnosti AMOIL. V rámci pronájmu se AMOIL zavázal, že opraví hlavní řady technické infrastruktury a zajistí, aby ve městě byla aspoň částečně elektřina a voda, aby lidé, kteří se odmítli vystěhovat nebo se tam vrátili, mohli ve městě přežívat (současný stav se odhaduje na 15 – 20 000 obyvatel mimo technický personál AMOILU).
AMOIL má vlastní ochrannou službu, která ve městě nahrazuje policii a kromě udržování pořádku střeží také 60 ropných věží, postavených přímo mezi zbytky objektů v ulicích polorozbořeného města. Město je oploceno a funguje jako jakýsi dočasný uzavřený samostatný stát. Jakékoli další přistěhovalectví je vyloučeno, opuštění města je možné pouze na propustku, stejně jako návrat. Nejbližší příbuzní místních obyvatel mohou požádat o tzv. městské vízum k návštěvě, která nesmí přesahovat deset dní. Současné Baltimore je v podstatě ghettem sociálně nejslabších vrstev obyvatelstva státu Maryland, kde se neplatí nájem ani energie, ale kde lidé žijí na hranici únosnosti.
AMOIL dnes zajišťuje těžbou v Baltimore 60% celoroční americké spotřeby ropy a dle posledních zpráv požádal americkou vládu o prodloužení pronájmu o další čtyři roky.

III.
Baltimore
25.
Na velmi zjednodušené mapě na internetu jsem si zjistil, že nejbližší vstup do Baltimore pro mě bude Orange Point. Celkem do města ústilo pouhých dvanáct vstupů, nazvaných podle barev, přičemž některé byly vyloženě technické, určené výhradně pro zásobování.
Orange Point byl vzdálen asi třicet pět kilometrů od Washingtonu a když jsem tam přijel, reflektory na jeho strážních věžích svítily, což mi potvrdilo, že setmění už skutečně proběhlo. Kontrolní stanoviště vypadalo jako vjezd do Fort Knox – s opevněním, střílnami, zátarasy a vším, co patří k regulérní válečné hranici mezi Severní a Jižní Koreou. Akorát už chybělo jen to území nikoho, které by přece jenom ve Státech bylo příliš drahé.
Ochranka AMOILU naštěstí neměla na prsou samopaly, ale pouze armádní pistole v pouzdrech u pasu. Naroloval jsem si to přímo k červenobílé závoře a strážný na mě zůstal civět jako na zjevení. Stáhl jsem

okýnko, abych mu podal svoji kartu, ale on si prvně obešel můj sytě rudý sportovní vůz, jako by porsche nikdy v životě neviděl. Potom se zastavil u okýnka na mé straně, zadíval se na mě a zeptal se:
„Jste si jistý, pane, že chcete dovnitř?“
„Bylo mi řečeno, že na tuhle kartu mě tam pustíte,“ řekl jsem a podával mu kartu. Jenom mávl rukou, vytáhl z pouzdra vzadu u opasku nějaký přístroj, jaký mívají v obchodech na štítkování zboží, podíval se na něj a zase ho schoval.
„V pořádku.“
„Takže mi zvednete tu závoru?“
Znova obešel moje auto.
„Pěkný vůz,“ řekl, když se znovu dostal na úroveň předního okýnka.
„Jasně. Je to dědictví po mé sestře.“
Strážný nahlédl dovnitř na přístrojovou desku. Potom poodstoupil o dva kroky a kývl někam dozadu k přízemnímu domku. Závora se zvedla.
„Hodně štěstí, pane,“ řekl mi na rozloučenou.
„Díky.“
Zařadil jsem jedničku a projel pod zvednutou závorou.
26.
Zkoušel jsem na netu najít nějaké fotky z Baltimore, ale nebyly tam skoro žádné. A jestli nějaké, tak hlavně z doby, kdy ještě Baltimore bylo skutečným živým městem se svými šesti sty tisíci obyvateli a nebo z doby těsně po zemětřesení. Tyto záběry dokumentovaly hlavně rozsáhlou zkázu města s lidmi pobíhajícími mezi troskami a buldozery odklízejícími železobetonovou suť. Těch pár, které jsem našel ze současnosti, bylo nekvalitních a napůl rozmazaných a byly pravděpodobně pořízeny mobilním telefonem lidmi z personálu AMOILU. Takže ve městě asi bylo zakázáno fotografování, i když zmínku o tom jsem nikde nenašel. V každém případě jsem věděl, že tam nepouštějí novináře. Na ty byl AMOIL vyloženě alergický.
AMOIL se sice zavázal, že opraví infrastrukturu na hlavních městských tazích, ovšem z veřejného osvětlení fungoval každý třetí sloup a polozničené město tak připomínalo panoptikální kulisy z nějakého hollywoodského katastrofického filmu. Přesto rozsah zkázy nebyl takový, jak jsem si ho podle obrázků pořízených bezprostředně po katastrofě představoval. Bylo to dáno hlavně tím, že zřícené domy byly odklizeny a ulice relativně vyčištěny, takže se nikde nepovalovaly žádné hromady cihel nebo panelů, zřícené mosty či zkroucené semafory. Zato se některými ulicemi táhly obrovské roury jako nějací pravěcí kovoví hadi. Většinou byly vedeny přímo po vozovce, někde dva metry nad ní, aby pod nimi bylo možné projet.
Jel jsem velmi pomalu, protože v silnici místy zely obrovské trhliny, kterým jsem se musel vyhýbat. Jedna z nich dokonce roztrhla celou ulici napříč a vytvořila tři metry širokou propast, přemostěnou provizorním ženijním můstkem. Musel jsem zavřít okýnko, protože vzduch byl prosycen ropnými výpary a stěží se dal dýchat. Nechápal jsem, jak tu někdo může trvale žít.
Ulice byla téměř opuštěná a během pěti minut jsem minul jediné pohybující se auto, což byl popelářský vůz. Dva černoši na stupačkách vzadu na mě zírali, jako bych snad přistál v létajícím talíři. Většina domů byla mrtvých, neobydlených a pouze v několika málo oknech z celé ulice se svítilo. Ostatně, zůstala zde pouze třicetina lidí, kteří tu bydleli a žili ještě před zemětřesením.
Opatrně jsem projel opuštěnou křižovatkou, jejíž semafory pochopitelně nesvítily, protože by zde neměly koho řídit. Po širokém bulváru se pomalu pohybovaly jen volně poletující papíry se skvrnami od ropy a dva psi, také se skvrnami od ropy. Na další křižovatce jsem zahnul doprava, kde se snad dalo tušit centrum. Nad střešními římsami domů najednou vyrostly obří ocelové konstrukce těžních věží. Ty zde byly vestavěny přímo do městské struktury mezi objekty, které se nezřítily, přímo do náměstí, ulic a parků. Jako by město napadli nějací šílení oceloví mimozemšťani, rozkračující se na svých příhradových nohách mezi poničenými domy a vypouštějící do ovzduší hustý dým z hořících vrtných plošin, plivající ropu a ničící vše živé kolem sebe. Byl to fascinující a ohromující pohled, který předčil i ty nejnaivnější sci-fi romány, jaké jsem kdy četl. Zcela regulérní Wellsova Válka světů, pouze ti mimozemšťani byli oceloví. Jinak ovšem stejně agresivní a stejně hrůzostrašní.
Nalevo na chodníku jsem zahlédl nějakou postavu ve starém dlouhém kabátě přehrabující se v kontejneru a vyhazující z něj nějaké zbytky. Prohrabal každou igelitovou tašku. Stál v těch odpadcích až po kolena. Na druhé straně jsem spatřil neonový nápis PIATNE BAR a před ním dvě undergroundové holky popíjející pivo. Děsně se smály, ale když zahlédly mé auto, najednou zmlkly a jenom zíraly. Možná to skutečně nebyl dobrý tah, vjíždět sem tímhle vozem. Nějak se to sem prostě nehodilo.

Chtěl jsem zahnout do jedné z bočních ulic, ale vůz mě vůbec neposlechl a jel si klidně dál. Zpanikařil jsem a dupl na brzdu, jenže to vůbec nepomáhalo. Teprve po chvilce auto začalo zastavovat. Utřel jsem si rukou zpocené čelo, otevřel dveře a podíval se na silnici. Byla potažená jemným ropným filmem. Panebože!
Zavřel jsem, zařadil jedničku a pustil spojku jak nejpomaleji to šlo. Pomalu jsem se rozjel, i když kola nejdříve dvakrát proklouzla, než zabrala. Boční ulice se jmenovala Lavery Street a byla živější, než opuštěná hlavní tepna. Dokonce zde byly reklamní poutače, neonové nápisy a také víc lidí. Asi osm. Všichni se pohybovali jakoby zpomaleně. Jako by se v celém městě zastavil čas, nebo jako by to byla jiná planeta s daleko menší přitažlivostí, jakoby nějaký začarovaný svět za zrcadlem, přízračný, mimozemský, tajuplný a nepochopitelný. Byly to kulisy hororového filmu, krajina po apokalypse, podmořský svět zabydlený dosud neobjevenými bytostmi. Ta ospalost a pomalost z něho přímo čišela.
Došlo mi, že tady se ani rychle pohybovat nedá, a to kvůli té ropě všude na silnici, chodnících a vůbec na všem. Jako by město potáhl nějaký hnusný hnědočerný sliz, jako by ti mimozemšťani zaútočili nejdříve svými žlázami, aby to celé umrtvili, a pak si teprve začali vybírat své oběti. Jako když pavouci obalují budoucí potravu svými smrtícími vlákny.
V polovině ulice jsem musel objet obrovský příhradový nosník trčící z asfaltu a tvořící jednu ze čtyř noh obrovské vrtné příšery, rozkročené přes celý blok domů a tyčící se do výšky snad třiceti metrů. Byla hlavním zdrojem světla, jelikož byla ověšena silnými reflektory jako vánoční stromeček a ulice pod ní se topila v ostrém výbojkovém světle. Po jejím obvodu se obtáčely trubky jako chapadla nějaké ropné chobotnice. Opatrně jsem přibrzdil a až na konci ulice se mi podařilo zastavit u chodníku. Neonový nápis na fasádě šestipodlažního činžáku hlásal COGNAC AND CAFÉ. Rozhodl jsem se vyzkoušet funkčnost místních barů. Konečně, docela mi z té panoptikální podívané vyschlo v krku a byl jsem zvědav, jestli zde podávají taky něco jiného, než pouze ropné produkty.
Můj příchod do baru byl doprovázen udivenými pohledy všech přítomných, včetně personálu. Dokonalé umrtvení celého prostředí. Pravděpodobně mezi ně vstoupila bytost z jiného světa. Ostatně to, že sem nepatřím, muselo opravdu bít do očí, protože když jsem přelétl všechny ty podivné existence kolem sebe, zarazil jsem se taky. Možná to bylo nějaké zařízení Armády spásy pro bezdomovce a totální ztroskotance, kde se zadarmo rozlévala polévka. Nevím, jestli to dělaly jenom ty jejich šaty, ale i v obličeji mi všichni připadali takoví nějací divní, se strhanými a unavenými rysy, s kalnými a skelnými pohledy. Chovanci psychiatrické léčebny, vyděděnci společnosti, která je vykázala do uzavřeného ghetta. Zoologická zahrada, kde jsem omylem vstoupil do jedné z klecí.
Poctivě jsem očistil své ropné polobotky o rohožku hned za dveřmi a vydal se mezi stolky po dřevěné podlaze k barovému pultu. Barmanovi mohlo být tak padesát, vlasy vzadu stažené do mastného culíku, černé flekaté tílko a tetování úplně všude, včetně obličeje.
„Jednu colu," oznámil jsem mu a opřel se o desku baru.
„Colu?"
„Jo. Nebo nemáte? Myslel jsem, že v Americe je cola všude."
„Jasně že máme. Pán je cizinec, co?"
„Jo."
Sáhl někam dolů a postavil přede mě láhev coly. Pak se mu v ruce objevil otvírák a otevřel ji. Přišoupl mi skleničku. Vzal jsem láhev a zjistil, že ji asi měl celý den někde u topení. Nicméně jsem nepovažoval za vhodné to v tomto prostředí jakkoli komentovat a nalil si polovinu jejího obsahu do skleničky. Pěnila tak příšerně, že část přetekla. Omluvně jsem se na něj podíval a pak se napil. Byla horká jako ranní čaj.
„Vy asi nejste od AMOILU, co?" zeptal se barman.
„To tedy opravdu nejsem."
„Takže nějaká inspekce z Ochrany životního prostředí?" zeptal se znovu a sám se musel bezzubě zařehtat té blbosti.
„Ne… vedle. Akorát sestra má narozeniny, tak mě pozvala na koláč."
„Sestra?"
„Jo."
„Kde bydlí?"
„No někde v Baltimore."
Konečně se mi podařil vtip, kterému se zasmáli všichni u barového pultu, což byli čtyři chlapi a dvě ženské s chlapskými obličeji. Jedna měla i vousy.
„Kdybyste potřeboval taxíka, tak řekněte. Můj brácha tu jezdí a docela dobře to tu zná," řekl tetovaný obličej a osazenstvo baru opět vybuchlo salvou smíchu.

„Díky… Zkusím si nějak poradit.“
„To asi těžko…“
Hodil jsem mu na pult dolar, nechal tam půlku nedopité teplé flašky a vydal se na zpáteční cestu mezi stolky s nepřirozenými bytostmi z jiného světa.
Když jsem vyšel na ulici, můj vůz tam pořád ještě stál. To bylo ale naposledy, kdy jsem ho viděl. Vlastně to byl poslední vizuální vjem toho dne. Pak přišla bezedná tma, jíž předcházel ostrý záblesk bolesti.
27.
Otevřel jsem oči a nad sebou měl zářivku s ostrým všespalujícím světlem. Okamžitě jsem je zase zavřel. Takže oči zatím nedráždit a nechat je v klidu. Hlavně že vidím. Zkusil jsem pohnout jednou nohou a potom druhou. Oběma to šlo. Levá ruka v pohodě včetně prstů, pravá ruka s obtížemi a s bolestí v rameni. Mozek funkční, alespoň co se týká ovládání končetin. Zkouška paměti. Jsem učitel z Paříže, v současnosti ve Washingtonu. Totální pablb, který se vydal do Baltimore. Výborně. Vypadalo to, že i mozek je v pořádku. Znovu jsem zkusil pomalu otevřít oči. Zářivka nade mnou měla výkon atomové bomby. Otočil jsem hlavu na stranu.
Byl jsem v místnosti se třemi postelemi, ale jen ta má byla obsazena mým polámaným tělem. Vzduch byl prosycen zápachem ropy a levných cigaret. Bylo zde jedno okno zatažené těžkým květinovým závěsem, bílá šatní skříň a psací stůl. Podlaha ze žlutých dlaždiček, stěny bílé. Žádné obrázky, žádné kytky. Jedinou ozdobou celé místnosti tak byla asi dvacetiletá holka na židli u stolu, s dlouhými rovnými vlasy, piercingem v horním rtu a světle modrém plášti končícím nad koleny, pod kterým možná už ani nic neměla. Alespoň to bylo to první, co se mi při pohledu na ní vybavilo.
„Jak se cítíte?“ zeptala se příjemným hlasem, když si všimla, jak jsem zamrkal.
„Cítím se dobře. A vy?“
„Já taky. V tom případě jsme asi jediní dva živí tvorové v tomhle městě, kteří se tak cítí.“
Smysl pro poezii všedního dne jí teda rozhodně nechyběl. Můj mozek už zase začal fungovat normálně, takže velmi rychle zpracoval její narážku.
„Takže jsem v Baltimore?“
„Jistě. Nebo jste měl namířeno někam jinam?“
„Ne… ne. To je v pořádku. A kde přesně?“
„Vyznáte se tu? Tohle je Monroe Coast.“
„Aha. Takže se tu asi ještě nevyznám. To je centrální baltimorská nemocnice?“
Zasmála se sametovým smíchem a děsně erotickým gestem si prohrábla dlouhé vlasy.
„Vlastně jo. Máte pravdu. Centrální baltimorská nemocnice. To je hezký… Budu to tak říkat, až se mě zase budou ptát, kde dělám.“
„A co jste říkala doteďka?“
„Doteďka jsem říkala, že dělám u AMOILU.“
„Takže jste zaměstnanec těch naftových příšer?“
„Jo. A tohle je skutečně nemocnice… Teda, bývala to nemocnice. Původně. Když tu ještě všechno fungovalo.“
„A teď tu fungujete jenom vy. Jediná opuštěná víla, která zapomněla včas utéct z hroutícího se města.“
„Tak to sice nebylo, ale pokud se vám to jako story líbí, tak proč ne. Z celého toho nemocničního komplexu tu funguje teď jenom část jednoho ze dvaceti bloků, ve kterém si AMOIL zřídil ošetřovnu.“
„Ošetřovnu?“
„První pomoc pro akutní případy. Jinak je nejbližší funkční nemocnice ve Washingtonu, kam taky všechny vozíme.“
„Jak je tam vozíte? To tady taky funguje nějaká rychlá záchranná služba? A jak tady jezdí? To mají hřebíky v pneumatikách?“
Zasmála se a řekla:
„Ne. Vrtulníkem z jedné plošiny těžní věže.“
Zkoušel jsem se posadit. Docela to šlo, akorát pravé rameno příšerně bolelo. A taky se mi trochu zatočila hlava. Opřel jsem se oběma rukama o pelest a zeptal se:
„Co se stalo?“
„Asi závrať. A ztráta vědomí.“
Sáhl jsem si na hlavu. Nahmatal jsem zaschlou krev.
„Nic to není…“ řekla ta holka s piercingem v horním rtu. „Vydezinfikovala jsem vám to. Možná budete mít slabší otřes mozku. Bylo by nejlepší, kdybyste zajel ve Washingtonu do nemocnice a nechal se tam ještě vyšetřit.“

„To myslíte jakože jsem upadl, bouchl se o obrubník a ztratil vědomí?“
„Možná.“
„Kde mám sako?“
„Přivezli vás bez něj.“
„Cože?“
„Přivezli vás kluci z ochranky tak, jak jste teď. V košili, bez saka.“
Sáhl jsem si do kapsy. Klíče od auta tam nebyly. Pochopitelně. Jak by taky mohly.
„Aha… začínám to chápat. Stává se to tu často?“
„Co myslíte?“
„No, že někdo ztratí vědomí – jen tak, na ulici – a když se probere, tak nemá žádné doklady, mobil, klíčky od auta…“
„Jo… to se tu stává často. Teda cizincům.“
„Aha. Nemáte tu něco k pití?“
„Vodu nebo panáka?“
„To druhé.“
Sáhla do prosklené skříňky vedle stolu a vytáhla odtamtud láhev whisky. Postavila ji před sebe na psací stůl a ze zásuvky vytáhla dva kalíšky, které mi připomínaly nádobky na odběr moči. Naplnila oba do půlky a jeden z nich mi podala. Nechtěl jsem se jí ptát, jestli je doktorka, sestra nebo uklízečka a hodil to do sebe. Udělalo mi to moc dobře a dokonce ustoupila i ta tupá bolest v mé hlavě.
„Kolik je hodin?“ zeptal jsem se.
„Bude šest ráno.“
„Vy jste místní?“ zkoušel jsem udržovat konverzaci.
„Jste se asi zbláznil, ne? Jenom tu dělám.“
„To sem dojíždíte každý den?“
„Vozí nás sem firemní autobus z předměstí Washingtonu. Je to nějakých dvacet minut, takže rychlejší než metro, když děláte v centru.“
„Takže město asi moc neznáte, co?“
„Myslíte Baltimore?“
„Jo.“
„Vůbec. Znám jenom tenhle barák a pak autobus.“
„Takže si ani nedojdete koupit svačinu?“
„To teda rozhodně ne.“
„Byl jsem tady autem, ale to už asi nemám.“
„Na to můžete vzít jed.“
„Městská doprava tu asi taky nefunguje, co?“
„Uhádl jste.“
„Jak se dá teda dostat ven?“
„Máte nějaké doklady?“
„Žádné. Nenechali mi vůbec nic, svině.“
„No, ale k někomu jste jel, ne? Takže…“
„K nikomu jsem nejel. Byl jsem se tady jenom podívat. Jen tak, ze zvědavosti.“
„Cože? Vy jste k nikomu nejel?“
„Ne.“
„Ale to není možné. Tak jak jste se sem dostal?“
„Prostě mě pustili.“
Chvilku trvalo, než to ta její dlouhovlasá hlavinka se živýma hnědýma očima vstřebala.
„Kdo vás pustil?“ zeptala se s naivitou pětileté holčičky.
„Ti u brány. Měl jsem propustku, kterou teď ale pochopitelně taky nemám.“
„Vy jste od AMOILU?“
„Nejsem.“
„Tak tu musíte někoho mít,“ řekla rezolutně, jako by skutečně žádná jiná možnost neexistovala. Alespoň ve světě podle ní.
„Podívejte, slečno…“
„Já jsem Milly.“
„Tak Milly, je to příliš složité na to, abych vám to vysvětlil. Faktem je, že jsem tu poprvé v životě, že mě sem pustili na speciální propustku a že mě někdo přepadl a obral o všechno. A že potřebuju zpátky do

Washingtonu.“
„Jasně. Pak byste se mohl svézt se mnou… Autobusem. Končím za hodinu.“
„To byste mi udělala opravdu velkou radost,“ řekl jsem a přemýšlel, jestli pod tím světle modrým pláštěm skutečně ještě něco má, nebo už ne.
28.
Do HAIRY HAPPY jsem se dostal až po druhé hodině odpolední, protože se ukázalo dost velkým problémem ukecat nějakého taxikáře, aby mě odvezl k baráku, že mám peníze doma a že když počká venku, takže mu je určitě přinesu. Byl to úplně stejný problém, jaký by to byl v Paříži, takže mě to ani moc nerozhodilo. Nakonec mě svezl nějaký naivní Španěl s obrovskou kudrnatou hřívou, který asi potřeboval ten den udělat nějaký dobrý skutek a zatím se mu žádný nepodařil. Byl pak doslova šokovaný, když jsem mu peníze opravdu přinesl. Půjčil jsem si je od ochranky hned dole u vstupních dveří.
Vlezl jsem do sprchy a byl v ní asi půl hodiny. Vypadalo to, že jsem nenávratně přišel o červené porsche a žlutý mobil. A taky o kreditní karty a všechny osobní doklady. Nechal jsem si na sebe dopadat uklidňující kapky vlažné vody a přemýšlel o pořadí dalších kroků. Policii jsem vyloučil ze hry jako první. Loraline tam přišla o život a jim to bylo úplně ukradené. Nemělo vůbec cenu je obtěžovat.
Takže francouzská ambasáda se žádostí o vystavení nových dokladů. Ale to počká. Zablokování kreditních karet a hlavně té Visa karty od Agathy, kde podle ní mělo být tři sta tisíc. Zavolat Nápovědě a říct mu, že je čurák, když mě tam poslal bez podrobnějšího upozornění. Mé další úvahy pod vlažnou vodou se pak smrskly na problém, jak zavolat Nápovědovi, když mi ukradli mobil s jeho číslem. Vlastně jsem to číslo ani nikdy neviděl. Navíc tam Loraline měla i další určitě velmi důležitá čísla – jak pro ni, tak v tuto chvíli i pro mě. Takže mě vlastně velmi čistým způsobem vyšachovali ze hry.
Vlastně to bylo docela elegantní. Možná je na mě Nápověda sám upozornil a zajistil, aby mi ten mobil prostě šlohli. Výpověď ze hry jsem už dal a potvrdil. Vlastně teď nemám v ruce nic, čím bych na ně mohl. Všechno je naprosto čisté. Mám sice možnost kdykoli znovu vstoupit do NEVERMORE BALTIMORE, ovšem tím to končí. Nemám možnost hrát, nemůžu dostávat úkoly, nemám ten jejich zkurvený žlutý mobil.
Když jsem o tom tak přemýšlel, začal jsem získávat pořád větší a větší jistotu, že to nakonec všechno vymysleli sami organizátoři. Možná vůbec nepočítali s tím, že by mě napadlo to za Loraline dohrát. A když jsem je nakonec šokoval tím, že to dohraju, tak narychlo vymysleli náhradní řešení. Nemůžu říct, že špatné. Nicméně s tím jsem se nehodlal smířit. Takového velkého vola jsem ze sebe rozhodně udělat nechtěl.
Vylezl jsem ze sprchy, vzal si z ledničky láhev koňaku, z linky skleničku a usadil se na tygra do sedačky. Vzal jsem dálkový ovladač a navolil čtyřku. Měla tam King Crimson. Nic lepšího k hlubokomyslným úvahám, kterým jsem se chtěl právě oddat, nešlo vymyslet. Nádherně něžné tóny basové kytary Karmínového krále se rozléhaly pokojem, jako když kočičí tlapky šplhají po dřevěných trámech krovu nade mnou. Napil jsem se.
Loraline fungovala v Baltimore více než půl roku. To znamená, že město aspoň částečně znala a že věděla, co od toho prostředí čekat. Musela si být velmi dobře vědoma, že ji tam může kdokoli a kdykoli přepadnout a okrást. Muselo jí být jasné, že jí taky můžou ukrást mobil. Byla blbá, ale zase ne tolik. Rozhodně nemohla být totální kráva s pavučinami na mozku, když tam vydržela půl roku.
Takže si určitě udělala nějakou zálohu. Byl jsem si jistý, že všechna čísla z jejího mobilu existují ještě jinde než v tom žlutém, který mi vydala policie a který mi včera večer ukradli. No jasně. Ale kde? Nejspíš v notebooku, který má tady. Ten je ale zaheslovaný heslem, které dokáže vymyslet jenom ženská, takže normálním lidským mozkem nebo superrychlým počítačem je totálně nerozluštitelné. No dobrá. Takže touhle úvahou není třeba se dále zabývat.
Co kdyby ale vykradli její byt? Co tu má cenného? Kromě několika málo šperků a kreditních karet ještě ten notebook. Co když si všechno uložila ještě mimo něj? Byla by Loraline taková? Zjistil jsem, že tak dobře ji zase neznám. Navíc se za tu dobu mohla docela změnit. Budu muset zapomenout na svou sestru Loraline a postavit se k problému obecněji – tedy brát ji jako standardní ženskou. Dokáže ženský mozek uvažovat takhle? Dokáže vzít v potaz, že by jí mohli ukrást i ten notebook? Těžko. Normálně určitě ne. Ale pokud se do problému zapojí takový balík peněz, jako byl její vklad, tak už jsem si tím přestával být jistý. Na prachy jsou ženské daleko opatrnější než chlapi. Samozřejmě, že je dokáží lépe utrácet, ale taky je velmi nerady ztrácejí. Došel jsem k závěru, že pokud Loraline opravdu neměla pavučiny na mozku, existují čísla z jejího mobilu ještě někde jinde, než v jejím notebooku.
Ale kde? Že by se svěřila Agatě? Dost těžko. Agatha sama tvrdila, že o té hře s ní moc nemluvila. Měla vůbec nějaké kamarádky? Jak vycházela s těma holkama, co zaměstnávala? Došlo mi, že se Agathy budu muset zeptat na daleko víc věcí, než doposud. Došlo mi, že jsem se jí zatím na mou sestru ani moc

nevyptával. Zatím jsme vždycky mluvili jen o jejím majetku. Sakra. Trochu jsem se sám před sebou zastyděl. Co takhle pozvat ji dnes na večeři? A dá se vůbec odtransportovat taková hora masa z tohohle baráku do nějaké nejbližší restaurace? Dají se ty její květované šaty vůbec odlepit od té tapety?

29.

Podnik se jmenoval Red Star a nacházel se v obchodní čtvrti Satako, která připomínala japonské království uprostřed Washingtonu. Madam Agatha tvrdila, že to byla oblíbená restaurace mé sestry a že tak jednou za čtvrt roku sem zašly, aby probraly obchodní strategii a rozvoj jejích podniků.

Přesun madam Agathy proběhl klidněji než jsem se obával, i když do taxíku jsme jí museli pomáhat oba i s řidičem. Vzala si na sebe opět bohatě květované šaty, tentokrát s nějakými kopretinami nebo sedmikráskami, náhrdelník s perleťovým křížkem a náramek s mušličkami. Se svým rudým korejským mechem na hlavě vypadala opravdu skvěle.

Šikmooký malý číšník nám přinesl jídelní lístek psaný japonským redisperem, naštěstí s anglickými překlady pod tím vším, i když jejich informační hodnota byla tatáž, jako u těch malovaných japonských hieroglyfů.

„Nechám si poradit. Tohle mi nic neříká," řekl jsem po chvilkovém zírání na různě se prolínající čáry východního písma.

„Hoičiki tagači," řekla madam Agatha suše a zavřela jídelní lístek vázaný v oslí kůži.

„Co to je?"

„To je dobrý, uvidíte."

„Tak jo."

„Takže vy jste byl v Baltimore, tam vás přepadli a ukradli auto," řekla bez obalu madam Agatha a tvářila se jako matka, když jí syn přišel oznámit, že mu ukradli kolo.

„Přesně tak to bylo. Přišel jsem úplně o všechno, co jsem měl u sebe. Včetně dokladů a kreditních karet. Bude potřeba co nejdříve zablokovat hlavně tu od vás. Tu Loralininu Visa kartu."

„Jasně… i když nevím jak, jestliže dědictví ještě vlastně nebylo ani formálně vyřízeno, takže vy v podstatě nemáte právo ji zablokovat, stejně jako jste neměl právo s ní nakládat."

„V tom případě je to docela drsný."

„Můžeme zkusit nahlásit ztrátu karty na policii a pak by možná stačil nějaký protokol od nich."

„To teda nevím, jak to chcete udělat. Jako že tam pošlete jednu z těch holek, jo?"

„Mám na policii taky nějaké známé. Zkusím to."

Přišly čtyři šikmé oči a položily před každého z nás velký elipsovitý podnos ozdobený nejrůznější zeleninou, kterou jsem v životě neviděl, a dalšími narůžovělými předměty možná připomínajícími maso, které jsem taky v životě neviděl. Ale třeba to s masem nebude mít nic společného. Ještě že nám k tomu dali aspoň klasický příbor. Měl jsem obavy z hůlek.

„Vy už jste to někdy jedla?" zeptal jsem se a opatrně zkoumal nějaký načervenalý tropický list, pod kterým jsem našel něco oranžového a článkového, připomínajícího snad část živočicha.

„Ne… nikdy. Ale vím, že o tom Lolly mluvila, jako že to snad má být nějaká pochoutka."

„Aha."

„Lolly byla děsně mlsná, ale to asi víte."

„Jako dítě určitě."

Zkusil jsem list a chutnalo to jako otruby. Článkovaná část něčeho, o čem jsem si myslel, že by mohl být živočich, chutnala absolutně neutrálně, jako bych jedl polyuretanovou houbu.

„Řekněte mi, jak vás proboha mohlo napadnout vydat se do Baltimore?" zeptala se s plnou pusou madam Agatha a já se na ni překvapeně podíval.

„No promiňte… myslel jsem, že sama stojíte o to, abych v té její hře pokračoval."

„Možná jo… Jenže jsem předpokládala, že než se tam vydáte, tak mi aspoň řeknete."

„Aha… No a kdybych vám to řekl, tak byste mi na to řekla co?"

„No, abyste si dal pozor."

„Tak díky za zprávu. Sice trochu opožděnou, nicméně díky."

„Rádo se stalo."

Nabral jsem si na vidličku něco, co připomínalo jehličí zrzavé borovice.

„A taky bych vám řekla, že tam nemůžete v normálních hadrech. To jste si jako hrál na návnadu, nebo co?"

„A v čem tam chodila Loraline?"

„Lolly? Kdybyste si prohlídl pořádně její šatník…"

„Nic zajímavého jsem v něm nenašel."

„Myslím ten, co má ve sklepě.“
„O tom jste mi nic neříkala.“
„Kdybyste řekl, že jedete do Baltimore, tak vám to řeknu.“
„Aha.“
„Má tam celou jednu skříň vybavenou hadry jako na maškarní ples. Ta skříň má speciální gumový těsnění a odvětrání. Když ji otevřete, páchne to v ní šíleně naftou. Jsou tam hadry, které získala většinou v různých útulcích, sdruženích Armády spásy a podobně. Vždycky tam zašla, donesla tam pár svejch šatů, který už nenosila, a za to si odnesla hadry od nich.“
„Aby splynula s prostředím a vypadala jako baltimorský občan.“
„No vida. Pan učitel se začíná učit.“
„Na to mě ovšem nikdo neupozornil.“
„Protože si myslíte, že jste nejchytřejší ze všech a že všechno víte a všechno znáte. Prostě jste učitel a nic vás nemůže překvapit.“
„Tak to není. Přece jenom jsem ale předpokládal – a zdá se, že chybně – že Amerika je civilizovaná země.“
„Dost možná. Ovšem vyjma Baltimore.“
Zkusil jsem žluté nudle o tloušťce tkaniček do bot. Znovu jsem postrádal jakoukoli chuť. Začalo mi to být divné. Možná mi ta rána do hlavy před barem v Baltimore způsobila odumření veškerých chuťových buněk.
„Jak tam jezdila Loraline? Městskou? Nebo ji někdo z ochranky zavezl před tu závoru a tam na ni počkal?“
„Houbeles. Autem samozřejmě.“
„V tom případě by mě zajímalo jakým.“
„Stojí na dvoře. Třicet let starý chrysler, vytažený z vrakoviště, ovšem s fungl novým motorem.“
„To jste mi taky neřekla.“
„Kdybyste řekl, že se tam chystáte, tak bych vám to řekla.“
„Měla zbraň?“
„O tom nepochybujte. Možná ji najdete v přihrádce toho auta.“
„Šlohli mi i ten mobil.“
„Žlutej?“
„Jo.“
„To je docela průser.“
„To je… Potřebuju se zkontaktovat s tím Nápovědou. Nevíte, jak bych se k němu mohl dostat?“
„To teda nevím. Jestli měla Lolly jeho číslo jenom v tom mobilu, tak je to v pasti. Absolutní beznaděj.“
„To se mi právě nezdá. Loraline Baltimore znala a věděla, jak to tam vypadá. Musela počítat i s tím, že by se někomu mohl zalíbit její mobil a že by jí ho mohli ukrást. Myslím si, že si ta čísla pojistila a že je ještě někde má. Mimo mobil.“
„Myslíte?“
„Jo. A myslel jsem, že právě možná vy byste mohla vědět, kam by si je Loraline schovala, tedy pokud ne třeba zrovna u vás.“
„Tak to teda ani náhodou. Jak říkám: co se týká té praštěné hry, tak jsem ji většinou viděla jenom jak nastupuje do toho plechovýho křápu v šílených páchnoucích hadrech. Stačila jsem jí vždycky akorát popřát hodně štěstí. Ona věděla, že se mi to zrovna dvakrát nelíbí, a tak se mnou raději o tom ani moc nemluvila.“
Nabodl jsem na vidličku kus rybí ploutve, nebo co to bylo, a řekl:
„A víte, že si nevedla zrovna špatně? Podle toho Nápovědy tam má k dnešnímu dni něco přes šest milionů, přičemž když se jí to stalo, byla na devíti.“
„Cože?“
„Jo. Měla tam něco přes devět milionů, když ji odstřelili.“
„Panebože.“
„Potřebuju nutně najít Nápovědu, aby mě vrátil do hry.“
„Bez toho mobilu?“
„Právě… musím najít to číslo. Jak to měla s chlapama?“
„S jakýma chlapama?“
„No, asi tady nežila jako jeptiška, ne? Na to teda ségra určitě nebyla.“
„Myslíte jako jestli měla nějakého chlapa?“
„Přesně tak to myslím,“ řekl jsem.

„Tak to asi ani ne.“
„Ani ne? A jak to dělala?“
„Co jak dělala?“ podívala se na mě madam Agatha udiveně.
„No prostě… to jako nikdy nepotřebovala chlapa?“
„Ale asi jo,“ řekla zamyšleně, pohnula s tapetami v pokoji a pokračovala: „No měla tady přece ochranku.“
„Ochranku?“ zatvářil jsem se teď překvapeně já.
„Jo. Jsou to docela udělaní kluci.“
„To teda jako… jako že je používala jako živý robertky?“ zeptal jsem se.
„Ale fuj… Jaký živý robertky? Prostě sem tam se asi s nějakým… prostě asi pomuchlovala.“
„Aha. Takže nějakého stálého partnera…“
„V žádném případě,“ řekla rezolutně a otřásla se hnusem.
„Co její kamarádky?“
„Který myslíte?“
„No já nevím, jestli nějaké měla. Třeba tady ty holky… Kolik jich tu vůbec dělá?“
„Myslíte v HAIRY HAPPY?“
„Jo.“
„Smlouvu jich má dvacet osm, přičemž každou noc je jich na place přibližně dvacet.“
„Ostatní mají volno?“
„Jo… holky většinou mívají pár dní do měsíce volno, víte?“
„Aha. Vlastně jo. Kamarádila se s některou víc?“
„Myslím, že ani ne. Pochopitelně se s nimi normálně bavila, dala si s nimi i skleničku a tak… prostě běžný pohodový přátelský vztah. Ale že by měla nějakou takovou tu klasickou kamarádku, které se třeba svěřovala s různýma věcma… tak to asi ne. Teda alespoň já o nikom takovém nevím. Možná Laura. S tou si byla schopna sednout k sedmičce vína a prokecat celý večer.“
„Laura?“
„Jo. Černovláska s rezavým melírem.“
„Myslíte, že se mnou bude mluvit?“
„No… vzhledem k tomu, že jste teď její zaměstnavatel, tak předpokládám, že ano.“
„Seznámíte nás?“
„Jasně. Ovšem pokud byste si chtěl objednat holku na noc, tak raději někoho jiného.“
„Proč?“
„Je jí teprve sedmnáct.“
„Aha. Takže co tu vlastně dělá?“
„To, co ostatní.“
„Vždyť jste říkala…“
„Klienti nevědí, že jí ještě není osmnáct. Vy teď už ano.“
30.
Ještě téhož večera jsem prohledal celý Loralinin byt. Roger Wranowski, údržbář, mě dokonce zavedl i do sklepa, aby mi ukázal, kde má Loraline zvláštní šatník pro své účinkování v NEVERMORE BALTIMORE. Opravdu příšerně páchl naftou a kdoví čím ještě. Divil jsem se, jak něco takového vůbec ženská může vzít na sebe. Nebylo tam ale nic, kde by mohla být telefonní čísla, přestože jsem s určitým odporem prohledal všechny kapsy, které se v těch hadrech nacházely. Našel jsem v každé pouze načatou krabičku Lucky Strike a zápalky. Nic dalšího.
Vrátil jsem se nahoru do bytu a dal si znovu sprchu. Byla nezbytná.
Prošel jsem celou její knihovnu, která naštěstí nebyla rozsáhlá, a protřepal všechny knihy, jestli z nich náhodou nevypadne papírek popsaný telefonními čísly. Prošel jsem všechna hudební cédéčka, zda v některém obalu nemá CD s daty. Nic. Proklepal jsem podlahu, protože jsem si vzpomněl, že jako malí jsme měli v pařížském bytě skrýš pod uvolněnými parketami. Tady ovšem nic takového nebylo. Zhruba jsem proklepal i sloupky krovu, jestli v nich nebude vydlabaná nějaká díra. Podruhé jsem prolezl ledničku včetně mrazáku, troubu, všechny police s talířky a hrnečky. Nic. Vzal jsem z kuchyňské linky kalendář a celý ho prolistoval, protože doma jsme měli taky kalendář na lince, kam si rodiče zapisovali, co je třeba koupit a kdo z nás má službu na umývání nádobí. Byla by to sice naivní skrýš pro tak důležitá čísla, nicméně ženská logika je nevyzpytatelná, a proto jsem už začal hledat i na vysoce nepravděpodobných místech.
Vyházel jsem ze zásuvek všechno její spodní prádlo a prohlédl dokonce dna zásuvek i z druhé strany. Stejně pečlivě jsem prozkoumal i medvěda před sedačkou – nebo aspoň to, co z něj zbylo. Sáhl jsem mu

dokonce do tlamy mezi zuby. Neměl tam nic a páchl jenom nějakým dezinfekčním prostředkem. Zkontroloval jsem nádržku na záchodě a taky krabice s pracími prášky, jestli na nich nenajdu nějakou poznámku. Nic.
Dal jsem si už čtvrtého panáka a vyšel na terasu, abych proklepl všechny dlaždičky, jestli pod některou nebude skrýš. Nic. Zkusil jsem tašky na střeše v dosahu z terasy, zda některá nebude uvolněná. Nic. Prostě normální beznaděj. Vrátil jsem se do pokoje, který teď vypadal, jako by odsud právě odešli bytoví zloději. Loraline byla ulítlá a naivní, ale nevěřil jsem, že by si ta čísla nikam nezaznamenala. Budou stoprocentně v tom notebooku, jenže ten je mi k ničemu. Tady nikoho neznám a než bych ho poslal do Paříže a než by se mi vrátil…
Otráveně jsem se svalil do sedačky a nalil si dalšího panáka. Hodil jsem ho do sebe a očima těkal po chaosu v pokoji. Možná bych se mohl pokusit telepaticky spojit s duchem své drahé sestry, aby mi to řekla. Alkohol už začal pravděpodobně účinkovat. Vstal jsem, rozhodnut, že si půjdu lehnout a že se pokusím z té tupé beznaděje vyspat. Můj pohled zavadil o mobil na stole. O ten její druhý mobil, který mi dali na policii. Nokii.
Vzal jsem ho. Bylo tam osm nových nepřijatých hovorů a šestnáct SMS. Otevřel jsem první. Projev upřímné soustrasti. No jasně. Budou všechny stejné. Smazal jsem je jednorázovým příkazem a potom navolil adresář. Ťukl jsem na rychlý posun a sloupce jmen se mi míhaly před očima jako na hracím automatu. Přesto můj mozek stačil zaregistrovat ta, která jsem viděl i ve žluté motorole. Babele, Herlyn, Labello… Byla totiž psána versálkami, zatímco ta ostatní normálními minuskami. NÁPOVĚDA. No vida. Nebyla zase tak blbá, jak jsem si myslel. To možná já.
31.
Hned ráno jsem zavolal Nápovědovi. Večer jsem to ani nezkoušel, jelikož jsem si vzpomněl na jeho upozornění, že po setmění není k dispozici. Byl přesným opakem upíra. Vzhledem tedy moc ne, to se mu naopak blížil, ale svou pracovní dobou. Fungoval jenom ve dne. Vzal to skoro okamžitě, jako by na můj hovor čekal.
„Prosím…“ ozvalo se drcení skla v telefonu.
„Tady Jerry.“
„Jerry?“
„Jo… Jerry. Včera jsem se byl porozhlídnout v Baltimore.“
„Pořád nechápu. Neznám vás.“
„Nevolám ze žlutého mobilu. Přepadli mě a o všechno obrali. Pamatují ta vaše pravidla i na tuhle eventualitu?“
„Vám ukradli žlutý mobil?“
„Přesně tak, pane Nápovědo. Zajímá mě, co na to pravidla.“
„Jistě… Jistě… Budeme to ovšem muset vyřešit osobní návštěvou.“
„Samozřejmě. Kde jste? Za chvíli jsem u vás.“
„Decker Street 32. Čtvrť Amazon.“
„Zatím nevím, kde to je, ale budu se snažit u vás být co nejdříve.“
„Budete očekáván.“
Vymáčkl jsem mobil a strčil ho do kapsy. No vida. Alespoň že se se mnou vůbec bavil, když jsem nevolal ze žluťáka.
32.
Z Loralinina vozového parku jsem si tentokrát vybral tmavě hnědého nízkého forda, jehož světle hnědé kožené čalounění mělo po stranách jakési třásně nebo co. Vypadalo jako speciální objednávka nějakého indiánského náčelníka. Chyběla už jenom čelenka místo bezpečnostních pásů.
Čtvrť Amazon nebyla daleko. Asi deset kilometrů podle mapy. Vypadalo to, že si Nápověda oblíbil západní část Washingtonu.
Během cesty mi pak ještě volal Madrigo, jestli už madam Agatha dala dohromady Loralinino účetnictví a jestli je tedy znám zůstatek, který bude předmětem dědictví. Řekl jsem mu, že ten rozhodně znám není a bude jasný nejdříve do měsíce, kdy snad bude uzavřena Loralinina rozehraná hra. Neměl z toho zrovna dvakrát radost, nicméně mu nezbývalo nic jiného, než to vzít na vědomí. Taky se mě ptal, jak dlouho se ještě zdržím ve městě, na což jsem mu taky nemohl dát jednoznačnou odpověď, nicméně jsem ho ujistil, že v případě svého odjezdu ho budu včas informovat.
Decker Street byla dvousetmetrová ulice lemovaná naprosto stejnými domy, jakoby podle nějakého typizovaného projektu, ovšem bez fantazie projektanta. Třicet dvojka stála přibližně uprostřed a vstupní dveře byly na kouli, což mě trochu rozhodilo. Pak jsem si ale všiml, že na jednom ze zvonků je napsáno

Nápověda. Ověřil jsem jeho funkčnost. Ozval se bzučák a po zatlačení do dveří křídlo povolilo. Musel jsem zase kontrolovat všechny dveře na patře, protože mi ten vůl neřekl, ve kterém sedí. Byl ve třetím. Uvítalo mě drcené sklo a zápach tisíce let neotevřených egyptských hrobek.
„Posaďte se, pane Jerry. Takže vy jste měl nepříjemnost."
„Jo… tak nějak by se to taky dalo nazvat."
Byt, ve kterém měl pro dnešní den Nápověda sídlo, byl zase kompletně vystěhován – včetně kuchyňské linky – a stál v něm jen psací stůl s notebookem, dvě židle, z nichž jedna byla obsazena mumií, a pak už jen Van Goghův obraz slunečnic, který tu v tom vyklízecím fofru asi někdo zapomněl.
„Ukradli mi žlutý mobil. Teda když nepočítám ještě auto, všechny kreditní karty, doklady a tak podobně."
„Jasně. To je opravdu nepříjemné."
„Co na to vaše pravidla?" zeptal jsem se přímo, abych tu netrčel zbytečně celý den.
„Nic se neděje. Všechno je v pořádku. Ten mobil, co vám ukradli, bude okamžitě deaktivován, takže jeho novému majiteli bude absolutně k ničemu. Pochopitelně z něj budou vymazány všechny kontakty a celý obsah jeho paměti. Prostě totální softwarová a datová destrukce."
„Výborně. To je ovšem pouze část problému. A navíc ta vaše část."
„Nerozumím."
„Je mi jedno, co bude s tím mobilem. Mně spíš jde o to, co já. Dáte mi nový?"
„Pochopitelně, pane Jerry… Vy dostanete nový mobil s novými vstupními kódy. Pouze nejsme schopni zajistit to, co v něm bylo uloženo."
„Budu se muset obejít bez toho."
Mumie otevřela jednu ze zásuvek stolu a vytáhla odtamtud mobil. Byl úplně stejný, o jaký jsem přišel. Tedy opět motorola a opět žlutá. Potom k němu připojil kabel a propojil ho s počítačem. Začal kostnatými promodralými prsty něco vyťukávat na klávesnici. Pak počkal a potom zase ťukal.
„Předpokládám, že tato nemilá událost nebude mít vliv na výši mého konta ve hře."
„Skoro ne," řekl rakváč a dál sledoval hluboko utopenýma očima monitor.
„Co to je skoro ne?"
„Mobil byl majetkem NEVERMORE BALTIMORE. Takže vám za něj bude odečteno tři sta dolarů."
„Jo… to by šlo."
„Pořád jste přesvědčen, že to chcete dohrát?"
„Daleko víc než včera. Jestli něco rozptýlilo mé pochybnosti, tak to byla včerejší událost."
„Doufám, že nebudete opakovat předešlé chyby."
„Byla jenom jedna a tu opakovat nemíním."
„Hlavně na základě jednoho incidentu nedělejte žádné ukvapené závěry."
„Bez obav."
Mumie vytáhla datový kabel z mého mobilu a podala mi ho.
„Prosím. Vaše hra."
„Díky. Ještě maličkost. Co když mi přišla včera večer esemeska o dalším úkolu?" Zase něco naťukal do počítače a zamžoural na monitor. „Nepřišla, pane Jerry."
„Tak díky."
Zvedl jsem se ze židle.
„Mnoho štěstí, pane Jerry."
„Jo. Asi ho budu potřebovat."
Zavřel jsem za sebou dveře opuštěného bytu s Van Goghovými slunečnicemi a jednou mumií a sešel po schodech dolů. Na ulici mě oslnila záře ranního slunce.
33.
Objel jsem dva bloky, abych Nápovědovi nečumákoval přímo pod oknem, zaparkoval u chodníku a naťukal všechna čísla psaná verzálkami z Loralinina osobního mobilu do té nové žluté motoroly. Potřeboval jsem pistoli. Mohl bych sice zavolat do Paříže, ovšem bylo mi jasné, že by to trvalo moc dlouho a byla by kolem toho spousta formalit. Takže jsem to zavrhl. Zavrhl jsem taky madam Agathu, která by mi možná nějakou sehnala od ochranky, ale nechtěl jsem jí zbytečně přidělávat starosti. Podle mé včerejší návštěvy v Baltimore jsem usoudil, že nejjednodušší prostě bude sehnat si ji přímo tam.
Navolil jsem první číslo dle abecedního seznamu. Bylo to BABELLE. Stiskl jsem VOLAT.
Vyzvánělo to asi půl minuty a když už jsem to chtěl vzdát, ozval se dívčí hlásek. Tipoval bych to tak na osmou třídu základní školy.
„Bella. To seš ty, Yamyllo?"
„Ne. To nejsem já. Vlastně jsem to já, ale ne Yamylla."

„Cože?“
„Jsem bratr Lolly. Vlastně Yamylly. Yamylla zahynula.“
„Yamylla je mrtvá?“ zeptala se mě ta školačka. Asi měla zrovna přestávku.
„Yamylla je mrtvá. Zastřelili ji.“
„Panebože.“
„Ty jsi jí pomáhala?“
„Kdo volá?“
„Její bratr. Myslel jsem, že už jsem ti to říkal. Jerry.“
„Vy jste Jerry?“
„Jo.“
„Nikdy o žádném Jerrym nemluvila. Vlastně nemluvila ani o tom, že by měla nějakého bratra.“
„No vidíš. Já taky s nikým nemluvil o tom, že mám sestru. Ale prostě to tak je a nemá cenu to řešit.“
„Aha…“
I přes tu kilometrovou vzdálenost jsem cítil, jak její mozek jede na plné obrátky a pokouší se tu informaci zpracovat.
„Takže bratr…“ ozvalo se potom a já měl strach, že se s ní nedomluvím dřív, než skončí přestávka.
„Jo. Poslyš, ty jsi asi Yamylle pomáhala a já bych teď potřeboval, abys pomohla mně.“
„Vám?“
„Jo. Šlo by to?“
„No… já nevím… já…“
„Určitě by to šlo,“ pomohl jsem jí.
„Yamylla je fakt mrtvá?“
Vypadalo to na celodenní rozhovor. Jestli je takhle chápavá i ve škole, určitě nebude zrovna třídní premiant.
„Je mrtvá a já potřebuju tvoji pomoc. Kvůli Yamylle, chápeš?“
„Jo,“ řekla překvapivě rychle.
„Potřebuju pistoli,“ řekl jsem a čekal, jak to na ni zapůsobí, pokud ji to rovnou nepoloží. Nepoložilo. Byla pohotovější, než jsem předpokládal. „Jakou ráži? Může to být bubínkový revolver?“ Teď jsem se odmlčel pro změnu já. „Jste tam?“
„Jo. Žádný bubínkový revolver.“
„Měl byste zavolat panu Durserymu.“
„Durserymu? Kdo to je?“
„Taky pomáhal Yamylle. Ten už si bude vědět rady.“
„Tak jo. Díky.“
„Kdy se objevíte?“
„Kde?“
„No tady. Ve městě. V Baltimore.“
„Budeš mi pomáhat?“
„Jestli jste Yamyllin bratr, tak ano.“
„S čím jsi jí pomáhala?“
„Řeknu vám to, až přijedete. Nejde to po telefonu.“
„Aha. Tak jo. Ozvu se, jo?“
„Jasně. Nashle.“
No vida. Vypadalo to, že nebyla zase tak naivní, jak jsem usuzoval z jejího dětského naivního hlásku. Znovu jsem projel mobil. Dursery tam byl. Stiskl jsem VOLAT.
„Co je s tebou, Yamyllo?“ ozval se na druhé straně nějaký nakřáplý vychlastaný hlas.
„Nejsem Yamylla. Byla zastřelena. Jsem její bratr Jerry. Našel jsem tohle číslo v jejím herním mobilu.“
„Cože?“
„Dohrávám to za ni, pane Dursery, a potřebuji vaši pomoc.“
„Yamyllu někdo odbouchl?“
„Jo.“
„Kdy?“
„Asi před čtrnácti dny, nebo ještě dřív. Teď ale potřebuju pomoc já.“
„Tak proto se tak dlouho neozývala.“
„Jo… to asi bude tím.“
„Chudák holka. Jak se jí to stalo?“

„Nevím a policie taky ne. Zastřelena.“
„Vy hrajete místo ní?“
„Jo.“
„Nezvládnete to, co Yamylla.“
„Aspoň to zkusím. Musím dohrát aspoň jeden měsíc. Potřebuji ale nějakou zbraň.“
„Zbraň?“
„Jo.“
„Yamylla má v nějakým deníčku, že já jsem přes zbraně?“
„Ne. Nic takového. Ale vytočil jsem první číslo v tom jejím mobilu a mluvil jsem s nějakou Babelle, kterou měla Yamylla v telefonu a ta mi poradila vás.“
„Jo. Tak to je v pořádku. Máte na mysli něco konkrétního?“
„Jaké máte možnosti?“
„Neomezené. Jak že jste říkal, že se jmenujete?“
„Jerry.“
„Dobrá, Jerry. Připravím něco a můžete si vybrat.“
„Půjde o revolver?“
„Jistě. Ale kdybyste chtěl samopal nebo minomet…“
„Ne… Revolver. Dobrý revolver.“
„Připravím vám nabídku. Kdy se stavíte?“
„Dnes večer.“
„Vy jste nějak hrr. No, ale proč ne. Pokusím se něco dát dohromady do dnešní noci. Zavoláte, až budete ve městě?“
„Jasně. Kolem desáté.“
„Ozvěte se a domluvíme se.“
„Dobrá. Díky.“
„Nashle, pane Jerry.“
34.
Madam Agatha mi doporučila azylový dům Armády spásy na Long Avenue, který jsem navštívil bezprostředně po návštěvě Nápovědy. V kvádru a s vázankou jsem tam vypadal jako inspektor OSN a asi třicetiletá holka se žvýkačkou v puse, v tričku s nápisem NEW ORLEANS UNIVERSITY a bez jakéhokoli náznaku jakýchkoli prsou si nechala moji žádost vysvětlit asi třikrát. Jenže NEW ORLEANS UNIVERSITY asi ve svém snažení zrovna úspěšná nebyla.
„Takže vy chcete od nás nějaký starý špinavý hadry,“ zopakovala už počtvrté a já řekl už počtvrté ano.
„Jenže pochopte, že my to tady dáváme jenom těm, co to potřebují.“
„No jasně. To chápu. Já je potřebuju.“
„Vy je nepotřebujete.“
„Jak to sakra víte, že já je nepotřebuju?“
„No prostě vidím.“
„Já vám říkám, že vám dám dvě stě dolarů, za který můžete nakoupit deset triček, pět košilí a čtvery kalhoty, tak v čem je sakra problém?“
„No… Problém je právě v tom, že vy to nepotřebujete.“
„Dobrá. Berte to jako výměnný obchod. Vy mi dáte jedny nebo dvoje starý hadry a nakoupíte si patery nový. Takže jako kdybyste ode mě dostala troje nový hadry. Copak vy je nechcete?“
„Ale jo. Chceme nový hadry. Ale nemůžeme vám dát starý hadry.“
„Takže sem mám přijít nahý nebo jak?“
„No já nevím…“ řeklo to bezprsé stvoření a dál žvýkalo tu žvýkačku. Za ní se objevila postarší dáma s nepřirozeně blond vlasy, taky pečlivě zpracovávající žvýkačku. Možná je tu každé ráno fasují.
„No tak, možná bys mu mohla něco dát, Elen, ne?“ řekla mezi dvěma žvejky. Vypadalo to, že má daleko větší objem mozku, než ta mladší. V každém případě aspoň měla daleko větší objem prsou.
„Myslíš?“
„Jo. Dej mu tu igelitku, co včera přinesla paní Bareová po svým nebožtíkovi. Stejně mám pocit, že s tím přinesla i hnízdo molů.“
„Paní Bareová?“ zeptala se jedna žvejka druhé.
„Jo.“
Položil jsem na pult dvě stodolarovky. Starší žvejce se rozzářily oči. Mladá odešla někam dozadu. Vstupními dveřmi vstoupil do kumbálu chlápek s šedivými vousy skoro po pás a s vytahanou igelitkou v

ruce.
„Nesu pivo, dámy," zahalekal a namířil si to do dveří v protější stěně. Mladá přišla s taškou z obchodního domu SPACE a položila ji na pult.
„Můžu se podívat?" zeptal jsem se.
„Jistě."
Vytáhl jsem z nich šedivé kostkované tesilové kalhoty s puky ostrými jako břitva, pak nějakou kostkovanou vestu, kostkovanou košili, kostkované ponožky, další kostkovanou košili, kostkované kapesníčky a další kostkované kalhoty. Vypadalo to, že starý pan Bare miloval kostky. Nebo jeho paní. Všechno to děsně páchlo naftalínem, takže zmínka o molím hnízdě se nepotvrdila.
„Všechno je to moc čistý… vypraný…" řekl jsem zklamaně.
„Jasně. Nevypraného tu nic neberem. To snad ale zvládnete, ne?" řekla ta starší, s blond hlavou a prsy.
„Co myslíte?"
„No, nějak to zasvinit. To už po nás přece nemůžete chtít. Jedině, že by vám to za stovku nosil týden třeba tady Jimmy."
„Jimmy?"
„Jo. To je takový naše prase. Většinou se vrací ožralý a poblitý."
„Hmm… zkusím to zvládnout sám."
„Takže spokojený?"
„Jo. Beru to."
Naházel jsem hromadu kostek zpátky do tašky, poděkoval oběma žvýkacím dámám a vyšel ven.
35.
Madam Agatě, kterou opět představovala pouze hlava, zvolna se vznášející před tapetovým pozadím, taky nějakou dobu trvalo, než pochopila, co po ní chci.
„Prostě si zahrajou fotbal, to je celý. A je mi jedno, jestli budou jenom dva nebo čtyři. Stejně tu ta ochranka jenom čumákuje, tak aspoň budou mít zábavu."
„S těma hadrama," pronesla bez zájmu Agatha.
„Jasně, že s těma hadrama. Jsou moc čistý, než abych se tam v nich mohl objevit. Prostě je zmuchlám a svážu špagátem. Udělám z nich něco jako míče. Nevím, jestli budou čtyři nebo pět. Prostě jak se mi to podaří."
„A oni s tím budou hrát fotbal."
„Jo… A můžou hrát se všema najednou."
„To je teda ale úchylný."
„Možná je ještě trochu pokapu naftou. Jednak aby páchly, a jednak se na ně pak bude víc chytat prach. Nejlepší to bude uvnitř na dvoře, jak parkují auta. Můžou hrát mezi nima. Ale dneska večer je prostě potřebuji zválené, pokrčené, pomuchlané, možná i roztržené a páchnoucí naftou."
„Ochranka bude hrát na dvoře fotbal," řekla znovu bez jakékoliv intonace Agatha a tapeta za ní se zachvěla.
„Výborně. Vypadá to, že jste to konečně pochopila."
36.
Odpoledne jsem si chtěl zajet do New Yorku a pokračovat ve hře na evropského turistu v americké metropoli. Zůstal jsem ovšem trčet na osmiproudém přivaděči v zácpě, kterou se mi podařilo opustit až asi na pátém výjezdu, protože mě nikdo nechtěl pustit do krajního pruhu. Otráveně jsem se vrátil do Washingtonu, před kterým jsem strávil další hodinu v další zácpě.
37.
Do Baltimore jsem znovu vjel přes Orange Point. Třicet let starý chrysler na svůj věk vůbec nevypadal. Působil spíš dojmem prvních začátků motorismu a chřestící zvuk jeho karoserie přehlušil i motor, který byl naopak nápadně tichý. To Loraline nedomyslela.
Službu měl naštěstí jiný strážný, než při mé poslední návštěvě, což mi vyhovovalo. Nechtěl jsem nikomu nic zbytečně vysvětlovat. Můj kostkovaný oblek s kostkovanou košilí páchl naftou a jediné, čeho jsem se bál, bylo, že v něm moc dlouho nevydržím, abych se nepozvracel.
Strážný přelétl očima svoji čtečku, řekl v pořádku a nechal zvednout závoru.
Byl jsem zase v Baltimore.
Nyní ovšem dokonale splývající s prostředím. Alespoň jsem si to myslel. Jel jsem stejnou trasou jako posledně a projel kolem COGNAC AND CAFÉ, kde mě přepadli. Před barem tentokrát nikdo nepostával a nebylo tam ani zaparkované žádné auto. Tedy ani moje červené porsche. Nepřekvapilo mě to. Na rohu jsem zahnul kolem obrovského zbořeniště, ze kterého trčely zbytky zdiva jako nějaké zlověstné trosky

středověkého hradu a opatrně, abych nedostal smyk, jsem zastavil u chodníku. Vytáhl jsem mobil a zavolal Durserymu.
„Tady Jerry… volám kvůli těm zbraním.“
„Jasně, pane Jerry. Dejte mi ještě hodinu, pár vzorků mi chybí. Pak vám předvedu dokonalý sortiment, jako v tom nejvybranějším washingtonském zbrojařském obchodě.“
„Dobrá. Kde vás najdu?“
„Čtvrť Jolly, Garbare Street, úplně na konci. Je to stodvacítka, ale to číslo na baráku chybí.“
„Aha… takže ho najdu jak?“
„Třípatrový činžák, dole je Jacobsova pekárna. Teda ta už tu dávno není, ale zůstala tam cedule na fasádě.“
„Jasně. Takže Garbare Street, Jacobsova pekárna. Za hodinu.“
„Jo. Tak nějak.“
„Budu tam.“
Ukončil jsem hovor, schoval mobil do umaštěné kapsy saka, vylezl z auta a přesunul se na zadní sedačku. Tam jsem odklopil opěradlo na pravé straně, za kterým jsem měl uschován notebook. Otevřel jsem ho a napojil se na internet. Potom jsem si načetl nejaktuálnější mapu Baltimore, jaká byla na netu k sehnání.
Samozřejmě, že to byla mapa města ještě před katastrofou, takže tam nebyly žádné těžní věže, nouzové mosty, zatarasené ulice a propasti. Jenže nic lepšího jsem k dispozici neměl. Našel jsem Garbare Street. Nebylo to moc daleko. Zatímco já byl v jižní části města, Jolly byla v západní. Takže bude stačit, když to vezmu nějak po obvodu. Projížděl jsem si očima mapu a snažil si zapamatovat aspoň nějaké záchytné body, i když jsem netušil, co z nich v reálu ještě zůstalo a co už je dávno nenávratně pryč. Budova státního soudu možná ještě stojí, ale pochybuju, že na ní bude vyvěšena americká vlajka. Rooseveltův most by ale stát mohl. Protože pokud ne, budu stejně muset jet až do centra, což se mi v žádném případě nechtělo. Zavřel jsem notebook a zase ho uložil za opěradlo zadního sedadla. Přesunul jsem se k volantu, nastartoval motor, zařadil jedničku a pomalu se odpoutal od chodníku.
38.
Přízračné noční Baltimore působilo ponuře jako Gotham, Batmanovo město po válečném náletu. Dokonce se mi zdálo, že vidím poletovat i netopýry. Zjeveními, které se sem tam objevovaly na jeho téměř opuštěných ulicích, pak zase připomínal Millerovo Sin City s jeho ztracenými a zapomenutými existencemi bez životních cílů a chuti k životu.
Těžní věže jakoby vyrůstající přímo z domů svými světelnými rampami připomínaly majáky v moři beznaděje, destrukce a apokalypsy. Fungování tohoto podivného ghetta mi pořád jaksi nedocházelo a nedovedl jsem si život v něm představit. Projel jsem kolem dvou cedulí SAMOOBSLUHA, ale nebylo možné určit, jestli jsou přes den v provozu nebo ne, protože výlohy byly zatlučeny dřevěnými prkny. Stejné to bylo vlastně se všemi dalšími obchody. Bylo by docela zajímavé se sem podívat přes den, což ale moje povolení ke vstupu neumožňovalo. Ovšem větší polovina podniků označených jako bar nebo hospoda v provozu byla. Takže stejné to možná bude i s těmi obchody, i když v centru to může zase vypadat úplně jinak, než tady na okraji.
Rooseveltův most stál naštěstí na stejném místě jako na mapě a vypadal, že je průjezdný. Jeho padesátimetrová střední část se sice zřítila, ale byla nouzově nahrazena nějakou ženijní konstrukcí, nebo to možná byly nosníky z těžní věže. V každém případě se dal přejet, i když jenom v jednom pruhu. Vzhledem k hustotě zdejší dopravy to ale nebyl problém, protože jsem byl na mostě úplně sám. Přejel jsem pomalu na druhou stranu řeky a všiml si, že se dole pod ním pohybuje několik motorových člunů. Možná tady bude doprava po vodě rychlejší než autem po tom naolejovaném asfaltu.
Budovu soudu jsem poznal. Americká vlajka na ní sice opravdu chyběla, ale obrovský nápis pod prvním patrem, vytesaný přímo do kamene, zůstal. Na monumentálním širokém schodišti pořádala parta teenagerů nějaký mejdan či co, protože tam měli rozdělaný oheň a reprobedny, z nichž se linula příšerná technohudba, kterou doplňovala asi dvacítka křečovitě se pohybujících divoženek.
Objel jsem soudní budovu a zahnul do Carmelia Avenue, kterou jsem si pamatoval z mapy.
V Garbare Street jsem byl za padesát minut. Zastavil jsem u chodníku na začátku ulice a rozhodl se dát Durserymu ještě deset minut, abych dodržel naši hodinovou dohodu.
39.
Naroloval jsem se svým chryslerem z počátků motorismu před Jacobsovu pekárnu a vypnul motor. Pak jsem vytáhl mobil a zavolal Durserymu.
„Tak jsem tady před pekárnou. Co dál?“

„Dobrá. Vedle hlavních dveří jsou ještě jedny. Jsou otevřený. Normálně vejdete, projdete chodbou a vylezete až na dvůr. Tam už na vás budu čekat.“
„Jo. Jdu tam.“
Schoval jsem mobil a na chvilku zaváhal. Docela ideální místo pro další ránu do hlavy. Opuštěný dvůr uprostřed opuštěného vnitrobloku. Lepší past si snad ani nedovedu představit. Ovšem Loraline měla Durseryho číslo v mobilu. Takže mu asi důvěřovala. Teď už půjde jenom o to, jestli on důvěřuje mně. Vlastně jsem nenašel žádný rozumný důvod, proč by tomu tak mělo být.
Vystoupil jsem z auta, zamkl ho a pomalu, aby mi neujely nohy na tom příšerně kluzkém ropném povrchu, jsem přešel k vedlejším dveřím vedle hlavního vstupu. Vzal jsem za kliku. Skutečně byly otevřeny. Chodba byla úplně tmavá, bez jediného světla. Zašátral jsem levou rukou po vypínači. Našel jsem ho a stiskl. Nestalo se vůbec nic, chodba dál zůstávala tou nejčernější černí. Když jsem si na ni trochu zvykl, zahlédl jsem na druhé straně slabé světlo. Vycházelo přes sklo dalších dveří. Snad dvůr. Opatrně, s rukama šátrajícíma po boční stěně, jsem prošel chodbou k dalším dveřím. Vedly opravdu do dvora. Otevřel jsem je.
Dvůr měl rozlohu tenisového kurtu a osvětlovaly ho pouze světla ze vzdálené těžní věže. Byl celý vybetonovaný a v rohu stály naskládané nějaké dřevěné bedny, z nichž část už byla úplně rozpadlá a z prken na zemi trčely hřebíky. Na druhé straně dvora, ve stínu, stál opřený o cihlovou zeď nějaký chlápek v baloňáku. V rohu dvora byl další. Na toho dopadalo tlumené světlo. Měl vytahaný svetr a divně znetvořený obličej, alespoň co bylo vidět v tom slabém osvětlení.
„Pan Dursery?“ zeptal jsem se a těkal očima z jednoho na druhého.
„Jo. A vy jste Jerry,“ ozval se ten v baloňáku ze stínu u stěny.
„Přesně tak.“
Přešel jsem k němu. Ani se nepohnul, jako by byl k té zdi přilepený. Chtěl jsem mu podat ruku, ale pak jsem si to rozmyslel.
Z jeho strany žádný takový náznak nebyl. Na hlavě měl klobouk vražený hluboko do čela a podle toho kousku obličeje, který jsem mohl vidět, jsem mu hádal takových padesát, plus mínus deset. Dlouhý tmavý plášť skoro po kotníky. S mastnými skvrnami. Kouřil cigáro, které držel v hrozně dlouhých a tenkých prstech, připomínajících ženské.
„Takže vy jste od Yamylly,“ řekl, když si mě doprohlížel.
„Jo.“
„Připomínáte mi Sherlocka Holmese.“
„To možná dělají ty kostky.“
„No dobře. Ale jak to zjistíme?“
„Co?“
„To že jste od Yamylly.“
„To nevím. Můj pas je vám asi na nic, co?“
„To jste uhod. Nemáte nic lepšího?“
„Nevím… Co myslíte? Jako nějaké společné mateřské znamínko? Třeba na zadku? Nebo snad máte lepší nápad?“
„Do prdele… je fakt, že jste podobně vtipný jako Yamylla. Jenže to je všechno na hovno. Říkáte, že Yamylla je mrtvá?“
„Jo.“
„Viděl jste ji?“
„Dostal jsem její věci od policie, jsem ve spojení s jejím právníkem, který vyřizuje její pozůstalost. Vím taky, že hrála nějakou stupidní hru tady v Baltimore a že měla nějaké spolupracovníky a že vy k nim patříte.“
„Vy budete hrát za ni?“
„Měsíc. Jeden měsíc, abych to dohrál a aby nepřišla o všechno, co do té hry vsadila.“
„Cítíte se na to?“
„Zatím vůbec nevím, co ta hra obnáší, takže to ani nemůžu posoudit. Ale už jsem se rozhodl, že to zkusím.“
„To teda máte docela odvahu.“
„Jestli ji měla moje sestra, tak ji mám i já. Nejsem o nic horší než ona. Pokud to zvládla, musím to zvládnout taky.“
„Jste si tím jistý?“
„Jasně. Jinak bych tu nebyl.“

„Říkal jste, že byla zastřelena?“
„Jo. Tak mi to aspoň řekla policie. Taky jsem četl pitevní protokol.“
„Nikdy nemluvila o tom, že by měla bratra.“
„Jasně. Asi dvacet let jsme se neviděli.“
„Proč? Byli jste na sebe naštvaní?“
„Naštvaní ani ne. Spíš jsme neměli motivaci se vidět.“
„Aha. Tomu dost dobře nerozumím.“
„Ani nemusíte. Není to důležité. Důležité je, jestli máte to, o čem jsme mluvili po telefonu.“
„Pistole.“
„Jasně.“
„Kde se narodila?“
„Cože?“
„No Yamylla. Kde se narodila?“
„V Paříži.“
„No dobře. Tak pojďte za mnou.“ Konečně se odlepil od stěny. Takže nebyl přilepený ani zabetonovaný. Odhodil vajgl a vstoupil do nějakých plechových dveří v rohu dvora. Musel jsem se shýbnout, abych jimi prošel taky. Rozsvítil světlo. No vida, tady vypínače najednou fungovaly.
„Váš kolega tam na dvoře…“ řekl jsem.
„Toho si nevšímejte. To je vyvřelina.“
„Prosím?“
„Vyvřelina.“
Nic jsem nechápal, ale asi to nebylo třeba. Asi jeho osobní strážce.
Byla to špinavá chodba se spoustou pavučinových kreseb po stěnách i na stropě, pod kterým vedly kabely. Na jejím konci bylo betonové schodiště někam dolů. Dursery stiskl další vypínač a schodiště se rozsvítilo. Sestoupali jsme do sklepních klenutých prostor. Další chodba s další spoustou pavučin a další plechové rezavé dveře s velkou petlicí. Prošli jsme jimi do další chodby a pak ještě do další. Dokonalé bludiště. Potom nízká místnost s hromadou uhlí a za ní ještě jedna. Byla prázdná a uprostřed stál starý jídelní stůl a v rohu těžký bankovní trezor. Na stole leželo šest pistolí.
40.
Vzal jsem do ruky devítimilimetrový M11 Compact. Na pohled docela hezká zbraň, jinak ale velký průšvih. Původně byla ve výbavě speciálních jednotek SEAL, než došlo k několika nehodám. Hnusným nehodám. Závěr zbraně se během střelby roztrhl a zadní část vylétla střelci do obličeje. Stalo se to dvakrát, než ji stáhli. Problém spočíval v předimenzování prachové náplně nábojů užívaných právě u SEAL. Dalším problémem této zbraně bylo, že při styku se slanou vodou rychle korodovala. Určitě si ji nevezmu. Nechci skončit s obličejem na fašírku. Docela by mě zajímalo, kde ji Dursery sehnal, protože údajně stáhli úplně všechny.
Položil jsem ji zpátky mezi ostatní a vzal do rukou bubínkový revolver. I ten jsem poznal. M1917 45 SCAL. Typ COLT. V armádě Spojených států používaný jako standard do druhé světové války. Docela vykopávka, vhodná tak akorát pro nějaké historické muzeum.
Další byla osmatřicítka Smith and Wesson. To už bylo něco jiného. Revolver s dvoupalcovou hlavní, v Americe užívaný zaměstnanci útvaru pro vyšetřování zločinů (CID) a příslušníky rozvědky. Měli jsme ji taky u nás na škole. Bylo z ní možné pálit buď stiskem spouště, kdy úderník dopadl jednou, nebo potáhnutím spouště, což vrátilo úderník zpátky do úderové polohy. Byl to šestiranný revolver, poměrně malý a pohodlný do ruky.
Další zbraň ovšem byla lahůdka. Glock 23. Devět milimetrů. Okamžitě jsem si vzpomněl na Rayu, moji nejoblíbenější žačku, která glock milovala a dokázala s ním zázraky. Vzal jsem ho do ruky a okamžitě se mi vybavila Rayina střapatá blonďatá hlava s modrýma šibalskýma očima a tím jejím děsně rozpustilým úsměvem. Měl jsem pro ni slabost a musel jsem se dost ovládat, abych ji nepozval k sobě domů, že jí budu dávat soukromé hodiny doučování – a to zcela zdarma. Raya je fakt skvělá a s glockem to uměla. Dokázala ve třívteřinovém intervalu na pět výstřelů trefit třikrát desítku. Rekord školy. Stačilo jí ovšem dát do ruky jinou pistoli a byla úplně vedle, stejně jako rozmístění střel na jejím terči. Ovšem s glockem 23 byla bezkonkurenční jednička. Začalo se mi po ní stýskat. Když jsem stál za ní, abych opravoval polohu její ruky při míření na terč, žádný terč ani její ruku jsem neviděl. Jen to její zlaté chmýří na neskutečně erotickém krku. A taky horko, které z něj vycházelo a zvláštní vůni jejího parfému. Už abych byl zpátky v Paříži. Zpátky ve škole.
Madrigovi ani Agatě jsem nelhal. Byl jsem skutečně učitel. Ovšem ne na všeobecném gymnáziu, ale na

Vojenské akademii generála de Gaulla. Přednášel jsem zbraňové systémy, což bylo pochopitelně úplně něco jiného, než tyhle pistole, nicméně jsem měl jeden ročník i na praktické střelby z ručních zbraní. Takže jsem o nich něco věděl. Glock 23 Ray Waughanové byl špičkovou zbraní.
Hlaveň, závěr a části spouštěcího mechanismu z oceli a tělo vlastní zbraně z vysoce odolného plastu. Závěr uzamčený modifikovaným systémem Browning. Celá pistole je vyrobena pouze ze třiatřiceti součástek, polymerový rám zbraně má tlumící vlastnosti. Vývrt hlavně oktagonální, což má za následek její menší opotřebení a vyšší úsťovou rychlost a energii. Nádherná zbraň nádherné Ray Waughanové. Položil jsem ji zpátky.
Další na stole byla pistole vzor 82. Velmi slušná česká zbraň s krátkou hlavní, dobrá do kapsy nebo dámské kabelky. Klasická koncepce s pevnou hlavní a neuzamčeným dynamickým závěrem, dvoučinný spoušťový mechanismus. Hliníková slitina, automatická i ruční pojistka. Kapacita dvanáct devítimilimetrových nábojů značky Makarov.
Pak tam byla ještě nějaká vykopávka, možná ještě z Egypta, která mě vůbec nezajímala, a ta poslední vypadala nějak obrovitě a hodně divně – hlavně proto, že jsem ji prostě nepoznal. Vzal jsem ji a pozorně si ji prohlédl a nakonec jsem došel k závěru, že se pravděpodobně jedná o izraelský Desert Eagle ráže .50 magnum na dvanáct nábojů.
Byl to vlastně ruční kanón vymyšlený Američany, ale realizovaný izraelskou zbrojovkou IMI. Velikost zbraně byla skutečně odstrašující a i dospělý muž měl problémy ji během střelby udržet v klidu. Přezdívali jí jednoruční nemorální padesátka. Nebylo pochyb, že je to ona. Velmi si ji oblíbil taky Hollywood a proslavil ji v Matrixu. U nás ve škole jsme ji nikdy neměli a nikdy jsem z ní nestřílel, ovšem vypadala vskutku impozantně.
„Jak je to s náboji?“ zeptal jsem se Durseryho, který si mezitím sundal klobouk, pod kterým měl totálně holou lesklou lebku. Zapálil si další cigáro a řekl:
„Samozřejmě, že ke každé zbrani jsou k dispozici náboje. Žádný problém.“
„Yamylle jste taky prodal pistoli?“
„Jasně.“
„Co si vybrala?“
„Vzala si berettu model 92, devět milimetrů. Tu vám ani nenabízím. Je to spíš ženská zbraň.“
„Jo.“
„Už jste někdy střílel?“
„Jo. Beru toho glocka plus tady tohle.“
„Desert Eagle.“
„Přesně tak,“ řekl jsem s pocitem uspokojení, že jsem to uhodl.
„To je dělo. Jestli nejste zvyklý střílet, tak…“
„Jsem zvyklý, pane Dursery. Chci i toho deserta.“
„Jak je libo. Ještě jsem vám ovšem neřekl cenové relace.“
„Všiml jsem si, že tu chybí cenovky.“
„To víte, nejste v K-Martu.“
„Tak povídejte.“
„No…“ Dursery se podrbal na lysině. „Ten glock je za tři sta.“
„Myslel jsem, že jste Yamyllin pomocník, ne že ji chcete oškubat.“
„Vy ale nejste Yamylla.“
„Dobrý postřeh. Jenže teď jsem Yamylla. Mám její mobil a předpokládám, že mi budou k dispozici všichni její poradci. Když už jsme u toho, jak to fungovalo?“
„Cože?“
„No, jak fungovala ta vaše spolupráce? Ona vám nějak platila? Nebo v tom bylo něco jiného?“
„Podle situace a požadavků, pane Jerry. Podle toho, jakou službu chtěla. Ale vždycky jsme se dohodli. Yamylla byla děsně správná holka. Je jí škoda.“
„No jasně. Takže Yamylle byste to prodal taky za tři sta?“
„Yamylle ano. Pokud by to byl ovšem někdo jiný, byla by cena čtyři sta padesát.“
„Aha. A ten Desert Eagle?“
„No… to je spíš už takové dělo.“
„To už jste říkal.“
„Vyloženě destrukční zbraň.“
„Takže kolik?“
„Pět set pro Yamylliny přátele.“

„Jsem její bratr, pane Dursery.“
„Dobrá… dobrá. Pro bratra za čtyři sta padesát.“
„Kde si je mohu vyzkoušet?“
„Prosím?“
„Rád bych se přesvědčil, že to, co nabízíte, je plně funkční. Chci si to vyzkoušet, než to koupím.“
„Jasně… Jasně. No dobrá. Není problém.“
Dursery přešel ke kovovému trezoru v rohu místnosti a otevřel ho třemi klíči. Byl to takový ten klasický bankovní trezor z přelomu devatenáctého století, jehož váha přesahovala několik tun a tam, kam jej výrobce přivezl, už zůstal navždycky až do konce světa. Dursery vytáhl dvě krabičky nábojů.
„Tady vedle je taková dlouhá chodba, tam si to můžete klidně vyzkoušet, pane Jerry.“
„Výborně… Tak jdeme na to.“
41.
Obě zbraně byly naprosto funkční. Výstřel z Desert Eagle byla opravdu rána jako francouzského tourtueru montovaného na letadla. Myslel jsem, že na nás spadne ta cihlová klenba nad námi. Jinak než obouruč z něj nebylo možné střílet, pokud chtěl střelec svůj náboj aspoň částečně směřovat k terči.
Když jsem vysázel Durserymu požadovanou částku v hotovosti, sbalil jsem obě zbraně a potom jel nočním Baltimore zpět, cítil jsem se daleko jistěji. Za tu cenu, kterou mi Dursery udělal, ty zbraně byly vlastně zadarmo, zvláště když se přihlédne k faktu, že nebyly registrované, což také zvyšovalo jejich cenu. Ovšem jen v případě, že jimi nebyla vystřílena policejní stanice nebo přepadena banka. Čímž jsem si samozřejmě nemohl být jistý, nicméně jsem to v tuhle chvíli neřešil.
42.
Bylo kolem půlnoci, když jsem se rozhodl, že ještě zkusím zavolat Babelle, když už jsem tady. Bylo mi jasné, že je to docela drsné volat školačce o půlnoci, ale sama navrhla, že až budu v Baltimore, ať se ozvu, že bychom se mohli setkat. Ostatně Loraline se s ní taky nemohla setkávat nikdy jindy než v noci. Nechám to dvakrát zazvonit a když to nezvedne, zkusím to jindy. Zvedla to okamžitě.
„Ahoj Babelle, tady Jerry.“
„Ahoj. Yamylla mi říkala Bello,“ řekl dětský hlásek, který nezněl vůbec ospale.
„Dobrá. Tak ahoj Bello. Nevzbudil jsem tě?“
„Ne. Chodím spát až někdy po druhé v noci.“
„Chtěl bych tě vidět. A taky ti poděkovat. Jedu od pana Durseryho a měla jsi pravdu. Sehnal mi všechno, co jsem potřeboval.“
„Pan Dursery je moc hodný, já vím. Yamylla si ho taky chválila.“
„Kde bychom se mohli na chvilku sejít? Teda pokud máš čas.“
„V Rockwall?“
„Nic mi to neříká. Jsem tu teprve podruhé v životě, z toho poprvé mě přepadli a nic si z toho nepamatuju.“
„Kde jste?“
„Kousek od pana Durseryho.“
„Aha. Takže v Jolly, Garbare Street.“
„Tak nějak.“
„Máte mapu?“
„Jo. Sice nevím, jak přesnou, ale nějakou mám.“
„Projedete zpátky přes most a hned za ním doprava. Ostatně, musel jste přes Rockwall jet, jestli jste jel z Orange Point.“
„Jo. Jel.“
„No vidíte. Tak to máte akorát na zpáteční cestě.“
„Takže za mostem doprava.“
„Jo. Pak je to tam ale dost hustý. To už si budete muset najít na mapě. Budu před SAYO MARKETEM na Townhead Boulevard.“
„Townhead Boulevard?“
„Jo. Nemůžete to přehlídnout. Je to obchoďák. Teda býval to obchoďák. Teď už je ale pár let vybrakovaný a opuštěný.“
„Dobrá. Zkusím tam nějak dojet a pak ti zavolám.“
„Jasně.“
Schoval jsem mobil, přesunul se opět na zadní sedadlo a vyndal notebook. Skutečně to nebylo daleko a nebylo to ani tak složité. Měl jsem to po cestě jen s nepatrnou zajížďkou. Sedl jsem si zpátky za volant a začal mít problémy se zápachem svých hadrů. Možná jsem to s tou naftou přece jenom trochu přehnal.

Odlepil jsem se od chodníku a vyrazil zpátky k Rooseveltovu mostu. Cestou jsem skoro přejel dva psy, kteří se divně potáceli uprostřed ulice, jako kdyby byli opilí. A nebo možná byli zdrogovaní z těch ropných výparů. Měl jsem dojem, že jeden z nich měl dokonce jenom tři nohy a nějaký divný zdeformovaný čumák, jako by ho už někdo někdy přejel – což by ostatně ani nebylo tak divné, pokud tu v noci chodí prostředkem ulice. Ulice, na které rozhodně nelze zastavit dupnutím na brzdu.
Na Connery Street mi vjel do cesty prastarý otřískaný autobus a já měl co dělat, abych do něj nenajel. Podle jeho téměř nezvládnutého smyku bylo vidět, že i on je trochu rozhozený, že tu potkal ještě jiný dopravní prostředek. Jel stejným směrem, tedy na Rooseveltův most, a já jel krokem za ním.
Udržoval jsem vzdálenost dobrých třicet metrů, což dle mého odhadu bylo tak akorát, abych stačil zastavit, pokud zastaví on. Ostatně, jeli jsme nejvýš třicítkou. Autobus byl skoro prázdný, až na nějaké dvě postavy úplně vzadu. Zíraly na mě a já na ně. Přemýšlel jsem o tom, jestli je to nějaká místní pravidelná linka, nebo vyhlídková turistická jízda městem. Neměl žádné označení, dokonce ani poznávací značku a z výfuku se mu příšerně kouřilo.
Přejeli jsme oba Rooseveltův most a zatímco autobus pokračoval, já odbočil vpravo na ROCKWALL. Mapu jsem si zapamatoval docela dobře a TOWNHEAD jsem taky našel bez problémů. Dokonce jsem poznal i SAYO MARKET, což zase nebyl takový problém, protože se jednalo o rozlehlou přízemní budovu s napůl zříceným stropem, vymlácenými prosklenými stěnami a obrovským poničeným nápisem SAYO MARKET na střeše. Vypadal úplně opuštěně a žádnou školačku jsem nikde v okolí neviděl. Zastavil jsem v místě, kde možná kdysi byl hlavní vchod, nechal běžet motor a vytočil Babellino číslo.
Ozvala se hned.
„Ahoj Jerry. V tý hromadě plechu před obchodem, to seš ty?“
„Jo.“
„Blikni světlama.“
Poslušně jsem zablikal světly.
„Dobrý. Tak já jdu za tebou.“
Rozhlížel jsem se všude kolem, ale kromě dvou vypelichaných koček na popelnicích jsem nikde nikoho neviděl. Pak jsem ji zahlédl. Odlepila se od dveří jednoho baráku naproti. Malá, subtilní postavička, které chyběla jenom školní brašna na zádech. Došla až k autu, obešla ho a já jí otevřel dveře u spolujezdce.
„Ahoj,“ řekla a posadila se vedle mě.
Ten její hlas trochu klamal. Nebyla zase tak mladá, jak jsem původně odhadoval. Mohlo jí být něco kolem dvaceti, možná i víc, protože mladší ji určitě kromě toho hlasu dělaly i nakrátko ostříhané černé havraní vlasy. Malý rozplácnutý nosík trochu nahoru, velké oči neurčitelné tmavé barvy a dlouhý krk. Měla na sobě vytahaný pletený černý svetr, tmavě modrou sukni mírně pod kolena a dlouhé růžové podkolenky skoro nad kolena. Na nohou krasobruslařské šněrovací boty, ale bez bruslí. Vypadala božsky.
Podal jsem jí ruku.
„Já jsem Jerry. Bratr Lolly.“
„Jaký Lolly?“
„Teda Yamylly. Tak si říkala asi v Baltimore. Ve skutečnosti se ale jmenovala Loraline.“
„Loraline?“
„Přesně tak. Ve Washingtonu jí říkali Lolly.“
„Tak to zase není tak odlišný od Yamylly.“
„Jasně že ne.“
„Vůbec nevypadáte jako její bratr.“
„Teď možná ne. Zvlášť v těchhle hadrech.“
„Takže normálně vypadáte líp?“
„Podstatně,“ zalhal jsem, i když jsem nevěděl, co pro ni znamená líp a co hůř. Kritéria vzhledu u těchto teenagerů jsem nikdy nechápal a jediné, co jsem věděl, bylo, že jsou dost odlišná od těch mých.
„Děsně páchnete. To jste někde spadl do nádrže?“
„Ne. Nespadl. Prostě jsem to trochu přehnal. Normálně tak nepáchnu. Ale když jsem tady byl v normálních hadrech, tak mě přepadli a o všechno mě oloupili.“
„Kdo?“
„To nevím a asi se to už nikdy nedozvím. Ostatně, teď už je to úplně jedno. Dám si větší pozor. Navíc mi pan Dursery sehnal pistoli, takže nemyslím, že bych se nechal tak jednoduše přepadnout.“
„Mluvíte nějak divně.“
Byla docela všímavá a zvídavá.
„Jak divně?“

„Vy asi nejste z Washingtonu, že ne?“
„Ne. Bydlím v Paříži. Ostatně, Yamylla se taky narodila v Paříži.“
„Aha… A vy jste se rozhodl, že dohrajete tu její hru?“
„Musím. Jinak by přišla o všechny prachy, který do ní narvala.“
„No jo… ale ona už je stejně nedostane.“
„Jasně že ne. Dostanu je já. Ale nejde mi tak ani o ty prachy, jako spíš o to, aby nezůstaly těm grázlům, kteří ji do toho namočili.“
„Co děláte normálně?“
„Jsem učitelem v Paříži.“
„Ježíšmarjá… vy jste učitel?“ vytřeštila na mě ty své velké dětské naivní oči neurčitelné barvy.
„Jo. Jsem učitel. Doufám, že nemáš nic proti učitelům.“
„Ne. Nemám. Akorát, že už jsem děsně dlouho žádného neviděla.“
„Aha… Co jsi dělala pro Yamyllu? Nebo jak jsi jí pomáhala?“
„Jak se dalo. Všelijak. Byla jsem taková její poradkyně pro věci, se kterými si nikdo jiný nevěděl rady.“
„Co třeba?“
„No já nevím. Všechno možný. Znám tu dost lidí, takže jsem jí spíš hlavně radila za kým zajít a tak. Třeba pana Durseryho jsem jí taky poradila já. Nebo pana Renoira.“
„To je kdo?“
„Tomu je asi osmdesát osm, nebo kolik. Je to pamětník a celý život žil tady v Baltimore, odkud nevytáhl paty. Zná to tu všechno, takže když Yamylla potřebovala najít něco, co není v mapách, tak on vždycky ví, kde to je, nebo kde to bylo před tou katastrofou.“
Vytáhl jsem z kapsy žlutý mobil a projížděl adresář.
„Takže Dursery je přes zbraně,“ řekl jsem potom.
„Jo. Sežene vám úplně všechno, třeba i atomovou bombu, kdybyste chtěl.“
„Babelle, to seš ty. Ty jsi teda přes všechno.“
„Přes všechno a přes nic. Ale většinou vím, kam jakýkoliv požadavek směrovat a na koho. Univerzální zdroj, tak mi Yamylla někdy říkala.“
„Aha. Pak je tu Herlyn.“
„To nevím. Herlyna neznám a ani nevím, co pro Yamyllu dělal.“
„Renoir…“
„To už jsem vám říkala. Ten je přes historii Baltimore. Ví přesně, kde stála jaká budova, která tu už po katastrofě třeba nestojí. Děsně důležitý člověk pro Yamyllinu hru.“
„Aha… Labello…“
„To nevím. Neznám.“
„Alyona…“ pokračoval jsem dál ve čtení Yamyllina seznamu.
„Ta je přes vyvřeliny.“
„Přes jaké vyvřeliny?“
„Vy jste ještě neviděl žádný vyvřeliny?“
„Nevím. Co to je?“
„No, to jsou duchové.“
„Jací duchové?“
„Démoni.“
„Já na démony nevěřím.“
„Tady budete muset.“
„Blbost.“
„Vynořili se ze země po tom příšerném zemětřesení. Nejsou to lidi, ale démoni.“
„A kde jsou?“
„Pohybují se městem. Je mi divný, že jste ještě žádný neviděl. Je jich tu čím dál víc.“
„Jak je poznám?“
„Mají takový divný oči. Jako kdyby zakalený. Takový nějaký ropný.“
„Ropný?“
„S ropným zakaleným povrchem.“
„A jinak jsou jako lidi?“
„Jo. Skoro jo. Až na ty oči. Často jsou i tak nějak divně deformovaní.“
„Když o tom mluvíš, tak teď jsem si vzpomněl na jednoho člověka, který stál na dvoře s Durserym. Byl fakt nějaký divný v obličeji a Dursery říkal, ať si ho nevšímám, že je to vyvřelina.“

„No vidíte, že už jste viděl vyvřelinu. Byl to démon. Někdy se ale můžou vyskytovat i jako jiná zvířata.“
„I třeba jako psi?“
„Jo. I jako psi nebo kočky… prostě na sebe dokáží brát různou podobu. Prostě démoni.“
„A ty vyvřeliny… ty přišly ze země?“
„Jo. Z nitra země. Jak se objevily praskliny v ulicích, tak těma prasklinama přišly i vyvřeliny.“
„A ty říkáš, že je jich tu čím dál víc?“
„Jo. Stopro.“
„A ta Alyona?“
„Ta to s nima umí.“
„Jak umí?“
„No, většinou jsou neškodné, teda pokud vy sám na ně nějak nezaútočíte. Ale to jenom většinou. Prý už se vyskytly i nějaké agresivní. No, a ta Alyona to s nima umí.“
„Co umí?“
„Asi nějak komunikovat nebo co. Nebo já nevím.“
Zavrtěl jsem hlavou. Tohle jsem moc nechápal. V každém případě se na vyvřeliny budu muset někde zeptat, i když mě zatím nenapadalo kde. Možná by mohlo něco být na internetu. Zatím mi to ale připadalo jenom jako nějaký výplod naivní školačky, i když Durseryho zmínka, a pak ten divný třínohý pes…
„Co ti Yamylla dávala za ty tvoje rady?“
„Všechno možný. Šaty, náramky, rtěnky, boty, cédéčka i s přehrávačem, někdy peníze, když jsem potřebovala. Ale tady moc potřeba nejsou.“
„Co děláš jinak? Myslím přes den.“
„Přes den jsem ve školní družině. Hlídám děti. Právě to je výhoda, že začínám až po obědě, takže se můžu vyspat.“
„Aha. A v noci pomáháš Yamylle.“
„Když bylo potřeba. Jinak chodím na diskotéky, do kina a tak… posedět s kámoškama.“
„Jasně. Potřebuješ něco teď?“
„Jo. DVD Bezedná propast s Tomem Hanksem. Do baltimorskýho kina se to vůbec nedostalo a prý je to skvělý.“
„Dobrá. Zkusím to sehnat.“
„Už máte nějaký úkol?“
„Ještě ne. Čekám ho každým dnem. A určitě se ti ozvu, protože je mi jasný, že vůbec nebudu vědět, jak na něj.“
„Klidně se ozvěte. Zatím jsme s Yamyllou vyřešily všechno a dokonce v časovém limitu, i když někdy to fakt bylo hodně těžký.“
„Tak jo. Zatím díky moc a určitě se ozvu.“

IV.
Hra
43.

Ráno jsem se probudil až po deváté hodině. Dal jsem si vlažnou sprchu a potom zavolal do Paříže do školy, že se pár dní zdržím. Byly sice prázdniny, jenže jsme byli domluveni s Merchantem, že začneme dělat na přípravě učebního plánu pro další ročník. Pochopil to a vůbec po mně nechtěl žádné vysvětlení. Bylo mi jasné, že v jeho verzi jsem tu prostě narazil na nějakou skvělou ženskou, se kterou si chci užít zbytek prázdnin.
Vyházel jsem všechno, co bylo v ledničce, do odpadkového koše – s tím, že budu muset nakoupit také nějaké jídlo. Pro dnešek jsem se smířil s tím, že snídani prostě vzdám.
Pípnul mi žlutý mobil. PŘIJATÁ ZPRÁVA. Otevřel jsem ji. Byl to ÚKOL:
CHRÁM SVATÉHO MARKA. PRO VÁS 112 VÝCHOD A 43 SEVER. NAVIGÁTOR.
No vida. Vypadá to, že začínám hrát. Akorát jsem nevěděl jak. Měl jsem sto chutí zavolat Nápovědu, že by mi možná k tomu mohl něco říct, ale pak jsem to zavrhl. Nemusím vypadat jako blbec hned při prvním úkolu. Musím doufat, že si s tím prostě poradím.
Přestože jsem od včerejší noci absolvoval už dvě sprchy, pořád jsem cítil naftu. Bylo to příšerné. Znovu jsem zašel do koupelny a prohrabal se v lahvičkách a sprejích, co tam zbyly po Loraline. Ani jeden z těch jejích pachů se mi ale nezdál a pokud bych na sebe nějaký aplikoval, asi bych ostatním připadal jako transvestita nebo teplouš. Budu si na to muset zvyknout a od ostatních se raději držet trochu dál.
Hodil jsem na sebe čistou košili a zjistil, že je poslední. To znamená, že budu muset navštívit nějaký

market, abych kromě jídla doplnil i svůj šatník. Nakupování mi bylo z duše protivné. Zkusím ukecat madam Agathu, jestli by neukecala některou ze svých holek. Vlastně z mých holek. Jestli by ty nákupy nemohla vyřídit za mě. Stejně přes den mají volno. Nebo by mohla vyslat některou, která je zrovna ve své menstruační pracovní neschopnosti.
Pak jsem se usadil ke stolu v kuchyni, otevřel notebook a našel si na mapě Washingtonu francouzskou ambasádu. Pochopitelně byla v centru, kam se mi zrovna moc autem nechtělo, ovšem nešlo to jinak. Zkusím dojet co nejdál a pak se uvidí. Když už jsem byl na netu, načetl jsem si mapu Baltimore (před katastrofou, pochopitelně) a zkoušel najít chrám svatého Marka. Naštěstí měla mapa na boční liště vyhledávač, takže jsem to tam zadal a během zlomku vteřiny ho měl na monitoru. Bylo to ve čtvrti Halenger na severním okraji města. Sakra. Znamenalo to, že kdybych tam vjel přes Orange Point, tak musím přes celé Baltimore. Ovšem z Blue Point to zase tak daleko nebylo, akorát pořádná zajížďka. Jenže zajížďka po normálních asfaltových silnicích a ne po ropném filmu. Rozhodl jsem se pro Blue Point. Vyjedu hodinu před setměním, abych byl ve chvíli, kdy rozsvítí ty své stožáry, u závory. Zaklapl jsem notebook a sešel dolů na dvůr pro auto.
Vzal jsem si zase indiánského forda. Podařilo se mi dokonce dojet až na King Square a kupodivu se mi podařilo i zaparkovat v podzemních garážích obchodního domu HARVEY. Odsud už to bylo na ambasádu jenom pár kroků.
Slečna v bleděmodrém kostýmku a vlasy uchycenými sponkami pod stejně barevnou čepicí připomínala letušku – i s tím jejich profesionálním katalogovým úsměvem. Představil jsem se a oznámil jí, že mi byly ukradeny veškeré doklady, takže nemám nic, čím bych se mohl prokázat. Mluvila francouzsky, což byla rajská hudba pro mé uši, které už ten hezký jazyk skoro týden neslyšely. Kdybych měl víc času, vydržel bych tam s ní krafat možná do oběda.
Poslala mě do patra za nějakým panem Deparseym. Prošel jsem bezpečnostním rámem a vystoupal po schodišti potaženém temně rudým kobercem, který mi připomínal korejský mech na hlavě madam Agathy. Pan Deparsey seděl v prostorné kanceláři s výhledem přímo na King Square a za ním byl třímetrový obraz výjevu z francouzské revoluce. Ženská na barikádě s rudým praporem a odhaleným ňadrem. Ani nevím, kdo ho maloval, přestože byl v každé učebnici výtvarného umění. Panu Deparseymu mohlo být tak padesát, měl havraní vlasy, orlí nos a netopýří uši (chlupaté). Nezbylo mi než doufat, že nemá slepičí mozek.
Pozorně mě vyslechl a pokyvoval hlavou, jako že všechno chápe, ale asi nechápal vůbec nic, protože se mě potom zeptal na policejní protokol.
„Žádný policejní protokol o té události neexistuje, pane Deparsey. Říkal jsem vám hned na začátku, že se to stalo v Baltimore.“
„To jste skutečně říkal?“
„Ano. Skutečně.“
„Takže vy vlastně žádný úřední papír o tom incidentu nemáte.“
„Nemám.“
„Takže třeba jste ty doklady mohl klidně hodit do kanálu, nebo je výhodně prodat.“
„Jistě. To jsem mohl. Ovšem nebylo to tak. Přepadli mě v Baltimore.“
„Jak jste se tam dostal, pane Lindene?“
„Na propustku své sestry. Žila tu asi dvacet let nebo kolik. Loraline Lindenová. Možná byste si to mohl ověřit v nějakém počítači nebo něčem podobném. Vlastně ani nevím, jestli měla americké občanství, nebo pořád ještě francouzské.“
„A ona měla propustku do Baltimore?“
„Ano. Měla.“
„Jako co?“
„Co jako co?“
„No myslím tím… prostě co tam dělala, nebo jak tam působila. Byla zaměstnaná u AMOILU?“
„Já vlastně ani nevím, kde byla zaměstnaná, pane. Moc jsme se nestýkali a abych řekl pravdu, bylo mi to úplně ukradený. Přijel jsem do Washingtonu pouze vyřídit její pozůstalost.“
„Ona zemřela?“
„Ano,“ řekl jsem a raději to dál nerozváděl, protože kdybych mu řekl, že byla zastřelena v Baltimore, tak už mu ten jeho velmi logický a předpisový svět rozházím úplně.
„Takže vy jste sem přijel vyřídit pozůstalost, dostal jste se také k její propustce do Baltimore a vydal jste se tam.“
„Byl jsem zvědavý. Málokdo se dostane do Baltimore.“

„Jistě… Jistě. A že vás tam na ni pustili… To na ní neměla svoji fotku nebo něco?“
„Ne. Neměla. Byla to čipová karta, pane Deparseyi.“
„Aha.“
„Takže co uděláme s těmi mými doklady?“ zeptal jsem se, protože pana Deparseyho asi zajímalo víc, jak jsem se dostal do Baltimore, než moje ukradené papíry.
„No… no to tedy nevím, abych se přiznal. Je to docela složitý případ.“
„To tady ještě nikdy neokradli žádného Francouze?“
„Ale samozřejmě, že okradli. Jenže jsme k tomu vždycky měli přiložený policejní protokol. Podepsaný a orazítkovaný.“
„Aha… Tak na ten v tomto případě zapomeňte. Žádný protokol nejsem schopen sehnat, protože kompetence washingtonské, ani newyorské policie do Baltimore nesahají.“
„Jedině že by vám ho vystavili v AMOILU.“
„To myslíte vážně?“ podíval jsem se překvapeně na Deparseyho, který si pak také asi uvědomil, že plácl kravinu.
„No nic… zkusíme s tím něco udělat. Jak dlouho se zdržíte, pane Lindene?“
„Myslel jsem, že nejpozději dnes poletím zpátky, ale ta pozůstalost není zas tak jednoduchá, takže se možná nějakou dobu skutečně zdržím. Možná celý měsíc.“
„Kopii pasu pochopitelně nemáte.“
„Pochopitelně ne.“
„Dáte mi na vás nějaké spojení? Nebo vám ukradli i mobil?“
„Jistě. Mobil taky. A auto. Mobily jsem ale měl naštěstí dva a ten druhý jsem neměl v tu chvíli u sebe. Nadiktuji vám číslo. Jinak si mou totožnost můžete ověřit na Vojenské akademii generála de Gaulla v Paříži.“
„Vy tam děláte?“ povytáhl své husté černé obočí.
„Ano.“
„To jako aby sem někdo od vás přijel a…“
„Ne. Ne, pane náměstku. Ale mají tam moje otisky prstů a taky hlasovou analýzu jako klíč ke vstupu do uzavřených objektů a areálů.“
„Takže…“
„Takže vám tu mohu nechat svoje otisky, vy je tam nafaxujete a oni vám to potvrdí. A nebo jim můžeme zavolat a nechat si potvrdit analýzu hlasu.“
„Poradím se a dám vám vědět, pane Lindene.“
„Jasně. V každém případě bych se tady po městě nerad pohyboval bez jakýchkoli papírů příliš dlouho.“
„Budu dělat co je v mých silách, spolehněte se.“
„Spoléhám se.“
Vstal jsem a podal mu ruku.
44.
Když už jsem byl v těch garážích obchoďáku, rozhodl jsem se, že tam udělám nákup, i když mi bylo jasné, že tady v centru bude všechno dvakrát dražší. Nicméně majitel devatenácti bordelů si snad může dovolit nakupovat hadry v centru Washingtonu. U Loraline v bytě jsem našel dalších šest kreditních karet a madam Agatha kupodivu ke všem z nich věděla PIN. Vypadalo to, že si skutečně důvěřovaly.
Kromě normálních košil, kalhot a svetru jsem taky nakoupil věci, které by se mi mohly hodit v Baltimore. Pevné turistické boty, pak jedny sportovní, tmavou pláštěnku až po zem s velkou mnišskou kapucí, teplou horolezeckou vestu asi se stovkou nejrůznějších kapes, dvoje rifle a jedny nepromokavé pracovní kalhoty, dalekohled pro noční vidění, kompas (ten kvůli dnešnímu úkolu od Navigátora), klobouk (kostkovaný, aby se mi hodil k obleku a košili po panu Bareovi), vystřelovací nůž s dvanácticentimetrovou střenkou. Pak taky plechovou láhev na koňak do náprsní kapsy, baterku s náhradními bateriemi, další baterku připevněnou na čelenkovém popruhu a malý sportovní batůžek.
Na zahradní terase obchodního domu jsem si pak dal pozdní oběd. Stálo mě to osmdesát dolarů. Ve čtyři hodiny jsem byl zpátky v HAIRY HAPPY a o půl sedmé už jsem na sobě měl svůj kostkovaný oblek, nyní doplněný ještě kostkovaným kloboukem – vypadal jsem fakt skvěle. V kapse jsem měl glocka 23. Madam Agatě jsem oznámil, že se vydávám do Baltimore, aby věděla, kdybych se náhodou nevrátil. Před osmou hodinou jsem už stál před závorou na Blue Point a odhadoval, že mám možná ještě tři čtvrtě hodiny, než ji zvednou.
45.
Noční Baltimore ze severní strany vypadalo jinak, než z té jižní. Nezačínalo hned klasickým městem, ale

příměstskou oblastí tvořenou výhradně rodinnými domky, mezi kterými byl sem tam vpreparován přízemní obchod. Těžní věže tu proto vyrůstaly přímo ze zahrad, kdy jeden pilíř byl na jedné zahradě a ten druhý o tři zahrady dál a pokud třetí třeba vyšel zrovna do rodinného domku, byl dům částečně zdemolován, aby se věž mohla pohodlně rozkročit a zatnout své paťáty do míst, kde to bude vyhovovat pouze jí. Skutečně to vypadalo, jako kdyby tenhle poklidný příměstský venkov napadly kráčející příhradové příšery a v jednu chvíli někdo ten šílený film zastavil a ony zůstaly nehybně stát rozkročené v zahradách.
Všechny domy vypadaly opuštěně, v žádném se nesvítilo. Bylo jasné, že lidi, kteří tu zůstali, se stáhli spíše do města, kde přece jen byly zajištěny veškeré energie a nějaké to zásobování. Jezdit odsud nakupovat do centra po těch kluzkých silnících by byla sebevražda, nemluvě o tom, že by to trvalo moc dlouho. Tady asi určitě nefungovala ani elektřina a pochybuji, že se někdo zajímal o opravu vodovodních trubek a kanalizace. Bylo to příliš rozlehlé území.
Musel jsem přejet dvě docela velké praskliny v silnici a začal jsem mít strach, že se najednou přede mnou objeví velká průrva, kterou už přejet nedokážu a budu to muset zkoušet někudy objíždět. Bylo očividné, že do této části Baltimore po zemětřesení nikdo neinvestoval ani dolar a všechno zůstalo tak, jak bylo. Dokonce i trosky zřícených domů byly tam, kam se zřítily.
Během čtvrthodiny se setmělo úplně. Na zahradě jednoho z relativně zachovalých domů jsem zahlédl oheň. Tak tu přece jenom někdo zkoušel přežít. Teprve asi po čtyřiceti minutách a při průměrné rychlosti třicet kilometrů v hodině se mi podařilo dorazit do části, kterou už bylo možné nazvat městskou, protože rodinné domky nahradily domy činžovní. Přesto bylo patrné, že se pořád jedná o ryze obytnou část bez jakýchkoli obchodů a úřadů. Něco jako sídliště, ale zlepšilo se osvětlení, protože už místy svítily i pouliční lampy.
Dorazil jsem k velké plechové tabuli opřené o barel, na níž byla bílou barvou namalována velká šipka vpravo. Netušil jsem, co by měla znamenat a komu je určená, a tak jsem ji opatrně objel a pokračoval v jízdě, než jsem dorazil ke zhruba dva metry široké prasklině, táhnoucí se napříč celou ulicí a pokračující přímo zřícenými baráky v místech, kde je protnula. Aha. Došel mi význam bílé šipky i pro koho byla určená. Znamenalo to ODBOČ, VOLE a byla taky pro mě.
Otočil jsem se a vrátil se k tomu barelu. Zahnul jsem na doporučení šipky do boční ulice napravo a v hlavě si začal promítat výsek mapy Baltimore tak, jak jsem si ho pamatoval, abych moc neuhnul ze směru k chrámu svatého Marka.
Zřícených domů ovšem začalo přibývat a já měl co dělat, abych vůbec vykličkoval a projel ulicí mezi sutinami. Většinou byly naštěstí ty baráky zřícené na střídačku. Pokud by spadly dva přímo naproti sobě, pravděpodobně by zatarasily celou ulici. Což se stalo o padesát metrů dál. Musel jsem kus zacouvat a pak zahnul doleva, kde jsem tušil směr ke svatému Marku. Přes další metr širokou průrvu naštěstí někdo položil dřevěné fošny. Nezbylo mi než doufat, že mě udrží. Udržely.
Asi sto metrů přede mnou se mi v záři reflektorů mihly dvě postavy přebíhající ulici. Jinak tu bylo totálně mrtvo.
Bylo to město vrácené v čase asi sto let zpátky. Město po prostupu časovou smyčkou, která ovšem kromě zborcení času způsobila i zborcení jeho domů a pravděpodobně i zborcení lidí. Vše, co tu zůstalo, bylo jakoby zdeformované, včetně toho všeho živého. Zapomenuté město v zapomenutém čase, protože ten čas opravdu nebylo možné určit. Mohlo to být před sto lety, stejně jako za sto let, které teprve přijdou. Město neukotvené v čase ani prostoru, vykloubené z civilizace.
Našel jsem to snadněji, než jsem čekal. Chrám svatého Marka byl zřícený a k nebi čněly jen jeho gotické boční vzpěry, které zapíraly obvodovou zeď a které byly silnější, než zemské otřesy. Ze stropu zůstala jen žebra křížových kleneb, protože jejich výplně se vysypaly dovnitř chrámu. Zůstala také část věže a jedna celá boční loď. Zavrtěl jsem si sám pro sebe hlavou.
Zastavil jsem a vypnul motor. Pak jsem si všiml starého auta zaparkovaného na druhé straně ulice o sto metrů dál. Byla to tmavá dodávka s plechy místo bočních skel.
46.
Vzal jsem si z auta baterku, kompas a s glockem v kapse jsem opatrně vykročil k polorozpadlému chrámu. Zlověstně čnící gotické pilíře osvětlované slabým světlem z nejbližší těžní věže vrhaly ostré naježené stíny připomínající dračí paťáty, rozlézající se po ulici a taky po fasádách okolních domů. Úplně automaticky jsem se vydal směrem k boční lodi, která vypadala poměrně v pořádku, i když praskliny v jejích zdech působily katastrofálně. Ovšem když už to tu vydrželo tak dlouho a zatím se to nezřítilo, nevím, proč by se to mělo stát zrovna dnes a zrovna v tuhle chvíli.
Obešel jsem hromadu trámů, které asi původně držely krov a teď byly zapíchnuté jako párátka v hromadě cihlové suti. Kus zhruba dvoumetrové zdi jsem musel přelézt a dostal jsem se až k lomenému oblouku

bočního vstupu do chrámové lodi. Těžká dřevěná okovaná vrata byla vyvrácená. Rozhlédl jsem se kolem sebe, ale nikde jsem neregistroval žádný pohyb. Pomalu, opatrně a potichu jsem vešel dovnitř. Jestliže venku bylo přítmí, tady uvnitř panovala téměř dokonalá tma, protože sem dopadaly opravdu jen zbytky světla, odraženého zvenčí vymlácenými okny. Chvilku mi trvalo, než jsem si na tu tmu zvykl. V tom vzkazu bylo 112 VÝCHOD A 43 SEVER. Nemohlo to být venku. Kdybych změřil 112 metrů od východní strany a potom 43 od severní, tak se ty dvě přímky nikde neprotnou. Jestli ale totéž udělám uvnitř, dá mi to jeden jediný bod.
Část krovu byla i tady zřícená a dobrá polovina podlahy zasypána. To bylo to první, čeho jsem si všiml. Druhou věcí byl slabý kužel žlutého světla vycházející z baterky sehnuté postavy v dlouhém kabátu a s kapucí na hlavě, pomalu kráčející po straně bočního chrámového prostoru. No vida, přece jen tu nejsem sám a určitě nejsem první. Vytáhl jsem z kapsy žlutý mobil a podíval se na displej. Neukazoval vůbec nic. Jak to říkal Nápověda? Mobil identifikuje spolusoutěžícího na vzdálenost třiceti, nebo dvaceti metrů? Odhadoval jsem tu postavu tak na třicet metrů. Takže nejspíš říkal na dvacet.
Další, co mi došlo, bylo, že ta čísla ve vzkazu asi nebudou v metrech, protože vnitřní prostor nebyl zase tak velký, aby se do něj vešlo 112 metrů. Pokud ovšem nakonec ten průsečík neměl být skutečně venku. To by bylo docela záludné.
Přitiskl jsem se ke stěně vedle vstupu a opatrně se podél ní přesouval do rohu. Skloněná postava v kapuci si mě nevšímala a stoprocentně řešila úplně stejný problém, kvůli kterému jsem tu i já. Ovšem neodměřovala metry. Počítala dlaždičky. Evidentně počítala dlaždičky. A evidentně jí to moc nešlo, protože se vrátila zpátky k boční stěně a pak znovu pomalu postupovala do středu chrámové lodi. Asi jí dělaly problémy ty hromady cihel, rozsypané v suti přibližně na pěti metrech čtverečních, kterou musela obejít a potom jí asi ten počet nevycházel.
Vytáhl jsem z kapsy kompas. Můj soutěžní konkurent vycházel od západní stěny, takže pravděpodobně budeme hledat každý jinou dlaždičku, protože mé zadání znělo jinak. I když vlastně mohlo jít o úplně stejnou, akorát výchozí body mohly být zadány různě. To by ovšem znamenalo, že bych se s ním o tu dlaždičku, pokud je to ona, musel poprat, což se mi zrovna dvakrát nelíbilo, přestože jsem si dost věřil. A s glockem v kapse bych možná i vyhrál. Nápověda ovšem říkal, že hráči se mezi sebou prát nemají.
Začal jsem se posouvat podél boční západní stěny více dopředu. Zatím si mě ta pogumovaná kapuce nevšimla. Opět jsem vytáhl mobil a znovu ho zkontroloval. No jasně. Na displeji stálo HRÁČ. Ten se zrovna skláněl nad jednou z dlaždic a zkoušel do ní ťukat nožem. Slyšel jsem drhnutí kovu o kámen. Nejspíš se ji snažil zvednout.
Byl jsem na rozpacích. Nevěděl jsem, jak to v té hře chodí a jestli můžu taky vstoupit na plac a hledat svoji dlaždičku, nebo by bylo lepší počkat, až ten gumák, který tu byl přede mnou, skončí. Na tyhle instrukce jsem se zapomněl zeptat. Loraline byla zastřelena a já si nemohl být jistý, jestli to nebylo třeba zrovna během hádky o nějakou pitomou dlaždičku. Rozhodl jsem se vyčkat. Schoval jsem se do stínu za jeden středový pilíř rozbíhající se pod stropem do bohatě rozvětveného gotického žebroví.
Temná postava s kapucí a v dlouhém kabátě se potřetí vrátila k západní stěně a já se vyděsil, protože stačilo, aby se podívala na stranu a musela by mě zahlédnout. Měla ovšem úplně jiné starosti. Začala znovu počítat dlažičky. Matematika jí teda moc nešla. Postupovala sehnutá s baterkou a do každé dlaždice klepala dřevěnou hůlkou. Trvalo to asi patnáct minut, než konečně můj protihráč našel tu správnou, protože si klekl na kolena a znovu něco pižlal nožem kolem ní. Chvilku zůstal sehnutý, něco zkoumal a pak se najednou zvedl a vykročil směrem k východu.
Oddechl jsem si. Počkal jsem ještě asi pět minut a když jsem uslyšel startování motoru venku na ulici, přesunul jsem se k východní stěně boční lodi. Ve vzkazu se sice nic o boční lodi neříkalo, ale veškerý zbytek kostela byl zasypaný minimálně dvoumetrovou hromadou suti, takže to snad bylo tady, kde sice taky nebyla podlaha úplně prázdná, ale ostrůvky cihel bylo možné aspoň obejít. Vybral jsem si místo, v jehož kolmém směru od zdi nebyla žádná hromada, rozsvítil ruční baterku a začal počítat. Když jsem napočítal 112 dlaždic, byl jsem téměř u protější stěny. Takže jeden směr bych měl.
Posvítil jsem si v obou kolmých směrech. To už bude těžší, protože na dvou místech samozřejmě byla suť. Přešel jsem k severní stěně a začal znovu počítat. Už po deseti dlaždicích jsem narazil na hromadu. Teď šlo už jenom o to odhadnout, kolik těch dlaždic je v přímém směru pod tou hromadou. Chtělo by to krejčovský metr nebo něco takového, abych to mohl proměřit, ovšem ten jsem pochopitelně neměl. Zkusil jsem to střelit odhadem. Dal jsem si toleranci pěti dlažic a odhadl to na patnáct nebo dvacet. Napočítal jsem je o kus dál a přešel k dlaždici, kterou jsem si označil při počítání v kolmém směru od východní stěny.
Posvítil jsem baterkou na průsečík obou počítání. Dlaždice těsně u velkého rozlámaného trámu. Přešel

jsem k ní a po vzoru svého pogumovaného předchůdce na ni zaťukal nožem. Nezněla nijak dutě, stejně jako ty ostatní v jejím nejbližším okolí. Posvítil jsem si pečlivě na všechny její spáry, ale vypadaly naprosto v pořádku, jako kdyby s nimi pět set let nikdo nepohnul. Sakra.
Klekl jsem si na kolena a prozkoumal všechny spáry dlaždic v ploše jednoho metru čtverečního. O dvě dlažice dál to bylo nějaké divné. Objel jsem keramický čtverec špičkou nože. Šlo to docela dobře. Vklínil jsem střenku do spáry a zkusil zapáčit. Šlo to. Dlaždice se nadzvedla. Skvělé. Byl jsem sám na sebe pyšný. Odstranil jsem ji celou. Pod ní ležel složený list žlutého papíru. Vzal jsem ho, vrátil dlažici na místo a nedočkavě otevřel vzkaz.
Chvilku jsem vůbec netušil, oč se jedná a co to má znamenat. Nedávalo to žádný smysl. Vůbec to nešlo přečíst. Ne proto, že by to bylo nějak naškrábáno. To vůbec ne. Naopak to vypadalo, že si s písmem někdo pečlivě vyhrál. Ovšem rozhodně to nebyla latinka. Dle mého laického soudu jsem měl před sebou azbuku.
47.
Usadil jsem se v autě a znovu otevřel vzkaz. Bylo jasné, že bych si to měl přečíst a rozluštit, protože to určitě bude pokračování úkolu. Bylo to docela fikané. Sežeňte někoho v noci v Baltimore, kdo by vám dokázal přeložit vzkaz psaný azbukou. Pochyboval jsem, že by některý z Loralininých poradců, které měla v mobilu, uměl rusky. To bylo tak nepravděpodobné, že jsem to okamžitě zavrhl.
Ve dne by to ale problém být neměl. Tedy ve dne a ve Washingtonu. Třeba na ruském velvyslanectví nebo v jazykové škole. Jenže v téhle hře jde taky o rychlost, jak mi vysvětlil Nápověda. Počítají se přece první tři. To byl docela oříšek a zajímalo by mě, jak si s tím chtějí teď v noci poradit ostatní soutěžící. Pokud mají mezi svými přáteli nějakého ruského poradce a troufnou si ho vzbudit takhle v noci, tak z toho možná vybruslí. Ostatně, jestli jde o tak velké peníze, skutečně by nejspíš stálo za to vzbudit i v noci někoho, o kom vím, že umí rusky.
Podíval jsem se na hodinky. Jedenáct v noci. Kolik tak teď asi může být v Paříži? Možná sedm hodin ráno. To vypadalo nadějně. Mohl bych zavolat k nám na katedru, kde jsme měli odborníky na ruštinu. Vlastně tam o prázdninách stejně nikdo nebude, ale Rona Gaboara mám v mobilu taky. Takže by stačilo vyfotit ten vzkaz, odeslat ho do Paříže a počkat si na odpověď. Jo… Ideální. To by opravdu stačilo, kdybych si ten svůj mobil ovšem vzal s sebou. Já kráva. Pochopitelně jsem ho nechal ležet u Loraline v bytě. Ne, že bych ho zapomněl, ale schválně jsem ho s sebou nechtěl brát, kdyby se mi stalo něco podobného jako posledně, abych o něj nepřišel. Do hajzlu. Tohle jsem nedomyslel. Ovšem teprve začínám a věřím, že za měsíc už mi to půjde líp. Jestli ovšem za měsíc ještě vůbec budu mít o co hrát.
Bylo mi jasné, že v tuto chvíli tady už nic víc vymyslet nemůžu. Interiér auta ozářily reflektory vozu, pomalu projíždějícího ulicí. No vida. Pravděpodobně další hráči. Nastartoval jsem, zařadil jedničku a vydal se dál ulicí. Přemýšlel jsem, jak to příště udělat s tím mobilem a nakonec jsem usoudil, že bude nejlepší koupit si další, natáhnout do něj všechna čísla z toho mého, abych jeden vždycky mohl nechat doma a nepřišel o ně. Geniální. Akorát že mě to mělo napadnout o pět hodin dříve. Do prdele.
Objel jsem kolem dokola celý rozpadlý chrám svatého Marka a vydal se stejnou ulicí na zpáteční cestu. Z auta, které právě přijelo, vylézal nějaký chlap v klobouku naraženém hluboko do čela a těžkém koženém plášti, jaký nosili esesáci. Vypadal docela hrůzostrašně.
Přestože ta možnost vypadala šíleně a nepravděpodobně, zavolal jsem Belle. Zvedla to okamžitě.
„Zdravím svoji univerzální poradkyni. Tady Jerry.“
„Dobrý večer pane Jerry.“
„Mám úkol.“
„Jo? A víte si s ním rady?“
„Až doteď ano… Našel jsem chrám svatého Marka, kde byl pod jednou dlaždicí ukrytý vzkaz.“
„Jasně. Dycky je to takový několikastupňový, aby to nebylo tak jednoduchý.“
„No jo… jenže ten vzkaz je napsaný rusky.“
„Rusky?“
„Jo. Rusky. Znáš někoho, kdy by tady mohl umět rusky?“
„To teda neznám. Ještě nikdy jsme žádný ruský vzkaz nedostaly.“
„V tom případě jsem nahranej. No nic. Vrátím se do Washingtonu, nechám si ho přeložit a zítra sem budu muset znovu.“
„Když tak mi zavolejte, co v něm je. Klidně přes den. Do družiny. Zkusím vám nějak připravit půdu.“
„Připravit půdu?“
„No, podle toho, co v něm bude. To uvidíte. Jako kdyby byla potřeba nějaká příprava, kterou bych si mohla vzít na starost.“

„Jasně. Dík. Seš moc hodná. Určitě se ozvu.“
„Dopoledne ale spím.“
„Jasně. Po druhé hodině odpolední.“
„Jo. Zavolejte.“
Schoval jsem mobil do kapsy. Přesně jak jsem očekával. Jediné, co mě tak trochu uklidňovalo, byla skutečnost, že všichni soutěžící na tom dnes budou pravděpodobně stejně. Tedy pokud se mezi nimi nevykytuje rodilý Rus, což jsem taky nemohl vyloučit.
48.
Rozhodl jsem se vrátit zpět přes centrum. Nikam jsem nespěchal, část úkolu jsem měl splněnou a tak jsem usoudil, že nebude k zahození trochu se projet po Baltimore. Notebook s mapou jsem ani neotevíral. Rozhodl jsem se, že pojedu pořád na jih a musím se pak určitě dostat někam k Orange Point. Vytáhl jsem z kapsy kompas a položil ho před sebe pod palubní budíky, abych na něho viděl.
Směrem k centru se osvětlení zlepšovalo. Kromě ramp těžních věží osvětlovaly ulici i čím dál častěji svítící stožáry veřejného osvětlení. V přízemí činžovních domů – tedy v těch, které se nezřítily – se začaly objevovat i obchody, přestože spousta z nich měla výkladní skříně zatlučeny prkny. Všiml jsem si, že většina směrových tabulí, šipek, dopravních značek a semaforů je zničená, a to buď samotnou katastrofou nebo vandaly. Bylo evidentní, že v centru se dokáží orientovat jenom místní, protože jakýkoli cizinec, považovaný tady určitě za vetřelce, musí být úplně mimo. V souvislosti s tím mě napadlo další opatření, které budu muset pravděpodobně hned zítra udělat, a to je sehnat si do auta GPS. Šlo jen o to, že určitě bude seřízeno na starou původní mapu, ale i to by mi mohlo pomoci.
Zhruba dvacet metrů přede mnou mi v kuželech světlometů přeběhla přes cestu smečka nějakých malých živočichů s dlouhými ocásky. Odhadl jsem to na krysy, které tady určitě mají ráj, o jakém by se jim jinde ani nesnilo. U jednoho baráku stály pod roztřískanou lampou dvě postavy v dlouhých, těžkých, pomačkaných kabátech. Podle červených bodů v místě jejich obličejů jsem usoudil, že kouří. Samotné obličeje pak v tom načervenalém světle měly nějak divně rozmazané, ale možná se mi to jen zdálo. V každém případě jsem cítil, jak upřeně sledují pohyb mého auta. Jeden z nich něco gestikuloval rukou.
V dálce jsem zahlédl semafor zřícený napříč ulicí a chvilku uvažoval, jestli ho dokážu podjet nebo ne, ale nakonec jsem raději zahnul do boční ulice, abych se nemusel vracet. Taky mi došlo, že jsem si ani nespočítal, jak je ta cesta napříč Baltimore dlouhá a jestli ji dokážu při té své minimální rychlosti projet aspoň do rána. Doufal jsem, že ano, pokud nebudu dělat nějaké zbytečné zajížďky.
Ulice, do které jsem se dostal, byla daleko opuštěnější a temnější než ta, kterou právě opustil, ale sto metrů přede mnou byla vidět další příčná ulice, osvětlená podstatně lépe. Dojel jsem až na roh a odbočil doprava. Byl to široký bulvár, po jehož stranách kdysi bývaly luxusní obchody – aspoň jsem to tak odhadoval podle slepých a pokroucených neonových reklam, visících z fasád domů jako potrhané chaotické pavučiny. Na vozovce byly praskliny, ale žádná z nich nebyla větší než deset centimetrů, takže se daly v pohodě přejet. Jel jsem opatrně, protože kdybych v nějaké uvázl, nikdo mě odsud nevytáhne. Vlastně ani nebylo kam volat, protože jsem pochyboval o tom, že tu funguje nějaká vyprošťovací služba. I když AMOIL možná něco takového měl. Aspoň teda já, kdybych byl dispečer AMOILU, bych tady něco podobného určitě zřídil.
Projel jsem kolem jedné stojky velké těžní věže, na jejíchž ochozech nad okolními domy panoval čilý ruch. Po rampách a ocelových žebřících pobíhali dělníci s přilbami opatřenými reflektory a s montážními klíči a páčidly v rukou a sundávali další nosníky z jeřábu, který musel stát někde uprostřed vnitřního dvora těch baráků. Určitě nová věž. Asi se jim daří. Nejspíš je tady té ropy opravdu dost.
Ulice se velkým obloukem stáčela doprava, a když jsem se znovu dostal do její přímé části, spatřil jsem před sebou obrovskou hromadu suti snad z pěti velkých domů, které se zřítily přímo naproti sobě. Asi nějaká velká průrva, která roztrhala ulici i s objekty po jejích stranách. Hromada byla vysoká skoro přes tři patra a v jejím středu byla proražena obrovskou ocelovou troubou. Nejspíš se to nevyplatilo uklízet a tak v tom prorazili tunel. Průřez kruhového otvoru byl akorát tak na jedno auto. Roura se mírně zatáčela, takže na její konec nebylo možné dohlédnout. Doufal jsem, že stejný nápad jako já teď nemá někdo na druhé straně a vjel jsem dovnitř. Trouba byla z jedné čtvrtiny zasypána štěrkem, aby se vyrovnalo její spodní zakřivení a stěny měla pomalované divokými graffiti. Po dvaceti metrech jsem si všiml něčeho tmavého, zmuchlaného přímo před mým vozem. Bylo to chlupaté a bylo to zvíře. Asi kočka. Doufal jsem, že mrtvá, protože objet jsem ji rozhodně nemohl. Dojel jsem až k ní. Ani se nehnula. Zatroubil jsem. Zase žádný pohyb. Zařadil jsem jedničku a přejel ji.
Tunel byl dlouhý něco přes sto metrů, a když jsem se znovu ocitl na tom širokém bulváru, připadal jsem si jako v úplně jiném městě. Na ulici nebyly žádné trosky a všechny domy po jejích stranách vypadaly

neporušeně. Některé výlohy obchodů dokonce svítily a nebyly zabedněny prkny, ale byly prosklené, i když před sklem měly předsazenu mříž. Svítil tu každý stožár pouličního osvětlení, pohybovali se tady lidi a dokonce tu byl i čilý dopravní ruch, i když představovaný pouze šesti auty, z toho čtyřmi zaparkovanými u chodníku. Dvě z nich na sobě měla logo AMOILU. Před sebou jsem spatřil cyklistu, což tedy musel být opravdový sebevrah. Dobrá polovina všech oken v domech svítila, což jsem zatím nikde v Baltimore neviděl. Skoro jako by se tu nic nestalo.
Zaparkoval jsem u chodníku před proskleným vstupem, nad kterým stálo FROG CASINO. Zkontroloval jsem, jestli mám v kapse glock, vystoupil a zamkl vůz. U zamřížovaných dveří postávaly tři siluety neurčitého pohlaví v neidentifikovatelných oděvech. Snad kompars k nějakému katastrofickému filmu. Vstoupil jsem dovnitř. Nic nenamítaly.
Ocitl jsem se ve velkém sále s nízkým stropem, přesvětleným tisíci pestrobarevnými reflektory. Působilo to jako zmrzlý ohňostroj. Vzduch byl prosycen cigaretovým kouřem, který promíchával jenom velký vrtulový větrák pod stropem. V pravé části stálo ve dvou řadách asi dvacet hracích automatů, u kterých posedávalo patnáct lidí nebo jiných bytostí, a za jejich zády stálo dalších třicet lidí nebo jiných bytostí. Na levé straně pak bylo asi deset stolků s podobným osazenstvem. Někteří měli na zádech nápis AMOIL. Noční směna asi zrovna měla přestávku.
Prošel jsem středem k barovému pultu, orámovanému neonovými trubicemi, ve kterých proudilo světlo jako nějaké bublinky. Kromě těch, co měli na zádech nápis AMOIL, jsem nikoho nezajímal. Ti od AMOILU si asi mysleli, že jsem nějaký převlečený inspektor z bezpečnosti práce. Posadil jsem se na barovou stoličku vedle nějaké blondýny s děsně poďobaným obličejem a punčochama spíchnutýma z rybářské sítě, kterou potrhali žraloci. V sytě fialových rtech držela dlouhou špičku s vyhaslým cigárem. Ty blond vlasy jí přitom divně zářily, jako by snad byly nabarveny reflexní barvou používanou na dopravní značky. Barman měl jenom dva přední zuby (za to obří), vybledlý šedivý knírek pod nosem a šedivé kotlety až někam pod bradu.
Měl na sobě kostkovanou košili a musel jsem mu být vyloženě sympatický, protože já byl kostkovaný od hlavy až k patě.
„Pán má nějaké přání?“ zeptal se mě těžko srozumitelnou angličtinou a spíše jsem jeho dotaz odhadl, než že bych mu skutečně rozuměl.
„Dám si panáka skotské a jednu colu.“
Mlčky mi přišoupl po baru tlustostěnnou skleničku, do které nalil nějakou tekutinu z bílé flašky, na níž nebyla žádná etiketa. Mohla to být taky ropa, i když ta by asi byla hustší. Přičichl jsem k tomu a potom to hodil do sebe. Byla to whisky, i když asi ne skotská, ale místní baltimorská, protože chutnala divně po ředidle.
„Vy asi nejste místní, co?“ snažil se rozvést konverzaci barman.
„Ne… jenom projíždím.“
„Vy projíždíte?“
„Přesně tak.“
„Myslel jsem, že tohle město není průjezdné.“
„Nejspíš je.“
„Oni zřídili přes město nějakou transkontinentální dálnici?“
„To nevím. Jedu jen podle ukazatelů.“
„A kam, smím-li se zeptat?“
„Jasně že smíte… Do Washingtonu. Tu colu dostanu taky?“
„Ale jistě…“ řekl evidentně rozhozený barman, protože vůbec nic nechápal a nebyl si jistý, jestli mu neuteklo něco z posledních zpráv o Baltimore. Postavil přede mě půllitrovou sklenici na pivo a nalil do ní třetinku coly.
„Jste si jistý, pane, že jste neztratil správný směr?“ zeptal se, když jsem se napil.
„Nejsem… Posledních pět kilometrů jsem nenašel žádný další ukazatel.“
„To se ani nedivím. Víte, kde jste?“
„Nechám se poddat.“
„V Baltimore,“ řekl vítězoslavně barman a čekal, co to se mnou udělá.
„V tom případě je to v pořádku. Baltimore bylo taky na tý lajně, co jsem si namaloval před cestou do mapy.“
„Baltimore je uzavřené město, pane.“
Blondýna vedle mě si zapálila vyhaslou cigaretu a otočila se ke mně. Asi jsem ji taky začal zajímat.
„Jo… říkali mi to u nějaký pitomý závory. Ale ukecal jsem je.“

„Aha.“
Dvojzubec jenom nevěřícně zavrtěl hlavou.
„Takhle v noci je to docela nebezpečné město,“ prohodila reflexní poďobaná blondýna vedle mě.
„To je snad každé město ve Státech, ne?“ otočil jsem se k ní.
„No jasně. Ale Baltimore ještě víc, než to každé město.“
„Vám už se tu něco stalo? Nevypadáte, že byste měla z něčeho strach.“
„No, mně ne… ale vám by mohlo. Vy jste tu cizí. A tohle je uzavřené město. Víte, že tu nefunguje vůbec žádná policie?“
„To je dobře. Nemám rád policii.“
„Sakra, nejste vy nakonec nějakej Batman?“
„No jasně. A vy jste určitě z Charlieho andílků. A nebo paní Smithová.“
Zasmála se tomu děsně křivým fialovým úsměvem. Pravděpodobně viděla oba filmy.
Otočil jsem se zády k pultu, opřel se o něj lokty, popíjel svoji kolu z půllitráku a kochal se tou zvláštní nadpřirozenou atmosférou baltimorské herny. Pomalu rotující větrák pod stropem prořezával namodralý kouř jako nějaký zabijácký pařát mimozemské nestvůry, ale ten se hned za řezem zase sceloval jako terminátor dvojka, procházející mříží.
Pravá polovina se stolky dýchala zvláštní ospalou poezií hospod Jacka Londona nebo Ernesta Hemingwaye, zatímco levá s hracími automaty a divokými kontrastními barevnými světly připomínala seriál Kriminálka Las Vegas. Pozoroval jsem dvojici u třetího automatu od baru, což byl muž s dlouhými šedivými vlasy, dlouhým šedivým kabátem a divně našedivělou pokožkou. Jako by se právě vyhrabal z hromady popela. Zatímco jeho tvář připomínala stoletého starce, ruce s dlouhými prsty jako by patřily třicetileté dámě. Vůbec k němu neseděly. Jako by si je od někoho vypůjčil, nebo měl protézy. Na levé mu chyběl malíček, takže protézy jsem zavrhl. Nikde snad nevyráběli protézy s chybějícím malíčkem.
Jeho oči, utopené v té rozvrásněné krajině, byly malé a divně zakalené. Možná to dělal ten kouř, možná byl zdrogovaný a možná to byla vyvřelina, jak o nich mluvila Bella. Démon, napadlo mě. Opravdu ho připomínal. Byl neskutečný a nepravděpodobný a přesně odpovídal tomu, co mi Bella tvrdila o démonech.
Všiml si mého pátravého pohledu a na chvilku se naše oči setkaly, než ty jeho uhnuly zpátky k displeji hracího automatu. Asi mu padl jackpot, protože se divoce rozesmál. Měl nepřirozeně bílé zuby. Nepřirozeně ke svému přestárlému ropnému obličeji. Možná zbrusu nová protéza.
„Dáte si ještě panáka?“ ozvalo se mi za zády.
Dvojzubec s kotletami mi podával skleničku s whisky.
„Díky, ale nedám. Mám venku auto.“
„Jste si jistý?“ zeptal se a mně došlo, že auto v Baltimore opravdu může být dost velký nadstandard. Hodil jsem mu na stůl tři dolary. Víc to dělat nemohlo. Odpoutal jsem se od pultu a můj přesun k východu opět zaujal pouze ty, kdo na sobě měli firemní hadry AMOILU.
Vyšel jsem ven. Hned vedle vchodu ještě pořád stály ty tři postavy neurčitelného pohlaví v neidentifikovatelných oděvech a kolem mého auta se motali tři výrostci, možná kolem dvaceti, z nichž jeden zrovna zkoušel kliku předních dveří, zatímco druhý se snažil zasunout špičku svého nože za sklo okýnka vpředu.
„Pánové ztratili klíčky?“ zeptal jsem se a přešel k autu.
„Hele… nějaká kostkovaná ozdoba má problémy,“ řekl ten, který stál u dveří řidiče a pořád ještě držel kliku.
„Když jsem ještě chodil do školy, pamatuju si, jak jsme měli ve slabikáři podobnýho kostkovanýho chlápka hned na druhý stránce. Jmenoval se Pan Kostka a uměl žonglovat s míčkama,“ řekl ten, co stál před chladičem s rukama v kapsách. Možná v nich měl nůž.
„Umíš žonglovat, vole?“ zeptal se mě ten vpředu a zachechtal se tomu koňským řehotem.
„Vodprejskni od těch dveří,“ řekl jsem a obcházel auto zezadu, abych se vyhul zbytečné konfrontaci s tím, co stál vpředu.
„A hele… von je dokonce nějakej voraženej,“ řekl ten u kliky – asi vůdce téhle vylízané pouliční smečky. Měl číro na hlavě, koženou popraskanou bundu do pasu a na krku stříbrný řetěz s velkým mosazným křížem.
„Hoď sem klíčky a nežvaň, jenom se trochu projedem, otestujem tu tvoji káru a hned se vrátíme.“
„Na to zapomeň.“
Vytáhl jsem z kapsy glocka a ze tří metrů mu namířil přímo mezi ty jeho naivní dětské oči, ze kterých se pokoušel pouštět hrůzu.
„Co blbneš, vole…“ bylo to jediné, co ze sebe dokázal vysoukat.

Teď na mě čuměli všichni tři, jako by opravdu nevěřili vlastním očím. Ostatně, bylo fakt nepravděpodobné, aby chlápek v kostkovaných kalhotách, kostkované košili, kostkovaném kvádru a ke všemu ještě s kostkovaným kloboukem na hlavě, najednou vytáhl z kapsy pistoli.
„Ty vole, on se snad posral," řekl ten před chladičem a já namířil na něj. Došla mu řeč.
„Prvními dvěma výstřely zvládnu vás dva… A pokud vaši dva vyděšení kámoši nemají teď v kapse odjištěný automat, tak potom ani oni nemají nejmenší šanci."
Chvilku trvalo, než jim to došlo. Jejich mozek nebyl schopen zpracovávat takový příval informací. Pak ten hlavní řekl:
„Ty vole, to je asi nějakej lovec mamutů. Vysereme se na něj."
Odstoupil od předních dveří a vrátil se na chodník, kde se otráveně opřel o zeď. Ostatní ho napodobili.
Odemkl jsem vůz a nasedl, přitom je neustále bokem pozoroval. Vypadalo to ale, že se opravdu zklidnili. Zařadil jsem jedničku a opatrně pustil spojku, abych se vůbec rozjel. Když se dal vůz konečně do pohybu, všiml jsem si, jak se ten hlavní shýbl a zvedl ze země cihlu. Ostatní zmizeli někde uvnitř baru a on ji hodil po mém autě. Dopadla na zadní kapotu, zatímco šéf toho gangu se taky ztratil někde v baru. Nezastavil jsem a pokračoval v jízdě.
O půl čtvrté ráno jsem se dostal přes ORANGE POINT ven z Baltimore. Na předměstí Washingtonu jsem byl asi ve čtyři a o půl páté už pod sprchou v HAIRY HAPPY. To zrovna odcházeli klienti, kteří nechtěli, aby je ráno někdo před mým podnikem viděl. Já se uložil ke spánku někdy kolem páté. Svítalo. Vypadalo to opět na hezký a slunečný den.
49.
Probral jsem se v jedenáct dopoledne s pocitem příšerného hladu. Lednička pochopitelně prázdná (tedy kromě pomerančů a tvrdého alkoholu), takže první, co jsem udělal, byl telefonát madam Agatě, jestli by nebyla tak hodná a nepoprosila jednu z holek, co mají zrovna volno, aby mi nějak odzásobila ledničku a špajz.
„Jak to myslíte, pane Lindene?"
„No, myslím to tak, že by třeba zajela do obchodu a nakoupila."
„Aha… a máte nějaké zvláštní přání, co se týká barvy vlasů, postavy, objemu kolem prsou a tak…?"
„Myslím, že v tom marketu to bude jedno."
„No já nevím… dneska vám nakoupí a zítra u vás třeba bude bydlet."
„To je blbost. Potřebuji fakt jenom nakoupit."
„Co kdybych vám tam poslala Lauru?"
„To je ta na kterou nesmím sáhnout?"
„Přesně tak."
„Ta bude úplně nejlepší. Děkuji vám."
Položil jsem telefon vedle Loralinina a všiml si, že jsou na něm čtyři nové nepřijaté hovory. Vzal jsem ho. Tři byly ze stejného čísla. Vypadá to, že někdo z příjemců úplně nepochopil moji SMS, o které jsem si naivně myslel, že je naprosto jednoznačná. Taky tam bylo pět přijatých zpráv. Čtyři pouze konstatovaly upřímnou soustrast, zatímco pátá pravila, že kromě upřímné soustrasti se mnou musí velmi nutně mluvit, ať se určitě ozvu. Mrkl jsem na číslo a zjistil, že jde přesně o totéž číslo, ze kterého přišly ty nepřijaté hovory. Pravděpodobně nějaký vytrvalec. Vymazal jsem všechny zprávy a zaslechl slabé zaklepání na dveře. Hodil jsem telefon na stůl a šel otevřít.
Laura vypadala skvěle. Sedmnáct bych jí teda rozhodně nehádal. Měla dlouhé hnědé vlasy jako Alenka z říše divů na ilustracích z vydání roku 1980, kterou jsme měli doma. Tmavě hnědé s oranžovým melírem a docela zvláštně nasponkované, až vypadaly tak trochu divoce. Nebo spíš rozkošně. Ňadra v bílém tričku, pod kterým už nic neměla, byla tak akorát. Teda tak akorát pro třicetiletou ženu. Rifle jí končily těsně pod koleny a zbytek nohou doplňovaly pruhované podkolenky. Pruhy byly ve všech možných barvách. Byla o dvě hlavy menší než já a až na ta ňadra působila velmi křehce, jako panenka, což ještě podporovaly poměrně široké rty pod malým nosíkem. Měla hnědé oči. Hodily se k ní.
„Já jsem Laura."
„Výborně, Lauro. Já jsem Jerry, bratr Loraline. Teda Lolly, jak jste jí říkaly."
Podala mi ruku. Byla mrňavá a horká.
„Jsem ráda, že vás poznávám, pane Jerry. Vůbec nevypadáte jako Lollyin bratr."
„Teď nevím, jestli je to poklona nebo naopak zklamání."
Zasmála se. Měla moc pěkný úsměv.
„Je to jenom konstatování."
„Aha. Pojďte dál. Madam Agatha mi říkala, že byste byla ochotná mi nakoupit nějaký žrádlo, abych tu

nechcípl hlady.“
Vešla dovnitř a já za ní zavřel dveře. Moc příjemně voněla.
„Je mi hrozně líto, co se stalo Lolly.“
„To mně taky,“ řekl jsem, protože mě v tu chvíli nic lepšího nenapadlo, i když jsem věděl, že je to stejně stupidní.
„Chytnete je?“
„Koho?“
„No ty, co jí to udělali?“
„Já?“
„No, madam Agatha se něco zmiňovala, že se možná měsíc zdržíte. Myslela jsem…“
„Aha… Jo… Asi se fakt měsíc zdržím. Uvidíme, co se dá dělat.“
„To jste moc hodný, protože Lolly si to rozhodně nezasloužila. Byla děsně správná.“
„Jasně. Sice jsem ji asi dvacet let neviděl, ale nepochybuji, že děsně správná skutečně byla.“
Laura přešla do obýváku a nenuceně se posadila na sedačku.
„Lolly říkala, že děláte u armády, nebo něco takového.“
„Lolly o mně mluvila?“
„Jasně.“
„Tak to jste první a obávám se, že i jediná, komu se o mně vůbec zmínila.“
„Jo… Dokonce mi vyprávěla i některé vaše společné zážitky z dětství.“
„To teda musel být docela běs.“
„Ale ne… Byla do docela prdel. Třeba jak jste zapálili ten zahradní altán.“
„Jo… to je fakt. Pak jsme od toho utekli, aby to jako nebylo na nás a než si toho někdo všiml, tak shořel úplně celý.“
„Jo… a pak jste měli čtrnáct dní domácí vězní, protože stejně přišli na to, že jste to byli vy.“
„Jo… přesně tak to bylo.“
„Co máte rád?“ zeptala se najednou a zadívala se na mě těma svýma hnědýma očima z Alenky v říši divů.
Trochu jsem vypadl z role, protože mi nedošlo, na co se vlastně ptá.
„Jak to myslíš?“
„No jako k tomu jídlu. Chcete něco nakoupit, ne?“
„Jo. To je fakt. No hlavně mlíko a kakao.“
„Kakao?“
„Co je na tom divného?“
„Lolly přímo nenáviděla kakao.“
„Jo… správně. Ona to vždycky děsně prožívala a nakonec jsem ho u tý snídaně vždycky tajně za ni vypil já. Takže mi to zůstalo. Já kakao zbožňuju.“
„A dál?“
„Nějaký máslo, toho dost. Pod vším musím mít máslo, jinak to nedostanu do krku. Pak sýry, salám… Zbytek nechám na tobě. Může být i med a ovocný džem. Prostě snídaně.“
„Co hadry?“
„Něco málo jsem si nakoupil. Myslím, že měsíc bych s tím mohl vydržet.“
„Ta košile, co máte na sobě, je ale docela hrozná…“ zhodnotila mou novou košili od Harveye.
„No… možná je v Paříži jiná móda.“
„Myslím, že není. Co kdybych vám koupila i nějakou košili?“
„Proč ne? Jo, a taky potřebuju DVD Bezedná propast.“
„Bezedná propast?“
„Jo… S Tomem Hanksem v hlavní roli.“
„Co je to za blbost?“
„Nevím. Ale slíbil jsem to jedný holce v Baltimore.“
„Aha… Jak to máte s praním?“
„Zatím všechno házím do igelitového pytle.“
„Dole máme prádelnu. Dejte mi to a já to narvu do pračky.“
„Dobrý nápad.“
Přešel jsem do koupelny a popadl igelitový pytel na odpadky, ve kterém jsem skladoval použité a dále nepoužitelné prádlo.
„Když tak si vezmi přes nos nějakou roušku, až to tam budeš házet.“
„Jasně,“ rozesmála se.

„Jste docela sympaťák," řekla potom bez jakékoli souvislosti.
„Dík… to už mi asi deset let nikdo neřekl."
„Madam vám prý říkala, že je mi teprve sedmnáct."
„Jo. Byl jsem na to upozorněn. A předpokládám, že mi její oznámení nebude dělat problémy."
„Osmnáct mi bude za půl roku."
„Pošlu ti velkou kytici. Z Paříže."
„No právě. Kdybyste se přece jenom jako…"
„Jako co?"
„No kdyby vám třeba v noci bylo smutno… půl roku, to už nic není."
„Dal jsem slib paní Agatě."
„To já taky, z toho si nic nedělejte."
„Tys jí taky dala nějaký slib?"
„Jo. Že si vás nebudu všímat."
„Asi má o tebe fakt strach."
„Jasně…"
„Kdyby mi bylo smutno, tak…"
„Dám vám mobil."
„… zajdu někam do baru."
Zatvářila se, jako by snědla půlku citronu.
„Stejně vám ten mobil dám. Kdybyste si vzpomněl, že vám došlo mlíko."
„Jo."
„Nebo cokoliv jiného."
„Jo."
„Nebo kdyby vám bylo smutno…" řekla se zvláštním šibalským leskem v očích.
50.
Ofotil jsem azbukový vzkaz nalezený pod dlaždicí a poslal ho Ronu Gaboarovi do Paříže. Tedy vlastně ani nevím kam, protože v tuhle dobu možná ani v Paříži nebude. Pravděpodobnější byly Seychely nebo Nový Zéland. Vlastně jsem to moc nedomyslel, protože jsem uvažoval o posunu časových pásem vzhledem k Paříži, ale Ron teď bude určitě na dovolené a je možné, že je třeba i v New Yorku.
Zkontroloval jsem Loralinin telefon. Byla na něm opět jedna SMS zpráva a jeden nepřijatý hovor. Otevřel jsem zprávu: POTŘEBUJI S VÁMI NUTNĚ MLUVIT O LOLLY. PATRICIE H. Nepřijatý hovor byl ze stejného čísla. Ta byla nějak neodbytná. Smazal jsem vzkaz a přešel k ledničce zkontrolovat sortiment Loralinina tvrdého alkoholu. Když má člověk hlad, panák ho může na nějaký čas zachránit. Našel jsem tam rozpitou láhev ballantinky. Nalil jsem si na dno skleničky, když mi pípl mobil, oznamující příchozí zprávu. Vzal jsem ho a otevřel ji. Byla od Rona. Byl docela pohotový.
POZDRAV Z KORSIKY ZASÍLÁ RON S RODINOU. CO JE TO ZA BLBOST, COS MI POSLAL? STOJÍ TAM: MARKET JUMBO. LÁHEV GREEN APPLE OD JOCKINGS. ASI NEBUDE CELÁ. STAČÍ JEN STŘEP. GREEN POINT. VZKAZ PRO NAVIGÁTORA.
Četl jsem tu zprávu asi třikrát. Moc jsem to nechápal. Tu první půlku možná ještě ano. Mám navštívit nějaký market JUMBO a sehnat v něm láhev Green Apple. Když náhodou nebude celá, stačí, když seženu jenom střep. Proč by ale nebyla celá? Odvodil jsem si z toho, že market JUMBO už asi taky nebude celý. Pravděpodobně se bude jednat o nějaký polozřícený obchoďák. Je jasné, že v tom případě musel být totálně vybrakovaný a kdo by v něm nechával celou láhev alkoholu? Jestli tam tedy nějaké láhve zůstaly, musely být rozbité. To ještě docela dávalo logiku.
Ale co potom? Asi odjet na Green Point a dál jsem nevěděl. Možná to tam někde u někoho nechat. Možná přímo tam bude Navigátor, který si to ode mě převezme. Jasně, měl bych se ptát po Navigátorovi. Takhle nějak to muselo být, pokud tedy Ron ten vzkaz přeložil dobře. Ale v tomto jsem mu naprosto věřil. Ruština byla jeho láska. Kdyby měl nějaké pochybnosti nebo kdyby to obsahovalo nějaký dvojsmysl, určitě by mi to napsal. Takhle to vypadalo naprosto jednoznačně.
Sedl jsem si k notebooku a otevřel ho. Načetl jsem si mapu Baltimore a zadal MARKET JUMBO. Rámeček mi suše oznámil, že nic nebylo nalezeno. No jasně. Nemohla tam být každá pitomá samoobsluha. Budu muset použít toho baltimorského experta, Renoira, jak mi doporučovala Belle. Našel jsem si aspoň Green Point. Byl na jihovýchodě a sousedil hned s Orange Point, takže to ani nebylo tak moc daleko. Potom jsem se soustředil na druhou polovinu vzkazu.
Láhev Green Apple od JOCKINGS. Nechápal jsem, v čem ta finta vězí. Ten sajrajt jsem si mohl koupit v kterékoli samoobsluze tady ve Washingtonu, případně ji rozbít a přivézt střep z ní na Green Point. Jenže

to určitě nebylo tak jednoduché a já nemohl přijít na to, v čem ten zádrhel spočívá. Ta možnost se totiž přímo nabízela. Jak poznají, že není z flašky z toho supermarketu? Vrtalo mi to notnou chvilku hlavou, než jsem si vzpomněl, že Nápověda se zmiňoval něco v tom smyslu, že poznají, zda jsem na tom zadaném místě byl či nikoliv. Že tam někde asi mají snímač čipů soutěžících. To bude ono. No jasně. I kdybych tu láhev koupil tady, stejně bych s ní musel do Baltimore do toho marketu. Takže asi jediná finta bude v tom, abych našel ten market, který určitě nebude moc velký a ze kterého toho nejspíš moc nezbylo. Přesto mi ten úkol nepřipadal nijak těžký a asi v něm půjde hlavně o čas, spíše než o úkol samotný. Zavolal jsem madam Agatě a požádal ji o číslo na barmana. „To už máte takhle dopoledně chuť na něco ostřejšího?“
„Blbost. Potřebuju akorát sehnat láhev nějakého chlastu.“
„No dyť říkám…“
„Ne… je to v rámci plnění úkolu v Baltimore.“
„Vy máte sehnat láhev chlastu?“
„Jo. Divný, co?“
„To teda jo. No dobře. Dám vám to číslo, akorát nevím, jestli ještě nespí.“
„Zkusím to.“
Napsal jsem si barmanovo číslo a hned jak jsem ukončil hovor s Agathou, vyťukal jsem ho.
„No… slyším… kdo volá?“ ozval se v telefonu neochotný hlas.
„Jerry Linden. Potřebuji krátkou konzultaci.“
„Kdože?“
„Jerry Linden, Lollyin bratr. Potřebuju s váma mluvit.“
„Vy jste Lollyin bratr?“
„Jo.“
„Aha… takže o co jde?“
„Potřebuji s vámi mluvit. O nic víc nejde.“
„Kde jste?“
„V jejím bytě nahoře v podkroví.“
„No dobře… takže se sejdeme v baru?“
„Jo. Kdy?“
„Třeba hned. Dělám tady objednávky.“
„Jo. Jdu tam.“
Odložil jsem mobil, zapnul si košili a vyrazil z bytu ke schodišti.
Ve dne vypadal bar úplně jinak než v noci. Všechno bylo pochopitelně na svých místech, ale už jenom to, že prostor nebyl protkán tenkými laserovými pestrobarevnými paprsky, ale obyčejnými zářivkami pod stropem, ho dost radikálně měnilo. Už nebyl tak útulný a příjemný jako v noci. Už to nebylo takové mazlící. Čtyři holčičí andělé s roztaženýma nohama zavěšení pod stropem se sice také mírně pohupovali, ale byli jakoby vyhaslí, studení, nějací otrávení a bez života. A už vůbec nepůsobili eroticky, ale spíše jako na gynekologické prohlídce. Ve skleněném válci ukončeném pódiem taky neběhaly žádné bublinky a tyč vycházející ze středu kruhového pódia byla opuštěná.
Jenom ten barmanův zjizvený kovbojský obličej byl úplně stejný jako v noci.
„Jerry,“ řekl jsem a podal mu ruku. Stiskl ji.
„Frank.“
„Hele Franku… potřebuju GREEN APPLE.“
„Panáka?“
„Ne… celou láhev,“ řekl jsem a usadil se na barovou stoličku. Opřel jsem se lokty o pult a zadíval se na přehlídku všech možných lahví za jeho zády.
„Celou láhev?“
„Jo. Celou láhev.“
„To by bylo asi levnější v sámošce, ne?“ řekl, než si uvědomil, že mi patří všechny láhve za jeho zády a on samotný vlastně taky.
„Možná… akorát že se mi moc nechce courat a shánět ji.“
„Jasně… jasně… to není problém.“
„Jeden problém tu je. Musí být od JOCKINGS.“
„Aha… Tak to možná fakt bude trochu problém, protože já tu mám WILLIAMSE.“
„To je blbý.“
„Ani bych neřekl. Jestli jste ho ještě nikdy nezkusil, vřele doporučuju. Jsem přesvědčený, že vám bude chutnat víc než ta sračka od JOCKINGS. Mám vám nalejt panáka?“

„Ne. Dík… Nepotřebuji to na pití. Jde totiž o něco úplně jiného.“
„Cože?“
Nevěděl jsem, jak mu co nejšetrněji sdělit, o co mi vlastně jde. Žádný WILLIAMS mě nezajímal, protože Navigátor prostě chce JOCKINGSE, jenže to jsem mu říct nemohl.
„Jde o sázku,“ podařilo se mi konečně nějak odpovědět.
„O sázku?“
„Jo. Musí to být GREEN APPLE od JOCKINGS.“
„Pěkně blbá sázka…“ řekl a zavrtěl hlavou.
„Jasně že je blbá, ale bohužel je to tak.“
„V tom vám teda nepomůžu, pane. Nekupuju nic od JOCKINGS. Teda ne, že by byl zase tak špatnej, to bych kecal, ale prostě asi ze zvyku.“
„Jasně. Takže ani nevíte, jak vypadá.“
„Co jak vypadá?“
„Ta láhev…“
„To náhodou vím. Elipsovitý průřez, zelený sklo, stříbrozelená etiketa s reflexně zeleným nápisem a kresbou jablka.“
„Vlastně by mi stačila i prázdná.“
„Nemám ani prázdnou, pane.“
„Tak díky.“
„Není zač… a ještě se zeptám, když už jste tady…“
„Povídejte.“
„Když teď Lolly není… když je jako mrtvá…“
„Ona není jako mrtvá, ona je skutečně mrtvá.“
„No jasně… myslel jsem to tak, jako že je fakt mrtvá… tak tady s tím bude co? To vy jako budete nový ředitel, nebo to budete chtít prodat?“
„Bydlím v Paříži, takže v první chvíli jsem to chtěl samozřejmě prodat. Ovšem teď už o tom nejsem tak stoprocentně přesvědčený. Ještě to promyslím.“
„Být váma, tak to neprodávám.“
„Promyslím to.“
Otočil jsem se a šel zpátky ke dveřím. Když jsem sáhl po klice, ještě jsem se otočil a zeptal se:
„Ta láhev od toho GREEN APPLE…“
„Jo…“
„Má být z Baltimore. Z Baltimore asi ještě před tím, než se to stalo. Myslíte, že by v tom mohl být nějaký rozdíl, když ji koupím někde tady vedle v sámošce?“
„GREEN APPLE od JOCKINGS?“
„Jo. Přesně tak.“
Na chvilku se zamyslel a pak řekl:
„A proč by v to měl být jako nějakej rozdíl?“
„Já nevím… Jen mě to tak napadlo.“
Zavrtěl hlavou. Už jsem se otáčel zpátky, když jsem za sebou zaslechl:
„A kurva…“
„Cože?“ otočil jsem se zpátky k němu.
„To víte, že v tom bude rozdíl.“
„Prosím?“
„No jasně… Neuvědomil jsem si to, ale teď, když jste to řekl takhle, tak mi došlo, že v tom přece jenom nějakej rozdíl bude.“
Vrátil jsem se k barovému pultu.
„Poslouchám,“ řekl jsem.
„No jestli to má být flaška z Baltimore, když ještě fungovalo, tak to fakt už nikde v sámošce neseženete. Dokonce ani v baltimorský sámošce ne. Protože JOCKINGS asi před sedmi nebo osmi lety změnil u toho zelenýho jablka láhve. Předtím totiž měli čtyřhranné, skoro hranaté na obdélníkovém půdorysu. Jestli vám jde o takovou láhev, tak tu už určitě neseženete nikde. Je to fakt asi šest, možná osm let.“
„Aha… tak v tom je ta finta,“ řekl jsem.
„Jaká finta?“
„To nic. Prostě už konečně chápu, o co jde. Díky za spolupráci, moc jste mi pomohl.“
„Nemáte zač. A přijďte večer na panáka. Holky vás tu rády uvidí.“

„Díky. Určitě se zastavím.“
Vyšel jsem z baru a zamyšleně kráčel po schodech zpět do podkrovního bytu. Tak takhle to je. Někde v polorozpadlém marketu v Baltimore zůstalo pár hranatých lahví zeleného jablka, jaké se už od té doby nevyrábí. Mají to fakt hezky pojištěné. Bestie. Nahoře jsem si zase sedl k notebooku a napíchl se na net. Otevřel jsem si stránky JOCKINGS a doufal, že tam budou mít něco o své historii. Koneckonců, nebyla to žádná malá vesnická firma, ale nadnárodní moloch.
Musel jsem se prokousat spoustou blbostí, než jsem to konečně našel. Byla tam i fotka. Skutečně skoro hranatá zelená láhev se stříbrnou etiketou a fotografií krásně zeleného jablka. Přetáhl jsem si ten obrázek do mobilu a potom si vzpomněl, že jsem si chtěl pořídit ještě jeden záložní mobil. Zadal jsem MOBILNÍ TELEFONY, čtvrť Bethesda, Washington. Vyjelo mi asi sto deset obchodů. Odklepl jsem první, ale teprve u čtvrtého se mi podařilo konečně objevit službu s okamžitou dodávkou až do bytu. Zavolal jsem tam.
„Jo… je mi úplně jedno, jaká značka, ale potřebuji ho během hodiny… Ne, žádný paušál. Na kartu… Jmenuji se Jerry Linden a adresa je New Oak 42. Je to podnik HAIRY HAPPY. Jo… Za hodinu tu ještě budu, to mi vyhovuje… Děkuji.“
Odložil jsem telefon. Takže mám vyřešený náhradní mobil, mám vyřešenu flašku zeleného jablka. Co dál? Ten market. No jasně. JUMBO MARKET. Mrkl jsem na hodinky. Jedna hodina. To bude Belle asi ještě spát, i když už by se mohla pomalu oblíkat do družiny. Nicméně když jsme se domluvili volat až po druhé, tak nemá cenu nedržet dohodu. Poslal jsem jí aspoň SMS:
POTŘEBUJI ZJISTIT ADRESU BÝVALÉHO MARKETU JUMBO. NUTNĚ. DÍKY. JERRY. Chtěl jsem to odeslat, ale pak jsem se zarazil a mezi sdělení a podpis vepsal ještě větu:
PŘEJI HEZKÝ A PŘÍJEMNÝ DEN PLNÝ SLUNÍČKA A HODNÝCH DĚTIČEK.
Odeslal jsem to a šel si nalít panáka. Když jsem totiž zhodnotil dosavadní situaci, došel jsem k závěru, že mi to jde zatím dobře.
51.
Při mém průjezdu Orange Point měl službu zase ten strážný, který mě tam pouštěl poprvé v červeném porsche. Nepoznal mě. Zíral na hromadu kostek ve starém hranatém chrysleru, zmonitoroval mě svou čtečkou a nechal zvednout závoru. Zařadil jsem jedničku a vyrazil do nočního Baltimore. Jako by mě vcucl nějaký obří monitor, za kterým byla počítačová hra s dokonalou prostorovou animací a kulisami, nádherně propracovanými do těch nejmenších detailů. Akorát že tu chybělo jakékoliv tlačítko ESCAPE.
SMS od Belly jsem dostal asi ve čtyři odpoledne a za chvíli jsem ji znal nazpaměť: TAK HEZKOU SMS JSEM JEŠTĚ OD NIKOHO NIKDY NEDOSTALA. DĚKUJI. JE TO MORTIMER AVENUE 84 VE ČTVRTI DUNDALK. ALE URČITĚ MI JEŠTĚ ZAVOLEJTE, JE TO DŮLEŽITÉ.
Proto jsem hned asi po sto metrech za závorou zastavil u chodníku, vzal mobil a navolil Bellino číslo.
„Ahoj Belle. Tak jsem tady. Chtěla jsi, abych ti ještě zavolal.“
„Jasně.“
„Copak? Chceš si udělat výlet do Dundalku?“
„To ani ne. Ale chtěla jsem vám říct, že Key Bridge nefunguje. Je zřícený.“
„To je nějakej most, co?“
„Jo. Nejdelší most, jaký v Baltimore byl, překlenoval celou Curtis Bay. Asi čtyři kilometry.“
„Aha. Ale snad se to dá objet…“
„No právě… Jasně, že se to dá objet, ale je to záliv zakousnutý do samého středu města, takže byste ho musel objíždět přes celé centrum.“
„Díval jsem se na mapu. Jestli Key Bridge nefunguje, tak je mi jasné, že je to výlet na celej den.“
„No právě. Ale funguje tam trajekt.“
„Cože?“
„Převeze vás trajekt. Je to půlhodinka.“
„Trajekt přes Curtis Bay?“
„Jasně.“
„To jezdí i v noci?“
„Jo… Jezdí furt. A pak jste přímo v Dundalku. Akorát že ta loď je maximálně na šest aut, takže není jistota, že až tam přijedete, tak vás vezme hned ten první. Nemusíte se na něj dostat.“
„A co kdybych nechal auto před tím mostem? Tedy tím přístavištěm? U Brooklyn Parku.“
„Pak vás vezme určitě. Bez auta se na něj dostanete vždycky.“
„Aha… Tak díky.“
„Co tam máte dělat?“
„Hledat nějakou flašku v marketu.“

„Tak hodně štěstí, pane Jerry. A kdybyste měl problém, klidně se ozvěte.“
„Jasně. A díky.“
52.
Velasquez Street byla téměř zničená a musel jsem tou ulicí doslova prokličkovat mezi hromadami suti, kamení, cihel, dřevěných trámů a ocelových nosníků. Už jsem myslel, že bude neprůjezdná, ale nakonec byla vždycky mezi dvěma hromadami mezera akorát tak na projetí jednoho auta. Na jejím konci hořel oheň. Byl to táborák s dvoumetrovým plameny, živený zbytky trámů nacucaných ropou a kolem něj sedělo nebo postávalo asi osm až deset postav ve starých oškubaných hadrech posbíraných snad někde v kontejnerech, protože z nich trčely cáry a vypadaly poničeně.
Zkontroloval jsem, jestli mám glocka v kapse a raději ho vyndal a položil na sedalo spolujezdce, abych ho měl po ruce. Asi tři ty hadrové postavy stály uprostřed mezi ohněm a další hromadou suti, takže blokovaly jediné místo, kudy se dalo projet dál. Zpomalil jsem na rychlost pěší chůze, a když jsem se přiblížil asi na dvacet metrů, ti hadráci začali uhýbat a přesouvat se blíž k ohni. Byli zvláštní, stejně jako jejich oděv i jejich pohyby a jejich tváře, které měly podivný, jakoby umělý výraz. Připomínalo mi to androidy. Jako by to byli roboti podobající se lidem, ale ne lidé. Jejich oči se neleskly. Byly neobvykle matné, zakalené. Když jsem projížděl těsně kolem, všiml jsem si, že jeden z nich má úplně znetvořený nos, rozplácnutý přes půlku tváře a další pak nějak divně srostlé prsty. Tohle budou asi ty Belliny vyvřeliny. Ti démoni, vystupující z rozpraskané země, z jejích hlubin a samotného nitra. Démoni, vypuštění ze zemského jádra. Mně připadali jako lidi s nějakou zvláštní nemocí, deformující jejich tělo a projevující se na jejich očích. Snad nemoc z nějakého ozáření nebo po nějakém málo otestovaném léku, jak se to kdysi stalo v Německu a koneckonců i v Americe. Už nevím, jak se ten preparát jmenoval, ale rodily se po něm různě zdeformované děti, třeba se zakrnělýma rukama a tak podobně. Tu farmaceutickou firmu to nakonec položilo, protože nebyla schopna zaplatit závratně vysoké odškodné.
Ti lidé tady mi to připomněli, protože to opravdu působilo jako nějaká umělá a nepřirozená deformace. Jestli to ovšem působilo i na zvířata, tak to asi na základě žádného léku nebylo. Spíš nějaká nemoc z ozáření. Radioaktivita. Nebo radon. Možná se při tom zemětřesení skutečně uvolnilo nějaké záření, které začalo ovlivňovat živé bytosti. Pak by ale bylo divné, že už se to dávno nestalo předmětem nějakého výzkumu a vědeckého bádání. Vrtalo mi to hlavou ještě když jsem tu skupinku podivných bytostí nechal dávno za sebou a blížil se k Brooklyn parku.
53.
Zátoka Curtis Bay, zakusující se do struktury města jako nějaké hladové zvíře, působila dojmem obrovského jezera, na jehož druhý konec bylo možné dohlédnout jen stěží, a že někde končí, bylo znatelné jen podle chaoticky roztroušených světel v dálce nad jeho hladinou. Přijel jsem docela dobře osvětlenou ulicí přímo nad vjezd k hlavnímu molu, ale okamžitě mi bylo jasné, že na palubu lodě – nebo aspoň toho, co asi lodí bylo – se nedostanu. Její paluba byla zarovnána sedmi auty naštosovanými těsně vedle sebe, jako by to byly hračky a nějaký obr si je tam vyskládal seshora obratnou rukou. Nedalo se mezi nimi ani projít.
Na molu pak čekalo dalších asi deset aut. Vypadalo to na pěší výlet. Otočil jsem pomalu vůz a zajel k chodníku přímo pod pouliční lampu. Pokud bych ho nechal někde v boční neosvětlené uličce, bylo mi jasné, že bych se s ním už asi neshledal, i když ani tahle lampa na této poměrně rušné ulici (v dálce asi čtyři lidi) neskýtala záruku šťastného návratu do Washingtonu vozem.
Napadlo mě, že jsem taky mohl zavolat jednomu z těch pomocníků, které měla Loraline uvedené v mobilu, aby mi auto pohlídali. Koneckonců, možná právě na to je měla. Nicméně teď už jsem nechtěl ztrácet čas, protože jsem si nebyl jistý, za jak dlouho by sem někdo takový mohl dorazit a jak dlouho mi taky bude trvat pátrací mise po pitomém kusu skla na druhé straně zálivu. Zamkl jsem auto, zkontroloval glocka v kapse a vydal se dolů na molo.
Plný trajekt zrovna odrážel a o kus dál už čekal další, což mě uklidnilo, protože jsem se bál, že budu muset čekat, až se tenhle někde v té temné dálce otočí a připluje zpátky. Trajekt sám o sobě bylo velmi podivné plavidlo, nejspíše sestavené ze dvou různých, původně rybářských lodí. Tím dost silně připomínalo katamarán, akorát že každá jeho část byla jinak dlouhá, takže ještě více připomínal dvě samostatné lodě přišroubované k sobě – což ostatně také byl. Nebo taky nepovedená siamská dvojčata, každé úplně z jiného živočišného druhu (třeba liška s veverkou). Plavidlo, které právě přiráželo k rampě na molu, mělo na jedné své části dokonce stožár s kapitánským můstkem a na přídi obrovské navijáky na sítě, jako kdyby chtělo právě vyrazit na lov velryb. V tekutině, která ho ovšem držela na hladině, prokazatelně žádná velryba nebyla. A nebyla tam určitě ani ta sebenepatrnější ryba. Když jsem nahlédl přes trubkové zábradlí mola, zůstal jsem totiž šokovaně zírat, protože to dole rozhodně s vodou nemělo

nic společného.
Hnusná, olejovitá, slizká černá ropa. Možná nesahala až na dno, ale povrch celé zátoky byl pokryt silnou vrstvou ropy a já nechápal, jak je to možné, když je zátoka přímo spojena s mořem. Pravděpodobně to ale bylo vyřešeno nornými stěnami, což muselo být neuvěřitelně drahé. Ale asi to měl AMOIL dobře spočítáno. Nakonec mě napadla revoluční zlepšovací myšlenka, že stačilo mít na palubě nějakou malou rafinerii a loď si mohla brát pohonné hmoty přímo z mořské hladiny. V každém případě to vypadalo na velký zážitek. Po moři ropy jsem se ještě nikdy v životě neplavil.
Posadil jsem se na dřevěnou lavičku prožranou červotoči přímo před molem a sledoval kotvicí manévr plavidla. Nějaký burš balancující na betonové traverze čnící z mola hodil na palubu tlusté lano, které se ani palubní obsluha nesnažila chytit, protože bylo totálně nacucané ropou a tak počkala, až se mu ho napodruhé podaří hodit za zábradlí a teprve potom ho zakotvila k navíjecí kladce. Zadní část dvojlodě se blížila k molu, a když od něj byla asi pět metrů, zaburácely motory a ropa mezi zádí a betonovým blokem začala vřít. Plavidlo přirazilo ke břehu a dva chlápci v pogumovaných kabátech spustili dva a půl metru širokou lávku, visící na ramenech navijáků určených původně k vytahování rybářských sítí. Jako první po ní vyšel nějaký vousatý maník s červenou páskou na rukávu, připomínající příslušníka nějakých revolučních gard, a křikl:
„Prvně pěší pasažéři, auta až nakonec, jasný?“
Vstal jsem z lavičky, po kluzkých kamenných schůdkách sešel dolů k molu a zařadil se do davu asi dvaceti lidí. Rozhlížel jsem se kolem, jestli v některém z nich poznám démona nebo vyvřelinu, ale vypadalo to, že nikdo takový s námi cestovat nebude. A nebo je prostě ještě pořád nepoznám. Byla tam skupinka šesti teenagerů, čtyři kluci se dvěma holkama, z nichž jedna měla vlasy zelené a ta druhá modré, pak nějaké dvě důchodkyně s velkými igelitovými taškami, čtyři dělníci v montérkách, dva oškubaní žebráci, dokonce rodinka se dvěma dětmi ve věku kolem deseti let, a dva turisti. Aspoň jsem to tak odhadoval podle batůžku na jejich zádech. Úplně holohlavý pirát v modrobíle pruhovaném triku pak každého zkásl o osm dolarů.
„Pán je tu novej, co?“ prohodil, když jsem mu podával desetidolarovku a on hledal v ušmudlané ledvince dva dolary nazpět.
„Blbost… jsem tu už druhý den,“ řekl jsem a vzal si peníze. Zazubil se bezzubým úsměvem. Chyběla mu jen páska přes oko a mohli ho angažovat na Ostrově pokladů. Postupoval jsem na příď s ostatními, protože vstupní plošinu bylo nutné uvolnit pro auta. Na vyvýšené přídi pak byly po stranách dřevěné lavice. Sedl jsem si hned na kraj, abych viděl, jak budou najíždět auta. Vzhledem k tomu, že mezi nimi byla i jedna dodávka, dostalo se jich tam jenom pět, zatímco řidič toho šestého se rozčiloval na břehu. Rybářské navijáky za příšerného skřípotu zvedly lávku, jeden z buršů hodil lano zpátky na ropnou hladinu, katamaránový trajekt zahoukal, ropa na zádi začala vřít a plavidlo se dalo do pohybu.
Pluli jsme téměř ve stejné trase, kde kdysi stával Key Bridge – aspoň jsem to tak odhadoval podle zbytků mostních pilířů trčících z černočerné ropy jako nějaké výhružné prsty Střihorukého Edwarda nebo jako tajemné skalní útesy. Docela jsem obdivoval kormidelníkovu odvahu, že manévroval tak blízko těch konstrukcí, protože nemohl vůbec tušit, kolik toho zůstalo pod hladinou, kde se musel vlastně nacházet celý zbytek mostu. Ale pravděpodobně tudy neplul poprvé.
Vytál jsem z kapsy žlutý mobil a podíval se na displej. Byl čistý. Vstal jsem a šel se projít na spodní palubu blíž k autům. Když jsem sešel po čtyřech ocelových schůdkách a znovu se podíval na displej, oznámil mi HRÁČE. No jistě. Akorát mi nebylo jasné, jak to stihl projet některým tím vstupním Pointem až po setmění a dostat se tak rychle na molo, aby se zařadil do fronty.
Nebylo možné určit, které z aut to je. Ta dodávka asi ne. Tři auta byla prázdná a jejich řidiči i se spolucestujícími se šli postavit na příď a sledovali černou ropnou hladinu kolem sebe. Pouze dvě auta zůstala obsazena. Jeden postarší dodge s klukem a holkou, kteří se tam muchlovali, a pak jeden vůz neurčitelné značky se třemi chlapy. Tipl jsem si na ně. Jeden z nich byl určitě očipovaný a ti další jsou jeho pomocníci, které nabral cestou. To mě taky nenapadlo. Mohl jsem si vzít někoho k ruce, aby mi s tím střepem pomohl. Asi se pořád ještě mám co učit. Očipovaný byl určitě ten za volantem, protože hadry, které měl na sobě, mu vyloženě neseděly. Nebo mu seděly asi tak jako mně to kostkované šílenství pana Bareho.
Měl lehký světlý kabát s naftovými skvrnami a dlouhými rukávy, které měl ohrnuté, a pak plstěný klobouk jakoby prožraný od myší, ale podle rovných pravidelných okrajů by ta zvířátka musela mít laserové zuby. Bylo to evidentně neuměle vyříznuto nožem. Mohlo mu být asi padesát. Jeho společník na sedadle spolujezdce měl jenom ušmudlané tričko s krátkými rukávy a ten na zadním sedadle tmavý svetr a pod ním nic. Plavba trvala tři čtvrtě hodiny.

54.
Je škoda, že jsem si už nestačil popovídat s Loraline. Docela by mě zajímaly vztahy mezi soutěžícími. Jestli se třeba někteří znali, jestli si někteří pomáhali při plnění úkolů, jestli tu náhodou nebyly vytvořeny určité spolupracující skupiny a zda třeba vůbec existovala nějaká solidarita. Protože kdyby ano, tak by teď bylo nejlogičtější, kdybych toho chlápka v autě požádal, jestli by mě k tomu marketu nesvezl a že bychom třeba mohli hledat spolu, že to bude rychlejší a že pokud najdeme skutečně nějaký ten zelený střep od Zeleného jablka, tak že si ho rozpůlíme a budeme mít oba splněno. Neviděl jsem v tom vůbec žádný problém, i když pokud jde o takové peníze, možná to moc nefunguje. Možná by to fungovalo někde ve skautu nebo při olympijských hrách, ale tady asi ne. Alespoň jsem to zatím nemínil zkoušet.
Když jsme úspěšně zakotvili u mola v Dundalku a za opětovného příšerného skřípotu byla spuštěna přejezdová lávka, nechal jsem proto to jeho auto i s jeho dvěma pomocníky odjet a akorát si zapamatoval, kterým směrem a kterou ulicí. I když tu mapu jsem měl pořád ještě v hlavě a docela přesně jsem věděl, kde je Mortimer Avenue. Jeli správně.
Městská čtvrť Dundalk vůbec nevypadala tak poničeně, jak jsem čekal. Spousta domů, a to včetně těch výškových, zde zůstala. Největším problémem byly obrovské praskliny rozdělující ulice na neprůchodné zóny. Někde až tři metry široké propasti byly provizorně překlenuty dřevěnými prkny nebo ženijními mosty a navíc ve všech těch proláklinách byla ropa. Jako kdyby celou čtvrť protínalo tisíce malých i větších ropných potůčků, jejichž šířka možná ani nebyla tak velká, ale hloubka pravděpodobně nekonečná. Jako kdyby ta městská struktura byla protkána milionem žil a žilek, které jí dodávaly životodárnou tekutinu, přičemž v reálu to ale bylo přesně opačně. Byly to miliony jedovatých žilek ničících vše živé a demolujících to mrtvé. Nebyl tady také ani náznak jakéhokoliv stromu či jiné zeleně, což třeba u Orange Point bylo. Stromy tam byly sice z poloviny uschlé, ale pořád měly ještě některé části zelené. Tady nebylo jediné stéblo trávníku.
Objekty, které stály v cestě některého z těch malebných klikatých potůčků, byly nekompromisně zničeny. Ty s kovovou nosnou konstrukcí pak byly prostě roztrženy na dvě části. Většinou obě zůstaly stát, ale z jejich vnitřností vyprchal jakýkoli život a v místě té tržné rány ještě visely zbytky kancelářských stolů, koberců, počítačových kabelů. A nepochyboval jsem o tom, že v okamžiku katastrofy i lidí.
Na rohu u bistra rychlého občerstvení jsem zahlédl dvě shrbené postavy, prokazatelně démony. Jedna z nich měla příšerně znetvořený obličej jakoby poleptaný kyselinou, a navíc měla jedno oko výš než druhé. Netečně mě pozorovali.
55.
Market JUMBO jsem našel docela snadno. Ani ne tak podle popisného čísla, protože z objektu zůstala opravdu jen hromada ocelosklenených ruin, (dva z těch ropných bezedných potůčků se rozhodly projít středem toho obchoďáku), ale podle auta zaparkovaného u kraje velké hromady pokroucené oceli. Odhadl jsem to správně. Tříčlenná posádka auta na trajektu byli mí spolusoutěžící z té stupidní hry. Nikde jsem je neviděl. Pravděpodobně už hledali.
Nedokázal jsem určit, kolik podlaží ten objekt původně měl, ale podle okrajových nosníků, které zůstaly mrtvě čnít do prostoru, jsem to odhadoval na dvě. Dvě třetiny budovy byly úplně zničené a zbyla z nich jen nepřehledná spoušť, ve které nebylo co hledat, protože všechno zboží zůstalo pohřbeno pod dvoumetrovou vrstvou betonu, oceli, plechu a skla. Bylo vidět, že už tu proběhly nějaké pokusy dostat zboží z té zkázy ven, protože místy byly v těch hromadách prostupy a tunely vedoucí někam do pokroucené temnoty. Necelá třetina budovy pak měla ještě nad sebou první strop, který udržel všechno, co se zřítilo nad ním.
Rozhlédl jsem se. Nikde nikdo. Bylo tu absolutně pusto a mrtvo. Když jsem došel blíž ke vzdálenější části, zjistil jsem, že ta opravdu zůstala relativně neporušená, ovšem v důsledku toho bylo veškeré zboží vyklizeno a vybrakováno a zůstalo tam jenom pár prázdných zdeformovaných regálů, které se asi nikomu nehodily. Podle zbytků pomačkaných beden a plastových obalů to stejně nebylo oddělení chlastu, ale nějakých zahrádkářských potřeb nebo něčeho podobného. Obešel jsem celé zbořeniště. Mé spoluhledače jsem nikde neviděl. Musí být někde uvnitř. Sakra.
Začal jsem obcházet zdemolovaný objekt podruhé a za tou zachovalou částí našel soutěsku podél velké průrvy v zemi. Soutěsku do nitra hromady. Tato část byla celá ve stínu, takže jsem to předtím přešel, protože to vypadalo, že se tudy nedá nikam dostat. Teď jsem vytáhl baterku a posvítil si na hromadu, kterou procházel ten ropný klikatý potok. Vzpříčily se tam traverzy a byl tam průchod někam dovnitř.
Rozhodl jsem se to zkusit. Opatrně po okraji průrvy plné černé olejovité tekutiny jsem podlezl pod těmi traverzami, držícími několik tun zdemolovaných konstrukcí nad sebou, a tím úzkým tunelem, z jehož stěn vystupovaly železné drápy a střepy rozbitých skleněných tabulí jsem prošel někam, kde jsem to nedokázal

pojmenovat.
Byla to jeskyně. Jeskyně, která vznikla pod obrovskou hromadou pokroucené a zdemolované stavby, prostor vytvořený ve zřícené železobetonové struktuře, jakoby na nějaké cizí planetě, jejíž civilizaci a myšlení nikdy nebudeme schopni pochopit. Celé to držely vzpříčené železobetonové desky, různě zpřelámané a zkroucené, jež ovšem ještě pořád dokázala při sobě udržet ta ocelová výztuž, kterou byly doslova protkány. Pod nimi se nacházelo dílo zkázy jako po razantní explozi. Někde byl položřícený strop tak nízký, že se pod ním muselo lézt skoro po čtyřech, někde nebylo možné prolézt vůbec, protože jediná průrva byla zatarasena zdeformovanými hliníkovými regály, jinde dřevěnými bednami nebo prkny. Někde se ta spoušť naopak dala přelézt vysoko pod stropem, který se zlomil a poskočil až do horního patra, kam se tudy pak také dalo dostat.
Přelezl jsem hromadu suti, betonu a železa a spatřil pod sebou další jeskyni v té demolici a v ní své spolucestující z trajektu. Každý měl v ruce baterku a vypadali jako nepřirozené démonické bludičky v nepřirozeném démonickém světě. Jeden z nich, ten v tričku, klečel na kolenou mezi spoustou střepů a probíral se jimi. No vida. Možná mi to přece jen ulehčí.
Začal jsem opatrně slézat z té hromady dolů k nim, když si mě jeden z nich všiml. Posvítil na mě silnou baterkou.
„Zhasni to vole," řekl jsem jenom, protože mě skutečně oslnil tak, že jsem neviděl vůbec nic. Byl jsem teď pro ně v pozici ideálního terče a pokud by se rozhodli mě odstřelit, tak měli tu nejlepší příležitost. Nerozhodli. Baterka mi přestala svítit do očí a naopak svítila přede mě, abych dokázal slézt. Dole jsem si oprášil svůj kostkovaný oděv a řekl jsem:
„Dobrý večer."
Zírali na mě, jako bych byl opravdu démon. Rychle jsem je všechny přelétl pohledem, abych vyhodnotil situaci. Ten ve světlém skvrnitém ropném kabátě byl nepochybně jejich kápo a pravděpodobně tedy můj soupeř, neboli hráč. To už asi pochopil i on, když se mrkl na svůj mobil a pak ho zase znechuceně strčil do kapsy. Zbylí dva byli jeho poskoci, které sehnal asi někde u kontejnerů a slíbil jim, že když najdou rozbitou flašku, tak jim dá plnou.
„Mám ho sejmout, šéfe?" zeptal se ten, jehož obličej vypadal nepřítomně a zdrogovaně. V jedné ruce držel baterku a druhou měl v kapse. Co v ní má, jsem mohl jenom odhadovat.
„Nenechte se vyrušovat," řekl jsem, abych nějak narušil napjatou atmosféru, a pokračoval: „Jenom se tu trochu porozhlídnu. Možná nakonec hledám to samý co vy."
Jejich šéf v plstěném promaštěném klobouku s neuměle vyříznutými dírami řekl:
„Zmiz."
„Cože?"
„Je mi jedno, co tu hledáš, ale nejdřív se tu porozhlídneme my."
„Seš asi nějakej háklivej," poznamenal jsem, aby viděli, že taky nejsem žádný mejdlo.
Metadoňák vytáhl z kapsy nůž, z něhož s cvaknutím vyjela deseticentimetrová střenka.
„Já ho sejmu, šéfe."
„Ne. Nech ho… Půjde sám. Vypadni."
Jeho arogance mě pobouřila. Koneckonců to byla jenom hra, jejíž pravidla jsem si nechal od Nápovědy vysvětlit – a neříkal mi nic o tom, že bych měl počkat, až mi někdo vyklidí pole pro plnění úkolu. Byl jsem si jistý, že nic takového neříkal. Že říkal jenom něco o tom, že jde o čas. Přece jsem je slušně pozdravil a řekl, o co mi jde, tak na mě nebude nějaký vylízaný zdrogovaný patlal vytahovat nůž.
Otočil jsem se zpátky k hromadě suti, kterou jsem před chvílí přelezl, a udělal krok dopředu, jako že se chci vrátit. Pak jsem se ovšem bleskurychle otočil a cvičeným pohybem vykopl metadoňákovi nůž z ruky. Po druhém z nich jsem vší silou mrštil svoji velkou baterku. Zasáhl jsem jeho obličej a on se s rukama na ksichtě složil s úpěním k zemi. Otočil jsem se k tomu v klobouku. Stál pořád tam kde předtím, tedy asi pět kroků ode mě a svítil mi baterkou do očí, takže jediné, co jsem viděl, byla jeho ruka natažená před reflektor, svírající nějakou velkou pistoli.
„To by bylo proti pravidlům," řekl jsem a mžoural do toho světla.
„Já ti ručím za to, že jestli do deseti vteřin nezmizíš, tak se ti vyseru na všechny pravidla."
Pochyboval jsem o tom, že je schopen vůbec z té zbraně vystřelit. Chvěla se mu ruka a byl očividně úplně mimo. Měl strach. Velký strach. Ten, co jsem mu vykopl nůž, ho začal s baterkou v ruce hledat na zemi. Věděl jsem, že nemám moc času, protože se pomalu začal sbírat i ten s rozflákaným obličejem.
Šel jsem k zemi, abych se dostal z té oslnivé záře a taky z palebné čáry příšerně se chvějící zbraně. V pádu jsem popadl cihlu, která mi ležela u nohou, a mrštil jí po tom kloboučníkovi s velkou pistolí. Zařval a pistole vystřelila někam vysoko do vzduchu. Nechtěl jsem vytahovat glocka. Nechtěl jsem porušovat

pravidla. Okamžitě jsem vyskočil na obě nohy, jednou z nich mu vyrazil z ruky zbraň a kopl do žeber toho, co už sahal po svém noži na zemi. Krvácející obličej seděl u jedné z rozmlácených beden, utíral si rukávem krev a zjevně se k žádnému dalšímu útoku neměl. Chlap v děravém klobouku – teď už bez něj – seděl na zemi a držel se za nohu. Ta cihla mohla mít tak tři kila a možná mu přerazila holeň. Zvedl jsem ze země nejbližší baterku a projel jí kolem něj. Pak jsem se shýbl pro tu jeho pistoli. Byla to úplně nová beretta a bylo z ní vystřeleno asi vůbec poprvé.
„Nesmíte mě zastřelit," řekl s hrůzou v očích.
„To ani nemám v úmyslu… Já dodržuju pravidla," řekl jsem, vysunul zásobník a strčil si ho do kapsy. Pak jsem zkontroloval, jestli náhodou nezůstal některý z nábojů v nábojové komoře, i když u beretty to možné nebylo, ale člověk nikdy neví. Potom jsem mu ji hodil do klína.
Byl vyděšený. Možná měl strach, abych si to ještě nerozmyslel.
„Ten chlast stával tam na druhé straně," řekl a kývl hlavou ke zříceným regálům zaklíněným mezi traverzami, kde předtím lezl po kolenou a hrabal se ve střepech.
„Co tví kámoši? Jsou ozbrojení?" zeptal jsme se.
„Nevím o tom. Asi ne."
Ten s tím zakrváceným obličejem jenom rezignovaně zvedl ruce, ať si ho prohledám, zatímco druhý ještě pořád ležel ve skrčené poloze na zemi. Vzal jsem jeho nůž a hodil ho nahoru na hromadu poničené konstrukce a betonu. Ještě chvilku cinkal, jak skrz ni padal níž a níž. Potom jsem vzal jeho baterku, která ležela o kus dál a pořád ještě svítila. Přešel jsem do míst, která mi doporučil ten vyděšený sváteční střelec a posvítil na hromádky střepů. Některé byly ještě spojené etiketami. Byly tam i zelené, ale taky hnědé a modré. Ty zelené ovšem byly všechny mírně segmentové, takže musely být z válcových lahví, nejspíš od vína. Přešel jsem o kus dál. Tam bylo sklo jenom průzračné a ještě dál znovu zelené, ale zase pravidelně zaoblené. Strávil jsem tam dobrou půlhodinu, než jsem konečně našel to, co jsem hledal. Kus zeleného rovného skla i s kouskem zaobleného rohu a dokonce se zbytkem stříbrné etikety. Bylo tam toho docela dost. Určitě zbude i na mého rozklepaného spolusoutěžícího kolegu. Ten se pořád ještě držel za nohu a obličej měl zkřivený bolestí.
Vrátil jsem se k nim a posbíral všechny baterky, vytahal z nich baterie a zahodil je na hromadu suti. Potom jsem přelezl zpátky a stejnou průrvou se dostal ven na čerstvý vzduch. Čerstvý vzduch prosycený ropnými výpary. Obešel jsem celý obchoďák, až jsem se dostal k jejich zaparkovanému autu. Teprve teď jsem vytáhl glocka a postupně jim prostřílel všechny pneumatiky. Nápověda říkal, že jde i o čas. Právě jsem ho získal. Pokud stihnou ten samý trajekt jako já, tak určitě bez auta. A já na rozdíl od nich auto na druhé straně mám. Tedy pokud mi ho neukradli. A pochybuji, že oni nějaké další seženou rychleji.
Byl jsem spokojen sám se sebou, i když ze svých spolusoutěžících jsem moc velkou radost neměl. Vypadá to, že jim pravidla zase tak moc neříkají. Asi se jim budu muset přizpůsobit.
56.
Dorazil jsem na Green Point a chlápek se samopalem na zádech mě projel čtečkou.
„V pohodě," řekl jenom a dál jsem ho nezajímal.
„Počkejte… jak v pohodě? Mám tu vzkaz pro NAVIGÁTORA."
„Jo takhle… Tak to jste měl říct hned. Počkejte chvilku, skočím pro kolegu."
Chvilka se protáhla na pět minut, během kterých kolem mě projela směrem ven další tři auta. Těm kontrolovali dokonce i kufry, což jsem nechápal. Možná aby někdo nepašoval ven kanystry s ropou. Ani jedno z nich nebylo těch patlalů z marketu a ani v jednom také neseděli, což mě uklidnilo. Po pěti minutách konečně přišel další chlápek v mundúru ochranky. Ten už neměl na zádech samopal, jenom pistoli v pouzdru u opasku. Byl to černoch s obrovskými rty. Všichni černoši mají obrovské rty, ale tenhle je měl ještě dvakrát větší, takže mu zakrývaly skoro celý obličej.
„Dobrý den, pane. Vy máte něco pro Navigátora?"
„Jo," řekl jsem a podal mu kus zeleného střepu z JUMBO MARKETU. Vytáhl čtečku a počkal, až pípnutím oznámí identifikací mého čipu. Pak mu z ní vyjela malá samolepka s čárovým kódem, kterou vytáhl a nalepil ji na ten můj střep.
„Děkuji, pane. Přeji vám hodně štěstí."
Hodil jsem tam rychlost a projel pod zvednutou závorou. Byly tři hodiny ráno.

V.
Kontakty
57.
Probral jsem se po desáté hodině dopolední. Na žlutém mobilu jsem měl SMS. Otevřel jsem ji. Byla od

Navigátora.
NA VAŠEM ÚČTU DNES RÁNO PŘIBYLO 200 000 DOLARŮ. BLAHOPŘEJI. STAV VAŠEHO ÚČTU KE DNEŠNÍMU DNI JE 7 046 000 DOLARŮ.
No vida. Konečně nějaká dobrá zpráva. Přemýšlel jsem o tom, jak to, že když jsem si ten telefon na policii vyzvedl, nebyla tam žádná taková SMS. Ani jsem tu teorii nestačil pořádně rozvinout, když se objevil nápis MAZÁNÍ ZPRÁVY. A bez toho, že bych dal jakýkoliv příkaz, se zpráva smazala.
Aha. Asi to byl nějaký vylepšený mobil, který je automaticky maže pár vteřin po jejich otevření. Takže nějaký blbý policajt si asi přečetl všechny zprávy, které Loraline na mobilu měla, protože já jsem nenašel ani jednu.
Přešel jsem k ledničce a otevřel ji. Laura zaúřadovala. Kromě pěti litrů mléka v ní byly nějaké balíčky salámu, spousta sýrů a v mrazáku dokonce nějaká hotová jídla. Chytrá holka.
Docela by mě zajímalo, kam přemístila ta kvanta pomerančů a tvrdého alkoholu a taky kde sehnala klíče od Loralinina bytu. I když to asi nebylo zase tak těžké, protože jsem nepochyboval, že madam Agatha měla určitě náhradní. Na ledničce leželo DVD Bezedná propast, z jehož obálky se na mě usmíval Tom Hanks. Skvělé.
Otevřel jsem spíž v rohu kuchyně. Pomeranče tam byly, alkohol nikoli. Sakra. Kam ho mohla dát? Vzdal jsem pátrání, nalil si půl litru mléka a nasypal do něj trochu sladkého kakaa. Pečivo jsem našel v horní skříňce a zadoufal, že nezapomněla na máslo, které jsem v té ledničce neviděl. Znovu jsem ji otevřel a našel ho až vzadu za sýry. Namazal jsem si bagetu, usadil se do sedačky na tygra, na stolek se skleněnou deskou si postavil ten půllitr kakaa a pustil si přehrávač. Tentokrát jsem navolil dvojku. Měla tam Donovana, jehož zjazzovaný folk se nádherně hodil k té bagetě s máslem.
Asi jsem jí křivdil. Vlastně jsem jí odjakživa tak trochu křivdil. Byla sice ulítlá, ale ne zase tak úplně pitomá. Ovládali jsme část čtvrti Saint Monir a když nám bylo mezi deseti a dvanácti, měli jsme klub. Scházeli jsme se v opuštěném polorozpadlém baráku určeném k demolici a já ji většinou tak jednou za tři měsíce z toho klubu vyhodil, jelikož jsem byl jeho vedoucím. Nelenila a ze zbytků děcek z ostatních ulic založila svůj konkurenční klub. Po třech měsících jsem ji vzal zase zpátky do toho svého, takže ona ten svůj rozpustila, protože já vzal jenom ji. Po třech měsících jsme se zase pohádali a já ji znovu vyhodil, takže ten její klub byl takový příležitostný, nepravidelný a vždycky časově omezený.
Nechávala se dost ovlivnit, protože já v tom svém zavedl docela přísný režim, který ona vždycky ještě přísněji zkopírovala, což pak byla totální despotická monarchie. Jednou jsme jim zničili celou klubovnu, rozmlátili všechny věci, které v ní měli, a pomalovali stěny potupnými čmáranicemi. Možná jsme to tenkrát trochu přehnali a já měl strach, že si bude doma stěžovat. Neudělala to. Řekla akorát, že jsem blbec a vůl. Tím mě dostala. Možná bych nesl daleko lépe, kdyby si doma stěžovala a já třeba dostal domácí vězení. To bych jí pak mohl třeba i stokrát vrátit v daleko horší podobě. Jenže ona to neudělala. Nebyla úplně pitomá a měla smysl pro fér hru, se kterou já měl někdy problémy. Věděla, jak mě dostat.
Na stole mi zazvonil mobil. Loralinin mobil. Mrkl jsem na displej. Stálo na něm OCHRANKA 6. Všichni z její ochranky věděli, že Loraline je mrtvá. Vzal jsem to.
„Dobrý den, pane Jerry. Tady George. Máte tady dole návštěvu. Mám ji poslat nahoru?“
„Já mám návštěvu?“
„Jo. Jste Lollyin bratr, ne?“
„Jo.“
„Tak tu máte návštěvu.“
„Kdo je to?“
„Nějaká holka.“
„Prosím?“
„Nějaká holka s oranžovou kabelkou, korálema a blonďatýma vlasama.“
„Kdo to je?“ zeptal jsem se znovu.
„Prý kdo jste…“ slyšel jsem v mobilu. Pak jsem taky zaslechl odpověď:
„Hedgesová.“
„Prej nějaká Hedgesová.“
„Nikoho takového neznám.“
„Dejte mi ho na chvilku…“ zaslechl jsem zase trochu tlumený hlas v mobilu. Než jsem se stačil vzpamatovat, ozvalo se mi ve sluchátku:
„Jsem Hedgesová… to je ta, která vám nechala několik vzkazů na mobilu a která vám taky několikrát volala, že se s vámi potřebuje sejít a že je to velmi důležité.“
„Dobrý den, paní Hedgesová.“

„Jsem slečna.“
„Dobře, slečno Hedgesová… Já vás neznám.“
„Jasně že mě neznáte. Ale možná je teď docela vhodná doba se seznámit.“
„My dva?“
„Jo… Proč ne?“
„No já nevím… Vy máte nějaký rozumný důvod?“
„To se fakt bavíte s ženskýma jenom po telefonu?“
„No dobrá, pojďte nahoru.“
„Říká, abych šla nahoru…“ zaslechl jsem v telefonu a potom se v něm ozval mužský hlas:
„Mám ji pustit nahoru, pane Jerry?“
„Jo.“
„Dobře.“
58.
Patricie Hedgesová byla blondýna s vlnitými vlasy po ramena, věk možná něco kolem pětatřiceti, i když s odhadem stáří u těchto holek mezi střední školou a padesátkou jsem měl vždycky problémy. Vysoká tak akorát, s postavou tak akorát a s neuvěřitelně roztomilým úsměvem, který v kombinaci s těmi vlasy působil jako sluníčko. Hned ve dveřích mi podala ruku. Sálala z ní určitá jistota a sebevědomí.
„Já jsem Patricie Hedgesová.“
„Jerry Linden,“ řekl jsem a stiskl jí pravici.
Chvilku jsme stáli mezi dveřmi, protože můj mozek vstřebával ten příjemný zrakový vjem, s čímž ona naopak problémy neměla, a tak řekla:
„Vyřídíme to tady na chodbě, nebo mě pozvete dál?“
„Je to na dýl?“ zeptal jsem se neomaleně, aniž jsem si to uvědomil, protože můj mozek pořád ještě vstřebával.
„Nepřinesla jsem vám poštu. Přišla jsem si s vámi popovídat.“
„Promiňte… pojďte…“
Odstoupil jsem od dveří a pak je za ní zavřel. Voněla zvláštní hřebíčkovou vůní kombinovanou snad s lékořicí nebo jiným exotickým kořením. Přešla do obývacího pokoje, položila oranžovou kabelku na stůl a usadila se v sedačce na tygrovi. Pak se znovu natáhla pro kabelku, vyhrabala z ní mobil a vypnula ho.
„Pořád mě někdo shání, takže to tak bude lepší.“
„Asi jste na roztrhání,“ řekl jsem a sledoval, jak se trámy krovu nad ní rozzářily, osvětlené tím žlutým sluníčkem.
„Jsem Lollyina kamarádka… to jen aby bylo jasno, proč jsem se vám sem tak vetřela.“
„Dluží vám peníze…“ poznamenal jsem neutrálně a přešel do kuchyně k ledničce.
Zasmála se. Zasmála se znovu tím svým moc hezkým úsměvem, takže můj mozek musel zase chvilku vstřebávat.
„Nic mi nedluží.“
„Co si dáte k pití?“
„Co máte?“
Otevřel jsem ledničku a probíral ji očima, než jsem si uvědomil, že iniciativní Laura veškerý alkohol uklidila na mně neznámé místo.
„Vypadá to, že nemám vůbec nic.“
„Tomu nevěřím. Lolly vždycky kromě pomerančů měla v ledničce i nějaký pití.“
„Jo… to měla. Ale poprosil jsem jednu místní holku, aby mi tu udělala trochu pořádek.“
„Aha…“
Vstala a přešla k jedné ze skříní v rohu obýváku. Otevřela ji. Dole byl vysavač a nad ním na polici stály narovnány flašky s veškerým alkoholem z ledničky a na další polici potom ještě další zásoby.
„Asi se tu ještě moc nevyznáte, co?“ řekla a vytáhla láhev martini.
„Úklidovou komoru jsem ještě neprohlížel. Zato vy jste tady jako doma.“
„Vždyť jsem říkala, že jsme kamarádky.“
Prošla kolem mě do kuchyně i s tou svou hřebíčkovou a lékořicovou vůní, vzala z horních skříněk dvě skleničky, potom vyndala z mrazáku pár kostek ledu a z boční police dveří ledničky citron. Dokonce věděla, kde jsou nože. Odkrojila dvě kolečka a vhodila je do připravených skleniček s ledem. Potom obě zalila martini. Vzala je a přešla s nimi zpět do obýváku. Postavila je na stolek. Usadila se.
„Tak pojďte, přece nebudeme v kuchyni.“
Posadil jsem se do křesla naproti ní, vzal si jednu ze skleniček a usrkl martini. Bylo skvělé, i když zatím

pořád ještě dost teplé, ale tak moc to nevadilo. Patricie Hedgesová ze sebe stejně vyzařovala takové živočišné teplo, že to martini bylo proti ní ledové.
„Předpokládám, že už jste mluvil s policií," řekla a taky si vzala skleničku.
„Jo… to jsem mluvil."
„Řekli vám něco k její smrti?"
„Viděl jsem akorát pitevní protokol. Byla zastřelena. Nic víc nevědí. Vlastně ani nebyli na místě činu. Tělo jim přivezla ochranka AMOILU z Baltimore."
Čekal jsem, jak to na ni zapůsobí, ale tvářila se naprosto netečně.
„Moc je to nezajímalo," pokračoval jsem.
„No jasně. Takže naše informace jsou shodné."
„Vy jste věděla, že se jí to stalo v Baltimore?"
„Jo," řekla a zatřepala hlavou se sluneční svatozáří.
„Jak moc jste ji znala?"
„Jak moc? Dá se říct, že hodně, i když to je dost relativní pojem. Prostě jsme si rozuměly. Kdybych měla sestru, přála bych si, aby byla jako Lolly."
„Vy děláte ve stejném byznysu jako ona?" zeptal jsem se.
Znovu se zasmála tím svým božským sluníčkovým úsměvem.
„Ani náhodou. Nebo vlastně… když se to vezme kolem a kolem… možná je to hodně podobný byznys. Vlastně možná úplně stejný," řekla a upíjela martini.
„Je to tajné?"
„Není to tajné. Dělám ve WASHINGTON POST."
„Prosím?"
„Jo… blbý, co? Jsem novinářka."
Napil jsem se, položil skleničku na stůl a pak jsem řekl:
„Svému zaměstnavateli jsem podepsal papír, ve kterém stojí, že styk s novináři je pro mě nepřípustný."
Zase se zasmála a opět celé podkroví prozářila svou teplou rozesmátou sluníčkovou přítomností.
„To fakt myslíte, že by vás mohl styk se mnou zničit?"
„Podepsal jsem to. Samozřejmě byl myšlen konverzační styk."
„Tak to tam skutečně bylo napsáno?"
„Tak nějak podobně."
„V tom případě je ale konverzační styk přesně to, co tady zrovna teď provozujeme."
„No právě…"
„Nebojte… já z vás nebudu tahat žádná aktualizovaná schémata obranného systému NATO."
„Vy víte, že dělám u armády?"
„Jasně."
„V tom případě jste tedy teprve druhá bytost tady ve Washingtonu, se kterou o mně Loraline kdy vůbec mluvila."
„Představovala jsem si vás úplně jinak."
„To říkají všichni, co mě viděli a znali Lolly."
„Bodejť."
„To mě zajímá, povídejte."
Podívala se do své skleničky a pak řekla:
„Raději ne."
„Ne…? Fakt mě to zajímá. Zajímá mě, jak jste si mě představovala podle Loralinina vyprávění."
„No… představovala jsem si vás jako nějakého plukovníka v nažehlené uniformě, možná i s knírkem, a několika medailemi na prsou."
„Nemám uniformu, jsem civilní zaměstnanec…"
„… vázankou s decentním vzorem a možná zlatou sponou…"
„A zatím tu vidíte burše v dlouhém vytahaném tričku, s kruhy pod očima a páchnoucího naftou."
„Je to lepší…"
„Co je lepší?"
„Než ten plukovník."
„Aha. Jak jste na sebe tady v tom bláznivém městě narazily?"
„Kdo?"
„No vy s Loraline… Jak se to stane, že se seznámí majitelka erotických klubů s novinářkou z prestižního deníku?"

„Jednoduše. Napsala jsem o ní článek.“
„Přímo o ní? To byla tak slavná?“
„Do té doby právě moc ne.“
„Jak vás napadlo napsat o ní článek?“
„Vlastně to nebylo o ní, ale o těch jejích podnicích.“
„Takže vás uplatila.“
„Byl to negativní článek. O tom, jak začala jedním bordelem pro ty nejchudší vrstvy, jak využila místní nezaměstnanosti na předměstí a zneužila tady těch holek. Byly to ty nejlevnější a nejšpinavější podniky pro ty nejztracenější existence, které u ní nechávaly svou podporu v nezaměstnanosti. A jak se pak díky AMOILU dostala do úplně jiné ligy, protože její podniky začali navštěvovat právě dělníci a manažeři z Baltimore, kteří si v noci odskakovali právě do jejích podniků, které bohatly a začaly se rozrůstat. Byly nejblíž Baltimore a zaměstnanci AMOILU měli dokonalé alibi, protože Baltimore je uzavřené město a tak je žádná z manželek nemohla zkontrolovat na pracovišti. Lolly začala zvyšovat ceny, najímat úplně jiné holky, kupovat nové objekty a rozšiřovat svoje erotické impérium… Nebyl to moc dobrý článek. Vyšel v nedělní příloze.“
„No dobrá… ale pořád mi tak nějak uniká ten vlastní seznamovací akt,“ řekl jsem. Zasmála se.
„Seznamovací akt? Proběhl u nás v redakci. Vtrhla tam v decentním kostýmku žákyně vyšší dívčí školy a vykřikovala, že jsem jenom pitomá vyšumělá frigidní kráva, která ví o životě hovno.“
„A vy jste jí vděkem padla kolem krku, že vám konečně otevřela oči.“
„Máte stejný smysl pro humor jako ona… Jo, takhle by to možná popsala. Ale bylo to jinak. Poslala jsem ji do prdele.“
„Rovnou takhle?“
„Jo… rovnou takhle… A pak jsme si tam vyměňovaly názory asi čtvrt hodiny, než ji ochranka vyvedla. Tedy než se jim podařilo ji vyvést, což taky nebylo jednoduché, protože jednomu z nich dokonce vzala z pouzdra pistoli a mrštila s ní po mně. Stačila jsem uhnout a tak rozmlátila jenom monitor mého počítače.“
„Počítače WASHINGTON POST.“
„Správně.“
„A to už jste teda byly jakože seznámené?“ zeptal jsem se, „… nebo jste pak napsala jiný článek, kde jste ji…“
„Ani náhodou. V tu chvíli jsem byla rozhodnutá, že napíšu právě o tomto jejím extempore v naší redakci a že ji prostě znemožním. Zuřila jsem. Byla jsem vzteky bez sebe. Smetla jsem střepy ze stolu a vyhlédla z okna. Seděla tam dole na lavičce u zastávky a kouřila. Loraline byla bojovnice. Ale já taky. Nakonec mě naštvalo, že nás ta ochranka přerušila, protože já jí toho chtěla říct daleko víc. Sjela jsem dolů, vyšla z baráku a šla si sednout vedle ní na tu lavičku.“
„Co na to ségra?“
„Zírala na mě jako na zjevení. Zeptala se mě, kolik mi za to dali.“
„Kdo?“
„No myslela si, že mě někdo uplatil. Že ji někdo chce zlikvidovat a tak mě uplatili, abych napsala ten článek. Tak jsem jí řekla, že je totálně vylízaná kráva a že mi vůbec nejde ani o ni, ani o nějakou její pitomou konkurenci, ale jenom o ty lidi, kteří v té čtvrti žijí a o bezcharakterní a arogantní lidi z AMOILU a že mi jde prostě fakt jenom o věc.“
„Sežrala vám to?“
„To nevím. Ale zeptala se mě, že když mi jde jenom o věc, proč nepíšu o nějakých opravdových záležitostech, které by mohly být daleko nebezpečnější a daleko strašlivější než to, že si nějaký ženatý chlápek z AMOILU zašuká s její holkou. Proč teda třeba nenapíšu o Baltimore. Jenže hned si sama odpověděla: Protože jsem prý posraná. Protože na normální holku bez konexí si troufnu, ale to, co se děje v Baltimore, radši vidět nechci. Připadala mi jako vodopád. Chrlila na mě jednu věc za druhou a uzavřela to tím, že Lindenová je obyčejné hovno. Ať napíšu třeba o vyvřelinách z Baltimore, protože to je teprve pořádný průser.“
„Vyvřeliny z Baltimore?“
„Jo.“
„Co vy na to?“
„Že WASHINGTON POST je seriózní deník a žádná démonologie, parapsychologie a čarodějnictví ho nezajímá. Řekla mi jenom, že jsem kráva pitomá, vstala a odešla.“
„A potom?“ zeptal jsem se, protože mi tam pořád chyběl ten vlastní seznamovací akt, kdy negativní vztah přejde do pozitivního.

„Vám tam pořád chybí ten seznamovací akt, co?“ řekla. Byla docela dobrá čtenářka myšlenek. Měla se tím živit, možná by jí to šlo líp než novinařina.
„Jo…“
„Chytila jsem ji až u vstupu do metra.“
„A potom?“
„Zašly jsme na kafe.“
„Aha.“
Napila se ze sklenice, zkontrolovala trámy pod krovem a řekla:
„Už jste se byl podívat v Baltimore?“
Pozorovala mě svýma velkýma šedomodrýma očima a svítila si na mě těmi svými zářivými sluníčkovými vlasy.
„Vy jste věděla, že navštěvovala Baltimore a co tam dělala?“
Mlčky přikývla.
„Takže vám o té pitomé morbidní hře řekla?“
Vstala a se skleničkou v ruce začala trochu nervózně přecházet po pokoji. Měla fakt moc hezkou postavu. Nebyla vychrtlá, což se mi líbilo.
„V čem je problém?“ zeptal jsem se, protože bylo vidět, že jsem nakousl pro ni asi dost ožehavé téma. Nevěděl jsem, co všechno jí Loraline řekla a ona teď taky očividně nevěděla, jak moc jsem v obraze já. Byla maximálně ve střehu, jako kočka opatrně obcházející svou budoucí kořist, o které si ovšem nebyla jistá, jestli se naopak nemůže proměnit v lovce a ona sama v oběť.
„Vy o té hře víte od koho?“ zeptala se pak a znovu se posadila.
„Od její účetní. Nějak mi prostě musela vysvětlit, kam se poděly čtyři miliony dolarů nebo kolik vlastně.“
„Aha… takže vám řekla, že to Lolly vsadila do té hry.“
„Jo.“
„No to je dobrý,“ řekla zamyšleně.
Usmála se. Ne zrovna zvesela, ale i ten posmutnělý úsměv byl moc hezký. Vzal jsem obě prázdné skleničky ze stolu a šel do kuchyně namíchat nový drink. Když jsem se vrátil do obýváku, řekl jsem:
„Ale vy jste se mnou nechtěla mluvit jenom proto, abyste mi vyprávěla, jak jste se s Loraline seznámily.“
„To ne, to jste chtěl slyšet vy.“
„Jasně. No dobrá. A vy jste mi teda chtěla říct vlastně co?“
Lačně se napila. Asi jí tím vyprávěním vyschlo v krku.
„Chtěla jsem s vámi mluvit právě o té hře.“
Posadil jsem se opět do křesla naproti ní.
„Poslouchám vás.“
„Jste stejně impulzivní jako vaše sestra?“
„Asi ne. Ona byla ženská. Nicméně nechápu vaši otázku.“
„Nejspíš zemřela kvůli té hře. Teda nemyslím, že její smrt nějak bezprostředně souvisela s hrou… Ale určitě s ní souvisela natolik, že nebýt oné hry, tak by ještě žila. Protože kdyby tu hru nehrála, tak by do Baltimore nejezdila.“
„To je docela logická úvaha,“ řekl jsem.
„Na ženskou…“
„Prosím?“
„To nic… Měla jsem dojem, že jste chtěl dodat ještě na ženskou.“
„Ne… Chtěl jsem dodat na novinářku.“
„Díky…“
Neřekl jsme na to raději nic, a tak po chvilce opět pokračovala ona:
„Víte… říká se mi to děsně blbě…“
Hrála si skleničkou ve svých prstech a jako by hledala slova.
„… ale tak trochu se cítím zodpovědná za její smrt.“
„Vy? Vy to snad hrajete taky?“ zeptal jsem se překvapeně.
„Ne… Nehraju, já bych na to nikdy neměla. Ale asi jsem ji do toho tak trochu namočila.“
„Jak namočila?“
„No nebýt mě, tak ji asi něco tak pitomého nikdy nenapadne. Já jsem byla částečný iniciátor té blbé myšlenky jít do té hry.“
„Vy jste věděla, že se tam hraje nějaká hra?“
„Já ani moc ne, i když sem tam se něco proslechlo. Hlavně mezi novináři se tušilo, že se tam hraje nějaká

bojovka pro bohaté. Ale věděla o ní Lolly. Protože spousta jejích klientů byla právě z Baltimore, nebo spíše z AMOILU, a někteří z nich dokonce patřili mezi spojky a snad i zaměstnance té hry.“
Vzpomněl jsem si na strážného dnes ráno, který ode mě přebíral vzkaz pro Navigátora. Jasně že tam museli mít své lidi.
„Takže Lolly mi o té hře řekla daleko víc, než jsem věděla já.“
„Začíná mi to docházet…“ řekl jsem, „… vy jste chtěla napsat o té hře.“
„Nechtěla. Jsou do ní sice zapojení velmi vysocí lidé, údajně snad i z kanceláře prezidenta, pak dva senátoři, dále majitelé těch největších korporací nebo jejich děti… Ale co z toho? Tak si bohatí hrají, no a co? Možná by to nebylo ani pro nedělní přílohu, ale spíš pro nějaký bulvár, kterému by to šlo prodat stejně jako třeba informaci, že nějaký bankéř sází obrovské prachy v kasinu. Nezajímala mě hra NEVERMORE BALTIMORE.“
„Pořád poslouchám,“ řekl jsem, když se odmlčela. Odhrnula si blonďaté vlasy z čela a řekla:
„Zajímaly mě ty vyvřeliny, o kterých Lolly mluvila.“
„No vida… a mně furt vrtalo hlavou, jak to, že o nich zatím nikdo nenapsal.“
„Protože o nich nikdo neví. Mezi lidmi kolují nanejvýš zvěsti o tom, že v Baltimore jsou duchové a démoni, kterým ale nikdo nevěří. Navíc AMOIL si vyvřeliny a jakékoli zmínky o nich velmi pečlivě hlídá. Mají kontakty snad všude. O vyvřelinách se nedozvíte nikde nic kromě toho, že to jsou duchové, kteří po zemětřesní vystoupili puklinami ze samého podsvětí na povrch planety. To tvrdí démonologové, kteří sice mají svůj velký tábor přívrženců, ale s realitou to nemá nic společného.“
„Ale oni jsou reální… Viděl jsem je.“
„Jistě. Samozřejmě, že sem tam se dostane ven nějaká fotka pořízená mobilním telefonem některého ze zaměstnanců. Většinou se jedná o různě deformovaná stvoření, o kterých ale AMOIL tvrdí, že jsou to lidé, kteří přežili v epicentru zemětřesení a byli zasaženi tím požárem, co tam bezprostředně poté vznikl. Taky tam explodovalo veškeré plynové vedení včetně zásobníků plynu, pohonných hmot a taky hořela ropa tryskající ze země do výšky stovky metrů. Někteří své znetvoření utrpěli po nadýchání kouřem a plyny, uvolněnými z nitra země.“
„A vy tomu nevěříte…“
Zkoumavě se na mě zadívala a pak řekla:
„To víte… když tam objevíte někoho, kdo má na rukou šest prstů, tak to těžko vysvětlíte nadýcháním se nějakého kouře nebo plynů.“
„Mohlo jít o poškození plodu ještě v děloze matky.“
„Akorát že ten šestiprstý má čtyřicet let. Takže když byl v matčině děloze, jak říkáte, tak bylo Baltimore ještě vzkvétající a šťastné město.“
„Dobrá… Takže vaše teorie zní jak? Tedy pokud nechcete přistoupit na démony vystupující z nitra země.“
„Má teorie je taková, že by stálo za to se o to trochu víc zajímat. Přesně jak říkala Lolly. Psala jsem o kravinách, a přitom o pár kilometrů dál za ostnatým drátem AMOILU se možná dějí daleko strašnější věci.“
„Už mi to dochází… Baltimore je uzavřené město. Hlavně pro novináře. Ukecala jste Loraline, ať se přihlásí do té pitomé soutěže, aby se dostala do Baltimore a mrkla se po těch vyvřelinách. Vy byste se tam nikdy nedostala. Nakonec jste se ani do té soutěže přihlásit nemohla. Kde by novinářka vzala ty miliony? Ovšem Loraline je měla. Vlastně je neměla. Ukecala jste ji, aby si je půjčila. Vám by nikdo nepůjčil. Jenže Loraline mohla zastavit svoje baráky, což taky udělala. Vždycky jsem říkal, že byla ulítlá.“
„Jo… Byl to ale Lollyin nápad.“
„Jste si tím jistá?“
„Jsem. Opravdu zastavila svoje baráky a sehnala ty prachy. Jenže pořád to bylo málo.“
„Málo?“
„Zápisné je pět milionů.“
„Pět milionů? Myslel jsem, že tři.“
„Ne. Pět.“
„To mi madam Agatha neřekla.“
„Jasně. Ani nemohla… Madam Agatha ví o třech a půl… Milion a půl zainvestoval WASHINGTON POST.“
„Cože?“
„Jo. Dalo mi to tři měsíce šílené práce, přesvědčování, ukecávání a shánění všech dostupných podkladů, abych vedení listu přesvědčila, že to stojí za to a že jestli chtějí mít něco jak Watergate, tak je to přesně tohle. Milion a půl není pro tak velký deník zase takový balík, akorát jim bylo líto je hodit jen tak do kanálu, jak prohlásil zástupce šéfredaktora.“

„Takže Loraline složila tři a půl milionu a vy milion a půl.“
„Já ne… WASHINGTON POST.“
„No dobrá… Tak váš list. Jak zněla dohoda s Loraline? Váš zisk mi je celkem jasný. Obrovská popularita, zvýšení obratu, vy osobně jako mediální hvězda. Možná Pulitzerova cena… Ale co Loraline?“
„Veškerý zisk z vyhraných peněz. A nejen to. Všechno, co bude na jejím účtu při ukončení hry. Včetně toho milionu a půl od naší redakce. Nemusela vracet vůbec nic.“
„Panebože… ta byla fakt pitomá,“ řekl jsem a nevěřícně kroutil hlavou.
Zatvářila se překvapeně. Usrkla ze svého martini a pak řekla:
„Víte, kolik toho měla na tom herním účtu před svou smrtí?“
„Něco kolem devíti milionů.“
„No vidíte… ještě si myslíte, že byla tak pitomá?“
„Taky tam ale nemusela mít vůbec nic.“
„Jistě… ale na to byla ona příliš dobrá, než aby jí tam nezůstalo vůbec nic.“
„No dobře… Předpokládám, že když je to takhle, tak pro mě asi máte nějaké návrhy.“
„No…“ chvilku zaváhala, jako by nevěděla, jak nejlépe formulovat myšlenku, kterou ale už určitě měla dávno připravenou. Určitě to jenom hrála. Byla to chytrá holka. Koukalo jí to z těch jejích modrostříbrných očí.
„No… je mi to docela hloupé, ale řeknu vám to na rovinu. Mí nadřízení po mně chtěli, abych vám vysvětlila, že vám spadlo do klína půl druhého milionu dolarů od WASHINGTON POST… a že by prostě bylo dobré ty peníze buď vrátit, nebo pokračovat ve hře a tím i naší dohodě… Ale počkejte… pochopitelně to neříkám za sebe, protože vím, že jste přišel o sestru, což nějaký mega a půl pochopitelně nenahradí. Musela jsem jim ale slíbit, že za vámi aspoň zajdu, protože jsem to vlastně celé spískala já a nemám teď v ruce vůbec nic.“
„Aha… A nemáte ani žádný papír, že jste jí toho půl druhého milionu dali… nebo půjčili.“
„Pochopitelně že ne.“
Odmlčel jsem se. Pak jsem se natáhl pro svou skleničku a pomalu se napil.
„To jí dal váš list ty peníze jen tak? Bez jakékoli stvrzenky?“
„Jinak to nešlo.“
„Taky jste si je mohla nechat. Mohly jste taky na ně s Loraline ušít boudu.“
„To jsme ale neudělaly.“
„A jak to vůbec vedli ve svém účetnictví?“
„V účetnictví se to pochopitelně nikdy neobjevilo. Byly to černé peníze.“
„Cože? WASHINGTON POST disponuje černými penězi?“
„Některé informace prostě jinak než za drahé peníze koupit nejde. Nevyúčtovatelné peníze. A já jsem skutečně podávala zprávy o tom, co Lolly v Baltimore už zjistila. Navíc tu stvrzenku jsem podepsala já.“
„A sakra… Tak to vám nezávidím. Takže vlastně ty peníze ve hře jsou vaše.“
Neřekla na to nic a dívala se někam mimo reálný prostor. Potom si prohrábla vlasy na čele a řekla:
„Takže tím jsem splnila svou povinnost,“ řekla, dopila zbytek skleničky a vstala ze sedačky.
„Taky jste jim mohla říct – bez toho, že byste se obtěžovala – že jste za mnou byla a že jsem vás vyhodil.“
„Nemohla. Teď jim to tak samozřejmě řeknu. Ale oni vám budou volat. A kdybych za vámi vůbec nezašla, tak bych asi letěla.“
„Oni mi budou volat?“
„Jasně. Takže jim můžete říct, o čem jsme spolu mluvili, a taky svoje stanovisko. A hlavně že jsem tu byla.“
„Jo… To pro vás udělám.“
Usmála se tím svým nádherným sluníčkovským způsobem a přešla do předsíně.
„Nemají můj mobil,“ řekl jsem a šel ji vyprovodit.
„Mají Loralinin mobil. Tak jim to zvedněte, až budou volat. A to s Lolly je mi fakt líto. Vlastně ani nevím, jestli to byl můj nápad, nebo její. Přišly jsme na to u skleničky vína, tak nějak spontánně. A navíc ji to fakt bavilo.“
„Co ji bavilo?“
„No ta hra.“
„Byla praštěná.“
„Jo… možná… ale nádherně praštěná. Škoda, že to nebyla moje ségra. Fakt jsme si skvěle rozuměly… Kdybyste něco ve Washingtonu potřeboval, dejte vědět.“
„Jasně.“

„Díky, že jste si na mě našel čas a nashle.“
„Nashle, sluníčková pampeliško.“
Moc hezky se usmála a ještě když se za ní zavřely dveře, zůstal jsem na ně chvilku zírat.
59.
Zavolal jsem Lauře. Ani nevím, co mě to napadlo, ale když odešla Patricie Hedgesová, tak se ten byt stal najednou neuvěřitelně opuštěný a smutný, potemnělý, bez sluníčka a já zjistil, že spíš než panák by to spravila přítomnost nějakého ženského elementu. Madam Agathu jsem ovšem vyloučil. Ne že bych proti ní něco měl, ale v tu chvíli jsem si prostě ženský element představoval trochu jinak. Takže jsem navolil na mobilu Lauru, jejíž číslo jsem si naštěstí pro všechny případy uložil. Ani jsem netušil, jak ty všechny případy přijdou rychle.
„Ahoj… doufám, že jsem tě nevzbudil.“
„Trošku.“
Byla dokonale bezprostřední a s logikou věcí si hlavu moc nelámala.
„Co to znamená trošku?“
„No, trošku znamená, že jsem v ještě pelíšku a protahuju se tady jako kočička. Sama kočička v teplém pelíšku.“
„Aha… tak hele, kočičko… nezašla bys na oběd?“
„Cože?“
„No myslím, jestli bys nechtěla jít na oběd?“
„To jako s vámi?“
„Jo… to jako se mnou.“
„A jako teď…? Před snídaní?“
Byla skutečně velmi bezprostřední.
„No já nevím… Já už jsem dávno po snídani.“
„To já právě ještě ne.“
„Možná by to šlo nějak spojit.“
„A nechcete zajít ke mně? Že bychom si jako ještě před snídaní, nebo vlastně před obědem… třeba tak nějak povídali, nebo něco…“
„Ne. Chtěl jsem tě pozvat na oběd. Hrála bys moji dceru.“
„Cože?“
„Budeš jako moje dcera.“
„A před kým?“
„No, přede všemi. Prostě velmi slušně vychovaná dceruška na obědě s tatínkem. Platí?“
„No když myslíte…“
„Takže za čtvrt hodinky dole na dvoře?“
„Jo… teda kdyby to šlo… tak radši za půl, jo…? Já se děsně pomalu probírám.“
„No dobrá. A vezmi si na sebe prosím tě něco normálního, jo?“
„Normálního?“
„Budeš slušná dcerka městského úředníka.“
„Zkusím to.“
„Tak jo.“
„Takže…“
„Ještě něco?“
„No… chtěla jsem jenom… takže pruhované punčocháče radši ne, co?“
„Ne. Pruhované punčocháče opravdu ne.“
60.
Měla vlasy spletené do copánků, což ji dělalo ještě mladší, než ve skutečnosti byla. Pak měla bílé tričko (naštěstí bez obrázku nebo nápisu) a přes něj rozepnutou džínovou bundu. Snad ji nenapadne si ji sundat, protože pod tím tričkem už neměla nic. Riflová sukně byla na můj vkus trochu vysoko nad kolena a pruhované punčocháče nechala doma. Zato měla pruhované ponožky. Sledovala můj hodnotící pohled a omluvně řekla:
„Nepruhované ponožky nemám. Všechno na nohy mám většinou pruhované. Punčochy, podkolenky, ponožky…“
„A zbožňuješ zebry.“
„Cože?“
„Ale nic… No dobře. Tu bundu si nesundáš, i kdyby v tý restauraci bylo nevím jaký teplo, jasný?“

„Jo?“
„Jsi studující dcera vysokého městského úředníka, nezapomeň.“
„To hrajete v nějaký bondovce?“
Musel jsem se usmát.
„Ne. Chci jen v klidu poobědvat a popovídat si s příjemnou holkou. Popovídat, rozumíš? Nechci být rozptylován ničím jiným. Chci příjemný oběd a příjemný povídání s příjemnou holkou.“
„No… ten bod jedna a tři možná zvládnu, ale tím příjemným popovídáním si nejsem jistá. To mi možná moc nepůjde.“
„Aspoň to zkusíš.“
Nasedli jsme do forda indiánského náčelníka s třásněmi na sedačkách a ochranka nám otevřela bránu ze dvora. Bylo mi jasné, že během dalších pěti vteřin bude madam Agatha informována o tom, že jsem jednu z jejích svěřenkyň vyvezl na výlet. Koneckonců to ale byla moje svěřenkyně, ne její.
Vyrazil jsem po Beltway směrem do centra, kam jsem ovšem nechtěl, a tak jsem zahnul na Falls Church, abychom nakonec skončili na Arlington Avenue. PANORAMA RESTAURANT se nacházel na střeše proskleného administrativně obchodního jehlanu, pod kterou bylo dalších asi patnáct podlaží, takže odsud byl nádherný výhled na naježené centrum Washingtonu. Takhle seshora bylo město opravdu krásné, ale to asi každé, nepočítám-li současné Baltimore.
Kousek napravo od centra byl vidět i přístav s hustým provozem obřích lodí, které odsud vypadaly jako ořechové skořápky ve vaně, a hned vedle washingtonské letiště, které připomínalo poličku na mýdlo nad tou vanou. Když jsem pak stočil pohled ještě kousek napravo, tak to byly Lauřiny rozpustilé hnědé copánky, ukončené zelenými gumičkami s nějakým motýlkem, a její dlouhé řasy nad velkýma naivníma očima, soustředícíma se na jídelní lístek.
Po čtvrthodinovém listování si zvolila kuřecí sendvič, což jsem musel zamítnout a znova jí vysvětlil, že je dcerou vysokého městského úředníka, pro kterou je kuřecí sendvič nepřípustný, i když tady byl určitě čtyřikrát dražší než v těch putykách, kde si ho byla zvyklá dávat. Nakonec souhlasila s kachními křidýlky doplněnými játrovou nádivkou s velkou zeleninovou oblohou. Já si dal jídlo, v jehož dlouhém názvu se objevovalo slovo mexico a zbytek byl psaný asi indiánskou řečí. Jako aperitiv nám přinesli cinzano, aniž by se nás ptali. Pravděpodobně pozornost podniku.
„Tak to jsem docela zvědavá,“ řekla Laura, když číšník v uniformě kapitána dopravního letadla (možná ta terasa fakt byla vysoko a byl to zároveň heliport) odešel s objednávkou.
„Na to jídlo?“ zeptal jsem se.
„Ne… Na to, jak si představujete příjemné povídání se sedmnáctiletou holkou.“
„Aha… Normálně. Povídej mi třeba něco o sobě.“
„O mně?“ vyděsila se a doširoka otevřela ty své nádherné hnědé oči.
„No třeba.“
„Já jsem děsně nezajímavá.“
„Blbost. Zkus to… Proč děláš to, co děláš a jak ses vlastně dostala k Loraline, kde jsou tvoji rodiče…“
„Moji rodiče jsou mrtví,“ řekla Laura a mně došlo, že úvod toho příjemného povídání se mi zrovna moc nepovedl.
„Aha… tak to promiň. Nechtěl jsem.“
„Teď už je to jedno. Zvykla jsem si. Vlastně jsem je ani moc neznala. Jsem z Baltimore a oni zemřeli při tom zemětřesení.“
„To mě mrzí,“ řekl jsem jak nejsmutněji jsem uměl, i když mi to moc nešlo.
„Lolly mě vytáhla z Baltimore.“
„Cože? Tys žila v Baltimore i po tom, co se to stalo?“
„Jasně. Náš barák to moc nepostihlo. Rodiče byli zrovna ten večer na koncertě někde v centru. Už se nevrátili. Nechtěla jsem pryč z Baltimore. Tam jsem každého znala, měla jsem tam kamarády… nedovedla jsem si představit, že bych skončila někde v děcáku na washingtonském předměstí. Vyhnula jsem se všem sociálním komisím, které to tam tehdy pročesávaly a zůstala tam.“
„Ty ses tam schovávala?“
„Jo. Ale to nebylo nic těžkého. Byl tam obrovský zmatek a vlastně neexistovala žádná pořádná evidence mrtvých. Spousta těch mrtvol se totiž nenašla, protože se lidi prostě propadli do země. Vznikly tam obrovské praskliny, do kterých se zřítily celé domy i s lidmi. Nikdo vlastně nevěděl, kdo přežil a kdo ne, nebo to aspoň nešlo určit podle mrtvol, které tam našli. Takže já vlastně jakože skončila někde tam v některé z těch propastí. Ale ve škole věděli, že tam jsem bez rodičů. Nepráskli to na mě. Bydlela jsem u sousedů, u Gershamů.“

„Loraline tě tam objevila a nakonec tě ukecala, abys odešla z Baltimore?“
Přišel letecký kapitán a přivezl nám na kolečkovém stolku jídlo. Byly to obrovské mísy, jejichž obsah působil velice exoticky a nepravděpodobně, nicméně vizuálně to bylo moc hezké. Laura měla dokonce na nějaké hoře čehosi zapíchnutý malý slunečníček, pod kterým bylo něco, co mi připomínalo želvičky. Já tam měl zase udělanou alej z chilli papriček končící kokosovou palmou. Pilot nám popřál dobrou chuť a vzdálil se i se stolkem. Otočil jsem se za ním, jestli nemá na zádech padák.
„Tak dobrou chuť,“ řekl jsem a vzal si příbor. Laura chvíli nedůvěřivě hleděla na tu scenérii na svém talíři, a pak řekla:
„To je tak hezký, že je skoro škoda to jíst.“
„Tak se do toho dej než to budeš mít studený.“
Po prvním ochutnávacím soustu jsem se zeptal:
„Jak se Loraline podařilo dostat tě odtamtud?“
„Asi před půl rokem. Žila jsem v Brightonu, seznámily jsme se v jednom baru. Ona byla z něčeho rozhozená a já taky zrovna neměla nejlepší den. Vlastně jsem měla takový ten den blbec, kdy se mi vůbec nic nedařilo. A ona asi taky. Ten bar byl skoro úplně prázdnej. Seděla jsem u stolu sama a ona si přisedla. Mohla si sednout k jakýmukoliv jinýmu stolu, ale přisedla si k tomu mýmu. Neprotestovala jsem. Pily jsme každá svůj koktejl a skoro vůbec nekomunikovaly. Asi po půl hodině se mě zeptala, jak se jmenuju a pak jsme prokecaly celou noc. Byla skvělá.“
„A nabídla ti, jestli se nechceš přestěhovat do Washingtonu.“
„No… přesně tak to nebylo. Já jí vyprávěla o tom, že jsem dodělala školu, jako základku, a že jsem se přihlásila na střední, jenže ta je v celým Baltimore už jenom jedna jediná, takže jsem neměla nejmenší šanci, protože jsem tam pochopitelně neměla žádný známosti. Tak jsem jí říkala, že to příští rok zkusím zase, ale že výsledek asi bude stejný. Lolly napadlo, ať teda dělám školu ve Washingtonu, což se mi teda zase moc nechtělo, protože se mi nechtělo z Baltimore, ale představa, že bych mohla dělat školu… Takže jsem nakonec řekla že jo, akorát jsme musely vymyslet, jak se dostat z toho prokletýho Baltimore… Teda není problém dostat se z Baltimore, ale je problém vrátit se zase zpátky. Nechtěla jsem natrvalo žít mimo Baltimore. Mám tam spoustu přátel a vlastně i Gershamovy, u kterých jsem bydlela a kteří mě vlastně vychovali. Jenže já neměla žádný papíry, protože oficiálně jsem mrtvá.“
„Hmm…“ řekl jsem s plnými ústy a pokračoval:
„Ale Loraline to vyřešila.“
„Jo… Lolly uměla vyřešit všechno.“
„To mě zajímá. Jak to vyřešila?“
Udiveně se na mě podívala a pak řekla:
„Prostě mi sehnala papíry, jinak to vyřešit nešlo.“
„Ona ti sehnala falešné doklady?“
„Jo. Měla svý známosti. Měla klienty, kteří to prostě dokázali. Ale nejsou to falešný papíry, jako že by je někdo padělal nebo že by na ně někdo kreslil razítko. To jsou fakt skutečný papíry z městskýho úřadu. Z evidence obyvatel. Z matriky. Opravdové. A dokonce na ně můžu i do Baltimore, protože jsem adoptivní dcera Gershamových, takže mě tam musejí pustit.“
„Aha… A Lolly tě potom zároveň zaměstnávala jako… jako holku ve svým bordelu?“
„Do ničeho mě nenutila. Ostatně dělala jsem to už v Baltimore.“
„Cože?“ skoro mi vypadl příbor z ruky.
„V Baltimore je dost těžký přežít… Nevím, čemu se divíte. Ale Lolly mě do ničeho nenutila. Nepotřebovala jsem peníze. Lolly mi dávala kolik jsem chtěla. Sama jsem za ní přišla, že bych jí třeba mohla někdy vypomoct, protože jsem vůči ní cítila dluh. Docela velký dluh. Tak jsem jí to prostě nabídla.“
„A ona souhlasila?“
„Jo. Říkala, že je to jenom moje věc.“
Zavrtěl jsem hlavou.
„Máš to dobrý?“ zeptal jsem se potom.
„Skvělý… Nikdy jsem nic podobnýho nejedla. A teď mi povídejte něco vy.“
„Já? Já rozhodně neměl tak zajímavý život jako ty, i když jsem víc než dvakrát starší.“
„Vy jste fakt učitel?“
„Jo… fakt.“
61.
Po třetí hodině odpolední už jsme byli zpátky v HAIRY HAPPY. Po cestě jsme se ještě zastavili na nějaké afroindiánské tržnici a já Lauře koupil gumičky do vlasů s pestrobarevnými třásněmi. Moc se jí líbily a já

jsem věděl, že jí budou děsně slušet. Potom mě ještě ukecala na pruhované podkolenky, o kterých tvrdila, že v tak bláznivé kombinaci ty pruhy ještě na ničem nemá a nikde je ani neviděla. Vzal jsem jí dvoje.
Když jsem zaparkoval na dvoře HAIRY HAPPY a ona odcházela k sobě, zeptala se mě, jestli mi vyhovuje její nákup. Řekl jsem, že naprosto a že jakmile budu mít nějaký potravinový deficit, že jí dám určitě vědět.
„A co ta košile?“
„Jaká košile?“
„Koupila jsem vám i dvě košile.“
„Aha… tak ty jsem ještě ani neobjevil.“
„Možná bude dobré sem tam otevřít šatní skříň. Jsou v tý levý, nahoře.“
„Jo díky. Mrknu na ně.“
Když jsem konečně dorazil do Loralinina bytu, otevřel jsem dokořán dveře na terasu, abych tam vpustil trochu toho teplého odpoledního sluníčka barvícího washingtonské střechy do příjemných zlatavých odstínů.
Udělal jsem si martini s citronem, které mi připomnělo Patricii Hedgesovou. Jako bych přivolal nějakou její entitu nebo s ní spřízněného démona. Na stole zakokrhal kohout. Loralinin mobil. Na displeji stálo NEVEŘEJNÉ ČÍSLO. Vzal jsem to.
„Dobrý den, to je pan Linden?“
„Kdo volá?“
„Frank Stomtin, Washington Post.“
„Dobrý den… Poslouchám vás.“
„Omlouvám se, že obtěžuji, ale poslal jsem za vámi kolegyni Hedgesovou, a tak…“
„Jo… byla tady.“
„Byla tam?“
„Hezká blonďatá kočička s moc roztomilým úsměvem.“
„Jo… to by docela odpovídalo. Zaujal jste nějaké stanovisko?“
„K ní rozhodně kladné.“
„Myslel jsem k tomu, co vám povídala.“
„Nezaujal.“
„Říkala mi, že jste ji s tím vyhodil.“
„To mě mrzí, že to vzala takhle. Možná bude trochu přecitlivělá. Ale věřte, že jsem jí neřekl jediné neslušné slovo a ke dveřím jsem ji vyprovodil velmi decentně. Na to, abych ji přímo vyhodil, měla moc hezké oči a vlasy.“
„Takže… jaký si z toho mám vzít závěr?“
„Chtěl jste vědět, jestli tu byla. Takže vám říkám ano. Byla tu. Vy s ní sedíte v kanceláři?“
„Ne… nesedím.“
„Vaše škoda. Kdybych dělal ve WASHINGTON POST, chtěl bych s ní sedět v kanceláři.“
„Aha…“
„Těšilo mě, pane Stomtine.“
Ukončil jsem hovor a hodil mobil na gauč. Pak jsem si vzpomněl – nevím proč – na paní Galoureovou. Sakra. Úplně mi to vypadlo z hlavy. Měl jsem jí už dávno zavolat. Tedy ne kvůli ní ani kvůli mně, ale kvůli kytkám v mém bytě. Bylo jí asi sedmdesát, bydlela naproti přes chodbu a vždycky mi zalévala kytky, když jsem delší dobu nebyl doma… Tedy vždycky, když jsem jí řekl. Jenomže tentokrát jsem jí neřekl nic, protože jsem předpokládal, že budu druhý den doma. Vytáhl jsem z kapsy svůj mobil a navolil její číslo. Bylo mi jasné, že ibišky už stejně uschly.

62.

Další tři dny se nestalo vůbec nic. Jenom ten Washington už se mi nezdál tak příšerný a nakonec ani ti Američani nebyli zase tak moc ulítlí – zvláště Američanky. Tedy, ulítlí byli pořád, ale o trošku míň, než jsem si myslel.
Během těch tří dnů jsem viděl dva krásné západy slunce ze své podkrovní terasy, které jsem si vychutnal s drinkem v ruce. Popovídal jsem si s madam Agathou o jednání na finančním úřadu, kde prý měli nějaké nesrovnalosti ohledně Loralininých daní, ale ona vše vyřešila ke spokojenosti obou stran. Navštívil jsem washingtonské muzeum moderního umění, stejně jako námořní muzeum, kde byla mimo jiné instalována i děla demontovaná z křižníků operujících za druhé světové války, a taky děla z pětistěžňových plachetnic z doby války Severu proti Jihu. Zhlédl jsem šest amerických filmů v televizi, po kterých mi rovnováhu vrátilo až DVD PINK FLOYD: THE WALL, které jsem našel v Loralinině videotéce.
U turistické kanceláře inzerující na internetu vyhlídkové lety nad Washingtonem jsem si chtěl objednat let

nad Baltimore, ale byl jsem odmítnut, protože nad tímto městem je údajně bezletová zóna. Ptal jsem se proč a bylo mi řečeno, že asi kvůli teroristům. Přišlo mi to docela komické, že nad hlavním městem státu se létat může a nad totálně zničeným městem ne. Že by ty ropné věže byly cennější než obyvatelstvo Washingtonu?
Pak jsem taky ve večerních zprávách zahlédl moc pěkný šot o tom, jak první náměstek washingtonského starosty slavnostně přestříhával pásku při otevření nové nemocnice v Langley Park. Byl o berlích a levou nohu měl v sádře, což komentátor vysvětlil tím, že večer předtím pan místostarosta během pravidelné vyjížďky spadl z kola. Skočila mu do cesty veverka. To mě teda fakt pobavilo. Zíral jsem na tu televizi a nevěděl, jestli se mám smát nebo brečet. Protože jedině já a ten náměstek jsme věděli, že je to úplná kravina. Byl to totiž ten chlápek v prořezaném plstěném klobouku, kterému jsem zlomil nohu cihlou v baltimorském Jumbo Marketu. Docela bomba. Fakt by mě zajímalo, kde náměstek starosty města vzal pět milionů jako zápisné do té šílené hry… Možná bych mohl dát dobrý tip Patricii Hedgesové. Budu o tom muset přemýšlet.
63.
Po dvou dnech mi přišla ve čtyři hodiny odpoledne na žlutý mobil SMS, která obsahovala jenom tři slova. TRIAEDONON OBESUS. NAVIGÁTOR. Bylo to velmi stručné sdělení, které pro mě mělo ovšem absolutně nulovou informační hodnotu. Nechápal jsem to.
Evidentně to nebylo anglicky, francouzsky, německy ani rusky. Dle mého odhadu by to mohla být latina. Mrtvý jazyk, stejně jako samo Baltimore. Docela příhodné. Divil jsem se, že je to už nenapadlo dávno, zadávat úkoly v latině. Zatím to vypadalo, že Navigátor je majitelem jazykové školy.
Četl jsem ten jednoduchý dvouslovný nápis asi pětkrát, než mi displej oznámil, že maže zprávu. Zpanikařil jsem a hledal někde na stole tužku, abych si to zapsal, ale samozřejmě jako naschvál jsem žádnou nenašel. Nakonec mě zachránila vzpomínka na přitroublé americké horory. Vlítl jsem do koupelny, popadl jednu ze třiceti Loraniných rtěnek a napsal si ta dvě slova na zrcadlo. Doufal jsem, že si je pamatuji správně, ale jistý jsem si rozhodně nebyl. Chvilku jsem se na ně pak ještě díval, abych se ujistil, že to opravdu na displeji bylo takhle, než to zbytečně iniciativní mobil smazal. Snad ano.
Přešel jsem do obýváku, po cestě vzal z knihovny svůj notebook, posadil se do sedačky, otevřel jeho víko a spustil internet. Načetl jsem vyhledavač Google a zadal TRIAEDONON OBESUS. Trvalo to jen chvilku a vyjelo mi asi šest tisíc odkazů, což byl pro mě šok. Předpokládal jsem, že jestli vůbec nějaké podobné nesmyslné spojení těch pár písmen bude nalezeno, tak ve dvou, maximálně pěti odkazech. Takhle to vypadalo, že jsou to docela populární a oblíbená slova.
Například se tak jmenovala půjčovna rybářských potřeb, dopravní firma z Izraele a dvě námořní jachty. Taky diskotéka, sportovní soutěž a pak taky dvě restaurace, z toho ovšem ani jedna v Baltimore. Bylo mi jasné, že musím hledat nějaký vztah mezi TRIAEDONON OBESUS a Baltimore. Zatím ani u jednoho z odkazů Baltimore zmíněno nebylo. Pak tam byly odkazy na spoustu vědeckých článků a dokonce i na středoškolské učebnice. Otevřel jsem si jednu z nich. TRIAEDONON OBESUS byla ryba. Dokonce tam byla i fotka. Nádherná ryba. Byl to ŽRALOK LAGUNOVÝ. Docela hezký. Začetl jsem se do textu:
Zatímco většina žraloků musí stále plavat s otevřenou tlamou, aby mohli dýchat procezováním vody obsahující kyslík svými žábrami, žralok lagunový dokáže sám aktivně přečerpávat vodu žábrami a může tedy odpočívat i na mořském dně. Při lovu ryb se silně spoléhá na svůj sluch a čich a často si dokáže spojit zvuk lodních motorů s možností krást rybářům ryby. Zarputile pronásleduje harpunované ryby a je schopen rybáře pokousat. Obvykle však není útočný.
No vida. Žralok. Jenže žralok bez vztahu k Baltimore.
Pak jsem si otevřel původní mapu Baltimore před zemětřesením a zadal do vyhledávače TRIAEDONON OBESUS. Žádná odezva, odkaz nenalezen. Takže jakýkoli místopisný název v tomto městě to nebyl.
Začal jsem být nervózní. Nápověda říkal, že jde i o čas a v tuto chvíli bezpochyby všichni mí soupeři surfovali po internetu a snažili se záhadný vzkaz rozluštit.
Vstal jsem a šel se znovu mrknout na žlutý mobil, jestli mezitím nedošla třeba ještě nějaká dodatečná upřesňující zpráva, ale nebylo tam vůbec nic. Znovu jsem si sedl k notebooku. Mohl jsem taky zavolat Belle, nebo spíše Renoirovi do Baltimore. Ale pokud to nebyl místopisný název, nemohli mi k tomu říct nic ani oni. Tak ale kdo, sakra?
Projížděl jsem dál odkazy na internetu. Dokonce to bylo uvedeno na jídelníčku jedné z restaurací, a pak taky v šesti akvaristických prodejnách. Potom to byl název písničky jedné punkové skupiny. Panebože. Napadla mě úplně šílená myšlenka, že bych si třeba tu písničku měl někde sehnat, poslechnout si ji a že v textu bude zakódována další nápověda. Polilo mě horko. Kdyby to bylo takhle, tak je to skutečně už morbidní.

Odklepl jsem název písně a zkoušel, jestli pod tím odkazem není uveden třeba její text nebo aspoň verze ve formátu MP3 ke stažení. Nebylo tam vůbec nic. Pak mi došlo, že další nápověda by mohla být ukryta pod kterýmkoli z těch šesti tisíc odkazů. Ovšem to by byla práce nejmíň na půl roku. To bylo nereálné. Ne… Musí to být v něčem jiném. Jenže v čem? Koho se zeptat?
Vstal jsem a šel se podívat na terasu a na panorama Washingtonu. Možná jsem doufal, že to bude napsáno na některé střeše, nebo co. A nebo jsem jenom byl v koncích a myslel si, že když od toho na chvíli vstanu, třeba mě něco napadne. Nějaká spásná myšlenka. Možná je to úplně jednoduché. Možná všichni Američani vědí, oč jde a jenom já, pitomý Francouz, jsem úplně mimo. Co když je to nějaký čistě americký slangový výraz? Ale v latině? A co když to ani v latině není? Může to být ve španělštině? Jasně že může. Jenže pak jsem v hajzlu stejně jako před tím. Žádný posun.
Sakra… a co když je to skutečně místopisné označení, známé jenom v Baltimore? Neoficiální, třeba ve slangu baltimorského podsvětí, nebo teenagerů, nebo kdoví koho. Možná každý Baltimořan ví, oč jde.
Skočil jsem k mobilu a vytočil Belle. Chvilku trvalo, než to vzala.
„Ahoj… neruším?“
„Ne… Jen jsem byla ve vaně.“
„Aha…“
Trochu mě rozhodila představa Belle ve vaně.
„Potřeboval bych vědět, co je to TRIAEDONON OBESUS.“
„Cože?“
Zopakoval jsem ta dvě slova a doufal, že Belle už bude vědět.
Nevěděla.
„V životě jsem nic takového neslyšela. Ptal jste se už Renoira?“
„Neptal. Na oficiální mapě Baltimore totiž nic takového není. Myslel jsem, že je to třeba nějaká diskotéka, které tak říkali jen její návštěvníci nebo něco takového.“
„Ne… tohle jsem fakt v životě neslyšela. Ale můžu se vám zeptat.“
„Dobrá… Díky. Zkusím ještě Renoira. A kdybys něco zjistila, tak mi brnkni.“
„Jasně.“
Ukončil jsem hovor a vytočil Renoira. Vzal to dřív, než se ozval vyzváněcí tón.
„Dobrý den, pane Jerry. Belle mi říkala, že Yamylla zemřela.“
„Jo… přesně tak.“
„Moc hezká holka to byla, pane Jerry. Byla to vaše sestra?“
„Ano.“
„Je jí škoda.“
„Jasně.“
„A vy tu teď jste místo ní?“
„No… snažím se, ale zatím mi to moc nejde.“
„Zvyknete si. Yamylla z toho byla ze začátku taky zmatená.“
„Jo…? Tak to jsem rád. Už jsem si myslel, že takhle natvrdlý jsem jenom já.“
Zasmál se.
„Co potřebujete?“
„TRIAEDONON OBESUS.“
„Co to má jako být?“
„To právě nevím… Myslel jsem, že byste mi mohl pomoci třeba vy.“
„To má být někde v Baltimore?“
„Já nevím, jestli je to někde v Baltimore. Dostal jsem jenom tahle dvě slova v rámci zadání úkolu a teď sháním někoho, kdo by mi k nim mohl říct něco bližšího.“
„V Baltimore se nikdy nic takového nevyskytovalo. Alespoň o ničem nevím.“
„Tak vám děkuji.“
„Nemáte zač, pane Jerry.“ Do prdele. Odhodil jsem mobil na sedačku vedle notebooku a znovu vyšel na terasu. Nádherný slunečný den plný optimismu. Nebýt těch pitomých dvou slov. Přešel jsem zpátky do obýváku a vzal si Loralinin mobil. Navolil jsem číslo Patricie Hedgesové.
„Hedgesová… dobrý den, pane Lindene.“
„Dobrý den. Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale potřeboval bych pomoc.“
„Chtěla jsem vám poděkovat.“
„Vy mně? Za co?“
„Že jste potvrdil mou návštěvu mému nadřízenému.“

„To byl váš nadřízený?“
„Jo.“
„V tom případě bych chtěl mít takovou podřízenou.“
„Prosím?“
„To nic, to mi jen tak ujelo. Já vám ale volám kvůli něčemu úplně jinému, než abych si od vás vyslechl nějaké poděkování. Potřeboval bych vědět, co je to TRIAEDONON OBESUS.“
„Teď vám asi nerozumím, pane Lindene.“
„Ta pitomá soutěž. Víte která…“
Chvilku bylo ticho a pak se ozvalo:
„NEVERMORE BALTIMORE?“
„Jo. Přesně ta. To pitomý NEVERMORE BALTIMORE. Dostal jsem to jako vodítko do dalšího kola.“
„Prosím?“
„Dostal jsem na Loralinin žlutý mobil tahle dvě slova a potřeboval bych zjistit, jaký vztah by mohla mít k Baltimore.“
Opět chvilku ticho a pak:
„Vy chcete v té hře pokračovat, pane Lindene?“
„Já už v ní pokračuju, slečno. Jenže teď jsem se dostal do problémů.“
„To nechápu…“
„Co nechápete?“
„No vždyť jste říkal, že to nepřipadá v úvahu.“
„Cože? Co nepřipadá v úvahu?“
„No abyste… jako místo Lolly…“
„Nic takového jsem neříkal. Jestli si dobře pamatuju, tak jsem se v tomto smyslu vůbec k ničemu nevyjádřil. Mluvila jste jenom vy.“
„Takže se vám zdám ukecaná?“
To mě trochu zmátlo. Byla to otázka mimo téma mého dotazu, což mě trochu vykolejilo.
„Nezdáte se mi ukecaná, slečno Hedgesová. Jenom jsem vám chtěl vysvětlit, že jsem rozhodně netvrdil, že s tou její hrou nechci mít nic společného.“
Opět ticho. Teď poněkud delší.
„Ale mému nadřízenému jste potvrdil, že…“
„Potvrdil jsem mu jenom to, že jste tady byla. Nic víc a nic míň. Jenomže já vám teď volám jen kvůli jedné jediné věci. A to, jestli byste nemohla někde zjistit, co to je TRIAEDONON OBESUS. Ostatně, sama jste mi navrhla…“
„Co?“
„Že kdybych ve Washingtonu něco potřeboval, ať se klidně ozvu. Takže se klidně ozývám, že potřebuji vědět, co je to TRIAEDONON OBESUS.“
„Aha…“
„Jste novinářka, možná máte daleko větší možnosti než já. Kdyby to chtěla Loraline, udělala byste to pro ni?“
„Samozřejmě. Vždyť jsme v tom jely jako tým. Vyhledávala jsem pro ni spoustu podobných materiálů a informací. Dělala jsem pro ni, co si řekla, protože jsme v tom vlastně jely obě – pouze ona poněkud větším dílem.“
„Takže byste to teď mohla udělat i pro mě.“
„No… Já dělala pro ni a ona pro mě.“
„Jo… To jste mi vysvětlila.“
„A teď chcete, abych já dělala jenom pro vás.“
„To jsem skutečně řekl?“
„Ne… neřekl,“ ozvala se zaraženě.
„No vidíte. Víte, v čem je problém? Že vy novináři prostě domýšlíte i to, co dotyčný nikdy neřekl. Vlastně to asi máte i v popisu práce, takže se kvůli tomu na vás vůbec nezlobím. Naopak si myslím, že jste asi skvělá novinářka.“
„Aha… takže co s tím ale teď?“
„Teď bych velmi přivítal, kdybyste mi pomohla s tím TRIAEDONON OBESUS.“
„Takže jsme tým?“
Teď bylo ticho pro změnu z mé strany. Nebyla vůbec hloupá, naopak. Vypadalo to, že je děsně chytrá.
„Dobrá, jsme tým,“ řekl jsem nakonec, protože mě prakticky zahnala do kouta, z něhož nebylo úniku. A ke

všemu mi pak vrátila ten krásný nadhoz smečí, kterou jsem nečekal:
„Vůbec nic mi to neříká.“
„Prosím?“
„V životě jsem nic takového neslyšela. A co by to mělo jako být?“
„Sakra, vy jste snad novinářka, ne?“ ujelo mi najednou, protože mě fakt doběhla.
„Jo… to jsem. Ale nic víc. Vyblijete na mě nějakou svahilštinu a chcete po mně, abych vám ji přeložila. Dejte mi čas. Z jakého oboru by to mělo být?“
„Dostal jsem jenom tato dvě slova. Nic víc. Mimo jiné je to ale také ryba. Latinský název žraloka lagunového.“
„Aha…“
„Prošel jsem už skoro celý internet. Žádná taková restaurace, ulice nebo podnik se v Baltimore nevyskytoval a nevyskytuje. Nemá to vůbec žádný vztah k Baltimore. Myslel jsem, že by to možná mohl být nějaký slangový, čistě americký výraz.“
„Říkal jste ryba?“
„Jo… říkal jsem ryba… žralok lagunový,“ oznámil jsem jí do mobilu otráveně.
„Víte, co bylo největší turistickou atrakcí Baltimore, když ještě bylo vzkvétajícím městem?“
„Nejsem si jistý.“
„Přečetl jste si vůbec něco o Baltimore?“
„Jestli mě chcete zkoušet ze znalostí o Baltimore, tak to rovnou skončíme.“
„Bylo tam Národní akvárium, pane Lindene. Obrovské a světoznámé. Chlouba Spojených států.“
„Národní akvárium?“
„Jo. To bude ta vaše TRIAEDONON OBESUS.“
„No a co dál?“
„Co dál? To se ptáte vy mě? Myslela jsem, že vy jste hráč.“
„Já myslel, že jsme tým.“
„Lolly by se tam šla asi podívat.“
„Kam? Do toho akvária?“
„Přesně tam. Našla by si, kde byla expozice toho žraloka a porozhlédla by se tam.“
Konečně mi to došlo. Vlastně to bylo docela jednoduché. Vyloženě primitivní. Primitivní pro každého, kdo věděl, že v Baltimore bylo proslulé národní akvárium.
„Tak vám děkuji.“
„Nemáte zač, pane Lindene.“
„Nezlobte se, jestli jsem byl trochu nervózní.“
„Nezlobím se.“
„To jste hodná.“
„Možná bychom se měli sejít.“
„Myslíte?“
„Jestli jsme tým, bude to bezpodmínečně nutné.“
„Nechápu. Tohle jste mi pomohla vyřešit a…“
„Jasně. Jsem vám kdykoli k dispozici. Ovšem nezapomeňte, že já taky potřebuji něco vyřešit. Je to vyloženě reciproční vztah, pane Lindene.“
„Reciproční vztah?“
„Ano.“
Byla chytrá jako liška.
„Zbožňuji reciproční vztahy,“ řekl jsem.
„To jsem ráda.“
„No dobrá, zvu vás na večeři.“
„Díky. Dáme si nějakou rybu.“
Dokonce měla i smysl pro humor.

VI.
Národní akvárium
64.
Projel jsem celý internet. Aspoň jsem si to myslel. A bylo zcela evidentní, že BALTIMORSKÉ NÁRODNÍ AKVÁRIUM žádné internetové stránky nemá. To mě docela dostalo. Nakonec jsem si uvědomil, že proč by je mělo, když vlastně neexistuje. Proč by někdo platil stránky neexistující instituce. Nicméně jsem

nevěřil, že není možné na netu sehnat plánek tehdejší expozice.
Šel jsem do encyklopedií. V každé o tom baltimorském akváriu psali, ovšem kromě podrobných seznamů exponátů včetně jejich vyobrazení jsem žádnou podrobnou mapu nenašel. Samozřejmě, narazil jsem na schémata označující rozmístění jednotlivých expozic, ale ta mi byla téměř k ničemu. Já nepotřeboval schéma, ale co nejpřesnější plánek. A ten nikde nebyl. Bylo to k vzteku. Nechtěl jsem, ale nešlo to jinak. Vzal jsem mobil a znovu vytočil číslo Patricie Hedgesové.
„Tady zase Jerry Linden."
„Ha… už jsme se dlouho neslyšeli."
„Asi bez vás nemůžu být… nebo aspoň bez vašeho sametového hlasu."
„Díky…"
„Neotravuju vás?"
„Poslouchám. Povídejte."
„Potřebuju plánek expozice toho akvária. Potřebuju vědět, kde ten pitomý žralok byl. Na netu jsem nic nesehnal. To akvárium už neexistuje, takže jediné zmínky o něm jsou v encyklopediích a učebnicích, jenomže nějaká přehledná mapka není nikde. Vím akorát, že tam bylo přes deset tisíc zvířat, takže hledat mezi nimi toho pitomého žraloka bude docela složité."
„Zkusím projít náš vlastní archív," řekla, i když v jejím hlase bylo znát, že sama sobě nedává moc nadějí. „Museli mít přece nějaké reklamní materiály, brožury, tiskové podklady… určitě tam někde měli i přehlednou mapku všech expozic."
„Zkusím to a ozvu se vám."
„Chystám se tam dnes večer."
„Dnes večer?"
„Teda v noci."
„Tím mi chcete naznačit, že byste to potřeboval okamžitě?"
„Tak nějak."
„Ozvu se vám."
Zavěsila.
65.
Po osmé hodině večerní jsem vytáhl z igelitového pytle svůj baltimorský kostkovaný oděv připomínající cirkusového klauna zkříženého se Sherlockem Holmesem. Nafta už z něj aspoň trochu vyprchala, takže už jsem se tak nedusil při oblékání. Měl jsem mizernou náladu a musel jsem do sebe hodit jednoho panáka Black and White, abych se z ní nezbláznil. Hedgesová se na mě normálně vykašlala a na internetu už jsem taky nic nenašel. Zato jsem dokonale znal anatomii i zvyklosti žraloka lagunového a mohl jsem z fleku dělat oceánologa se specializací na žraloky.
Když jsem si obouval boty, zazvonil Loralinin telefon. To nemohl být nikdo jiný než Hedgesová. Vrhl jsem se na něj. Byla to ona.
„Mám pro vás ten plánek. Posílám vám ho na e-mail."
„Stojím venku u dveří, zamykám je a vydávám se do Baltimore."
„V tom případě vám doporučuji se pro něj vrátit."
„Dala jste si na čas."
„Obtelefonovala a obmailovala jsem půlku světa, jestli vás to zajímá. Kontaktovala jsem i Akademii věd."
„No dobrá… dobrá, nemusíte se hned tak čertit. Vrátím se a mrknu se na to."
„Tak fajn a nashle. A hodně štěstí."
„Nashle a díky," řekl jsem, ale v telefonu už bylo mrtvo. Možná se naštvala. Třeba byla až moc citlivá. Možná i přecitlivělá. Vždyť jsem jí toho zase tolik neřekl.
Otevřel jsem notebook a přijal e-mail. Trvalo to asi dvě minuty. Jestli to skenovala, tak tam dala asi moc velké rozlišení. To může udělat jenom ženská. Konečně mi na monitoru naskočil obrázek, a potom další a pak ještě jeden. Byla to tři podlaží. Byl hezký, barevný, akorát že místo popisek u expozic tam byly obrázky. Sakra. Je fakt, že jsem znal žraloka lagunového nazpaměť, ale podle těch obrázků, které byly příliš titěrné, jsem ho tam nenašel. To si snad ze mě dělá srandu.
Prošel jsem všechna podlaží, než jsem si všiml, že na okraji obrázku je legenda. Legenda k číslům. Vyzvětšoval jsem si jednu z expozic a všiml si, že pod obrázkem želvičky je číslice. Panebože. To bude práce na celý večer. Ještě že tam dala tak velké rozlišení, jinak by to bylo nečitelné. Nebyla zase tak blbá.
Začal jsem procházet legendu. Žralok lagunový byl pod číslem 395. No jasně. Nemohl být jednička, ani stovka, ba ani třístovka. Musel být 395 z 560. Byl jsem naštvaný a přitom nevěděl na koho. Nejspíš ale na ty, kdo dávali dohromady ten kravský leták. Takže jsem měl číslíčko žraloka a teď už zbývalo ho najít

někde v té zmatené kresbě. Ježíšmarjá.
Musel jsem si to pochopitelně vyzvětšovat tak, abych mohl ta mrňavá číslíčka přečíst, a pak procházet vodorovně vždy určitou výseč. Potom popojet níž a dělat totéž opačným směrem, a tak pořád dokola. Pochopitelně jsem ho našel až na třetím obrázku, někde v jeho druhé polovině. No jistě. V žádném případě nemohl být nahoře na tom prvním.
Pustil jsem to na tiskárnu a když mi vylezl obrázek, fixem jsem si označil místo expozice. Složil jsem papír, vypnul notebook a vyřítil se z bytu. Bylo devět hodin.
66.
K závoře na Red Point jsem se dostal před jedenáctou hodinou večerní. Baltimorské národní akvárium totiž bylo na severní straně města, a abych nemusel přes celé město, objel jsem to přes Roiston, Gathersburg Castonville a Reisestown. A to jsem pak ještě čtvrt hodiny zkejsnul u té závory, protože obsluha asi spala a teprve na hlasité troubení se odněkud vynořil chlápek s pistolí u opasku. Otráveně si počkal, až jeho čtečka potvrdí oprávněnost mého vstupu, zvedl závoru a já byl konečně v zase NEVERMORE BALTIMORE.
Předměstí bylo z téhle strany tvořeno průmyslovou zónou, což v tomto případě představovaly opuštěné trosky výrobních závodů, ponořených v naprosté a zlověstné tmě. Jediným zdrojem světla tu byla slabá záře reflektorů ze vzdálených těžních věží. Bylo to naprosto opuštěné území bez jakéhokoli náznaku života, nepočítám-li potulné kočky, psy a krysy. Postupem času byla tato druhová skladba rozšířena o podivné klátící se postavy, které opravdu působily jako duchové a asi to byli ti, kterým se říkalo vyvřeliny. Nebylo jich moc, ale sem tam jsem nějakého nebo nějakou zahlédl. Někde dokonce i skupinku.
Když je člověk otrávený a ještě navíc projíždí takovým depresivním prostředím, tak si začne klást otázky, co tu vlastně pohledává a proč ještě vlastně žije, když celý svět stojí za totální hovno. Tak s těmihle a podobnými myšlenkami jsem se ploužil přízračnými kulisami katastrofického thrilleru nočního Baltimore a kdybych fakt měl odvahu, tak se možná i zastřelím. Takhle jsem jenom mrtvě civěl před sebe na mrtvou ulici v mrtvém městě a pochyboval o tom, jestli já sám jsem ještě vůbec živý.
Po čtvrthodinovém kličkování mezi polorozpadlými domy zasypávajícími vždy část ulice jsem zjistil, že zrovna nebyl nejlepší nápad vjet do Baltimore ze severu. Sice jsem si ušetřil průjezd centrem, ale Loraline by to asi nikdy neudělala. Loraline by totiž určitě věděla, že sever je totálně opuštěný, totálně zničený a tudíž totálně neprůjezdný. Zatímco během mých předešlých návštěv tohoto města byly větší průrvy v zemi přemostěny a zasypané ulice částečně zprůjezdněny, tady tomu tak nebylo. Tady nikdo nežil a tím pádem vlastně ani nebyl důvod s tím něco dělat.
Pokud se objevila průrva ve vozovce, zůstala tam jako před těmi šesti nebo osmi lety, aniž by se bylo možné dostat na druhou stranu. Znamenalo to vždy vrátit se a zkusit nějakou další boční ulici, která ovšem samozřejmě stejně nakonec končila další průrvou, přes níž se nebylo možné dostat. Při čtvrtém otočení vozu jsem začal propadat panice. Bylo to jako dokonalé bludiště, které ovšem nemělo řešení. Všechny ulice a uličky byly slepé. V tuto chvíli už mi bylo dokonce i jasné, že kdybych se chtěl vrátit na Red Point, tak to nedokážu, protože už jsem udělal tolik odboček a tolik smyček, že zpáteční cestu si prostě nepamatuju, i kdybych měl v hlavě sebedokonalejší počítač. Byl jsem prostě v hajzlu, což dokonale zapadalo do mé dnešní depresivní nálady, a já zjistil, že už mám dokonce i o trochu větší odvahu vsunout si hlaveň glocka do úst a stisknout spoušť.
Deset minut po druhé hodině, tedy asi dvacet minut před termínem, který jsem si sám stanovil pro konečné řešení (kulka v mé hlavě), jsem se ocitl na Pratt Street a přede mnou bylo BALTIMORSKÉ NÁRODNÍ AKVÁRIUM. Tedy aspoň místo, kde dříve stávalo, protože z něj nic nezbylo. Tedy nic z jeho původní honosnosti a krásy. Nyní to byly ruiny pokroucené oceli a jediné, podle čeho jsem poznal, že jsem na místě, byl obrovský delfín na desetimetrovém sloupu, tyčícím se pyšně nad rozvalinami ruin jako nějaký výsměšný prst.
Národní akvárium byla moderní technicistní rozlehlá stavba charakteristická právě použitím betonu, ocelových konstrukcí a skla. Kromě ryb zde žili také ptáci, takže k nebi čněly obrovské pyramidální prosklené jehlany, jejichž interiér tvořil vždy kus nějakého biotopu planety s typickými zvířaty. Tak jsem se to aspoň dočetl v propagačních materiálech a tak jsem to taky znal z těch fotografií, které jsem si ještě odpoledne prohlížel na netu. Teď tu z toho byla jenom neuspořádaná, chaotická a divoká skládka železného šrotu, zasypaná sklem a betonovou drtí.
Chtěl jsem to celé objet, ale hned v první čtvrtině mě zastavila obrovská průrva v zemi, která dál procházela dovnitř zbořeniště. Vystoupil jsem z auta, vzal baterku a rozhodl se, že to zkusím pěšky. O kus dál jsem našel kus klády položené přes průrvu, po které jsem se dostal na druhou stranu. Bylo to děsivé. Země pod akváriem se musela rozestoupit na více místech a doslova ho roztrhala na několik

samostatných částí, které se pak zhroutily do sebe. Bylo to šílené a já pochopil, že jakýkoliv plánek expozice je mi tady k ničemu, protože zde neexistoval žádný výchozí či záchytný bod. Nebylo vidět, kde byl hlavní vstup, kde centrální parkoviště, kde market a obchodní centrum, zooparky nebo dětská hřiště, prostě žádné vodítko, od kterého by se šlo odpíchnout. Buď tady Navigátor vůbec nebyl, nebo se zbláznil. A nebo jsem ten jeho vzkaz špatně pochopil. Nebo ho spíš špatně pochopila Patricie Hedgesová, protože to byl její nápad, jet se sem podívat. Trochu mě uklidilo, že jsem to měl na koho svést.
Přelezl jsem hromadu několikatunových traverz a dostal se na pokračování ulice, jejíž obě strany byly zřícené, přičemž jedna z nich kdysi byla národním akváriem. Pokračoval jsem kolem zbořeniště, když se najednou proti mně odněkud vynořily čtyři vysoké postavy. Ztuhl jsem. Šly divným, jakoby opileckým krokem přímo mně naproti. Sevřel jsem glocka v kapse a odjistil ho. Tmu protrhávaly jen odlesky vzdálených těžních věží a slabý svit měsíce, ale viděl jsem docela dobře, protože mé oči už se na ty temné podmínky adaptovaly. Zastavil jsem se a pak přešel na stranu k hromadě cihel. Oni pokračovali dál směrem ke mně. Teď už jsem mohl vidět i jejich mlhavé obličeje. Byly to vyvřeliny. Vzpomněl jsem si, jako mi kdosi říkal, že nejsou nebezpeční a že na člověka neútočí. To byl ale někdo, kdo věřil na duchy přicházející z nitra země, na které jsem já nevěřil. Já věřil jenom na lidi – a taky jsem věděl, že lidi dovedou být svině a že klidně na člověka i zaútočí. Dva z nich na sobě měli dlouhé potrhané kabáty a pod nimi umaštěná trička, další měl svetr s norským vzorem a čtvrtý montérky s reflexními bezpečnostními pruhy. Byli šest metrů ode mě a já si všiml, že jeden z nich má obličej porostlý srstí, jako by to byl orangutan, a další má podivně zdeformovaný horní ret, ale úplně jinak než po rozštěpu. Jakoby přirostlý k nosu. Všichni na mě hleděli a pořád se blížili. Měli divně zakalené oči. Přesně tak, jak to Bella říkala o vyvřelinách.
Ustoupil jsem ještě víc na stranu, až mě zastavila hromada suti. Byl jsem nervózní. Ne z toho, že bych měl nějaký příšerný strach, ale z toho, že jsem netušil, na čem jsem. Kdybych na sto procent věděl, že mi chtějí ublížit, byl bych klidnější než takhle, kdy jsem vůbec netušil, co si o nich myslet.
Byly to vyvřeliny. Držely se těsně při sobě, což pro mě bylo v této situaci výhodné, protože jsem mohl střílet jenom jedním směrem, téměř bez míření. Tři z nich měly ruce v kapsách a mohly tam mít revolvery. Průchod v ulici byl široký asi tři metry a ony najednou přešly na tu druhou stranu, aby mě minuly v co největší vzdálenosti. Byl jsem v absolutním střehu a pozoroval pohyb každé z nich. Ani se na mě nepodívaly, jenom přešly kolem mě a pokračovaly dál. Nikdo z nich se neohlédl, jen já za nimi civěl jako u vytržení. Vyvřeliny. Poprvé jsem takhle zblízka viděl démony, kteří vyšplhali těmi průrvami ze samého nitra země na povrch. Podle Belly. Stál jsem tam na místě až do chvíle, než ty podivné postavy přelezly hromadu traverz, kterou jsem předtím přelezl i já, a zmizely někde za ní. Cítil jsem, jak se mi tep vrací do standardní frekvence. Otočil jsem se a pokračoval ve své noční obhlídce demolice Národního akvária.
Ani jsem to celé neobešel. Zastavila mě průrva se zubatými a drolivými okraji, široká asi čtyři metry, v jejímž okolí jsem však navíc nenašel nic, po čem bych se mohl dostat na druhou stranu. Rozhodl jsem se to vzdát. Bylo tři čtvrtě na tři, za chvíli začne svítat a já měl před sebou dlouhou cestu zpátky. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli se odsud dokážu nějak vymotat. Bylo to všechno na nic. Bylo to tak akorát na hlaveň glocka v ústech. Otočil jsem se a chtěl jít zpátky, když jsem za sebou zaslechl hlas:
„Hej… pane…“
Byl to chlápek na druhé straně té zubaté průrvy s baterkou v ruce, skloněnou k zemi. Moc jsem z něho neviděl, ale měl lehkou horolezeckou bundu, kolem pasu ovázané lano a za opaskem cepín. Vypadal komicky. Horolezec v Baltimore.
„Vy jste místní?“ zeptal se mě.
„Ne… jenom projíždím.“
„Aha…“
Vytáhl jsem z kapsy mobil a podíval se na něj. HRÁČ.
Totéž udělal on na druhé straně. Došlo mu to.
„Takže jste se taky přišel podívat do akvária,“ zahalekal na mě přes propast.
„Taky.“
„Taky vás zajímají žraloci?“
„Jo… přesně ti. Nejvíc ti lagunoví.“
„Hmm… tak to máme asi stejný problém.“
„Jo?“
„Taky jsem ho chtěl vidět, ale vypadá to, že tady toho k vidění už moc není.“
„Tipl bych si, že většina ryb už jim uplavala nebo chcípla,“ okomentoval jsem to.
Zasmál se.

„Jo… zdá se… Jak to vypadá tam u vás? Myslím na druhé straně. Obcházel jste to?“
„Jo… obcházel,“ řekl jsem otráveně.
„A je tam někde nějaký vstup? Myslím dovnitř… uvnitř muselo něco zůstat.“
„Nic jsem nenašel. Ale nezkoušel jsem se vydat po těch hromadách výš. Co tam u vás?“
„Taky na hovno. Nic,“ řekl a bezmocně rozhodil rukama.
„Takže aspoň to nemusím obcházet celý,“ řekl jsem.
„Co budete dělat? Vzdáváte to?“
„Jo.“
„Myslíte, že jsme ten vzkaz pochopili blbě?“
„To nevím. V každém případě se sem ještě zítra vrátím. Jen tak pro jistotu.“
„To se tu teda zítra jen tak pro jistotu asi zase potkáme.“
„Budu se těšit.“
„Můžu se ještě zeptat?“ zahalekal z druhé strany ropné rokle.
„Ptejte se,“ řekl jsem bez zájmu s rukama v kapsách.
„Kdo jste? Ještě jsem se s vámi nikdy nesetkal.“
„Já s vámi taky ne. Ale možná se s vámi setkala Yamylla. Jsem tu za ni.“
„Jo…? Tu jsem viděl dvakrát. Perfektní holka… A šlo jí to. Docela mě překvapuje, že zrovna ona to vzdala.“
„Nevzdala.“
„Nevzdala?“
„Nevzdala. Zastřelili ji.“
„Cože?“
„Tak to je… A vy jste…?“
„Sting… podle toho zpěváka… Znáte ho?“
„Jo. Dokonce od něj mám asi šest cédéček.“
„Já mám všechny. Zbožňuju ho.“
Byl mi sympatický. Po otřesných zkušenostech s náměstkem starosty v prořezaném plstěném klobouku tenhle soutěžící vypadal, že má kromě peněz dokonce i mozek v hlavě.
„Vy fakt myslíte, že ten žralok se týká tady toho akvária?“
„Vždyť vy taky, jinak byste tady nebyl,“ řekl jsem pobaveně.
„No doteď jsem si to myslel. Ale když to vidím, tak o tom začínám pochybovat.“
„Je tady. Mám ho na plánku.“
„To já mám taky na plánku. Můj plánek je tady ale úplně k hovnu.“
„V tom jsem s vámi zajedno. Chybí tady ta recepce, kterou tam mám nakreslenou já.“
„Yamylla by teď se mnou šla v té první části padesát na padesát.“
Zarazil jsem se. Vypadalo to na nějakou nabídku, ale tak dlouho já ve hře ještě nebyl, abych zjistil, jestli je to standardní postup, nebo jenom blafuje.
„Jakých padesát na padesát?“
„No… první část úkolu. Vyřešili bychom ji spolu a tu další už každý sám. Je jasné, že tohle bude jenom první část, že tam někde bude další vzkaz. Jednou jsme to tak s Yamyllou udělali.“
„To taky jde?“ zeptal jsem se, ale přitom jsem byl pořád ve střehu.
„S každým to nejde, samozřejmě. Vlastně to nejde skoro s nikým, ale Yamylla byla jedním ze dvou hráčů, který jsem znal a se kterými to šlo udělat. Tak jsem si myslel… když jako hrajete místo ní…“
„Co by to znamenalo v tomto případě?“
„Jestli to jeden z nás najde, bude informovat toho druhého, nic víc a nic míň. Budeme to hledat společně. Tím spolupráce na tomhle úkolu končí. Dokonce vím o třech soutěžících, kteří se spojili a fungují tak pořád. Účelová aliance. Nesmí se to, ale vím, že to tak dělají. Dokonce tak jedou i ve druhé části.“
„Vyplatí se jim to?“
„Někdy jo a někdy ne. Nejsou žádné hvězdy, takže zatím spíš prodělávají.“
„Neznám vás… nevím.“
„Já vás taky ne, ale jestli jste tu místo Yamylly, tak ta by žádného kreténa nevybrala.“
„Mě si taky nevybrala. Já jsem její bratr. Takže mě vybrali naši rodiče.“
„Aha… No, ale stejně. Nevěřím tomu, že by taková holka jako Yamylla mohla mít debilního bratra.“
Chvilku jsem neříkal nic, jenom jsem zíral do země, a pak řekl:
„V té suti jsou všechny plánky absolutně na hovno.“
„Jasně. Taky mi to došlo. Chce to průvodce.“

„Koho?“
„Průvodce. Někoho, kdo tu dělal, když to ještě fungovalo.“
„Myslíte jako někoho, kdo tu přímo prodával lístky?“
„To ani ne. Spíš někoho, kdo krmil ty ryby nebo se tu dokonale vyznal. Někoho z personálu.“
„Vy někoho takového máte?“
„Nemám. Ale zkusím ho sehnat. A vy?“
„Dobrá. Platí… Zítra tady. Když někoho seženu, přitáhnu ho.“
„Takže jedeme padesát na padesát,“ řekl horolezec rozjařeně.
„Jo… zkusím to s váma. Kudy se dá odsud dostat na nejbližší Point?“
„Pojedete furt po Pratt Street až na konec.“
„Nebude neprůjezdná?“
„Pratt Street je jedna z mála, která průjezdná je. U univerzity, která stojí celá, zahnete doleva a jste na Brown Pointu.“
„Díky. Zítra nashle.“
67.
O půl páté ráno jsem byl u závory na Brown Pointu. Než se mi vůbec někdo věnoval, stačil jsem poslat SMS Belle: POTŘEBUJI NĚKOHO, KDO PRACOVAL V BALTIMORSKÉM NÁRODNÍM AKVÁRIU. NUTNĚ. DÍKY. A PŘEJI HEZKÝ DEN PLNÝ SLUNÍČKA.
Do postele jsem se dostal po sedmé hodině ranní.
68.
Vstával jsem o půl jedné odpoledne. Vypadalo to, že se začínám adaptovat na noční baltimorský život a stává se ze mě sova. Udělal jsem si kakao, namazal si bagetu s máslem a pustil televizi. Na polovině kanálů dávali pitomosti a na tom zbytku teleshopping pro ženy v domácnosti. Absolutní běs.
Po jedné hodině se mi ozvala madam Agatha, že bude potřeba co nejdříve uzavřít dědické řízení po Lolly, protože banky pochopitelně dělají problémy s uvolňováním peněz z jejích účtů a blíží se přitom doba kvartálního placení daní. Zeptal jsem se jí, jestli to lze uzavřít i bez toho, že by byla známa částka obsažená v NEVERMORE BALTIMORE. Řekla, že snad jo, protože ty peníze stejně nejsou nikde evidované.
„No jo… ale co když se mě daňový úřad bude ptát, kam se poděly ty tři a půl milionu nebo kolik, které čerpala jako půjčku?“
„Řeknete, že nevíte. Jak byste to taky mohl vědět? A já to taky nevím, takže finanční úřad si prostě bude muset trhnout nohou. Ať se klidně zeptají Lolly, co s nimi udělala.“
„Dobrá. Spoléhám na vás, že to nějak ustojíte. Já teda zavolám panu Madrigovi, aby se pokusil připravit nějaký konečný návrh, který bychom mohli předložit soudu ke schválení a potvrzení.“
„No, ten se z toho teda posere.“
„Prosím?“
„Už ho vidím, jak se v tom bude šťourat a říkat, že tohleto nejde a tohle není možné a tamto je proti zákonu a prostě z toho udělá nafouknutou aféru.“
„To nechte na mně. Vysvětím mu, že to prostě musí uzavřít a hotovo. Bude si s tím muset nějak poradit.“
„To jsem na to sama zvědavá.“
„A nebylo by nejlepší, kdybyste se vy dva sešli?“
„Rozhodně nebylo,“ řekla okamžitě.
„Aha… dobře. Takže vy mi připravte nějakou účetní uzávěrku a já zatím připravím jeho.“
„Jasně. A jinak nic nepotřebujete?“
„Díky. Zatím to zvládám.“
Když už jsem měl v ruce Loralinin mobil, zavolal jsem perle z Washington Post, Patricii Hedgesové.
„Dobrý den, tady Linden. Neruším?“
„Dobrý den. Jedu autem po nejrušnější Washingtonské třídě, nemám handsfree ani automatickou převodovku. Ale zkuste to.“
„Budu stručný. Ten plánek národního akvária, co jste mi poslala, je sice skvělý a docela názorný, ovšem pouze v případě, že by to akvárium stálo.“
„Nestojí?“
„Nezbylo z něj skoro vůbec nic.“
„Moment, vyřadím si… mám červenou.“
Počkal jsem chvilku.
„Můžu?“

„Povídejte.“
„Takže bych potřeboval nejlépe nějaké technické výkresy.“
„Technické výkresy?“
„Myslím tím stavební, víte? Projekt.“
„Projekt?“
„Mohl by být někde na stavebním úřadě.“
„To jako myslíte, že kdybych jim řekla, tak by mi ho dali?“
„No, já nevím, kde všude máte jaké známosti… myslel jsem si…“
„Na radnici známosti pochopitelně mám, jenže konkrétně na stavebním úřadě ne.“
„Ale stálo by to určitě za zkoušku. Kdyby to třeba měli v elektronické podobě, stačily by mi pouze půdorysy. Půdorysy všech podlaží. Technické výkresy.“
„Obávám se, že to nepůjde… Ale zkusím se zeptat kolegů v redakci, jestli tam někoho nemají.“
„Jste skvělá.“
„Moment… Musím si zařadit jedničku a potom hned dvojku… čekejte…“
Zase jsem chvilku čekal u něměho telefonu, než se ozvalo:
„Můžete.“
„Říkal jsem, že jste skvělá.“
„Aha… Tak díky.“
„No a pak bych hlavně potřeboval někoho, kdo tam dřív dělal. Nějakého zaměstnance, který se tam vyznal.“
„Jako přímo člověka?“
„Jo… přímo člověka. Ale ne žádného vrátného nebo nějakou ženskou z účtárny. Potřebuju burše, který se tam skutečně pohyboval a dokonale to tam znal. Nejlépe nějakého údržbáře nebo něco takového. Muselo jich tam být zaměstnaných víc než dost.“
„To jistě… V tomhle případě bych možná dokázala být úspěšnější než v tom prvním. Mám totiž spoustu nepravděpodobných známých, kteří mají další nepravděpodobné známé… Zrovna včera jsem se dozvěděla, že jedna z mých kamarádek má… počkejte, budu řadit… no… Tak jedna z těch kamarádek má známého na mysu Canaveral, přímo u obsluhy startovací rampy.“
„V tom případě jí blahopřeji. Ovšem zatím do vesmíru neletím.“
„Jasně. Chtěla jsem tím jenom říct, že se mi možná opravdu někoho takového podaří sehnat, i když o nikom zatím nevím.“
„Výborně. Za jak dlouho?“
„No… bude to chvilku trvat.“
„Jakou chvilku?“
„Já těch kamarádek a kamarádů mám docela dost, takže než se se všemi sejdu…“
„Nemusíte s nimi chodit na kafe. Stačí, když je obvoláte.“
„U některých by to šlo, ale u některých ne.“
„To nechápu.“
„Za prvé by ten hovor byl na dvě hodiny, a za druhé…“
„Dobrá… dobrá, tak kdy?“
„Dejte mi týden… moment, další červená…“
Počkal jsem. Asi vždycky položila mobil na sedalo spolujezdce, zařadila a pak si ho zase vzala.
„Už jsem tady. O čem jsme to mluvili?“
„Říkala jste týden a já už nestačil říct, že týden je úplný nesmysl. Potřebuju ho dnes večer.“
„Dnes večer?“
„Jo.“
„Tak to jste se úplně zbláznil.“
„Do setmění. Do půl desáté musíme být u závory.“
„Prosím?“
„Chci být dnes večer o půl desáté u vjezdu do Baltimore a chci ho mít vedle sebe.“
„Panebože… vy jste cvok…“
„Možná. Ale jinak to nejde.“
„Vy jste fakt cvok. Jak ho asi chcete dostat do Baltimore?“
„Cože?“
„No to si fakt myslíte, že ho tam s vám pustí?“
Zarazil jsem se. Sakra, to mě nenapadlo. Fakt jsem cvok. Bylo jasné, že ho tam nepustí, takže celý tenhle

nápad je úplně k ničemu. Do prdele.
„Říkal jste něco?“
Ona snad uměla číst myšlenky.
„Ne… Promiňte. Máte naprostou pravdu. Nashledanou.“
Hodil jsem mobil vedle sebe na sedačku a zabořil se do tygřích chlupů. Byl jsem v koncích.
69.
Kolem čtvrté volala Belle.
„Ještě sháníte někoho z toho akvária?“
„Jasně že jo,“ řekl jsem s nadějí v hlase.
„Mám kluka, který tam byl troje prázdniny na brigádě.“
„Skvělé. Měl by dnes večer čas?“
„Čas by možná měl, ale moc se mu tam nechce.“
„Jak nechce?“
„No… mám dojem, že má strach.“
„Z čeho proboha?“
„Z vyvřelin.“
„Cože?“
„Je tam totiž hodně vyvřelin. Skoro se to tam jimi hemží.“
„Ničeho jsem si nevšiml.“
„To se teda divím… Je totiž fakt, že celá ta severozápadní část je těma vyvřelinama obydlená daleko víc než celý zbytek.“
„Byl jsem tam včera. Byl jsem až u toho akvária. Je celé zřícené…“
„A tam nebyly žádný vyvřeliny?“
„Ale možná jo. Ale nepřipadalo mi, že by jich bylo víc než jinde.“
„Je jich tam víc.“
„Sakra, tak ho nějak ukecej.“
„Už jsem to zkoušela.“
„No a?“
„Říkal, že by to možná zkusil. Za sto dolarů.“
„Za stovku?“
„Jo… je to tam prý fakt dost nebezpečné.“
„Dyť jsi mi říkala, že na lidi neútočí.“
„No jo… ale on se bojí.“
„Co tam dělal?“
„Cože?“
„No co dělal na té brigádě v tom akváriu?“
„Staral se tam o trávníky a tak.“
„Takže venku.“
„Jo.“
„To je mi na nic. Potřebuju někoho, kdo se vyzná uvnitř.“
„On dělal jenom venku.“
„Tak ho ode mě pozdravuj. Nepotřebuju ho.“
„Tak jo. Chcete, abych se ptala ještě dál?“
„Jasně. Ale potřebuju někoho zevnitř, nejlépe někoho, kdo dělal u žraloků.“
„Zkusím to…“
„Díky.“
Položil jsem mobil do tygřích chlupů a šel si nalít panáka. Neviděl jsem to moc dobře. Možná jsem se moc namlsal tím prvním jednoduchým úkolem a myslel si, že to všechno bude v pohodě. Tohle teda na žádnou pohodu určitě nevypadalo. Naopak. Bylo to absolutně v hajzlu.
70.
Ve čtvrt na deset jsem byl na Brown Point. Musel jsem deset minut počkat, než se rozsvítí reflektory na strážní věži a obsluha mě pustí dovnitř. Dnes ráno jsem se snažil co nejlépe si zapamatovat cestu, takže teď by to neměl být problém.
Ve tři čtvrtě na deset mi zatarasily cestu první vyvřeliny. Vlastně nezatarasily. Ale byl to průvod asi deseti nebo dvanácti bytostí, které se najednou vynořily z jednoho temného opuštěného domu a pomalým kymácivým pochodem v zástupu přecházely ulici. Byl to panoptikální výjev něčeho jako pohřební průvod.

Všechny na sobě měly staré špinavé hadry a většina z nich dlouhé kabáty skoro až po zem, zatímco další pak děravé svetry a jedna dokonce fragment dámských šatů, přestože to byl prokazatelně chlap. Na to, jak byl teplý až horký večer, byly do těch hadrů zamuchlané skoro celé, snad aby jim nebylo vidět vůbec nic z toho zvláštního těla. Některé měly na hlavě klobouky, jiné třeba ovázaný ručník jako turban, další šátek, baseballovou čepici a jeden měl na očích potápěčské brýle, zatímco další obyčejné sluneční s jedním rozbitým sklem, takže jeho zakalené oko za plastovou obroučkou stejně prozrazovalo, že jde o vyvřelinu.
Ale nebyly to jen oči. Byl to celý způsob jejich chůze, který průvod usvědčoval z toho, že není normální a že ho netvoří normální zdravé lidské bytosti. Pohybovaly se pomalu, rozvážně a jakoby velmi nestabilně, kývaly se ze strany na stranu jako hokejisti a působily naprosto démonicky. Už mi nedělalo takový problém spojit si ta zvláštní stvoření s démony a chápal jsem, proč je za ně někteří místní lidi považují. Byly opravdu fascinující, tajuplné a nepřirozené.
Počkal jsem, až se celý ten panoptikální průvod přesune na druhou stranu ulice, kde pokračoval dál po chodníku podél baráků. Opatrně jsem se rozjel. Po třiceti metrech byl totiž chodník zatarasený sutí z polozříceného baráku, kterou ten husí průvod bude muset znovu obcházet a já bych zase čekal, než mi prapodivná hadrová housenka uvolní cestu. Předjel jsem je a mířil dál k baltimorskému národnímu akváriu.
71.
Tentokrát jsem tam přijel ze strany, jako minule ten kluk v horolezecké soupravě s lany kolem těla. Sting. Objížděl jsem pomalu zbořeniště a zkoumal, kudy by se dalo dostat dovnitř, ale vypadalo to naprosto neproniknutelně a neprůchodně. Hromada oceli, betonu a skla, místy až do výšky šesti metrů. Někde za druhou hromadou jsem zahlédl k obloze čnící zbytky konstrukce jehlanu, který kdysi asi býval opláštěný sklem.
Všiml jsem si u chodníku opuštěného kabrioletu. Chtěl jsem pokračovat co nejdál, ale zastavila mě asi dvoumetrová propast se zubatými okraji, vedoucí napříč ulicí. Pochopil jsem, proč byl ten kabriolet zaparkovaný právě tady. Dál to nešlo. Postavil jsem to za něj, vystoupil z auta a zamkl ho. Přešel jsem na druhou stranu ulice, abych se přesvědčil, jestli tam ta průrva není menší a nepůjde třeba přeskočit, ale nebyla. Naopak byla ještě větší. Takže buď zpátky, nebo se zkusit dostat do akvária po těch hromadách.
Ze stínu vedlejšího vchodu vystoupila nějaká postava a za ní další, menší. Instinktivně jsem stiskl glocka v kapse kalhot. Byl to ovšem včerejší horolezec, Sting. V ruce měl nějaké dva klacky, na konci omotané hadrama.
„Už jsem myslel, že budeme muset jít sami. Chtěl jsem počkat ještě deset minut a pak to vzdát," řekl a podával mi ruku, kterou mi včera přes tu propast podat nemohl. Stiskl jsem ji a řekl:
„Dobrý večer."
Teprve teď jsem si ho mohl konečně lépe prohlédnout. Mohl mít něco kolem třiceti, vlasy ostříhané na ježka, vysoké čelo a vystouplé lícní kosti, široký dobrácký úsměv. Celkově sympatický dojem.
Pak jsem se tázavě podíval na jeho společníka.
„To je Mario, obsluha čističky," řekl Sting, když si všiml mého pohledu.
„Vyzná se tu?"
„Tvrdí, že jo. Co vy?"
„Ani ťuk. Sice mi bylo nabídnuto, že mi seženou někoho z Washingtonu, než jsem si uvědomil, že bych ho sem asi stejně nepropašoval. A tady zatím mé kontakty nejsou tak velké, aby se mi někoho podařilo sehnat."
„Nevadí. Jedeme padesát na padesát, jak jsme se dohodli včera."
„Co ty klacky?" zeptal jsem se a ukázal na to, co držel v ruce.
„Louče."
„To budeme pořádat nějakou benátskou noc?"
„Je tu spousta vyvřelin."
„Kvůli tomu ty louče?"
„Přesně tak. Ničeho se nebojí víc než ohně. Jsou absolutně netečné, dokud ve své blízkosti nemají oheň. To na ně platí."
„Cože? Myslel jsem, že se o nich říká, že to jsou démoni ze samého pekla země. Něco jako čerti, takže by naopak měli mít k ohni vztah velmi vřelý. Jsou to vyslanci pekel."
„No vidíte. A nemají… Bojí se ho jako čert kříže."
„Už na vás někdy zaútočily?"
„Nikdy. Ale jistota je jistota… Je jich tu prý opravdu hodně. Ostatně, viděl jsem je už cestou."

„To já taky. Ale vypadaly dost rezignovaně.“
„Jo… pokud tam uvnitř nemají někde svoje hnízdo.“
„Oni mají hnízda?“
„Co já vím?“ řekl trochu nervózně Sting.
Otočil jsem se zase k Mariovi. Byl to asi pětadvacetiletý kluk malé postavy, s černými kudrnatými vlasy, vytahaném tričku s nápisem PUNK a malými brýlemi s kulatými skly. Riflové kraťasy a na nohou kecky.
„Ahoj… já jsem Jerry,“ řekl jsem a podal mu taky ruku. Stiskl mi ji svými dětskými malými prstíky.
„Ty víš, kde tady býval žralok lagunový?“ zeptal jsem se.
„Nevím, kterej byl přesně lagunovej, ale všichni žraloci bejvali na déčku. Nikde jinde žádnej žralok nebyl… tak si myslím, že i ten váš lagunový tam byl.“
„Jo… tak to je dobrá zpráva.“
„Ale nedá se tam dostat.“
„Tak to je zase špatná zpráva. Jak to víš?“
„Byl jsem se tu mrknout hned po tom zemětřesení. Jak to tady všechno dopadlo. Ale všechno je v prdeli. Země to roztrhala a všechno se zřítilo.“
„No všechno asi ne… nějak se tam musí dát dostat.“
„Myslím, že ne, pane.“
Zadíval jsem se na Stinga, protože jsem přestal chápat, proč ho sem tedy vlastně přivedl.
„Hovno… nějak to půjde…“ řekl jenom.
„Musí… protože jestli tam máme nějaký vzkaz, tak ho tam někdo musel dát a ten někdo, kdo si říká Navigátor, se tam musel nějak dostat. Asi to byl někdo, kdo se tu dobře vyzná, což asi my nejsme, ale když se tam dostal on, tak my to musíme zvládnout taky,“ řekl jsem a vytáhl z kapsy informační plánek, který mi včera poslala Hedgesová s fixem zaškrtnutým žralokem lagunovým.
Rozevřel jsem ho a posvítil na něj baterkou.
„Tak mi aspoň ukaž, kde teď jsme.“
Mario se na něj chvilku zahleděl a pak sebejistě řekl: „Teď jsme tady,“ a ukázal na místo na okraji východní části mapky. „Tady jsou medúzy, tady ptačí voliéry, tropický ostrov, podvodní tunel… a tady ti žraloci.“
Podle toho, co říkal, to vypadalo, že je docela v obraze.
„No dobrá. To není zase tak daleko,“ řekl jsem a zadíval se na hromadu železa po své pravé ruce.
„Chce to kousek se vrátit a zkusit vylézt po střeše dětského areálu,“ řekl Sting.
„Kdeže?“
Sting ukázal na mapě dětský areál. Kdyby to šlo, tak už by to opravdu nebylo tak daleko. Tedy pokud je to tam uvnitř průchodné. Mario tvrdil že ne, ale Mario uvnitř nikdy nebyl.
„Souhlas, jdeme na to.“
Vrátili jsme se asi padesát metrů a Sting zahnul mezi dva vzpříčené panely. Rozsvítil si baterku upevněnou na čele. Byl tu průchod, který končil dalším panelem mířícím šikmo k obloze.
„Po tomhle by se dalo vylézt. Zkusím to a až budu nahoře, hodím vám lano.“
„Jasně.“
Sting mi podal louče a začal šplhat po popraskaném panelu.
Využíval každé jeho praskliny k tomu, aby do ní vsunul své prsty nebo špičky speciálních bot, na konci opatřených hřeby. Byl fakt dobrý. Připadal mi jako Spiderman, protože zespodu se ten panel zdál být naprosto hladký. Během pěti minut byl nahoře. Postavil se a jeho temná postava proti horizontu skutečně připomínala Spidermana.
„Vypadá to docela dobře. Opravdu se odsud dá dostat na střechu toho vedlejšího pavilonu, která je sice z poloviny zřícená, ale myslím, že si poradíme. Hodím vám lano.“
Odvázal od pasu lano, zakotvil ho za kus vystupující ocelové výztuže a hodil dolů.
„Lez… Já půjdu za tebou,“ pobídl jsem Maria.
Byl docela šikovný. Šlo mu to rychle. Když byl nahoře, přivázal jsem louče na konec lana, chytil se ho a zapřený nohama o šikmý panel postupoval nahoru. Šlo to blbě, protože jsem měl polobotky, a navíc vymáchané v té mazlavé ropě, takže mi to docela klouzalo. Další zkušenost. Před každým horolezeckým výstupem si očistit podrážky polobotek. Nahoře mi pak Sting pomohl.
„Takže to zkusíme tam na tu střechu a potom už doporučuju dolů.“
„Jestli to půjde,“ poznamenal jsem pochybovačně.
„Pokud ne, tak dál po těch zdemolovaných konstrukcích, kam to jde. Poznáš odsud, kde mohli být ti žraloci?“ otočil se na Maria.

„Ne. Ale směr je jasný. Až budeme u nich, určitě to poznám. Podle střechy. Pokud teda nezůstala zasypaná někde dole.“
„Většinou by střecha měla skončit nahoře,“ řekl jsem.
„Bylo to modré sklo.“
„Cože?“
„Bylo to zasklený modrým sklem,“ oznámil Mario a začal pomalu postupovat po kraji plechové střechy, která byla pokroucená, místy rozlomená a čněly z ní ostré konce kovových nosníků.
„Mám na hovno boty… po tom šikmým plechu to nezvládnu,“ řekl jsem.
„Ukažte,“ otočil se Sting.
Sedl jsem si a zvedl nohu. Vytáhl z batůžku kus hadru a nějakou plastovou láhev.
„Ředidlo…“ řekl, „… když jdu do Baltimore, vždycky s sebou tahám ředidlo. Už se mi to několikrát vyplatilo.“
„Možná až tu budu pošesté, tak ho s sebou budu tahat taky,“ prohodil jsem a nechal si očistit podrážky. Zvládl to během minuty.
Stoupl jsem si a rozhlédl se kolem. Úděsné panorama nasvětlené vzdálenými těžními věžemi. Obraz totální ničivé destrukce. Bývalá turistická chlouba Baltimore, která teď vypadala jako nějaký křehký model ze špejlí a staniolu, zmačkaný vzteklým a zuřivým dítkem. Zmačkaný a zadupaný do země. Nedovedl jsem si představit, jak moc se země pod tím areálem musela rozestoupit, ale kdyby to bylo postaveno z cihel, tak by pravděpodobně všechno zmizelo někde v bezedné propasti. Takhle se ty ocelové konstrukce vzájemně vzpříčily a zůstaly na povrchu, i když ve zdemolovaném stavu. Do země se propadlo asi jenom sklo, kterým byly opláštěny. Sting vytáhl lano s loučemi na konci a zase si ho uvázal kolem pasu.
Vyrazili jsme. Podařilo se nám dostat až na druhou stranu dětského pavilonu, i když to trvalo asi dvacet minut. Boty mi sice neklouzaly, ale přesto to chvílemi bylo dost úděsné, když jsem se musel udržet na plechové střeše nakloněné pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Sting se mě zeptal, jestli nechci jištění lanem, ale odmítl jsem to. Nechtěl jsem vypadat jako úplný měkkýš – obzvláště jako zaměstnanec de Gaullovy vojenské akademie.
Na konci pavilonu se před námi otevřely dvě možnosti. Buď slézt dolů na zem a zkusit pokračovat vnitřkem té demolice – pokud tedy bude průchodná – a nebo jít dál po zborcených konstrukcích a střechách. Sting byl pro druhou variantu, protože k cestě po zemi byl velmi skeptický a tvrdil, že bychom se pak museli vracet a jít stejně horem, kdežto nahoře nic takového nehrozí.
„Hrozí jenom to, že my dva s Mariem to nedokážeme,“ řekl jsem.
„Ale dokážeme,“ podrazil mě Mario a bylo rozhodnuto.
Šlo to ale líp, než jsem čekal, jenom jeden úsek byl rizikový. To když jsme se museli dostat po šikmém příhradovém nosníku vzpříčeném pět metrů nad zemí na konstrukci dalšího pavilonu.
Ale ani v tomhle případě jsem se nenechal jistit lanem, i když mi to bylo zase nabídnuto.
„Čím jste v civilu?“ zeptal se mě Sting, když jsem byl asi v půlce, v tom nejblbějším místě.
„Učitel,“ procedil jsem skrz zuby a pokračoval po čtyřech dál.
„To jste teda docela dobrej.“
„Díky. Ale učím tělocvik.“
„Aha…“
Když jsme konečně byli všichni tři na druhé straně, Mario prohlásil, že pavilon žraloků je ta hrůza vedle. Ukázal přitom na hromadu znetvořených nosníků a hliníkového pláště střechy, ze kterého ještě trčely kusy modrého skla jako nějaké krvelačné zuby.
„Takže musíme dolů teď. Tam už by to pak mohl být problém. Tady aspoň můžeme slézt po té příhradovině.“
„Kam myslíte? Do toho šrotu?“ zeptal jsem se, když jsem se podíval pod sebe.
„Jo. Do toho šrotu… Myslím, že to bude průchodné. Jenom odsud to vypadá jako neproniknutelná pavučina, ale půjde to. Nikdo z nás není žádný tlusťoch, abychom se tamtudy neprotáhli.“
Sting začal slézat po nosníku připomínajícím příhradový sloup vysokého napětí, Mario za ním a já nakonec. Sting pak zmizel v nějaké temné díře a jenom díky poblikávajícímu světlu z jeho čelovky bylo vidět kde.
„Je to v pohodě… Polezte,“ ozvalo se někde z toho šrotu.
Během dalších deseti minut jsme pak všichni stáli na podlaze něčeho, co kdysi bývalo pavilonem želv, jak tvrdil Mario. Nyní hrůzostrašný prostor, v nejvyšším bodě vysoký maximálně tři metry a v ostatních asi metr nebo metr a půl, byl na mnoha místech přepažený zřícenými konstrukcemi, zabořenými do mramorové dlažby, která teď ovšem byla celá poseta spoustou střepů. Působilo to dojmem nízkého

církevního chrámu protkaného sloupovím, v tomto případě však protkaného pokroucenými ocelovými traverzami a příhradovými nosníky. V podlaze zely praskliny, ale zatím nebyla žádná větší než půl metru. Projížděl jsem baterkou kolem dokola po té depresivní spoušti a dokonce jsem zahlédl i dva krunýře poměrně velkých želv. K zemětřesení došlo večer a hlavně v noci, takže pavilon v tu dobu musel být bez návštěvníků. Aspoň jsem v to doufal, protože bych se tu nerad procházel mezi lidskými kostrami.
Také Mario se vyděšeně rozhlížel kolem.
„Copak, nějaký problém?“ zeptal jsem se ho.
„Ne… ne, žádný problém. Akorát že naposledy jsem tu byl, když všechno ještě fungovalo. Támhle byl automat na kávu.“
„Možná tam ještě bude, i když nevím, jestli funkční,“ zapochyboval jsem.
„Pavilon žraloků musí být někde tam,“ řekl Mario a ukázal k neproniknutelné pavučině oceli.
„Aha… no dobrá. Takže kudy?“
Mario s baterkou přešel k místu, které označil za směr ke žralokům a chvilku ho zkoumal.
„Byla tady spojovací chodba a nad ní restaurace. Jenže ta asi zařvala.“
„Jo… je tam ještě sporák.“
„Tudy se tam rozhodně nedostaneme.“
„Jasně. Takže to obejdeme. Potřebujeme vědět, kudy to bude nejlepší.“
„Nejlepší by to bylo přes krokodýly. Teda kdyby nebylo toho zemětřesení.“
„Aha… Krokodýli. Jenže bylo zemětřesení.“
„Pod podlahou byly betonové koridory, kterýma vedly všechny ty trubky, možná…“
„Zapomeň na to,“ řekl Sting. „Jestli je to tu roztrhaný, tak budou roztrhaný i ty koridory. Poplazíme se hodinu nějakým pitomým koridorem a pak zase zpátky. Nikam do podzemí nelezu… Jestli se tam máme nějak dostat, tak buď po terénu, nebo horem. Pod zem ale nelezu.“
„Rozumná myšlenka,“ prohodil jsem a posvítil na pravou stranu.
„Co tudy?“ zeptal jsem se.
„Jo… Možná. Arktické ryby. Možná by to tudy šlo, teda jestli zůstal aspoň ten dvůr s blokem klimatizace.“
Sting vykročil oním směrem. Museli jsme obejít dvě místa s totálně zřícenou střechou a pak se protáhnout pod ani ne metr širokou průrvou, z jejíhož stropu trčely zaklíněné ostré hrany tlustého skla. Dostali jsme se na dvůr – teda na místo, kde asi kdysi dvůr býval, ale teď to nebylo znát, protože do něj byla zřícena další spousta okolních staveb, z nichž část zůstala zaklíněná kus nad ním, takže tvořila jakýsi deformovaný kubistický strop celého prostoru.
Samotný dvůr pak působil stejně jako interiér další stavby, jen s tím rozdílem, že na podlaze nebyla dlažba, ale udusaná hlína, která nejspíš kdysi bývala trávníkem. Prolezli jsme pod nějakým dřevěným trámovím, které mi v té kovové struktuře přišlo vysoce nepatřičné, a ocitli se v dalším prostoru, který už tak poničený nebyl a který opravdu působil jako dvůr, protože bylo vidět hvězdy na obloze a další zřícené pavilony kolem. Mohl být velký dvacet na dvacet metrů, přičemž polovina byla zatarasena zřícenými konstrukcemi.
„Tady bývala Neptunova kašna,“ řekl Mario a ukázal na hromadu kamení a betonu uprostřed.
„Krásná…“ zhodnotil jsem jenom a rozhlédl se kolem.
Vyvřeliny.
Věděl jsem to ještě dřív, než jsem je zahlédl. Registroval jsem koutkem oka jenom jakýsi slabý pohyb a už z toho mi bylo jasné, že jde o vyvřeliny, aniž bych si to dokázal nějak zdůvodnit. Vynořily se zhruba asi deset metrů napravo od nás, jako by skutečně vyrostly z hromady suti. Jakoby opravdoví démoni objevivší se z nitra země, mýtičtí duchové přivolaní a zhmotnění nějakým zaklínadlem. Bylo jich asi šest. Udělaly pár kroků směrem k nám a pak se zastavily. Zase ty hadrové oděvy kombinované ze všeho, co našly v kontejnerech, znovu ty klátivé a jakoby nekoordinované pohyby, opět rozmazaný a zakalený pohled a přehlídka nejrůznějších znetvořenin na jejich tělech, od přirostlých uší, srostlých prstů na rukou nebo nepřirozeně vyboulených kolen omotaných záclonami.
Mario i Sting zůstali stát jako přimrazení, zatímco já si všiml dalšího pohybu asi dva metry od těch vyvřelin. Ze stínu vystoupil chlápek v černé pomačkané košili, vysoký možná dva metry a s váhou určitě přes sto kilo. Prošedivělé vlasy a ruce ležérně v kapsách plandavých kalhot. Přes oči měl černou pásku se dvěma vystřiženými otvory po vzoru Zorro mstitele. Vypadal docela komicky, jako by si snad odskočil z Halloweenu. Hned za ním se pak objevili dva výrostci, prokazatelně z místních zdrojů – alespoň soudě dle oděvu, tvořeného umaštěnými riflemi a vytahanými tričky. Jeden z nich měl vlasy stažené do culíku a na bradě strniště, o kterém si asi myslel, že dodá jeho dívčímu obličeji mužnější vzhled. Druhý byl skoro holohlavý a na nohou měl kanady, zjevně příslušník nějakých skinheads. Oba dva měli v rukou železné

tyče.
„Zhasni tu baterku, vole…“ řekl ten dvoumetrový Zorro a Sting poslušně vypnul světlomet, kterým si na něj svítil. Vytáhl jsem z kapsy mobil a mrkl na displej, abych diskuzi, ke které se evidentně schylovalo, vedl správným směrem. No jasně: HRÁČ.
A pak jsem si teprve uvědomil, že vedle mě stojí Sting, takže informace asi nebude moc relevantní. Dvoumetrák vytáhl svůj mobil a podíval se na něj. Jeho mobil byl taky žlutý a podle jeho úsměvu jsem poznal, že přece jen to bude taky hráč.
„No vida… takže pánové se taky přišli podívat na žraloka,“ řekl hlubokým hlasem a schoval mobil zpátky do kapsy. Mrkl jsem na vyvřeliny. Jen tam netečně stály a zíraly na nás svými mrtvými zakalenými pohledy. Dvoumetrák si z nich nic nedělal, jako by snad patřily k němu. Začal jsem uvažovat o tom, že tomu tak asi opravdu bude. Vůbec si s nimi nelámal hlavu, zatímco Sting byl evidentně vyděšený. Mario se zatím držel.
„Vy už jste ho viděl?“ zeptal jsem se, aby si nemyslel, že s ním nechceme konverzovat.
„Neviděl. A vy?“
„Zatím taky ne.“
„A ani neuvidíte,“ řekl a zařehtal se vlastnímu vtipu. Nejspíš si asi myslel, že je to dobrý vtip. Nebyl, protože nikdo z nás se tomu nezasmál. Vrtalo mi hlavou, kudy se sem dostal. Určitě nešel stejnou trasou jako my, takže je tu asi víc způsobů, jak se dostat do téhle demolice. Možná to tu jeho domorodí průvodci znají lépe než náš Mario.
„Vy jste Garimaldi,“ řekl téměř neslyšným hlasem Sting.
„Jo… správně. Jasně že jsem Garimaldi. Předpokládám, že z toho odvodíte svůj další program.“
Sting jenom bezmocně rozmáchl rukama a řekl:
„Tak jo… Nic se neděje. OK. Jdeme zpátky,“ řekl a otočil se směrem, odkud jsme přišli.
„Moment…“ vložil jsem se do hovoru, který ten Zorro i Sting asi považovali za ukončený. „Jak zpátky? Ještě jsme toho žraloka sakra neviděli.“
„Neblbněte a pojďte zpátky,“ řekl zase Sting se strachem v očích. Mou jedinou dedukcí bylo, že ten Garimaldi je asi vládcem všech vyvřelin v Baltimore, a proto z něj má Sting takový strach. Jenže pak jsem si uvědomil, že Garimaldi vytáhl žlutý mobil, takže to žádný vládce vyvřelin být nemůže, že to je jenom náš spolusoutěžící. Sakra.
„Tak moment…“ řekl jsem znovu a pokračoval: „Já to hraju teprve týden, takže asi nejsem dostatečně informován, ale když mi Nápověda sděloval pravidla, tak o žádném Garimaldim nemluvil.“
„A vy jste kdo?“ zahřměl dvoumetrový Garimaldi.
„Jerry, pane… Jsem Jerry.“
„Kurva, kde se tady vzal nějaký zasraný Jerry?“ zařval na mě.
„Je místo Yamylly,“ pronesl Sting lokajským hlasem.
„To došlo dnes v noci ke změně pravidel, nebo o co jde?“ zeptal jsem se zase klidně a otočil se na Stinga, který pomalu začal ztrácet nervy. Celý se třásl.
Dvoumetrák s obličejem Zorra se zase zařehtal:
„Ne… pravidla jsou stejná od samého začátku. Ale vypadá to, že vám je bude muset ještě váš kolega poněkud doplnit.“
Znovu jsem se otočil na Stinga.
„Tak v čem je sakra problém? Máte mi doplnit pravidla…“
Horolezec přistoupil ke mně a naklonil se k mému uchu. Šeptal tak hlasitě, že to muselo být slyšet až ve Washingtonu:
„Garimaldi je nejsilnější hráč. Bude dobré se mu uklidit z cesty. Je schopen klidně porušit pravidla. Nelze s ním soupeřit. Je to neoficiální král hry… Je potřeba se stáhnout a počkat, až tady skončí. Hlavně mu v ničem neodporovat.“
„Jdi do prdele,“ řekl jsem taky pološeptem, ale tak, aby to Zorro slyšel.
„Vypadá to, že tvůj přítel má nějaké pomalejší vedení,“ řekl Garimaldi a vytáhl z kapsy velkou tmavou armádní pistoli.
„Říkal něco o tom, že jsi schopen porušit pravidla, ale tomu já nevěřím,“ houkl jsem na něj.
„Správně… Správně. Je dobře, že tomu nevěříš. Byl bych moc nerad, kdyby sis myslel, že porušuju pravidla. Ještě nikdy jsem to neudělal a jestli to tvůj přítel tvrdí, tak je sprostý lhář. Nikdy neporušuju pravidla,“ řekl, přešel k jednomu z buršů v tričku a podal mu pistoli.
„Tady René ovšem žádnými pravidly vázán není, Jerry.“
„Stejně jako já vůči nějakýmu posranýmu Renému,“ oznámil jsem, vytáhl z kapsy glocka a namířil ho

klukovi přímo na hlavu. Vyděšeně na mě zíral.
„On nevystřelí, René, neboj…“ řekl s úsměvem na rtech sebevědomý Zorro a já stiskl spoušť.
Byl jsem instruktorem ve střelbě z ručních zbraní na jedné z nejprestižnějších vojenských akademií, takže ani v tom přítmí jsem nemohl minout přesně to, co jsem chtěl. Kulka z mého glocku prolétla rychlostí devět set metrů za vteřinu Reného nohou, roztříštila mu holení kost a zaryla se do země deset metrů za ním. Klesl jako podťatý a teprve potom začal křičet. Zorro na mě zíral průhledy ve své pásce přes oči a i přes ni bylo vidět, že těm očím nevěří. Vyvřeliny se pohnuly směrem k nám. Že by přece jenom vládce vyvřelin? Ale to už se vzpamatoval i Sting, zapálil jednu z loučí, která vzplanula tak rychle, že mu skoro popálila ruku, a hodil ji mezi ně. Rozutekly se neohrabanými kymácivými pohyby a Mario uskočil na stranu mezi změť traverz. Vyděšený Sting se tam stáhl za ním.
„Tos posral, Jerry,“ řekl jen Zorro a shýbl se pro pistoli, kterou postřelený burš upustil.
„Ne… pouze jsem se přizpůsobil tvým pravidlům.“
Zorro strčil pistoli do kapsy, čímž jsem považoval naši rozmluvu za skončenou. Dal jsem do kapsy i svého glocka. Přešel jsem k průrvě, ve které zmizeli dva mí společníci, ale přitom jsem pořád sledoval Garimaldiho. Nevěřil jsem mu.
„Tos fakt posral…“
„Hlavně se z toho neposer ty,“ přistoupil jsem na jeho slovník a odkráčel ze scény.
72.
Našel jsem je asi po dvaceti metrech prolézání ocelovou pavučinou. Oba byli rozklepaní.
„To jste možná přehnal,“ řekl Sting a byl celý zadýchaný.
„Hovno… Nic jsem nepřehnal. On vytáhl pistoli jako první.“
„Teď se musíme nějak dostat zpátky.“
„Kam zpátky, sakra…? Ještě jsme tady neskončili.“
„Cože? Vy chcete pokračovat?“
„O tom nepochybuj.“
„Já už nikam nejdu. Jenom zpátky.“
„Nekecej. Ten Garimaldi je teď vyděšený víc než my. Vyvřeliny se mu rozprchly, má na krku postřelenýho poskoka a navíc už ví, že se nebojím střílet. Je v prdeli, slyšíš? Je prostě v hajzlu. Takže teprve teď máme volný prostor a můžeme to dokončit. Nelezu tady už přes dvě hodiny jenom proto, abych to teď celé vzdal a jel zpátky domů. Musím vidět toho žraloka. Co ty na to, Mario?“
„Jasně. Taky si myslím, že se stáhl.“
„To si ještě vůči němu nikdo nedovolil,“ řekl Sting.
„Kdo to vůbec je?“
„Říkal jsem vám, že je to král hry, že…“
„Seru na krále hry. Kdo je to v civilu? Co dělá?“
„Nevím. Nikdo ho nezná. Nosí tu pásku.“
„Do prdele. Věřím tomu, že jestli na něj narazila Loraline, tak se taky nenechala zastrašit.“
„Vy myslíte, že by ji mohl mít na svědomí?“
„Co já vím? Ale podle toho, jak se dnes předvedl a jak jsem znával Loraline, tak bych si na to klidně vsadil.“
„Vy fakt chcete pokračovat?“
„Fakt. Tohle bude určitě za drahý peníze. Ty jsi mi pomáhal doteďka, teď nabízím pomoc já tobě. Nabízím ti, že když už jsi mě dovedl až sem, já tě teď dovedu k tomu zkurvenýmu žralokovi, i kdyby tam bylo deset Garimaldiů.“
Sting se zamyslel. Zjevně se mu nechtělo zpátky samotnému.
„Tak jo.“
73.
„Jak to, že tam s ním byly vyvřeliny?“ zeptal se Sting, když jsme podlézali pod další z konstrukcí.
„To nevím, ale slyšel jsem, že Loraline taky znala někoho, kdo to s nimi uměl. Prý se s nimi dá vyjít, ale asi to nedokáže každý. Garimaldi nejspíš jo.“
Nepokračovali jsme přes dvůr, kde se ještě pořád mohl vyskytovat král hry, ale zkusili jsme okliku, o které Mario tvrdil, že by měla vést do rybářského muzea, sousedícího s pavilonem žraloků.
Ze změti traverz, plechu, válcované oceli a čtyřhranných ocelových profilů jsme prolezli do dalšího prostoru, ve kterém se dokonce dalo vzpřímeně postavit. Sting stál v hromadě střepů a svítil kolem sebe. Polozřícený sál byl protkán tlustostěnnými skleněnými tabulemi, jejichž zbytky trčely ze země jako ostré drápy obludného obra. Před zemětřesením asi tvořily stěny velkých akvárií, které popraskaly, vylámaly se

z nosných profilů a některé se roztříštily úplně. Z jiných zůstaly jen fragmenty prostupující zlověstně prostorem jako nože gilotin. Místy to připomínalo zrcadlové bludiště v poněkud hororovém vydání. Podlaha byla poseta pískem smíchaným se střepy skla a kameny a zahlédl jsem dokonce dvě nebo tři kostry velkých ryb. Pár měsíců po té katastrofě tu musel být příšerný zápach, jenže ten byl teď přehlušen zápachem ropy, kterou byly naplněny až metrové praskliny v podlaze.
„Tohle bylo oddělení delfínů," oznámil Mario a také svítil kolem sebe. Kužely světel z našich tří baterek se odrážely a lámaly na zbytcích skleněných tabulí a připomínaly tak laserovou diskotéku.
„Odsud vedl skleněný tunel…" pokračoval Mario, „… kolem kterého byla všude voda, kde plavaly ty ryby. Tím podvodním tunelem se procházelo do expozice žraloků. Byla někde tamhle," řekl a ukázal světlem baterky. Žlutý kužel přejel přes změť pokroucených traverz a skla. Totálně neprůchodné.
„Jak byl dlouhý? Myslím ten tunel."
„Moc ne… Možná deset metrů. Už je to kousek. Musí to být tam za tím šrotem."
„Budeme to muset obejít, tudy se určitě nedostaneme. Co bylo tady vedle?" zeptal se Sting a posvítil na průrvu mezi zborcenými nosníky vedoucími někam do tmy.
„Kuchyně. Teda kuchyně pro ryby. Taková přípravna, kde se chystaly obložené mísy pro všechny mořské miláčky."
„Takže tudy by se tam dalo taky dostat?"
„Jasně," řekl Mario a vydal se k otvoru.
„Jo… vypadá to, že to půjde."
Zmizel někde pod vzpříčenými ocelovými nosníky a Sting ho následoval. Já šel jako poslední. Asi dva metry jsme museli dokonce lézt po čtyřech a když jsem se konečně vynořil v dalším prostoru, který umožňoval vzpřímení, zůstal jsem stát na místě a civěl na totéž, na co mí dva průvodci.
Stěny velké místnosti byly obloženy bílými kachličkami, z nichž většina teď byla sloupaná nebo popraskaná. Levá část stropu totálně zřícená a propadnutá dovnitř, druhou držely dva hodně popraskané železobetonové sloupy s obnaženou výztuží. V levém rohu vyrůstaly ze země dvě betonové nádrže, každá tak na čtyři kubíky, jejichž čelní strany byly zborcené… a v nádržích bylo něco, na co Sting s Mariem svítili a co nebyli schopni pochopit, stejně jako já.
Byl to zvláštní olejovitý rosol, jenže byl živý. Nepatrně pulsoval v podobně pravidelném rytmu, jako když člověk dýchá. Vypadalo to jako padesátikilová placka z milionu žvýkaček, ze které ale místy vyrůstaly podivně vytvarované výběžky, přičemž jeden z nich mi dokonce připomínal lidskou ruku i s prsty, zatímco jiný vypadal jako zvířecí čumák. Viděl jsem všechna čtyři pokračování Vetřelce, který mě okamžitě napadl, ale tohle bylo přece jenom trochu jiné. Tohle ho připomínalo jenom tím hnusným odporným slizem, protože jakákoliv konkrétnější podoba tomu chyběla. Bylo to beztvaré jako hrnec hrnčířské hlíny, ve kterém se někdo pokoušel vymodelovat kus nějaké končetiny, ale pak to vzdal a nechal ji nedodělanou. Místy to dokonce připomínalo mírně bublající gulášovou polívku.
Všichni tři jsme na to zírali, neschopni jakéhokoliv pohybu, takže jsme si ani nevšimli, jak se z pravé strany odněkud z té hromady suti vynořily dvě obrovité postavy. První jsem si jich všiml já. Posvítil jsem na ně baterkou a hned ji zase sklonil k zemi, protože si obě zaclonily oči. Nebo aspoň ty podivné díry, kde bych čekal oči.
„Kurva… máme tady společníky," řekl jsem chladnokrevně klidným hlasem, odpozorovaným od Bruce Willise ze Smrtonosné pasti. Vzápětí mi ale došlo, že jsem to viděl jenom ve francouzském dabingu a že možná ten Willis v originále tak klidný nebyl. Šťouchl jsem do Stinga. Otočil se také tím směrem a baterka mu skoro vypadla z ruky.
„Jenom klid… klid a žádné prudké pohyby," pokračoval jsem ve francouzském dabingu Bruce Willise.
„Vyvřeliny…" hlesl jenom Sting a stál tam jako dokonalá mramorová socha vytesaná někdy před tisícem let. Taky Mario se otočil k nim a posvítil na ně.
„Zhasni tu baterku, sakra!" okřikl jsem ho.
Poslechl okamžitě.
Obě postavy musely mít určitě hodně nad dva metry, a zatímco jedna měla na sobě jenom lehký pomačkaný baloňák na holém těle, druhá byla úplně nahá. Ten s baloňákem měl v ruce těžkou, asi metrovou ocelovou traverzu, která mohla vážit ke třiceti kilům. Druhý neměl nic. A byl na něj šílený pohled.
Poprvé jsem viděl tělo toho, čemu místní říkali vyvřeliny. I přes přítmí vypadal příšerně. Skutečně jako kdyby prošel nějakým šíleným požárem, jako by snad to jeho tělo bylo celé ohořelé, ale nebylo zničeno úplně a nové buňky začaly nahrazovat spálenou kůži a tvořily tak úplně odlišná místa na jeho deformované kůži. Jako by z něj vyrůstaly nějaké zhoubné nádory, pohlcující původní spálenou pokožku.

Jeho deformace se ovšem netýkala jen kůže, ale taky samotných údů, protože ruce měl nepřirozeně dlouhé, snad jako orangutan, a na pravé, kterou jsem mohl zřetelně vidět, měl jenom čtyři prsty.
Byl to člověk. O tom nebylo pochyb. Člověk, kterého napadla nějaká doteď neznámá nemoc, nějaký cyklon B nebo vylepšený yperit. Něco jako člověk po atomovém výbuchu zasažený radiací, která ho nechala žít, ale za hodně krutou cenu. Ten v tom baloňáku výhružně zavrčel. Nebylo to lidské zavrčení, spíš psí.
„Jen klid," řekl zase nadabovaný Bruce Willis mými ústy, aby náhodou mí společníci neudělali něco nepředloženého, i když v tu chvíli jsem ani já sám nebyl moc klidný. Ale byli jenom dva, i když více než dvoumetroví, zatímco my byli tři a já měl v kapse glock.
„Projdeme pomalu nalevo těmi vyvrácenými dveřmi… kolem nádrží s tím hnusným rosolem… Nechceme vám ublížit," řekl jsem, aniž jsem tušil, jestli mi ty dvě postavy rozumí, ale doufal jsem, že ano.
Neřekli na to nic, akorát ten v tom baloňáku s ocelovou traverzou v ruce divně cenil zuby, rozprostírající se mu téměř přes celou podivnou tvář. Mario se začal pomalu přesouvat směrem k těm dveřím a halu naplnil skřípot střepů na zemi, po kterých musel jít. Ten bez oděvu se pohnul směrem k nám a prostor najednou prozářila exploze plamenů, jak Sting zapálil svou poslední louči.
Musel mít už v ruce připravené zápalky, protože já vůbec nezaregistroval, že se chystá nějakou takovou blbost udělat. Asi mu to spálilo prsty, protože vykřikl a pustil ji na zem. Ten v tom baloňáku a s milionem zubů v tlamě zvedl tu třicetikilovou traverzu nad hlavu a mně došlo, že ji v příští vteřině hodí po Stingovi. Nenechal jsem ho to udělat. Vyškubnutí glocka z kapsy a namíření jeho směrem mi trvalo jen půl vteřiny. Vystřelil jsem.
Mario skočil do vyvrácených dveří vedle nádrží a Sting se tam kolem mě vrhl taky. Nebylo proč čekat. Udělal jsem to po nich. Ale ještě v tom zlomku vteřiny, těsně před tím, než jsem se otočil, jsem viděl, jak kulka z mé zbraně prolétla baloňákem a pak ramenem ruky svírající traverzu a jak se z té rány rozprsklo do okolí něco černého a olejovitého, co určitě nebyla krev. Jako kdyby měl pod tím baloňákem schovaný igeliťák s ropou nebo něčím podobným. Neměl jsem čas se dívat dál, ale utkvělo mi to v paměti jako další nepravděpodobný hrůzný výjev z nočního Baltimore. Vrhl jsem se do vyvrácených dveří a zkusil je za sebou zavřít, ale byly vzpříčené a nešlo s nimi hnout.
Vzdal jsem to a sledoval dvě mihotající se světýlka někde v chodbě přede mnou. Po deseti metrech jsem narazil na zátaras ze zřícených trámů, kterým se ovšem dalo prolézt na druhou stranu. Udělal jsem to jak nejrychleji jsem uměl, a potom jsem hned asi po pěti metrech narazil na Stinga s Mariem, přitisknutým zády k dalším ocelovým dveřím, které už pochopitelně otevřít nešly. Mario svítil na průrvu ve stěně, ovšem až pod stropem.
„Jsme v hajzlu," řekl vyděšený Sting.
„Blbost… Jen klid… Jestli jdou za námi, tak budou muset prolézt tím trámovím stejně jako my, a to se jim nepodaří. Stačí, když odsud odstřelím prvního z nich. Další už neproleze, pokud ho nevytáhne zpátky. No, a pak odstřelím toho druhého."
„Jo… ale co když jich zavolají dalších deset?"
„Mám čtyřiadvacet nábojů… Nevidím v tom problém. Než by se jich v té pavučině trámů vystřídalo všech čtyřiadvacet, vy budete dávno pryč – a já nakonec taky. Hlavně to chce nezpanikařit. Ostatně si myslím, že nás nebudou pronásledovat. Šlo jim jenom o ten hnus v těch kádích. Je možné, že to byli jejich přátelé. Možná rodinní příslušníci."
„V jakých kádích?"
„Ten hnusný rosol v betonových nádržích. Myslím, že to bylo živé a že to byly nějaké rozpadající se vyvřeliny v pokročilém stádiu rozkladu, které ale ještě pořád žily, protože se mi zdálo, že dýchají."
„Jo… to se mi zdálo taky," přidal se Mario šeptem.
Pak jsme ještě všichni tři chvíli stáli zády přimáčknutí k ocelovým dveřím a ztěžka oddechovali, jako po nějakém maratónu. Vypadalo to ale, že trámovím za námi se nikdo prolézt nepokouší. Všude bylo naprosté ticho.
„To teda ale byla blbost s tou loučí," řekl jsem potom, když bylo jasné, že nás asi opravdu nebudou pronásledovat.
„Asi jo… ale fakt to vypadalo, že nás ten, jak vrčel, chtěl napadnout."
„No, potom už jo… když jsi tam zapálil ten pitomej ohňostroj. Ale kdybychom v klidu vycouvali, tak si myslím, že si nás ani nevšimnou."
„Možná jo a možná ne," řekl Sting uraženě.
„Takže Mario jde první. Vyzvednu tě pod ten strop a omrkni to, jestli se tamtudy dá někam dostat."
„Měl by tam být sklad," oznámil a začal se sápat nahoru.

„Jo… asi vážně byl. Jenže teď je tady všechno jinak.“
74.
Byl tam sklad a byl docela v neporušeném stavu, tedy pokud budete ignorovat půl metru širokou prasklinu v podlaze, roztříštěná okna s prolomenými rámy a zborcené regály, které teď jako jediné držely stropní panely, aby se nezřítily na zem. Mario prolezl jedním z okenních otvorů a my za ním. Ocitli jsme se na volném prostranství mezi velkými hromadami suti, přičemž do jedné z nich ústila obří betonová trouba s asi metrovým průměrem.
„Jestli je ten tunel průchozí, tak jsme u žraloků,“ řekl Mario a ukázal na ni.
„Já už nikam nejdu,“ oznámil Sting a utahaně si sedl na zem.
„Jak nejdeš? Snad to nechceš vzdát – teď, když už před sebou máme poslední pitomou troubu vedoucí přímo k našemu žraloku lagunovému.“
„Můžou v ní být vyvřeliny… nikam nejdu.“
„Nekecej. Když jsi došel až sem, je blbost to vzdát.“
„Seru na to. Seru na zasraného žraloka a na celý Baltimore.“
„No dobře…“ řekl jsem a sedl si vedle něho. Chvilku jsem se díval na černé ústí té betonové trouby a pak jsem řekl:
„Tak hele… tys mně pomohl, že jsi mě vytáhl na tu střechu, že jsi mi očistil boty a že jsi sehnal někoho, kdo se tu vyzná… No dobře. Tak teď ti pomůžu já. Ostatně, jedeme v tom padesát na padesát. Takže já s Mariem tam půjdeme a ty tady na nás počkáš. Já ti pak řeknu, co jsme tam objevili za vzkaz. Prostě co tam ten Navigátor pro nás nechal. Jestli to bude jenom jedna věc a bude konečná, beru si ji já, jestli to bude jenom vzkaz pro další fázi úkolu, dostaneš ho taky.“
„To je proti pravidlům… Nejde to. Musel bych tam jít taky. Jestli je tam Navigátorův vzkaz, tak tam je i čidlo pro čtení našich čipů. Kdybych tam nešel, věděl by to a celý úkol by na mém účtu negoval. Navíc by mi možná ještě mohl něco odečíst za podvod.“
„Aha… tak to mi nedošlo. Takže si to rozmysli. Buď tam jdeš s námi, nebo tady počkáš. A nebo se můžeš sebrat a jít zpátky.“
„Ne… nepůjdu sám zpátky.“
„A nebo tady počkáš, my to prozkoumáme, já si přečtu vzkaz a když to bude v pohodě, tak tam pak vlezeš ty, my tady na tebe počkáme a vzkaz si přečteš taky. A navíc nakrmíš ta Navigátorova čipová čidla. To zní rozumně, ne?“
„To zní na hovno… nikam sám nelezu.“
„Jak myslíš,“ řekl jsem a vstal.
„Jdu s vámi,“ oznámil najednou Sting a taky vstal.
„Konečně nějaká rozumná řeč… Co to bylo za troubu?“ zeptal jsem se Maria.
„Tudy tam tekl umělý vodopád. Je to vodovodní trubka.“
„To teda musel být vodopád jako prase.“
„Taky že byl. Padal z výšky asi deseti metrů z umělé skály do laguny.“
„Jasně… žraloku lagunovému na hlavu…“
75.
Průlez metrovou troubou se ukázal jako bezproblémový, jelikož kromě několika prasklin byla neporušená, přestože musela padat na zem asi z desetimetrové výšky. Ale i při tom pádu asi byla pořád nahoře a nakonec ji zbrzdily konstrukce, co se bortily pod ní.
Expozice žraloků vypadala podobně, jako expozice delfínů. Ze země trčely popraskané pláty tlustostěnného skla, jehož velké střepy se válely i všude kolem. Trčely taky ze stropu, který kupodivu vydržel. Pod nohama nám křupal písek smíchaný se sklem, protože všechno, co bylo původně v těch akváriích, teď leželo všude kolem. Posvítil jsem na dvoumetrovou kostru ryby, vedle které hned ležela nějaká další, ale živočicha, jemuž původně patřila, jsem si určit netroufal. Kočka to ale určitě nebyla.
„Tady byl žralok bílý, pak ještě dva další – jeden se jmenoval Pepa, a pak tu taky byl Cyril. Na toho vašeho lagunovýho si moc nepamatuju, ale asi byl tam na druhé straně…“ řekl Mario, když baterkou prosvítil celý prostor a lovil v paměti, kde co bylo. Na to, že dělal nějakého pitomého údržbáře u pitomé čističky, měl docela přehled. Nedalo mi to, abych se nezeptal:
„Jak to, že když jsi dělal na čistírně, tak víš i kde byla jaká expozice?“
„Noční služby… Ty ryby byly děsně háklivý na vodu, takže technická obsluha tu musela být nepřetržitě. Byly tu vzácný druhy a kdyby se něco zaseklo, tak by to byla nenahraditelná škoda. Proto jsme tu museli být i v noci. No, a já se většinou nudil, tak jsem si tu bloumal mezi těma expozicema.“
Obešli jsme dva ostrovy skel trčící z písku ke stropu. Sting pořád šmejdil baterkou po všech stranách. Asi

čekal, odkud se zase objeví vyvřeliny, které ho snad vyděsily víc než sám Garimaldi. Ovšem kdyby ten blbec nezapálil tu svoji louči, tak mohlo být všechno v pohodě.
Přešli jsme ke stěně, nebo k tomu, co dřív bývalo skleněnou stěnou a z čeho teď trčely jak ze země tak ze stropu jen ostré fragmenty tlustého skla.
„Myslím si, že byl tady," řekl Mario, ale ani to říkat nemusel, protože na tom skle byl bílou barvou napsán vzkaz:
X I [– ODEŠLI NAVIGÁTOROVI.
Zírali jsme na to všichni tři. A nechápal to ani jeden z nás. Přistoupil jsem blíž a vyfotil si to mobilem.
76.
Cesta zpátky nám trvala něco málo přes půl hodiny a probíhala bez problémů. Nelezli jsme tou samou trasou, ale Sting se vyšplhal na jednu ze střech a určil nejkratší směr ven z akvária po zborcených střechách a konstrukcích pavilonů. Šlo to dobře a nenarazili jsme ani na Garimaldiho, ani na vyvřeliny, přestože v jednu chvíli se mi zdálo, že jsem pod sebou zahlédl nějaký pohyb. Ale myšlenkami jsem byl stejně úplně jinde – u toho nápisu na skle. Asi tam šlo jenom o ty tři písmena, která se měla poslat Navigátorovi.
O tři písmena, přičemž to třetí písmenem nebylo. Aspoň na mém mobilu žádný takový znak nebyl. Navigátor zadal úkol, který nešel splnit. Třetí písmeno prostě nešlo napsat. Bylo to postavené na hlavu, totálně ulítlé, stejně jako celá Amerika. Stejně jako moje ségra.
Když jsme se konečně dostali za napůl zřícené zdi baltimorského národního akvária a ocitli se na opuštěné ulici, Sting se mě zeptal:
„Já vím, že jsme se dohodli padesát na padesát jenom pro první část úkolu… ale vy to chápete?"
„Jo… vypadá to, že ten úkol měl jenom jednu fázi. A Navigátor chce poslat ty tři písmena."
„To třetí ale nevypadá jako písmeno."
„Správně. Původně jsem myslel, že je to E, kterému někdo, kdo se tam dostal před náma, umazal prostřední čárku. Ale mrkl jsem se zblízka a určitě tam nic umazáno nebylo. Napsal to tak, jak jsme to viděli."
„To X I můžou být římské číslice. Jako jedenáct."
„Jo… to můžou, ale co ten zbytek?"
„No právě…"
„Možná mu bude stačit, když mu pošleme fotku. Vyfotil jste si to, ne?"
„Jo… to jsem si vyfotil. Ale nemyslím si, že by stál o fotku. Žlutý mobily navíc nemají foťák a ani příjem MMS. Nebude to v tom… Bude to v něčem jiném."
„Rébus."
„Správně. Je to rébus. K jeho objevení byla potřeba odvaha a fyzická zdatnost. K jeho vyluštění bude potřeba mozek."
„Fakt nevíte, co by to mohlo znamenat?" podíval se na mě dětsky prosebným obličejem.
„Fakt nevím. A řeknu ti jedno… Kdybych to věděl, tak tobě bych to řekl. Protože tys mi dneska v noci hodně pomohl."
„Vy mně taky…"
„Já vím. Možná bychom mohli poděkovat i Mariovi."
„Jo… to bychom mohli."
Poděkovali jsme Mariovi a rozešli se ke svým autům. Nevím, kolik mu Sting dal, ale určitě to nebylo málo.

VII.
Kouzlo restaurací a barů
77.
Digitální budík v Loralinině knihovně ukazoval dvě hodiny odpoledne. Asi mi zdejší vzduch svědčí. V Paříži bych tak dlouho spát nedokázal. A nebo to možná dělají ty ropné výpary v nočním Baltimore, které mě tak omámí, že pak mám problémy se z toho probrat.
Sedl jsem si na terasu a sledoval odpolední Washington pod zataženou oblohou, kterou jen místy prosvítalo slunce. Našel jsem v knihovně krabičku Lucky Strike a tak jsem si jednu zapálil, přestože jsem už dva roky nekouřil. Ale řekl jsem si, že jedna mě nezabije, což nebyla pravda. Skoro mě zabila. Točila se mi hlava a k vyluštění rébusu mi to stejně nepomohlo.
Měl jsem za sebou ještě ranní dvouhodinové sezení na internetu, protože se mi nechtělo spát a ten Navigátorův vzkaz mi vrtal hlavou celou cestu zpátky. Přestože jsem měl na sobě téměř dokonalý převlek Sherlocka Holmese, nepřišel jsem vůbec na nic. Ta tři písmena totiž nebylo možné ani zadat do

vyhledávače, protože to třetí prostě na klávesnici nebylo. A když jsem zadal jenom ta první dvě, tak z toho lezly jenom samé blbosti a bylo to vlastně k ničemu. Věděl jsem to, přesto jsem to ale zkoušel. Bylo mi jasné, že třetí znak je pro ten vzkaz prostě klíčový, protože teprve ten z toho dělá nerozluštitelnou hádanku. Jednoduchý a zároveň totálně překomplikovaný rébus.
Odeslal jsem to taky MMS zprávou do Paříže, aby se na to mrkli v našem šifrovacím a dekódovacím oddělení, ovšem ani jim jsem nedával moc velkou naději. Jo, kdyby to byl celý odstavec, nebo aspoň jedna celá věta, možná by s tím něco dokázali. Ale pouze tři znaky… z toho jeden snad ani znak nebyl… Slíbili mi, že se na to aspoň podívají.
Zkoušel jsem také probrat klávesnici na svém notebooku a nastavoval tam i vysoce nepravděpodobné jazyky, abych se přesvědčil, jestli se ten znak v nějakém nevyskytuje. Ale jestli se v nějakém vyskytoval, tak jsem ho neměl notebooku. A nebo když tam byl, tak v něm zase nebylo to X a I. Do postele jsem vlezl kolem osmé hodiny ranní. Po šestihodinovém spánku jsem si ale teď dával poněkud větší šance, kdy na to můj odpočatý mozek možná vrhne jiný pohled.
Napadla mě taky teorie, že to může být ryze americká záležitost, která je místním naprosto jasná a že jenom já ji nechápu. Třeba je to název nějaké skupiny, skupiny XIE, která ve svém logu tu prostřední čárku v E prostě vypouštěla. A všichni ji znají, jenom já ne. Nebo to může být tag nějakého proslulého baltimorského sprejera, který stříkal graffiti po zdech a vagónech. Mohl bych zkusit Lauru.
Byl jsem z toho otrávený a těžká šedivá obloha nad Washingtonem mou depresi ještě zvyšovala. Bylo to k vzteku. Tohle byl fakt těžký úkol už v první fázi a proto mě děsně štvalo, že když jsme se dostali až do centra toho zříceného akvária a dokonce našli ten pitomý vzkaz, tak teď zkolabuju na tom, že ho nedokážu rozluštit. Ve svém výsledku to pak vyjde úplně nastejno, jako bych se na to vykašlal úplně a místo noční dramatické návštěvy panoptikálního akvária si dal nějakou skvělou večeři v luxusní restauraci. Nejlépe s nějakou příjemnou holkou.
U té myšlenky se můj mozek zasekl. Mohl bych zkusit Patricii Hedgesovou. Ostatně tvrdila, že jestli hraju místo Loraline, tak v tom jedeme spolu. Takže by bylo docela spravedlivé, kdybych já vyřešil první polovinu úkolu a ona tu druhou. Sakra. Že mě to nenapadlo dřív. Ať se taky trochu stará ona. Vstal jsem a šel si do obýváku pro mobil. Pak jsem se usadil na tygra a navolil její číslo.
„Dobrý den… tady Jerry Linden.“
„Zdravím vás, pane Lindene. Našel jste toho žraloka?“
„Můžu mluvit? Nebo zase řídíte a pokládáte mobil na sedadlo?“
„Neřídím, mluvte…“
„Žraloka jsem našel.“
„Blahopřeji.“
„Ten váš tip se ukázal jako správný, za což vám děkuji. Vyřešil jsem první část úkolu.“
„Jsem ráda, že jsem vám mohla být nějakým způsobem nápomocna, i když vás musím znovu upozornit, že předpokládám určitou reciprocitu v našem vztahu, takže…“
„Jasně… jasně. Ale ten žralok je jenom první polovina úkolu.“
„Byl tam vzkaz?“
„Jasně, že tam byl vzkaz. A s tím vzkazem bych ještě potřeboval pomoci.“
„Tak mi ho řekněte.“
„Nejde to říct.“
„Cože? To je tak vulgární?“
„Není vulgární. Ale nejde to. Jsou to jenom tři písmena, ale to třetí vlastně není písmeno. Musela byste to vidět.“
„Pošlete mi to e-mailem.“
„Je to něco jako rébus.“
„Rébus?“
„No, já nevím co to je, ale připadá mi to tak. Nedává to žádný smysl.“
„Aha… No, Lolly řešila asi dvanáct úkolů, možná víc, a z toho dobrá třetina se týkala magie.“
„Prosím?“
„Magie… Nemohou to být nějaké magické znaky?“
„Bude nejlepší, když vám to pošlu a vy se na to podíváte.“
„No ale já to otevřu až večer… já teď nejsem u sebe.“
„A kde jste?“
„Myslíte, že to opravdu potřebujete vědět?“
„Ne… nepotřebuji… Tak vám to pošlu na mobil?“

„Jo… pošlete. Ozvu se vám.“
„Díky… Jo, ještě moment… Předpokládám, že se mi ozvete neprodleně.“
„Pokusím se.“
„To budete hodná.“
Odložil jsem mobil. Dával jsem jí docela hodně šancí. Jako novinářka má určitě daleko větší databázi potenciálního hledání. A jestli s Lolly už něco podobného řešila, tak by ji mohlo i něco napadnout. Možná se ty úkoly Navigátora od sebe zase tak moc neliší. Možná už má zavedená určitá schémata a čerpá z určitých oborů, o kterých by toho Hedgesová mohla vědět daleko víc než já.
Poslal jsem fotku pořízenou mobilem v nočním akváriu taky Lauře s prosbou, jestli by ji v souvislosti s těmi třemi písmeny něco nenapadlo. Co kdyby to fakt byla nějaká undergroundová skupina, populární mezi teenagery? Nevím proč, ale přitom jsem si vzpomněl na madam Agathu. Nebo spíše na její prosbu, abych zavolal Madrigovi a pokusil se s ním konečně nějak uzavřít to svoje dědictví. Udělal jsem to hned, protože bych na to zase určitě zapomněl.
„Jste ještě pořád ve Washingtonu, pane Lindene?“ ozval se jeho rozšafný hlas.
„Jo… furt tvrdnu ve Washingtonu. Madam Agatha navrhuje uzavřít to moje dědictví a podat co nejdříve návrh k soudu, protože banka zablokovala Loralininy účty, ze kterých bychom ale prý měli zaplatit nějaké daně, či co.“
„Cože…? Vždyť jste říkal…“
„Agatha vám vyčíslí současný stav – tedy aktuální stav k datu jejího úmrtí, kam žádnou pitomou soutěž zohledňovat nebudeme.“
„No, ale co ta půjčka od bank?“
„Zapomeneme na ni.“
„Vy jste se zbláznil!“
„Nezbláznil. Loraline si prostě půjčila peníze a potom zemřela. Nikdo neví, co s nimi udělala.“
„To asi nepůjde.“
„Ale půjde. To je prostě realita.“
„No, jenže co když je vy potom vyinkasujete?“
„V to doufám… ale to neřešte, pane Madrigo, prostě…“
„Jak neřešte? Co když mě pak zavřou za…“
„Nezavřou. Vy dostanete prostě podklady, na základě kterých to uzavřete, a hotovo. Ty podklady vám podepíšu já. Nic jiného prostě nevíte a o nic jiného se ani nezajímejte. My to potřebujeme mít uzavřené.“
„Na to přišla ta šílená Agatha… že jo…“
„Jo… ale jinak to stejně nejde. Uděláte to pro mě?“
Na druhé straně bylo chvilku ticho. Nebylo možné odhadnout, zda vážený pan Madrigo bojuje se svým svědomím, nebo si jenom odskočil na záchod. Potom se ozvalo:
„No, zkusím to nějak udělat, ale zatím to moc dobře nevidím.“
„Děkuji vám, pane Madrigo. Požádám madam Agathu, aby vám poslala tu účetní závěrku včetně soupisu veškerého majetku.“
„No, ať to pošle… pak se uvidí.“
„Díky.“
Chtěl jsem odložit mobil, když se mi rozezvonil v ruce. Stiskl jsem PŘÍJEM.
„Hedgesová.“
„Výborně. Neříkejte mi, že jste na to už přišla.“
„Nepřišla.“
„Aha…“
„Slíbil jste mi, že se mnou zajdete na večeři. Že si dáme rybu.“
„To jsem fakt říkal?“
„Jo. To jste říkal, když jsme mluvili o té reciprocitě.“
„Jo… možná ale jsem vás taky upozornil, že mám teprve polovinu úkolu.“
„Spojíme příjemné s užitečným.“
„Nepochybuji, že to příjemné jste schopna bez problémů zajistit, ale zatím tam nějak postrádám to užitečné.“
Zasmála se. Měla příjemný smích.
„Myslím, že v tom fakt bude zase nějaká magie.“
„V čem?“
„V tom vzkazu.“

„Proč myslíte?“
„Nevím… Řekněme ženská intuice.“
„Já to ale musím co nejdříve odeslat.“
„Myslím si, že to nebude zase tak jednoduché, aby to polovina soutěžících odeslala před vámi. Bude v tom nějaká finta a rozhodně to nebude jednoznačné. Navrhuji navštívit Lorna.“
„Lorna?“
„Jo… Lorna.“
„To je čestný předseda svazu křížovkářů?“
„Je to mág, astrolog, alchymista…“
„Démonolog…“
„Možná taky… parapsycholog, kinetické jevy…“
„Lidový léčitel…“
„Správně… Lolly za ním byla několikrát… A dvakrát jí rozluštil vzkaz.“
„Takže nemá stoprocentní úspěšnost.“
„Má. Pokud je to z jeho oboru. Lolly za ním byla čtyřikrát, z toho byl dvakrát úspěšný. Třetí případ se týkal nějakých vědeckých chemických struktur a ten další byla početní hříčka. Ale pokud se to týkalo magie, byl stoprocentní.“
„A vy si myslíte, že by mohlo.“
„Zatím mě nenapadlo nic jiného a mí kolegové v práci jsou z toho taky bezradní. Možná to bude něco úplně jiného, ale než se pustíme dalším směrem, navrhovala bych návštěvu u Lorna. Nic tím nepokazíme, jenom zúžíme okruh dalšího pátrání a luštění.“
„Souhlas… Co kdybych mu to poslal hned e-mailem?“
„Nemá e-mail.“
„On nemá e-mail?“
„E-mail ani mobil. Má jenom klasický telefon s dráty v zemi. Jakékoliv bezdrátové spojení a elektromagnetické vlnění ruší všechny jeho entity, se kterými komunikuje pomocí mimosmyslového vnímání.“
„Panebože.“
„Takže pouze osobní návštěva.“
„Kde a kdy se sejdeme?“
„Goift Avenue, Coburn Crystal Hall.“
„To je restaurace?“
„To je nový velký administrativní objekt Coburnova impéria, který se dnes slavnostně otevírá.“
„Takže tam je nějaká restaurace?“
„Určitě ano. Ale já tam budu na té slavnostní recepci pořádané k jeho otevření.“
„To jste pozvána na slavnostní otevření nějakého baráku?“
„Ano… pracovně. Vyslala mě tam naše redakce.“
„Aha… no a co já s tím?“
„No, myslela jsem, že bychom se tam mohli najíst, já tam splním své profesionální povinnosti a pak bychom se přesunuli k Lornovi.“
„Myslíte, že tam budou mít ryby?“
„O tom nepochybujte.“
„Jak se tam dostanu?“
„Čtvrť New Carrolton.“
„Já myslím na tu slavnostní recepci. To mě tam normálně pustí?“
„Nepustí. Zavolejte mi, až tam budete. Přijdu si pro vás.“
„To je od vás hezké.“
„Já vím. Tak nashle v sedm.“
„To začíná v sedm?“
„Ne, začíná to v šest, ale nechte mě aspoň hodinu pracovat a pak přijeďte.“
„Aha… tak jo. Nashle v sedm.“
Hodil jsem mobil na stůl a přešel k šatní skříni. Otevřel jsem ji a zkoumal možnosti, které se mi na dnešní večer nabízejí. Rozhodně jsem se tam nemohl objevit ve svém oblíbeném kostkovaném detektivním naftovém převleku, v kterém jezdím do Baltimore. No jo… ale jiný oblek jsem tu neměl.
78.
Napustil jsem si vanu, vylil do ní celý šampón a pak ještě nějakou mořskou pěnu a ponořil se do toho.

Bylo to zvláštně olejovité a husté, asi jako ropa v Baltimore, akorát že to nepáchlo, ale vonělo. Ležel jsem tam naložený asi třicet minut a moje teorie spočívala v tom, že během těch třiceti minut ta příšerně a intenzivně voňavá kapalina musí prostoupit i do toho nejposlednějšího póru mé kůže prosycené naftou a tím ji zcela eliminovat. Vlastně jsem se určitým způsobem balzamoval, abych na té slavnostní recepci nezpůsobil paniku.
Potom jsem se oholil. Pak jsem prošel všechny možné lahvičky na skleněné polici nad umyvadlem, ale raději jsem žádnou nepoužil, protože všechno to byly holčičí věci a nechtěl jsem ze sebe dělat nějakého transvestitu. Ta vana šamponu a mořské pěny bohatě stačila.
Můj plán byl, že vyrazím už v šest, cestou si koupím nějaké kvádro a hned si ho vezmu na sebe, takže v sedm bych mohl být před Crystal Hall. Nakonec jsem tam ale dorazil až před osmou, protože natvrdlá prodavačka v AKG SHOPPING CENTRE mi pořád nutila nějaká barevná šílenství a já ji nedokázal přesvědčit, že mi nejlépe sluší šedivá. Nakonec to dopadlo kompromisem a já pokračoval v cestě v šedomodrém obleku se světle modrou košilí a tmavě modrou vázankou.
Samozřejmě, že celé bezprostřední okolí Crystal Palace bylo uzavřeno a protože já neměl pozvánku ani cedulku VIP, musel jsem auto nechat o dva bloky dál a dojít to pěšky. Za pět minut osm jsem tedy stál na mramorovém schodišti luxusního skleněného jehlanu a volal Patricii Hedgesové. Zazvonilo to asi desetkrát, než to konečně zvedla.
„Mám zpoždění," oznámil jsem jí hned první větou, aby jí bylo jasné, že o tom vím a že o tom nemíním dál mluvit.
„Jo?"
Tím mě docela dostala.
„Co jo?"
„A jste ještě u sebe ve sprše, než už na cestě?"
„Teď jsem na cestě. Vlastně už po cestě…"
„Po čem?"
„Prostě stojím tady na schodech a čekám, že mě nějak dostanete dovnitř, protože je tady víc členů ochranky než hostů."
„Hosté jsou uvnitř, pane Lindene."
„Jasně. To mě mohlo taky napadnout."
„Na kterých schodech jste, prosím vás?"
„Na velkých mramorových schodech s fontánkou uprostřed."
„Ta stavba je pravidelný trojboký jehlan a ze všech stran jsou absolutně identická schodiště s identickou fontánkou."
V tom případě to musel vymyslet nějaký pablb. Rozhlédl jsem se kolem sebe.
„Před sebou mám metro. Lynford Station."
„Za chvilku jsem u vás."
Chvilka se protáhla na patnáct minut. Pravděpodobně cestou potkala několik svých přítelkyň, z toho nejméně dvě velmi dobré. Prostě mi to dávala sežrat, ale mě to nijak nerozházelo. Takové už ženské prostě jsou a svět, tedy i já, se s tím musí smířit.
„Dobrý večer," ozvalo se vedle mě. Nepoznal jsem ji. Uvědomil jsem si, že jsem ji zahlédl už nahoře na schodech, ale pak jsem se rozhlížel dál kolem, protože jsem ji prostě nepoznal.
„Teda… dobrý večer… Vy jste ta samá, co byla u mě v HAIRY HAPPY?"
„Jo…"
Usmála se svým sluníčkovým úsměvem.
„Patricie Hedgesová."
„Jste jiná…" vysoukal jsem ze sebe.
„Vy jste taky dneska nechal své tričko v koupelně."
Snažil jsem se taky usmát.
„Hezký oblek… Určitě dokonale ladí s akváriem, kde jste byl včera."
Nevím, co měla proti modré.
„Jasně… nějak to tam na mě zapůsobilo."
Znovu se usmála tím svým rozkošným úsměvem. Vypadala tak trochu jako Britney Spears. Dokonce se mi zdálo, že má o trochu větší prsa než měla u mě v bytě, ale možná to dělaly ty šaty, velmi těsně obepínající její krásně a pravidelně vytvarované tělo. Šaty v měděné barvě, nastříkané snad nějakou měděnou metalízou, protože se v tom večerním osvětlení zvláštně blýskaly. Měly absolutně jednoduchý střih, jako by kolem sebe jen omotala prostěradlo, čímž vyniklo všechno ostatní, co z něj vylézalo ven. A

tím byla blonďatá hlava, opálený krk, ruce až po ramena a nohy až nad kolena.
„To fasujete v práci, když jste tu pracovně?“ řekl jsem a kývl k jejím šatům.
„Nějaký příspěvek dostáváme, ale já si sem tam něco i připlatím.“
„Aha…“
„Tak jdeme,“ řekla intonací paničky vedoucí svého pejska ukázat kolegyním v práci.
79.
Crystal Hall byla opravdu impozantní budovou, kde hlavní stavební prvek tvořilo sklo. Sklo ve formě zrcadel a různě barevně zatónovaných skleněných tabulí. Dokonce i schodiště v interiéru bylo skleněné. Pouze jeho nosné prvky tvořila chromovaná ocel. Hned ve vstupním vestibulu jsem nabyl dojmu, že ctihodný pan Coburn musel na to dnešní slavnostní otevření pozvat snad celý Washington, včetně všech předměstských čtvrtí. Bylo tam šíleně lidí, většinou se skleničkou na dlouhé stopce v ruce. Já ji měl za chvíli v ruce taky, protože bystří číšníci neměli na práci nic jiného, než sledovat a lovit návštěvníky bez skleničky.
„Ahoj Pat…“ otočil se k nám nějaký postarší pán v dokonale střiženém obleku se žlutým kapesníčkem v kapsičce saka a žlutou vázankou. Na žlutou jsem začínal být alergický. Možná to byl Navigátor.
„Vám to ale dneska sluší,“ řekl, což samozřejmě nepatřilo mně.
„Dobrý den, pane Freemane,“ usmála se na něj Patricie.
„Toto je Jerry Linden, kolega z práce… toto je pan Johan Freeman, náměstek HOOTER BROKERS.“
Podali jsme si ruce. Změřil si mě lhostejným pohledem a hned potom obrátil oči opět k mé hvězdné průvodkyni.
„Zastavte se vedle ve foyeru, Evelyn by se s vámi určitě také ráda pozdravila.“
„Určitě se zastavím, pane Freemane, pokud mi to vyjde… Přeji vám hezký večer.“
„Vám taky, Pat. Vypadáte vážně skvěle.“
Nevím, proč jí to říkal. Ona to věděla a já taky.
Pokračovali jsme v prodírání se davem se skleničkami a Hedgesová se zdravila skoro s každým druhým člověkem. Zastavily nás taky asi dvě padesátileté dámy, jedna měla stříbrné vlasy a ta druhá rezavé a kabelku z krokodýlí kůže. Stříbrná řekla:
„A hele… Pat si dnes vzala úplně nové doplňky.“
Podíval jsem se na svou kolegyni z práce. Kromě těch měděných šatů na sobě neměla vůbec žádný doplněk. Došlo mi to až když Patricie jenom vesele pokrčila rameny. Usmál jsem se taky a řekl jsem:
„No jasně. Já jsem ten z třetí zásuvky seshora v její ložnici.“
„Ale copak? Patrik skončil v té poslední? Tak rychle…?“
„V drtiči odpadků,“ řekla jenom Patricie a tentokrát už se usmála trochu kyseleji.
Pokračovali jsme v naší spanilé procházce washingtonskou smetánkou. Nemohl jsem říct, že bych se v tom prostředí cítil skvěle. Naopak. Když jsem se nad tím zamyslel trochu víc, zjistil jsem, že se tam cítím docela blbě.
„Máte tu hodně přátel?“ zeptal jsem se.
„No… jsou to spíš známí, jenom tak od vidění. Většinou na tyhle slávy chodí pořád ti samí lidé. Tohle byly sestry Steinovy. Vlastní Steinovu galerii moderního umění. Washington není zase tak velký. A Washington Post je docela věhlasný deník.“
„A vždycky na takovéhle akce posílají vás…“
„Vždycky ne. Vybírám si.“
„Proč jste si vybrala Coburna?“
„Chtěla jsem vidět ten jeho barák.“
„Aha.“
„Vám nepřipadá zajímavý?“
„Ale jo. Asi jo. Stejně bych ale raději jel za tím vaším panem Lornem.“
„Nebojte se. Taky se na něj dostane. Teď si ale musíme dát tu rybu.“
„Rybu?“
„Jo… dáme si žraloka. Viděla jsem ho tam na jedné míse. Navíc tam mám taky rezervovaný stůl.“
„Pro nás dva?“
„Jo. Taky pro nás dva.“
Rezervace Patricie Hedgesové se nacházela na třetí galerii obepínající hlavní vstupní vestibul s výškou přes tři podlaží. Nebyl to stůl pro dva, ale asi pro dvacet. Zapomněl jsem Patricii říct, že tyhle bombastické slavnosti z duše nesnáším a že se na nich necítím zrovna dobře, což už ale asi taky pochopila a vypadalo to, že pro ni je to naopak velká zábava, a že mé rozpaky ji docela baví.

Posadili jsme se k jediným volným místům u stolu a holka naproti nám s hustými havraními vlasy, velkými kovovými korálemi doplněnými drahými kameny, velkýma očima a velkými ňadry řekla:
„Hele… Pat… neříkej, že tenhle je další korepetitor od vás z listu," a předvedla líbezný úsměv.
„Jerry," řekl jsem, podal jí ruku a pokračoval: „Údržba. Liju barvu do tiskařských strojů dole v suterénu."
Stiskla mi ruku podávanou přes stůl plný skleniček a ovoce.
„Jasně… přes den to liješ do strojů a v noci do Pat, co? Já jsem Nelly…"
„Ty už jsi určitě vyžahla celou metaxu, co?" okomentovala to jenom Patricie a očima hledala číšníka.
„Hele… Jerry…" pokračovala černovláska s poměrně skelným zrakem: „Zdá se mi, že taky nějak ztrácím barvu. Nezašel bys to někdy dolít i do mě? Fakt bych to potřebovala," řekla zcela vážně, zatímco její dvě společnice se válely smíchy po stole, jedna dokonale zrudlá.
„To je Nelly Finchová, kolegyně z DAILY MIRROR, s poněkud svérázným humorem – pro ni tak typickým," poznamenala Patricie a jeden z číšníků konečně zareagoval na její posunky.
„Vy jste opravdu taky z Postu?" nahnul se ke mně třicátník ve stříbrně proužkovaném saku a motýlkem pod krkem.
„Jo… ale normálně jsem v Paříži. Zahraniční zpravodajství."
„To vám docela závidím. Taky bych nejraději tady z těch sraček vypadl aspoň na dva roky někam jinam. Já jsem Frank… Nemovitosti."
„Těší mě… Jerry."
„Dáme si cokoliv ze žraloka," oznámila Patricie číšníkovi, sklánějícímu se těsně nad ní, aby ji přes ten kravál slyšel.
80.
V deset hodin jsme se konečně vymotali z šílenství pořádaného v Crystal Hall Leona Coburna. Patricie chtěla zamávat na taxík, ale vysvětlil jsem jí, že mám o dva bloky dál auto. Souhlasila s krátkou procházkou přes dva bloky.
„Zajímám se o vyvřeliny," řekla u výlohy drahého klenotnictví, u níž se zastavila a přes mříž si prohlížela vystavené zboží.
„Jasně… to jste říkala. Včera v noci – nebo to vlastně bylo dnes v noci – jsem se s několika setkal."
„Co vám říkaly?"
„Nic. Umí vůbec mluvit? Vlastně jsem ještě nikdy neslyšel nikoho, kdo vypadá jako vyvřelina, promluvit."
„Jistěže umí."
„Akorát na mě vrčely."
„Cože?"
„Vrčely jako nějaká zuřivá zvířata."
„Co jste jim udělali?"
„Já nic… Ale to je na delší povídání."
„No právě. Zatím vám povídám jenom já."
„Já vím, zase ta reciprocita… Budete mi ale muset vysvětlit, co přesně chcete. Nebo jak to fungovalo s Loraline."
„Jednoduše. Jakékoli informace o vyvřelinách, které se vám podaří získat."
„Byl jsem tam zatím jenom dvakrát nebo třikrát."
„Taky jsem po vás zatím nic nechtěla."
„Ale teď už budete."
„No… myslím, že bych mohla. Nebo jste snad jiného názoru?"
„Ale ne. Samozřejmě, že nejsem."
Došli jsme k mému autu, já odemkl a otevřel jí dveře. Posadila se, já za ní opatrně zavřel, obešel auto a sedl si na sedadlo za volant.
„Takže kam to bude?"
„Vyjedete na Annapolis Avenue a na třetí křižovatce doleva." Zařadil jsem jedničku a opatrně se rozjel – rozjel jsem se fakt pomalu, jak jsem zvyklý z Baltimore, než jsem si uvědomil, že tady v Baltimore nejsem a že se tady dá jezdit úplně normálně. Ale asi to dělalo to noční město, že jsem si připadal jako v Baltimore.
Na třetí křižovatce mi pípl mobil. Žlutý mobil. Tahal jsem ho teď všude s sebou, kdyby mi přišla další zpráva od Navigátora. Vytáhl jsem ho a otevřel PŘIJATÉ ZPRÁVY:
VČERA V BALTIMORE JSI TO POSRAL, JERRY. BÝT TEBOU, TAK BYCH SE OD TOHO MĚSTA TEĎ DRŽEL RADĚJI DÁL. GARIMALDI.
Jsem docela klidný a vstřícný člověk a hned tak mě něco nerozhází. Ale teď jsem zajel k chodníku a

zastavil.
„Co se děje?“ zeptala se Patricie.
„Nic… jenom si chci ještě jednou přečíst tu zprávu.“
Nepodléhám žádným impulzivním jednáním, nejsem ani hysterický a zbrklý. Garimaldiho zpráva mě ovšem nadzvedla. Prostě mě dokonale dostala. Nevěřil jsem vlastním očím. To prostě nebylo možné. Nebylo možné, aby někde sehnal číslo mého žlutého mobilu, které znal pouze Navigátor a Nápověda. Nikdo jiný. Jestliže mi poslal na tohle číslo vzkaz, něco nebude v pořádku – a hlavně ta hra nebude čistá. Zamrazilo mě v zádech. Bylo to něco, co nabourávalo samotná základní pravidla hry. Něco, co z ní dělalo naprosto směšnou frašku bez jakéhokoli racionálního základu. Rychle jsme přejel až na konec zprávy, než se mi vymaže, abych se podíval na odesílatele. Bylo tam ovšem jenom NEVEŘEJNÉ ČÍSLO. Garimaldimu asi povolily nervy, protože bylo jasné, že mi to musí dojít. Musel bych být totálně vygumovaný, kdyby mi to nedocvaklo. Jestli udělal tohle, tak už byl buď úplně v prdeli a neunesl tu včerejší potupu, nebo mě prostě odepsal jako absolutně nedůležitou položku, kterou škrtne jedním pohybem pera. Odhadoval jsem ho na generálního ředitele nějaké velké korporace, který má pod sebou obrovské impérium a jakékoli překážky na cestě prostě odstraňuje tím nejjednodušším způsobem. Možná si dokonce myslel, že jsem jeho zaměstnanec. Jenže tím já rozhodně nebyl a ani být nehodlal. Vytočil mě. A udělal chybu. Neposlal to ze žlutého mobilu, ale z nějakého jiného. Sebejistý pablb, který je přesvědčen o své dokonalosti a všemohoucnosti.
Vytáhl jsem okamžitě svůj mobil a v menu toho žlutého přešel na ODESÍLATELE. Přetáhl jsem si zprávu do svého mobilu a k tomu napsal GARIMALDI. Pak jsem si ještě přeťukal do svého mobilu číslo toho žlutého. Dal jsem ULOŽIT.
„Copak, špatné zprávy?“ zeptala se Patricie, když jsem byl dlouho potichu a hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky. Opravdu jsem na ni úplně zapomněl.
„Nevím, jestli špatné nebo dobré. V každém případě šokující. Nemohla byste řídit?“
„Já?“
„Máte řidičák, ne?“
„Jistě.“
Vystoupil jsem z auta, obešel ho a otevřel jí dveře. Vystoupila a prozářila neonovou ulici zcela novým světlem ze svých blonďatých vlasů.
„Doufám, že jste v pohodě,“ řekla jenom.
„Jistě. A vy?“
„Řidičák sice mám, ale kromě toho v sobě mám i dvě skleničky vína.“
„To zvládnete. Předpokládám, že tak slovutný deník jako Washington Post má své kontakty i na policii.“
„Zatím jsem o nich žádný ošklivý článek nenapsala.“
„Doufám, že ani nebudete mít příležitost.“
Obešla auto a posadila se za volant. Já se usadil na místě spolujezdce. Dvě skleničky vína byly na ženskou docela dost, ale věřil jsem, že kdyby se na to necítila, tak si k tomu nesedne. Rozjela se docela dobře.
Vyndal jsem z kapsy svůj osobní mobil a navolil číslo dispečinku RFA. Chvilku to vyzvánělo, než to konečně zvedla majitelka příjemného sametového hlasu a čistou francouzštinou se mě zeptala, co si přeji. Přešel jsem taky na francouzštinu:
„Dobrý den. Zavolám vám teď hned znovu z tohoto čísla, které ovšem přepnu do kódovaného režimu. Potřebuji, abyste to spojila přes chráněné linky s majorem Thierym.“
„Prosím…?“
Myslel jsem, že ji zabiju.
„Potřebuji následující kódovaný hovor z tohoto čísla přepnout na chráněnou linku majora Thieryho z elektronické sekce RFA.“
„Pane… víte, kolik je tady hodin?“
„To nevím… ale mě opravdu nezajímá, kolik tam máte hodin. Zajímá mě jenom major Thiery, nic jiného. Je to nutné. Předpokládám, že identifikace tohoto čísla vám nebude trvat víc než deset vteřin. Hned potom z něj půjde ten kódovaný hovor. Je to srozumitelné?“
„No… srozumitelné to je… ale tady je půl páté ráno.“
„Díky za zprávu.“
„Nebudete chtít raději pohotovostní operátory, co…“
„Nechci žádné operátory. Chci majora Thieryho na chráněné lince.“
„Dobrá, zkusím to.“

„Nezkoušejte to. Prostě to udělejte.“
„Přeji vám dobrou noc, pane.“
Na druhé straně se rozhostilo ticho a já doufal, že RFA na svých ústřednách nezaměstnává žádné krávy ani slepice.
„Kolik tam je?“ zeptala se Patricie.
„Myslíte v Paříži?“
„Jo.“
„Tvrdila, že půl páté ráno.“
„Nějaké problémy doma?“
„To ani ne. Spíš problémy v Baltimore. Vytočil mě jeden pablb, který si hrál na krále pouště a teď mi ke všemu poslal zprávu, ať to vzdám, jinak že si mě vychutná.“
„Vy jste tam včera někoho vydráždil?“
„Jo… to je docela přesný výraz. Vydráždil.“
„Koho?“
„To se právě snažím zjistit.“
Počkal jsem pro jistotu dvacet vteřin, kdyby náhodou s tím ověřováním a autorizací mého čísla měla nějaké problémy. Pak jsem mobil přepnul na kódovaný režim a znovu vytočil ústřednu RFA v Paříži. Chvilku to tam rachtalo jako by mě propojili do středověkého mlýnu. Neměl jsem ponětí, přes kolik satelitů hovor jde, ale podle té doby to vypadalo, že volám někam do sousední planetární soustavy.
„Thiery… slyším…“ ozval se konečně rozmrzelý hlas démonického majora Thieryho, největšího znalce vín, jakého jsem kdy potkal.
„Ahoj pardále… tady Jerry.“
„Cože?“
„Jerry Linden.“
„Do prdele… ty ses asi zbláznil, vole…“
„Já vím, že je trochu pozdě, ale potřebuju pomoc.“
„Ty ses asi posral…“
„Kdyby to nebylo důležité, tak bych tě nebudil.“
„Ty vole… ty jsi ožralý jako prase.“
„Potřebuji identifikaci telefonního čísla.“
„Panebože…“ zaburácel hlas na druhé straně telefonní linky.
„Hodně na tom záleží.“
„Teď v noci?“
„Tady žádná noc není. Jsem ve Státech.“
„Panebože…“
„Hele… nadiktuju ti číslo, na které mi přišla zpráva a potřebuju identifikaci toho telefonu, ze kterého přišla.“
„Ježíšmarjá… ty tam sedíš na baru a utekla ti nějaká štětka nebo co, kurva…“
„Gérarde… věř mi, že se fakt nejedná o žádnou ženskou, sakra.“
„Nekecej.“
„Žádná štětka mi neutekla… Je to vážně důležité.“
„Ty vole, ve tvém případě neznám nic důležitějšího než ženský.“
„Vole…“
„Tak povídej…“
„Zpráva přišla na číslo 154 643 858, čas 22:18. Pozor, americký čas.“
„Který americký?“
„Washington.“
„Ty jsi ve Washingtonu?“
„Jo.“
„Ty ses fakt zbláznil.“
„Prosím tě o to. Je to fakt důležité. Mě by ale s tím na operačním vyhodili. Pro tebe to udělají.“
„Ty vole, ale je to v Americe a ne tady v Paříži.“
„Máte snad kontakty, ne?“
„Ty krávo, jestli je to nějaká štětka, tak tě zabiju.“
„Souhlas. Můžeš… Ale teď to pro mě prosím tě udělej.“
„Dobře. Zavolám klukům, kteří mají službu, aby se na to podívali.“
„Díky. Máš to u mě.“

„To jsem zvědav, co mi z toho Washingtonu dovezeš.“
„Nech se překvapit.“
Ukončil jsem hovor.
Patricie neříkala nic a jela přesně podle předpisů, aby nás nedejbože nezastavili nějací nudící se policisté a neudělali jí test na alkohol.
„Vystřídáme se?“ zeptala se.
„Už to dojeďte. Jestli to není daleko.“
„Váš přítel z vás musel být pěkně otrávený.“
„Je to dobrý kamarád.“
„To jsem pochopila.“
„Vy rozumíte francouzsky?“
„Umím docela obstojně.“
„Aha.“
Chvilku jsme jeli mlčky a ani jeden z nás nic neříkal, až mi nakonec došlo, jakým způsobem jsem s se s Gérardem bavil, a řekl jsem:
„Netušil jsem, že rozumíte francouzsky.“
„Neměla jsem to slyšet?“
„Nejde o obsah.“
„Co se událo včera v Baltimore?“
„V tom akváriu jsme prostě narazili na dalšího hráče. Na chlápka s maskou Zorra na obličeji.“
„A proč chcete vědět kdo to je?“
„Vytáhl na mě pistoli.“
„Cože?“
„Fakt. Já ji pak ale vytáhl na něj a to se ho asi dotklo. Včera nás tam bylo vlastně víc, minimálně tři určitě, přičemž s tím jedním jsme se domluvili, že budeme postupovat společně. Údajně znal Loraline a asi dvakrát to s ní taky tak udělal.“
„Jak se jmenoval?“
„Říkal si Sting.“
„To by souhlasilo. Lolly se o něm opravdu jednou zmínila.“
„Takže já a ten Sting jsme narazili na toho pablba, který mi před chvíli poslal SMS, ať už se v Baltimore raději neukazuju.“
„No a když se vám náhodou podaří zjistit, kdo to je, tak co?“
„To ještě nevím. Ale docela rád bych se s ním setkal mimo Baltimore a vysvětlil mu, aby se zklidnil.“
„To je proti pravidlům.“
„Vy je nějak znáte.“
„Docela dobře. Lolly mi o nich hodně vyprávěla, takže jsem docela v obraze. Znám pravidla té hry.“
„No dobře. Tak by to bylo proti pravidlům. Ovšem proti pravidlům je už to, že si někde sehnal číslo mého žlutého mobilu, které nikdo nemůže znát. Nikdo, kromě Navigátora, Nápovědy a lidí, které si sám v tom Baltimore najdu. Nebo které si tam našla Loraline.“
„Možná je mezi nimi nějaký zrádce.“
„Možná ano. Loraline byla opravdu v některých případech dost naivní.“
„To bych neřekla.“
„Ale já ano.“
Opatrně jsme přejeli křižovatku s vypnutými semafory a pokračovali směrem na západ.
„Máme v redakci archiv všech lidí ze Států, co něco znamenají.“
„Skutečně?“
„Jasně. Nikdy nevíte, kdy kterou fotku budete potřebovat. Máme fakt asi nejrozsáhlejší databázi. Kdyby se vám ho podařilo příště vyfotit…“
„To není špatný nápad. Jenže má na očích tu pitomou masku pitomého Zorra.“
„Za pokus to stojí.“
81.
V jedenáct večer jsme zaparkovali můj indiánský vůz na soukromém parkovišti pro tři auta před vilou pana Lorna. Bylo to ve vilové čtvrti Duchamp, ovšem spíše než vilu to připomínalo francouzský přezdobený zámek v pseudostylu snad všech možných architektonických směrů. Mezi klasickými přízemními bungalovy z překližky, kterou Američani tak milují a kterou jim vždycky odnese trochu silnější tajfun, mezi těmi načančanými modýlky s malou předzahrádkou působil Lornův příbytek jako hrad všemocného pána

mezi přístřešky jeho poddaných. Objekt měl tři věže a jedno z bočních křídel bylo ukončeno velkou hvězdářskou kupolí.
„Čím se živí?“ zeptal jsem se, když jsme vystupovali z auta.
„Vším možným, ale mám dojem, že hlavní část jeho příjmů pochází ze sestavování astrologických grafů pro významné osobnosti a firmy.“
„Cože?“
„Co se divíte? Právníci a astrologové jsou dnes ve Státech tou nejvýnosnější profesí. Vy nemáte svého astrologa?“
„Ne. Vy jo?“
„Jo… právě ho jdeme navštívit.“
„Aha… Předpokládám, že Loraline měla stejného.“
„Předpokládáte správně.“
„V tom případě mám značné pochybnosti o jeho úspěšnosti.“
„Jak jste na to přišel?“
„Protože jestli Loraline měla jeho horoskop a nebylo tam nic o tom, že v tom Baltimore…“
„Bylo,“ řekla Patricie bez mrknutí oka, přistoupila k tři metry vysoké ocelové mříži a stiskla tlačítko zvonku.
„Co bylo?“
„Ten den neměla v Baltimore co dělat. Špatné postavení hvězd. Věděla to.“
„Spíš špatné postavení jejího těla vzhledem k dráze kulek toho střelce.“
„Jistě… ale to je přesně ono… Věděla to… A přesto tam šla.“
Nekomentoval jsem to. Zdálo se, že Patricie je stejně ulítlá jako moje drahá sestřička a pravděpodobně i ten jejich slavný astrolog. Museli jsme počkat, až si nás prohlédnou dvě průmyslové kamery umístěné na kamenných pilířích držících bránu, ukončených dvěma kamennými lvy. Kamery byly mezi jejich předními tlapami. Potom se brána začala pomalu otevírat. Jen do poloviny, ale stačilo to. Ani jeden z nás nebyl zase tak široký.
Písková pěšina s nízkými zahradními svítidly nás dovedla až k mohutnému mramorovému schodišti, po jehož stranách hlídaly opět dvě šelmy – tentokrát to byli vlci. Také z mramoru. Velké dubové okované dveře se díky několika elektrickým impulsům otevřely, sotva jsme vystoupali na poslední schod, a my vstoupili do minulého nebo předminulého století.
Ocitli jsme se ve vstupním sálu vysokém přes dvě patra, z jehož stropu byl spuštěn obří křišťálový lustr. Jeho špička mířila přesně na pentagram vykládaný v kameni, zobrazený v dlažbě. Strop pak představoval hvězdnou oblohu a hvězdy na něm opravdu svítily a dokonce měly různou intenzitu, jako kdyby byly opravdové. Po stranách jinak prázdného sálu, na stěnách pokrytých proužkovanou tapetou až nápadně připomínající pyžamo visely v masivních zlacených rámech se spoustou kudrlinek historické obrazy nějakých osobností, asi alchymistů a astrologů. Stvořitel a zároveň majitel tohoto mysteriózního stavení k nám pak sestupoval po centrálním žulovém schodišti.
„Vypadáte absolutně skvěle, má drahá…“ zazpíval vysokým hlasem směrem k Patricii. Jeho triumfální sestup po schodišti opticky ještě zvětšoval již tak dost prostorný sál, protože Lorn sám o sobě byl velmi malý. Navíc měl krátké nohy, krátké ruce, krátký krk a krátké vlasy. Působil spíše jako skřítek z nějaké nepovedené pohádky. Na sobě měl bílou volnou košili s nějakými modře vyšitými znaky (snad magickými, ale ani jeden z nich nebyl ten, který jsem já měl nafocený ve svém mobilu), doplněnou tmavě modrými širokými kalhotami, dole olemovanými proužky zlatých hvězd. Mohlo mu být asi něco přes šedesát, pokud se dalo usuzovat z vrásek v jeho obličeji, které také jakoby tvořily nějaké magické znaky. Malá kulatá očička, podobná kočičím, ještě znásobovala jeho tajemnou a tak trochu i nepřirozenou vizáž.
„Vedu vám hosta… pan Linden, jak jsem vám o něm říkala do telefonu.“
„Jistě… pan Linden… Zdravím vás,“ řekl a podal mi malou krátkou ruku s krátkými prsty. Docela by mě zajímalo, co mu o mně Patricie do toho telefonu říkala. „Dáte si kávu nebo čaj? Kávu ale nepodávám. Za to mám asi sto čtyřicet druhů čajů.“
„Dáme si čaj,“ řekla Patricie velmi chytře.
„Skutečně vám to dneska neuvěřitelně sluší, Pat.“
„Jedeme přímo z recepce k otevření Crystal Hall.“
„To bylo jistě velkolepé,“ zasmál se Lorn a ukázal směrem k bohatě vykládaným dřevěným dveřím v jedné ze stěn sálu.
„Sedneme si do salonu a já zatím objednám čaj.“
„Prosil bych obyčejný, černý nebo zelený, v žádném případě ne ovocný.“
„Ale jistě, pane Lindene, to nebude problém. Dáváte přednost Tibetu, nebo snad Jihoafrické republice?

Skvělý zelený čaj mají také Rusové.“
„Já si dám China Oolong Tie Guanuin,“ řekla má společnice s ledovým klidem a já ji jenom doplnil: „Totéž…“
„Skvělá volba… stejně jako vaše dnešní šaty. Umocňují váš nesmírný půvab a fluidum, které z vás vyzařuje, je vysoce vzrušující.“
„To mohu potvrdit,“ řekl jsem, abych také nějak přispěl do diskuze, jíž jsem vůbec nerozuměl.
Skřítek s hvězdičkami na nohavicích kalhot vzal za zlatou kliku a prošel vykládanými dveřmi. Následovali jsme ho. Ocitli jsme se v tom, čemu říkal salon. Pokoj byl daleko útulnější, než vstupní hala. Strop byl už také v normální výšce jednoho podlaží, na podlaze orientální koberec položený na bukových parketách a po stranách normální nábytek. Tedy – normální někdy v sedmnáctém století. Krásný tmavý psací stůl s pokroucenýma nohama, prosklený sekretář se spoustou rozkošných drobných zásuvek v jeho spodní části. Pohovka s temně modrým polstrováním a s mahagonovými křesly taktéž s pokroucenýma nohama a navíc ve tvaru psích tlap, servírovací stolek s deskou tvořenou vykládanou slonovinou, stojací lampa s litinovou nohou a stínítkem ve tvaru netopýřích křídel, zvláštní fialovočervená tapeta na stěnách a opět obrazy s portréty nějakých lidí.
Ještě než jsme se stačili posadit, vešla do místnosti jinými dveřmi zhruba třicetiletá prsatá holka, dvakrát větší než mág Lorn, (každé z jejích ňader bylo větší než Lornova hlava) ve tmavých upjatých šatech a s bílou stuhou v kaštanových vlasech.
„Dáme si Oolong Tie, Margaret,“ řekl náš hostitel a posadil se do jednoho z křesel.
„Třikrát?“ zeptala se dáma, kterou bych spíše čekal mezi zaměstnankyněmi HAIRY HAPPY než coby služebnou ctihodného a slovutného mága.
„Ano… Třikrát. Přizpůsobím se svým hostům, aspoň budeme naladěni na stejnou vlnu.“
„Jistě, pane,“ řekla Margaret a odkráčela do dveří, z nichž vyšla. Byly polepeny stejnou tapetou jaká byla na stěnách, takže v té stěně ani nebyly vidět. Já s Hedgesovu jsme se posadili vedle sebe na pohovku naproti Lornovi. Modré ladění mého oděvu dokonale korespondovalo s jejím temně modrým potahem.
„Vy jste z Paříže, pan Lindene?“ zahájil konverzaci mág.
„Ano.“
„Znám tam kolegu Merchanta, také Solgieriho a z těch mladších Fergiera.“
„Promiňte, pane, ale ta jména mi nic neříkají. Pravděpodobně se asi pohybuji v jiných kruzích, než tito pánové, nicméně nepochybuji o tom, že jsou to velmi vážené a význačné osobnosti.“
„V mém oboru nesporně. Mohu se zeptat na ten váš?“
„Myslíte jako co dělám?“
„Tedy pokud vám to nevadí.“
„Učím.“
„Vy jste učitel?“
„Ano, jsem učitel.“
„Tak přece jenom máme něco společného. Víte, že přednáším dějiny alchymie na washingtonské univerzitě Ronalda Reagana?“
„Ne… to jsem nevěděl, pane, ale v tom případě toho asi máme opravdu hodně společného, protože já také přednáším na univerzitě,“ vypadlo ze mě, abych mu udělal radost, i když hned potom jsem si uvědomil, že jsem zbytečně zavedl diskuzi na tenký led, který se pode mnou musí každým okamžikem prolomit a já skončím v nenávratných hlubinách astrologova opovržení.
„A váš obor?“
Zcela zřetelně jsem zaslechl praskání ledu.
„Zbraňové systémy,“ odpověděl jsem téměř šeptem a hledal alespoň kus nějaké pitomé pokroucené větve na břehu, které bych se mohl zachytit. Ale on se jenom usmál a potom řekl:
„Věděl jsem to už když jste položil nohu na první schod mého schodiště u vstupního portálu, pane.“
„Asi jste dobrý.“
„O tom nepochybujte. Ale určitě jste za mnou nepřišli, abyste si nechali zpracovat astrologický rozbor a hledali v něm společné hvězdy pro svůj potenciální vzájemný…“
„Možná později,“ přerušil jsem ho a Hedgesová se jenom usmála.
„A víte, že byste se k sobě asi opravdu hodili?“
„To skutečně není důvod naší návštěvy,“ pokoušel jsem se usměrnit náš rozhovor k poněkud racionálnějšímu tématu.
„Pat je v Jupiteru, zatímco vy v Saturnu.“
„Vy jste četl mé osobní papíry?“

„Měsíc narození máte vepsán v auře rozprostírající se kolem vás, pane Lindene.“
„Aha…“
„V určitých momentech tyto dvě planety mohou dosahovat opravdu velmi zajímavých konjunkcí,“ usmál se skřítek a já začal být nervózní. Do pokoje vešla Margaret, tlačící před sebou svá ňadra a servírovací stolek s velkou porcelánovou konvicí a třemi hrníčky na podšálcích, cukřenkou a zlatými lžičkami se zdobenými držátky. Neřekla ani slovo a jen to všechno přeskládala na stolek, u něhož jsme seděli.
„Budete si přát ještě něco, pane?“
„Zatím je to všechno, Margaret. Když tak se ozvu. Děkuji.“
„Prosím.“
Margaret následovala své mohutné poprsí do maskovaných tapetových dveří. Já zatím vytáhl složený papír, na kterém jsem měl nakresleny ty tři znaky z baltimorského akvária, rozložil ho a položil na stůl před Lorna. Měl příliš krátké ruce, než aby na něj dosáhl a tak jsem mu ho podal.
„Potřeboval bych poradit, pane Lorne,“ řek jsem potom.
„Pat říkala, že jste Loralinin bratr.“
Byl první tady v Americe, kdo Loraline nazval Loraline. Začal jsem k němu cítit důvěru.
„Jo… jsem její bratr. Ale moc jsme se nestýkali. Za posledních dvacet let myslím ani jednou.“
„Pat se o něčem takovém zmiňovala. Také říkala, že chcete dodělat to, co Loraline začala. Dohrát tu bláznivou hru.“
„Přesně tak to je, pane Lorne.“
„A tohle je jeden z vašich dalších úkolů.“
„Ano.“
„A co dál?“
„Jak to myslíte, co dál?“
„Asi k tomu byl ještě nějaký komentář, ne?“
„Nebyl. Právě že nebyl.“
„Tomu nevěřím. Jste si jistý?“ zeptal se mág a pozorně zkoumal ty tři znaky na papíře.
„Naprosto jistý. Nebylo tam nic jiného, než tyto tři znaky. A pod tím pak ještě odešli Navigátorovi. Jenže mobilem to poslat nejde. Ty znaky, nebo aspoň ten jeden, poslední, na klávesnici není.“
Usmál se.
„Vždyť jsem vám říkal, že u toho muselo ještě něco být.“
„No to ano… ale to už byl jen technický pokyn.“
„Ano… To dozajista ano. Ale teprve tento pokyn dává návod, co se s tím má udělat. Protože takto to poslat mobilem nejde, tedy pokud to nemá být fotka, takže je potřeba převést to do něčeho, přesněji řečeno do textu, který tím mobilem už poslat půjde.“
„Ano… myslím, že to je správná úvaha, nicméně si s ní nevím rady.“
Lorn zamžoural kočičíma očičkama a dál se díval na papír. Nevypadalo to, že by na tom s pochopením oněch znaků byl nějak lépe než já a Hedgesová.
„Ochutnejte ten čaj, je opravdu skvělý,“ řekl potom a sám si vzal jeden z šálků. Patricie to udělala po něm a já se přizpůsobil. Byl opravdu dobrý, i když na můj vkus by to chtělo do něj vymačkat tři kolečka citronu a nasypat dvě lžičky cukru, popřípadě přidat jednu lžičku medu.
„Vám to ale dneska skutečně sluší, Pat,“ řekl, když položil svůj hrníček zpět na stolek.
„Co vy na to, pane Lindene?“
„Abych řekl pravdu, tak jsem ji skoro dneska večer nepoznal. I když… viděl jsem ji předtím vlastně jenom jednou… ale dneska jí to fakt moc sluší.“
„Skutečně nechcete astrologický výklad perspektiv vašeho…“
„Ani náhodou,“ přerušila ho Hedgesová a úkosem se na mě podívala. Jenomže já z ní byl asi opravdu rozhozený. Protože kdybych nebyl, tak bych samozřejmě řekl že ano, že je to skvělý nápad a ať nám ho udělá. Prostě už jsem byl takový. Jenže nevím proč, v případě Patricie Hedgesové jsem řekl:
„Ne. Určitě ne. Jsme tu výhradně pracovně, s pracovním problémem. Takže kdybychom se mohli vrátit…“
„Jistě… jistě,“ řekl poněkud zklamaně Lorn a znovu zaostřil svá malá šelmí očička na ten kus papíru se třemi znaky.
„Co takhle runy?“ zeptal se po chvilce.
Jenom jsem pokrčil rameny.
„Víte, co jsou to runy?“
„Jasně že ano. Ale tohle mi jako runy rozhodně nepřipadá.“
„Viděl jste nějaké?“

Zkoušel mě jako školáčka.
„Samozřejmě.“
I když popravdě řečeno, viděl jsem jenom čtyři, a to ty, které jsou vyobrazeny na obalu legendárního čtvrtého alba Led Zeppelin.
„Ale tohle vám runy nepřipomíná…“
„Abych se přiznal, tak ne. První dva znaky mohou být klasická písmena latinky, nebo taky římské číslice. Rozhodně ne runy. Ovšem ten třetí znak… třeba…“
Lorn mě zastavil pokynem ruky. Pak pisklavým, nepřirozeně vysokým hlasem řekl:
„Runové písmo bylo vyvinuto germánskými kmeny žijícími v severní Itálii ve čtvrtém století před Kristem. Když pak Germáni překročili Alpy, rozšířilo se do Evropy, kde zdomácnělo hlavně ve Skandinávii, na Islandu a v Anglii. V evropské tradici se vyskytují dokonce čtyři runové abecedy, pane Lindene.“
„To jsem opravdu nevěděl.“
„Starší germánský futhark o čtyřiadvaceti runách, mladší skandinávský futhark o šestnácti runách, anglosaský futhark o třiatřiceti runách a moderní armanenský futhark o osmnácti runách, který sestavil Guido de List. Runy byly vždy chápány nejen jako písmo, nýbrž i jako magické znaky.“
Lorn se odmlčel, znovu se zadíval na papír ve svých krátkých rukou s krátkými prsty a pak pokračoval:
„Kdybychom vzali ten poslední futhark, osmnáctipísmenný, tak ten první znak je G jako GIBOR, runa neustálého koloběhu života a jeho pohybu. Druhým znakem by byla runa IS. Je to runa vědomého já a sebeovládání. Ovšem ten třetí znak se v tomto futharku nevyskytuje.“
„Takže jsme na tom stejně jako s tou latinkou nebo římskými číslicemi.“
„V tomto případě ano. Ale pozor, vezmeme-li nejstarší futhark, tedy o čtyřiadvaceti znacích, tak už je to trošku jinak. První znak je GEBO, ztělesnění velkorysosti, štědrosti a pohostinnosti. Současně však tato runa obsahuje i mystéria sexuální magie a zasvěcení do runové moudrosti. Runa GEBO se používá na podporu soudržnosti, přátelství, společných projektů a také při sexuální magii. Je obecně velmi šťastným talismanem. Druhý znak by pak byl ISA. Představuje především koncentraci. Obsahuje však v sobě také protiklad rozpínání a smršťování. Dává schopnost porozumět vnitřním souvislostem.“
Já ani Patricie jsme na to neříkali nic.
„No, a pak tu máme ten znak třetí, který tato čtyřiadvacítková abeceda skutečně obsahuje. Je to runa PERTHRO. Je osudovou runou v nordickém smyslu. Zobrazuje tři sudičky ztělesňující minulost, přítomnost a budoucnost. Dává porozumění plánu stvoření i pochopení a ovládnutí vlastního osudu. Jako talisman podporuje jasnozřivost.“
Lorn se odmlčel, položil papír zpátky na stůl a napil se čaje.
„To je celé?“ zeptal jsem se pro jistotu.
„Úplně, mladý muži. Je to jednoduché a nádherně přímočaré.“
„Takže vy myslíte, že se po mně chce vlastně co?“
Usmál se.
„Řiďte se přesně podle toho vašeho vzkazu. Máte to někam odeslat, ne? Teď už můžete. Každý znak jsem nahradil slovem, které můžete bez problémů naťukat na klávesnici vašeho mobilu.“
„Takže vy myslíte, že bych…“
„Napíšete GEBO, ISA a PERTHRO. Pak stisknete odeslat. Konec úkolu.“
„Skutečně myslíte, že by to bylo tak jednoduché?“
„Vám to připadá jednoduché? Tak proč jste to už dávno neudělal?“
„Myslel jsem to jinak… Rozhodně nebylo jednoduché na to přijít, ale…“
„Právě že bylo. Ale pouze pro někoho, kdo zná runy a nebo pro někoho, kdo ví, komu to přinést, aby to rozluštil… jako třeba pro naši krásnou sličnou přítelkyni Pat.“
Jenom se usmála.
Měla ostatně proč. Zvítězila ona. Vlastně nebýt jí, tak s tímhle úkolem nemám ani nejmenší šanci. To ona mě navedla na baltimorské národní akvárium, to ona mě zavedla za Lornem, který mi vyluštil vzkaz.
Neměl jsem z toho zrovna dvakrát nejlepší pocit.
Vytáhl jsem z kapsy mobil a naťukal tam ta tři slova.
GEBO, ISA, PERTHRO.
82.
Vezl jsem ji zpátky do centra města nočním Washingtonem. Moc jsme nemluvili. Vlastně vůbec. Až asi na šesté křižovatce jsem řekl:
„Tak teda díky. Myslím, že jste mi hodně pomohla.“
Usmála se. Zatřepala svou blonďatou hlavou a řekla:

„Já si to myslím taky. Takže míč je na vaší straně.“
„Dobrá… aspoň mi naznačte, jak ho vrátit zase na tu vaši.“
„Vyvřeliny…“ řekla jenom a dívala se před sebe na ohňostrojově zářící Washington.
„Konkrétněji,“ řekl jsem.
„Je to na delší dobu a dneska už jsem docela utahaná… Na další křižovatce doprava.“
„Nemyslel jsem to tak, že bych si představoval ten míč na vaší straně v podobě mé osoby dnes večer ve vašem bytě.“
„Zapomeňte.“
„No vždyť to říkám… Čekám na váš návrh.“
„Zavolám vám zítra, šlo by to?“
„Jistě, zítra mám zrovna volný den. Alespoň doufám.“
Bydlela ve čtvrti Silver Spring u College Parku ve dvanáctipodlažním bytovém domě.
83.
Projížděl jsem nočním, živě pulsujícím Washingtonem směrem na Rockville. V rádiu se mi podařilo najít nějakou místní stanici s pravěkými vykopávkami, takže mi k tomu hrál Bob Dylan, Frank Zappa, Jethro Tull a Kate Bush. Nikam jsem nespěchal. Oslnivě barevné reklamy snášející se do ulic jakoby odněkud z nebe proměnily mou noční jízdu v projížďku vnitřkem přeslazeného a přeplácaného dortu. Můj vůz se prodíral šlehačkou, čokoládou, třešněmi, pomeranči, marmeládou, rumovými pralinkami, vanilkou a jahodami a klestil si cestu někam na okraj toho obrovského cukrářského výtvoru, na okraj talíře.
Hlavou se mi honily myšlenky, co tu vlastně dělám a jestli jsem už dávno neměl být v Paříži, ve svém dvoupokojovém bytě ve třetím patře, se svými cédéčky a se svým počítačem a se svými pařížskými přáteli, kterých sice moc nebylo, ale i těch pár stálo za to. Bojoval jsem s dotěrnými otázkami typu co tu sakra ještě vlastně dělám a jaký to má všechno smysl, a zkoušel si je zodpovědět tím, že to dlužím Loraline, že jsem na ni dvacet let kašlal a teď bych jí to měl nějakým způsobem vrátit, jenže nějaký zastrčený démon hodně hluboko vzadu se mi smál do ksichtu a říkal, že Loraline je mi úplně ukradená a že to dělám jenom kvůli těm pitomým penězům v té hře, protože kdyby tam ten balík nebyl, tak se na to dávno vykašlu. A já tomu démonovi odpovídal, že kecá nesmysly, protože o těch penězích to vůbec není, a pak mě podrazil někdo další v mé hlavě, když se zeptal, o čem že to teda je, protože o Loraline to taky rozhodně není. Řval jsem na něj, že je a on na mě, že hovno. Kdyby bylo, tak se místo hraní té pitomé hry snažím aspoň zjistit, kdo jí to udělal.
Oponoval jsem tím, že ve hře nejsou jenom Loralininy peníze, ale taky peníze Patricie Hedgesové. Vysmál se mi, protože to jsou peníze Washington Post, který je mi úplně ukradený, a jestli mluvím o Patrici Hedgesové, tak rozhodně ne kvůli tomu, abych nějak splatil Loralinin dluh vůči ní (který stejně neexistuje a nikdy neexistoval), ale protože ta ženská mě prostě nějakým způsobem přitahuje a že jsem z ní hotovej a můžu se zbláznit z toho jejího úsměvu.
Hovno hotovej… řval jsem už do palubní desky a projel křižovatkou skoro na červenou. Nějaká Hedgesová je mi úplně ukradená a jestli jsem tady, tak jsem tu kvůli Loraline.
Kecáš, kecáš, kecáš. A z toho nejposlednějšího mozkového laloku pak vylezl nějaký úplně uskřípnutý skřítek s velkou zelenou čepicí, červenými rukavicemi a žlutými gumovkami, dal si ruce v bok a řekl: Všichni jste naprostí volové. O žádnou Loraline tu nejde, stejně jako tu ale nejde o žádnou bláznivou Hedgesovou a dokonce ani o ty prachy v tý hře ne. Jde tu právě jenom o ten jeho pařížský byt s těma jeho pařížskýma cédéčkama a s tím jeho počítačem. Jde tady o to, aby prostě vypadl z té ubíjející jednotvárnosti, všednodennosti, z té všestravující nudy pořád stejného každodenního koloběhu, který se se smrtící pravidelností opakuje. O vypadnutí z toho dokonale seřízeného soukolí někam mimo ten neúprosný stroj. Prostě o ZMĚNU. O jakoukoli změnu. Mohla to být třeba himalájská expedice, stejně jako africký divoký prales. Stejně jako pobyt na Měsíci nebo v nočním Baltimore. Nejsou v tom žádné peníze a žádné ženské. Je v tom jenom touha po změně, protože kdyby k ní v brzké době nedošlo, zahubí ho to. Klasická krize středního věku. A pokud neměl sám odvahu tu změnu iniciovat, postarala se o ni jeho sestra Loraline. Za to by jí měl poděkovat a za to bude jejím dlužníkem.
Poděkoval jsem skřítkovi v červené čepici a dál se prodíral vnitřkem přeslazeného washingtonského dortu.
Do postele jsem se dostal o půl druhé v noci.
84.
V sedm hodin ráno mě vzbudil mobil. Panebože, že já blbec ho nevypnul. Chvilku jsem počkal, jestli si to dotyčný třeba nerozmyslí a nepoloží to, ale byl to nějaký neodbytný vůl. Otráveně jsem vylezl z postele a přešel do obýváku. Byl to Thiery z Paříže.

„Jo… Jerry… to mi dáváš sežrat za ten můj včerejší telefonát?“
„Cože? Jak sežrat?“
„Ty vole, víš kolik tady je hodin?“
„Nevím.“
„Sedm ráno, vole…“
„Aha… No já jsem zrovna po dobrém obědě. Tady je jedna odpoledne.“
„Tak sis mohl dát ještě moučník, sakra.“
„Doufám, že jsem nevzbudil i tvou přítelkyni.“
„Hovno…“
„Takže už se ti neozvala.“
„Možná asi fakt ještě spím, ale vůbec nevím, o čem mluvíš.“
„No, chtěl jsi po mně nějaký číslo, ze kterýho ti přišla esemeska, ne?“
„No… to jsem chtěl… Máš to?“
„Nemám.“
„Panebože… tak proč otravuješ?“
„Myslel jsem, že…“
„Jak to, že to nemáš?“
„Řeknu ti jedno… ta tvoje kočička hravá a šelmička sladká má neveřejné číslo.“
„Jasně. To jsem věděl. Proto jsem asi taky volal tobě, krávo, a nepodíval se do Zlatých stránek, sakra…“
„Jasně… jasně… Možná to ani nebude šelmička, ale přímo šelma.“
„Tak už mě nenapínej.“
„V každém případě bych v tom vztahu byl hodně opatrný, protože to vypadá, že má docela vysoké postavení v armádě.“
„Cože?“
„Je to linka, kterou má pro sebe zablokovanou armáda Spojených států.“
„Vojenský mobil?“
„Přesně tak.“
„Aha… tak díky. Ale to je jako kdybys mi řekl, že je učitelka. Nezajímá mě její zaměstnání.“
„Takže připouštíš, že jde o ženskou.“
„Ale hovno… jenom jsem přistoupil na tvůj slovník. Právě že vůbec nejde o ženskou. Ale tohle je mi na nic.“
„No dobře. Jsem schopen ti to ještě upřesnit.“
„Poslouchám.“
„Tipnul bych si na admirálku nějaké průzkumné atomové ponorky. Možná osazené nukleárními zbraněmi. Obzvláště vpředu…“
„Panebože… ty seš ale vůl…“
Slyšel jsem, jak se na druhé straně řehtá. Potom řekl:
„Americké námořnictvo.“
„Cože?“
„To číslo je z amerického námořnictva. Samozřejmě, že rozpis čísel k jednotlivým osobám nemáme. Je to nedostupná informace, jestli ti to takhle stačí.“
„Nestačí. Potřebuju konkrétní jméno.“
„Absolutně nemožné. To je jako kdyby někdo sháněl služební čísla na mobily francouzských generálů. Neznají je ani naši přátelé v NATO.“
„Potřebuju to číslo.“
„O co se jedná?“
„To ti teď nebudu po telefonu vysvětlovat, ale je to fakt důležité.“
„Aha…“
„Sakra snad tam máte taky nějaké kontakty, ne?“
„Jak to myslíš?“
„No já nevím… Třeba přes rozvědku, nebo…“
„Ty ses asi zbláznil.“
„Nekecej. Věřím ti. Kdo jiný by to mohl zjistit, když ne ty?“
„Jedině nějaká Mata Hari. Protože to pochopitelně nejde zkusit ani přes operátora. Je to prostě sada čísel předaná armádě a placená armádou.“
„To je mi jasný. Ale v tý armádě to určitě někdo ví.“

„O tom nepochybuju. Ale je to určitě jedna z nedůvěrnějších informací.“
„Takže nejpřesnější určení toho čísla je jaké? Armáda Spojených států, nic víc?“
„Armáda Spojených států. Válečné námořnictvo, ponorková flotila.“
„Ještě to zkusíš, že jo?“
„To musela být hodně dravá a hravá šelmička, když tě tak zaujala.“
„Máš pravdu, přímo nukleární. Tak zkusíš to?“
„Co mám s tebou dělat… ale moc si od toho neslibuju.“
„Díky.“
Hodil jsem mobil na tygra na sedačce a šel se zavrtat zpátky do postele, ale už to bylo k ničemu. Thieryho hovor mě tak probral, že jsem neměl na spánek ani pomyšlení. Takže jsem se po osmé hodině zase vyhrabal z postele, dal si sprchu a rozhodl se, že zavolám Deparseymu, jak to vypadá s těmi mými papíry. Jeho sekretářka mi ovšem oznámila, že pan ambasador je mimo město a že bude až zítra. Kde, to odmítla sdělit, jako by se účastnil nějaké konspirativní schůzky francouzské vlády. Zeptal jsem se tedy, jestli náhodou neví, jak daleko jsou mé papíry, na což odvětila zavrčením podrážděné medvědice, že ne. Poděkoval jsem a ukončil hovor.
85.
V jedenáct jsem zavolal Lauře, jestli by se mnou nechtěla zajít na oběd.
„A že vy Francouzi vždycky obědváte před snídaní?“ odpověděla mi příjemně rozespalým hlasem. Představoval jsem si ji, jak se kočičími pohyby protahuje někde tam v tom svém pelíšku s lehkou noční košilkou na sobě a vzrušilo mě už jenom to, že musela v ruce držet mobil, do kterého jsem mluvil.
„To se vám Američankám jenom zdá, my tam máme totiž posunutý čas.“
„Aha…“ řekla, jako by to pochopila.
„Takže jo?“
„Jo… ale tentokrát půjdeme do nějakého podniku, který vyberu já.“
„Jasně… proč ne,“ souhlasil jsem.
„Za půl hodiny?“
„Jo… za půl hodiny.“
Když jsem položil mobil, zazvonil ten Loralinin. Musel jsem pro něj do kuchyně na linku. Na displeji stálo PAT. No vida, asi právě taky vstává. Zvedl jsem to.
„Žralok Jerry… poslouchám.“
„Dobrý den, Jerry. Doufám, že jsem vás nevzbudila.“
„Bez obav, jsem docela ranní ptáče.“
„Myslela jsem, že žralok…“
„Jsem od sedmi hodin na nohou, protože mým přátelům v Paříži nedošlo, že tady je jiný čas než tam.“
„Aha… chtěla jsem vás pozvat na oběd.“
„Vy mě?“
„Jistě. Co je na tom divného?“
„No dobře. Máte nějakou představu o termínu?“
„Za půl hodiny?“
„Vy myslíte jako dneska?“
„Samozřejmě.“
Tak to mě teda dostala. Samozřejmě, že Patricie Hedgesová byla úplně jiná liga, než nějaká Laura z Baltimore v pruhovaných punčocháčích, ovšem neměl jsem žaludek na to, abych teď Lauře zavolal, že to ruším, protože jdu na oběd s úplně jinou žabičkou.
„Ehm… promiňte, ale dneska to určitě nepůjde.“
„Říkal jste, že máte volný den… Vy nejste ve Washingtonu?“
„Ve Washingtonu jsem. V tom není problém. Ale dneska už jeden pracovní oběd mám. Za půl hodiny.“
„Vy máte pracovní oběd?“
„Ano. Je na tom něco divného?“
„To ne… určitě ne. Ale jen tak pro zajímavost… protože vím, že pracujete v Paříži, tak pracovní oběd tady ve Washingtonu…“
Docela jí to myslelo.
„S Loralinińym právníkem.“
„Panem Madrigem?“
Myslelo jí to líp než mně. Nedošlo mi hned, že ho asi bude znát. Sakra. Já jsem ale blbec. Vlastně jsem ani nevěděl, proč jsem jí tu pitomost řekl. Proč jsem jí sakra neřekl, jak to je? Co se to se mnou děje?

„Blbost… kecal jsem. Pozval jsem na oběd sousedku odvedle. Taky Loralininu přítelkyni. Bylo mi tak nějak smutno a nechtěl jsem obědvat sám. A vám jsem neměl odvahu zavolat, při vaší pracovní vytíženosti.“
„Lollyinu přítelkyni?“
„Jo… myslím, že se jmenuje Laura.“
„Má sedmnáct let, pane Lindene…“ přešla do oficiálního tónu.
Sakra, tady se navzájem snad zná celý Washington.
„Já vím. Už jsem na to byl upozorněn.“
„V tom případě vám přeji dobrou chuť.“
„Ale zítra by to šlo,“ snažil jsem se zachránit situaci.
„Zítra by to nešlo. Některé dny jsem skutečně docela pracovně vytížená.“
Intonace jejího hlasu se změnila. Zdálo se, že se jí to dotklo, i když nevím proč. Stejně jako nevím, proč jsem jí původně říkal, že jdu s Madrigem.
„Víte… myslela jsem pouze na reciprocitu našeho vztahu… Včera jste mě potřeboval hned a já vám hned vyhověla.“
„Jistě… jistě… taky to oceňuji.“
„No… nevypadá to tak.“
Byla děsně paličatá a umíněná. Jako moje ségra. Taky mít všechno hned.
„Promiňte… tak co třeba dneska ve čtyři?“
„Ve čtyři?“
„Třeba.“
„Takže si jdete po tom obědě ještě zdřímnout? Nepochybuji, že Laura…“
„Ale blbost… nemotejte do toho Lauru. Já nevím, kdy končíte. Myslel jsem, že to bude rozumná doba. Ale jestli se vám to nehodí, navrhněte jinou.“
„Dobrá… ve čtyři…“ řekla uraženě.
„A kde?“
„BOSTON CAFÉ.“
A zavěsila.
No… byla impulzivní a paličatá, možná poněkud sebevědomá, a rozhodně bojovnice. Asi mě docela zajímala. Protože jinak mi už vůbec nebylo jasné, proč jsem jí říkal, že na ten oběd jdu s tím pitomým Madrigem.
86.
Když jsem otevřel dveře a spatřil v nich Lauru, v první chvíli jsem myslel, že přišel nějaký koledník z Halloweenu. Když začnu odspodu, byly to zelené boty se zahnutou špičkou (nahoru), které přecházely v červenožlutě pruhované podkolenky končící opravdu těsně pod koleny. Pak následovalo asi dvacet centimetrů nohou nad koleny a po nich žlutá sukýnka, opět s pruhy, tentokrát však vodorovnými a pouze v tmavším odstínu té žluté. Potom asi deset centimetrů holé kůže s rozkošným pupíkem uprostřed, ukončené lemem trička s nápisem WELCOME IN NEW YORK. Do půlky trička visely korále sestávající z různě barevných kuliček z neznámého materiálu, obnažený dlouhý krk, a pak obličej s odstíny podzimního listí, na víčkách přecházející až do fialové, vlasy nasponkované ve stylu rozcuchané Kelly Osbourneové.
„Copak…? Nějaký problém?“ zeptala se, když jsem se pořád nemohl nabažit té rozkošné postavičky ve svých dveřích.
„Ne… žádný problém. Jenom doufám, že ta tvoje restaurace není někde v centru.“
Usmála se.
„Nebojte… je to tady kousek. Vlastně to můžeme dojít i pěšky.“
„No… já nevím…“
„Ale jo… jasně. Dneska pojedeme podle mýho scénáře.“
„No dobrá…“
„Furt jsem vaše dcera. Ale vy nejste vážený městský úředník, ale propuštěný vězeň.“
„Propuštěný vězeň?“ zůstal jsem na ni nevěřícně zírat.
„Bankovní loupež… rozumíte. Dostal jste dvacet let.“
„Hm… takže tam byli nějací mrtví, jo?“
„Jeden, možná dva. Jeden z nich policajt…“
„Aha… a to jsem si tě pořídil ve vězení, jo?“
„Ne… mám jakože dvacet jedna. Stihl jste to těsně před tím… No jasně. Dozvěděl jste že, že vaše holka je těhotná a nutně jste potřeboval peníze. Tak jste udělal tu banku.“
„Aha… a zastřelil při tom policajta.“

„Zpanikařil jste.“
„A co jsem jako dělal před tím? Myslím normálně?“
Zamyslela se.
„No… učitel, ne?“
„Jo, to by šlo. Takže si mám vzít taky nějaký tričko?“
„Jo.“
„A nechceš mi na ruku nakreslit ještě nějaký tetování? Třeba kotvu?“
87.
Lauřina restaurace – nebo spíše bistro – se jmenovala GREEN DOG a byla o dva bloky dál. Byl to čtyřpodlažní pseudosecesní činžovní dům a nápis GREEN DOG byl nastříkán sprejem na dvoumetrové plechové tabuli umístěné nad vchodem a zčásti zakrývající sousední okno. Kromě té cedule pak už vůbec nic nepřipomínalo, že by uvnitř mohlo být nějaké občerstvovací zařízení.
Prošli jsme úzkým průjezdem a ocitli se ve dvoře, který už občerstvovací zařízení připomínal. A to dost. Jednalo se o vydlážděnou plochu s rozměry volejbalového hřiště asi s deseti plně obsazenými stolky a na druhé straně toho dvora se nacházelo přízemní stavení, kdysi asi velká garáž, celé pomalované divokými graffiti. Nad celým dvorem se táhly dráty, na kterých visely pestrobarevné lampiony, v noci asi s hořícími svíčkami. Také stěny toho dvora byly divoce pomalovány nečitelnými pop-artovými nápisy a tagy nejrůznějších sprejerů.
Stačil mi letmý pohled na návštěvníky dvora, abych zjistil, že jsem suverénně nejstarší živá bytost v celém osazenstvu. Všichni ostatní mohli mít tak o dvacet až třicet let méně než já. Vzal jsem si sice černé tričko se žlutým nápisem PARIS MATCH, pod kterým byla perokresba psa, ale stejně jsem tu ve srovnání s ostatními působil jako náměstek starosty města nebo špatně maskovaná kontrola z finančáku.
Samozřejmě, že se po nás všichni ohlíželi, ale Lauře to vůbec nevadilo, naopak se zdálo, že je na mě pyšná. Pravděpodobně byla jediná, které se podařilo přemluvit dědečka, aby s ní vyrazil na colu. Prošli jsme mezi stolky obsazenými pestrobarevnými hlavami, od fialové přes oranžovou až po reflexní zelenou, a vešli do garáže.
Skutečně to byla velká garáž, a dokonce v ní stál zaparkovaný starý autobus, který měl uříznutou střechu a sloužil jako bar a jeho zázemí, po kterém se pohyboval barman. Byl to snad patnáctiletý kluk s oranžovozeleným melírem na přepychovém čiru a s velkými kruhovými náušnicemi. Jeden z vytetovaných nápisů na jeho ruce pravil FUCK OFF, zatímco ten druhý I LOVE SCHOOL. Jeho světlý nátělník měl také zajímavé výtvarné řešení, i když bylo těžké určit, zda ty skvrny jsou abstraktní malbou progresivního pouličního malíře nebo jenom fleky od piva a coly.
„Čau Lu…“ zakřičel na nás přes celý bar a všichni se po nás ohlédli. Pak ještě doplnil:
„Lu a její doprovod, přichází teď právě vhod.“
„A hele…“ řekl pankáč od hracího automatu ve vojenských kalhotách a cigaretou v koutku úst:
„Lu si dneska s sebou vzala vyvřelinu.“
„Pitomečku…“ prohodila Laura a já to raději nijak nekomentoval.
V průběhu několika málo hodin jsem doprovázel dvě holky za účelem jídla, přitom každou v úplně jiném prostředí, přičemž ani v jednom jsem se necítil dobře. Přemýšlel jsem, kde je chyba a zjistil, že asi ve mně, protože jak to tak vypadalo, tak už mi nevyhovovalo vůbec nic kromě standardní konzervativní kavárny někde v Paříži. Nejspíš už opravdu stárnu a ta představa mě vyděsila ještě víc, než teenagerské panoptikum kolem mě.
„Dáme si dvakrát hamburger, Benny,“ houkla Laura na barmana a táhla mě zakouřeným prostorem někam dozadu. Tam, u stolu pro šest, jsme skutečně našli dvě volná místa a když jsem se rozhlédl kolem sebe, zjistil jsem, že zbylé osazenstvo se velmi podobá tomu včerejšímu na oslavě otevření Coburnova Crystal Hall. Prostě nepochopitelní lidé s nepochopitelným životním stylem a nepochopitelnými starostmi.
„Čau Lu… konečně jsi našla aspoň jednoho rodiče, jo?“ zeptala se krasavice s červeně zmalovanýma očima, stejně jako ústy. Pravděpodobně použila rtěnku i na oči.
„Jo… byl zavřenej. Dvacet let.“
„Nekecej.“
„No fakt. Banka… Blbec, nechal se chytit.“
„Takže seš v balíku?“
„Blbost… dyť ti říkám, že ho chytili.“
„Pozdravuje tě Robin a byl děsně nasranej, že jsi včera nebyla na disku,“ řekl vychrtlý pubertální dlouhán s dohola ostříhanou vejcovitou lebkou a velkýma odstávajícíma ušima, připomínající rybí ploutve.
„Tak mu vyřiď, že na něho nereaguju.“

„Jasně… A co na mě?“
„Ještě to promyslím.“
Během deseti minut naprosto šílených dialogů mezi Laurou a ostatními účastníky našeho stolu nám konečně barman přinesl dva talíře s hamburgery a hranolkami. Byly to pořádné porce, to se musí nechat, a dokonce k tomu bylo i rajče.
„Tak si nechte chutnat, a nacpěte se dosyta, ať vás vidím bobtnat…“ popřál nám básnickým obratem a vytáhl odněkud z kapsy dva příbory.
„Díky, Benny,“ řekla Laura a pustila se do jídla. Asi fakt ještě nesnídala.
„Ještě dvě coly,“ houkl jsem na něj.
„Ať se prohýbaj stoly,“ odpověděl mi pivní básník, čímž jsem považoval svoji objednávku za zaregistrovanou.
„Ty znáš Patricii Hedgesovou?“ zeptal jsem se Laury mezi dvěma sousty.
„Jasně že jo. Párkrát jsme se setkali u Lolly. To je ta, co chce psát o vyvřelinách, ne?“
„Jo… To je přesně ona.“
„Proč? Vy ji znáte taky?“
„No ani moc ne. Akorát, že se na mě obrátila… Dozvěděla se, že pokračuju v tý Loralinin soutěži. Ona asi s Loraline nějak spolupracovala, ne?“
„Co já vím? Akorát vím, že se jí dycky vyptávala na vyvřeliny, a mě taky.“
„Tebe taky?“
„No jasně. A koho jiného? Vždyť jsem šestnáct let žila v Baltimore. S vyvřelinami.“
„Ty jsi žila s vyvřelinami?“
„No, každý, kdo žije v Baltimore, žije s vyvřelinami.“
„Aha… a co chtěla vědět?“
„No všechno. Co nejvíc.“
„Cos jí řekla?“
„Skoro nic. Moc toho o nich nevím, ono to stejně ani nejde. Vyvřeliny se straní lidí a lidi zase vyvřelin. Chápete… nemluví spolu. Kdo by taky mluvil s démonama?“
„Co když to nejsou démoni?“
„Jsou to démoni… Přišli ze země. Nejsou to lidi.“
„Proč?“
„Protože jsou jiní. Viděl jste je?“
„No jasně že jo. Připadali mi akorát jako nemocní lidi.“
„Nejsou to lidi. Mají některý věci, který lidi nemají a některé jim zase chybí.“
„Jaké věci?“
„No já nevím… různé. Třeba některý nemá prsty, jiný jich zas má víc, mají divný těla… celí jsou divní. Nejsou to lidi. Kdybyste žil v Baltimore chvilku dýl, taky byste věděl, že to nejsou lidi… Že přišli ze země.“
„Někdo je viděl, jak přicházejí ze země?“
„Jasně že jo.“
„A myslíš, že přišli všichni najednou? Nebo že ještě pořád přicházejí?“
„Jasně, že pořád přicházejí. Je jich víc a víc. Zezačátku jich bylo hrozně málo. Ale přibývají.“
„Víš to jistě?“
„Jasně že jo. Dyť říkám, že jsem tam žila šestnáct let.“
„Nejsou to třeba jenom pověry?“
Zadívala se na mě dětsky naivníma očima, které ještě věří na Santa Clause, a řekla:
„Nejsou to pověry. Já vím, že pro lidi mimo Baltimore to jsou pověry, ale jenom proto, aby se tím nemuseli zabývat… Myslím, že z nich mají strach, a tak prostě tvrdí, že to jsou normální lidi, jenom nějak divní nebo nemocní, a prostě se bojí, že by to opravdu mohli být démoni. Jenže to jsou fakt démoni.“
„A kde by se tam vzali…? Jako myslím v té zemi…“
„Prostě tam byli. Odkud se asi berou démoni? Prostě jsou někde schovaní. Akorát že v Baltimore se díky tomu zemětřesení udělaly hrozně hluboké pukliny, kterýma mohli vylézt na povrch… to je celý.“
„A to jsi říkala Hedgesové?“
„Jasně že jo. Vyptávala se na všechno možné. Za tu dobu, co jsem tam byla, jsem fakt viděla docela hodně vyvřelin, takže jsem jí některý popisovala.“
„Ale se žádnou jsi nemluvila.“
„Ne. S nima se nemluví.“
„A myslíš, že rozumí lidské řeči?“

„Myslím, že jo. Určitě jo.“
„Jak to víš?“
„Nevím… Myslím si to.“
„Statný barman volá, zde je pane vaše cola,“ ozvalo se těsně vedle mě a v dalším okamžiku přede mě potetovaná ruka postavila sklenici s colou. Druhou postavila před Lauru.
„Ještě další přání pane? Rychle, než se něco stane,“ zahalekal epický básník a já jen zavrtěl hlavou, jako že ne, protože mě zrovna v tu chvíli žádný vtipný verš nenapadl.
„Hele, co kdyby nám tvůj táta na oslavu návratu z kriminálu objednal panáka?“ řekla holka se zelenými vlasy a šikmýma očima, jako by se ztratila z čínského zájezdu.
„Benny… ještě panáky pro celý stůl,“ zavolala Laura na odcházejícího Bennyho.
„Vodka naše nejlepší, problémy vždy vyřeší,“ odpověděl Benny přes půlku sálu.
„Jo… může být, nebo ne?“ podívala se na mě.
Zase jsem jenom souhlasně přikývl.
„Bydlely některé i blízko vás?“
„Vyvřeliny?“
„Jo.“
„Moc ne. Byli jsme docela obydlená čtvrť a oni si hledají spíš ty neobydlený. Jsou v opuštěných barácích a továrnách. Hodně taky v přístavu a v loděnicích. Vlastně se v obytných čtvrtích ani moc nevyskytujou.“
„A ty říkáš, že se pořád objevují další a další?“
„Jo.“
„A jak z té země vylezou? Vždyť ve všech těch prasklinách, co jsem viděl… všechny jsou zaplavené ropou.“
„Nevím, jak vylezou. Asi vyplavou z té ropy.“
„To je ale blbost.“
„Není to blbost.“
Benny přišel se stříbrným táckem, na kterém měl naskládáno sedm panáků. Rozmístil před každého jeden a toho posledního si vzal sám. Asi se taky považoval za sedícího u našeho stolu. Zatímco všichni si ho nalili do svých rozpitých sklenic s colou a džusy, já to hodil do sebe přímo ze skleničky. Vypadalo to na vlastní domácí výrobu.
„Panák hlavou prosviští a břicho krásně pročistí,“ komentoval vydařenou akci Benny a odkráčel do svého autobusu.
„Viděla jsi někdy, že by nějaká vyvřelina ublížila člověku?“
„Ne… nikdy… Neubližují lidem.“
Bistro GREEN DOG jsme opustili před druhou hodinou odpolední. Byl to hezký oběd s hezkou holkou.
88.
Stihl jsem se tak akorát převléct, protože jsem nepředpokládal, že by Patricie Hedgesová vybrala pro naši schůzku podnik, ve kterém by mé tričko pro Lauřin doprovod nebudilo pohoršující pozornost. Vzal jsem si světlou košili s jemným proužkem a přes ni sako, které jsem si koupil včera za účelem návštěvy otevření Crystal Hall. Původně jsem přihodil i vázanku, ale nakonec jsem ji vrátil zpátky do šatníku, protože za prvé se k té košili vůbec nehodila a za druhé jsem se bez ní cítil líp.
BOSTON CAFÉ jsem našel na mapě docela snadno. Bylo přímo na Florida Avenue, tedy kousek od redakce Postu. Takže tam půjde asi rovnou z práce. Ve svém časovém harmonogramu jsem si udělal asi půlhodinovou rezervu, protože podle toho mála, jak jsem Hedgesovou znal, děsně nesnášela pozdní příchody. A dobře jsem udělal, protože u BOSTON CAFÉ pochopitelně nebylo kde zaparkovat. Nejméně dvakrát jsem objel celý blok, což byl dobrý nápad, protože při druhém objezdu zrovna odjížděla nějaká postarší ženská s obrovským rezavým drdolem na hlavě (i kvůli němu si asi koupila vysokého terénního cherokee) a velkým hladkým olysalým psem s buldočím ksichtem na sedadle spolujezdce (pokud to tedy nebyl manžel). Naroloval jsem okamžitě na její místo a docela si oddechl. Zamkl jsem vůz a vydal se na Florid Avenue.
BOSTON CAFÉ se nacházelo v přízemí obchodního centra BAZEVA SHOPPING a můj první dojem z něj byl, že jde o obrovskou školní družinu obrovské střední školy. Kavárna zabírala celá dvě rozsáhlá podlaží objektu a vstupní vestibul připomínal centrální washingtonské nádraží. Prostě úřednický rychlý samoobslužný bufet s dlouhými klikatícími se frontami otrávených úředníků s plastovými tácy v rukou. Musel jsem znovu vyjít ven na ulici, abych se ještě jednou přesvědčil, jestli se opravdu jedná o BOSTON CAFÉ. Jednalo. Vrátil jsem se zpátky do té obludné velkovýkrmny, když jsem si všiml obří cedule, že její sladká část se nachází v patře na galerii. Prodral jsem se tedy k eskalátorům a nechal se vyvézt do

šlehačkového království.
Tady už to opravdu bylo trochu jiné. Galerie obcházela celý vnitřní prostor nad přízemím a po jejích stranách byly malé cukrárničky s nejrůznějším specializovaným zaměřením. Zmrzlina, Jahodová zahrada, Čokoládový zámek, Exotické sladkosti, Vídeňské zákusky, Sladké poháry a tak dále. Hedgesové volba nebyla špatná, akorát že mi zapomněla blíže specifikovat místo našeho setkání. Podíval jsem se na hodinky. Byly dvě minuty po čtvrté. Sakra. Vzal jsem mobil a vytočil její číslo.
„Tak kde jste?“ ozval se rezolutní hlas v telefonu.
„No, já jsem v BOSTON CAFÉ… A vy?“
„Já taky.“
„No to je dobrý, akorát jste mi zapomněla říct, jestli jste v malinách, jahodách nebo ve zmrzlině.“
„To jsem vám fakt neřekla?“
„Ne.“
„Ovocné poháry… naproti fontáně.“
Rozhlédl jsem se kolem sebe. Nic jako fontánu jsem neviděl.
„Jaké fontáně?“
„Naproti jahodám je fontána ve tvaru kytice z barevného skla.“
„Aha… jo už to vidím. Nedošlo mi, že je to fontána. Čekal bych, že tam poteče voda.“
„Ještě včera tekla.“
„Aha… tak jdu tam.“
Našel jsem OVOCNÉ POHÁRY a v nich i Patricii Hedgesovou. Seděla až vzadu u kruhového stolku na chromované noze ve tvaru skutečného poháru, včetně nějaké želatinové průhledné náplně, ve které byly rozmístěny jahody.
Měla na sobě lehký letní broskvový kostýmek (jaký jiný si vzít do ovocné cukrárny) s výrazným límcem. Vypadala zase jinak než včera večer, i když ty zářící slunečnicové vlasy si nebylo možné splést.
„Doufám, že nečekáte dlouho, ale opravdu jsem měl tady v tom blázinci problémy to najít. Vlastně v první chvíli, když jsem sem vešel, tak jsem se chtěl otočit a vzdát to, protože to přízemí na mě nepůsobilo zrovna nejlíp.“
„Je to tu nejblíž a nechtěla jsem se trmácet někam dál, protože mám dneska docela nabitý program.“
„Vy jste ještě neskončila?“
„S čím?“
„No s prací. Myslel jsem, že ve tři končíte.“
„V Postu nekončíme vlastně nikdy.“
„Takže jste mě vecpala do nějaké své přestávky.“
„Asi… asi tak jako vy mě…“ dávala mi sežrat můj oběd s Laurou.
„Už máte objednáno?“
„Ne. Čekala jsem na vás. Dám si pohár Cinquecento.“
„Výborně. Já jenom kávu.“
Kývl jsem na číšnici v převleku Sněhurky. Měla co dělat, aby si ty svoje dlouhé šaty nepřišlápla. Taky se pořád dívala pod nohy. Možná aby nezašlápla nějakého trpaslíka. Sdělil jsem jí naši objednávku, kterou si poznamenala elektronickou tužkou do digitálního zápisníčku. Pak zase opatrně odkráčela.
„Ještě jednou vám děkuji za včerejší vyřešení mého úkolu.“
„Už jste dostal nějakou reakci?“
„Jak to myslíte?“
„No, jestli to bylo dobře?“
„Ještě ne. A určitě nedostanu odpověď, jestli to bylo dobře nebo ne. Pokud mi něco dojde, tak to bude akorát cifra. A před ní bude buď plus a nebo mínus.“
„To je dobře.“
„Co je dobře?“
„Že to ještě nevíte. Protože kdyby před ní bylo mínus, tak byste možná ani dneska nepřišel.“
Usmál jsem se.
„Blbost. Přišel bych. Když tam bude mínus, nebude to vaše chyba, ani chyba pana Lorna. Jestli to bude něčí blbost, tak jenom moje.“
„A když tam bude plus?“ zeptala se a lišácky se na mě podívala.
„Co byste chtěla?“
„Vyvřeliny,“ řekla bez přemýšlení, i když já doufal v jinou, poněkud poetičtější odpověď.
Sněhurka nám přinesla objednaný pohár a kávu se šlehačkou. Pohár vypadal skutečně královsky a já si

říkal, že tohle nemůže Hedgesová v žádném případě spořádat. Ponořil jsem lžičku do šlehačky ve své kávě, zatímco ona tu svou do pařížské šlehačky na vrcholu poháru. Jen tak špičkou. Potom si ji dala k ústům a konečkem jazyka ji slízla. Vypadala přitom tak eroticky, že jsem od ní nedokázal odlepit oči. Měla nádherný kočičí jazyk. I když… všechny ženské možná mají ten jazyk stejný, akorát u ní v kombinaci s obličejem vypadal úplně jinak než obyčejný holčičí jazyk. Bylo to v těch pohybech a ve výrazu její tváře, spíše než v jazyku samotném. Napil jsem se kávy se a olízl si šlehačku ze rtů.
„Takže vyvřeliny," řekl jsem potom.
„Jistě. Ale to už ostatně dávno víte."
„Dávno ne. Teprve pár dní. Dýl vás neznám."
„No dobře. Tak to víte od chvíle, kdy mě znáte."
„Povídejte mi o nich."
„Prosím?" zvedla ke mně své nádherné modrošedé oči.
„Byl jsem v Baltimore asi třikrát nebo čtyřikrát. Viděl jsem lidi, kterým říkáte vyvřeliny. Zatím o nich nevím vůbec nic. Tak mi něco o nich řekněte nejdříve vy, ať aspoň vím, o co se jedná."
„Vždyť sám říkáte, že jste je viděl."
„To ano."
„Na rozdíl ode mě."
„Viděl. A když jsem se ptal lidí, kteří je viděli taky, tak podle nich jde prostě o démony, kteří vystoupili ze samého nitra země. Při tom zemětřesní se v zemské kůře objevily extrémně hluboké trhliny, kterými vystoupili na povrch. Dneska jsem o tom mluvil s Laurou, která tam šestnáct let žila."
„Skutečně?"
„Jistě. Vidíte, že na vás myslím a snažím se pro vás získat informace všude, kde to jen jde."
„Takže jste byl s Laurou na obědě jenom proto, abyste z ní vytáhl informace pro mě?"
„Tak nějak…"
„To jste ale nemusel. Já s Laurou mluvila tolikrát, že toho pravděpodobně od ní vím víc, než vy za ten jediný dnešní oběd."
„Nevylučuji, že další budou následovat, protože…"
„To si myslím…"
„Vy mi nevěříte."
Usmála se úsměvem, který má jenom ona. Podařilo se jí najít v kopci pařížské šlehačky jahodu a opatrně si ji vložila do úst. Byla fakt rozkošná.
„Takže vy mi svůj názor na ty vyvřeliny neřeknete."
„Můj názor? Asi ho zatím ani nemám, protože nemám informace."
„Ovšem na démony nevěříte."
„Jistěže ne. Víte, co je zajímavé?"
„No, určitě na nich je toho zajímavého spousta, ale nechám si to vysvětlit od vás."
„Ještě nikdo nikdy neviděl žádnou vyvřelinu, nebo člověka kterému tak říkají, mimo Baltimore. Přitom jim nikdo nebrání, aby město opustily. Mají všechna privilegia jako ostatní lidé. Pokud by kdokoli z nich chtěl Baltimore opustit a poradit se třeba s lékařem v nemocnici, může. Zatím to ale ani jeden z těch postižených neudělal."
„Co si o tom myslíte?" zeptal jsem se.
„Nevím."
„Nevíte?"
„Fakt nevím. A druhá zajímavost: Nikdo nikdy neviděl mrtvou vyvřelinu."
„Prosím?"
„Jsou nesmrtelní."
„To je ale kravina…"
„Opravdu. Znám doktora Rodgerse z fakultní nemocnice Stuartovy univerzity. Požádal představitele AMOILU, aby mu předali mrtvé tělo jakéhokoli člověka označovaného místními za vyvřelinu. A víte, jakou dostal odpověď?"
„Že mu ji nedají?"
„Ne… Že zatím žádný takový člověk v Baltimore nezemřel."
„Pak jsou ale skutečně nesmrtelní. Aspoň podle AMOILU."
„Vypadá to tak. Je nesmysl, aby za šest let nezemřel ani jeden z těch lidí. To je prostě blábol. Jenže AMOIL se rozhodl, že ta těla k vědeckým účelům prostě neposkytne. A proč asi?"
„Mají z něčeho strach."

„Jasně. Ale z čeho?“
„Vy jste novinářka.“
„Zase správně. To je jedna z věcí, kterou chci zjistit. Proč má AMOIL strach vydat tělo zemřelé vyvřeliny.“
„Že by v tom měli prsty?“
„Napadá vás snad jiný důvod?“
„Napadá mě jedině to, že skutečně třeba žádná vyvřelina ještě nezemřela.“
„To je ale pitomost, že ano,“ řekla vzdorovitě.
„To si myslíte vy.“
„Vy snad ne?“
„Co když jde opravdu o nějakou nemoc, která deformuje lidské tělo, možná celý lidský organismus, ale druhou stránkou té nemoci je třeba dvojnásobné prodloužení věku?“
„Pane Lindene…“ řekla a zadívala se na mě těma svým božskýma očima, „… Baltimore je ghetto s obrovskou kriminalitou, ghetto drog, násilí, prostituce a pouličních gangů… i kdyby žádná vyvřelina dosud nezemřela přirozenou smrtí nebo na tu nemoc, musela nějaká zemřít při potyčkách těch gangů. Třeba zastřelením.“
„Proč myslíte? Třeba se do toho nemíchají. Vždyť Laura taky říkala, že je normální lidský svět nezajímá a že jsou k němu naprosto neteční. Podle Laury vůbec nekomunikují s lidmi a co jsem viděl, tak to tak opravdu je. Nezajímají je žádné drogy, pouliční gangy ani prostituce. Žijí tam v nějakém svém vlastním uzavřeném světě, který jako by byl mimo ten normální, který vnímáme my. Jako by snad žili v úplně jiné časové a prostorové dimenzi, která se protíná s tou naší, ale kterou nemůžou vnímat.“
„To si fakt myslíte?“ zeptala se pochybovačně.
„No… nemyslím. Oni ten náš svět vlastně vnímají. Aspoň podle mé poslední návštěvy. Jeden z nich na mě vrčel.“
„Tak vidíte.“
„No dobře… ale to neznamená, že normální baltimorský svět pro ně není absolutně nezajímavý a že je jim lhostejný. Tedy potud, pokud se sami necítí v ohrožení. A zatím je tam asi nikdo neohrožuje.“
Ve své pohárové šlehačkové krajině našla měsíček mandarinky a zaradovala se z toho jako malé dítě. Přivřela oči a vychutnala si ji s rozkoší, která mě přímo hypnotizovala.
„Chcete ochutnat?“ zeptala se, když si všimla mého upřeného pohledu.
„Ne… díky… Jenom vám to děsně sluší… myslím s tou šlehačkou.“
„Zbožňuju šlehačku,“ řekla téměř šeptem, jako by mi prozrazovala nějaké největší interní tajemství Washington Postu.
„Víte, já si myslím, že ty vyvřeliny jsou totiž nějaký problém AMOILU…“ řekla potom.
Olízla si rty a pokračovala: „Nevím zatím jakým způsobem, ale určitě tam je něco, co AMOIL tají a co jim brání, aby vydali k vědeckému zkoumání mrtvé tělo vyvřeliny. Prostě to není normální. AMOIL má – nebo způsobil – nějaký problém a teď to tají a snaží se, aby se na to nepřišlo.“
„A vy na to teď přijdete a dostanete Pulitzerovu cenu.“
„Nevím, co dostanu a jestli vůbec něco. Faktem ale je, že bych na to hrozně ráda přišla.“
„Jste dost silní, abyste šli proti AMOILU?“ zeptal jsem se.
„Myslíte Post?“
„Jo.“
„Když jsme si troufli sundat prezidenta Spojených států?“
„Před třiceti lety, nebo kolika. Od té doby se ale svět trochu změnil.“
„Jasně. Ale já doufám, že k lepšímu.“
„Váš optimismus bych chtěl mít.“
„Bez toho to ale dělat nejde.“
Oba jsme se odmlčeli a ona dál prozkoumávala nitro své šlehačky. Já potom řekl:
„Po jedné jsem vystřelil…“
„Po čem? Po vyvřelině?“
„Ano. Nechtěl jsem ji zabít. Ale fakt dost výhružně vrčela a my potřebovali zmizet. Vystřelil jsem tak, abych ji jenom škrábl. Do ramene.“
„Vy jste se zbláznil!“
„Byl to obrovitý chlap, který kromě toho, že vrčel, se taky napřahoval po mém průvodci těžkou ocelovou traverzou. Kdybych nevystřelil, asi by ho zabil.“
„Vy jste střelil vyvřelinu?“
„Nic se jí nestalo. Škráblo ji to na rameni, nebo šlo o čistý neškodný průstřel. Jenom aby pustil tu smrtící

traverzu.“
„A pustil ji?“
„Samozřejmě.“
„A potom?“
„Potom jsme utekli.“
„Proč na vás chtěl zaútočit?“
„Nezvládl to ten můj kolega. Zapálil louči, protože vyvřeliny se prý nejvíc bojí ohně.“
„Jo… o tom jsem slyšela.“
„Byli jsme tam na takovém uzavřeném dvoře a ony na nás vážně dost výhružně vrčely.“
„To nechápu. Neměly by být agresivní.“
„Možná ani nejsou. Jenže jsme se nejspíš dostali přímo na jejich svrchované území. Na území, kam normální lidi nepřijdou. Ve zříceném a navíc nepřístupném akváriu, kde by asi žádného člověka nečekaly.“
„Přesto slyším poprvé, že by byly schopny zaútočit na člověka.“
„Bylo tam ještě něco. V rohu toho dvora stály nějaké betonové kádě. A uvnitř bylo něco, co nedokážu pojmenovat. Něco jako hustá gulášová polévka, nebo jako podivně zdeformovaná plastelína s různými výčnělky, z nichž některé dokonce připomínaly lidské končetiny.“
Hedgesová neříkala nic a jenom na mě zírala svýma nádhernýma modrošedýma očima ozdobenýma dlouhými řasami.
„Víte, jako co mi to připadalo? Jako kdyby někdo v plastelínové polívce rozvařoval člověka nebo nějakou jinou živou bytost.“
Otřásla se jako v kině při nějaké hororové scéně. Asi měla dobrou představivost.
„Panebože…“ řekla s hrůzou v očích, která ji zase dělala úplně jinou. Takovou, jakou jsem ji neznal.
„Samozřejmě, že je to blbost. Prostě to nedokážu nijak výstižněji popsat. To byste musela vidět… Celé to navíc divně pulzovalo, jako by to dýchalo, nebo jako by to vřelo. Ale na var to bylo moc mírné a pravidelné, tak to spíš opravdu připomínalo dech nebo pomalu pulzující srdce živého tvora… tvora rozpuštěného v nějakém rosolu v betonové kádi. Nebo spíš několik různých tvorů. A proto na nás vrčela. Nebály se o sebe… Bály se o to, co bylo v těch kádích.“
„Nic takového jsem ještě neslyšela.“
„Já taky nikdy nic takového neviděl.“
„Jenom doufám, že si nevymýšlíte, rozumíte…“
„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se téměř uraženě.
„No… já jsem novinářka a nemůžu si dovolit žádný úlet. Nechtěla bych, abyste si vymýšlel jenom proto, že jsem vám řekla, že náš vztah musí být reciproční… že jako já vám včera pomohla s tím úkolem a vy mi teď na oplátku dáte nějaké informace, které ovšem…“
Zastavil jsem ji rezolutním pohybem ruky.
„Zapomeňte na to, slečno Hedgesová. Já jsem s vámi žádnou dohodu neuzavřel. Tu s vámi uzavřela Loraline a věřte, že je mi úplně ukradené, kolik do toho ten váš Post nainvestoval peněz. Necítím se být vázán žádnou dohodou mezi Postem a svou sestrou. Vlastně na ni úplně kašlu. Takže má motivace pro vymýšlení nějakých z prstů vycucaných informací je naprosto nulová… to jen abychom si ujasnili.“
„No dobrá… dobrá… nechtěla jsem se vás nijak dotknout, samozřejmě… akorát že to, co jste teď řekl, jsem ještě od nikoho neslyšela, přestože už jsem toho o vyvřelinách slyšela docela dost.“
„Jistě… ale asi nikdo z těch, kdo vám o nich vyprávěli, nebyl v baltimorském národním akváriu. Je to naprosto nepřístupné území. Museli jsme po lanech vyšplhat na střechy, část trasy urazit po nich, a potom dolů mezi trosky totálně zdeformovaných ocelových konstrukcí a skla. Žádný člověk se tam od té doby asi neobjevil – ostatně, co by tam taky dělal. Je to dílo dokonalé zkázy. Čistá demolice. Ovšem plná vyvřelin… A věřím tomu, že kdyby ten blb nezapálil tu louči, tak nás nechají klidně odejít. Ale měl jsem dojem, že opravdu nemají strach kvůli sobě, ale kvůli tomu, co bylo v těch kádích.“
„Kvůli té pulzující polívce, jak jste říkal… rozvařeným živočichům?“
„Přesně tak.“
„Máte fotku?“
„Ani náhodou,“ usmál jsem se. „Nepochybuji o tom, že vy na mém místě byste pořídila rozsáhlou fotodokumentaci, stejně jako nepohybuji o tom, že v takovém případě by si vás ty vyvřeliny vychutnaly podobně, jako vy si tu vychutnáváte ten pohár.“
Jenom se ušklíbla.
„Loraline měla podobný smysl pro humor jako vy.“
„Máme společnou DNA.“

Podívala se na mě a potom řekla:
„A to je přesně to, co potřebuji.“
„Co?“
„Vzorek DNA.“
„DNA vyvřeliny?“
„Ano. Přesně. Protože jestli se mi ji podaří získat, myslím, že by to byl obrovský krok dopředu v poznání těch zvláštních lidí. Myslím totiž, že v tom je ten klíč. V jejich DNA.“
„Takže tohle chcete po mně?“
„Přesně tohle. Chtěla jsem to samozřejmě i po Lolly, ale jí se nic takového nepodařilo.“
„Mně ovšem věříte víc.“
„Jasně. Jestli jste schopen vystřelit na vyvřelinu, tak jste schopen sehnat i její vzorek DNA. Udělejte to pro mě a máte předplaceno řešení dalších pěti úkolů.“
„Já myslel, že to bude Washington Post na pět let.“
Zatvářila se jako holka, která se hrozně snaží a přesto ji nikdo nechápe.
„To vypadá jako velice výhodná nabídka,“ snažil jsem se zachránit situaci.
„Je to výhodná nabídka, Jerry.“
„Co chcete? Prst? Nebo celou ruku? Popřípadě nohu?“
V jejích očích se zablesklo. Pak řekla:
„AMOIL má nějaké obrovské tajemství, které se týká těch vyvřelin. Věřím tomu, že k jeho rozluštění stačí jakýkoliv vzorek jejich tkáně.“
„Připouštíte si vůbec myšlenku, že by to třeba vůbec nemuseli být lidé?“
Podívala se ke stropu, jako kdyby tam hledala odpověď. Potom své modrošedé oči sklopila do téměř prázdného ovocného poháru a vybrala z něj poslední třešničku nacucanou alkoholem, kterou si tam pravděpodobně schovávala jako závěrečnou tečku. Ona ho fakt nakonec dokázala spořádat celý. Možná ani nesnídala.
„Nejsou to lidi… šlehačková princezno,“ řekl jsem.
Vyklopila své řasy směrem nahoru a zvedla ke mně oči. Pokračoval jsem:
„Když jsem ho střelil, tak jsem koutkem oka zahlédl, jak kulka proletěla jeho pláštěm a na druhé straně z něj něco vystříklo. Něco, co rozhodně nepřipomínalo krev. Byla skoro tma… jasně… Ale to něco mělo úplně jinou hustotu než krev… A taky barvu. Taková tma tam zase nebyla. To něco vypadalo spíš jako bych střelil do barelu s ropou… A to je moje třešnička na dortu.“
„Jaká třešnička?“ zadívala se na mě nechápavě.
„Přesně ta, která vám zbyla v tom poháru. Závěrečné a nejlepší sousto, které je třeba si vychutnat. Víc toho pro dnešek opravdu nemám.“
89.
Bylo to všechno sesynchronizováno jako ten nejdokonalejší hodinový stroj nějakého obřího orloje, odpočítávajícího hvězdné hodiny vesmíru. Jeho nesmírně složitá soustava ozubených kol a koleček, jejichž zuby do sebe zapadaly na tisícinu milimetru přesně, pracovala naprosto bezchybně a s nulovou odchylkou. Když jsem opustil zmatenou Patricii Hedgesovou a šel po Florids Avenue ke svému autu, pípla mi SMS zpráva na žlutém mobilu:
BLAHOPŘEJI. NA VAŠEM BALTIMORSKÉM ÚČTU PŘIBYLA ČÁSTKA 860 000 DOLARŮ. SOUČASNÝ STAV VAŠEHO KONTA JE 7 906 000 DOLARŮ. NAVIGÁTOR.
Stačil jsem si to přečíst jenom dvakrát, než mi přechytralý mobil oznámil: MAŽU ZPRÁVU.

VIII.
Půvab fyzikálních zákonů
90.
Večer byl tak horký, že jsem své kostkované sako po panu Bareovi nechal doma. Zato jsem na sobě měl kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy a kostkované kalhoty. Vše po panu Bareovi, čímž mu tímto děkuji do záhrobí.
U závory jsem si počkal asi deset minut, protože přesto, že dle mého soudu už dávno byla tma, reflektory na strážních i těžních věžích byly pořád zhasnuté a zíraly na mě jenom mrtvýma očima. Asi nebyly na fotobuňku, ale na ruční ovládání nějakého burše, který nejspíš zrovna někde nasával a nebo nerozeznal tmu od světla. Se mnou u závory stála ještě dvě auta, obě dvě stará a skoro stejně otlučená jako to moje. Asi místní, protože pro hráče NEVERMORE BALTIMORE bylo město dneska totálně nepřitažlivé. Žraločí úkol už skončil a byl dokonce i vyhodnocen (asi počkali jenom na první tři a pak to ukončili) a nový ještě

nebyl zadán. Takže kdo by tady taky jezdil?
Já byl výjimka. Já se rozhodl alespoň částečně naplnit reciproční vztah s Patricií Hedgesovou a trochu se po Baltimore porozhlédnout. Zvláště po vyvřelinách. Ne teda, že bych vůči ní měl nějak špatné svědomí nebo něco podobného, ale přišlo mi, že by to nebylo na škodu. Zřejmě v tom hrály roli ty její šedomodré metalizované oči, nebo možná ten jazyk ochutnávající šlehačku, a slunečnicové vlasy. Nevím.
Neměl jsem žádný plán. Prostě jsem jenom chtěl navštívit město, protože to bude určitě lepší, než čumět v televizi na ty připitomělé americké filmy s připitomělými happyendy, které se nikdy, co bude svět světem, nemůžou přihodit.
No konečně. Ze strážního domku vyšel chlápek z ochranky se samopalem na zádech a na očích měl černé brýle, ve kterých si asi připadal daleko mužnější a záhadnější. Určitě musel žrát všechny díly Terminátora, protože i chůzi měl stejnou jako Arnold Schwarzenegger. Což znamenalo, že těch deset metrů k našim autům mu trvalo asi pět minut. Ti dva přede mnou mu podávali nějaké papíry a museli ukázat kufr. Já mu nic nepodal a taky nic neotevíral. Jeho čtečka mu signalizovala, že v mé krvi koluje jakási šílená nanotechnologie z Nápovědovy injekce a bez jediného slova mě pustil dál. Ani mi nepopřál šťastnou cestu.
Hned za závorou jsem vytáhl žlutý mobil a našel na něm číslo na Alyonu. Podle Belly to měla být holka, která to uměla s vyvřelinami. A protože vyvřeliny byly mým dnešním hlavním bodem večera, rozhodl jsem se ji kontaktovat, jestli by mi nechtěla dělat průvodkyni.
„Jak průvodkyni?“ slyšel jsem v telefonu její hlas, který jsem odhadoval na hlas devadesátileté stařenky. Možná to bude skutečně nějaká čarodějnice nebo šamanka, která zná zaříkávadla na démony, napadlo mě okamžitě. Loraline byla dost pitomá na to, aby angažovala někoho podobného. Zvláště když měla vlastního astrologa v podobě krátkorukého a krátkonohého Lorna. Astrologa, který jí ve svém draze zaplaceném grafu nakreslil, že ten den nemá v Baltimore co dělat, ale ona tam přesto jela.
„Průvodkyni po městě. Hlavně pak po lokalitách, kde se vyskytují vyvřeliny.“
„Říkal jste, že jste Yamyllin bratr?“
„Jo. Přesně tak.“
„Už víte, kdo jí to udělal?“
„Ještě ne.“
„Tak co se sakra staráte o nějaký blbý vyvřeliny?“
„Na všechno dojde. Buďte bez obav. Teď bych ale potřeboval nějaké informace o vyvřelinách.“
„Zavolejte mi, až chytnete toho, co to Yamylle udělal.“
„Počkejte… říkám vám, že na tom dělám. Ale nejde to zase tak rychle.“
„Vyvřeliny to nebyly.“
„Já vím, že jí to neudělaly vyvřeliny.“
„Tak co vlastně chcete?“ zeptal se devadesátiletý hlas.
„Jen vás naložit do auta a trochu se projet po městě. Prostě takový večerní výlet po zoologické zahradě. Safari, rozumíte… lokality s vyvřelinami.“
„Vy jste blázen.“
„Možná… ale to byla Yamylla taky, ne?“
„Jo… to byla. A velkej.“
„No vidíte. Tak co? Domluvíme se?“
„Za půl hodiny na Wilkens Avenue. Víte kde to je?“
„Nevím.“
„Tak Cullingham Square. Vlevo od Washingtonovy sochy.“
„Jo… najdu si to na mapě. Za půl hodiny pod tou sochou?“
„Jo… to by šlo. Za půl hodiny pod sochou.“
Zaparkoval jsem u chodníku, sedl si na zadní sedadlo a otevřel notebook. Podle mé mapy to nebylo daleko a šlo jen o to, jak dobře bude Baltimore v této části průjezdné. Ale bylo to v jižní části, takže by to mělo být v pohodě. Zaklapl jsem notebook a zase ho schoval za opěradlo zadního sedadla. Vyrazil jsem. Mám dobrou vizuální paměť, takže jsem neměl problém se orientovat, i když více než polovina ulic nebyla vůbec označená a jakékoliv ukazatele chyběly. Půlku jedné ulice zabírala obří noha obří těžní věže, zčásti vpreparovaná do polorozpadlého baráku. Hned vedlejší dům byl v naprostém pořádku a s rozsvícenými okny. Dole u chodníku stálo asi pět dodávek s označením AMOIL. Nejspíš jedno ze správních středisek těžební společnosti. Díky tomu také byla ulice dokonale nasvětlena pouličním osvětlením a všechny průrvy a praskliny ve vozovce byly zasypány a přeasfaltovány. Hned vedle zářil bar, před kterým postávali tři chlapíci v montérkách a s láhvemi coly v rukou. Pochybuji, že tam skutečně měli colu. Projel jsem

kolem místní školy – alespoň to tvrdila cedule na její fasádě, podpořená americkou vlajkou na velké žerdi nad vstupními dveřmi. Přestože i tahle část města byla poničená, rozhodně nepůsobila tak depresivně jako některé, které jsem viděl předtím.
Na Cullingham Square jsem dojel bez jakýchkoli problémů a jedinou větší překážku tvořila obrovská pětimetrová trhlina napříč ulicí, která však byla přemostěna provizorním ženijním mostem. Washingtonova socha se tyčila v pravém rohu náměstí. George byl z kamene, seděl na nějaké židli a na kolenou měl knihu, možná ústavu Spojených států. Mrkl jsem na hodinky. Měl jsem ještě deset minut čas.
Náměstí vůbec nebylo tak pusté, jak jsem očekával. Šlo nejspíš o jednu ze zachovalejších městských čtvrtí, protože z těch asi padesáti baráků kolem byly úplně zřícené jenom čtyři a dalších deset tak napůl. Všechny ostatní vypadaly v pořádku. Na rozsáhlém prostranství dokonce fungovalo pouliční osvětlení a podle nápisů nad některými vchody označujících nejrůznější obchody a podniky to vypadalo na prosperující čtvrť. Objel jsem pomalu celé náměstí. V dalším rohu naproti Washingtonovi byla fontána, teď pochopitelně nefunkční – jedině že by stříkala ropu. Na jejím mramorovém podstavci posedávala skupinka holek a kluků, dva z nich měli kytary a třetí africké bubínky. Nebyli špatní. Měl jsem dokonce chuť u nich zastavit a chvilku si je poslechnout, ale pak jsem si to rozmyslel. Nechtěl jsem budit zbytečnou pozornost. Taky jsem zahlédl dva muže z ochranky AMOILU, kráčející napříč náměstím. Možná místní pochůzkáři zajišťující pořádek. O pár metrů dál prodávali dva černoši nějaké láhve rozložené na zemi na pestrobarevném koberci. Těžko říct, co to bylo, ale určitě nějaký alkohol. Celé náměstí působilo dost přízračně, protože ho protínalo stromořadí táhnoucí se diagonálně z jednoho rohu na druhý, přičemž ani jeden z těch stromů neměl jediný lístek a vypadaly jako by prodělaly nějaký požár. Strnulé pahýly se bezmocně obracely k nebi jako nějaké němé výčitky. Když jsem objel celé náměstí, zahnul jsem přímo k Washingtonově soše. Až k ní se dojet nedalo, protože kolem byl trávník – nebo aspoň to, co dříve bývalo trávníkem – osazený lavičkami. Vypnul jsem motor, zhasl světla a rozhlížel se kolem, odkud by mohla Alyona přijít.
Pochopitelně přišla zezadu. A přesto, že jsem se sem tam mrkl do zpětného zrcátka, neviděl jsem ji až do chvíle, kdy se objevila u dveří spolujezdce. Otevřela je a řekla:
„Vy jste ten chlápek, co mi volal?“
„Jo… Jerry.“
Sedla si vedle mě a zavřela za sebou. Nebylo jí devadesát. Měla tak nanejvýš padesát. Mastné rovné slámové vlasy stažené vzadu do mastného slámového culíku, vysoké čelo, velké vypoulené oči a velký nos. Celý obličej měla poďobaný nějakými divnými zarudlými vyhaslými sopkami. Kdyby ještě měla zakalené oči, řekl bych, že je to vyvřelina. Takhle jsem mohl jenom říct, že je prostě ošklivá. Rozhodně jsem ale touto skutečností nechtěl nijak ovlivňovat náš vztah. Podal jsem jí ruku.
„Já jsem Jerry. Jsem rád, že jste přišla.“
„Alyona,“ ozvalo se hlubokých a nakřáplých devadesát let. „Říkal jste, že je dostanete?“
„Chci dokončit, co tu Loraline rozdělala, a zároveň se i podívat po těch, co jí to udělali.“
„Jaká Loraline?“
„Yamylla… Vy nevíte, že se mimo Baltimore jmenovala Loraline?“
„Nevím… a ani mě to nezajímá. Pro mě to byla Yamylla a hotovo.“
„Jasně. Nic proti tomu. Vy jste jí pomáhala?“
„Když potřebovala, tak jo.“
„A potřebovala?“
„Asi třikrát… nebo čtyřikrát… už nevím.“
„Dostala se do problémů s vyvřelinami?“
„Ne.“
„Aha…“
„Například chtěla, abych ji doprovodila do loděnice.“
„Do baltimorské loděnice?“
„Jasně. Do jaké jiné taky. Je to asi největší sídlo vyvřelin ve městě.“
„Já navštívil bývalé baltimorské národní akvárium. Viděl jsem je tam.“
„Jasně. Tam jich je taky hodně.“
„Belle říkala, že to s nimi umíte.“
„Co s nimi umím?“
„No já nevím… Komunikovat.“
„Možná.“
Zatím to nevypadalo, že by projevovala nějakou zvláštní chuť se mnou spolupracovat.

„Myslel jsem, že se kousek projedeme do míst, kde se vyskytují. Nechci tam jet sám a byla jste mi doporučena.“
„Co po nich chcete?“
„Nic… jenom je vidět.“
„Proč vás zajímají?“
„Zajímají jednu Loralininu kamarádku. Vlastně Yamyllinu.“
„Tu Hedgesovou?“
„Přesně tak. Ona vám o ní říkala?“
„Jo… Ale nechcete jim ublížit, že ne?“
„Já? Proč bych jim chtěl ublížit? Tedy pokud na mě samy nezaútočí.“
„Když je nebudete dráždit, nezaútočí.“
Nastartoval jsem motor a zařadil jedničku. Pak jsem se pomalu rozjel.
„Tak kam to bude?“ zeptal jsem se.
„Chcete do loděnice?“
„Nemusíme jet přímo do loděnice, pokud tvrdíte, že je to jakési jejich království. Stačí někam, kde je menší koncentrace a kde je to bezpečné.“
„Woodlawn.“
„Povedete mě?“
„Jo.“
Vymotali jsme se z náměstí a Alyona kromě toho, že sem tam řekla „doprava“ nebo „doleva“, vůbec nepromluvila. Zkoušel jsem to já:
„Čím se živí?“
„Vyvřeliny?“
„Jo.“
„Čím by se živily? Tím co vy. Chlebem, máslem, sýrem, pivem, klobásou.“
„Kde to berou?“
„Panebože, vy jste snad fakt přistál z Marsu.“
„Ne, z Paříže.“
„To vyjde nastejno. Berou to v obchodech, samozřejmě.“
„A peníze?“
„Jsou na dávkách. Všichni jsou na sociálních dávkách, ještě navíc dotovaných AMOILEM, takže nemají žádný problém. Myslím, že se naopak mají dobře.“
„Takže to jsou normální lidi?“
„Po dvou letech už ano.“
„Po jakých dvou letech?“
„Většinou to trvá dva roky, než se z nich statnou normální lidi. A stejně jim lidi pak pořád říkají vyvřeliny.“
„A čím jsou před tím? Myslím před těmi dvěma roky?“
„Před tím jsou právě vyvřelinami.“
Připadalo mi, že se bavím s Chytrou Horákyní.
„Aha… A to nejsou lidi?“
„Myslím, že ne.“
„A co jsou?“
„Vždyť vám říkám, že vyvřeliny. Jsou to bytosti, které vystoupají těma puklinama v zemi na povrch a teprve po dvou letech se z nich stanou lidi.“
„To je vaše teorie?“
„To není žádná teorie. Tak to prostě je.“
„Jste si tím jistá?“
„Naprosto. Žiju tady už dost dlouho. Znám je. Tady doprava…“
Zpomalil jsem a opatrně zatočil volantem, abychom nedostali smyk.
„Takže něco vystoupí z těch zemských prasklin a pak trvá dva roky, než se to něco promění v člověka. To něco je vyvřelina.“
„Jo…“
„Jak vypadá taková vyvřelina, když ještě není člověkem?“
„Vypadá skoro jako člověk, ale ne úplně. Nebo třeba jako pes. Ale taky ne úplně.“
„Jako pes?“
„Z některých jsou třeba psi. A z jiných třeba kočky, nebo i krysy.“

„Vyvřeliny jsou i krysy?“
„Jo… Jsou i krysy. Nebo třeba netopýři, nebo já nevím co ještě.“
Zavrtěl jsem hlavou.
„Tady zkuste projet tou ulicí vlevo.“
Zahnul jsem.
„Takže je jim jedno, jestli se stanou člověkem nebo kočkou?“
„Nevím, jak je jim to jedno, ale tak to prostě je.“
„Takže se třeba rozhodnou, že se stanou kočkou a…“
„Třeba.“
Dalších sto metrů jsme jeli mlčky ztemnělou úzkou uličkou, osvětlenou jenom vzdálenou září těžních věží. Byla úplně opuštěná, až na dvě kočky, které přeběhly přes cestu. Mohly to být kočky, stejně jako vyvřeliny. Teda podle Alyony.
„Takže se rozhodují někdy hned na začátku, co se z nich stane?“
„Jo.“
„Kdy přesně?“
„Myslím, že po dvou měsících.“
„A předtím?“
„Co předtím?“
„No, něco snad musí být ještě předtím.“
„První dva měsíce nevypadají ani jako člověk, ani jako kočka nebo pes. Nevypadají jako vůbec nic.“
„Jako vůbec nic?“
„Přesně tak. Jako vůbec nic… Nejde to k ničemu přirovnat. Teprve po těch dvou měsících je poznat, co z nich bude.“
Okamžitě jsem si vzpomněl na betonové nádrže ve zříceném akváriu, ve kterých plavalo něco, co se opravdu nepodobalo vůbec ničemu a co docela dokonale zapadalo do Alyoniny teorie. Ale nevěřil jsem tomu. Pravděpodobně viděla totéž co já a na základě toho si vyspekulovala myšlenku o tom, že mladé vyvřeliny vznikají z nějaké polévky vystupující ze zemského nitra.
Objeli jsme jeden ze zřícených objektů, který zasypal skoro celou ulici, a Alyona ukázala hned na ten další.
„Bývalý finanční úřad. Dneska je narvaný vyvřelinami.“
Jakoby na potvrzení jejích slov se od baráku na protější straně ulice oddělily tři postavy omotané hadry a vydaly se napříč ulicí. Zastavil jsem. Ani se na nás nepodívaly, jen klidně přešly na druhou stranu a zmizely v jednom z domů.
„Mluví a slyší? Občas mi totiž připadají jako hluchoněmí.“
„Když už jsou z nich lidi, můžou i mluvit. Mezi sebou nemluví.“
„Ne? Jak to?“
„Jako psi. Ti mezi sebou taky nemluví.“
„Ale oni nejsou psi. Tedy ti, kteří jimi opravdu nejsou.“
„Dorozumívají se jinak. Teda mezi sebou. Nepotřebují mluvit. Dokážou se domluvit bez mluvení.“
„Myslíte něco jako mimosmyslové vnímání… nebo telepatie?“
„Jo… něco takového. Něco jako mobily.“
„Mobily?“
„Přesto, že hovor proletí kolem vás, nevíte o něm, pokud někdo nevolá přímo vám. Ale i teď, v tuhle chvíli kolem vás sviští miliony telefonních hovorů, ale vy jim nerozumíte, neslyšíte je a nedokážete je přijmout. Vyvřeliny se dorozumívají úplně stejně.“
„Jak jste na to přišla?“
„Myslím si to.“
„A vy je můžete zaslechnout? Vy jim rozumíte?“
„Někdy.“
„Jak někdy?“
„Nevím… Prostě někdy.“
Pomalu jsem to vzdával. Alyona to rozhodně neměla v hlavě v pořádku. Byla to čarodějnice, nebo si to o sobě aspoň myslela. Svým způsobem byla nemocná. Trpěla utkvělou představou, že rozumí neslyšitelné a nezachytitelné řeči vyvřelin, což bylo vlastně totéž, jako by tvrdila, že rozumí řeči psů, ovcí nebo pavouků. A možná ani nemocná nebyla, ale byla naopak velmi vychytralá a jenom tahala z Loraline peníze, což by docela vysvětlovalo, proč se mnou nechtěla moc mluvit. V Americe vlastně nejde nikdy o

nic jiného, než o to, jak vytáhnout z jiných lidí peníze. Stejně jako v Paříži, musel jsem vzápětí potupně přiznat. Alyona byla pravděpodobně velmi obratným manipulátorem a Loraline jí na to prostě skočila.
„Kolik vám platila?“ zeptal jsem se hned poté.
„Yamylla? Pět set dolarů za jednu návštěvu, jeden doprovod, nebo prostě jeden večer.“
„Cože…? Tolik? To chcete říct, že po mně budete chtít stejnou částku?“
„Zdá se vám to hodně?“
„No… já nevím… vlastně ani nedokážu nějak zhodnotit nebo ocenit vaše služby, protože jsem žádnou takovou službu zatím neviděl.“
„To už by pak bylo hodně zlé, kdybyste ji chtěl opravdu vidět. Yamylla se snažila vyvřelinám vyhnout a dělala dobře. I já jsem ráda, že jsem se nemusela nijak angažovat v nějakém velkém problému s vyvřelinami. Protože kdyby k tomu došlo, bylo by to špatné a pak byste teprve poznal, že ta služba je vlastně nedoceněná.“
„Takže ani Loraline, teda Yamylla, nemusela vašich skutečných schopností nikdy použít.“
„Naštěstí ne.“
„Takže vám prostě jenom věřila, že…“
„Vy mi nevěříte, pane Jerry.“
„Ale jo… nebo se aspoň snažím. Ale pochopte, že mám zaplatit za něco, co si prostě nemůžu ohmatat nebo co prostě nemůžu vidět.“
„Je to jako pojistka. Tu si taky platíte a doufáte, že nikdy nedojde k tomu, aby musela být realizována.“
„Aha… to jste mi vysvětlila moc pěkně.“
„Tady doleva…“
„Yamylla prostě…“
„Já se vám nijak nevnucuji, pane Jerry. Stejně jako jsem se nevnucovala Yamylle. Klidně to otočte a zavezte mě zpátky. Když myslíte, že to tak bude lepší, nic proti tomu nemám. Dokonce si ani nebudu nic účtovat. Protože jste Yamyllin bratr. Takže jsem vám akorát vysvětlila, jak to je, a s tím se v klidu můžeme rozejít.“
„Ne… počkejte… Je fakt, že Loraline, teda Yamylla, byla někdy vážně blbá. Ale nezdá se mi, že zase tak moc, aby vyhodila pětistovku za to, že ji sem tam doprovodí nějaká šamanka, jejíž opravdové šamanské vlastnosti nikdy neviděla, ale která o sobě tvrdí, že je opravdu má. Tedy, při vší úctě k vám… jenom hlasitě prezentuji, o čem uvažuje můj selský mozek. Ovšem když to vezmu kolem a kolem, Baltimore samo o sobě je tak šílená a vykloubená lokalita, postavená mimo jakoukoli logiku, že jsem ochoten připustit, že tady prostě ten selský mozek nefunguje, protože je tady všechno jinak.“
Neřekla na to nic.
„Vlastně když teď projíždím tím nočním příšerným panoptikem, tak jsem nakonec rád, že vedle sebe mám čarodějnici – tohle teda neberte nijak pejorativně – v jejíž společnosti se opravdu cítím líp. Zvláště když tvrdí, že se umí dohodnout s těmi podivnými bytostmi, které tu a tam přeběhnou přes ulici, o kterých nikdo nic neví a které vážně vypadají jako by přistály odněkud z vesmíru. Jo… máte pravdu… opravdu se cítím bezpečněji. Určitě je to taky tím, že vy tady žijete celý život, zatímco já jsem pouhý návštěvník, takže vy víte, co od tohohle prostředí můžete čekat a co ne. Víte, co je tady možné a co už ne. Už sama tahle skutečnost mi dodává určitý pocit bezpečí… Věřím tomu, že Yamylla to chápala podobně.“
„Stejně se vám ale pětistovka zdá hodně.“
„No… zatím jsem neslyšel o nikom, koho vyvřeliny napadly. Což je samo o sobě velmi důležitý detail.“
„Ano?“
„Představte si možnost, že já jsem třeba průvodce v určitém úseku divokého pralesa, o kterém prohlásím, že se tam vyskytuje spousta tygrů, lvů a dalších pořádně nebezpečných a krvelačných zvířat. Takže se tam nikdo neodváží. Ale já prohlásím, že vás provedu a vyinkasuju za to pětistovku. Přitom já jediný vím, že tam není ani jeden jediný tygr a ani jeden jediný lev, že tam není vůbec nic, co by mohlo být nějak nebezpečné nebo krvelačné. Docela dobrý džob, ne?“
„Tak to obraťte, pane Jerry… skutečně to nemá smysl.“
„Ale já to nechci obrátit. Já jenom chci, abyste mi řekla, že jsem úplně vedle a že je to všechno jinak. Jenže když mi tu začnete povídat o tom, že rozumíte zvířecí řeči, tak se nedivte, že jsem skeptický.“
„Nemluvila jsem o žádné zvířecí řeči.“
„Mluvila jste o nějakém telepatickém přenosu mezi vyvřelinami, který jste schopna zachytit.“
„Někdy.“
„Dobrá… někdy.“
Na rohu další ulice postával hlouček asi pěti vyvřelin. Přestože byla docela horká noc, všechny byly

zabalené v hadrech a oblečené v nejrůznějších kabátech, kloboucích, šálách a kdoví v čem ještě, jen aby z nich bylo vidět co nejméně.
„Proč se tak balí, v tomhle vedru?“
„Většinou mají různě zdeformovaná těla.“
„Stydí se?“
Usmála se. Poprvé jsem ji viděl se usmát. Polovina zubů jí chyběla.
„Asi ano. Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Prostě jenom nechtějí, aby ostatní viděli jejich deformace.“
„Aha. A prý se bojí ohně,“ vyzkoušel jsem ji.
„To je pravda. Z ohně mají úplně panický strach. Oheň je pro ně zosobnění totální zkázy.“
„Myslel jsem naopak, že oheň je jejich doménou, když přišly odněkud z nitra země.“
„Ne, to není. Z ohně mají strach. Myslím, že oheň je to jediné, co je může zničit.“
„Jediné?“
„Ano.“
„A co kdybych nějakou zastřelil?“
Vyděšeně se na mě podívala.
„To bych vám nedoporučovala, pane Jerry.“
„Co by se stalo?“
„Nevím. Nedoporučuji to zkoušet. Ale nezabil byste ji.“
„Průstřel srdce je nezabije?“
„I když vypadají jako lidé, jsou jiní než lidé. Nezabijete je průstřelem srdce.“
„Blbost…“
„Na další křižovatce to zkuste doleva. Ukážu vám Dawsonův kaňon.“
„Takže vaše teorie se přiklání k obecně zastávanému stanovisku – tedy aspoň tady v Baltimore – že se jedná o nesmrtelné démony vystupující z nitra země. Je to tak?“
„Nikdy jsem nemluvila o démonech, pane Jerry.“
„Ne?“
„Jste vedle jak ta jedle. Nemyslím si, že by to byli démoni. Vlastně vím, že to žádní démoni nejsou.“
„A co to teda sakra je?“
„Vyvřeliny.“
„Vyvřeliny z nitra země. Takže něco jako diority, čediče, obsidián, andezit nebo břidlice…“
„Přesně tak. Teď jste na to konečně kápl. Přesně jako čediče a břidlice, jenom živé.“
„Panebože…“ řekl jsem a musel zastavit, protože před námi se najednou objevila propast. Alyona vystoupila z auta a já ji následoval.
Městská ulice byla skutečně rozříznuta obrovským kaňonem, do něhož se zřítila většina obytných domů, ze kterých na jejích okrajích zůstaly jenom trosky. Hranice propasti byly nepravidelné a zubaté a šířku jsem odhadoval na dobrých padesát metrů.
„Dawsonův kaňon,“ řekla Alyona a přistoupila k jeho okraji. Půl metru pod námi se leskla hladina ropy.
„Vždycky nebyl tak plný. Naplňoval se pomalu a postupně. Týden po tom zemětřesení byla propast hluboká asi sto metrů. Tedy to, co bylo vidět, dál už byla ropa. Ale pod tou ropou byla další, možná desetikilometrová trhlina.“
„Do nitra země…“
„Ano.“
„A odsud přicházely vyvřeliny.“
„Ano. Odsud taky.“
„Viděla jste je?“
„Jak lezou nahoru?“
„Jo.“
„Jste blázen. To nevidíte. Nemůžete to vidět. Nelezou nahoru jako lidi, to už jsem vám říkala.“
„Takže lezou nahoru jako co?“
„Jako něco, co se nepodobá ničemu. Jako ropa.“
„Prosím?“
„Tak to je, pane Jerry.“
Zastrčil jsem ruce do kapes a pozoroval netečnou tmavou ropnou hladinu pod sebou. Potom jsem řekl:
„Takže ty první dva měsíce se to nepodobá vůbec ničemu.“
„Jo…“
„Čím se to živí?“ zeptal jsem se a podíval se na Alyonu, i když jsem už dopředu věděl, co mi odpoví.

„Samozřejmě ropou. Čím jste myslel?“
91.
Když jsem o půl druhé v noci lezl do postele, zapochyboval jsem na chvilku o svém zdravém rozumu. Buď jsem blázen já, nebo celé Baltimore. To město totiž vůbec nevypadalo skutečně, ale jako výplod nějakého chorobného mozku, nebo ještě přesněji výplod nějakého zdrogovaného nebo namol opilého člověka. Nebylo to vůbec skutečné a možná bylo nutné se z toho vyspat.
Ten někdo, kdo to vymyslel, se z toho nakonec opravdu možná vyspal, akorát že ten jeho morbidní výtvor tady zůstal. Nechápal jsem to. Jenže už v Paříži na letišti jsem věděl, že letím do naprosto bláznivého světa, takže nevím, co se teď divím. Možná proto, že je tisíckrát bláznivější, než jsem si představoval.
Dal jsem si ještě dva panáky (v posteli), po kterých mě ovšem napadaly ještě další převratné teorie. Jestli náhodou celá ta pitomá Paříž s celým tím mým pitomým dosavadním životem není bláznivá a morbidní a naopak teprve tohle je normální svět, jaký má být. Paříž je obyčejná virtuální realita a teprve tohle je skutečný svět a skutečný život. Dokonalý MATRIX. Usínal jsem naprosto rozpolcený.
92.
Další čtyři dny byl klid. Madrigovi jsem přivezl účetní uzávěrku zpracovanou madam Agathou. O uzávěrce samotné prohlásil, že je to kravina a o madam Agatě, že je kráva. A že kráva dovede vytvořit zase jenom kravinu. Odsouhlasil jsem mu jeho poučku, nicméně jsem ho požádal, aby se aspoň pokusil v rámci svých možností to konečně nějak uzavřít, protože bych hrozně nerad hledal nějakého jiného právníka, když si Loraline našla jeho. To ho asi vyděsilo a slíbil, že udělá všechno, co bude v jeho silách, i když cítí, že na tohle moc sil nemá.
Lauře jsem koupil dvoje barevné punčocháče. Nevím proč, ale nejspíš jen tak. Možná jako důkaz, že ty její pruhy prostě respektuji a nemíním s nimi dál nic dělat. Stály osmdesát dolarů, protože pocházely z nějakého moc nóbl obchodu pro paničky bankéřů, což Laura asi nedocení, jelikož byly k nerozeznání od těch, co nosila a které určitě byly z nějaké mexické tržnice.
Dvakrát mi volala Patricie Hedgesová, jestli na ni myslím a já ji ubezpečil, že na ni samozřejmě myslím. Což byla pravda, přestože jí stejně vůbec nešlo o to, jestli myslím skutečně na ni jako Patricii Hedgesovou, ale spíš na ty její vyvřeliny. Alespoň jsem si to myslel a určitě jsem nebyl daleko od pravdy.
Také jsem měl asi půlhodinový rozhovor s Gérardem Thierym, ve kterém mi stačil sdělit, že v jedné jihofrancouzské vesničce objevil naprosto skvělé víno u jednoho opuštěného zapadlého devadesátiletého vinaře a že je to absolutní špička a že tam určitě spolu musíme zajet. Jeho nejmladší dcera prý dostala k narozeninám psa, nějakého King Charlieho španěla a je z něj hotová a on vlastně taky, protože už mu rozkousal dvoje boty. No a na závěr mi sdělil, že ta moje nukleární prsatka z atomové ponorky je totálně zakódovaná a nerozluštitelná a že jestli jsem s ní opravdu něco měl, tak ať na to raději zapomenu.
„Ty vole, tak s tím běž do hajzlu,“ komentoval jsem to já. „Neříkej mi, sakra, že Francouzi jsou takoví tupani, aby si nedokázali zjistit majitele jednoho pitomého telefonního čísla ze spřátelené armády. Sakra, neříkej mi, že tam nikoho nemáme.“
„Ty jsi asi fakt magor, vole… je to někdo z velení,“ snažil se to upřesnit Thiery.
„Je mi úplně jedno, jestli je z velení, nebo jenom nějaký pitomý údržbář nábojových komor.“
„Žádný údržbář. Jak říkám, někdo z nejvyššího velení.“
„Blbost. Žádný pětihvězdičkový admirál nebude používat služební mobil na to, aby mi poslal esemesku.“
„Já do toho vašeho vztahu zase tak moc nevidím. Tak jí zkus sakra odepsat, že se setkáte někde před Bílým domem, nebo co.“
„Nebudu mu odepisovat.“
„V tom případě máš smůlu. Ale jestli ti opravdu jde o to číslo, tak budeš muset.“
„Co budu muset?“
„No, odepsat.“
„Seru na něj.“
„Blbost. Musíš mu odepsat a my zkusíme sledovat stopu tý tvý zprávy. Jinak to nejde. Potřebujeme aktivní spojení, jinak na to prostě nepřijdeme.“
„Aha… to vůbec není blbej nápad.“
„U francouzské rozvědky nejsou jenom tupani.“
„Takže mu teď mám poslat zprávu?“
„Blbost. Teď ne. Dám ti vědět. Musíme to trochu připravit. A ne jenom tady, ale i tam u tebe. Dám ti vědět. Zadám ti přesný čas, kdy to odešleš. A zkus ji napsat aspoň trochu delší, ať nám dáš víc času.“
„Dobře… takže se ozveš.“
„Jasně… ozvu se.“

„Díky. Máš to u mě.“
„To doufám.“
Uklidnilo mě, že mi Thiery dal aspoň nějakou naději, protože ten Garimaldi mě vážně vytočil a pořád mi vrtal hlavou, jelikož všechno kolem něj nasvědčovalo tomu, že i hra, do které jsem se nechal namočit, není zase tak čistá, jak mi tvrdil Nápověda. A jestli to tak opravdu je, přestal bych i já hrát čistě. Zatím jsem si nedovedl představit, jak by to bylo, ale určitě bych něco vymyslel. Možná bych do toho nakonec musel zapojit polovinu Vojenské akademie generála de Gaulla, i když to jsem považoval za opravdu poslední možnost.
Jedno odpoledne jsem strávil taky na Mallu vysedáváním na terase pouliční kavárny. Jen tak. Sám. Seděl jsem tam a pozoroval čilý pouliční ruch kolem sebe a strašně mi to připomínalo La Seteré, kavárnu u Sorbonny nedaleko bulváru Saint Germaine, kde jsem byl s Rayou dvakrát po ostrých střelbách na kávě. Zvláště na jedno posezení si vzpomínám, jako by to bylo včera.
Bylo podobně horké odpoledne, ona na sobě měla jenom takové lehké krátké šatičky, které sice nebyly úplně průhledné, ale bylo vidět, že kalhotky pod nimi jsou bílé. Ty šaty mě naprosto dostaly, protože ještě před hodinou se válela vedle mě ve vojenských maskáčích a střílela na terče vyskakující jako zlomyslní kašpárci zpoza stěn cvičného objektu. Ta proměna z drsné členky protiteroristického týmu v křehkého motýlka s rozkošně střapatou hlavou a bílými kalhotkami mě prostě fakt dostala. Seděli jsme tam, popíjeli skvělou kávu Davidoff a svět byl moc hezký. Bylo to hrozně zvláštní odpoledne se sluncem v takovém zvláštním oparu a zvláštně zabarvenou oblohou.
Naproti nám stála Murray Banque a zrovna před ni narolovalo opancéřované auto doprovázené třemi civilními peugeoty, ze kterých vyskákalo asi osm černých ozbrojenců v neprůstřelných vestách, se samopaly v rukou a nápisem POLICE na zádech. Čtyři se rozestavili kolem auta, které nacouvalo k zamřížovaným vratům, a čtyři vešli dovnitř.
„To by byla moc hezká dovolená někde na Kajmanských ostrovech,“ řekla Ray a kývla střapatou hlavou směrem k tomu autu s ozbrojenci od policie. Znal jsem ji. Okamžitě jsem věděl, jak to myslí.
„Možná i trvalá. Myslím jako napořád…“ řekl jsem.
„Jako že bychom se tam přestěhovali?“
„Proč ne? Vyskákalo jich osm. To nebude žádný malý balík.“
Zamrkala těmi svými předlouhými tmavými řasami a zaostřila na budovu banky oči, jako když šelma vyhodnocuje údaje o potenciální kořisti. Byla rozkošná a světlé chmýří na jejím dlouhém krku se proti odpolednímu slunci nádherně třpytilo. Napila se kávy a potom řekla:
„No dobře. Muselo by se počkat, až to naloží a nasednou do aut. Pak by to bylo nejlepší.“
„Správná úvaha,“ pochválil jsem ji.
„S glockem bych to nezvládla. Chtělo by to samopal. Ale žádné dávky. Jednotlivé přesně mířené výstřely. Stála bych támhle na rohu ve tmavém sporťáku těžko popsatelné barvy. Dva vozy pojedou před ním. Myslím, že bych je oba dostala. Co vy?“
Zadíval jsem se na dění na ulici a přimhouřil oči.
„Automatická puška. Nejlépe beretta. S krátkou hlavní. Musela bys ale střílet dřív, než nasednou do aut. Jakmile zavřou dveře, je konec. Jsou to neprůstřelná skla. Chtělo by je to dostat při nastupování. Já bych musel být v tom bistru hned vedle banky. Ostatní by totiž okamžitě zaujali pozice za auty a opětovali by palbu tvým směrem. Z toho bistra bych mohl dostat řidiče dodávky a skočit do vozu na jeho místo. Kromě beretty bych ale ještě musel mít pistoli, abych dostal i spolujezdce.“
„Troufla bych si to vyčistit i od toho spolujezdce.“
Uznale jsem kývl hlavou. Pak jsem dodal:
„To bys ale pak musela přepnout na dávky a pokropit to tam celé. Mají výcvik.“
„Jo… ale ne od nás. Jsou to jenom policajti. Neměl by to být problém.“
Byla dobrá. Byl fakt dobrá a já doufal, že Francouzská republika bude míst dost peněz na to, aby ji zaplatila, protože bych ji nechtěl vidět na druhé straně. Měla dost redukovaný pud sebezáchovy. Jako členka nějaké loupežné skupiny nebo teroristické buňky by byla hodně nebezpečná.
„Musel byste to rozpálit směrem k nejbližším podzemním garážím, kde bychom měli připravené další auto. Já bych po střelbě to svoje opustila. Vyskočila bych dveřmi spolujezdce do toho butiku hned vedle a pak bych to auto odpálila. Chtělo by to nálož s velkým kouřovým efektem, aby to zaplavilo celou ulici. Sešli bychom se v těch garážích.“
„A potom?“
„Potom ven z města i s balíkem peněz.“
„Jasně. Ale potom, co potom?“

Zamyslela se a já pozoroval lámající se paprsky slunce v jejích vlasech.
„Jsem v koncích," přiznala, usmála se na mě a usrkla kávy.
Zadíval jsem se na banku. Zrovna z ní vycházeli první čtyři policisté s bezpečnostními kontejnery v rukou. Jeden nesli vždy dva.
„Potom do Sorealle," řekl jsem.
„Cože?"
„No jasně. Potom k nám na akademii a uložit to někde do skladu. Tam to určitě hledat nebudou. Ostatně ani nemůžou. Pak to dostat do vojenského speciálu směřujícího mimo Francii, nejlépe na kteroukoliv základnu v Africe. Chtělo by to tam ale mít komplice, což by ovšem nebyl zase tak velký problém, uvážíme-li, kolik tam asi může být peněz. Tam bychom si to vyzvedli."
Zasnila se a skutečně vypadala neuvěřitelně půvabně. Pravděpodobně se viděla na těch Kajmanských ostrovech ve vile, na skále nad mořem, s velkým bazénem mezi palmami, s lehátkem na terase a drinkem na stolku vedle ní.
Pancéřovaný vůz zapnul houkačku, stejně jako první auto toho jejich konvoje, a odrazilo od banky. Kajmanské ostrovy se vzdalovaly neskutečnou rychlostí a Raya se smutně vrátila do skutečného světa. Dopila tu skvělou kávu a potom řekla:
„Jste jediný, se kterým bych si na to troufla."
Zalichotilo mi to… Zalichotilo mi to, i když mi bylo jasné, že to neřekla kvůli tomu, že by si mě snad představovala na té terase pod palmami na vedlejším lehátku, ale kvůli tomu, že bych dokázal ty prachy dostat z Francie. Ale stejně jsem měl radost.
93.
Pátý den po tom, co jsem navštívil Baltimore s Alyonou, abych se trochu seznámil s vyvřelinami, mi přišla hned ráno SMS na žlutý mobil. Navigátor vymyslel další šílený úkol, pomyslel jsem si, ještě než jsem ji otevřel. Když se mi objevila na displeji, byla ještě šílenější, než jsem vůbec mohl tušit:
K PORUŠUJE CP. NAVIGÁTOR.
Jediné, co jsem mohl udělat, bylo dát si panáka, což jsem taky hned udělal. King Troy, vynikající irská whiskey. Potom jsem si sedl jen tak v trenýrkách na tygra na sedačce a znovu otevřel zprávu. Už tam ale žádná nebyla, protože se mezitím smazala. Trochu mě zamrzelo, že jsem zapomněl, co ten svinský žlutý mobil se zprávami dělá, ale naštěstí tohle sdělení nebylo zase tak složité, abych si ho nezapamatoval.
K PORUŠUJE CP.
Pro jistotu jsem si to napsal propiskou na okraj jakéhosi kosmetického časopisu válejícího se na stolku. Jenom klid, říkal jsem si. Rozhodně to nechtělo propadat nějaké panice. Ten pitomý žralok se taky zpočátku zdál absolutně nerozluštitelný, stejně jako runy v akváriu, a nakonec to bylo docela jednoduché. Ovšem díky Patricii Hedgesové. Doufal jsem, že i v tomto případě bude daleko víc v obraze, než já. Nalil jsme si dalšího panáka, ale vůbec se to nezlepšilo.
Dal jsem si dvacetiminutovou sprchu, během které jsem přemýšlel, jak se vyhnout telefonátu Patricii Hedgesové, protože zase budu vypadat jako vůl a zase to za mě vyřeší ona. Snad. Vylezl jsem ze sprchy a dal si chleba s máslem a kakaem. Laura naštěstí zásobovala ledničku pravidelně a bezchybně. Ovšem ani s plným žaludkem nebyl můj mozek schopen rozklíčovat obdrženou informaci.
Sedl jsem si k notebooku, otevřel internet a zadal K PORUŠUJE CP. Chroustal to asi půl minuty, než mi vyplivl třicet tisíc odkazů, kde se vyskytuje slovo PORUŠUJE. Panebože. Totální beznaděj. K PORUŠUJE CP. Zíral jsem na to dalších pět minut a bylo mi všelijak. Stejně jako s tím pitomým žralokem. Přitom ten žralok byl tak evidentní, že jenom já, pitomý Francouz, jsem na to nepřišel. Protože jsem nevěděl, že v Baltimore bylo proslulé americké národní akvárium. Bude to něco podobného? To těžko. Tohle bylo přece jenom obecnější.
Tohle bylo tak obecné, až z toho přecházel mráz po zádech. Co když je to nějaké zavedené americké slovní spojení? Slangový výraz? Bylo mi jasné, že číslo Hedgesové dříve nebo později vytočím. Teď už šlo jenom o to, jak později. Ovšem vzhledem k tomu, že v NEVERMORE BALTIMORE jde i o čas, vzal jsem Loralinin mobil, našel v něm Hedgesovou a stiskl VOLAT.
Ozvala se až po pátém zazvonění a sdělila mi, že za chvíli zavolá zpátky, že teď nemůže. Stačil jsem jí akorát říct, že to spěchá. Zavěsila. Asi jsem ji vytrhl z nějakého jednání redakční rady nebo z kávové schůzky s kamarádkou, což by byla daleko horší verze, protože ta mohla trvat hodiny. Schůzka s přítelem mě nenapadla, ani nevím proč. Strávil jsem dobrých čtyřicet minut bloumáním po bytě a přemýšlením o tom bláznivém vzkazu. Představoval jsem si ostatní hráče zapojené do hry, kteří možná v tuhle chvíli taky nešťastně bloumají po bytě a přemýšlejí o tom samém. A nebo už to mají a jenom se třesou, až se těžní věže v Baltimore rozsvítí, aby tam mohli vtrhnout a vyřešit první část úkolu. A bude to tak jednoduché, že

ještě tentýž večer stihnou i druhou část. Do prdele. Zkoušel jsem si pustit televizi, ale nebylo tam vůbec nic, co by mě bavilo. Znechuceně jsem ji vypnul s tím, že Američani jsou prostě ulítlí. Hedgesová zavolala po čtyřiceti minutách.
„Dobrý den," spustil jsem na ni, abych zamezil jakémukoliv společenskému okecávání. „Mám další úkol."
„A myslíte na mě?"
„Kudy chodím," řekl jsem možná poněkud nervózněji, než jsem chtěl.
„Vykašlal jste se na mě."
„Blbost… Fakt nevykašlal. Sháním informace."
„Potřebuji DNA."
„Jasně. Vím, že chcete DNA. Jenže já si nejdřív musím osahat terén, abych zjistil, jestli je to vůbec možné a za jakých podmínek. Nechtěl bych skončit jako moje sestřička."
„Lolly nezemřela při shánění DNA vyvřelin, pane Lindene."
„Jak to víte? Nebyla jste tam."
V telefonu bylo chvíli ticho. Doufal jsem, že se neurazila. Jestli jsem teď něco potřeboval ze všeho nejmíň, tak to byla uražená Patricie Hedgesová.
„Fakt na tom dělám. Teď bych ale potřeboval pomoct s dalším úkolem."
„Jasně. Jinak byste nevolal."
„Tak promiňte… myslel jsem, že jsme tým."
„Jo? My jsme tým akorát, když něco potřebujete."
„Vy teda ale máte dneska blbej den," neodpustil jsem si, protože jsem na nějaké vykecávání vážně neměl čas.
„Možná…"
„Tak poslyšte, Pat… fakt jsem v koncích. Oceňuji, co všechno jste pro mě udělala a věřte, že nakonec vám seženu i to, co chcete… Možná to bude už dneska večer, pokud se tam teda dostanu, protože bez toho, že bych měl aspoň nějaké vodítko, tam vůbec nemá cenu jezdit."
„Tak povídejte," řekla trochu uraženě.
„Na tom mobilu doslova stálo K PORUŠUJE CP."
„Prosím?"
Zopakoval jsem jí vzkaz.
„Nic víc tam nebylo?"
„Nebylo. Říká vám to něco?"
„Vůbec nic."
„Mně právě taky ne."
„Zkoušel jste různé přesmyčky?"
„To ani ne. O to jsem se ani nesnažil. Možná kdyby to bylo ve francouzštině, tak bych něco zkusil. Angličtinu zase natolik neovládám. Pokud je to opravdu přesmyčka, uvítal bych pomoc od vás."
„Zatím fakt nevím, oč by mohlo jít. Možná až si to zkusím napsat na kus papíru a chvilku se na to dívat, tak mě něco napadne."
„Kdy to zkusíte?"
„Samozřejmě to spěchá, že?"
„Jistě. To ostatně víte už od Loraline, že každé vyluštění vzkazu od Navigátora děsně spěchá."
„Zkusím se poradit s kolegy v redakci. Jenom nevím, kdy se tam dostanu, protože teď odjíždím ke CAPITOLU, kde má mít prezident tiskovku."
„Zkuste jim to aspoň poslat esemeskou. Možná to bude stejně jednoduché, jako bylo to Národní akvárium."
„Vám to připadalo jednoduché?"
„Mně ne… já to myslel tak, že to možná bude jednoduché pro vás."
„Zkusím to, ale za nic neručím."
„Díky."
Ukončil jsem hovor.
K PORUŠUJE CP.
Naprostá, totální kravina. Co to může být, to CP? Není to zkratka pro nějaký zásadní americký zákon? A co to K? Možná slangový výraz pro něco. Pro co? Drogy, kriminalita? A jaký to všechno má vztah k Baltimore? Pokud by K byla kriminalita a CP nějaký zákon, tak by to mělo logiku. Ale co s tím v Baltimore? Tam se porušují snad všechny americké zákony. To je blbost, musí to mít jasnou, jednoznačnou a určující vazbu na Baltimore… Jenomže jakou? A má na to šanci přijít někdo jiný, než rodilý Američan?

Vzal jsem znovu mobil a napsal Hedgesové zprávu, aby to zkusila rozeslat svým známým právníkům, možná je něco napadne. Potom mě napadl Madrigo a tak jsem mu okamžitě zavolal:
„Ještě to nemám, pane Lindene, ale zkouším to udělat, i když vám řeknu, že…“
„Nevolám kvůli pozůstalosti, pane Madrigo. Volám kvůli rozluštění zvláštního vzkazu. Říká se v něm, že K PORUŠUJE CP… Říká vám to něco?“
„A co jako?“
„Co já vím? Je to rébus a já ho mám rozluštit. Je v tom ukryté něco, co se určitě vztahuje k Baltimore.“
„K porušuje CP?“
„Jo… přesně tak.“
„To je nějaká kravina, ne?“
„No, já si to myslel taky, ale určitě není.“
„Tak co je to?“
„Nemůže být CP označení nějakého souboru zákonů? Nebo zákoníku, nebo třeba jednoho konkrétního zákona?“
„Co já vím, tak ne. Ještě jsem se s tím nesetkal. Aspoň v oboru práva, ve kterém pracuji já. Jestli je to ale z oboru trestního práva, to nemůžu vědět.“
„Jasně… jasně… To by tomu možná i napovídalo. Dobrá, jen jsem se chtěl ujistit.“
„Můžu se poptat u svých známých.“
„Dobrý nápad. Uděláte to pro mě?“
„Samozřejmě, pane Lindene. A co v tom mají hledat? Jako co to znamená?“
„Jakýkoliv vztah k městu Baltimore.“
„To je ale blbárna.“
„Jo… to je. Kdybyste na něco přišel, tak mi hned zavolejte, ano?“
„Jistě.“
Odložil jsem mobil. Bylo půl desáté dopoledne, já měl nový vzkaz od Navigátora a byl jsem absolutně v hajzlu. Do setmění zbývalo nějakých dvanáct hodin.
94.
Ve dvě odpoledne jsem se rozhodl do problému zaangažovat Vojenskou akademii generála de Gaulla v Paříži. Vzhledem k tomu, že tam ale bylo už něco kolem osmé večer, moc úspěšný jsem nebyl. Ze čtyř lidí, které jsem sháněl, jsem chytil jenom Paula Faucaulta, specialistu na IT technologie, který mi ovšem taky nijak neporadil. Myslel si, že asi sedím někde totálně ožralý v baru. Zavolal jsem i Renoirovi do Baltimore, Loralininu poradci na historii města, ale ani jemu to neříkalo vůbec nic. Stejně jako Alyoně a Babelle. Vlastně jsem od nich nic nečekal, jen jsem se chtěl sám pro sebe ujistit, že jsem opravdu vyzkoušel všechny možnosti.
Ve tři hodiny odpoledne jsem si dal čtvrtého panáka toho dne, po kterém mi došlo, že se na to vlastně můžu úplně vykašlat, protože mám docela nahráno. Byl jsem si jistý, že když nebudu na tenhle úkol vůbec reagovat, tak mi nebude odečteno tolik, jako mi bylo přičteno za ten poslední. Jestli se výhra skládala z odečtů všech ostatních soutěžících, tak by vítěz musel brát minimálně milion, aby mi bylo odečteno dvě stě tisíc, ale spíše jenom sto a to ještě necelých. Že já blbec na to nepřišel dřív. Takže si klidně můžu vzít z NEVERMORE BALTIMORE týdenní dovolenou. To mě docela uklidnilo – až do chvíle, než jsem si uvědomil jednu věc: co když ten další úkol bude ještě těžší?
95.
V osm hodin večer jsem proklel Patricii Hedgesovou. Jenom kvůli ní jsem se před čtyřmi dny vláčel jako kráva s Alyonou po nočním Baltimore, místo abych si užíval někde ve vyhlášené vinárně nebo nakonec v některém ze svých podniků s některou ze svých slečen. Vykašlala se na mě a já se rozhodl, že už se kvůli ní nebudu vyvřelinami vůbec zatěžovat.
Zavolala ve čtvrt na devět.
„Nevolám pozdě?“ zeptala se hned první větou.
To by nikdo jiný než ženská nevymyslel. Zavolat o pět hodin později a zeptat se, zda nevolá pozdě.
„No… trošku.“
„Takže už to máte vyluštěné?“
„Ne… to nemám… Vzdal jsem to.“
„V tom případě jste přece jen trochu jiný než Lolly. Ta by to nikdy nevzdala.“
„Všichni se s tím na mě vykašlali.“
„Neříkejte…“
Nechtěl jsem jí přímo říct, že i ona, a tak jsem jenom poznamenal:

„Nejde na to přijít. Nebo vy snad něco máte?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.
„Možná.“
„To je co, možná?“
„To je, že možná jo a možná ne.“
„Vy jste dneska snídala vtipnou kaši, co?“
Zasmála se nahlas a řekla:
„Možná.“
„Zkuste mi teda říct, na co jste přišla a já to zkusím posoudit.“
„No… nejsem si jistá, jestli to budete schopen posoudit, nicméně vám to řeknu.“
„To jste hodná…“
„Je to o fyzice.“
„O fyzice?“
„Jo.“
„Vypadá to spíš jako o právu a zákonech.“
„Ne. Můj zdroj tvrdí, že je to o fyzice.“
„Který zdroj?“
„Fyzik. Nukleární fyzik… Profesor Nadinger.“
„Pro fyzika je úplně všechno o fyzice. Nepřekvapuje mě to. Láska je pro něj určitě také o fyzice.“
„Takže vás to už fakt nezajímá?“
„Ale zajímá… jenom jsem si dělal srandu… Povídejte.“
„Správně to celé má znít, že MEZONY K PORUŠUJÍ SYMETRII CP.“
„Mezony?“
„Jo… mezony. Aspoň to říkal.“
„To je nějaká poučka nebo nějaký fyzikální zákon?“
„Jo. Já teda fyzice moc nerozumím…“
„To já taky ne. No dobrá. Takže teď nám to řekl možná celý. Ale co dál?“
„To nevím. Ani on to neví. Ale myslí si, že by to celé mělo prostě znít takhle. Je to jeden z fyzikálních objevů. Někdy v roce 1964 nebo kdy. Tak nějak.“
„A vztah k Baltimore?“
„Neví, jaký by to mohlo mít vztah k Baltimore.“
„Ptala jste se ho na to vůbec?“
„Ale jistěže jsem se na to ptala. Za co mě máte?“
„Promiňte. Možná už jsem z toho trochu nervózní. No dobrá, co kdybych se s ním chtěl setkat?“
„V tom případě byste musel letět do Los Angeles.“
„To je na druhé straně Států, ne?“
„Ano. Přesně tam. Vidím, že zeměpis vám jde lépe než fyzika.“
„Díky.“
„Ale jestli chcete něco vědět o mezonech, dal mi číslo na jednoho ze svých studentů, který je tady ve Washingtonu.“
„Kašlu na mezony. Já potřebuju vědět, jaký to má vztah k Baltimore.“
„On to neví. Ale ten jeho student prý je do mezonů celý blázen. Možná to bude vědět on.“
„Jeho student? To je kravina.“
„To já nevím. Akorát, že jste ještě před chvílí chtěl mluvit s Nadingerem. A on říká, že Mark Stone ví o mezonech úplně všechno co on a možná ještě víc.“
„Jenže já nic o mezonech vědět nechci, sakra. Já chci vědět, co to znamená v Baltimore.“
„Tak proč se rozčilujte na mě?“ řekla a zavěsila.
Jen tak. Bez jakéhokoliv varování nebo náznaku. Ježišmarjá, ta byla ale urážlivá. Vždyť jsem to tak vůbec nemyslel. Akorát, že jsem jí to zapomněl říct. Navolil jsem její číslo a zavolal jí zpátky.
Nebrala to. Panebože, ta je teda ulítlá. Nechal jsem to zvonit. Vlastně jsem ani jinou možnost neměl. Chtěl jsem se jí omluvit a vzít si číslo na toho studenta. Možná v tom opravdu najde něco k Baltimore. Zvedla to asi po šesti minutách a to jsem měl štěstí, že ten mobil nevypnula úplně. Jenže já dopředu věděl, že ho nevypne, protože ona zase dobře věděla, že budu volat zpátky. A taky dobře věděla, že budu vytrvalý a tak si mohla dovolit tu dlouhou prodlevu, aby mě pořádně podusila. Prostě jí to myslelo a byla to chytrá holka, akorát trochu paličatá.
„Tady znovu Linden.“
„Já vím.“

„No… já jsem to tak nemyslel. Prostě mi ujely nervy… Dejte mi to číslo na toho studenta toho fyzika. Zkusím s ním promluvit. Bude to lepší, než nedělat vůbec nic.“
„Volala jsem mu.“
„Kdy? Vždyť to vyzvánělo a nebrala jste to.“
„Ještě před tím, než jsem volala vám.“
„Aha… takže jste zjistila ještě něco dalšího?“
„Ne. Akorát že se s ním můžeme sekat, pokud tedy budete mít zájem, a promluvit si o těch mezonech. Byl docela přístupný a ochotný, i když je na diskotéce.“
„Cože?“
„Je na diskotéce v TIVOLI.“
„To jako že bych měl za ním jet na tu diskotéku?“
„Chcete si s ním promluvit nebo ne?“
„To víte, že chci.“
„Tak to neřešte. Jestli chcete, tak je v diskotéce TIVOLI.“
„Jak ho poznám?“
„Pojedu s vámi.“
„Vy ho znáte?“
„V životě jsme ho neviděla.“
96.
Diskotéka TIVOLI byla ve čtvrti Wheaton a jednalo se o obrovské zábavní centrum, jehož součástí byla právě i tahle diskotéka. Jako jedna ze čtyř. Byla ale největší, jak jsem pochopil z neonových nápisů přímo u vjezdu do areálu. Naštěstí centrum disponovalo obrovským podzemním parkovištěm ve čtyřech podlažích, ze kterého vedly výtahy a eskalátory do samého středu tohohle zábavního šílenství.
Něco před desátou hodinou jsem byl před hlavním vstupem do TIVOLI. Hedgesová nikde. Neměl jsem zrovna nejlepší náladu, protože v tuto chvíli jsem už měl být v Baltimore a směřovat k něčemu, na co ukazují ty mezony – alespoň podle toho profesora fyziky, kterého Hedgesová sehnala. Stejně jsem tomu moc nevěřil, protože vztah mezi mezony a Baltimore mi naprosto unikal. Jenže nejsem fyzik a možná se nějaké ty mezony uvolňovaly při tom zemětřesení. Jenže já pořád nechápal, jak se jejich prostřednictvím můžu dostat na nějaké určité konkrétní místo v tom zničeném městě. Ledaže by se uvolnily jenom někde a jinde už ne. Třeba jenom v nějaké určité jedné jediné restauraci. Ale to jsem asi trochu přehnal. To by asi vážně byl hodně zvláštní a ojedinělý fyzikální jev, i když v Baltimore je možné opravdu všechno.
Patricie Hedgesová dorazila ve čtvrt na jedenáct.
„Musela jsem se ještě stavit v redakci a nechat tam nějaké korektury.“
„Jasně… nic se neděje,“ řekl jsem jenom a vyrazil za ní do prosklené stěny, která se před námi automaticky rozestoupila.
Kecala. Určitě v žádné redakci nebyla. Jestli někde byla, tak doma, aby se převlékla a vzala si něco, co se hodí na diskotéku lépe než ohoz, který měla na tiskovce prezidentské kanceláře. Je ale fakt, že jí to seklo. Světle zelené tričko s rukávy po lokty končící asi pět centimetrů nad pupíkem. Úzké upnuté rifle těsně pod kolena, zvýrazňující ladné křivky jejích boků. Rozhodně nevypadala na novinářku z Postu. Dva lístky mě stály šedesát dolarů a ta holka v pokladně si mě divně prohlížela, jestli jsem si náhodou nespletl pokladnu a jestli opravdu chci jít na diskotéku. Neměla ovšem odvahu se mě zeptat přímo.
„Vy ho znáte? Nebo jak se poznáme?“
„Už jsem vám říkala, že ho neznám. Poslala jsem mu zprávu, že budeme u hlavního baru a co budu mít na sobě.“
„Aha.“
Když jsme vstoupili do hlavního sálu, skoro nás smetla hluková vlna o síle vysoko nad sto decibelů, jejíž basová linka nám rozkmitala i vnitřnosti.
„Docela hezké místo pro rozhovor…“ zařval jsem Hedgesové do ucha a ta jenom pokrčila rameny. Moc hezkými rameny.
Bylo to šílenství nejen hlukové, ale i světelné, protože celý prostor prořezávaly rychle kmitající nože laserových paprsků různých barev a odlesky stroboskopů podvěšených pod stropem vytvářely trhavé pohyby celého toho morbidního světa, odehrávajícího se jakoby úplně mimo planetu. Noční Baltimore bylo šílené, ale tohle bylo daleko šílenější. Po straně sálu, který byl oproti obrovskému tanečnímu skleněnému a blikajícímu parketu vyvýšený, jsme se dostali až ke třicetimetrovému barovému pultu.
„To tu můžeme čumákovat možná až do rána, než nás najde,“ zařval jsem na Hedgesovou a ona kývla, že mě slyšela.

Pak se naklonila ke mně, já ucítil její zvláštní skořicovou vůni, a ona mi zakřičela do ucha:
„Psala jsem mu, že bychom tu měli být kolem půl jedenácté.“
„Tak jo…“ zařval jsem na celý sál, ale ty burácivé technobubny jsem stejně nepřeřval.
Našli jsme dvě volné stoličky u baru a posadili se na ně.
„Dvakrát colu,“ zahulákal jsem na barmana, aniž bych se Hedgesové ptal. Dnešek nebyl jeden z mých nejlepších dnů. Zlatá Paříž.
Mark Stone se dostavil v deset třicet šest i se svou tanečnicí, úžasně roztřapenou holkou s oranžovým melírem v kakaových roztřapených vlasech, kulatýma veverčíma očima, v krátké rozverné oranžové sukýnce a bílém, modře batikovaném tričku. Nevím proč, ale připomínala mi roztleskávačku z basketbalových zápasů. Ani Mark Stone na tom nebyl o moc líp. Asi dvacetiletý kluk s vlasy na ježka trčícími z té jeho nepravidelně vejčité hlavy jako hřebíky, v triku, které připomínalo spíše rybářskou síť než kus oblečení a krátkých riflích s roztřepenými okousanými nohavicemi, které dokonale korespondovaly s vlasy jeho veverčí roztleskávačky.
Zahalekal něco Hedgesové do ucha, ta nechala nedopitou colu na pultu a slezla z vysoké barové židličky. Pochopil jsem, že se asi přesuneme jinam, což byl docela dobrý nápad, protože tady by se dalo domlouvat snad jenom pomocí mobilů přitisknutých hluboko do uší. Stone si vedl svoji rozvernou tanečnici za ruku a my dva s Hedgesovou jsme je následovali. Propletli jsme se davem postávajícím u stolů a pak dřevěnými lítačkami s kruhovými otvory prošli do další místnosti, což byla asi kavárna s nefungující klimatizací, protože vzduch by se tam dal krájet. Všechny stolky byly obsazeny roztodivnou populací, vzdálenou ode mě věkově asi dvě generace a vzhledově asi dva vesmíry. Stone se svou společnicí pokračovali dál a my krátkou klenutou chodbou z neomítnutých cihel prošli do dalšího prostoru, kterým byl další salonek, tentokrát asi s dvaceti stolky a malým barem v rohu. Polovina míst byla volná a taky hudba sem doléhala už jenom tlumeně, hlavně basy a bicí, takže bylo slyšet jen rytmus. Člověk musel mluvit pořád dost nahlas, ale nemusel řvát.
Usadili jsme se u jednoho stolku pro čtyři a Mark Stone podal Patricii ruku. Pak jsme si ji teda podali všichni ostatní, přičemž Mark se dozvěděl, že já jsem Jerry a já se na oplátku dozvěděl, že on je Mark a že jeho roztleskávačka se jmenuje Simone. Za chvíli u nás byla číšnice a mladá diskodvojice si objednala vinný střik, Hedgesová další colu a já kafe.
„Profesor Nadinger z L.A. mi volal, že byste potřeboval nějaké informace o mezonech,“ řekl hned na začátku Mark, čímž mě teda naprosto dostal, protože já vůbec nevěděl, na co bych se ho mohl o nějakých mezonech ptát.
„To je asi trochu zkreslená informace.“
„Vy se nezajímáte o mezony?“ zeptal se překvapeně Mark a já hned dodal:
„Ale jo… V jistém smyslu ano. Ale obdržel jsem takový rébus, ve kterém se mluví o mezonech a potřeboval bych ho rozluštit.“
„Rébus?“
„Vlastně se tam o mezonech vůbec nemluví… to jen tvrdí ten váš profesor.“
„Co tvrdí?“
„Že se tam mluví o mezonech.“
Mark se zamyslel. Teď jsem mu musel připadat jako naprostý blbec. I já sám jsem si tak připadal.
„Říkáte rébus?“
„Jo.“
„To mi neříkal,“ prohodil Mark a jeho Simone sledovala veverčíma očima strop, jako by na něm hledala oříšky.
„Ten váš profesor z L.A. právě přišel na to, že by to mohlo být o mezonech. Já měl jenom nápis K PORUŠUJE CP. No, a jeho napadlo, že by se mohlo jednat o mezony.“
„No jo… to vypadá docela logicky. Jednalo by se o mezony typu K. A značka C a P označuje v tomto případě druh symetrie.“
„Aha…“ řekl jsem, jako by mi bylo všechno jasné, i když mi jasného nebylo vůbec nic.
„Co víte o fyzice?“ zeptal se Mark.
„No… skoro nic. Z fyziky znám jenom balistickou dráhu nejrůznějších střel, ale to je tak asi všechno.“
„Aha… takže atomová fyzika…“
„Čistá španělská vesnice,“ podotkl jsem a dodal: „Nejspíš někde v horách, zarostlá hustým lesem…“
Přišla číšnice a nasázela nám na stůl objednané nápoje. Mark potom řekl:
„Takže vy máte pouze výrok, že mezony typu K porušují symetrii C a P a čekáte od toho co? Nebo co chcete vysvětlit?“

„No… abych pravdu řekl, tak nevím. Vlastně vím. Potřebuju zjistit, jestli tady v tom výroku není obsaženo nějaké vodítko do Baltimore.“
„Vodítko do Baltimore?“
„Rozumějte… je to taková hra a všechny její úkoly se nějak týkají Baltimore. Takže předpokládám, že tady půjde o totéž. Já bych tedy potřeboval zjistit, jestli tento fyzikální výrok neukazuje na určité místo v Baltimore.“
Mark se zamyslel. Jeho roztleskávačka na to neřekla nic, jenom upíjela svůj vinný střik a sledovala střídavě nás a střídavě strop svýma veverčíma očima.
„Až do roku 1956 se vědci domnívali, že všechny fyzikální zákony zachovávají tři druhy symetrie, označované písmeny C, P a T…“ spustil najednou Stone a prohrábl si rukou svou kštici. Opřel se do křesla, dal si ruce do kapes a pokračoval:
„Symetrie C představuje jednotnost zákonů pro částice a antičástice. Symetrie P znamená, že zákony popisující určitou situaci platí i pro její zrcadlový obraz… teda, abyste to pochopil, příroda nerozlišuje mezi směrem vpravo a vlevo.“
„To je zatím to jediné, co z toho chápu,“ poznamenal jsem, ale Stone se nenechal rozhodit.
„Jedině symetrie T pak vyjadřuje skutečnost, že při obráceném směru pohybu všech částic a antičástic se bude systém vyvíjet zpět do stavů, v nichž se nacházel dříve. Jinými slovy, rovnice se nezmění při obrácení toku času.“
Stone se odmlčel a zadíval se na mě a Hedgesovou, jestli jsme pořád ještě v obraze. Nebyl v něm asi ani jeden z nás, nicméně ani jeden z nás to na sobě nedal znát.
„V roce 1956 bylo zjištěno, že se slabá interaktivní síla neřídí symetrií P. V tom případě by vliv slabé interakce způsobil, že by se vesmír vyvíjel jinak, než jeho zrcadlový obraz. Zjistilo se také, že slabá síla porušuje i symetrii C. A proto se vesmír složený z částic vyvíjí jinak, než by se vyvíjel vesmír složený z antičástic. Nicméně se pořád zdálo, že zůstává zachována kombinovaná symetrie CP. Vesmír by se měl chovat stejně, jako jeho zrcadlový obraz, kdybychom ještě každou částici nahradili její antičásticí.“
„Neradi bychom vás tu zdržovali až do rána…“ řekl jsem, „… nešlo by to nějak zestručnit?“
„Právě se k tomu dostávám,“ odpověděl klidným hlasem Mark a pokračoval:
„Jenomže roku 1964 objevili J. W. Cronin a Val Fitch, že určitý proces, konkrétně rozpad částic zvaných mezony K, nezachovává ani symetrii CP.“
„K PORUŠUJE CP,“ řekl jsem oznamovacím tónem, ale tvářil jsem se při tom tak, jako bych ten objev učinil já.
„Jasně. Roku 1980 za to dostali Nobelovu cenu.“
„V tom případě nezbývá než jim blahopřát.“
Mark zvedl ruce nad hlavu a řekl:
„Byli fakt skvělí.“
„Ale vaše přednáška pro mě nic neřeší,“ řekl jsem trochu unaveně.
„Myslel jsem, že chcete vědět, co ten výrok znamená.“
„Jistě. To jsem chtěl. Ale bohužel i teď, když vím, co znamená, jsem přesně tam, kde jsem byl i předtím. Nebudu říkat kde, jsou tu dámy.“
„Takže jsem vám nepomohl?“ zeptal se zklamaně Mark.
„Ale jo… já vám moc děkuju, ale já pořád čekal, že se tam někde objeví to Baltimore, víte?“
„Bohužel tam žádné Baltimore není.“
„Jenže všechno nasvědčuje tomu, že by ten výrok měl mít nějaký vztah k Baltimore.“
„K městu Baltimore?“
„Jo. Předpokládal jsem, že v něm bude zakódováno nějaké místo v Baltimore. Konkrétní, jednoznačné místo. Místo, na které se zajdu podívat a bude tam další vzkaz.“
„To je fyzikální výrok, který platí obecně v celém vesmíru, takže jeho vztah konkrétně k Baltimore snad ani není možný.“
„No vidíte. Přesto ten, co tento rébus zadal, v něm asi nějaké místo v tom zničeném městě určil.“
„V tom případě vám ale já víc asi nepomůžu… je mi líto. Nedovedu si představit, jaký by ten objev mohl mít vztah k městu Baltimore.“
„Já možná jo,“ ozvala se najednou ta roztřapená veverka v oranžové sukýnce a usrkla colu.
Všichni jsme se k ní otočili. Až doteď ji nikdo z nás moc nevnímal.
„Spolužačka?“ zeptal jsem se Marka.
„Jo… je taky ze školy… z prváku.“
„Vy jste v tom výrazu objevila nějaký vztah k Baltimore?“ zeptal jsem se jí přímo a obrnil se velkou

tolerancí, protože jsem čekal, že z ní vyleze děsná krávovina.
„Možná jo.“
„To si teda sám rád poslechnu,“ řekl pochybovačně Mark.
Zkontrolovala strop, jestli se tam mezitím neobjevily nějaké oříšky, a pak řekla:
„Oba to byly američtí vědci a tou Nobelovou cenou se proslavili.“
Roztřapená roztleskávačka se po nás podívala a když jsme nic neříkali, pokračovala:
„Val Fitch se narodil v Baltimore. Na domě kde bydlel, byla svého času pamětní deska. Přesnou adresu ale neznám.“
Panebože… to byla bomba.
Ta střapatá teenagerka v oranžové sukýnce a veverčíma očima to rozluštila. To snad není pravda. Bylo evidentní, že na to kápla. Dokonalejší identifikace místa v Baltimore snad ani nebyla možná. Vytáhl jsem z kapsy padesátidolarovku a šoupl ji Markovi.
„Kupte tady slečně nějaký moc dobrý pití. Ale fakt dobrý. Je skvělá. Je absolutní hvězda. A teď mi ještě řekněte, jestli je tu nějaká internetová kavárna, abych se mrkl, kterej barák to byl.“
97.
Nedalo mi to. Prostě mi to nedalo a tak když jsme se s Hedgesovou rozloučili před TIVOLI – přičemž mi pochopitelně nezapomněla zdůraznit poučku o recipročním vztahu – zajel jsem do HAIRY HAPPY, převlékl se, vyměnil vůz a vyrazil do nočního Baltimore. U závory na Orange Point jsem byl něco kolem druhé v noci. Byl jsem tam sám a odbavení proběhlo velmi rychle.
Dům s pamětní deskou Vala Fitche měl stát na Edmonson Avenue, téměř v samém centru města, což mě tak ani nevadilo. Spíš jsem se obával, jestli ta jeho pamětní deska na baráku zůstala. Protože pokud ne, bude to trochu problém. Věděl jsem sice, že je to číslo 43, ovšem nedělal jsem si iluze, že by zůstala všechna čísla na barácích. Musel bych to docela složitě odpočítávat a pak by zase nastal problém odkud. A i kdyby se mi podařilo najít nějaký záchytný bod, tedy očíslovaný dům, dobře jsem věděl, že někdy číslování v ulici postrádalo jakoukoliv logiku a občas bylo i napřeskáčku. Alespoň v Paříži. Doufal jsem, že tady tomu snad tak nebude.
Projel jsem čtvrtí Margate, kterou jsem už znal skoro nazpaměť, a pokračoval směrem do centra přes Pumphrey a Landsdowne. Do středu města byla průjezdnost ulic horší a horší, protože zde stály čím dál větší domy a ty, když se zřítily, prostě zatarasily celou ulici. Někde byly vytvořeny průsmyky mezi sutinami, jinde bylo nutné objet celý uliční blok. Alespoň že praskliny v zemské kůře byly směrem do centra docela poctivě zprůjezdňovány, ať už provizorně, nebo poměrně pracnými a složitými přemostěními.
Dvakrát jsem projížděl mezi rozkročenýma nohama těžních věží těsně kolem obrovských trubek s nejrůznějšími armaturami, kde jsem se vždycky zeptal personálu AMOILU, jak se nejlépe dostanu do centra, protože jsem nepochyboval o tom, že oni jsou o neprůjezdných úsecích informování daleko lépe než já. Poradili mi vždycky dobře, i když je těžké to posoudit, protože když tvrdili, že Saint Mulberry je totálně neprůjezdné a je třeba ho objet, raději jsem ho objel, než abych si ověřoval pravdivost jejich tvrzení.
Přestože byly dvě hodiny po půlnoci, připadalo mi město hodně živé. Zajímalo by mě, jak to tu asi vypadá ve dne. Směrem k centru přibývalo barů, bister, vináren a kaváren. Minul jsem taky dva autobusy s logem AMOILU, ale nastupovali do nich i normální lidi, tedy ne v montérkách, ale v civilním oblečení. Odhadl jsem to na nějakou místní dopravu zajišťovanou těžaři. Byly poloprázdné a na další zastávce do nich dokonce nastoupili i lidi, kteří až nápadně připomínali vyvřeliny. Nebylo jim vidět do očí, ale podle těch hadrů, do kterých byli zabaleni, jsem si to myslel.
U samého centra města jsem pak poznal nové jiné Baltimore, které jsem dosud neviděl a kterým jsem zatím neprojížděl. Poničené území s mrakodrapy. Bylo to naprosto fascinující. Zřítila se dobrá třetina výškových objektů, jenže mnohé z nich ani nedopadly až na zem, ale zasekly se někde třeba deset metrů nad zemí o vzpříčené nosníky sousedních polozřícených budov, nebo dopadly na skelet totálně zborceného objektu, ve kterém pak byly vyhrabány tunely v suti, aby se jimi dalo projet.
A z téhle neuvěřitelně bláznivé struktury stovek zborcených Eiffelovek navíc vyrůstaly ještě těžní věže, stojící jako majáky v moři železného šrotu. Na několika haldách se pohybovaly podivné stíny, některé i dost vysoko, o nichž jsem si předtím myslel, že to jsou vyvřeliny, ale jejich poměrně rychlý a velmi mrštný pohyb mezi příhradovými konstrukcemi mě mátl. Vypadalo to spíš na opice, i když nevím, kde by se tady vzaly. Baltimore pochopitelně mělo zoologickou zahradu, ale jejich siluety rozhodně neodpovídaly opicím. Ty naopak ukazovaly na lidi, ale bylo na nich něco nepřirozeného a já nedokázal určit co.
Těsně před třetí hodinou ranní jsem byl na Edmonson Avenue, kde by měl stát barák s pamětní deskou

nositele Nobelovy ceny Vala Fitche. Edmonson Avenue je dlouhá pět kilometrů, jak jsem si předtím odměřil na mapě, a když jsem se na ni konečně dostal, bylo mi jasné, že to prostě nestihnu. Nešlo to. Rozhodl jsem se, že se pokusím projet aspoň kousek a potom budu muset vyrazit na západ k nejbližšímu Pointu, abych se před rozedněním dostal ven. Jinak mi ten šílený Navigátor udělí nějaké trestné body, což v jeho případě znamenalo, že mě pumpne o prachy. O dost prachů. Takže dneska žádné blbnutí a zítra sem naroluju hned po setmění.
Ulice byla docela dobře osvětlená, sem tam stálo u chodníku auto a zřícených domů bylo poměrně málo – asi tak každý osmý. Hlavně cihlové. Tady v centru mezi mrakodrapy totiž bylo i poměrně velké množství cihlových neomítnutých domů ve staroanglickém stylu, které se rozsypaly, jako by opravdu byly z dětských kostiček. Průrvy v asfaltu byly naštěstí přemostěny. Jednalo se o docela rušnou zónu – tedy v baltimorském měřítku, protože zde byly bary a obchody, i když svítily jenom bary. Asi po třiceti metrech jsem narazil na levé straně ulice na dům označený číslem čtyřicet jedna. Fitchův dům měl mít číslo 43, ale nikde jsem žádné takové neviděl. Moc jsem tomu nevěřil. Nebylo možné, abych měl takové štěstí a na pětikilometrové ulici se vynořil zrovna u baráku, který hledám.
Zastavil jsem naproti němu na druhé straně ulice. Vedle stál šestipatrový činžák… tedy nyní šestipatrový, ale podle ukousnutého hořejšku byl původně možná osmi nebo desetipodlažní. Přitom bylo evidentní, že všechno nad dvě patra bylo dostavěno později, protože to mělo úplně jiný styl. Měl by mít číslo 43, i když stejně tak to mohl být barák na druhé straně, u kterého jsem zrovna stál a který taky neměl žádné označení. Ale ten další ano. Ten byl 42. Znamenalo to, že určitě na mé straně asi budou sudé a ta čtyřicet trojka bude ten naproti. Sakra. Pořád jsem tak nějak tušil nějakou kulišárnu, protože jinak by to bylo totiž jako vyhrát jackpot v loterii, což se někdy opravdu stát může, ovšem nikoliv mně.
Jestli to doopravdy byla ta čtyřicet trojka, tak určitě byla neobydlená. Několik horních podlaží se zřítilo dovnitř do těch spodních a teď už šlo jenom o to, kde se zkáza zastavila. Navigátor mohl nechat vzkaz hned v přízemí, stejně jako někde v pátém patře. Bylo to k vzteku.
Byly tři hodiny a jestli to budu muset celé procházet, tak to nestihnu. A určitě to zase tak jednoduché nebude. Před domem stála dvě auta. Přemýšlel jsem proč, když je určitě neobydlený. Byl tam terénní humvee a pak ještě prorezavělá dodávka. Ta měla vypuštěná kola, takže tam už možná stojí celých deset let. Humvee vypadal docela provozuschopně. Že by další hráč? Nějaký proděkan fyzikální fakulty? Někdo, komu došlo, že to K patří k mezonům a že na to všechno přišel nějaký Fitch? Nositel Nobelovy ceny, kterému tady odhalili pamětní desku?
Vzal jsem si z auta baterku a vyrazil naproti přes ulici. Dveře do domu byly vyvrácené. Rozsvítil jsem baterku a vstoupil dovnitř. Byla tam dva metry široká chodba s pavučinami pod stropem a s dveřmi po stranách, ale nikde žádné schodiště. To bylo divné. Ten barák musel mít schodiště a muselo být přístupné z téhle chodby. Jinak to nedávalo smysl. Ledaže by bylo za některými z těch dveří. Prošel jsem celou chodbou dlouhou asi dvacet metrů, která končila dalšími dveřmi. Napadlo mě, že schody můžou být přistavěny ze dvora po fasádě. Otevřel jsem dveře a dostal se skutečně na dvůr.
Bylo to atrium s propadlou skleněnou střechou, kterou původně držela kovová konstrukce někde v úrovni druhého patra. Ta teď byla celá zřícená a pokroucená, zborcená do dvora, sloužícího původně asi jako zimní zahrada s bazénem. V přízračné demolici osvětlené studeným světlem se mezi tou pavučinovou konstrukcí pohybovaly tři postavy s baterkami v rukou. Vytáhl jsem mobil a zůstal stát jako opařený, protože podle toho displeje ani jeden z nich nebyl HRÁČ. Přesto jsem nepochyboval, že hledají totéž co já. Něco, co tu nechal Navigátor. Vzkaz. Dalším velkým překvapením byla skutečnost, že dva z těch hledajících na sobě měli montérky AMOILU s firemními přilbami, na kterých měli uchyceny reflektory. Dělníci od těžní věže.
Možná to byli jenom místní bezdomovci, kteří ty mundúry někde ukradli, ale v tom případě by je museli ukrást i včetně těch samopalů, co měli na zádech. To bylo divné. Nevěděl jsem, co mám dělat, jestli mám taky vlézt mezi tu pokroucenou konstrukci a hledat s nimi, nebo se snažit dostat někam jinam v tom baráku a porozhlédnout se jinde. Bohužel mé přemýšlení bylo příliš dlouhé, protože jeden z těch z AMOILU si mě všiml. Otočil se ke mně, čímž mi zároveň posvítil do očí reflektorem na přilbě.
„Ale… vypadá to, že máme hosty.“
Druhý se zasekl a taky se otočil.
„Ty seš kdo?“ zeptal se přidrzlým hlasem, jako by mu to tady všechno patřilo.
„To je jedno, ne? A jak to, že ty nejsi v práci? Máš přestávku?“ zkusil jsem trochu přidrzlejší tón.
„Cože?“ zeptal se totálně nechápavě, ale to už na mě civěli i ostatní.
„Nemáš být náhodou na pracovišti? Nebo už ti skončila šichta? Ale to bys asi měl odevzdat ten samopal, ne?“

„Ty vole… co to mele…? On je asi nějakej chytrej," řekl druhý muž z AMOILU, který stál asi deset metrů od něj a začal přelézat konstrukci směrem k nám. Dva zbylí tam jenom stáli a taky na mě svítili baterkami, takže jsem si připadal jako nějaký herec na jevišti před poněkud nesourodým publikem.
„Můžete mi říct jméno vašeho nadřízeného?" nenechal jsem se odradit od své role.
„Ty krávo… on je snad magor," řekl ten, co přilezl jako druhý.
„Kontrola z vedení společnosti, pánové. Mohli byste mi vysvětlit, co se tady děje?"
Zírali na mě jako na totální nebeské zjevení, protože ani jeden z nich si nedokázal tak rychle srovnat v hlavě, jestli kontrola z vedení může mít na sobě opravdu šíleně kostkované kalhoty s absurdně kostkovanou košilí.
„Potřeboval bych vaše jména, nebo aspoň evidenční čísla. Víte snad, že se zbraní nesmíte opustit určené stanoviště, ne?"
„Co to meleš?" řekl ten, který si mě všiml jako první, a já si uvědomil, že jsem to možná trochu přehnal. Současně mi došlo, že vlastně vůbec nevím, jak to v Baltimore chodí a zároveň jsem i zaslechl, jak se za mnou otevírají dveře, kterými jsem prošel na ten zdemolovaný dvůr. Otočil jsem se. Za mnou stál ZORRO. Bylo zbytečné dívat se na mobil. Teprve teď přišel HRÁČ. Přes sto kilo živé váhy a víc než dva metry výšky. Bylo to skutečně jako do detailů vymyšlené shakespearovské divadlo, plné překvapení a nečekaných zvratů, neočekávaných rozuzlení a veselých příhod pro obveselení publika. A já se ocitl v záři reflektorů a v hlavní roli.
„A hele… Jerry… my se známe, ne?"
Poodstoupil jsem trochu stranou, abych měl v zorném poli jak Garimaldiho, tak ty jeho poskoky. Posílen glockem a četbou Raymonda Chandlera jsem řekl:
„Jo… pozdravují vás žraloci," a zároveň s tím si uvědomil, že už podruhé během toho večera jsem to možná trochu přehnal. Tvář se mu zkřivila zlostí – nebo aspoň to, co z ní čouhalo zpod zorromasky, tedy spodní část obličeje s ústy olemovanými úzkými rty. Ten od AMOILU mezitím stačil sundat samopal ze svých zad a teď ho měl v ruce před sebou skloněný k zemi. Já si dneska nevzal sako, protože fakt bylo vedro, takže svého glocka jsem měl v kapse u kalhot. Problém ovšem byl, že jsem tam neměl ruce.
„Tys nedostal moji zprávu?" zeptal se úlisně Garimaldi. Bylo evidentní, že je na koni. Jeho koňmi byli v tomto případě ti dva buršové se samopaly a další dva bez nich. Měl mě v hrsti. Čtyři lidi a k tomu sám sebe na pozici jediné únikové cesty. Přemýšlel jsem o tom, co by se mnou asi mohl udělat a došel jsem k jedinému závěru: že je dost tupý a naštvaný na to, aby mě třeba i odstřelil. Rozhodl jsem se ho dál neprovokovat, i když jsem si nebyl jistý, jestli to v tuhle chvíli už není tak trochu pozdní rozhodnutí.
„Zprávu jsme dostal. Kdybych věděl, že tu budeš, možná bych chvilku počkal."
„Hovno… Ty ses neměl vůbec objevit ve městě, ty sračko."
„Spletl jsem se. Myslel jsem si, že jsem pořád ještě ve Washingtonu. Odjakživa mám problémy s orientací."
„V tom případě ti s tou tvojí orientací budu muset trochu pomoct," řekl a pohnul svým obrovitým tělem směrem ke mně. Vypadalo to, že vůbec nepochopil můj smířlivý projev. Dosavadní dialog s ním naznačoval, že to bude asi složitější a že nerozumí a nechápe diplomacii. Chtělo to přeladit na jiný kanál. O krok jsem ustoupil a řekl:
„To nezkoušej… Mohl bych ti do tý tvý dětský obličejový masky udělat nějaký otvor navíc."
Zkřivil ústa vztekem (už podruhé během krátké chvilky) a z očí mu sršely blesky. Neměl moc velkou výdrž, fakt ho dokázaly dostat i vyložené maličkosti. Měl problémy s komunikací. Sledoval jsem jeho ruce, zastrčené v kapsách dlouhého tmavého kabátu. Mohl mít v jedné z nich pistoli, ale jestli to zkusí, neměl by proti mně moc šancí. Byl příliš neohrabaný – na rozdíl od chlapů se samopaly.
Potom křečovitý výraz v jeho tváři povolil a on se otočil k tomu z AMOILU se samopalem v rukou. Chvilku se na něj jen tak díval a potom pokýval hlavou. Nemusel mi dávat žádná další znamení. Jsem rychlý. Hodně rychlý, což je výsledkem poměrně náročného výcviku. Měl jsem glocka v ruce rychleji, než neurony toho samopalníka stačily zpracovat Garimaldiho gesto. Prostřelil jsem mu ruku a toho druhého, který už taky sundával samopal, jsem střelil do nohy. Pak jsem bez rozmyslu skočil mezi pokroucené ocelové konstrukce a začal se jimi prodírat někam do neznáma. Zaslechl jsem za sebou výstřel a ucítil ostrou bolest v levém rameni. Sakra. Garimaldi měl přece jenom zbraň.
Potom zazněly další výstřely směrem ke mně. Letěl jsem jako o život a narážel do ocelových nosníků protínajících mou únikovou cestu jako nějaké pokroucené stromy v pralese. Bylo to ale horší než v pralese, protože z částí některých konstrukcí ještě trčely střepy skleněných tabulí, tvořících kdysi strop skleníku. Bolest v rameni byla šílená, pravděpodobně mi roztříštil klíční kost. Otočil jsem se v běhu, ale nevypadalo to, že by mě někdo pronásledoval. Pak jsem zaslechl dávku ze samopalu, která pokropila kov

kousek ode mě.
Cloumala mnou zlost a nenávist k šílenci, který si říká Garimaldi a který podvádí a nedodržuje pravidla. Který je schopen zabít někoho, kdo se mu jen znelíbí, nebo kdo by mohl ohrozit jeho úspěšnost v soutěži, která vlastně ale žádnou soutěží není. Chtěl jsem se někam na chvíli schovat a pak si ho vychutnat. Chtěl jsem ho zabít a věděl jsem, že bych to dokázal. Dokázal bych si poradit se všemi čtyřmi. Nebyl to vůbec žádný problém. Ovšem pak mi došlo, že jestli tu měl Garimaldi ty dva se samopalem, nebude pro něj problém zavolat si další.
Vystřelil po mně a já po něm. Jeho jediným zájmem asi bude, abych se z města nedostal živý. Věděl jsem toho příliš. Jenže pokud má celou hru v rukou, stejně mi to bylo na nic. Možná má v rukou celé Baltimore, nejen tu hru. Panebože.
Prolézal jsem zřícenou konstrukcí na druhou stranu dvora a uvažoval o tom, jestli mi teď zrovna nenadbíhají tím, že obíhají blok. Nevěděl jsem kam jdu a kam se dostanu. Navíc mi bylo jasné, že nemám moc času, protože za chvíli začne svítat, i když mi pak došlo, že je stejně všechno v hajzlu, protože ke svému autu se už nedostanu. Tedy určitě ne dnes večer. Sakra.
Prolézal jsem dál bludištěm konstrukcí a krev ze mě crčela proudem, protože mi tělo rozřezávaly střepy čnící ze železa jako nějaké skalpely šíleného mučicího nástroje. Připadal jsem si jako uvnitř nějaké obrovské mučicí železné panny. Na chvíli jsem se zastavil a naslouchal, jestli za sebou neuslyším nějaký šramot nebo nezahlédnu světlo z baterek svých pronásledovatelů, ale nic jsem neviděl ani neslyšel. Jenom jsem cítil tu příšernou bolest v rameni, která z tohohle světa dělala čiré peklo. Nejsem vůbec pomstychtivý typ, ale rozhodl jsem se, že to Garimaldimu vrátím. Slíbil jsem si to, ba přísahal jsem, jako bych už byl opravdu úplný blázen. Dokonce jsem tam, zaklíněný v tom železe, zvedl na důkaz přísahy ruku se dvěma vytyčenými prsty.
Pak jsem pokračoval. Prolézal jsem dál a konečně se dostal k nějaké stěně. Asi konec dvora. Zeď. Musel jsem na všechny čtyři, abych mohl podlézt pod hromadou zmačkaného plechu těsně podél ní, protože jsem doufal, že snad někde najdu nějaký otvor, kudy by bylo možné se dostat mimo ten prokletý dvůr s prokletým Garimaldim.
Asi po dvaceti metrech jsem opravdu našel dveře – naštěstí vyvrácené – a dostal se jimi na tmavou chodbu domu, který taky vypadal opuštěně. Proběhl jsem jí až na druhou stranu a vyřítil se přímo do dobře osvětlené ulice. Na protějším chodníku zářil bar, u kterého postával hlouček asi pěti mladíků a o kus dál před jedním z vchodů seděli dva žebráci. Odhadl jsem to na vyvřeliny. Taky tam byla zaparkována čtyři auta, z nichž z jednoho zbyl jenom ohořelý vrak. Asi třicet metrů ode mě, na mé straně ulice, se přibližovala tmavá postava v přilbě s reflektorem a samopalem v rukou. Ochranka AMOILU. Blesklo mi hlavou, jestli to náhodou není jeden z těch dvou, se kterými jsem se před chvilkou setkal na dvoře. Ale dlouho mě přemýšlet nenechal. Zvedl samopal a stiskl spoušť.
Vrhl jsem se zpátky do dveří domu a skončil na zádech na dlažbě chodby. Rameno zabolelo, jako by mi někdo uřízl ruku tupou pilou, zatmělo se mi před očima a skoro mi to vyrazilo dech. Nemohl jsem tomu uvěřit. Vystřelil po mně přímo na ulici. Panebože… co je tohle za město?
Vyskočil jsem okamžitě na nohy a chtěl se vrhnout chodbou zpátky, ale pak jsem si to rozmyslel a uskočil doprava na schodiště. Rychle jsem vyběhl na podestu a dostal se za roh, kam se to schodiště stáčelo. Právě včas, abych slyšel, jak dole někdo o něco zakopl a zaklel. Vzal jsem glocka do ruky a připravil ho ke střelbě. Zaposlouchal jsem se a skoro ani nedýchal, i když jsem myslel, že mi to roztrhne plíce. Nebylo slyšet skoro nic, ale pak jsem přece jenom rozeznal pomalé šouravé kroky v chodbě. Potom zvučný hlas řekl:
„Vběhl zpátky do toho baráku z druhý strany. Skoro jsem ho dostal… ne… nevím, jestli je už zase ve dvoře, nebo zkejsnul někde tady v tom baráku… jo… jasně… pošli sem ale Mikiho a zavolej ještě jedno auto… jasně, zařídím to…“
A potom zase ticho. Nevím, kam volal, ale bylo jasné, že moc času nemám. Poučen dvacet let starými instruktážními filmy naší školy jsem popadl glocka obouruč a opatrně vykoukl dolů ze schodiště. Nebyl tam. Buď už tedy to schodiště přešel a nebo je ještě před ním. Ale asi přešel, protože jinak bych viděl světlo z toho jeho čelového reflektoru. Začal jsem pomalu sestupovat po schodech dolů. Cítil jsem, jak mi po zádech něco stéká a nebyl jsem schopen odhadnout, jestli je to pot nebo krev. Najednou se v chodbě mihl kužel světla. Zastavil jsem se v polovině schodiště a znovu zadržel dech…
Asi se otočil a teď půjde zpátky. Nejspíš poleze na to schodiště, protože to byla jediná logická cesta, kterou jsem mohl utéct. Bude předpokládat, že už jsem v některém z dalších podlaží, možná na půdě nebo na střeše. Nebude předpokládat, že na něj čekám tady, protože když přešel poprvé, stoprocentně si na to schodiště posvítil a bylo prázdné. Nemůže to tušit. Aspoň tak to tvrdily naše instruktážní brožury,

sepsané teoretiky v luxusních kancelářích z vyšších pater, kteří nikdy neměli v ruce pistoli. Podle nich jsem teď měl výhodu překvapení. Podle nich jsem měl výhodu, která se v tomhle případě jednala jasné smrti mého protivníka. Otázkou bylo, jestli na to mám dost síly. Ne fyzické, ale psychické. Příručka pravila, že ano. Já si tím zase tak jistý nebyl.
Byl to vlastně jenom obyčejný pěšák, najatý nějakým šíleným psychopatickým Garimaldim. Pěšák, kterého je Garimaldi kdykoli ochoten obětovat v rámci svých osobních vyšších cílů. Pěšák, který se ovšem nerozpakoval po mně se zcela jednoznačným úmyslem vystřelit. Ten, kdo zmáčkne spoušť smrtící zbraně, nutně musí počítat se všemi důsledky.
Světlo jeho baterky klouzalo po dlažbě chodby a po stěně naproti. Natáhl jsem ruce s glockem před sebe a odhadoval výšku, kde asi bude mít hlavu, až se objeví v mém zorném poli. Když se pak konečně objevila v podobě oslnivého reflektoru svítícího mi přímo do očí, stiskl jsem spoušť. Těžko říci, co ho překvapilo víc. Jestli má postava na schodišti se zbraní namířenou přímo na něj, nebo jeho reflektor na čele, explodující jako časovaná nálož.
98.
„Mám problém…“ řekl jsem Belle do telefonu, když to konečně asi po dvacátém zazvonění zvedla. Bylo něco kolem půl páté ráno a začínalo svítat. Byl jsem v domě přes ulici, do kterého jsem vlezl rozbitým oknem a který taky vypadal opuštěně.
„Ježíšmarjá… vy jste se asi zbláznil… Víte, kolik je hodin?“
„Jasně že vím. Půl páté. Ale fakt mám problém a potřebuju pomoct.“
„S čím?“
„Se sebou.“
„S vámi?“
„Jo… jsem asi postřelený a taky trochu pořezaný.“
„Vy jste postřelený?“ slyšel jsem vyděšený hlásek na druhé straně.
„Jo, jsem postřelený. Potřebuju, abys sehnala někoho s autem a pokusila se mě odvézt k nejbližší bráně z města.“
„Ježíšmarjá…“
„Nic to není. Bylo to jenom škrábnutí… snad. Ovázal jsem si to, takže možná nevykrvácím. Ale prostě se potřebuju odsud nějak dostat, protože ke svýmu autu nemůžu. Máš někoho takovýho?“
„No, já auto nemám.“
„To vím taky, ale určitě znáš někoho, kdo má.“
„Možná Herlyn.“
„Kdo je to?“
„Já nevím…“ řekla rozespale Bella. „Ale říkal jste jeho jméno, když jste mi četl ten seznam, který měla Yamylla v mobilu. A vím, že se o něm jednou zmiňovala… když chtěla jet někam, kam se sama bála, že ji tam možná doveze.“
„Herlyn?“
„Jo.“
„Zkusím to. Díky.“
Ukončil jsem hovor a hledal v mobilu Herlyna. Jasně že tam byl. Stiskl jsem VOLAT. Trvalo mu taky celou věčnost, než se uráčil konečně to zvednout.
„Co je?“
„Tady Jerry. Volám z Yamyllina mobilu.“
„To jsem si všiml.“
„Skvělý.“
„Je mrtvá.“
„Vím… a já skoro taky. Potřeboval bych vyvézt z města.“
„A ty seš kdo?“
„Ten, co má její mobil a co hraje za ni.“
„Že jsem o tobě ani neslyšel.“
„Asi doteď nebylo třeba, abys o mně slyšel.“
„Ale teď už je.“
„Jo… Vypadá to tak.“
„Jak to, že jsi místo Yamylly?“
Jeho zvědavost mě přiváděla k šílenství, i když na druhou stranu jsem ho chápal. Když mu někdo zavolá o půl páté ráno a něco po něm chce, a přitom o něm nikdy neslyšel…

„Jsem její brácha.“
„Brácha?“
„Jo…“
„Nezmiňovala se.“
Už mě unavovalo vysvětlovat každému, že Loraline se nikomu nezmiňovala o mně stejně jaká já nikomu o ní. Vlastně akorát naši rodiče věděli, že patříme k sobě.
„Můžete mi pomoct, nebo ne?“
„Jestli jste její brácha a hrajete to za ni, tak jo.“
„Takže kdy můžete přijet?“
„Potřebuju znát lokalitu a situaci.“
„Jakou situaci?“
„No, jestli mám s sebou vzít nějaký další lidi, kolik a jak mají být vyzbrojení.“
„To snad ani nebude nutné. Došlo k přestřelce, ale vypadá to, že jsem jim utekl. Jsem ale postřelený.“
„Takže doktora.“
„Není třeba. Nechám se ošetřit až někde v nemocnici ve Washingtonu, teď se jenom potřebuju dostat ven z města.“
„Kdo střílel?“
„Nějaký chlápek, plus dva ozbrojenci z ochranky AMOILU.“
„To je zlé. To je moc zlé.“
„Ještě že jste mi to oznámil, jinak by mi to možná ani nedošlo.“
„Vezmu ještě Teddyho. Kde jste?“
„Kousek od Edmonson Avenue, v další ulici směrem na jih.“
„Takže na Lencourt Boulevard.“
„Nejsou tu žádné cedule.“
„No dobře. Jsem tam za deset minut. Budu mít zelenýho dvoumístnýho dodge s nákladní nástavbou vzadu.“
„Jasně. Když projedete pomalu ulicí, vystoupím z baráku a kývnu na vás. Jsem celý kostkovaný.“
„Cože jste?“
„Mám na sobě kostkovaný hadry.“
„Dobrý… Jedu tam.“
Vymáčkl jsem mobil a strčil ho do kapsy ulepené od krve. Rameno šíleně bolelo, ale už naštěstí nekrvácelo. Vypadalo to, že nebyla zasažená žádná důležitá tepna. Přesunul jsem se k oknu, kterým jsem do toho baráku vlezl, a podíval se do ulice. Všude byl klid, akorát ti výrostci vedle před barem pořád postávali a popíjeli pivo. Ta přestřelka, odehrávající se přímo před jejich očima naproti přes ulici, když na mě střílel ten samopalník, je vůbec nerozházela. Jako by to tady bylo na denním pořádku. V dálce jsem zahlédl dva reflektory pomalu projíždějícího auta. Přibližovalo se. Bylo to ale moc brzy na to, aby to byl Herlyn. Zastrčil jsem hlavu zpátky za parapet okna. Auto pomalu projelo kolem domu a pokračovalo dál. Byl to terénní vůz AMOILU se dvěma chlápky, přičemž jeden měl před sebou připravený samopal. Takže to ještě nevzdali. To nebylo dobré. Přesně jak říkal Herlyn. Vážně to nebylo dobré.
99.
Herlynova dodávka se objevila na horizontu ulice opravdu skoro přesně po deseti minutách. Aspoň jsem doufal, že je to on, protože zatím jsem z ní viděl jenom svítící reflektory. Pomalu se blížila ulicí a když byla asi padesát metrů od mého okna, vyjel z druhé strany z boční ulice opět terénní vůz AMOILU. To bylo špatně. To bylo tak špatně, že to bylo naprosto neřešitelné.
Brzy jsem poznal, že ta dodávka je skutečně Herlynův zelený dodge, který se přibližoval stejně jako jeep AMOILU se dvěma ozbrojenci. Vytáhl jsem z kapsy mobil a zkusil volat Herlynovi, aby jel dál a na konci ulice to otočil, ale nebral mi to. Asi byl rachot motoru jeho auta silnější, než zvonění jeho mobilu. A možná jsem jenom zbytečně panikařil a možná ti z toho AMOILU jsou normální pravidelná hlídka, která o mně nemá ani potuchy a já tu řeším úplně zbytečné blbosti.
Během dalších pěti vteřin už jsem neměl na vybranou. Dodge byl od mého okna asi deset metrů, zatímco AMOIL dobrých třicet. Vyskočil jsem z okna na chodník a zamával na dodge. Uviděli mě, protože řidič stočil volant na stranu a rozjel se ke mně. Z druhé strany se blížila hlídka, která už mě taky zahlédla. Jestli hledali opravdu mě, nemohli se splést, protože jsem byl jediný v celém Baltimore, který měl na sobě kostkatou šaškárnu. Skutečně nebylo možné zvolit si dokonalejší poznávací znamení. Za volantem dodge seděl velký černoch a vedle něj nějaký menší kluk s kudrnatou hřívou. Ten nebyl černý ani bílý, ale něco mezi. Možná byl jenom špinavý. Vyrazil jsem klidnou chůzí naproti zelené dodávce, když se za mnou

najednou ozvala houkačka a ulicí začaly probleskovat červenomodré kmitavé záblesky majáku, jaký mívají policejní auta. Ulice se okamžitě proměnila v diskotéku, protože ty ostré záblesky se míhaly po tmavých fasádách, jako by šlo o nějakou exhibiční laserovou show. Otočil jsem se.
Teréňák si to namířil přímo ke mně a já teď byl jako nějaká rocková hvězda, osvětlená reflektory dodge i toho jeepu od AMOILU. Dodge byl ale blíž a já už byl u něj. Dlouho jsem se nerozmýšlel, přehoupl jsem se přes postranici na valník a svalil se na plechovou podlahu. Dodge zastavil. Nevěděl jsem, co mám dělat, a tak jsem aspoň vytáhl glocka, abych se uklidnil. Mohl jsem tam mít nanejvýš dva náboje. Další zásobníky jsem nechal v autě, protože mě ani ve snu nenapadlo, že bych je mohl v tom Fitchově domě potřebovat. Lehl jsem si na záda a ruku s glockem si položil na břicho. To pitomé rameno zase začalo bolet, jako by mi ho někdo rozřezával skleněnými střepy.
Jeep AMOILU nejspíš zastavil těsně u Herlynova auta, protože jsem slyšel zvuk otevíraných dveří. Asi jeden z nich vystoupil. Musel mě vidět, jak skáču na korbu, takže se každou chvíli asi objeví jeho hlava nad postranicí. Dodge ale sebou najednou cukl a rozjel se. Ulicí se rozléhal šílený řev jeho motoru, i když pohyb tomu neodpovídal, protože se mu kola protáčela na olejovité vozovce. Za chvíli bylo slyšet skřípání plechu, jak asi nabral ten hlídkový vůz, protože to zároveň děsně škublo a já dostal ránu do hlavy od postranice.
Překulil jsem se přes celou korbu dozadu a v poslední chvíli se chytil úchytu pro řetěz, protože jinak bych vypadl ven. Motor dodge řval jako tank a já slyšel, jak za námi někdo huláká „stát“, a pak už jsem jen viděl toho z ochranky, jak zůstal s překvapeným výrazem v očích za námi. Jejich auto se mezitím otáčelo a ten, co stál udiveně na ulici, se najednou vzpamatoval a namířil samopal. Přitiskl jsem se k podlaze a když to zmáčkl, cítil jsem, jak kulky létají těsně nade mnou a tříští sklo kabiny.
Dodge začal brzdit a zastavovat. Vyděsil jsem se. Ty svině asi dostaly Herlyna, který ještě stačil zastavit. Bylo to šílené a neskutečné, jako z nějakého totálně pitomého amerického filmu. Tohle prostě nemohla být pravda. Namířil jsem a dvakrát vystřelil. Potřetí už glock jenom cvakl naprázdno. Ale další střelba ani nebyla třeba. Zasáhl jsem toho samopalového střelce, který se okamžitě sklátil k zemi. Nedostal to ale do hlavy, takže mrtvý určitě nebyl, protože podle toho, jak byl robustní, měl určitě neprůstřelnou vestu. Jejich jeep už teď asi taky vyhodnotil situaci a přibližoval se přímo k nám. Stoupl jsem si a chtěl slézt dolů a pokusit se zase zmizet v některém z baráků, když se dole vedle auta z ničeho nic objevila postava toho černocha, o kterém jsem předpokládal, že je Herlyn. Natahoval velkou automatickou pušku. Potom s ledovým klidem namířil na těžařské auto řítící se na nás a čtyřikrát rychle za sebou vystřelil. Vůz dvacet metrů před námi zakličkoval a nakonec skončil čumákem v jednom z baráků.
„Tak to bychom měli,“ řekl černoch a podíval se na mě.
„Ty jsi ten Yamylla?“
„Jerry.“
Sehnul jsem se z korby, abych mu podal ruku.
„Těší mě. Já jsem Herlyn.“
„Myslel jsem, že jsi to dostal, jak jsi zastavil.“
„Hovno… jenom mě nasral, že mi střílel po autě. Před šesti lety jsem si nechal udělat novej lak…“
Jestli to byla pravda, tak už to nebylo vidět, protože celé auto bylo oblepené jemným filmem ropy, na kterém bylo asi deset vrstev nánosů prachu.
„Tak díky, Herlyne.“
„Rádo se stalo. Seš v pořádku?“
„Jo.“
„Vypadáš děsně, jako po nějakých krvavých orgiích.“
„Akorát trochu pořezaný od skla. Vypadá to příšerně, ale všechno to jsou jen povrchové rány… Až na to rameno. Tam jsem to dostal ze samopalu. Ale nebude to nic vážného.“
„Zavezu tě na Grey Point, to je odsud nejblíž. Tam tě vyložím a budeš to muset dál dojít pěšky.“
„Jasně. Akorát nevím, jestli mě pustí přes závoru.“
„Proč ne? Máš snad čip, ne? Aspoň Yamylla ho měla.“
„Jasně. Jenže když jde po mně sám AMOIL, tak…“
„Hovno AMOIL. Ti na bráně tady o těch nic neví. Je to jen pár grázlů, který si prostě někdo zaplatil.“
„Co když si zaplatil i ty na bráně?“
„Musíš doufat, že ne.“
Já spíš doufal, že ze mě s tou krví nevytekl i Nápovědův nanotechnologický čip. Říkal ale, že jde odstranit jenom stoprocentní transfůzí, ke které u mě zatím prokazatelně nedošlo.
„Co jsi dělal pro Yamyllu?“ zeptal jsem se.

„To co pro tebe.“
„To je co? Já potřebuju jenom odvézt.“
„Ochranku.“
„Tys byl její ochranka?“
„V nebezpečných lokalitách. A že jich je tu víc než dost.“
„Tak jak to, že zakalila, když měla ochranku?“
„Neměla. Teda aspoň ne vždycky. Přijel jsem jenom když usoudila, že bych se mohl hodit.“
„Takže jsi nebyl u toho, když ji někdo sejmul.“
„Nebyl a dodneška mě to sere. Protože kdybych tam byl, tak by ji nikdo nesejmul.“
„Asi to špatně odhadla.“
„To si piš, že to špatně odhadla.“
„Nejspíš budeš chtít nějaký prachy.“
„Vyúčtování jsme dělali vždycky až na konci měsíce, podle počtu zásahů.“
„Aha… a pro představu, kolik stojí takový zásah jako dneska?“
„Pětistovku.“
Vypadalo to, že veškerý místní Loralinin personál měl jednotnou sazbu.
„Jo… to by šlo.“
„Tak padej nahoru, ať tady nečumákujeme.“
100.
Herlyn mě vyhodil na Grey Point. Ozbrojený personál kromě toho, že se mě děsně štítil, se mnou jinak neměl žádný problém. Jejich čtečka zaregistrovala čip v mé krvi (takže jsem jí asi zase tolik neztratil) a propustili mě dál, ven z toho příšerného, prokletého a dneska i krvavého Baltimore.
Asi padesát metrů za stanovištěm jsem se posadil na chodník, vytáhl mobil a zavolal madam Agatě. Asi ještě spala, protože to trvalo děsně dlouho, než se uráčila to zvednout.
„Tady Jerry… Potřeboval bych, abyste pro mě poslala někoho z ochranky. Jsem u Grey Point.“
„Vám zase ukradli auto?“
„Vypadá to tak.“
„To se tedy Lolly nepovedlo ani jednou.“
„No, zase se jí povedlo, že ji zastřelili. Takže mám ještě pořád lepší skóre než ona. A věřte, že bych svůj život nevyměnil ani za dvě auta.“
„No dobrá… dobrá… Říkal jste u Grey Pointu?“
„Jo… a taky potřebuju, aby mě zavezl k nějakýmu doktorovi.“
„Cože?“
„Potřebuju doktora, ale nemůžu do nemocnice. Nemám žádný papíry, takže by se tam se mnou ani nebavili. Nanejvýš by mě nechali sebrat. Potřebuju nějakého vašeho známého… známého doktora.“
„Panebože, co se vám stalo?“
„Nic moc. Jsem postřelený a taky pořezaný od skla.“
„Ježíšmarjá…“
„Ale jinak jsem v pořádku.“
„Opravdu?“ ozval se pochybovačný hlas.
„Jo… A ať s sebou vezme taky nějakýho panáka.“
„Kohože?“
„Koňak, whisky nebo cokoliv jiného.“
„Zkusím to zařídit.“
„To budete hodná. Za jak dlouho by tu mohl být?“
„Pošlu tam Sama.“
„Neptal jsem se na jméno.“
„No hned, samozřejmě… Mezitím se pokusím vymyslet, kam by vás mohl odvézt k tomu doktorovi.“
„Díky.“
Schoval jsem mobil do kapsy. Cítil jsem se mizerně. Hodně mizerně. Rameno šíleně bolelo a při každém sebemenším pohybu mi do něj vystřelovala ostrá bolest. Kostkovanou košili jsem měl na zádech i na břiše přilepenou k tělu zaschlou krví. A ke všemu jsem příšerně páchl naftou. Připadal jsem si jako ta nejposlednější vyvřelina z celého Baltimore. Absolutně odepsaná a odevzdaná vyvřelina.
Kolem mě projel poloprázdný autobus, ze kterého vystoupilo asi patnáct chlapů. Pravděpodobně střídání směn. Nikdo si mě nevšímal. Asi tu byli na podobné výjevy zvyklí.
Sam přijel za pětadvacet minut a já měl dojem, že to bral přes Cleveland nebo Toronto. Bylo to

nekonečně dlouhých pětadvacet minut, snad nejdelších v mém životě. Bylo mi blbě. Ani jsem na něj nemusel mávat. Poznal mě hned. Naroloval to přede mě k chodníku. Byl to třicetiletý kulturista se světlými rovnými vlasy po uši a v černém tílku. Na sedadle spolujezdce měl přehozenou deku. Kostkovanou deku. Agatha ho asi upozornila, že bych mu mohl zasvinit auto, takže se podle toho zařídil. A ty kostky byly asi jen takový bonus, aby mi udělal radost. Vysoukal jsem se do sedadla a dokonale s ním splynul asi tak, jako Agatha v květovaných šatech před svou květovanou tapetou.
„Čekal jsem, že budete vypadat hrozně."
„Jo?"
„Ale vypadáte ještě hůř. Doufám, že vás dovezu živého."
„To já taky."
„Tady máte," řekl a podal mi svou velkou tlapou láhev whisky. Poprosil jsem ho, aby mi ji otevřel, protože levou rukou už jsem skoro ani nemohl hýbat. Potom jsem si dal pořádné dva loky a svět byl najednou o dost hezčí.
Sam zařadil jedničku a pustil spojku. Moc se s tím nepáral. Přetížení bylo snad tři g, jako při startu raketoplánu. Myslel jsem, že se mi v těle rozpadne kostra a už ji nikdo nedá dohromady.
Na předměstí Washingtonu jsme byli za dvanáct minut. Dalších dvacet jsme se pak proplétali městem na Madison Boulevard, kde konečně Sam zaparkoval ve dvoře jednoho z činžáků.
„Jsme na místě. Doktor Hekyll nás očekává."
Při vyslovení jeho jména jsem se zarazil, protože stačilo jedno jediné písmenko a byla z něj vysoce záporná literární postava, což mě zrovna nějakým optimismem nenaplňovalo. Vypadalo to, že dnešní den zhruba od té jedné hodiny po půlnoci je prostě hrůzostrašný a že v tomhle trendu bude pokračovat i nadále. Podařilo se mi s obtížemi dostat z auta a pomalou šouravou chůzí jsem následoval Sama do nitra objektu. Výtah nefungoval a tak jsme museli do prvního patra po schodech. Bylo mi na zvracení. Byl to starý neudržovaný nájemní dům se špinavou chodbou a špinavými schody, což dokonale korespondovalo s mou vizáží i aktuálním stavem. Tak nějak jsme se k sobě hodili.
V patře vedle oprýskaných vysokých dřevěných dveří visela mosazná cedulka: „Dr. HEKYLL, ordinační hodiny čtvrtek od 9:00 do 11:00." No… s prací se pan doktor asi zrovna nepřetrhne. Ani jsem nevěděl, co je dneska za den, ale měl jsem dojem, že úterý. Čtvrtek teda určitě ne, což bylo dobře, protože tu vždycky musel být děsnej nával. Pokud tedy měl Hekyll vůbec nějaké klienty.
Sam třikrát zaklepal na dveře a ty se téměř okamžitě otevřely, jako by snad za nimi na to zaklepání někdo čekal. Doktor Hekyll v nich zůstal stát a zíral na mě. Nevím, co mu Agatha všechno řekla, ale bylo evidentní, že to, co viděl u svých dveří, nečekal. Vlastně ani já sám jsem si nedovedl představit jak vypadám a do zrcátka v autě jsem neměl odvahu se podívat. Ovšem to překvapené zírání bylo oboustranné, protože i vizáž samotného doktora se poněkud lišila od mého očekávání. Být jím, tak si to písmenko na mosazné ceduli okamžitě přemaluju a nechám tam DOKTOR JEKYLL. Ten skutečný by totiž musel být na svého nástupce pyšný. Rozhodně tomu jménu dělal čest.
Mohlo mu být něco přes padesát, rozcuchané řídké vlasy mu odstávaly od nepravidelné lebky, vypoulené rybí oči s nepřirozeně zářícím bělmem, téměř žádné řasy, velký nos s obrovskými zvířecími nozdrami, žlutá košile se třemi horními knoflíčky rozepnutými, takže odhalovala chlupatou orangutaní hruď, ruce jako lžíce bagru.
„No to je nadělení," řekl jenom a já ten jeho hlas slyšel jakoby z dálky. Měl jsem dojem, že každým okamžikem musím omdlít.
„Tak pojďte dál."
Vešli jsme do místnosti, která pravděpodobně byla čekárnou.
U stěny stály čtyři dřevěné židle, před nimi malý stolek a na něm pět let staré ohmatané časopisy s pokroucenými a umaštěnými stránkami. Za dalšími dveřmi se nacházela vlastní ordinace. Hekyll otevřel další dveře hned za vstupními. Byla to vykachlíkovaná sprcha se záchodem.
„Shoďte ze sebe úplně všechno, co máte, a narvěte to tady do toho igelitového pytle. A kolega ať vám zatím sežene nějaký úplně jiný hadry. Hlavně čistý."
„Mám je dole v autě… Skočím pro ně," řekl Sam a otočil se zpátky. Agatha myslela na všechno. Budu ji asi muset zase někdy pozvat na oběd. Vešel jsem do sprcháče a začal se pomalu svlékat. Šlo to blbě, protože jsem fakt měl všechno na sobě přilepené krví k tělu. Připadal jsem si, jako bych ze sebe strhával i kůži. Narval jsem do toho pytle úplně všechno, kromě dvou mobilů a glocka. V tu chvíli mi taky došlo, že nemůžu Garimaldiho jen tak zastřelit. To by byla až moc hezká smrt.
101.
Těsně před polednem mě Sam vyložil na dvoře v HAIRY HAPPY. Rameno jsem měl ovázané a levou

rukou jsem skoro nemohl hýbat. Kulka naštěstí minula kost, takže to vlastně nic nebylo. Měl jsem na těle dvacet osm řezných ran, z toho čtyři vyžadovaly šití. Ty ostatní nestály za řeč. V sobě jsem měl dvě injekce na utlumení bolesti, nanotechnologický čip rozpuštěný v krvi a šílený vztek. Pět minut po dvanácté jsem ulehl do postele a odevzdal se do náruče hlubokého spánku.
102.
O půl šesté večer mě probral mobil na stole. Zkoušel jsem se pohnout, ale vůbec to nešlo. Připadal jsem si, jako bych byl zaživa pohřbený v rakvi plné střepů. Celé tělo mě pálilo, čerstvé stehy řezaly, levé rameno přicházelo po morfiových injekcích k sobě a v hlavě mi silně bušily nějaké těžké těžní stroje, prokousávající se někam do nitra mého mozku. Když se mi konečně podařilo vstát, telefon přestal zvonit. Přešoural jsem se ke stolu a mrkl na displej. Hedgesová.
Podařilo se mi dostat k ledničce, vytáhnout odtud flašku Four Roses a zalézt zpátky do postele. Svalil jsem se na ni, zuby otevřel flašku a dal si tři pořádné loky. Když jsem si v poledne do té postele lehal, v hlavě jsem měl plán, že se večer vrátím do Baltimore a projdu si ten Fitchův barák, abych našel Navigátorův vzkaz. Během toho hlubokého spánku se mi ale zrodil v hlavě úplně jiný plán. Nikam nepojedu, vykašlu se na to a zůstanu v posteli. Vzhledem k situaci to byl dobrý plán. Protože i kdybych měl jakýkoli jiný, stejně by ho nebylo možné realizovat. Realizovat bylo možné jenom jedno jediné. Postel s flaškou Four Roses.
Současně s tím mi taky došlo, že tím vzdávám úkol K PORUŠUJE CP. Protože i kdybych byl schopen se tam následující večer vypravit – o čemž jsem ale silně pochyboval – stejně už by nejspíš bylo pozdě. Navigátor asi nechal vždycky první tři soutěžící a potom to skončil. A kdybych se dostal ke vzkazu až třetí večer, vyšlo by to asi úplně nastejno, jako kdybych zůstal ležet v posteli s tou flaškou. Druhá možnost byla ovšem daleko lákavější. Teď už zbývalo jen smířit se s vypuštěním tohohle úkolu. Dokázal jsem to po dalších dvou doušcích whisky. Byla skvělá.

IX.
Umění fotografie
103.
Probral jsem se následujícího dne v deset dopoledne. Celé tělo jsem měl ještě pořád rozlámané jako kdyby prošlo kombajnem, ale rameno už tolik nebolelo. Hned potom, co jsem se důchodcovskými pohyby odšoural do kuchyně a postavil na kávu, mě osvítila myšlenka, že odletím do Paříže. Nejlépe okamžitě. Nejpozději odpoledne.
Nevěděl jsem sice, jak moc jsou vytížené linky Washington – Paříž, ale doufal jsem, že se do některého z letadel dostanu. Jasně. Paříž. Že mě to nenapadlo už včera. Čumákuju v tom pitomým hnusným americkým Washingtonu, zatímco o pár tisíc kilometrů dál se odehrává letní Paříž s nádhernými večery, kterou tak miluju. Paříž, kde mám svůj byt, své přátele, svou Akademii, Rayen (která rozhodně mou není, ale nevadí) a svoji postel.
Odnesl jsem si kávu na terasu, posadil se do proutěného křesla, hleděl na dopolední naježený Washington a když jsem přimhouřil oči, tak jsem v něm skoro viděl Paříž a vedle sebe Rayen Versalleovou se stejným hrníčkem, jako jsem držel v ruce já. Ale to jsem ty oči musel přimhuřovat opravdu hodně. Vydržel jsem to asi deset minut: přesně do chvíle, než někde pode mnou začaly houkat policejní sirény a vytrhly mě z příjemného snění. Vrátilo mě to do reálného světa s reálným uvažováním. Paříž se proměnila ve Washington, Ray Versalleová v prázdné křeslo vedle mě a můj nápad s odletem do Paříže v naprostou kravinu. Moc jsem toho pro Loraline nikdy neudělal, tak aspoň to málo co můžu, bych udělat měl. Loraline by to nevzdala, naopak by jim vytřela zrak. Teď to zbylo na mě.
Vstal jsem a prošel do pokoje, kde jsem zvedl ze stolu mobil. Navolil jsem AGATHA a stiskl VOLAT.
„Nechtěla jsem vás rušit, čekala jsem, až se ozvete sám. Sam mi to všechno vyprávěl. Jak se cítíte?“
„Na to, že jste mě nechala odvézt ke zvěrolékaři s hororovým jménem, docela dobře.“
V telefonu se ozvaly rozsypané kroupy na plechu.
„Doktor Hekyll je náhodou profík. Důvěřuju mu. Navíc je jeden z mála, který po vás nepožadoval číslo zdravotního pojištění. Pokud tady znáte nějakého jiného takového, měl jste to říct předem.“
„Ale jo… samozřejmě vám děkuju.“
„Co jste proboha včera vyváděl?“
„Co kdybych k vám zašel na kafe?“
„Teď?“
„Proč ne?“
Chvilku bylo ticho a pak řekla:

„Tak víte co? Sejdeme se za deset minut dole v baru.“
„Tady v baráku?“
„Proč ne? Je zavřeno. Bude prázdný. Je to tam útulnější, než u mě.“
„Dobrá, za deset minut.“
Potom jsem vytočil číslo ústředny RFA v Paříži. Byla tam stejná holka co poprvé, takže jsem byl ušetřen složitého vysvětlování a jen mi oznámila, ať zavěsím, že mě přepojí přes chráněné linky na Thieryho. Poděkoval jsem jí za její poměrně rychlou adaptabilitu, počkal asi patnáct vteřin, přepnul na kódovaný režim a znovu vytočil RFA.
„Upozorňuju tě, že je pátek odpoledne a já trčím v zácpě na výpadovce z Paříže na cestě na venkov,“ ozvala se uvítací Thieryho věta.
„Jasně. V tom případě ti přeju skvělý víkend. Já ani nevím, že je pátek.“
„To se ti nedivím. Taky na dovolené ztrácím pojem o dnech pracovních a nepracovních.“
„Slíbil jsi mi to číslo.“
„Ty jsi ale paličák.“
„Slíbil jsi mi, že provedeš nějakou přípravu a já pak pošlu…“
„Jasně, sakra. Je to připravený, akorát jsme teď tady měli dost frmol, tak jsem ti to zapomněl zavolat. Netušil jsem, že jsi na ní tak životně závislý.“
„Jsem.“
„Takže dobrá. Počkáme na mírnější provoz, což by mohlo být asi kolem šesté večerní. Teda podle vašeho času. To u nás bude půlnoc, takže i z tohohle hlediska je to vyhovující, aspoň se nám do toho nebudou plést žádní nadřízení a podobní ometáci.“
„Takže v osmnáct nula nula zdejšího času?“
„Souhlas. Zařídím, aby na to byli kluci připravení. Bude tam Joshua a Dexter, ti to zvládnou. Teď hned, jak to položím, jim pošlu zprávu, že to uděláme dneska v šest večer washingtonského času.“
„To budeš hodnej. Spoléhám na tebe.“
„Jo… hlavně jsem teda fakt moc zvědavej, co z tebe vyleze, až přiletíš.“
„To ti budu vyprávět u toho jihofrancouzského vinaře.“
„Jo… Budu se těšit.“
„Já taky. Zatím ahoj a nezapomeň jim říct.“
„Jasně, hned to posílám.“
Zastrčil jsem mobil do kapsy a odešel si do koupelny vyčistit zuby a učesat se. Pak jsem vyrazil dolů do baru za madam Agathou.
104.
Bylo tam fakt úplně prázdno – teda kromě těch andělů v podobě prostitutek s roztaženými křídly a nohama zavěšených pod stropem. A pak tam byl ještě barman, ale jiný než posledně, nějaký mladý kluk, kterého Agatha asi zrovna vytáhla z postele, aby nám šel udělat kafe. Měl dlouhé rovné vlasy, mohlo mu být něco mezi patnácti až dvaceti a kdyby se ještě oholil, vypadal by jako roztomilá holčička.
Madam Agatha seděla u stolku hned před barem v květovaných šatech a s rudým korejským mechem na hlavě. Já měl proužkovanou košili, ze které mi u krku vylézal obvaz, jak jsem měl převázané to prostřelené rameno.
„A hele… náš hrdina od Stalingradu.“
„Dobrý den.“
„Kam jste zase strkal ten svůj dotěrnej čumák?“ zeptala se a bylo vidět, že má docela dobrou náladu. Asi už měla hotovou uzávěrku a asi dopadla dobře.
„Loraline to nepřežila. Já ano.“
„Dostal jste ho aspoň?“
Zavrtěl jsem hlavou.
„Myslíte, že to byl ten samej…? Nebo jak jste k tomu vlastně přišel?“
„Možná to byl ten samej, nevím. Děsně arogantní chlápek s nedotaženými nervy. Jeden z hráčů a jeho poskoci.“
„Doteď jsem nevěřila tomu, že by to Lolly mohl udělat někdo ze soutěžících v tý hře, víte. Uvažovala jsem spíš o nějakým pouličním loupežným gangu, nebo něčem podobném. Prostě pitomá náhoda, kdy se Lolly připletla někam, kam neměla. Že to vlastně s tou hrou nemělo vůbec nic společného.“
„Myslím, že mělo…“ řekl jsem a posadil se na židličku ke stolku naproti ní. „Kdyby to bylo loupežné přepadení, tak by jí ukradli ten mobil.“
„Znáte ho?“

Zase jsem zavrtěl hlavou.
„A poznal byste ho?“
„Myslím, že jo. Měl masku na očích, takovou jako Zorro mstitel. Pásku se dvěma otvory pro oči.“
„Zorro mstitel?“
„Přesně tak.“
„To je nějakej úchyl, ne?“
„Jo… úchyl s revolverem v ruce.“
„Vy jste nebyl ozbrojený?“
„Byl.“
„Aha… ostatně, že se ptám. Ozbrojený učitel je to samé jako ozbrojená ženská.“
Došlo mi, že Agatě jsem ještě neřekl, že v tomto směru mám téměř dokonalý výcvik.
„Dáte si kafe?“ zeptala se.
„Proto jsme tady, ne?“
„Brente, dvakrát kafe, s lógrem.“
„A nějakého panáka,“ doplnil jsem ji.
Brent zapnul kávovar a otevřel ledničku za barovým pultem.
„Takže co dál?“ zeptala se Agatha.
„Jak dál?“
„Letíte domů?“
„Neletím domů.“
„Takže vám to pořád ještě nestačilo.“
„Nedokážu se s tím smířit.“
„S tím, že přijdete o ty prachy nebo…“
„O žádný prachy. I kdybych toho teď nechal, dostanu víc, než tam Loraline vložila. Teď už to není problém peněz. Teď je to problém pocitu křivdy.“
„Jo… já zapomněla, že vy Francouzi jste na to hodně háklivý. Ale už kvůli Lolly vám to schvaluju. Jestli je aspoň nějaká šance, že byste toho grázla mohl dostat.“
„Nevím, jestli to byl on.“
„No jasně… to je ale blbý.“
Brent nám přinesl kávu a mně panáka whisky.
„Ještě něco madam?“ zeptal se pak.
„Ne, díky Brente. Můžeš jít. Klíčky ti hodím nahoru.“
„Jasně. Nashle.“
„Čau.“
Napil jsem se horkého kafe. Bylo vážně dobré. Pak jsem řekl:
„Jsem bezradný. V Paříži bych si možná rady věděl, ale tady jsem úplně mimo.“
„Jak mimo?“
„Neznám tu vůbec nikoho, tedy kromě vás a doktora Madriga. Ovšem pro mé současné problémy nejste zrovna lidi, které bych mohl použít pro další fungování v té bláznivé hře. Ještě před třemi hodinami jsem byl rozhodnutý, že letím do Paříže.“
„Vážně jste to chtěl vzdát?“
„To ani ne. Ale poradit se. Prokonzultovat některé věci, popřípadě si nějaké věci i sehnat.“
„To jste se chtěl jako ve sborovně poradit, co na to ostatní učitelky?“
„Jenže pak jsem si uvědomil, že teď tam jsou asi všichni na dovolených a to nejcennější, co bych potřeboval, jsou prostě kontakty a známosti.“
„Nepochybuju o tom, že v Paříži mezi svými žáky určitě najdete i ty, kteří mají vlivné tatínky.“
„Vliv. To je ono. V Paříži bych věděl, na koho se obrátit. Tady jsem cizinec – a vypadá to, že nežádoucí cizinec. Na cizím, nepřátelském území.“
„Netvrďte mi, že Státy jsou k vám nepřátelské.“
„Zatím to tak vnímám.“
„Jaké kontakty potřebujete?“
„To nejde takhle upřesnit. Nemůžu říct jaké bych potřeboval. V Paříži bych prostě použil ty, které bych měl, ale nedokážu si je dopředu vybrat. V Paříži by mi prostě dost lidí na dost vysokých místech pomohlo. Protože já začínám tušit, že celé je to prostě jeden obrovský podvod, který nemá s fér hrou nic společného, že je to jenom nějaká zástěrka pro gigantickou loupež, jejíž obětí pravděpodobně budou i vysoce postavení místní lidé.“

Agatha se zamyslela. Potom se na mě zadívala a řekla:
„Víte, ono se to možná nezdá, ale ty Lollyiny podniky jsou vlastně taky něco jako škola.“
„Opravdu? To si nechám vysvětlit,“ řekl jsem pobaveně.
„Nemyslete si. Lolly taky díky svým klientům měla kontakty.“
„O tom nepochybuju, i když asi v poněkud jiných vrstvách, než bych si představoval já.“
„Jen abyste se nepletl. Lolly měla mezi svými klienty i vysoce postavené lidi. Dá se říct, že i lidi, kteří vládnou tomuhle městu a dokonce tomuhle státu.“
„To vám říkala?“
„Jo.“
„Jak to věděla? To se jí představovali? Nebo tady snad máte knihu hostů, do které se každý musí zapsat a ještě uvést i číslo zdravotního pojištění?“
„To ne…“
„Spíš bych si myslel, že pokud opravdu mezi jejími klienty byli nějací takoví lidi, tak svoji totožnost velmi dobře tajili. Nebo se o to aspoň snažili.“
„To je možné. Přesto vám říkám, že mezi klienty jejích podniků byly vysoce postavení městští i státní činitelé a ředitelé velkých firem.“
„Jak to víte?“
„Byla jsem její účetní.“
„No a?“
„Někteří z nich si nechali posílat faktury, které jim propláceli jejich zaměstnavatelé.“
„Cože?“ zůstal jsem na ni překvapeně zírat.
„Třeba washingtonská radnice nebo guvernérská kancelář státu Maryland.“
„To je nesmysl.“
„Mám ty faktury u sebe v šanonu, pokud byste se na ně chtěl podívat.“
Jenom jsem zavrtěl hlavou a hodil do sebe půlku panáka.
„Chcete mi snad říct, že nějaký městský úředník navštívil tenhle podnik, strávil noc s nějakou slečnou a potom jste za to poslali na radnici fakturu a oni vám ji proplatili?“
„Přesně tak.“
„To musí být ale šílenci, jestli si nechají vystavit nějaký doklad, který je spojuje…“
„Akorát se mnou, pane Lindene. S ničím jiným je ta faktura nespojuje. Účtuju jim finanční služby, stejně jako je účtuju Lolly. Mezi mnou a těmi nočními erotickými kluby neexistuje žádné spojení. Jsem finanční poradce a když si u mě radnice objedná službu v oblasti finančního poradenství, tak na tom nevidím nic špatného. Nikdo se nemůže dopátrat skutečně provedené služby. Neexistuje žádné spojení mezi mnou a Lollyinými podniky. Vykonávám pro ni jenom finanční služby, stejně jako pro spoustu dalších klientů. Nevidím v tom pro ty pány žádné riziko. Samozřejmě se jim neúčtují žádné jednotlivé návštěvy, ale jednou za půl roku si prostě odnesou fakturu.“
Zdálo se mi to neuvěřitelné.
„To vymyslela Lolly?“
„Dejme tomu, že jsme na to přišly tak nějak společně.“
„Aha… Stejně mi to ale pořád nějak nehraje, nebo mi to spíš připadá dost nepravděpodobné.“
„Proč?“
„Myslel jsem, že ty Loralininy podniky, nebo teď už vlastně moje, jsou zaměřeny na úplně jinou klientelu, než na nějaké vysoce postavené a bohaté lidi. Předpokládal jsem, že pokrýváme hlavně poptávku nižších, maximálně středních vrstev.“
„Jistě. To taky. Ale asi se v téhle branži moc nevyznáte.“
„To teda určitě ne.“
„Samozřejmě, že se nemůžeme rovnat luxusním eskort službám, kde jedna noc společnice stojí třeba tisíc dolarů. To není náš byznys a taky na to nemáme, abych tak řekla, personální nebo zaměstnanecké vybavení. Ve vyšší lize se jedná o vysoké slečny, většinou modelky nebo bývalé modelky, s účesy od nejdražších holičů, s nejdražšími makeupy a v nejdražších šatech s náhrdelníky osázenými brilianty. Takovou společnici opravdu nedokážeme zajistit. Ale pro spoustu mužů je taková dívka nezajímavá, pane Lindene, a naopak touží po něčem úplně jiném.“
„Ano?“
„Ano. Někteří muži nic takového nechtějí, protože, jak říkají, připadají si pak jako když spí s nějakou umělou barbínou nebo rovnou nafukovací andulou.“
„Nepovídejte.“

„Spousta těchto luxusních slečen je navíc dole vyholená…“
„… myslíte…“
„… ano, tam myslím. A oni hledají něco obyčejného, skutečného, přírodního. Nějakou obyčejnou tuctovou holku z ulice, která jediná je opravdu živočišná, až zvířecky živočišná, skutečná, bez umělých řas a přimalovaných očních stínů. Ve svých snech by to nejraději dělali s obyčejnou služkou v jejich bytě, ale to by bylo příliš riskantní. My jsme schopni jim takovou holku poskytnout. Skutečnou, nevyholenou, přírodní holku z ulice. S přírodními ňadry, ne s nějakými gumovými implantáty.“
„To mi připadá naprosto ulítlé.“
„Nevím proč. Navíc jsou naše podniky většinou na předměstí, dost daleko od centra, takže i lokalita je poměrně bezpečná, aby je tady nemohl někdo z jejich přátel nebo rodiny zahlédnout. Svět jejich rodin a jejich zaměstnání je úplně jinde. Tohle je svět, kde se normálně nevyskytují, a tak se tady cítí bezpečně. Jsou v pohodě. Nemůžou na ulici potkat nikoho ze svých přátel.“
„Panebože…“
Madam Agatha se zcela zjevně bavila mým překvapením. Pokračovala:
„Přesto máme, vlastně máte, i několik bytů v centru Washingtonu, pane Lindene. Spousta těchto mužů je ženatých a večer by jejich nepřítomnost mohla být podezřelá. Navíc má mnoho z nich manželky, které jsou schopny zavolat příteli, u něhož by třeba mohli být, aby si to ověřily.“
„Skutečně?“
„Představte si to… A přes den zase trvá dost dlouho, než se sem dostanou. Ideální je pro ně odskočit si na hodinu z práce třeba jenom do vedlejší ulice, například místo oběda, dopoledne, nebo hned ráno, kdy jdou třeba jakože něco zařídit do města, nebo si odskočí do obchodu pro nějaký dárek manželce. Zabijí pak dvě mouchy jednou ranou. Dárek koupí během pěti minut a tím zároveň odlehčí svému svědomí a tak nějak sami pro sebe uvnitř se uklidní, že mají manželku pořád rádi a že jí dokonce koupili dárek. Současně s tím se poveselí s přírodní kočičkou dodanou od nás. Jejich sekretářky také nic netuší. Hodina je tak akorát pro vybrání dárku pro milovanou manželku… Teď jsem vám vyprávěla konkrétní případ ředitele finančního odboru města Washington. Kupuje manželce dárek každý týden. Je to vskutku velmi spokojené a harmonické manželství.“
„Takže image Loralininých podniků byla v přírodních holkách z ulice?“
„Jasně že jo. Někdy si ji třeba klient prvně i vykoupe, víte? Ne, že by musel, ale chce. Jako by našel na ulici nějakou chudinku, opuštěnou nešťastnou holčičku, o kterou se musí postarat a tak ji vezme do bytu – do našeho bytu – kde si ji prvně svlékne a vykoupe. A pak ji třeba namaže nějakým drahým krémem. To byste se někdy divil, co holky vyprávějí za příběhy.“
„To asi ano.“
„Takový scénář má doktor Recliff z guvernérova poradního sboru.“
„Jemu taky posíláme fakturu?“
„Jistěže. Oblíbil si Margaret. Je jí devatenáct. Nesmí být nikdy učesaná, nesmí mít na sobě náušnice nebo přívěsky a šperky, nesmí být namalovaná. Volá většinou den dopředu, aby se objednal a aby Margareta počítala s tím, že se až do jeho návštěvy, tedy nejméně jeden den, nebude vůbec mýt. Chce cítit její živočišnou ženskost.“
„Cože?“
„Tak to je. Přeje si, aby se čtyřiadvacet hodin před tím nesprchovala, a když to vydrží dva dny, je doktor Recliff ještě spokojenější a můžeme si účtovat příplatek.“
„Příplatek za neosprchovanou holku?“
„Příplatek za skutečnou, nefalšovanou a nepřikrášlenou přírodu.“
„Ježíšmarjá…“
„Nejdřív si ji celou očichá…“
„Prosím?“
„Jo. Asi jako pejsek fenku. A pak si ji pomalu svléká. Hodně dlouho se mazlí s jejími kalhotkami, které je schopný jí svlíknout zuby, pak si je oblíknout na hlavu a inhalovat. Třeba deset minut. Je v sedmém nebi.“
„Ale to je úchylka…“
„Myslíte? Z vašeho pohledu možná ano. Doktor Recliff by s vámi ale nesouhlasil. Pro doktora Recliffa to dělá svět krásnějším a dodá mu to novou energii do jeho bezesporu vyčerpávající práce, ve které zodpovídá vlastně za celý washingtonský rozpočet. Dokážu si představit, jak musí být vystresovaný. A tihle muži kašlou na nějaké napudrované barbíny. Ti chtějí opravdovou ženskou.“
„Živočišnost…“
„Přesně tak.“

„A my posíláme faktury městu.“
„Jistě. Má kolem sebe něco přes padesátku poradců, takže moje faktura se mezi nimi ztratí. Jsem jedním z nich.“
„Dáte mi nahlédnout do toho seznamu?“
„Do kterého?“
„No… těch vlivných lidí, kteří využívají služeb Loralinina podniku. Nebo vlastně těch, kdo využívají mých sužeb.“
„Jednou z hlavních a životně důležitých zásad těchto podniků je maximální diskrétnost, pane Lindene.“
„Samozřejmě.“
„Lolly by nikdy tyto informace nepoužila. Za žádných okolností.“
„Nejsem padlý na hlavu. Nemám v úmyslu je použít.“
„Tak proč vás to zajímá?“
„Zajímají mě klienti, kterým poskytuju služby. To je všechno. Nemíním nikoho vydírat. Hledám přátele, ne protivníky.“
„Jakmile byste ale po někom chtěl nějakou službu…“
„Lolly nikdy po nikom žádnou službu nechtěla?“
Agatha se zamyslela a pak řekla:
„Chtěla.“
„No vidíte.“
„Vžijte se do jejich role.“
„Do role vysoce postavených ženatých chlapů, kteří si sem tam zašpásují s některou z mých holek?“
„Ano.“
„Mám docela velkou fantazii, ale tohle si asi fakt nedovedu představit.“
„Pokuste se… Je to zaběhnutý systém, založený na absolutní důvěře. Jakýkoli náznak toho, že by se to třeba mohlo provalit…“
„To je nesmysl. Nikomu nebudu vyhrožovat, že by se to mohlo provalit. Nemějte mě za blbce. Možná se vám to moc nezdá, ale mám taky mozek v hlavě.“
„Jak říkám, nejcennější na Lollyiných podnicích je trh, pane Lindene. V tom je jeho bohatství. Stačí jediná chyba a vy ten trh prostě ztratíte.“
„Nehodlám dělat chyby, madam. Jenom bych chtěl vidět ten seznam.“
„Samozřejmě. Ostatně, je to váš seznam.“
„Ale stejně jste z toho nervózní.“
Podívala se na mě unavenýma očima a pak řekla:
„Víte… já jsem měla Lolly hrozně moc ráda a vlastně jsem ji i svým způsobem obdivovala. Obdivovala jsem to, co dokázala vybudovat z jednoho pitomého nočního klubu. Fakt byla dobrá.“
„Chápu.“
„Nejsem si jistá… Já jsem prostě s těmi jejich podniky žila. Dělala to opravdu hodně dobře. A proto by mi bylo hrozně líto, kdybyste udělal něco, čím byste je totálně položil. Protože já zase chápu, že vám to může být úplně jedno. Vy na nich žádný zájem mít nemusíte. Vy si klidně odletíte do Paříže, kde máte svoji práci a svůj byznys a celé to tady můžete prodat a vlastně vám možná ani tak nejde o to, za kolik. Jste prostě jiný než Lolly a nemáte k tomu stejný vztah jako ona. Ani nemůžete, protože jste to nevybudoval… Já to chápu. Jenom by mi to bylo strašně líto. Už jenom z úcty k Lolly.“
Zamyslel jsem se. V podstatě měla pravdu.
105.
Vrátil jsem se nahoru do podkrovního bytu, což představovalo docela slušný, téměř horolezecký výkon, protože výtah tu nebyl a ta tři patra mi dala docela zabrat. Ve druhém patře jsem dostal takový vztek, že jsem si v souvislosti s tím vzpomněl, komu za tohle všechno vděčím, vytáhl jsem žlutý mobil a zavolal přímo z podesty Nápovědovi. Ozval se kupodivu hned. Už se mi po tom drceném sklu skoro stýskalo.
„Zdravím vás, pane Jerry… jsem k vašim službám.“
„Potřebuji s vámi mluvit.“
„Proč ne? Washington Nationale Airport, Franconia Street 12.“
„Jedu tam.“
„Budete očekáván.“
Vypnul jsem ten skelný drtič, narval si mobil zpátky do kapsy a vylezl i to poslední patro. Nahoře jsem si do další kapsy narval ještě svůj a Loralinin mobil a připadal si jako pracovník AMERICAN BELL. Sešoural jsem se zase dolů ze schodů, s obtížemi se dostal do auta s indiánskými třásněmi a nastartoval motor.

Levou rukou jsem skoro vůbec nemohl pohnout. A když, tak za cenu velkých bolestí, takže asi budu mít podobné problémy s řazením jako Pat při telefonování, protože automatickou převodovku to nemělo a já měl na volant a řadicí páku jenom jednu ruku.
Cestou jsem se musel zastavit v obchodě s elektronikou, abych si pořídil nový notebook, protože ten původní zůstal v autě odstaveném někde před domem Vala Fitche, i když teď už tam asi nestálo. Kluk v prodejně už mě znal, pamatoval si mě a tak věděl, co po něm chci. Řekl, že to bude trvat asi čtyřicet minut. Já se šel zatím ven projít a doufal, že tak aspoň rozhýbám své ztuhlé a pochroumané tělo. Moc to ale nepomohlo. Bylo ztuhlé pořád a po té procházce možná ještě víc, než předtím.
Když jsem se po třičtvrtěhodině vrátil, počítač jsem měl připravený. Ještě jsem ho požádal, aby mi nakonfiguroval internet přes můj mobil. Trvalo to asi pět minut. Nechal jsem mu na pultu osm set dolarů a odkráčel k autu. Tam jsem ho hned vyzkoušel. Fungoval dokonale. Mrkl jsem se na mapu Washingtonu a našel Franconia Street. Vedla skutečně kolem letiště. Bylo to skoro přes celé město, z čehož jsem tedy vůbec neměl radost.
Cesta k Národnímu letišti mi trvala asi padesát minut. Tomu překomplikovanému washingtonskému organismu zrovna končila pracovní doba, takže jsem většinu času strávil ve stojících kolonách. Franconia Street byla ulice, kterou z jedné strany lemovala řeka a z druhé letiště, takže se vlastně nacházela na jakémsi totálně chaotickém kontejnerovém překladišti se spoustou skladových hal, které na sobě pochopitelně neměly žádné číselné označení. Dalších dvacet minut jsem tedy strávil popojížděním po skladovém areálu sestávajícím jak z provizorních plechových objektů, tak z vysokých železobetonových sil. Po těch dvaceti minutách jsem začal nabývat dojmu, že si ze mě Nápověda prostě vystřelil. Pak jsem to konečně našel.
Byl to přízemní domek v řadě s dalšími šesti, kdysi možná sloužící jako ubytovny přístavních dělníků, nyní buď opuštěnými nebo s cedulemi firem, které mi nic neříkaly. Na jedněch dveřích bylo napsáno křídou NÁPOVĚDA. Zaparkoval jsem auto u jedné nohy obřího přístavního jeřábu a přešel přes šotolinovou vozovku k domku. Zaklepal jsem a vešel dovnitř.
Bylo to zatím to nejpřirozenější prostředí, v jakém jsem Nápovědu našel. Místnost s vrstvou prachu na dřevěné prkenné podlaze, s horou beden v jednom rohu narovnaných až ke stropu, v dalším rohu dva rozebrané motory nebo co, jedna velká lodní vrtule s pokroucenými listy, a uprostřed stůl se třemi nohami, zatímco čtvrtou nahrazovala další bedna. Za ní mumifikovaný seschlý Nápověda s notebookem před sebou a s hlasem drceného skla:
„Dobrý den, pane Jerry.“
„Dobrý den.“
Rozhlédl jsem se po skladišti ještě jednou, abych se přesvědčil, že tu skutečně není žádná jiná židle, a tak jsem si k Nápovědovu stolu přišoupl jednu z dalších beden. Naštěstí byla prázdná.
„Potřebujete poradit?“
„To ani ne,“ řekl jsem a dal si nohu přes nohu.
„Já jsem ovšem Nápověda.“
„Jasně. Ale já nepotřebuju poradit.“
„Myslel jsem si to.“
„Co jste si myslel?“
„Že nepotřebujete poradit. Otevřel jsem si vaši stránku a vedete si více než dobře. Nezbývá mi než vám poblahopřát.“
„Jenže by se mi vedlo ještě líp, kdybyste tam neměli nějakýho kreténa, který mi dělá problémy.“
„Prosím?“ zaskřípalo drcené sklo překvapeně. Jeho oči v těch hlubokých propastech, které vypadaly udiveně od rána do večera, teď vypadaly ještě udiveněji.
„Přišel jsem podat protest.“
„Protest?“
„Ano. Protest. Nebo jste to slovo ještě neslyšel?“
„Ale jistěže slyšel. Jen ne v souvislosti s NEVERMORE BALTIMORE.“
„Takže jsem první?“
„Jste první.“
„No, tak aspoň v něčem.“
Neřekl na to nic.
„Při posledním plnění úkolu v Baltimore mi bylo jiným hráčem znemožněno pokračovat. Pokud vím, tak jste mi říkal, že to vůbec není možné. Říkal jste, že všechny hráče chrání vzájemná imunita. Nesmím proti jinému hráči použít zbraň, ani ho jinak omezovat. Je to tak?“

„Jistě… tak nějak to skutečně je.“
„Takže podávám protest, protože mně se zrovna tohle stalo.“
„Co se vám stalo?“
„Jak jsem říkal… Nějakej namyšlenej pablb mi znemožnil splnit úkol.“
Odhrnul jsem si košili na hrudi, abych mu ukázal obvaz.
„A tohle je výsledek. Dokonce došlo i na střelbu.“
„On střílel?“
„Ne. Těsně předtím stačil vrazit pistoli nějakýmu svýmu buršovi, který tam byl s ním. To on po mně střílel. Ale myslím, že to vyjde nastejno. Iniciace vyšla od hráče. Takže pokud jsem dobře pochopil ta vaše pravidla – a vy jste mě ujistil, že to skutečně pravidla má – tak je ten hajzl zralý na vyloučení ze hry, což doufám bude provedeno ihned a neprodleně, aby nemohl ohrožovat ostatní soutěžící.“
Nápověda dal ruce před sebe a spojil je navzájem přes konečky svých kostnatých prstů, jako by chtěl vytvořit klec. Jeho vrásčitá tisíciletá tvář se pak nad ní vznášela jako přízrak z prehistorie vesmíru.
„Znáte ho?“ rozeznělo se místností drcené sklo.
„Neznám. Vy ano?“
„Já u toho nebyl. Vy jste tam byl a vy tvrdíte, že vám znemožnil splnění úkolu. Podáváte protest. Dobrá. Ale proti komu?“
„To vám mám říct já?“
„Jistě. Já tam nebyl.“
„Jděte do prdele… Jasně že jste tam nebyl. Ale nedělejte ze mě blba.“
„To bych si nedovolil.“
„Pro vás nemůže být žádný problém si zjistit, kdo tam v tu chvíli byl. Tvrdil jste, že v místě plnění úkolů máte svoje čidla, registrující čipy jednotlivých hráčů, aby nebylo možné podvádět a abyste měli jistotu, že tam ten který hráč skutečně byl. Takže já vám řeknu den a přesnou hodinu a vy velmi rychle zjistíte, kdo tam v tu chvíli byl se mnou. Je to tak?“
Zamyslel se. Aspoň jsem si myslel, že se zamyslel, protože jeho tvář postrádala jakoukoli mimiku.
„Co vy na to?“ zeptal jsem se, když už to naše společné mlčení bylo příliš dlouhé.
Rozpojil tu svoji klec z pravěkých prstů, otočil ruce dlaněmi vzhůru a řekl:
„Budu to prezentovat dál.“
„To doufám.“
„Zatím jsem se s ničím podobným ještě nesetkal.“
„To je možné. Protože moje sestra ještě před tím, než stačila nějaký takový podobný protest podat, byla zastřelena.“
„Chcete snad naznačit…“
„Chci naznačit to, že se jí možná stalo to samé co mně a možná i se stejným hráčem. Chci naznačit, že se mi ta hra nezdá čistá a že je tady někdo, kdo má daleko víc informací než ostatní a že ten někdo je docela velké zvíře a taky velká svině. A jestli s ním budete mluvit, tak mu vyřiďte, že skončil. Protože pokud se o to nepostará Navigátor, tak se o to postarám já osobně.“
Vstal jsem od stolu, protože jsem mu už neměl co říct.
„To je vážné obvinění, pane Jerry.“
„Smrt mé sestry byla vážnější, pane Nápovědo.“
„Pošlu to dál.“
„V to doufám.“
„Nicméně vám nemohu zaručit odezvu. Jsem obyčejný Nápověda.“
„Jasně… Chápu. V každém případě odezvu očekávám. A pokud nepřijde do vyhlášení dalšího úkolu, buďte si jistý, že se o ni postarám já sám. Nashledanou.“
„Nashledanou, pane Jerry. A hodně štěstí.“
„Díky.“
106.
O půl šesté jsem odjížděl z areálu letiště. Na Carfyn Boulevard jsem odbočil k chodníku a zastavil, vypnul motor a vytáhl mobil. Byl nejvyšší čas napsat SMS Garimaldimu a doufat, že přátelé majora Thieryho budou připraveni na její monitoring. V šest hodin měla být odeslána a neměla být krátká. Zahleděl jsem se na rušnou ulici před sebou, chvilku se zamyslel a pak jsem naťukal:
JSI V PRDELI, TY SVINĚ JEDNA. TENTOKRÁT JSI TO PŘEHNAL TY. JSEM LEPŠÍ A TY TO UŽ VÍŠ. NEMÁŠ NA MĚ, MÁŠ STRACH A BUDEŠ MÍT JEŠTĚ VĚTŠÍ, PROTOŽE TEĎ SI TĚ OPRAVDU VYCHUTNÁM. PŘÍŠTĚ SI S SEBOU VEZMI TŘEBA PŮLKU BALTIMORE, ALE BUDE TI TO STEJNĚ

NA HOVNO. NEPŘEDPOKLÁDÁM, ŽE SE TAM JEŠTĚ NĚKDY OBJEVÍŠ, ALE KDYBY PŘECE JENOM, BUDU TEN NEJŠŤASTNĚJŠÍ ČLOVĚK NA SVĚTĚ, PROTOŽE TI TO DÁM VŠECHNO SEŽRAT. VŠECHNO, VŠECHNO, VŠECHNO. TY KRYSO JEDNA ZKURVENÁ.
Pak jsem si to ještě jednou přečetl. Byl jsem s tím náramně spokojený. Připomínalo mi to má dětská léta a výhružné dopisy našeho klubu Mstitelů konkurenčním partám z vedlejší ulice. Bylo to vážně skvělé. Dokonce jsem se tomu musel sám usmát. Sto dvaapadesát znaků. To by mělo těm klukům z elektronického stačit. Podíval jsem se na hodinky. Zbývalo ještě deset minut. Přichystal jsem si mobil na sedadlo spolujezdce a nastartoval. Pak jsem pomalu odrazil od chodníku a zařadil se do proudu líně se posouvajících vozidel. Z rádia mi k tom hráli Rolling Stones a mně bylo daleko líp než ráno. Už jsem se zase pomalu dostával do kůže toho správného, klidného, chytrého, odvážného a docela pohledného Jerryho Lindena. I když do trochu pořezané kůže. V šest hodin jsem byl zrovna na křižovatce Kirby Road a Stark Avenue. Zrovna mi naskočila zelená, ale já na ni nereagoval. Vzal jsem mobil položený vedle a stiskl ODESLAT ZPRÁVU. Pak jsem ještě chvíli počkal, až se mi na displeji objeví nápis ZPRÁVA ODESLÁNA. Za mnou začala troubit auta.
107.
Když jsem se vrátil do Loralinina bytu, našel jsem na stole dva papíry formátu A4 s vytištěnými jmény, ke kterým byla tužkou starobylým písmem dopsána jejich funkce nebo zaměstnavatel. Pochopil jsem, že to jsou někteří z klientů mých podniků a ten historický krasopis patří madam Agatě. Sedl jsem si na tygra do pohovky a pročetl si ho.
Bud Flacking – zástupce šéfredaktora zpravodajství NBC, Keneth Ginger – náměstek policejního ředitele druhého okrsku města Washington, Gerald Recliff – člen poradního sboru guvernéra státu Maryland, Boyd Evelyner – šéf obchodní divize Microsoftu pro stát Maryland, Washington a New York, Andrew Park – American Bell, ředitel pro styk s klienty (to mi připadalo zvláště příhodné), Thomas Brenton – DKA Brokers, ředitel, Hugh Jadensky – šéf washingtonské pobočky Lloydovy pojišťovací společnosti, Terence Durham – druhý náměstek ministerstva obrany, Alex Botwyn – šéf investičního oddělení AMOILU, Stanley Raab – předseda správní rady Marylandské úvěrové banky, Emil Treager – šéf ekonomické rubriky Washington Post (sakra, to by se Hedgesová divila), Abdul Jainzary – indické velvyslanectví, John Prescit – senátor za stát Wyoming, Peter Treckter – majitel DSA Radia, Philip Monterey – technický ředitel STARWAY Building, Mark Brodery – Vodovody a kanalizace města Washington, provozní náměstek, Derek Mafehan – spisovatel, Irvin Gliner – manažer Greenpeace… a pak ještě dalších asi třicet jmen. Panebože… Na tom seznamu už chyběl jenom Usáma Bin Ládin, aby byl dokonalý. Možná je na něm i Garimaldi, akorát že o tom ještě nevím. To by pak byla skutečně bomba. Vychutnal bych si ho přímo v některém ze svých podniků. V tomto případě ale připadá v úvahu snad ten Terence Durham z Obrany. Pokud jsou tedy Thieryho informace správné. A nakonec jsem zahlédl ještě jedno jméno spojené s armádou. Rony Calder – ministerstvo obrany, technické zabezpečení.
Poznamenal jsem si do mobilu ALEX BOTWYN – AMOIL. Ten by se mohl hodit, zvláště je-li šéfem investičního oddělení. Potom jsem si tam taky zapsal oba dva pány z ministerstva obrany.
Pak jsem složil oba dva hustě popsané listy a vložil je do knihy ZAŘIZUJEME PODKROVÍ, uložené v knihovně. Snad si to zapamatuji, až to budu hledat.
108.
Po osmé hodině večerní při sledování nějaké béčkové televizní kriminálky mi na mém mobilu pípla esemeska. Nedalo mi to a vstal jsem, abych se podíval. No vida. Garimaldi se konečně probral a po dvou hodinách dokonce i vymyslel odpověď na moji zprávu. Otevřel jsem ji. Bylo tam:
JDI DO PRDELE TY PIČO.
Vypadalo to, že Thiery měl pravdu a pán je opravdu od námořnictva. Alespoň podle jeho slohu to tak vypadalo.
Ještě tentýž večer, než skončila ta kriminálka a než byl zloduch dopaden, mi přišla další SMS zpráva. Tentokrát na žluťáka, což mě dost vyděsilo, protože jestli už Navigátor zadává další úkol, tak jsem nahraný, protože jsem se zatím na něj moc necítil. Otevřel jsem zprávu. Byla skutečně od Navigátora a mě polilo horko. Ale nebyl tam úkol. Stálo tam jenom: VÁŠ PROTEST SE ZAMÍTÁ. NAVIGÁTOR. Nic víc a nic míň. No dobrá. Aspoň jsem to zkusil. Pocítil jsem určitou vlnu křivdy, i když jsem s tím v duchu počítal. Hrálo se tu s falešnými kartami a v tom případě nemůžou fungovat ani žádné protesty proti porušení pravidel, když vlastně ve skutečnosti žádná neexistují. Vlastně to pro mě ani nebyla novinka, ale teď jsem to měl konečně potvrzeno. A oficiálně, přímo od organizátora toho blázince. No dobrá, když nefungují pravidla, budu se podle toho muset zařídit. Akorát že to mohli říct rovnou. Mohli jsme si navzájem ušetřit několik nedorozumění.

109.
Další čtyři dny byl klid. Během těch čtyř dnů jsem znovu navštívil doktora Hekylla, který mi převázal ránu a konstatoval, že to vypadá moc dobře, protože se to pěkně hojí. Neměl jsem z něj dobrý pocit. Připadal mi jako nějaký skutečně ďábelský doktor Jekyll, který má radost, jak se jeho pacient zotavuje, aby ho pak mohl rozčtvrtit a uvařit k večeři. Hotový Hannibal Lecter z Mlčení jehňátek.
Během těch čtyř dnů se mi také ozval Deparsey z francouzského velvyslanectví, že si konečně ověřili, že já jsem já a že má pro mě připraven provizorní transportní pas na cestu zpět do Francie, kde mi teprve vydají skutečné nové doklady. Zajel jsem si tam pro něj. Deparsey měl očividnou radost, že se mu za týden povedlo to, co normálně může trvat nanejvýš několik hodin. Neměl jsem náladu ho vyvádět z omylu.
Během těch čtyř dnů jsem také jednou poobědval s Laurou a jednou s Patricií Hedgesovou. Oběd s Laurou byl skutečně půvabný, protože volba restaurace tentokrát byla na mně a já ji vyvezl na WITCH BUILDING do třicátého patra. Tak vysoko ještě nikdy v životě nebyla, a to opravdu, protože ještě nikdy ani neletěla letadlem.
Měla na sobě své typické pruhované punčocháče, tentokrát ale ty drahé ode mě, které ovšem zkombinovala se zbytkem takovým způsobem, že stejně vypadaly jako ty nejlevnější z předměstské tržnice. Inspirován seznamem klientů od madam Agathy jsme si tentokrát hráli na senátora a jednu ze zaměstnankyň mých podniků, což Laura hrála daleko lépe než já toho senátora. Vlastně ani to moc hrát nemusela, jelikož jí částečně byla. Navenek to divadlo ale muselo být dokonalé, protože jsme byli středem pozornosti celé restaurace. Já navíc neustále těkal očima po ostatních stolech, jestli někde vedle náhodou neposedává předseda senátu nebo nějaký novinář, který mě pozná, zatímco Laura do sebe cpala obrovské lžíce horkých malin se šlehačkou, jako kdyby měsíc nejedla, a měla z toho děsnou zábavu.
Oběd stál šedesát dolarů a Lauře se její role tak zalíbila, že mi dokonce navrhla, abychom ji dotáhli do konce, ale já to odmítl s tím, že je jí teprve sedmnáct, což celou situaci hodně komplikuje, protože kdyby jí bylo osmnáct, přišel bych nanejvýš o senátorské křeslo, ale v tomto případě by mě museli ještě navíc zavřít.
Oběd s Patricií se pak nesl v úplně jiném duchu, protože se role poněkud obrátily. Ministryně zahraničních věcí obědvala s nějakým ušmudlaným pisálkem, který ji pět let žádal o rozhovor pro její plátek a ona, aby se ho konečně zbavila, po těch pěti letech souhlasila. Ptala se mě, jak jsem daleko ve vývoji našeho vzájemného recipročního vztahu, načež jsem si jenom rozhrnul košili a ukázal jí ovázané rameno i s pořezaným hrudníkem.
„To vám ale neudělaly vyvřeliny, že ne," řekla poněkud rozpačitě.
„Ne. Žádné vyvřeliny. Jenom jeden z naštvaných hráčů, který si nedokázal představit, že bych ty mezony mohl vyluštit stejně rychle jako on. Protože on je podle mě vůbec nerozluštil, ale dostal od někoho přímo adresu toho baráku."
„Vrátíte se tam ještě?" řekla opatrným, jakoby bojácným hlasem, ze kterého se nedalo vytušit, zda má strach o mě nebo o to, že přijde o celou záhadu vyvřelin, pokud řeknu, že ne. I když mně bylo úplně jasné, oč jí jde.
„Samozřejmě, že se tam vrátím. Musím tam vydržet ještě čtrnáct dní. Měsíc po datu, kdy jsem podal výpověď."
„Cítíte se na to?"
„Vy máte strach, že těch čtrnáct dní je málo, abych vám sehnal vzorek DNA nějaké vyvřeliny?"
„Nemyslela jsem teď na vyvřeliny."
„Ale jděte. Myslíte na ně kudy chodíte."
„To je blbost," řekla téměř uraženě. „Já vás nechci dostat do maléru. Chtěla bych vám naopak nějak pomoci, i když mě zrovna nenapadá jak."
„Pomůžete mi s dalším úkolem."
„Zaplatím vám astrologický rozpis na následujících čtrnáct dní."
Zadíval jsem se do těch jejích nádherných nevinných modrošedých metalizovaných očí a řekl:
„Raději ne. Protože kdyby to bylo špatné a stálo tam, že se nemám následujících čtrnáct dní objevit v Baltimore, tak o ty svoje vyvřeliny přijdete nadobro."
„Nevím, jestli o ně ještě stojím… když teď vidím, jak vypadáte."
„Blbě, co? Ale nejsem si jistý, jestli je to jenom díky Baltimore, nebo jestli to náhodou není můj normální, přirozený stav."
„Není to váš přirozený stav. A jestli vás to teda fakt zajímá, tak s vámi začínám mít problém."
„Skutečně? To mě zajímá. Povídejte."
Usmála se. Ale tak nějak smutně, jestli to vůbec jde, smutně se usmát. V každém případě to Patricie

Hedgesová uměla.
„Nosím v sobě pořád ten hnusný pocit, že tak trochu můžu za Lollyinu smrt.“
„To je blbost.“
„Byla jsem její kamarádka, která souhlasila s tím, aby do toho šla a která jí sehnala i chybějící peníze, aby to mohla realizovat. Nebýt mě, tak je dneska Lolly opravdu ještě živá a v pohodě.“
„To nevíte. Stejně tak ji mohlo srazit auto někde na křižovatce. To je úplná blbost.“
„Není to blbost,“ řekla vzdorovitě. „Tak to prostě je a už to nejde vrátit. No, a teď začínám mít podobný strach o vás.“
„Ohledně mě?“
„Jo.“
„Já s vámi ale nemám nic společného. Mě jste nemusela nijak ukecávat a…“
„Neukecávala jsem ji…“
„… no dobrá… ani mi poskytovat jakékoli peníze, abych do toho mohl jít. Je to moje svobodné rozhodnutí.“
„Přesto se cítím trochu divně. Nechci už žádnou další smrt. Nechci už žádné vyvřeliny.“
„Vy nechcete vyvřeliny?“ zeptal jsem se překvapeně.
„Ne… Nechci. A chci, abyste to věděl. Prohlašuji, že nechci žádné vyvřeliny, nechci jejich DNA, nechci, abyste se vracel do Baltimore. Ztratila jsem zájem.“
„O co všechno?“
„O vyvřeliny.“
„Já se lekl, že i o mě.“
Zadívala se na mě jako by nevěděla, jestli to myslím vážně nebo ne, ale nevěděl jsem to ani já.
„Chci, abyste to věděl.“
„Dobrá… Teď to vím. Nechcete vyvřeliny.“
„Takže se tam nevrátíte.“
Napíchla vidličkou jednu třešeň z misky s kompotem a opatrně si ji vsunula do úst. Zahlédl jsem kousek jejího jazyka. Byl božský.
„Vrátím. Nikdy nevíte, co se může stát.“
„Jak to myslíte?“
„No, možná mi některá z těch vyvřelin vnutí na ulici lahvičku se svou krví…“
Během těch čtyř dnů (konkrétně druhý den) jsem taky dostal SMS zprávu od Navigátora, která byla opět už klasicky velmi stručná: Z VAŠEHO BALTIMORSKÉHO ÚČTU BYLO ODEČTENO 280 000 DOLARŮ. STAV VAŠEHO KONTA JE NYNÍ 7 626 000 DOLARŮ. NAVIGÁTOR. Zpráva vydržela na mobilu asi pět vteřin, než se nadobro rozpustila v tekutých krystalech displeje. To nebylo zase tak hrozné. Docela to odpovídalo mému odhadu. Kdybych počítal, že do konce mé výpovědi budou ještě tři kola a v každém mi odečte tři sta tisíc, tak bych na tom vůbec nebyl špatně. Nicméně v tuto chvíli už vůbec nešlo o nějaké prachy, jako spíše o Garimaldiho se zorromaskou a o to, abych se před Loraline nemusel stydět. O to, abych alespoň částečně eliminoval ten vztek, který ve mně ještě pořád byl po tom posledním Navigátorově úkolu, odehrávajícím se na dvoře domu Vala Fitche, při kterém jsem tak vybouchl.
Čtvrtého dne večer mi přišla ještě další zpráva na žlutý mobil: GIL STOKER, SÁL B3, VÝCHODNÍ STRANA. NAVIGÁTOR.
110.
Na internetu se slovní spojení GIL STOKER vyskytovalo docela v hojném počtu, ale ne zase v takovém, aby s tím nebylo možné něco dělat. Brzy jsem pochopil, že jde asi o fotografa nebo fotografku, protože nejčastěji se tohle jméno vyskytovalo právě ve spojení s fotografií, uměním a výstavami. Našel jsem si taky hned jeho životopis. Byl to muž, přestože jsem původně podle jména tipoval na ženu. Zásadní informací pro mě byl fakt, že se nenarodil v Baltimore. Nikdy v Baltimore nepůsobil, navíc tam nikdy ani neměl výstavu. Byl to Brit.
Tohle všechno jsem zjistil během deseti minut, stejně jako skutečnost, že tím to pro mě končí. Bude to zase jeden z těch Navigátorových oslích můstků, kdy spojení mezi Gilem Stokerem a Baltimore bude více než krkolomné a bude docela problém na něj přijít. Evidentně úkol šitý téměř na míru pro Pat Hedgesovou. Zavolal jsem jí hned, ať to zbytečně neprodlužuju, protože bych to stejně musel udělat.
„Dobrý den, tady Jerry.“
„Zdravím vás, Jerry. Co rameno?“
„Už je to lepší. Jsem v pohodě.“
„To ráda slyším.“

„No… zase v tak velké pohodě vlastně nejsem. Dostal jsem další zadání úkolu od Navigátora.“
„Poslouchám.“
„Gil Stoker, sál B3, východní strana. To je celé.“
„No výborně, tady jsme na tom lépe než u toho předešlého.“
„Proč?“
„Protože máme hotové jméno. Předtím jsme na něj museli teprve přijít. Byl tam jenom jeho výrok, a to ještě ne úplný.“
„To máte pravdu, i když si nedělám iluze, že by to zase tolik pomohlo. Jediné, co se mi zatím podařilo zjistit je, že jde o fotografa.“
„Jasně. A docela proslulého fotografa. Je to Angličan.“
„Vy ho znáte?“
„Osobně ne, ale vím o něm. Je to docela eso, takže určitě bude možné o něm sehnat spoustu údajů.“
„Jo… je to možné. Já už znám jeho životopis skoro nazpaměť. Nenarodil se v Baltimore, ani tam nevyrůstal, ani tam neumřel.“
„Ještě žije, Jerry.“
„Jasně. Prostě jsem zatím nenašel žádný vztah k Baltimore.“
„A co ten zbytek? Ten sál?“
„Tím jsem se raději zatím nezabýval vůbec. To chci řešit později.“
„No, jenom jestli to jde. Jestli se to právě nemá řešit jako celek, kompaktně.“
„Jasně… jasně. Možná jo, ale začal jsem tím jménem a chtěl jsem vás požádat, jestli byste mi s tím nepomohla.“
„Máte nějakou představu o směru pátrání?“
„Trochu. Chtěl bych prvně vyloučit jakýkoli vztah toho jména k Baltimore. Nebo naopak ho najít. Věřím, že zbytek pak už půjde. Takže bych potřeboval, jestli zase nemáte nějakého známého, kdo by byl odborníkem na Gila Stokera a který by o něm věděl skoro všechno. To znamená přátele, rodiče, strýce, tety, děti… kde kdo z nich žije… Rozumíte mi? Navigátor je dost šílený na to, aby třeba měl na mysli některého z jeho synovců, který před zemětřesením bydlel v paneláku v Baltimore.“
„To se mi zdá skoro nedopátratelné.“
„Musí to nějak jít.“
„A co ten sál?“
„Na ten bych se teď vykašlal. Ale třeba byl jeho bratr chirurg v Baltimore a operoval na sále B3.“
„Panebože, to mi připadá jako dost krkolomná spekulace.“
„Mně to naopak připadá zcela v duchu té bláznivé hry a Navigátorovových úkolů. Prostě se to musí zkusit, abychom tyhle možnosti mohli vyloučit. Teprve pak můžeme rozšířit okruh pátrání, ale prvně bych to viděl právě v okolí jeho přímých příbuzných a přátel. Musí tu existovat nějaká vazba na Baltimore.“
„Dobrá. Můžu to zkusit zadat našim archivům. Ovšem moc šancí jim nedávám, pokud si myslíte, že by to mohlo být nějak takhle. To by pak totiž bylo nejlepší projít si jeho monografie. Určitě nějaké existují. Akorát že ne na síti, ale v klasické tištěné podobě.“
„Jak to myslíte?“
„Určitě má za sebou několik knih s prezentací svých fotografií. Takové ty obrazové publikace… a ty prostě na internetu nenajdete. Takže bych spíš čekala nějakou takovou zmínku tam, jestli mi rozumíte.“
„Jo… to vám rozumím. To by ale mohli mít v knihovně, ne?“
„To asi ano.“
„Dobrý. Kde je tady nejlepší a největší knihovna?“
„Na Courtney Avenue, kousek od Kapitolu.“
„Zajedu tam. Vy se prosím zatím zeptejte svých přátel, kteří se mi už tolikrát osvědčili, jestli by nepřišli na nějaké vodítko.“
„Udělám to. A jinak se vám daří dobře?“
„Jinak se mi daří skvěle, díky za optání.“

111.

Woodsova vědecká knihovna na Courtney Avenue byla nová šestipodlažní moderní budova tyčící se na okraji Huxley Parku jako nějaká středověká pevnost. Její sevřený oválovitý tvar tvořený masivními stěnami z pohledového betonu, ve kterých byla jakoby chaoticky rozházena malá okna budící dojem střílen, ještě navíc kopírovala vodní příkop, čímž byl dojem pevnosti ještě podpořen. Poslední, šesté podlaží bylo naopak realizováno pouze ve skle a subtilní kovové konstrukci, která ale postrádala jakýkoli řád a dávala tak najevo až nekritický obdiv architekta k dekonstruktivismu.

Hlavní vstup byl řešen padacím mostem nad vodním příkopem a já přemýšlel o tom, jestli je skutečně funkční a lze ho vytáhnout nahoru. Mohutné železné řetězy po stranách napovídaly tomu, že by to jít mohlo, ale možná to byla jenom dekorace.
Vstupní vestibul byl řešen v mramoru a oceli a vedly z něj dva eskalátory na okolní galerie a prosklený výtah vedoucí do toho skleněného dekonstruktivismu někde pod mraky. Recepční pult ve tvaru podélně rozpůlené jitrnice z laminátu obývala padesátiletá silně macatá ženská ve skořicových šatech s krátkými rukávy, ze kterých jí vytékaly svalnaté ruce. Ta ženská ještě nedávno musela dělat řecko-římský zápas. Možná byla i na olympiádě a možná si dokonce nevedla špatně.
„Co byste si přál, pane?“ vyhrkla na mě drsným hlasem dozorkyně z káznice.
„Dobrý den. Potřeboval bych nahlédnout do jedné knihy.“
„Máte průkaz?“
„Myslíte řidičák?“
„Nemyslím řidičák. Myslím průkaz Woodsovy knihovny.“
„Nemám průkaz Woodsovy knihovny.“
„Tak nemůžete nikam nahlížet.“
„Aha… Takže co mi doporučujete?“
„Jestli fakt hodně stojíte o to nahlédnutí, tak vám doporučuji si vyřídit průkaz.“
„Docela jo.“
„Co docela jo?“
„No, docela o to stojím.“
„Tak si vyřiďte ten průkaz.“
„Dobrá… A u koho?“
„U mě.“
„U vás?“
„Jasně. Kde jinde?“
Otočila své zápasnické tělo na otočné židli kousek na stranu, aby dosáhla na klávesnici počítače, jehož monitor měla vedle. Já vytáhl provizorní papír od Deparseyho z ambasády, nahrazující mé doklady.
„A to je co?“
„To jsou mé doklady. Ukradli mi pas i řidičák. Všechno.“
„Cože? Tohle jsou vaše doklady?“
„Ano.“
„Vás okradli?“
„Jo.“
„Vy jste Francouz?“
„Tak to tam stojí. Proč? Woodsova knihovna funguje jenom pro Američany?“
„Ne. Funguje pro všechny. Pro celý svět.“
„To jsem rád.“
Olympijská vítězka vzala pudingovými prsty můj papír a položila si ho vedle klávesnice. Pak do počítače začala naťukávat mé údaje. Šlo jí to pomalu, protože se vždycky musela trefit přesně doprostřed klávesy, aby těmi rozteklými prsty nestiskla náhodou dvě nebo čtyři klávesy najednou.
„Bude to deset dolarů,“ řekla, když formulář odeslala na tiskánu. Vytáhl jsem z kapsy desetidolarovku a šoupl ji k ní po rozříznuté jitrnici recepčního pultu. Natáhla se k tiskárně, odkud vyjela malá kartička a dala na ni razítko, a pak se na ni i podepsala. Pomalu a pečlivě a trochu u toho vyplazovala jazyk.
„Tady je vaše průkazka Woodsovy knihovny, pane.“
„Děkuji… Můžu se ještě zeptat?“
„Ptejte se… Dotazy jsou v ceně,“ vyštěkla na mě a já si skutečně připadal jako trestanec žadonící o vycházku.
„Hledám monografii Gila Stokera. Nerad bych tu strávil celý týden. Nemohla byste mě nějak navést?“
„Monografie Gila Stokera se to jmenuje?“
„Nevím přesně, jak se to jmenuje. Ale hledám jakoukoliv publikaci o Gilu Stokerovi.“
Naťukala něco do klávesnice a pak se zadívala na monitor.
„Jo, nějakej Stoker tu je… Napsal Draculu?“
„Nenapsal Draculu. Já myslím Gila Stokera.“
„To jste měl říct dřív, že je jich víc.“
„Omlouvám se.“
„Jo… tady… Gil Stoker. Jsou tu čtyři knihy.“

„Předpokládám, že každá jiná.“
Zadívala se na mě, jako bych se jí nějak dotkl. V případě, že by skutečně byla dozorkyně, tak já byl v tuhle chvíli mrtev.
„Jistěže jsou každá jiná.“
„Budete tak hodná a prozradíte mi směr a podlaží?“
„Oddělení E2, regál 122.“
„Jste si jistá?“
Zase se na mě téměř nenávistně zahleděla.
„Myslel jsem, jestli by to nemohlo být třeba v oddělení B3?“ zkoušel jsem to.
Zůstala na mě zírat s doširoka rozevřenýma očima.
Dal jsem ruce před prsa a řekl:
„Dobrá… dobrá. Asi jsem se spletl. Takže E2, regál 122…“
„Třetí podlaží,“ stačila ještě vyštěknout, ale to už jsem kráčel k eskalátoru.
Nechal jsem se vyvézt do třetího podlaží a díky docela srozumitelnému informačnímu systému jsem E2 našel celkem snadno. Byl to úsek věnovaný současnému výtvarnému umění, jehož součástí bylo i oddělení soudobé fotografie. Regál 122 byl třetí zleva a Gila Stokera jsem měl během dvou minut v ruce. Byly tam tři knihy. Jedno místo bylo vynecháno. Sakra. Ta dozorkyně dole říkala, že mají čtyři, ale asi tu jednu si zrovna někdo vypůjčil. Okamžitě mě napadlo, že to byl někdo ze soutěžících. Někdo, koho napadlo totéž co mě, nebo tedy vlastně Hedgesovou. Někdo, kdo tu byl přede mnou, prohrabal se těmi čtyřmi knihami, přičemž v jedné z nich našel zmínku o Baltimore.
Nebo nějaký vztah Stokera k Baltimore. Zaradoval jsem se a chtěl odejít z knihovny, když si pak ale uvědomil, že by vůbec nebylo špatné si tu knihu vypůjčit, abych to třeba dalším soutěžícím příliš nezlehčoval.
Když jsem tam na tu mezeru mezi těmi knihami zíral, bylo mi jasné, že i když se budu hrabat v těch zbývajících třech třeba dva dny, nic tam nenajdu, protože ta zmínka je prokazatelně v té, která chybí. Bylo to k vzteku, i když určitě Washington nemá jenom jednu jedinou knihovnu. Takže budu muset ještě někam jinam. Nicméně když už jsem byl tady, vytáhl jsem z regálu všechny tři svazky, (z toho jeden z nich měl kolem pěti kilo a formát A3) a odnesl si je ke čtenářskému stolku. Byl jsem tady úplně sám, což mi vyhovovalo. Usadil jsem se do pohodlného polstrovaného křesla a začal listovat první monografií.
Gil Stoker fotil na barvu a evidentně začínal jako reklamní fotograf, protože z těch jeho fotek přímo čišela až umělá bombastičnost a touha po efektu za každou cenu. Teda ne, že bych se nějak vyznal ve fotkách, ale chvílemi na mě Stokerovy fotky působily moc naaranžovaně, až křečovitě a nepřirozeně. Byly hodně barevné a libovaly si v kontrastech. Mrkl jsem dozadu na seznam. Ani jedna z fotografií neměla v názvu Baltimore. Současně s tím jsem si uvědomil, že teď bych tu potřeboval Renoira, protože bylo docela dobře možné, že na některém z těch pestrobarevných výjevů je skutečně Baltimore, ale já to nepoznám. Možná by to dnes už poznal málokdo. Renoir ale možná ano.
Přeběhl mi mráz po zádech. Jestli je to totiž takhle, tak vůbec nemám šanci na to přijít. Jenže ta možnost se přímo nabízela. Na jedné z těch fotek mohl být přesně ten dům v Baltimore, kde je ukryta další část vzkazu. Chvilku jsem o tom přemýšlel a pak jsem se začal uklidňovat tím, že by to bylo tak překomplikované, že by na to asi nepřišel nikdo. Nebo jen někdo, kdo kdysi skutečně v té ulici bydlel a poznal by ji.
Vzdal jsem fotografickou část a vrátil se na začátek k životopisným údajům o Stokerovi.
Vypsal jsem si na kus papíru jeho přátele, se kterými se stýkal, nebo se kterými měl společnou výstavu. Opsal jsem si údaje o jeho agentovi i o jeho nakladateli. Z druhé knihy jsem pak okruh jeho přátel a vzorů ještě doplnil. Postupně jsem tak prošel všechny tři knihy, ale ani v jedné z nich jsem nenašel žádnou zmínku o Baltimore a nepřišel na žádný vztah. Vypadalo to, že Stoker osobně v Baltimore nikdy nebyl. Ve Státech byl sice čtyřikrát, ale z toho jednou v New Yorku, dvakrát v Los Angeles a jednou trávil dovolenou na Floridě. Jeho manželka byla Joan, narodila se v Birminghamu a byla právničkou. Nedělal jsem si žádné iluze, že bych někde našel seznam všech jejích klientů a zjistil, zda náhodou nezastupovala někoho v Baltimore, nebo jestli třeba nevedla nějakou při s Baltimorskou vzájemnou záložnou.
Pak mě napadlo znovu si projít seznamy fotografií ve všech třech knihách a zjistit, zda se náhodou některá z nich nejmenuje SÁL B3, nebo VÝCHODNÍ STRANA. Nic takového ovšem Stoker nikdy nenafotil a jestli ano, tak to prostě bylo v té čtvrté publikaci, která tu chyběla. Postupem času jsem začal nabývat přesvědčení, že to ani jinak být nemůže. Klíč k problému Gila Stokera je ve čtvrté knize.
Vytáhl jsem mobil a zavolal Patricii Hedgesové.
„Omlouvám se, že vás ruším, ale vypadá to, že jsem na něco kápl.“

„Skutečně?“
„Sedím v té knihovně, kterou jste mi doporučila. Mají tu čtyři knihy o Stokerovi. Teda vlastně jenom tři, protože tu čtvrtou si nějakej chytrák půjčil.“
„A co jste objevil?“
„Právě že nic.“
„Aha… tak vám blahopřeji.“
„Počkejte… přišel jsem na to, že ten klíč je pravděpodobně v té čtvrté, která tu zrovna chybí.“
„To je zajímavá úvaha, i když nevím, co vás k ní vede.“
Trochu jsem se zarazil. Panebože, vždyť to bylo tak jasné. Aspoň mně to jasné připadalo.
„Asi si ji vzal někdo, kdo má také zájem o pana Stokera.“
„To zcela jistě. Akorát nevím, jestli je ten jeho zájem motivován stejně jako ten váš.“
„Vy si myslíte, že je to kravina?“
„No… já nevím, ale je to trochu krkolomné, i když vás samozřejmě nechci nijak zrazovat od pátrání tímhle směrem.“
Sakra. Ještě před chvílí to bylo absolutně jednoznačné, ale teď jsem o tom taky začal pochybovat.
„No nic. Abych měl jistotu, poradíte mi ještě nějakou další knihovnu, kde bych se mohl po tom chybějícím svazku podívat?“
„Zkuste vědeckou knihovnu na Rotaramu.“
„Kde to je?“
„Kousek od místa, kde jste vy. Směrem ven z centra.“
„Jo… Díky. Poptám se tady té čůzy dole.“
„Prosím?“
„Ale nic. Děkuji vám za radu.“
Zastrčil jsem mobil zpátky, vzal všechny tři knihy a šel je vrátit do regálu na místo. Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl šesté odpoledne. Doufal jsem, že vědeckou knihovnu stihnu ještě před zavíračkou.
112.
Vědecká knihovna byla opravdu kousek a na rozdíl od té Woodsovy sídlila ve staré neoklasicistní budově velikosti zámečku. Dole nebyla ženská, ale chlap. A nebyl to zápasník, ale ospalý nudící se rybář, který už dvacet let nechytil ani jednu rybu, a přesto do té vody pořád hleděl. Nechtěl po mně žádnou průkazku, pouze jeden dolar. Dovnitř do útrob budovy mě vůbec nepustil. Vědecká knihovna, přestože sídlila ve dvě stě let starém baráku, na tom byla technicky daleko lépe než ta Woodsova. Jenom něco naťukal na klávesnici a během dvou minut jsem měl knihu, která u Woodsů chyběla, ve vestibulu na stole. Žádní poskoci nebo živý personál, jenom technika s automatickými dopravníky.
Listoval jsem v ní asi půl hodiny a nepřišel vůbec na nic. Zmínka o Baltimore nebyla ani v rejstříku, ani se nevyskytovala mezi názvy fotografií. Stejně jako se tam nevyskytovalo nic o sálu B3. Textovou část jsem pročetl dvakrát. Do mého seznamu osob, se kterými se Stoker stýkal, přibylo pár jmen, ale jinak žádný konkrétní výsledek. Začal jsem propadat beznaději.
113.
O půl sedmé jsem vypadl z Národní vědecké knihovny. S rukama v kapsách jsem se pomalu loudal zpátky k té Woodsově, kde jsem zaparkoval. Bylo to všechno v pasti. Sledoval jsem čilý washingtonský podvečerní ruch kolem sebe a všichni mi připadali absolutně bezstarostní a spokojení. Jenom já musel řešit problém s pitomým Navigátorovým úkolem. Vlastně ani nemusel. Opravdu jsem se na to mohl vykašlat, jenže to nešlo.
Pořád jsem měl uvnitř pocit, že se prostě ještě aspoň jednou musím setkat s Garimaldim, protože mu toho hodně dlužím. Už mi vlastně ani nešlo o tu hru samotnou, jako o spravedlnost. O aspoň částečné očištění svého svědomí. Nešlo to teď vzdát. Mohl jsem celou hru opravdu úplně vypustit. Jenže tím by Garimaldi dosáhl svého a to prostě nešlo. Teď už to nešlo. Jestli tu hru někdo musí vzdát, musí to být ten šílenec s maskou Zorra na ksichtě. Teď už v tom byly čistě osobní důvody a nic jiného. A jestli se s ním chci setkat, tak musím vyluštit aspoň místo prvního vzkazu. Protože Garimaldi tam bude. Pokud už tam tedy není teď, což bylo docela dobře možné.
Byl jsem v koncích a měl jsem chuť pozvat Patricii Hedgesovou na večeři. Nevěděl jsem totiž jak dál a možná bych přišel na jiné myšlenky. Ale pak jsem si to rozmyslel. Protože jestli na to někdo přijde, tak to bude ona nebo její přátelé. Takže bude lepší nechat ji pracovat, než ji zdržovat nějakou večeří se mnou. Alespoň jsem doufal, že pro mě pracuje. Takže večeře nepřipadala v úvahu. Možná to bylo ode mě trochu sobecké. Budu jí muset asi skutečně sehnat nějakou tu vyvřelinu.
114.

Hedgesová zavolala v sedm večer.
„Neříkejte mi, že jste na to přišla," spustil jsem na ni hned, jak jsem stiskl PŘIJMOUT.
„Nepřišla… A co vy? Co ta čtvrtá kniha?"
„Nic. Vůbec nic. Stejné jako u těch tří předešlých. Mám akorát vypsáno pár jeho přátel a lidí kolem něj, o kterých by toho možná bylo dobré zjistit něco víc. Třeba je někdo z Baltimore."
„Možná. Já volám kvůli tomu, jestli byste se mnou nechtěl jít na koncert."
„Na koncert?"
„Jo. Peter Gabriel."
„No… já zase myslel, že děláte na té hádance."
„Mám tým. Zadala jsem jim to a makají."
„Aha."
„Mám novinářskou vstupenku."
„Vy děláte i kulturní rubriku?"
„Ne. Ale náš deník jich dostal několik, takže vyšlo i na mě. Mám mezi personálem asi ty správné známé."
„A říkáte, že váš tým na tom pracuje?"
„Jistě."
„Kolik má lidí?"
„Je to důležité? Tak chcete jít na ten koncert nebo ne?"
„No… když myslíte, že se teď stejně nedá nic jiného dělat…"
„Nebo jste snad měl jiný program?"
„Neměl jsem žádný program. Tedy kromě luštění hádanky."
„Chce to nechat si trochu pročistit hlavu a možná na to pak budete mít jiný, nový pohled a půjde to snadněji."
„No… nevím…"
„Nesnášíte Gabriela?"
„Mám všechna jeho cédéčka."
„Takže se sejdeme za hodinu před WARNER HALL, souhlasíte?"
„Najdu vás tam?"
„Před pokladnou číslo šest."
„Myslíte, že se k ní dostanu? Asi tam bude nával."
„Dostanete. Je zavřená."
„Dobrá… Budu tam."
Byl jsem zrovna na cestě do HAIRY HAPPY, ale zastavil jsem u chodníku a mrkl se na mapu, kde je WARNER HALL. Bylo to v Chevy Chase, tak jsem to tam otočil. Už na Atkin Boulevard se nebylo možné pro totální zácpu dostat dál. Zahnul jsem do nejbližší ulice, ale pochopitelně tam nebylo jedno jediné místo, kde by bylo možné odstavit auto. Musel jsem se vrátit dva bloky zpátky a nechat to u Rotaram Centre za dva dolary. Zbytek jsem dojel metrem. Bylo přecpané. Všichni jeli na Gabriela, který ve Státech tři roky nevystupoval. Za pět osm jsem byl u pokladny číslo šest. Hedgesová na sobě měla pruhované tričko a úzké rifle. Byly tak úzké, že jejich kapsy byly nepoužitelné a tak měla mobil v malé kabelce na tenké šňůrce přes rameno.
„Takhle o tu kabelku v tom kotli přijdete."
„Nebojte se," řekla, sundala ji, zkrátila šňůrku a pověsila si ji na krk.
„Je to lepší?"
„Snad jo," řekl jsem. Začali jsem se prodírat ke vstupu číslo pět. V půl deváté jsme byli ve WARNER HALL společně s dalšími třiceti tisíci lidmi a přesto, že klimatizace asi jela naplno, bylo tam na padnutí. Gabriel se snesl ze stropu haly jako anděl deset minut před devátou za děsivého dunění afrických bubnů. Byl skvělý.
115.
Koncert skončil něco po jedenácté a Hedgesová chtěla jít ještě na kafe. To jsem ale odmítl s tím, že jdu vyzkoušet, jestli mám opravdu pročištěnou hlavu a zda dostanu jiný, nový pohled na ty fotografie Gila Stokera. Poznamenala něco v tom duchu, že ráno bych ji měl ještě pročištěnější, pohled jinější a novější, nicméně já trval na svém, protože mi to opravdu vrtalo hlavou. Ostatně jsem o tom stejně přemýšlel půlku koncertu. Rozloučili jsme se před halou a já odjel do království HAIRY HAPPY. Pak jsem nad tím seděl asi do jedné hodiny v noci, ale ani s tím novějším pohledem a pročištěnější hlavou jsem na to nepřišel.
116.
Hedgesová volala v deset ráno. Procházel jsem zrovna internet, do jehož vyhledávačů jsem zadával

jména přátel a příbuzných, které jsem včera našel v těch knihovnách. Seděl jsem ovšem u toho už bezmála dvě hodiny a zatím s absolutně nulovým výsledkem. Proto když se na displeji mého mobilu objevilo jméno HEDGESOVÁ, zajásal jsem a zadoufal, že mě z té beznaděje vysvobodí, i když v hloubi duše jsem tomu moc nevěřil.
„Máme to…“ řekla bez jakéhokoli pozdravu nebo uvítání, ovšem i tato velmi krátká a stručná věta byla pro mé uši daleko lahodnější, než tisíc uvítacích frází. Byl to doslova polibek pro uši.
„Nekecejte… teda promiňte… Skutečně?“
„Jo… Skutečně. A je to přesně tak, jak jsem říkala.“
„To je jak?“
„No, že se to prostě musí hledat komplexně. Že se nestačí zabývat jenom tím Stokerovým jménem, ale zároveň i sálem B3.“
„Takže jste našli jméno i sál B3?“ zeptal jsem se a měl najednou děsnou radost.
„Jasně že jo. Tedy já ne, ale kolega odvedle z kulturní redakce.“
„Má u mě flašku toho nejlepšího koňaku.“
„Tak poslouchejte. Gil Stoker má v současnosti výstavu. Je instalována dohromady ve třech výstavních sálech, přičemž jeden z nich má označení B3.“
„Skvělé… Kde to je?“
„Ve Veletržním paláci.“
„Nepředpokládám, že se tam byl už někdo podívat.“
„Ještě ne.“
„Dobrá. Vyrazím tam hned. Kde to je?“
„Patří to Národní galerii Praha.“
„Jo. Mně je ale jedno, komu to patří. Potřebuji určit kam mám jet.“
„Národní galerie Praha má svou galerii v Praze, Jerry.“
„Cože?“
„Je to v Evropě. V Česku. V Praze. Ulici nevím.“
„Panebože, to myslíte vážně?“
„Jo… To myslím vážně. Tak to skutečně je. Můžete si to najít na internetových stránkách té galerie. Výstava začala minulý týden. Dokonce tam jsou z ní fotografie.“
„Ježíšmarjá…“
„Pochopitelně fotografie východní strany sálu B3 tam není. Nebo možná je, ale nelze určit, která z nich to je.“
„To není možné, aby to bylo ono.“
„Já myslím, že je. Souhlasí jméno, je tam sál B3 a určitě bude mít i východní stranu.“
„Takže abych si vzal kompas a letěl do Prahy.“
„Jste z Evropy, tak tam snad máte nějaké známé, ne?“
„Vy tam asi žádného svého zahraničního zpravodaje nemáte, co?“
„To teda fakt nemáme. Nejblíž ho máme v Německu, ale nevím, jestli bych ho ukecala, aby se jel podívat do Prahy. Ledaže by tam zase byla nějaká revoluce nebo něco podobného.“
„Myslím, že teď tam zrovna moc revoluční nálady nejsou.“
„Taky o tom nic nevím…“
„No dobrá. Nicméně vám moc děkuju za tu informaci a pokusím se sehnat někoho v té Praze.“
„Nezapomeňte mu říct, ať si vezme kompas,“ řekla ještě Patricie.
„Jo.“
Odložil jsem mobil a zůstal zírat přes otevřenou terasu na dopolední Washington. Uvažoval jsem, jak dalece je to reálné. Ale nakonec proč ne. Navigátor opravdu může mít někoho v Praze, kdo mu ty podklady poskytl. Takže pro mě to znamenalo skutečně sehnat někoho, kdo by se tam podíval. Dalším problémem bylo, co tam asi uvidí. Je to výstavní síň, takže na té východní stěně budou asi Stokerovy fotografie. Tedy pokud tam nebude sprejem přes celou stěnu napsán nějaký vzkaz, což jsem ovšem nepředpokládal.
Určitě tam budou fotky, z nichž některá asi bude mít vztah k Baltimore. Nové fotky, které ještě asi nejsou uvedeny v žádné z jeho monografií. Podíval jsem se na hodinky. V Paříži bude něco po čtvrté hodině odpolední. Thiery je někde na chalupě. Pátral jsem v paměti, jestli neznám někoho v Praze nebo někoho, kdo zná někoho v Praze, ale na žádné takové jméno jsem nepřišel. Jako francouzský občan tam mám pochopitelně zastoupení ve formě francouzského velvyslanectví. Ale pochybuji, že bych velvyslance ukecal, aby se šel podívat na výstavu nějakého Gila Stokera.

Vzpomněl jsem si, že asi před rokem se konalo společné vojenské cvičení armád NATO. Bylo to v Německu a účastnili se toho i Češi. Třeba někdo z naší školy stačil navázat nějaké přátelství s nějakým českým plukovníkem, nebo možná českou spojařkou. Jenže to bych taky mohl obvolávat celou školu.
Znovu jsem se podíval na hodinky. Půl jedenácté. To znamená půl páté v Paříži. Sakra, za chvíli tam končí. Napadla mě Sára Leconteová z odboru technického zabezpečení. Děsně šikovná ženská. Starala se o hladký průběh všech cvičení a akcí mimo areál školy, kde měla na starost úplně všechno, od případných uzavírek silnic až po spolupráci s letovým provozem letiště. Byla fakt hodně schopná a ke své práci přistupovala podobně jako produkční u filmu. Nikdy nezapomněla na jeden jediný detail a počítala i se všemi katastrofickými případy, které by mohly nastat. Opravdu skutečná produkční.
Našel jsem si v mobilu její jméno a stiskl VOLAT. Ještě než to zvedla jsem si uvědomil, že vlastně veškerá má externí podpora té hry, do které jsem tak nešťastně spadl, závisí na ženských. Uvažoval jsem o tom proč a nakonec mi došlo, že vlastně tady ve Státech jsem převzal hlavně Loralininy přátele, což byly pochopitelně především ženské. Ať už se jedná o Belle, Lauru, Pat, Agathu. A musel jsem přiznat, že schopné ženské. Doufal jsem, že i mé přítelkyně budou stejně schopné, jako ty Loralininy.
„Ahoj Jerry. Tebe už jsem neviděla měsíc a docela se mi stýská," řekla rozverně Sára Leconteová do telefonu.
„Ahoj Sáro."
„Máš štěstí. Zrovna jsem na odchodu, tak mi chvíli trvalo, než jsem ten mobil znova vydolovala z kabelky."
„Kde seš?"
„Jak kde jsem? No v Paříži, ne?"
„Jo… to jo. Já ale myslel, jestli ještě u sebe, nebo už jsi na chodbě nebo u brány."
„Na chodbě."
„A nemohla by ses vrátit?"
„Cože?"
„No, potřebuju někoho, kdo si ví rady za každé situace a nenapadl mě nikdo jiný než ty."
„Sakra… ty asi vážně něco potřebuješ."
„Jedná se o akci s velmi složitým zajištěním a sám jsem se dostal do problémů, že už nevím jak dál."
„Cože? Ty jsi pil?"
„Nepil."
„Myslela jsem, že jsi na dovolené."
„No… tak trochu."
„A odkud vůbec voláš?"
„Volám ze Států a potřebuju něco zjistit v Praze. Ale nemám čas tam letět."
„Cože?" zaslechl jsem Sářin překvapený hlas.
„Právě proto jsem myslel, že kdyby ses vrátila, v pohodě se posadila za svůj stůl, že bych ti to všechno vysvětlil. Jestli bys pro mě prostě neudělala jeden přesčas. Možná to pro tebe bude hračka a možná to bude daleko složitější, než si dovedu představit. Nevím."
„Neděláš si ze mě srandu, že ne…"
„V žádném případě. Předem se hrozně omlouvám za způsobené problémy, ale já vážně nevím, kdo jiný než ty by to mohl dokázat."
„Tak povídej."
„Jdeš k sobě?"
„Posadila jsem se tady na chodbě k tomu stolku s fíkusem."
„Jak je tam ten kávový automat?"
„Jo. Přesně tam."
„No dobře. Takže výchozí situace je následující. Potřebuju někoho v Praze, kdo by si vzal digitální foťák a vypravil se do jednoho výstavního sálu ve Veletržním paláci. Patří to místní Národní galerii."
„Nějaká špionážní akce?"
„Je tam výstava britského fotografa Gila Stokera. Potřebuju, aby si ten dotyčný zjistil označení sálů a potom navštívil sál B3 a vyfotil mi co nejdetailněji celou východní stěnu se vším, co na ní bude. Takže by bylo dobré, kdyby si ještě kromě toho foťáku vzal taky kompas."
„Panebože, Jerry… to myslíš vážně?"
„Smrtelně."
„A nechceš mi říct, o co jde?"
„To je moc složitý, ale budu ti to potom vyprávět."
„No, zatím mi to fakt připadá, jako by sis dělal srandu."

„Nedělám si žádnou srandu. Pokud to dokážeš ještě během dneška, můžeš si za to říct jakoukoli sumu.“
„Cože?“
„Chceš tisíc dolarů? Deset tisíc? Třeba i padesát?“
„Co to meleš?“
„Fakt tady jde o takhle velké peníze.“
„Ty jsi uzavřel nějakou bláznivou sázku?“
„Sáro, já ti to pak všechno vysvětlím. Vím, že to teď musí vypadat jako úplná na hlavu postavená a nesmyslná kravina. Jenže já jsem vážně v koncích a nevím, na koho bych se obrátil. A kdybych tam teď letěl já, tak ztratím příliš mnoho času, a nestihl bych to dotáhnout do konce.“
„To je šílenství.“
„Máme tam někoho?“
„Jako v Praze?“
„Jo.“
„Nevím… Musela bych začít pátrat.“
„Uděláš to pro mě?“
„Poslyš, Jerry, každého jiného bych poslala někam.“
„Jo… ale já jsem Jerry.“
„No právě. S tebou je ten problém, že ty seš prostě Jerry… S tím už nic nenadělám.“
„Takže můžu doufat?“
„Jo… doufat můžeš.“
„Zrovna ti vypisuju šek na deset tisíc dolarů.“
„Hele… kašlu ti na šek. Ale přísámbůh, že mi přineseš velkou barevnou kytici.“
„Slibuju. Budou to barevné pralesní orchideje omotané šňůrkou s brilianty.“
„Panebože… ty seš ale šašek… Zavolám ti.“
„Díky. Seš hvězda, Sáro… fakt.“
„No jo.“
Odložil jsem mobil a trochu si oddechl. Věděl jsem, že jestli to někdo dokáže, tak je to Sára. Teď jde jenom o to, jak rychle. Netušil jsem, jaký čas by teď mohl být v Praze, ale přepokládal jsem, že asi stejný jako v Paříži. Kolik to může být kilometrů? Tisíc? Dva tisíce? Neměl jsem potuchy. Jestli tam ale zavírají v šest, tak to bude na doraz. Nepřipadalo v úvahu, aby tam posílala někoho z Německa, Polska nebo co všechno ještě s tou zemí sousedí. Jestli nesežene někoho přímo v Praze, je to beznadějné. Jenže Sára je šikovná. Moc šikovná. Mohla klidně produkovat i hvězdné války. A to jak filmové, tak skutečné.
117.
Na oběd se mi nikam nechtělo, a tak jsem si prošel ledničku, co mi tam pro takové případy Laura nechala. Nakonec jsem skončil u pizzy, kterou jsem si ohřál v mikrovlnce. Byla ostrá jako břitva a měl jsem dojem, že kromě feferonek na sobě už neměla nic jiného. Možná ještě pepř. Byl jsem nervózní. Jestli Leconteová nezavolá do dvanácti, nejpozději do půl jedné, je všechno špatně, protože to znamená, že to nestihla před zavíračkou a že budu muset počkat do dalšího dne, až tu galerii zase otevřou. To tady bude asi mezi druhou a třetí hodinou ranní.
Ať už na té stěně bude cokoliv, nedělal jsem si žádné iluze, že by to byl tak jednoduchý vzkaz, abych se mohl okamžitě ještě dnes vypravit do Baltimore. V tom případě se budu moci akorát modlit, abych ho vyřešil aspoň do zítřejšího večera. Protože to určitě bude zakódováno v těch fotografiích nebo v jejich názvech. Zapomněl jsem Sáře říct, aby ten někdo opsal i názvy. Panebože, jsem prostě totální blb. Jestli to ten někdo ale vyfotí s dobrým rozlišením, možná by se mi je pod velkým zvětšením podařilo rozluštit. Pak mě ale napadlo, že pokud to bude v názvech, bude to chtít sehnat někoho, kdo umí česky, protože určitě budou v češtině. Ježíšmarjá. To jsem taky nedomyslel.
Dal jsem si panáka, který zrychlil proudění krve v mém mozku, a ten pak vymyslel, že na internetu určitě bude nějaký automatický překladač z češtiny do angličtiny. Trochu mě to uklidnilo.
O půl dvanácté volala Patricie Hedgesová, jestli se mi někoho podařilo sehnat v té Praze. Že ona taky pátrala, ale na nikoho nepřišla. Jenom jedna z jejích kamarádek má tetu, která bydlí v Plzni, což je od Prahy asi hodinu nebo dvě. Akorát že s tou tetou nemluví. Řekl jsem jí, že jsem ten úkol už zadal někomu od nás ze školy a že tedy tetu její přítelkyně použijeme v případě, že zklame má školní spojka. Řekl jsem jí ale, že pokud mi z té Prahy něco přijde, tak se určitě ozvu, protože budu znovu potřebovat její pomoc. Řekla, že s tím počítá.
Leconteová zavolala po půl jedné, kdy už jsem to skoro vzdal.
„Jsi naprostý a totální blázen, ale přesto pro tebe ty fotky mám.“

„Ježíšmarjá… já věděl, že jsi hvězda. Fakt jsi to dokázala?“
„Já ne. Ale sehnala jsem někoho v Praze, kdo to zvládl. Největší problém nakonec bylo sehnat ten kompas. Kam to chceš poslat?“
„No, normálně na můj e-mail. Co tam je?“
„Nevím. Neviděla jsem to. Před chvíli jsem dostala přílohy ve formátu JPG. Mám to otevřít a podívat se?“
„Nemusíš. Stačí, když to okamžitě přepošleš. Co bude chtít ten tvůj přítel, co to dokázal?“
„Není to přítel. Přítelkyně.“
To mě taky mohlo napadnout, když pro mě dělají samý ženský.
„Co bude chtít?“
„Domluvíme se až přijedeš. Ale kup jí aspoň kafe. Protože se tam dostala až těsně před zavíračkou a musela nějakýmu tomu vrátnýmu, nebo co to tam mají, šoupnout deset euro, aby ji ještě pustil.“
„Šíleně tě miluju.“
„Hlavně nezapomeň na tu kytku.“
„Spolehni se. Přivezu ti celý skleník.“
118.
E-mail od Sáry Leconteové obsahoval osm příloh ve formátu JPG, dohromady dva a půl mega. Záběr na výstavní sál B3, potom dva celkové záběry na stěnu, která snad byla východní, protože žádná jiná mě nezajímala. Pokaždé z jiného úhlu. Na stěně bylo nainstalováno pět fotografií, což mě trochu uklidnilo. Protože stejně tak jich tam mohlo být třicet. Pět byl docela rozumný počet, se kterým už se dalo pracovat. Posledních pět příloh pak byly detailní záběry na Stokerovy fotografie. Na každou zvlášť a dotyčná, která to fotila, měla tolik inteligence, že to vzala i včetně názvů, které navíc byly docela obstojně čitelné a ještě ke všemu byly uvedeny jak v češtině, tak v angličtině. Všechny jsem okamžitě přeposlal Patricii Hedgesové.
První fotografie měla název SIESTA a byla na ní stará žena v pestrobarevném přehozu na nějakém dvorku. Odhadoval jsem to na Mexičanku. Za ní stál přízemní domek s částečně opadanou omítkou. Žena seděla na dřevěné lavičce a u nohou měla psa, možná zlatého retrievra. Ve vrásčitých seschlých rukou svírala reklamní prospekt ze supermarketu. Na dvorku pak byly ještě tři kachny a čtyři slepice. Mohl to být dvorek z mexického pohraničí, stejně jako z předměstí Baltimore. A jestli byl z Baltimore, bylo to nevyluštitelné, protože by to znamenalo postupně procházet celé město, což je práce tak na rok, možná na dva.
Druhá fotografie se jmenovala LOUČENÍ. Byla na ní obrovská šestipatrová výletní loď možná pro dva tisíce pasažérů, zakotvená v přístavu. Vzpomněl jsem si, že jsem ji viděl v jedné z těch Stokerových monografií. Na přídi, která už částečně vystupovala mimo záběr, bylo čitelné EN CHRISTINE. Loď kotvila u mola a měla spuštěny tři můstky, na které nastupovali lidé. Celé molo bylo plné lidí a v popředí stála dvojice, nějaká postarší paní s velkým kloboukem, jak se líbá s nějakou holkou, která mohla být její dcera nebo vnučka. Ani tahle fotka mě nenaplnila velkým optimismem. Možná by šlo zjistit, který den přesně to bylo foceno a pak si někde sehnat seznam všech pasažérů. Potom se dobrat k jejich bydlišti a možná jich objevit několik v Baltimore. A třeba se v Baltimore narodil kapitán lodi, nebo první důstojník, a do svých třiceti let tam někde bydlel v určitém domě s určitým číslem popisným. To byla ovšem taky práce na dva roky.
Třetí fotografie – POULIČNÍ TURNAJ – několik výrostků, převážně černoši, hráli basketbal na ulici, před stěnou celou pomalovanou divokým graffiti. V tomhle případě by šlo detailně prozkoumat celou stěnu a najít v malbě zakódovaný nějaký nápis nebo adresu, nebo něco, co odkazuje na určité místo v Baltimore. Možná to přímo bylo foceno v Baltimore, proč ne? Možná by to Renoir poznal, kdybych mu to ukázal. Jenže takových míst tam mohla být stovka, nebo třeba i tisíc. V každém případě jestli to bylo na téhle fotce, vypadalo to nejnadějněji. Navíc jsem ji taky viděl i v jedné z těch monografií, které jsem si prohlížel.
Čtvrtá fotografie měla název TRŽNICE V HARLEMU. No vida, tady už je aspoň jasné, že se určitě nejedná o Baltimore. Šlo o takovou tu divokou tržnici na obrovském parkovišti, kde mají lidé rozložené zboží na zemi na dekách. Připomínalo to bleší trh s veškerým možným sortimentem, mezi kterým se proplétala spousta lidí. Ale nebylo to v Baltimore. I když pak jsem si uvědomil, že se možná nějaké místní tržnici klidně mohlo tak říkat. Určitě to bude chtít telefonát Renoirovi, který by o tom ale v tomhle případě určitě věděl. Jenže kdyby tam skutečně taková tržnice byla, tak je to příliš velké území pro hledání jakéhokoliv vzkazu – pokud tam tedy Navigátor nenechal postavit nějaký velký billboard, což ovšem bylo také možné. Jestli ale žádná taková tržnice v Baltimore nebyla, bude to chtít projít celou fotografii pod velkým zvětšením, prozkoumat všechno to zboží na záběru, nápisy na tričkách lidí a kdoví co ještě. Nic moc.

Pátá fotografie – TAC SHOPPING. Záběr supermarketu mezi regály přecpané zbožím. Nějaká čtyřicetiletá naondulovaná blondýna s vyhaslým pohledem se natahuje pro jednu z plechovek v regálu. Tohle klidně mohlo být z Baltimore, ovšem dříve, před zemětřesením. Bude to chtít zjistit, jestli ve městě stál nějaký market s názvem TAC. Možná to bude chtít zjistit, co je to za ženskou na té fotce a zkusit ji zkontaktovat, zjistit kde bydlela nebo bydlí, kde se narodila a jaké má příbuzné. Bude to chtít projít i veškeré zboží na regále a všechny čitelné nápisy, ve kterých může být poznamenáno nějaké konkrétní místo v Baltimore. Třeba měl v Baltimore sídlo výrobce nebo distributor těch plechovek. Možná tam někde bude i adresa. Třeba mělo vedení společnosti TAC kdysi sídlo v Baltimore. Nebo tam má možná ještě dneska nějakou malou prodejnu. Proč ne?
Vstal jsem, protáhl se a šel se projít na terasu. Obešel jsem ji asi dvakrát a pak se posadil do křesla, opřel si nohy o trubkové zábradlí a sledoval siluetu Washingtonu, kterou už za těch pár dní znal nazpaměť. A zatímco před těmi pár dny se mi zdála příšerná, teď už tak hrozná nebyla. Dokonce byla i svým způsobem hezká.
Tahle skutečnost mě pak poněkud zarazila, protože jsem dostal strach, jestli se ze mě náhodou už nestává Američan.
Viděl jsem celou východní stěnu sálu B3 Veletržního paláce v Praze s fotografiemi Gila Stokera. A byl jsem na tom úplně stejně, jako bych ji nikdy neviděl. Byl jsem zase v koncích. Jenže to určitě bude rozluštitelné. Musí. Musí tam být nějaké jednoduché vodítko, na základě kterého na to lze přijít. Navigátor zatím nikdy nezadal nerozluštitelný úkol. A možná to bude zase daleko jednodušší, než se mi to prozatím jevilo. Ovšem teď mi to přišlo jako totálně nerozluštitelné. Pět fotografií a na každé bylo něco úplně jiného. Ani jedna pravděpodobně není z Baltimore, i když s jistotou jsem to tvrdit nemohl. Na těch fotografiích je spousta lidí, z nichž každý může mít jakýkoli vztah k Baltimore. Je na nich tisíce věcí, které také mohou mít vztah k Baltimore. Jako nejpravděpodobnější mi připadal ten POULIČNÍ TURNAJ se stěnou pomalovanou nejrůznějšími chaotickými kresbami, na které byl uchycen koš a pod ním šest hráčů vesměs černé pleti. Ta stěna si přímo říkala o zakódování nějakého rébusu.
Vrátil jsem se do obývacího pokoje a znovu načetl POULIČNÍ TURNAJ. Vyzvětšoval jsem si levý horní roh a potom postupoval směrem doleva vždy po krátkých skocích. Některé nápisy byly částečně překryty těly hráčů, jiné naopak přemalovány jinými sprejery, u některých kvůli opadané omítce kus chyběl. Byla to totální barevná smršť a grafické zpracování některých písmen z ní dělalo nečitelnou čmáranici. Nakonec nebylo ani poznat, co by mělo být písmeno a co část abstraktního obrázku. Obrnil jsem se trpělivostí.
119.
V pět odpoledne jsem zavolal Patrici Hedgesové.
„Dostala jste to?“
„Co myslíte?“ zeptala se se smíchem v hlase.
„Samozřejmě ty fotky z Prahy,“ odpověděl jsem jí poněkud rozpačitě.
„No jasně… ty jsem dostala.“
„Jak to vidíte?“
„Zatím nijak. Pracuje se na tom.“
„Jak se na tom pracuje?“
„Založila jsem tady u nás další tým. Zatím jsem jim konkrétní částku nesdělila, ale slíbila jsem, že určitě zaplatíte.“
„Samozřejmě.“
„Máme tu na praxi tři studenty ze žurnalistické fakulty. Dva kluci a jedna holka. Jsou fakt ochotní a řekli, že mi s tím pomůžou. Dala jsem jim ty fotky, ať si to nějak rozdělí a ať zkusí přijít na jakýkoli vztah k jakémukoli konkrétnímu místu v Baltimore. Pojali to jako rébus a docela je to baví. Myslím, že jestli tam něco takového opravdu je, tak na to přijdou.“
„Jasně. Jde o to, aby jim to netrvalo moc dlouho.“
„To bohužel neovlivním. Vy jste na tom jak?“
„Mizerně…“
„Copak? Rameno?“
„Zírám do těch fotek už dvě hodiny a pořád nic. Může to být na kterékoli z nich.“
„Jistě.“
„Akorát doufám, že nemáme úplně falešnou stopu a že to má nějaký smysl. Že třeba neexistuje ještě nějaký úplně jiný sál B3.“
„To byste mě asi proklel, co?“
„Ale ne… tak jsem to nemyslel.“

„Dobrá… jakmile budu něco mít, určitě se vám ozvu.“
„Díky.“
Hned potom jsem vytočil číslo RENOIRA v Baltimore.
„Dobrý den, pane Jerry.“
„Dobrý den… Potřeboval bych jednu malou informaci.“
„Od toho tu jsem. Poslouchám vás, povídejte.“
„Nebyla náhodou v Baltimore nějaká tržnice, které se říkalo Harlem?“
„Tržnice Harlem?“
„Přesně tak. Nebo to vlastně ani nebyla tržnice, ale velké parkoviště, na kterém se nejspíš pořádaly trhy.“
„Nevzpomínám si na nic takového, pane Jerry. Nevím o tom. Tržnic bylo v Baltimore pochopitelně několik, ale ani jedné se neříkalo Harlem.“
„Jste si jistý?“
„Naprosto.“
„Tak vám děkuji.“
„Nemáte zač.“
„Jo, vlastně moment… ještě tu mám jednu fotku… je na ní domek s dvorkem, a na něm nějaká ženská, pes, slepice… myslíte, že kdybych vám to poslal, že byste se na to zkusil podívat, jestli vám to náhodou nepřipomene nějaké místo v Baltimore?“
„Dvorek se ženskou, psem a slepicemi?“
„Jo.“
„Tak to by musel být můj vlastní, abych to poznal. Navíc nevím, jak byste mi to chtěl poslat. Nemám mobil s MMS.“
„Myslel jsem e-mailem.“
„Nemám počítač, pane Jerry.“
„Dobře… tak nic. Stejně vám ale děkuji.“
„Nemáte zač.“
Vrátil jsem se k notebooku a stanovil si pořadí, v jakém budu fotografie procházet. Od té, kde jsem předpokládal řešení jako nejjednodušší až po tu, která se mi jevila jako nejsložitější. Takže jako jedničku jsem dal POULIČNÍ TURNAJ, který jsem už měl ale hotový. Na stěně mezi tou divokou malbou jsem nenašel vůbec nic. Jako dvojku jsem si určil TAC SHOPPING, kde se pokusím projít všechno to zboží v regálech. Trojka byla SIESTA se ženskou, kaktusem, psem a slepicemi. Za čtyřku jsem zvolil TRŽNICI V HARLEMU, a jako poslední, totálně nejsložitější, pak LOUČENÍ s obří gigantickou lodí u přístavního mola a snad milionem lidí u ní. Protože pokud to bude na té fotce lodi, tak nemám nejmenší šanci. Jestli to bude na té lodi, tak jsem prostě v hajzlu. Je to ale taky jediná fotka, kde by opravdu bylo možné sehnat údaje o všech cestujících. Přeběhl mi z toho mráz po zádech.
120.
„Je to na fotce té lodi,“ zavolala mi Hedgesová těsně před sedmou hodinou večerní.
„Panebože…“ bylo to jediné, na co jsem se v tu chvíli zmohl. Na druhé straně bylo chvíli ticho, a tak jsem řekl:
„Nevěřím tomu. Bude to daleko jednodušší. Navigátor ty úkoly musí zadávat tak, aby byly rozluštitelné dostupnými prostředky, jinak je to celé nesmysl.“
„Ale tohle je rozluštitelné.“
„Jestli myslíte na to, co já, tak mně to připadá naprosto nereálné. Ty údaje vám nikdo neposkytne a je možné se k nim dostat jen neoficiální cestou, popřípadě se nahackovat do počítačů lodní společnosti.“
„Teď asi nevím o čem přesně mluvíte.“
„Mluvím o tom, že jestli je to na té lodi, tak je to jeden z cestujících. Jedině že by to byl třeba přímo kapitán.“
„Není to kapitán, Jerry.“
„Tak kdo?“
„Je to ta loď. Přišla na to ta holka.“
Stalo se už asi mým osudem v baltimorské hře, že na všechna zadání přijde vždycky holka. Hedgesová pokračovala:
„Ta loď se jmenuje QUEEN CHRISTINE a plula pod vlajkou Bahamských ostrovů. Je to jedna z nejluxusnějších a největších výletních lodí, možná hned po QUEEN ELIZABETH II.“
„A dál?“
„Víte, kde teď je?“

„To nevím. Ale neříkejte mi, že v Baltimore.“
„Jasně že ano. Je v tamních docích. Byla tam zrovna v den toho zemětřesení a částečně se potopila. Její poškození bylo tak velké, že už se ji ani nesnažili dostat ven. Trčí tam dodnes. Je to Stokerova deset let stará fotografie a je dokonce v jedné z těch monografií, které jste si prohlížel.“
„Jo, vzpomínám si na ni.“
„Takže možná ani nebylo nutné někoho posílat do té Prahy.“
„Bylo. Jinak na to nejde přijít. Těch fotek v monografiích bylo možná dohromady něco kolem tisíce. A ta Praha zúžila výběr na pět.“
„No dobrá. Tak teď to máte vyluštěné.“
„Loď QUEEN CHRISTINE v baltimorských docích.“
„Lepší určení místa si ani nedovedu představit. Je to totéž, jako kdyby vám ukázal přímo na konkrétní dům. Vlastě ta loď je konkrétní dům. Jenom docela velký.“
„Sakra velký.“
„Ovšem uvažujte pouze o jeho polovině, možná třetině.“
„Proč?“
„Ta zbylá je buď zničená nebo pod vodou. Loď je částečně potopená. Jestli je tam někde vzkaz, tak určitě na té části, kam se dá dostat.“
„Takže vy tvrdíte…“
„Jasně. Je to tam, Jerry. Je to jednoznačné, přímočaré a velmi jednoduché.“
„Tak vám děkuji.“
„Poděkujte Susan.“
„Přimluvte se za ni u státnic.“
„To bude ráda.“
„Já jí pošlu tisíc dolarů a těm dvěma klukům po pětistovce. Myslíte, že to bude v pořádku?“
„Myslím, že ano. A dál?“
„Co dál?“
„No, co pošlete mně?“
„Aha… vy jste chtěla vyvřelinu, ne?“
„Já už nechci vyvřelinu a vy to víte. Nechci, abyste tam chodil kvůli mně…“
„Jasně. Tak budu o odměně pro vás přemýšlet.“

X.
Queen Christine
121.
Hodil jsem na sebe normální rifle a tričko, protože své nádherné kostkované hadry jsem nechal v igelitovém pytli u doktora Hekylla. Glocka jsem si zastrčil dozadu za pas a překryl ho tričkem. Docela mě tlačil do zad, ale do kapes by se mi nevešel. Na netu jsem si našel vše o QUEEN CHRISTINE. Délku, výtlak, počet pasažérů, půdorysy jednotlivých podlaží, a hlavně jsem si prohlédl fotky, abych ji v těch docích poznal, protože jestli je částečně pod vodou, tak možná bude mít pod vodou i příď s názvem.
Potom jsem si otevřel mapu Baltimore a snažil si zapamatovat cestu k přístavišti. Šlo o Dundalk Marine Terminal na břehu Curtis Bay, což ovšem kvůli zřícení Scott Key Bridge znamenalo opět použít přívoz přes zátoku a to se mi moc nechtělo. Po posledních zkušenostech jsem nabyl dojmu, že by se mi mohlo auto hodit i na druhé straně – tentokrát však zaparkované někde, kde si ho nikdo nevšimne. Samozřejmě, že Curtis Bay bylo možné objet přes centrum, jenže tam se mi taky nechtělo, protože kdoví, jak to na té straně bude vypadat. Nejlepší by v tom případě bylo objet zvnějšku celé Baltimore, dostat se až na severovýchodní stranu a přijet tam od Pink Point. Od Philadelphie. Což ovšem znamenalo vyrazit okamžitě.
Potom jsem si ještě vyzvětšoval vlastní přístav, protože se jednalo o největší doky Spojených států a taky bych tam mohl bloudit celý den v částech, ve kterých CHRISTINE určitě nebude. Vyhledal jsem si proto terminál pro osobní dopravu, který byl hned vedle jachetního přístavu, na druhé straně od nákladního. Snažil jsem si vrýt do paměti každý detail, i když mi bylo jasné, že teď to tam může být všechno jinak. Bylo docela dobře možné, že při tom zemětřesení byla loď vržena na druhou stranu přístavu. Modlil jsem se, aby tomu tak nebylo. Zavřel jsem notebook a šel si do kuchyně dát panáka.
Už jsem opouštěl byt, když jsem si uvědomil, že nemám auto. Panebože… Jak jsem na to mohl jenom zapomenout? Vždyť svůj vrak jsem nechal před Fitchovým domem. A v normálním tam nemůžu, to bych se určitě stal obětí přepadení hned půl hodiny potom, co bych tam vjel. Ježíšmarjá.

Zavolal jsem hned madam Agatě a vysvětlil jí problém.
„To je jasné… normálním autem tam nemůžete. Potřebujete nějakou rachotinu.“
„Jo… a to hned. Během čtvrt hodiny.“
„A že jste si nevzpomněl dřív.“
„To už je teď jedno… Prostě nevzpomněl. To je ten typicky ženský přístup,“ ujelo mi, protože jsem byl fakt nervózní.
„Jaký ženský přístup?“ ozvalo se na druhé straně překvapeně.
„No ženská místo toho, aby řešila problém, tak se snaží zjistit, proč vznikl. Ale to už je teď úplně jedno, jak a proč vznikl. Já si prostě nevzpomněl a ten problém tu je a nezajímá mě proč. Mě zajímá řešení.“
„Aha…“ řekla poněkud váhavě.
„Nemá někdo z naší ochranky nějaký vrak?“
„Těžko. Ale zavolám starýmu Hammerovi, aby vám něco připravil.“
„Já nepotřebuju nic, co by mi připravoval. Já prostě do toho potřebuju teď hned sednout a odjet.“
„No jasně. Poprosím ho, aby sem s něčím naroloval. Je to kilometr odsud a udělá to pro mě.“
„Díky… To budete hodná.“
„Jasně… prostě ženský přístup…“ vrátila mi to.
„Ještě jednou díky.“
„Bude chtít určitě prachy a jestli je to takový hořák, tak určitě jako bonus jednu noc s holkou.“
„To nechám na vás… hlavně ať to není Laura.“
„Ale… copak? Nějaké osobní zájmy?“
„Žádné osobní zájmy. Dejte mu co chce, ale v žádném případě ne Lauru.“
„Dobře. Laura bude mít radost.“
122.
O půl desáté jsem byl na Pink Point. Ve starém rozhrkaném jeepu bez střechy a s trubkovou rámovou konstrukcí kolem. Špatně seřízený motor děsně smrděl, ale v ovzduší města Baltimore to skoro nebylo cítit. Docela jsem i dobře vypadal, protože než jsem objel celé Baltimore po jeho vnějším okraji, bylo mé původně světlešedé tričko skoro černé od prachu smíchaného s mým potem. Autu fungoval jenom motor a trochu brzdy, jinak nic. Žádná světla, blinkry, stěrače nebo cokoliv jiného, takže jsem to celou cestu kalil po těch nejzapomenutějších okreskách a modlil se, aby mě nezastavila policejní hlídka. Cestoval jsem vozem nezpůsobilým provozu na pozemních komunikacích, určitě i neregistrovaným, a navíc s nelegálně drženou zbraní za opaskem a s provizorními papíry francouzské ambasády. Kdyby mě zastavili, byla by to čistá rána. Dokonce jsem věřil i tomu, že by někde pod spodní nápravou našli přivázaný igeliťák hašiše, který tam Agatin přítel Hammer zapomněl.
Projel jsem pod zvednutou závorou a ponořil se do nočního Baltimore – a to téměř doslova, protože mi nefungovala ta světla. Zpáteční cestu mimo Baltimore asi budu muset absolvovat až po rozednění. Přízračné noční opuštěné město mě pohltilo do svých útrob. Sledoval jsem tu neskutečnou scenérii kolem sebe a pořád přemýšlel, co mi ta zvláštní atmosféra připomíná.
Až teprve teď jsem na to přišel. Noční Baltimore totiž připomínalo plazmovou obrazovku, když se na ni člověk podívá zboku. V tom případě totiž všechno, co mělo nějakou barvu, ustoupilo do pozadí a ta barevnost se jakoby ztratila, zatímco všechno černé vystoupilo na povrch a navíc se zvýrazněnými ohraničujícími konturami, takže to budilo dojem, jako by to bylo vystřižené z papíru a dodatečně nalepeno na obrazovku. Ta černá měla jinou strukturu a jiný matový lesk než všechno ostatní, co černé nebylo, ale zároveň to, co nebylo černé, nebylo ani barevné. Tak přesně takovou atmosféru měly okrajové, téměř neosvětlené části města Baltimore. Jako pohled na plazmovou obrazovku ze strany.
Jak jsem se blížil k Dundalk Marine Terminal, ulice přestávaly být tak opuštěné, vyhaslé a zmrtvělé a taky už na nich bylo více světla, ať z reflektorů těžních naftařských věží, nebo z pouličního osvětlení. Zničené město zároveň jakoby ožívalo, i když bylo těžko odhadnutelné, jestli je to tím, jak se blížím k centru nebo pokročilým časem, protože skutečný život se v Baltimore možná odehrává opravdu jen v noci a přes den je to totálně mrtvé město.
U jedné telefonní budky jsem zahlédl zvíře velikosti velkého psa nebo prasete, jehož tvar ovšem neodpovídal ani jednomu z nich a dokonce ani neodpovídal žádnému mně známému zvířeti. Připomínalo to spíš nějakého podmořského hlubinného tvora než pozemského obratlovce. Leželo to u té budky roztažené s nespočitatelným počtem končetin a dalších podivných výběžků. Působilo to hororově a šla z toho docela hrůza, což byla škoda. Protože kdybych z něj neměl strach, možná bych se pokusil získat jeho DNA pro Patricii. Takhle jsem o tom raději ani neuvažoval a zůstal v bezpečí svého auta.
Nějaké čtyři rozpustilé dvacetileté holky, oblečené jako by se právě vracely z maškarního plesu, kolem

toho prošly bez povšimnutí a pokračovaly dál ve své beznadějné cestě beznadějným městem. Možná to tam leželo už týden nebo měsíc. Možná to bylo mrtvé. Něco uvnitř mi ale říkalo, že to mrtvé není.
Za Parkville Overlea jsem narazil na velké území postižené tak rozsáhlou destrukcí, že průjezd dál byl opět vytvořen provizorními tunely vybudovanými v troskách výškových budov. Průjezd jimi se ovšem tentokrát ukázal daleko větším problémem než posledně, protože byly absolutně tmavé a bez jakéhokoliv osvětlení. Vzhledem k tomu, že mému vozu nefungovaly reflektory, musel jsem je projíždět potmě a neviděl jsem ani metr před sebe. Umístil jsem na palubní desku aspoň baterku a rozsvítil ji. Dosvítila tak deset metrů dopředu, což ale stačilo, abych nenarazil čumákem do stěny nebo závalu, nebo abych nepřejel někoho ležícího na zemi. Jel jsem opravdu krokem a kdybych šel pěšky, možná by to bylo rychlejší.
Po výjezdu z prvního takového černočerného tunelu jsem se dostal na výrazně osvětlenou Harford Road, která naopak vypadala velmi živě a obchody dokonce zářily reklamními neony. Výkladní skříně byly osvětlené stejně jako okna domů a bylo na první pohled znát, že zde žijí lidé. Až na hodně rozbitou a rozpraskanou vozovku a několik zřícených domů jako by se tady vůbec nic nestalo. Jako bych vjel do úplně jiného města, ovšem také ne úplně standardního a běžného. Bylo to jiné Baltimore než to, které jsem viděl na předměstí. Tohle nebyla plazmová obrazovka při pohledu z boku, ale seriál KRIMINÁLKA LAS VEGAS, konkrétně první série. Ta totiž byla dělána na ne příliš kvalitní digitální kameru s ne moc vysokým rozlišením, takže obraz byl zrnitý a jakoby rozrastrovaný, a navíc byly veškeré barvy přeexponovány a kontrastní, takže to bylo velice přízračné s takovou zvláštní comicsovou atmosférou. Ale byli to typičtí Američani. Po velkém úspěchu seriálu pak natočili ještě další série, jenže ty už dělali na klasickou kameru s přirozenými barvami a už to nebylo ono. Vlastně tím celý seriál zabili, protože ten obraz a způsob jeho zpracování dělal půlku efektu té původní přízračné podívané.
Minul jsem dokonce dvě auta. Obě na mě zablikala, asi aby mě upozornila, že nemám rozsvícená světla. Jedinou mou reakcí bylo, že jsem řekl palubní desce, ať jdou do prdele. Palubní deska to vzala na vědomí a oni snad taky. Na ulicích se pohybovali lidé i vyvřeliny a vypadalo to, že tu žijí v nebývale harmonické symbióze, pouze jako by jedni nevnímali druhé. Neviděl jsem žádného člověka, který by se bavil s něčím, co bylo možno označit za vyvřelinu, stejně tak obráceně. Jako by opravdu tyhle dva druhy žily vzájemně v úplně odlišných dimenzích a vlastně se ani neviděly.
Přístavní terminál pak byl úplně svět sám pro sebe. Neskutečně působivá ocelová scenérie, kdy se fragmenty velkých přístavních jeřábů mísily s konstrukcemi těžních věží, bloky přepravních kontejnerů, pojezdových překládacích plošin, kolejišť a ocelových ramp. A mezi tím vším se míhaly stíny. Stíny neurčitých tvarů s neurčitými úmysly.
Vzpomněl jsem si, jak Alyona říkala, že baltimorské doky jsou jakousi základnou vyvřelin. Jak jsem na to mohl zapomenout? Možná jsem ji měl vzít s sebou. A možná i Herlyna. Zastavil jsem vůz u chodníku a pozoroval přístaviště. Byl jsem teprve na jeho začátku, ale už teď budilo hrůzu. Takovou tu klasickou hrůzu, o jakou se snaží hollywoodští architekti v hororových filmech, aby ta hrůza byla úplně nejhrůznější a vymýšlejí, jak ji těmi kulisami ještě zvýšit až do absolutně nepravděpodobných poloh. Tak přesně tak vypadaly baltimorské doky. Jako z nějakého béčkového hororu.
Místo, na kterém se každou chvíli začne točit závěrečná scéna. Možná jsou tam někde vzadu cateringové vozy plné žrádla, chlastu a chlebíčků, s herci, režiséry, pomocným personálem, kameramany a vším, co k tomu patří. Možná právě teď mají přestávku a proto to působí tak opuštěně. Možná ještě dobrušují upírovi zuby a mumiím upravují obvazy, na které kašírují prosakující krev.
Přes ulici znovu přeběhly dva neforemné stíny. Zařadil jsem jedničku a zase se rozjel. Zatím jsem vůbec nechápal, jak bych tady v tom panoptiku mohl najít téměř potopenou loď QUEEN CHRISTINE. Ještě jsem se vůbec nedostal k vodě a vlastně jsem ani neměl ponětí, kde a kterým směrem by mohla být. Projížděl jsem mezi věžemi naskládaných přepravních ocelových kontejnerů, z nichž některé byly zřícené a pomačkané, jako by byly z papíru. Projel jsem pod dvěma obřími jeřáby a konstrukcí těžní věže. Napravo jsem uličkou mezi dvěma plechovými sklady zahlédl oheň a u něj nějaké postavy. Když jsem svůj pohled zase stočil zpátky dopředu, spatřil jsem, jak se od jednoho kontejneru odlepily dva klátivé nesouměrné obrysy a začaly přecházet ulici, když se najednou uprostřed zastavily.
Civěly přímo na mě. Dupl jsem na brzdu a ještě asi deset metrů klouzal po olejovitém povrchu vozovky. Můj jeep se zastavil asi šest metrů před nimi. Byly to vyvřeliny. Nebylo tu skoro žádné světlo, ale i to málo stačilo, abych se ve svém úsudku nemýlil. Do očí jim nebylo skoro vidět. Jeden měl dlouhý kabát málem až po zem s jedním utrženým rukávem a ten druhý nějakou pogumovanou pláštěnku s velkou kapucí, která mu zakrývala téměř celý obličej. Ten v kabátě měl na nohou gumáky s uřezanými špičkami, aby se do nich vůbec dostal. Prsty na nohou mu z nich trčely ven. Druhý byl naboso a jeho nohy připomínaly

medvědí tlapy. Včetně těch drápů. Sáhl jsem dozadu a vzal si do ruky glock. Odjistil jsem ho. Střílet přes čelní sklo je na nic, ale nechtělo se mi vylézat z auta. Pořád jsem tam mohl zařadit zpátečku a pokusit se co nejrychleji vycouvat.
Zíraly na mě. Jen tam tak mlčky stály a pozorovaly mě, zatímco já pozoroval je. Kdyby vedle mě seděla Alyona, možná už by věděla, na co myslí a jaké mají úmysly. Tedy jestli nekecala. Takhle jsem mohl jenom odhadovat. Očividně tu na lidi nebyly moc zvyklé a pravděpodobně je má přítomnost překvapila. Zatím nevypadaly, že by chtěly zaútočit. Ruce měly prázdné, svěšené podél těla. Jestli měla Alyona pravdu, tak se teď mezi sebou radily a domlouvaly. Řečí, která je pro člověka nezachytitelná a které Alyona rozuměla. Někdy.
Já se radil jenom sám se sebou a nakonec jsem vyhodnotil situaci tak, že budu vyčkávat a nedělat žádné prudké pohyby ani provokující gesta. Budu v klidu čekat na závěr jejich porady a očekávat jejich rozhodnutí, připraven ovšem v každém okamžiku střílet. Porada trvala asi tři minuty, potom se mlčky otočily, přešly na druhou stranu ulice a zmizely mezi kontejnery. Já tam ještě chvíli zůstal nehybně sedět, než jsem zařadil jedničku a pomalu se rozjel dál. Kolem místa, kde zmizely, jsem projížděl s mrazením v zádech, protože jsem čekal, že mi jeden z nich třeba skočí na kapotu. Ale nic se nestalo.
Oddechl jsem si a zhruba třicet metrů před sebou jsem spatřil další hlouček asi šesti postav. Nepochyboval jsem o tom, že to jsou další vyvřeliny. Panebože. To bude dnes v noci docela zábava. Přemýšlel jsem, jestli přece jenom nemám ještě zavolat Alyoně, ale usoudil jsem, že ztráta času by byla příliš velká. Než by se sem přes celé Baltimore dostala, bude ráno. Musel jsem to risknout a doufat, že stoprocentně platí výrok o neútočení vyvřelin na člověka. Tedy pokud nebudou provokovány nebo samy ohrožovány, což já rozhodně dělat nemínil.
Odbočil jsem doleva, kde jsem tušil moře. Taky tam vedly koleje a já doufal, že mě zavedou až k molu. Když se jich budu držet, měl bych se dostat přímo k vodě. Tam někde bych mohl nechat auto a dál se porozhlédnout pěšky. Ve zpětném zrcátku jsem zahlédl další stíny, jak za mnou přeběhly ulici. Vpředu přede mnou se pak rozsvítil obrovský reflektor a svítil mi přímo do očí.
Neviděl jsem skoro nic, protože čelní sklo bylo špinavé a zaprášené a tak se ty paprsky po něm ještě víc rozlezly a zdvojnásobily. Zastrčil jsem glocka zpátky za záda a dal si ruku před oči. Pomalu jsem se k tomu přibližoval. Vzdálenost zdroje té šílené světelné exploze nebylo možné odhadnout. Možná jí projedu až někam do jiného vesmíru. Potom najednou ticho prořízl ostrý zvuk klaksonu. Zastavil jsem, vypnul motor a vystoupil z vozu. Zaclonil jsem si oči. Reflektor se odklonil trochu stranou a já konečně mohl vidět odkud ta záře pocházela. Byl to hlídkový vůz AMOILU se dvěma ozbrojenci v neprůstřelných vestách, samopaly na zádech a zásobníky přes prsa. Jeden z nich měl vysílačku a druhý černé brýle na očích. Vzít si černé brýle do nočního Baltimore představovalo vskutku poměrně velkou dávku smyslu pro recesi. A nebo policajtský mozek.
Vypadalo to, že Garimaldi mě zase předběhl. Vydal jsem se směrem k nim. Když mě od nich dělilo asi deset kroků, jeden z nich řekl:
„Kampak máte namířeno?“
„Na molo.“
„Na molo?“ zeptal se, jako kdyby to slovo slyšel poprvé. Jako by tahle cesta snad vedla na tisíc dalších míst.
„Jo… do přístavu.“
„Tam nemůžete.“
„Proč?“
„Prostě proto… Teď tam nemůžete.“
„Co se tam děje?“
„Co by se tam dělo… Nic se tam neděje.“
„Tak proč to tady hlídáte?“
„To neřeš, otoč tu svoji kraksnu a vydej se na zpáteční cestu,“ řekl ten s černými brýlemi.
Jeho panovačný tón mě dožral. Byli to nějací dva cucáci. Jeden mohl mít sotva dvacet a ten druhý dokonce ještě o pár let míň.
„Tak hele…“ řekl jsem intonací Terminátora, jak přišel hned na začátku jedničky do toho baru mezi ty motorkáře a sháněl hadry. Takže vlastně úplně bez jakékoliv intonace: „… sundej si ty pavučiny z mozku a začni ho používat… Vezmi vysílačku a zavolej tomu svýmu šéfovi, že je tady Jerry a že se chce podívat na molo… Jasný?“
Zíral na mě jako bych mu řekl, ať se okamžitě zastřelí. Oba. Zcela zjevně nic nechápali. Nebyli totiž vycvičení na jakýkoliv projev odporu druhé strany. Byli absolutními samozvanými vládci celého Baltimore.

Zírali na mě s naivníma dětskýma očima dokořán (ten jeden přes černé brýle) a nevěděli, co si o mně mají myslet. Vlastně nevěděli ani co si mají myslet o tom světě, ve kterém se z ničeho nic ocitli. Potom konečně ten s vysílačkou ji skutečně jako hypnotizovaný vzal, stiskl nějaká tlačítka a čekal, až se mu na druhé straně někdo ozve. Za jejich zády mezitím přeběhly ulici tři vyvřeliny. Nevšímali si jich, stejně jako já a stejně jako si ty vyvřeliny nevšímaly nás.
„Jo… tady Spencer… Je tu nějaký chlápek, pane, a chce na molo. Říká, že se jmenuje Jerry… jo… prosím…? Ano, pane… jo… dobrá… tak jo…“
Potom vypnul vysílačku a dal si ji znovu do pouzdra na prsou. Neslyšel jsem, co mu jejich šéf přikázal, ale odhadoval jsem to na rozkaz, aby mě okamžitě zastřelili, a proto jsem byl v maximálním střehu. Ten s vysílačkou se podíval na svého kolegu a nevěděl, jak mu naznačit, co mu šéf řekl. Díval se tedy střídavě na něj a na mě a naprosto jasně si nevěděl rady. Byl totálně bezradný a nepřipravený na úkol, který po něm šéf chtěl. Potřeboval nějakou akci. Nedokázal prostě jen tak sundat samopal ze zad, namířit na mě a jednoduše mě zastřelit. Byl jsem bezbranný civilista (alespoň pro něj) a on potřeboval, abych ho nějak ohrožoval, nebo abych se dal aspoň na útěk. Oni by zakřičeli stát a já bych neposlechl a on by pak do mě mohl s klidným svědomím vyprázdnit celý zásobník. Takhle byl ale úplně nahraný a já mu to nemínil nijak ulehčovat.
„Takže co bude?“ zeptal jsem se jak nejslušněji a nejmírumilovněji jsem uměl.
„Nemůžete tam. Šéf říkal, že tam prostě teď nemůžete.“
„A co ještě říkal?“
„Abyste co nejrychleji zmizel.“
„Skutečně?“ zeptal jsem se a bavil se jeho rozpaky.
Ten druhý nevěděl vůbec nic a jenom na nás nechápavě civěl. Jenže v tuto chvíli jsem začal být poněkud bezradný i já. Nechtěl jsem se k nim otočit zády a vracet se k autu, protože jsem nevěděl, kdy mu rupne v kouli a on to do mě opravdu napálí. Byl mladý, nezkušený a totálně vyplašený. A couvat k autu pozpátku se mi taky nechtělo.
Zachránily mě čtyři klátivé postavy vyvřelin, které se objevily za jejich zády jako na zavolanou. Mlčky je pomalu obešly a pokračovaly směrem ke mně. Rozhodl jsem se okamžitě. Otočil jsem se a šel asi pět kroků před nimi tak, aby mezi mnou a tou hlídkou byl právě ten jejich klátivý hlouček. Každý druhý krok jsem se otočil dozadu, zda se mi daří držet přímku mezi mou hlavou a jeho samopalem, přerušenou hlavami čtyř vyvřelin. Když jsem byl skoro u svého auta, zahnul jsem doprava mezi dva kontejnery a dal se na zběsilý úprk úzkou tmavou uličkou. Nevěděl jsem, jestli si toho všimli. Potom hned zase doleva a pak už jsem postupoval pomalu, přitisknutý ke studenému plechu kontejnerů. Přesunoval jsem se souběžně s ulicí směrem k té hlídce. Za chvíli jsem byl na jejich úrovni. Pořád tam stáli a zírali na moje auto dvacet metrů před nimi, stojící uprostřed vozovky. Teprve po chvíli jim začalo být podezřelé, proč se nerozjíždím.
„Ty vole… posviť tam… Proč nejede?“ zeptal se jeden.
Ten druhý vylezl na jejich teréňák bez střechy, na jehož rámu byl silný reflektor a otočil ho na moje auto.
„Mám dojem, že tam není.“
„Cože?“
„Vypadá to, že šel pěšky.“
„Ale nekecej, vole… počkej… sviť tam, kurva.“
Další minutu svítili na moje auto, jako by čekali, že ho těmi paprsky rozpustí a ono odteče do kanálu i se mnou. Byli bezradní. Byli tak nádherně bezradní, až jsem měl co dělat, abych se nerozesmál.
„Sviť furt… já se tam jdu mrknout. Kdyby něco, tak hned střílej.“
„Cože?“
„Máme povoleno střílet. Můžeme ho odbouchnout… Vlastně jsme to měli udělat už před chvilkou.“
„To myslíš vážně?“
„Smrtelně vážně, sakra.“
Ten s vysílačkou si sundal samopal ze zad, odjistil ho a vydal se k mému vozu. Druhý chlap z toho byl docela vyděšený. Taky si sundal samopal a vzal ho do rukou. Byl jsem asi šest nebo sedm kroků od něj schovaný za plechovým kontejnerem. Počkal jsem, až jeho kolega dojde k mému autu. Viděl jsem, jak otevřel dveře a nahlédl dovnitř.
„Kurva, on tu fakt není.“
V ten okamžik jsem se třemi dlouhými skoky dostal až k tomu, který zůstal u teréňáku AMOILU, a skočil na něj. Strhl jsem ho k zemi a odkopl samopal, který mu vypadl z ruky. Bleskově jsem vytáhl glocka a přiložil mu ho k hlavě. Ten od mého auta se vyděšeně otočil. Byl jsem ve výhodě. Neviděl vůbec nic,

protože byl úplně oslněný jejich vlastním reflektorem namířeným na moje auto.
„Kurva, co tam děláš?“
„Dělá to, že má glocka u hlavy a nemůže se hýbat. A jestli se hneš ty, tak mu tu jeho lebku prostřelím!“ zařval jsem na něj.
Zůstal slepě zírat do reflektoru a nevěděl, jestli to myslím vážně, nebo co se vlastně děje. Nemohl opravdu vidět vůbec nic a kdybych chtěl, tak mu i na tuhle vzdálenost s přehledem vystřelím mozek.
„Gary, jsi tam?“ zařval směrem ke mně a já povolil stisk své pravačky kolem Garyho krku, aby mohl odpovědět.
„Jo… kurva. Jsem tady… a ten šílenec má fakt revolver a já jsem v prdeli.“
„Odhoď ten samopal,“ doplnil jsem ho hned já.
Pomalu a váhavě položil samopal před sebe na zem. Já mezitím vytrhl Garymu náramky, které měl připevněné k opasku, a zacvakl mu je kolem zápěstí. Pak jsem ho ještě objel, jestli kromě toho samopalu u sebe nemá nějakou jinou zbraň. Neměl nic. Stoupl jsem si a řekl tomu druhému:
„A teď pojď pomalu zpátky.“
Vzal jsem ze země Garyho samopal a přešel k jejich autu. Vylezl jsem na něj a odklonil reflektor směrem ke Garymu ležícímu na zemi se spoutanýma rukama, aby ho mohl ten druhý hrdina zahlédnout. Potom jsem ho zase namířil na toho s vysílačkou.
„Tak dělej. Nechci tady být až do rána. A hoď mi tu vysílačku sem do auta.“
„Nic nevidím, kurva.“
Odklonil jsem reflektor, aby na mě viděl. Vzal vysílačku a hodil mi ji. Nechal jsem ji dopadnout na sedadlo a počkal, až přejde ke svém kumpánovi. Potom jsem ji vzal, rozmáchl se a mrštil s ní co nejdál a co nejvýš, aby po dopadu na kontejnery už nebyla funkční (pokud by se jim ji vůbec podařilo najít). Potom jsem slezl z auta a oběma přikázal, ať se postaví zády k vozu. Druhými náramky jsem je oba přikurtoval k trubkové konstrukci jejich auta. Vytáhl jsem klíčky ze zapalování a strčil si je do kapsy. Potom jsem je prohledal a našel klíčky od pout. Ty jsem taky zahodil mezi kontejnery.
„Kdo to byl, s kým jsi mluvil?“ zeptal jsem se radisty.
„Šéf.“
„Jasně. Jak se jmenuje?“
„Nevím… Měli jsme ho jenom doprovázet a plnit jeho rozkazy.“
Zvedl jsem glocka a přitiskl mu hlaveň přesně doprostřed čela.
„To myslíš vážně?“ zeptal jsem se a sledoval, jak mu po tvářích stékají potůčky potu.
„Jo… Fakt. Nevím, jak se jmenuje.“
„Jak vypadá?“
„Nevím ani jak vypadá. Měl masku.“
„Jakou masku?“
„No… jako v tom filmu.“
Sundal jsem glocka z jeho vyděšeného obličeje a zastrčil si ho dozadu za kalhoty. Potom jsem sebral jeden ze samopalů a od Garyho si pak vzal ještě dva zásobníky. Druhý samopal jsem rozebral, což mi trvalo asi šest vteřin, protože jsme to na škole cvičili. Západku a úderník z nábojové komory jsem zase hodil někam mezi kontejnery. Mohl jsem pak klidně odejít, ale měl jsem nějakou bojovou náladu, takže mi to nedalo, vzal jsem ze země velký šutr a rozmlátil jim všechny reflektory, včetně toho velkého na střešní rámové konstrukci. Teprve potom jsem byl spokojený. Přešel jsem ke svému autu, hodil samopal i se zásobníky na zadní sedalo, nastartoval a pomalu projel kolem nich dál, kde jsem tušil přístavní molo.
123.
Na molo jsem se dostal asi za deset minut, ale nemínil jsem jet až k vodě. Zahnul jsem k polozřícené budově sloužící asi původně jako administrativní terminál nebo celnice. Měla dvě podlaží, přičemž z ní zůstala jen půlka. Zajel jsem do nitra zříceniny. Pak jsem ale zase vyjel a raději tam zacouval. Mohlo se hodit být připravený čumákem k okamžitému výjezdu. Netušil jsem, kolik lidí z AMOILU dneska pro Garimaldiho pracuje, ale byl jsem si jistý, že glock se zásobníkem na dvanáct nábojů bude možná málo. Hodil jsem si na záda ještě ukořistěný samopal a vzal taky oba zásobníky. A pak i silnou baterku.
Potom jsem se šel podívat na samotný okraj mola až k vodě. Vlastně to nebyla voda. Byla to ropa. Všechny ty lodě byly ponořené v ropě. Některá víc, jiná míň, z některé byl vidět jen vrcholek horní paluby, z další jenom řada komínů, některé byly nakloněné a některé postavené téměř na špičku. Na některé popadaly přístavní jeřáby a další vypadaly, jako by sem připluly před hodinou a za další hodinu už zase budou odplouvat. Sem tam se proti té siluetě zkázy mihl pohyblivý stín. Uvědomil jsem si, že celá cesta k molu mi trvala asi patnáct minut, během kterých jsem zahlédl přibližně třicet vyvřelin, tedy více, než za

všechny své dosavadní návštěvy tohohle šíleného města.
Rozhlédl jsem se po tom šíleném panoramatu, který připomínal Pearl Harbor těsně po jeho napadení Japonci. Některé obří lodě byly do sebe zaklíněny, jako by to byly hračky. Ani jedna z nich mi nepřipomínala QUEEN CHRISTINE. Jenže já ji na všech těch fotkách viděl vždycky jenom celou na hladině a vlastně úplně v pořádku. Jestli je teď poničená a částečně potopená, bude to asi větší problém, než jsem původně předpokládal. Kousek ode mě se z plechové boudy vynořily dvě postavy vyvřelin. Šly směrem ke mně, ale teď už jsem byl naprosto klidný. Prošly kolem mě bez povšimnutí a pokračovaly v cestě někam do temnot přístavu. Vyrazil jsem po molu směrem, kde jsem tušil přístaviště trajektů a výletních lodí. Jestli tu QUEEN CHRISTINE někde zakotvila, tak určitě ne u nákladového terminálu.
Po padesáti metrech jsem narazil na třímetrovou průrvu v zemi, kterou jsem se neodvážil přeskočit. Všechno tu strašlivě klouzalo a já si nebyl jistý, jestli by se mi podařilo správně se odrazit, abych to doskočil. Pokračoval jsem kolem ní a naštěstí našel užší místo, přes které ležela dvě prkna.
QUEEN CHRISTINE jsem našel během další půlhodiny. Ne proto, že bych poznal její siluetu nebo proto, že by z hladiny trčela její příď s obrovským nápisem, ale proto, že před ní postávali další dva ozbrojenci z AMOILU. Z lodi samotné pak nad hladinu trčely asi dvě třetiny. Celá záď byla pod vodou nebo pod ropou až po třetí palubu a příď naopak nepřirozeně vyčnívala k nebi. Jako by byla zabořená zadkem v nějakém bahně a ten předek jí zvedla velryba. Navíc byla celá nakloněná na bok pod úhlem asi třiceti stupňů. To se mi moc nelíbilo, protože to znamenalo, že pohyb po palubách asi bude dost náročný.
Trochu mě to zklamalo. Doufal jsem, že z té lodi zbude nad hladinou opravdu jenom malý kousek, tedy malý rozsah pro zanechání Navigátorova vzkazu. Takhle to znamenalo tři paluby úplně celé a další tři asi z poloviny. Byla to skutečně obří loď a projít ji úplně celou znamenalo nejméně tři hodiny – tedy pokud by ji člověk jenom procházel a ne ještě pátral po nějakém vzkazu.
CHRISTINE byla přímo u betonového mola a u jediného vstupu stáli dva členové amoilovské ochranky. Její příď však byla vklíněná do další lodi, kterou částečně potopila, a já se rozhodl, že nebudu zbytečně dráždit ty dva amoilácké chlápky a přejdu tam z paluby té druhé lodi. Ta se jmenovala BAZINTH – aspoň to měla napsáno na záchranných člunech bezvládně visících na povolených lanech nad ropnou hladinou.
Na palubu BAZINTHA jsem se dostal po ocelovém žebříku ústícím na první palubu. Ta byla taky docela nakloněná, i když ne tak jako paluba CHRISTINE, a hrozně to na ní klouzalo. Nedovedl jsem si vůbec představit, jak to pak bude vypadat na palubě CHRISTINE, jejíž náklon byl ještě větší. Přidržoval jsem se bočního zábradlí a konečně se dostal až na špičku přídě. Palubu CHRISTINE jsem měl odsud asi šest metrů pod sebou. To nebylo dobré. Přesunul jsem se opatrně na druhou stranu a vracel se podél zábradlí, až jsem našel místo, kde paluba CHRISTINE byla jen dva metry pod zábradlím. To už bylo lepší. Rozhodl jsem se to skočit, i když mi bylo jasné, že až dopadnu, ujedou mi na tom mastném nakloněném povrchu nohy.
Skočil jsem a ujely mi nohy. Jel jsem po zádech až na kraj paluby, kde jsem se zarazil o trubkové zábradlí. Naštěstí jsem se natočil tak, abych nedostal úder do toho poraněného ramene. Snažil jsem se postavit na obě nohy. To se mi sice povedlo, ale jakákoli chůze byla absolutně nemožná. Loď byla příliš nakloněná a paluba moc slizká na to, aby bylo možné po ní normálně jít.
Hodil jsem si samopal na záda, pravou rukou se chytil zábradlí a tak se posouval dopředu. Dostal jsem se až k ocelových schůdkům, po kterých jsem chtěl vylézt na další palubu. Původně jsem se totiž rozhodl, že to vezmu seshora. Ale ještě než jsem dal nohu na první schod, zahlédl jsem nahoře dva stíny, jak přešly kolem schodiště. Vyvřeliny. Ani mě tak nezarazilo to, že jsou i na lodi, jako skutečnost, že se pohybovaly naprosto bez jakýchkoli problémů. Buď měly na botách nějaké hřeby, nebo naopak chodily naboso a na nohou měly možná nějaké přísavky nebo něco podobného, co je dokázalo udržet i na té kluzké nakloněné palubě.
Změnil jsem plán a rozhodl se, že to vezmu zespodu. Hned vedle schůdků nahoru totiž byly další vedoucí dolů. Dostal jsem se do podpalubí, kde byla naprostá tma. Rozsvítil jsem baterku a přejel celý prostor kuželem světla. Byla to dva metry široká chodba plná harampádí, židliček, zpřeházených a polámaných stolů, nějakých krabic a kdoví čeho ještě. Na druhé straně to pak bylo lepší. Byl tam taky hrozný nepořádek, ale aspoň se to dalo projít.
Po deseti metrech jsem narazil na vyvrácené dveře, vedoucí do rozsáhlého prostoru, původně snad restaurace nebo baru. Také tam bylo všechno částečně zdemolováno, ale vypadalo to, jako by to nebyl následek té srážky nebo zemětřesení, jako spíše řádění nějakých vandalů. Z polstrovaných sedaček, které zůstaly na místě, protože byly přišroubovány, bylo strháno polstrování, což určitě žádné zemětřesení nedokáže. Svítidla byla rozmlácená, barový pult totálně vybrakovaný, koberce potrhané, podhledy z části stropu odtrhány. Jako by sem někdo pustil divoká zvířata nebo partu opilých výrostků s destruktivní

náladou.
Opatrně jsem to obešel celé, což tady docela šlo, protože jsem se mohl přidržovat těch přišroubovaných stolků a sedaček. Posvítil jsem si na všechny stěny, ale nikde jsem žádný nápis nenašel. Zato jsem nalezl čtyři vyvřeliny, jak spokojeně spí na nakloněných dlouhých sedačkách. Vzhledem k nepatrnému a pravidelnému zvedání jejich hrudníků jsem usoudil, že spí a nejsou mrtvé. Ideální příležitost uříznout jedné z nich prst a vzít ho Patricii Hedgesové pro prozkoumání jejich DNA. Tolik odvahy jsem ovšem v sobě nenašel.
Pokračoval jsem dál rozbitými, původně snad prosklenými dveřmi do dalšího prostoru, což byla široká a krátká chodba, ze které vedlo schodiště nahoru i dolů a další asi dvoje dveře. Abych v tom neměl zmatek, rozhodl jsem se nejdřív projít celou tuhle palubu a teprve pak sestoupat nebo vystoupat na další. Zase jsem prohlédl všechny stěny v chodbě a pokračoval dál vyvrácenými dveřmi naproti.
Úzká dlouhá chodbička měla po stranách asi stovku dveří. Nejspíš kajuty pro cestující. Polilo mě horko, protože kdybych měl všechny jednu po druhé procházet, tak to dneska nestihnu. Vzdal jsem to a vrátil se do schodišťové chodby. Zkusil jsem dveře vpravo. To už bylo lepší. Nějaký kinosál nebo něco podobného s křesly srovnanými nahusto v řadách. Možná přednášková místnost. Někde na druhé straně jsem zaslechl nějaký hluk. Posvítil jsem tam, ale nic tam nebylo. Možná to bylo někde dál. Obešel jsem celý sál za neustálého přidržování se přišroubovaných řad křesel, ale ani tady jsem nenašel nic, co by mohlo být vzkazem od Navigátora.
Na jeho druhé straně jsem prošel dalšími dveřmi do další úzké uličky a potom do dalších dveří. Vypadalo to na kuchyni a zdálo se, že tam nejsem sám. Po jejích stěnách se trhaně plazily mihotavé kužely světla baterky. Přikrčil jsem se za řadou sporáků a vytáhl žlutý mobil. Mrkl jsem na displej. HRÁČ. Nepochyboval jsem o tom, který. I když podobných pablbů, jako Garimaldi, kteří si mohli dovolit zaplatit ochranku přímo od AMOILU, tady mohlo být víc, něco mi říkalo, že to bude on. Slavný podělaný Zorro mstitel s podělanou maskou na podělaném obličeji. Rozhodl jsem se, že to musím zvládnout glockem, takže jsem nechal samopal na zádech. Vytáhl jsem revolver a odjistil ho. Opatrně jsem vystrčil hlavu. Kužel světla se klátil na druhé straně někde mezi prázdnými regály. Dotyčnému skřípalo pod nohama sklo a sem tam odkopl nějaký plechový kastrol.
V pravé ruce glocka a v levé baterku, jsem si stoupl a posvítil na zdroj světla.
„Zahoď to a vypadni odsud, grázle!“ zařval jsem a namířil na něj glocka.
Světlo sebou škublo a namířilo na mě. Ještě než mě ale oslnilo, poznal jsem, že to není Garimaldi, ale nějaký chlápek v kožené bundě na nahém chlupatém těle. A jestli to byl Garimaldi, tak bez masky. Ale byl menší, nebyl to on.
Zásadní chyba prezentovaná snad ve všech instruktážních příručkách jako odstrašující příklad: Než bezhlavě zaútočíte, snažte se zjistit, kolik vašich potenciálních protivníků se v daném prostoru nachází. Je chybou zaměřit se na jeden konkrétní cíl, když je jich tam třeba dalších pět, o nichž nevíte.
V té kuchyni jich nebylo pět, ale minimálně dva další. Po mé pravé straně se zablesklo a současně s tím jsem uslyšel výstřel a šel k zemi. Minul mě, ale bylo to o chlup. Z druhé strany se ozvala dávka ze samopalu perforující varné kotle kousek ode mě.
Cítil jsem, jak prostorem létají keramické střepy dlaždic, úlomky omítky a kovu. Sakra.
Odplazil jsem se za další blok sporáků a strhl ze zad samopal. Mé původní předsevzetí, že to zvládnu glockem, už vzalo za své. Natáhl jsem ho. Další dávka ze samopalu rozkmitala plechové nádobí na zemi asi tři metry ode mě. Jako by kolem přeběhl pes s plechovkami přivázanými na ocasu. Vypadalo to, že mou přesnou pozici neznají. Opatrně jsem vystrčil hlavu u země na pravé straně.
„Zavolejte někdo Garimaldiho,“ zaslechl jsem. Překulil jsem se o další tři metry dál a narazil přitom do několika hrnců válejících se po zemi, což nebylo dobře, protože udělaly děsný randál. Vyskočil jsem na nohy a poslal dávku tam, kde jsem tušil jednoho ze střelců. Potom jsem se vrhl zpátky na zem a odkulil se kousek dál. Někde nahoře nad sebou jsem zaslechl dupot těžkých bot – asi na palubě nade mnou – a potom velkou ránu. Nejspíš mu ujely nohy. Začal jsem se plazit pomalu a opatrně dopředu a vyhýbal se všem hrncům na podlaze. Předpokládal jsem, že budou očekávat můj přesun k nejbližšímu východu, ale rozhodně ne směrem k nim. Jestli mě někde budou hledat, tak určitě ne uprostřed kuchyně. Zaslechl jsem, jak někdo šlápl rovnou do příborů a potom zaklel. Mohlo to být tak pět metrů nalevo ode mě. Potom krátký záblesk světla a hned po něm:
„Zhasni to, ty krávo.“
Tři metry ode mě. Skoro jsem už i slyšel jeho dech, zatímco já ten svůj zadržoval jak nejvíc to šlo. Když jsem pak zahlédl jeho stín u vysoké trouby, pomalu a chladnokrevně jako ledovec jsem se postavil, namířil mu glocka na hlavu a vystřelil. Potom jsem šel zase rychle k zemi – stejně jako on, i když on o trochu

pomaleji a daleko bezvládněji. Byla to čistá rána bez jakéhokoli slitování nebo vyhodnocování dalších alternativních možností. Střílet začali oni. Nebylo co vyhodnocovat.
V kuchyni se rozhostilo až nepřirozené ticho. Ti další dva určitě slyšeli výstřel, ale nestačili zaregistrovat, odkud přišel. „Leslie…“ ozvalo se z pravé strany. Leslie ovšem neodpovídal. Leslie už nikdy nikomu neodpoví. „Tak kurva Leslie, ozvi se, do prdele…“
Nic. Jenom pravidelné kapání kapek vody dopadajících na nějaký plech.
„Leslie, kurva, dostal tě?“ ozvalo se zase a já přemýšlel, co to asi bude za vola, když mu to ještě nedošlo.
U jedněch dveří – možná u těch, kterými jsem se sem dostal – se ozval další hlas:
„Tady Rock, pane Garimaldi… Máme problém. Vypadá to, že je tady někdo další. Ozbrojený… Došlo ke střelbě. Než to tu vyčistíme, doporučuju vám stáhnout se někam do bezpečí. Jsme v kuchyni na třetí palubě… jasně… ne, neviděl jsem ho… Ale možná dostal Leslieho… Jasně… zkusíme to. V každém případě ale zůstaňte tam, kde jste a nikam nechoďte, než to tu vyřešíme.“
Stoupl jsem si, abych viděl přes ty sporáky, a zamířil do míst, odkud vycházel ten hlas. Vypálil jsem tam krátkou dávku asi pěti ran ze samopalu a pak hned zase zalezl a po kolenou se plazil dál, vyhýbaje se příborům, kastrolům, naběračkám a rozbitým talířům. Šlo to na té nakloněné rovině docela blbě, ale naštěstí všechny zařizovací předměty byly pevně přišroubovány k podlaze, takže se bylo čeho přidržovat.
Vzal jsem pak jeden talíř a hodil ho asi deset metrů dál do prostoru, abych je trochu vyděsil. Střelba se ozvala skoro okamžitě a to v dostatečně vzdálenosti ode mě. Čekal jsem, kdy jim konečně dojde, že nemají ani nejmenší šanci a stáhnou se. Jenže já jim neřekl, že jsem z Vojenské akademie generála de Gaulla, takže jim to možná bude trvat chvilku dýl. Možná ještě jednoho mrtvého.
Opřel jsem se zády o chladný kov nějaké nádrže a vyčkával. Nebyl jsem v podobné situaci poprvé. Vlastně jsem ji měl dokonale nacvičenou a dokonale zvládnutou. Sám v neznámém prostředí se zbraní v ruce proti neznámému nepříteli. Už si ani nevzpomínám, kolikrát jsem to se svými studenty cvičil. Dvakrát proti mě dokonce stála i Rayen a z toho jednou mě dostala. Musel jsem se při té vzpomínce usmát. Snesla se totiž tenkrát neslyšně jako kočka odněkud ze stropní konstrukce s pistolí v ruce a chladnokrevně mi ji přiložila k hlavě.
Teď jsem bezděky zaklonil hlavu a podíval se na strop. Bylo evidentní, že tady žádná Rayen Versalleová není a nebyl tu ani nikdo, kdo by se jí aspoň vzdáleně podobal. Byli tu tři – teď už vlastně jenom dva – vyděšení buršové, kteří si možná odkroutili rok v armádě, kde je ale naučili střílet maximálně na nepohyblivé statické terče na vzdálenost třiceti metrů. Dva ubozí Garimaldiho poskoci. Pokud vůbec sám Garimaldi bude šikovnější.
Pak jsem znovu zaslechl hlas:
„Přesouváme se na horní palubu, pane Garimaldi. Vypadá to, že Leslie to fakt dostal. Počkáme na posily a pak se tu znovu porozhlídneme… Jo… celkem asi tři východy… Jasně, dobrá, zůstaneme u dvou z nich a počkáme… Ne, ten třetí je na druhé straně… ale taky by mohl vylézt oknem. Většina z nich je rozmlácených, takže myslím, že to nemá cenu… Jo… dobrá, uděláme to tak… jasně…“
Počkal jsem, až se v celé jídelně zase budou rozléhat jenom ty kapky dopadající na plech a pak jsem zrealizoval jejich návod na opuštění prostoru. Přesunul jsem se k jednomu z rozmlácených oken a vylezl ven. Ocitl jsem se na zhruba patnáct centimetrů široké římse a kdyby ta loď nebyla nakloněná, tak se tam neudržím.
Nahoru to byla beznaděj a další paluba byla asi tři metry pode mnou. Možná by se mi tam podařilo doklouzat, kdybych se ale měl čeho zachytit, abych to klouzání zbrzdil. Takhle to vypadalo spíš na tobogán o sklonu kamikadze. Musel jsem to ale risknout.
Poodstoupil jsem ještě kousek dál podél slizké ocelové stěny, pak jsem se rukama chytil okraje okna a spustil nohy. Mohl jsem být asi dva metry nad spodní palubou. Potom jsem se pustil. Dopadl jsem na nohy a překulil se na záda, na kterých jsem měl samopal, takže jsem cítil na zádech obtisknutou jeho detailní siluetu včetně všech šroubků. Asi tři metry ode mě se od stěny odlepily dvě postavy a daly se s téměř atletickou ladností na klátivý útěk. Vyvřeliny. Těm vůbec nedělalo problémy se na těchto šikmých a olejem promazaných plochách pohybovat. Všiml jsem si, že jsou opravdu bosé. Možná nová progresivní mutace, umožňující maximální adaptabilitu na dané prostředí. Nad sebou jsem zaslechl nějaké hlasy. Potichu a pomalu jsem se přesunul do výklenku pod stěnou. Byly v něm dveře. Zkoušel jsem je otevřít, ale ani se nehnuly. Chvilku jsem počkal a pak se přesunul podél stěny dál, do dalšího výklenku. Tady dveře chyběly úplně.
Vstoupil jsem do sálu, který byl asi původně hernou, protože se po zemi válely hrací automaty, ze kterých ještě trčely kabely. Zůstal jsem chvilku stát a čekal, až si mé oči přivyknou ještě větší tmě než byla venku. Nechtěl jsem rozsvěcet baterku. Jestli ovšem budu chtít najít ten zpropadený vzkaz, stejně budu muset.

Přesouval jsem se po nakloněné podlaze, pravým zdravým ramenem opřený o stěnu, v jedné ruce glocka a ve druhé zhasnutou baterku. Na levé straně jsem pak zahlédl něco jako pohyb. Zůstal jsem stát a skoro nedýchal. Nevěděl jsem, jestli se mi to jen zdálo, nebo to byla skutečnost. Zkoušel jsem zaostřit zrak, ale nebylo na co, protože malými okénky sem dopadaly jenom skutečně fragmentální zbytky venkovního světla. Možná jen pár zbloudilých a dezorientovaných fotonů, které se ani nedokázaly pořádně odrazit, aby mohly dopadnout zpátky na mou sítnici. Ale pak jsem to zahlédl znovu. Nebo spíš ucítil než zahlédl. Pohyb.
Posunul jsem se ještě kousek, poklekl za jeden z položených hracích automatů a pak napřáhl ruce před sebe, směrem do míst, kde jsem tušil ten pohyb. V jedné baterku a ve druhé glocka. Nadechl jsem se a stiskl vypínač baterky. Kužel ostrého světla prořízl černočernou tmu jako nějaké laserové dělo. Spoušť glocka jsem nestiskl, ale moc nechybělo.
V rohu té místnosti posedávalo, polehávalo nebo postávalo dobrých padesát vyvřelin, namačkaných těsně k sobě, jako by jim byla zima. Jako by snad i sebou samými prorůstali, jako by to byl jeden velký neforemný organismus, ze kterého jakoby chaoticky sem tam vyčnívala hlava, končetina nebo něco úplně jiného neidentifikovatelného. Spousta mrtvě zírajících zakalených očí. Byl to úděsný výjev, připomínající padesát lidí vytvořených z plastelíny a pak smíchaných do sebe, možná rozteklých nebo snad po těžké letecké havárii, případně hromadný hrob odkrytý až po roce. Nebo padesátihlavé siamské dvojče, ale to by asi už pak nebylo dvojče. Zíral jsem na ten nesourodý shluk zakalených očí, které mi prozradily, že to žádný hromadný hrob není, ale že je to živé, o čemž svědčilo i slabé pulsování celé té úděsné hromady masa.
Nechápal jsem to a ani to pochopit nešlo. Na druhé straně jsem zaslechl nějaký hluk. Zhasl jsem baterku a vstřebával ten zrakový vjem, který jsem právě viděl. Prostor najednou ozářil další silný reflektor, přicházející z pravé strany sálu.
„Tady jsme už byli, ne?“ slyšel jsem nějaký hlas.
„Nebyli. Tady jsme teda určitě nebyli… Ber si pravou stranu a já levou.“
Srdce se mi skoro zastavilo. Podle intonace toho hlasu by to mohl být sám velký Garimaldi. Uvažoval jsem o tom, jestli hledá mě nebo vzkaz od Navigátora, ale pravděpodobnější byl ten vzkaz, protože na hledání mé osoby měl určitě jiné lidi. Tím by se zřejmě ani nezatěžoval. Navíc si možná myslí, že jsem pořád ještě v té kuchyni.
Podíval jsem se směrem, kde jsem před chvíli viděl tu spečenou masu vyvřelin. Nedokázal jsem odhadnout, jak budou reagovat na střelbu. Ale možná ani neslyší a uvidí jenom záblesk z hlavní. Ozval se šramot, jak Garimaldi se svým poskokem pomalu postupovali hernou. Byli jenom dva, což by neměl být žádný problém, navíc když mám výhodu překvapení, o které příručka praví, že zvyšuje šance na devět ku jedné. Jenomže mně bylo hloupé ho odprásknout jenom tak, ze zálohy.
„Ahoj Garimaldi,“ řekl jsem co nejhlasitěji do prostoru a zůstal přikrčený za hracím automatem. Dva kužely světla, každý z jiné strany, začaly chaoticky kmitat po stěnách herny.
„Ta svině je zase tady,“ slyšel jsem jeho hlas.
„Jasně že jsem tady. Fitchův barák jsem ti vyklidil, ale to bylo naposledy, co jsem ti ustoupil z cesty. Teď si to vyměníme. Ty okamžitě vypadneš z téhle lodi a necháš mě v klidu pracovat.“
„Jdi do prdele.“
Vyklonil jsem se zpoza automatu a vystřelil jeho směrem. Bez míření. Nechtěl jsem ho zabít. Tedy zatím ne. Chtěl jsem ho jenom upozornit, že to myslím vážně a že chci bojovat. Chtěl jsem, aby dostal strach. Protože on nebyl zvyklý na to, aby se mu někdo postavil. Chtěl jsem si ho vychutnat. Žádná rychlá smrt. Musel mít strach a muselo to nějakou dobu trvat, aby si ho taky užil. Oba světelné kužely jako na povel zhasly. Chvilku bylo ticho a pak jsem zaslechl Garimaldiho hlas.
„Jsem na druhé palubě, v herně, okamžitě sem přijďte… a vezměte po cestě ještě další lidi.“
Ta svině si volala posily. Byl posraný strachy. Neměl na to, aby se mi postavil jako muž proti muži. Schoval jsem glocka a strhl ze zad samopal. Potom jsem se postavil a přes hrací automat vypálil dlouhou dávku směrem, kde jsem ho tušil. Bylo slyšet tříštění skla a skřípání kovu, jak kulky dopadaly na zničené zařízení herny. Hned potom jsem uskočil za další automat povalený na zemi. Strop ozářilo světlo reflektoru. Ale nedržel ho v ruce. Bylo moc statické. Asi ho někam jen položil a odplížil se stranou. Docela dobrá finta. Udělal jsem totéž, abychom na to měli více světla. Odražené světlo od stropu skutečně celý sál docela dobře nasvětlilo. Zaslechl jsem za sebou nějaký šramot a vyděšeně se otočil.
Vyvřeliny v rohu místnosti se začaly pohybovat, jako by se probouzely. Nebyly zase tak úplně slepené, jak to vypadalo v tom přítmí. A jestli slepené byly, tak se teď docela rychle začaly rozlepovat. Pravděpodobně nebyly ani úplně hluché a střelba jim nedělala moc dobře. Začal jsem vyhodnocovat ústupové cesty,

protože i kdybych si poradil s Garimaldim, nevím, jak bych dopadl v náruči padesáti vyvřelin. Mé zkušenosti s nimi byly nulové. Mohly se naštvat. Zatím aspoň nevrčely.
Vpředu u dveří jsem zaslechl hluk, jak někdo o něco zakopl. Deset kroků za mnou byly vyvrácené dveře na palubu. Pět metrů od nich se nacházely vyvřeliny, které se od sebe neustále oddělovaly a začaly tvořit samostatné jedince, takže to vypadalo, jako by jich pořád přibývalo. Něco jako hrnečku vař. Některé začaly postupovat mezi troskami dopředu. Nebylo moc času. Vůbec nebylo moc času. Naopak, teď už ho bylo málo.
Navíc jsem měl sice mlhavé ponětí, kde by mohl být Garimaldi, ale nevěděl jsem nic o tom jeho společníkovi, což nebylo dobré. Dal jsem si v duchu odpočet od pěti do nuly, pak jsem se vztyčil a pokropil dlouhou dávkou místo posledního výskytu toho blba se Zorrovou maskou. Hned potom jsem se vrhl směrem ke dveřím za sebou a přeskakoval při tom změť všeho možného pod nohama. Samozřejmě, že hned při prvním skoku mi na šikmé podlaze ujely nohy a já šel k zemi. Vyvřeliny taky najednou zrychlily svůj pohyb.
Snažil jsem se aspoň po čtyřech postupovat dopředu, když jsem za sebou zaslechl střelbu ze samopalu. Úplně z jiné strany, než byl Garimaldi. Asi se probral ten jeho poskok. Měl jsem to pět metrů ke dveřím, přičemž dvě z vyvřelin byly dva metry od nich a jako by mi kráčely naproti. Nechápal jsem, jak se na té šikmé podlaze drží. Velkým skokem jsem se vrhl ke dveřím a prolétl těsně kolem nohy jedné z nich. Zachytil jsem se za rám a otočil se zpátky, uviděl několik záblesků a pak jsem uslyšel rytmický zvuk dávky ze samopalu. Projektily štípaly dřevěné ostění dveří, ale ještě předtím procházely hrudníkem jedné z vyvřelin.
Cítil jsem, jak na mě dopadá něco lepkavého, což mohla být jenom její krev. Ale nebylo to horké, jak bych u krve čekal. Vyvřelina se jenom zapotácela a dál pokračovala v nepřirozené klátivé chůzi směrem, odkud vyšla ta dávka. Nečekal jsem, jak to dopadne a vypadl ze dveří na palubu. Podél zábradlí jsem se pak doplazil ke schůdkům a skoro z nich sletěl na nižší palubu. Zaslechl jsem vzdálené houkání sirén, které se přibližovalo. Garimaldiho posily z AMOILU. Byl nejvyšší čas vypadnout.
124.
Vracel jsem se stejnou cestou, jakou jsem na CHRISTINE přišel, to znamená přes sousední loď zakousnutou do její přídě. Naštěstí jsem našel místo, kde na trupu toho obřího trajektu byl kovový žebřík vedoucí z paluby až někam pod hladinu. Ke svému autu jsem to pak musel vzít trochu oklikou, protože na molu bylo asi pět vozů AMOILU a čtyři plně ozbrojení muži, zatímco ostatní se vypravili na loď.
Potom jsem zůstal ještě chvilku sedět za volantem a čekal, až ze mě vyprchá vztek. Garimaldi už mě podruhé dostal. Možná bych tady mohl počkat, až ta svině bude opouštět loď a dostat ho při tom. Ale na to tu měl kolem sebe příliš mnoho dobře vyzbrojených lidí. Nešlo to. Bylo by to moc riskantní a nemělo to smysl. Nakonec jsem to vzdal a nastartoval. Kdybych měl čekat, až to ze mě vyprchá všechno, strávil bych tam možná měsíc.
Samopal jsem zahodil asi tři sta metrů před závorou Pink Point. Nechtěl jsem riskovat, že v něm mají čip a že na to u přejezdu přijdou.
125.
V deset hodin dopoledne mě vzbudil telefon. Nevím, jak dlouho vyzváněl už před tím, ale já ještě zůstal ležet v posteli a čekal, že to vzdá. Nevzdal. Takže jsem nakonec vstal a šel si pro něj na stolek k sedačce. Byl to Thiery.
„Ty tam snad chrápeš nebo co," ozvalo se místo oslovení a představení.
„Jo… tos uhodl. Opravdu jsem spal. Víš, kolik je tady hodin?"
„No myslím, že něco kolem desáté, ne? Aspoň tak mi to tvrdili kolegové z operačního."
„Jo… no právě. Deset, ty vole. A já se dostal do postele až někdy k ránu."
„Takže už jsi ji objevil? A kočička tam teď někde leží vedle tebe?"
„Ne… pořád ještě očekávám výsledky od tebe."
„Aha… tak v tom případě tě asi zklamu."
„Jak to? Sakra, neříkej mi, že ho furt nemáte. Delší esemesku jsem ještě nikdy v životě neposlal."
„Počkej…"
„Neříkej mi, že francouzská armáda zaměstnává ve svém elektronickém oddělení neschopné debily. Co kdyby šlo třeba o telefonát Al Kájdy? To byste je taky žádali, aby to zkusili ještě jednou a poslali třeba stovku SMS, že potom možná na něco přijdete?"
„Ne… to bychom je nežádali. To bychom zjistili okamžitě a pak tam poslali stíhačku s řízenými střelami."
„Tak proč to sakra nejde v tomhle případě?"
„Nemůžeme poslat stíhačky na Pentagon, Jerry."

„Já nechci žádné stíhačky, já chci jen zjistit, kdo to je.“
„To ale teď už víme.“
Zarazil jsem se. Chvilku bylo ticho a pak jsem se zeptal:
„Vy jste na to přišli?“
„Jasně že jo.“
„Tak co tady meleš blbosti, že mě budeš muset zklamat? Já vím, že to není ženská, ale chlap. Tak povídej.“
„No právě… V tom tě budu muset zklamat. Nemůžu ti to říct.“
„Cože?“
„Fakt to nejde, Jerry. Nevím, kde jsi k němu přišel, ale nejde to.“
„Ty vole… jdi do prdele.“
„Tak to prostě je.“
„Ale hovno… Hele, zavěsím a zavoláš mi po kódované lince. Přepnu si mobil, jo?“
Ukončil jsem hovor, vzal si mobil s sebou do postele a tam se natáhl. Dal jsem si ho na břicho a čekal. Nebude to hned, protože kódované hovory jdou přes úplně jiné satelity než ty běžné, takže bude nějakou dobu trvat, než operátoři nakonfigurují chráněnou síť tak, aby byl její signál schopen přijmout klasický operátor a poslat mi ho na můj mobil na břiše.
Trvalo to asi deset minut a já už si myslel, že ten bláznivý Thiery se opravdu rozhodl mi radši nevolat. Myslel jsem, že ho zabiju, když se mi mobil na břiše konečně rozdrnčel a zároveň i rozkmital, což docela příjemně lechtalo.
„Nedělej vlny a vyklop to, ty vole…“ spustil jsem na něj pro změnu já.
„Tady Vega Dvě, pane. Přepojím vás na operační sekci,“ oval se příjemný dívčí hlásek. Možná Sněhurka.
„Promiňte… to nepatřilo vám…“ vysoukal jsem ze sebe. Po pěti vteřinách se konečně ozval Thieryho hlas:
„Haló…“
„Ty krávo, já před chvílí vynadal spojovatelce, tak už mě nedráždi.“
„Zklidni se. Nevím, o co ti jde a docela by mě zajímalo, kde jsi to číslo vzal. Je to samozřejmě chráněné číslo, a to chráněné nejvyšším stupněm utajení.“
„Ty vole… tak to je asi sám úplně blbej, protože mi z toho čísla poslal SMS.“
„Mohlo jít o nějaký omyl.“
„To je ovšem jeho problém. Když je blbej, tak je blbej.“
„Já myslím o omyl na straně operátorů. Třeba se to tam nějak divně zamíchalo a třeba to ani nebylo určeno tobě.“
„To si piš, že to bylo určeno mně. O tom nespekuluj. Nebyla to žádná chyba ani omyl operátorů. Ten vůl mi prostě poslal zprávu a já chci zjistit, kdo to je.“
„K čemu ti to bude? Můžeš mu zavolat.“
„Nechci mu volat.“
„Tak co mu chceš?“
„Hele, Gérarde, to je snad můj problém. Vůbec nechápu, o čem se tu spolu vybavujeme a proč s tím děláš takový blbiny. Je to prezident Spojených států?“
„Není.“
„No vidíš. Tak kdo je to?“
„Indiana Jones.“
„Ty blbe. Takže mi to fakt neřekneš?“
„Dyť ti to říkám. Indiana Jones. Aspoň se mu tak říká. Jinak je to ale plukovník Montgomery. Wilbur Montgomery.“
„Plukovník Montgomery alias Indiana Jones?“
„Přesně tak.“
„Pak je to ještě větší debil, než jsem si myslel, protože si popletl dva filmy do jednoho. Indiana Jones s maskou Zorro mstitele.“
„Cože?“
„To nic… toho si nevšímej. Co dál?“
„Jak co dál?“
„No, předpokládám, že mi o tom filmovém hrdinovi dodáš nějaké další informace.“
„Ty už si budeš muset sehnat někde jinde. Nemáme tady na oddělení jeho kartu. Není příslušníkem francouzské armády, ale americké.“
„To ti teda děkuju…“

„V každém případě je to ale hodně vysoká figura na armádní šachovnici celé země.“
„Myslíš Ameriky?“
„Jo… myslím Ameriky. A spíše taková neoficiální figura.“
„Jak to myslíš?“
„Prostě postava v pozadí. Žádný náměstek ministra nebo něco podobného, ale jeho pravomoci můžou být ještě větší.“
„Moc nechápu.“
„Tak si zkus sehnat informace tam někde u vás. Na veřejně dostupných informačních kanálech o něm neseženeš nic a armáda se s ním taky moc nechlubí. Mám dojem, že se jedná o oddělení speciálních operací.“
„Ještě nedávno jsi říkal, že jde o ponorkovou flotilu.“
„Má od nich jenom ten mobil. Sám to nechápu. Je to celé nějaké divné a jestli s ním máš něco společného, tak by bylo lepší z toho okamžitě vycouvat.“
„Hovno…“
„Ber to jako kamarádskou radu.“
„Opravdu s ním mám něco společného. Překazil mi tady jeden kšeft.“
„V tom případě platí má rada dvojnásobně. Okamžitě vycouvej a stáhni se do ústraní. Je to úplně jiná liga než ty.“
„Tak ti děkuju za ohodnocení mé osoby.“
„Ty vole, myslím to prostě tak, že má kolem sebe neuvěřitelnou vlivovou sílu, kterou ty prostě…“
„To už mi došlo. Setkal jsem se s ním zatím jenom dvakrát a zatím měl vždycky navrch on. Slíbil jsem si, že při třetím setkání budu mít navrch já.“
„V případě plukovníka Montgomeryho nikdy mít navrch nebudeš, Jerry.“
„Budu…“
„V tom případě jsi normální sebevrah.“
„Možná má sílu v armádě. Ovšem já se s ním nemíním setkat na jeho půdě.“
„Jen aby ses nepletl.“
„To nemůžeš pochopit. Budu ti to vyprávět, až se vrátím.“
„Jestli máš něco s plukovníkem Montgomerym, tak si nejsem jistý, jestli se ještě vrátíš.“
„Díky za povzbuzení.“
„Taky bych nerad, abys způsobil nějaký konflikt mezi armádou Spojených států a francouzskými ozbrojenými silami. Kdyby k něčemu došlo a pak se to vyšetřovalo, vyplavalo by na povrch, že to číslo máš ode mě, protože…“
„Buď v klidu. Není to konflikt mezi armádami… Je to čistě osobní, soukromá věc. A díky…“
„Jo… rádo se stalo, ty vole.“
Hodil jsem mobil na sedačku a šel se protáhnout na terasu, ale pak jsem se pro něj vrátil a vytočil číslo Patricie Hedgesové. Nevzala to. Ale nenechala to ani zvonit. Prostě to utnula. Možná je na ředitelské poradě.
Šel jsem si nalít dopoledního panáka, aby se mé tělo a můj mozek dostaly do optimální provozní teploty. Zahřívací okruh formule jedna, říkal dopolednímu panákovi Gérard Thiery. On ovšem většinou ty zahřívací okruhy musel absolvovat minimálně tři. Tvrdil, že je to opotřebovaným motorem. Pak jsem si sedl k notebooku a otevřel internetové stránky s lodí QUEEN CHRISTINE.
Znovu jsem si vytiskl všechny půdorysy a pak se fixem snažil označit místa, na kterých jsem byl dnes v noci, abych je při další návštěvě neprocházel znovu. A že nějaká další návštěva bude muset být, o tom nebylo pochyb. Ještě pořád jsem neměl první vzkaz. Garimaldi ho už možná měl, ale třeba taky ne. Možná se tam s ním dneska setkám znovu.
V souvislosti s touhle myšlenkou jsem vstal a namířil si to k prádelníku, kde jsem měl uložený ten jednoruční izraelský kanón Desert Eagle ráže .50 Magnum. Vytáhl jsem ho zpod kalhotek, punčocháčů a podprsenek a potěžkal ho v ruce. Velikost zbraně byla opravdu odstrašující a dokonce i Keanu Reeves v Matrixu měl co dělat, aby ji při střelbě udržel v klidu. Garimaldi měl možná za sebou obrovskou vlivovou sílu a konexe, já zase Desert Eagle. Bral jsem to tak, že teď jsou tedy naše šance vyrovnány.
Vrátil jsem se zpátky k vytištěným půdorysům lodě a vyšrafoval si její části, o kterých jsem si myslel, že jsou pod vodou a zatopené – alespoň podle toho, co jsem včera viděl. Vůbec jsem neuvažoval o variantě, že bych si měl sehnat potápěčský neopren a bomby s kyslíkem a pokusil se hledat Navigátorův vzkaz někde pod hladinou.
V jedenáct volala Hedgesová.

„Vy jste mi volal?“
„Jasně, že jsem vám volal.“
„Máte vzkaz?“
„Nemám vzkaz.“
„Ale obešlo se to bez dalšího postřelení, že ano.“
„Tentokrát ano, i když moc nechybělo. Potřeboval bych s vámi mluvit. Jak jste na tom s obědem?“
„Díky. Právě jsem poobědvala.“
„Takhle brzo?“
„Byl to spíš takový dopolední dezert.“
„Vy jste si vzala dovolenou?“
„Ne. Byl to pracovní dezert. Proč vás to zajímá?“
„Vlastně ani nevím… Stejně bych se ale s vámi rád sešel.“
„Proč ne? Chtěla jsem sice teď přejet na Fuldham Square, ale vhledem k tomu, že jste to vy, tak to počká. Ráda si s váma dám třeba kafe.“
„Dobrá. Kdy a kde?“
„Jsem na Suitland Avenue. Myslíte, že byste se sem mohl nějak dostat?“
„Pokud je to ve Washingtonu, tak ano.“
„Jistě že je to ve Washingtonu.“
„Najdu si to a vyrazím.“
„Je to kousek od letiště, takže jeďte jako na letiště. Budu v parčíku v té části blíž k centru.“
„Budu tam asi za tři čtvrtě hodiny,“ řekl jsem, přestože jsem nevěděl, jak je to daleko.
„Ještě si něco vyřídím a pak budu na lavičce před vodotryskem.“
„Tam je nějaký vodotrysk?“
„Deset metrů vysoký. Nemůžete ho přehlédnout.“
„Dobře.“
126.
Vodotrysk v Potomac Parku byl vysoký nanejvýš pět metrů. Možná šetřili vodou a nebo je tady těch vodotrysků víc. A nebo měla Hedgesová špatný odhad. Poslední možnost mi připadala nejpravděpodobnější. A taky že ano. Seděla na lavičce v lehkém šedomodrém kostýmku, který dokonale ladil s barvou jejích očí, a s výtiskem Washington Post v rukou. Nechápal jsem, jak to ještě může číst, když tam dělá.
„Dobrý den,“ řekl jsem a posadil se vedle ní. Dvě policistky na obchůzce asi deset metrů od nás si mě zvědavě prohlížely. Rozhodně jsme se tedy s Hedgesovou k sobě nehodili, protože já měl tričko, rifle a tenisky, a tak asi čekaly, jestli ji nezačnu obtěžovat a jestli ona nebude protestovat. Když mi taky řekla Dobrý den, policistky si oddechly a soustředily svou pozornost jinam.
„Takže kam vyrazíme?“ zeptal jsem se.
„Je mi tady docela fajn. Když foukne vítr, cítím nádherně chladivý a osvěžující vzduch prosycený vodní tříští z toho vodotrysku a dělá mi to moc dobře.“
Asi měla nějakou poetickou a sentimentální náladu.
„No dobrá. Mohla jste říct, vzal bych si pláštěnku.“
Usmála se na mě tím svým úžasným sluníčkovým úsměvem. Potom řekla:
„Takže jste včera neuspěl.“
„Tak nějak…“
„Špatně jsem vás navedla.“
„Ne… asi jste mě nenavedla špatně. Je to tam.“
„Myslíte?“
„Stoprocentně to tam je, protože ve stejnou dobu tam byl ten tajemný Zorro mstitel, který prokazatelně hledal totéž co já a který má prokazatelně ty nejlepší informace z první ruky.“
„To je ovšem jenom vaše domněnka.“
„Jsem o tom přesvědčen. V tu chvíli by se totiž celá ta hra mohla smrsknout na to, že ostatní hráči by jen mohli sledovat toho blba Zorra, který by je vždycky přivedl na správné místo. Otázkou jenom zůstává jestli by je přitom nepostřílel.“
„Takže zase došlo na konfrontaci?“ zeptala se s určitými obavami v hlase.
„Došlo. A zase jsme vyhráli oba.“
„Jak to?“
„Ani jeden z nás není mrtvý. I když on asi vyhrál trochu víc. On tam pak ještě zůstal a pátral po tom

vzkazu, přičemž měl k ruce polovinu ochranky AMOILU.“
Zavrtěla hlavou. Vítr se trochu stočil a na nás skutečně dopadla velmi jemná sprška vodních kapiček z vodotrysku.
„Víte, co mi pořád nejde do hlavy?“ řekl jsem po chvilce.
„Povídejte.“
„Některé ty úkoly jsou tak těžké, že jsou skoro neřešitelné. Je to tak překomplikované a složité, že se na to často dá přijít jenom náhodou. Ale když jsem dělal ten první úkol, což byly nějaké pitomé dlaždice v chrámu, pod kterými byl vzkaz, tak to bylo hrozně jednoduché. Až primitivní, jako pro nějaký holčičí klub. Dokonce v tom zadání bylo určeno o jakou dlaždici se jedná, byly přesně zadány její souřadnice. Ve srovnání s těmi dalšími to byla hračka.“
„Jo… to Lolly říkala. Že každý třetí nebo čtvrtý úkol je hrozně jednoduchý. Aby na to přišli i slabší hráči. Je to úkol pro ně, protože pro ostatní je zase pod jejich úroveň, aby se toho účastnili, a tak nechají ty ostatní, slabší, ať se o to poperou. Pro silné hráče takový úkol nemá cenu a většinou ho vypouštěli. Ostatně honorář za takový úkol odpovídá jeho složitosti. Vždycky to byla polovina nebo třetina toho, co brali vítězové složitých úkolů… Byla náhoda, že vy jste do hry vstoupil zrovna u jednoho z těch nejlehčích.“
„Jo… to by možná odpovídalo. Byl tam náměstek starosty.“
„Cože?“ zvedla ke mně překvapeně své modrošedé drahokamy.
„Viděl jsem ho druhý den v televizi. Otevíral nějakou nemocnici, nebo co, a měl zlomenou nohu. Prý mu přes cestu přeběhla veverka, když jezdil kondičně na kole… Jenže to byla tříkilová veverka z dobře vypálené cihlářské hlíny.“
„Cože?“
„Hodil jsem po něm cihlu.“
„Po Franku Shornerovi?“
„Nevím, jak se jmenuje. Ale byl to ten, o kterém v televizi říkali, že je náměstkem washingtonského starosty.“
„Jste si jistý?“
„Stoprocentně.“
„To je šílené…“
Pak jsme zase chvilku mlčeli a Hedgesová chytala na svou tvář paprsky poledního washingtonského slunce. Nádherně při tom mhouřila oči.
„Má jenom pět metrů,“ poznamenal jsem a kývl hlavou k vodotrysku.
Ani sebou nehnula a jenom odpověděla:
„Myslela jsem si, že to bude to první, co mi řeknete. Takže jsem ráda, že jste to řekl až jako druhou nebo třetí věc.“
„Už mě máte přečteného.“
„Klasická novinářská práce.“
„Tu teď zrovna potřebuju.“
„Nechtěla jsem se vás nijak dotknout.“
„Ne… já to myslím vážně. Potřebuju teď klasickou novinářskou práci.“
„Po mně?“
„Jistě… Neznám ve Washingtonu žádného lepšího, schopnějšího a hezčího novináře, s hezčíma očima a s hezčími vlasy. S úsměvem sluníčka na obloze…“
„Takže potřebujete asi něco opravdu velkého a důležitého, co není normálně k mání,“ vydedukovala si okamžitě Hedgesová. Byla fakt chytrá.
„Možná ani ne. Plukovník Montgomery, říká vám to něco?“
Zavrtěla hlavou a pak se zadívala na vodotrysk.
„Montgomery?“
„Jo.“
„Nevím o něm vůbec nic, ale vzpomínám si, že to jméno, navíc ve spojení s nějakým plukovníkem, jsem zaslechla… Asi před dvěma lety… Šlo o nějaký soudní proces. Armádní proces, který se někteří právníci snažili dostat před civilní soud, ale nakonec to nedokázali a odehrál se pouze soud vojenský. Myslím, že tam nějak figuroval jakýsi plukovník Montgomery. Ale s jistotou bych to tvrdit nemohla.“
„Za jak dlouho jste mi o něm schopna sehnat co nejvíce informací?“
„Je pořád v armádě?“
„Předpokládám, že ano.“
„V tom případě je to beznadějné. Pokud to není nějaká oficiální figura, třeba ministr, nebo tiskový mluvčí

nebo někdo takový, je to skoro nemožné. Stejně jako u vás ve Francii. Myslíte, že tam byste nějaké informace o někom z armády sehnal?“
„Já ano.“
„Možná. Ale jenom proto, že děláte to, co děláte. Kdybyste byl novinář, tak byste je nesehnal.“
„Kdybych byl novinář, tak bych na sebe nasadil někoho jako jste vy, který by to ze mě určitě dostal.“
„Díky za kompliment, ale opravdu nevím, jestli vám v tomhle případě budu schopná pomoct. Rozhodně se ale zeptám kluků u nás, ať mi projedou archivy. Určitě tam bude minimálně aspoň zmínka o tom soudním procesu. A taky zkusím Stevense, to je náš expert na policii a armádu. Ten by možná o něm mohl něco vědět.“
„To byste byla hodná.“
„A co vás zajímá konkrétně?“
„Cokoliv o něm. Co nejvíc informací… Kdo to je, jakou má minulost, jaké má postavení v hierarchii armády, kolik má dětí a kolik má psů, kde bydlí.“
„Vy jste se zbláznil.“
„Jasně. Ale prostě budu vděčen za cokoliv.“
Vzduch kolem nás obohatila další jemná vodní tříšť a Patricie jí nastavila obličej jako sluníčku. Vychutnávala si to nádherné washingtonské letní odpoledne s vodotryskem před sebou a já si nebyl jistý, jestli mě vůbec vnímá, nebo odpovídá jen tak mechanicky.
„A tohle je pro vás,“ řekl jsem a podával jí slídové desky na spisy, ve kterých byl vložen flekatý čtvereček látky, deset na deset centimetrů. Vzala si je a nechápavě na ně zírala.
„Co je to?“
„Moje tričko.“
„Vaše tričko?“ zeptala se a rozšířily se jí zorničky.
„Památka na noční souboj s plukovníkem Montgomerym.“
„Jako abych si ho doma pověsila na stěnu?“
„Můžete i v kanceláři nad počítač.“
„Možná bych měla někde na tržnici koupit nějakou medaili a připnout ji k tomu… Vypadalo by to líp.“
„Jestli chcete, tak vám to ještě podepíšu.“
„To by od vás bylo vážně hezké.“
Usmál jsem se a sledoval její poněkud rozpačitý obličej. Potom jsem řekl:
„Berte to jako naplnění našeho recipročního vztahu. Půlka toho kousku trička je za toho žraloka a za tu loď, a ta druhá za plukovníka Montgomeryho. Toho jsem sice od vás ještě nedostal, ale beru to jako předplatné.“
„To je…“
„Krev vyvřeliny.“
Chvilku na to zírala a pak konečkem ukazováčku opatrně přejela přes ty průhledné desky, přes ten kousek trička.
„Víte to jistě?“ zeptala se potom.
„Stoprocentně jistě. Stál jsem kousek od ní, když ji někdo prostřelil. Vystříklo to z jejího těla. Možná to ani není krev, ale je to to, co mají vyvřeliny uvnitř. Třeba jsou to androidi a mají v sobě strojní olej… aspoň mně to tak podle té barvy připadalo. Už je to zaschlé, ale takovou barvu to mělo i když to bylo čerstvé. Takže žádná červená.“
„Ale nestřílíte si ze mě, že ne?“
„Ne… nestřílím si z vás. Zatím všechno, co jste mi vy nebo vaši přátelé vyluštili a s čím jste mi pomohli, dokonale sedělo. Bylo by ode mě skutečně hloupé, kdybych vám dal kus hadru namočeného v oleji. Máte mé slovo, že to, co na tom je, vystříklo z vyvřeliny, která přitom stála kousek ode mě. V blízkosti nebyly žádné barely nebo nějaké jiné nádrže, ze kterých by to mohlo pocházet. Trvám na tom, že je to z baltimorské vyvřeliny.“
„Děkuji…“ řekla a nastavila svou božskou tvář další vlně vodní tříště z pětimetrového vodotrysku.
127.
Byla naivní. Nebyla hloupá, ale všechno, co její chytrost částečně eliminovalo, byla naivita a nic jiného.
Ležel jsem ve vaně napuštěné až po okraj a přemýšlel o své drahé sestřičce Loraline.
Kromě naivity byla taky hodně důvěřivá, ovšem to byl možná jenom vedlejší produkt její naivity. Vůbec jsem nechápal, jak se jí tady mohlo podařit vybudovat něco takového, jako je síť nočních erotických klubů a jak zajistit jejich prosperitu. Vůbec mi to k ní nesedělo. V byznysu se totiž žádná naivita neodpouští. Možná měla štěstí, že se necpala někam do centra a že to vlastně zkusila v totálně mrtvé lokalitě, kde by

nikdo nic takového nepředpokládal nebo nezkoušel. Byla za tím asi jenom jednoduchá úvaha, že chlapi jsou stejní jak v centru, tak na okrajích města. A to jak bohatí, tak chudí.
Vlastně to bylo jenom o cenách a o ničem jiném. Všichni zákazníci jsou jeden živočišný druh se stejnými životními potřebami. Jde jenom o to, cenově jim přizpůsobit nabídku. Jestli jí ta naivita ovšem prošla při podnikání v okrajových částech Washingtonu, rozhodně jí neprošla ve NEVERMORE BALTIMORE. Představoval jsem si to tak, že tam prostě narazila na totálního pablba, kterému odmítla ustoupit z cesty. Příliš věřila pravidlům. Možná byla jediná ve hře, která jim věřila, stejně jako na začátku já. A než stačila pochopit, že nikdo další se o nějaká pravidla nestará, tak měla kulku v hlavě. A asi ani nestřílel sám Garimaldi. Určitě to za něj udělal některý z jeho poskoků, které si ten den prostě najal a který s tím neměl vůbec žádný problém.
Nebyla oloupena. Ani s tím si Garimaldi nelámal hlavu. Vlastně se ani nesnažil o nějaké zamaskování. Takovými prkotinami se prostě nezabýval. Jenom odstranil překážku ze své cesty, aby mohl pokračovat. Plukovník Wilbur Montgomery. Ať už má kolem sebe celý ten obrovský obranný systém americké armády, ať si je třeba chráněný i tajnými službami, v Baltimore tomu tak není. Byl jsem přesvědčen, že jestli má opravdu vysoké postavení, tak ho možná skutečně chrání ochranka. Možná je to opravdu velmi vlivný muž. Nicméně do Baltimore jeho ochranku nepustí. Tam musí používat nanejvýš ty burše z AMOILU nebo jiné, najaté přímo na ulici.
Nikdy mu nic nedokážu a nikdy na něj nedosáhnu v ulicích města jako je Washington. Jenže v Baltimore mu nemusím nic dokazovat. Tam jsme si rovni, ať za námi stojí kdokoliv. Tam se naše šance vyrovnávají, jsou naprosto rovnocenné. Takže ho prostě odprásknu v Baltimore. Nic jiného mi nezbývalo. Věřil jsem si. V Baltimore je absolutní nic s pitomou maskou na ksichtě. Nula. Stejná nula jako já, i když má možná kolem sebe ještě několik dalších nul. Ale i když se dá třeba deset nul k sobě, a ať už se sečtou nebo vynásobí, pořád je výsledkem nula. Nula proti nule. Viděl jsem v tom svou velkou šanci.
Když jsem po hodině vylézal z vany, voda už byla skoro studená. Před zrcadlem jsem se pak ještě pořádně prohlédl. Tedy ne, že bych se neznal, chtěl jsem si jenom zkontrolovat, jestli mi někde nevyrůstají nějaké výběžky nebo něco podobného. Jestli se ze mě už taky nestává vyvřelina. Vlastně jsem ani nevěděl, kde to začíná a jaké to má příznaky.
Po pěti minutách jsem prohlídku ukončil s tím, že jestli v sobě mám nějaký vyvřelinový virus, tak se možná projeví za rok nebo za dva, protože v daném okamžiku jsem na sobě nic abnormálního neobjevil.
128.
Vjel jsem do Baltimore opět přes Pink Point. V kastlíku před sedadlem spolujezdce jsem měl uložen těžký Desert Eagle s plným zásobníkem a dva další zásobníky v igelitce pod svým sedadlem. Na sobě včerejší tričko (s vystřiženým čtverečkem) a rifle, ve kterých jsem klouzal po slizké nakloněné palubě CHRISTINE, takže jsem páchl jako tchoř, až jsem si byl sám sobě odporný.
Před závorou stál nějaký starý otřískaný červený ford a před ním se jakási holka rozčilovala na jednoho burše z ochranky, který ji tam asi nechtěl pustit. Pořád hystericky mávala nějakými papíry ve svých rukou, ale ten od AMOILU jenom vrtěl hlavou. Ječela na něj sprosté nadávky. Vypnul jsem motor a doufal, že to nebude trvat moc dlouho, když ke mně přistoupil jiný ozbrojenec z AMOILU. Projel čtečkou před staženým okýnkem a pak mi řekl, ať tu hysterku objedu, že mi zvedne závoru, protože to vypadá na celonoční show.
„Myslíte, že bude tak vytrvalá?“
Jenom pokrčil rameny a pak řekl:
„To spíš Mike bude vytrvalý. Předpokládám, že dokud mu nedá, tak ji dál nepustí.“
„Aha…“ řekl jsem chápavě, nastartoval, zařadil jedničku a objel otlučeného forda s podobně vyšumělou hysterkou. Byla hrozně ošklivá a vpředu jí chyběly dva zuby. Mike už to asi opravdu hodně potřeboval.
Na Dundalk Marine Terminal jsem se tentokrát dostal rychleji než včera, protože jsem si docela dobře zapamatoval cestu. Pouze tím černým tunelem vybudovaným ve zříceninách asi tří výškových budov jsem musel zase projet krokem. Sakra… Mohl jsem si aspoň přes den koupit žárovky do reflektorů, na což jsem si ale pochopitelně nevzpomněl.
Počet vyvřelin, které jsem míjel, byl možná větší než včera a možná menší. Naučil jsem se je nevnímat, stejně jako ony nevnímaly mě a ostatní lidi. Už pro mě byly něco jako listí na stromech pohybující se v mírném vánku, nebo jako ptáci volně poletující ovzduším. Člověk o nich ví a podvědomě je registruje, ale nemají sebemenší vliv na jeho činnost. Možná ale jen do chvíle, než je něco naštve, jako v Hitchockově filmu PTÁCI. Nemínil jsem je nijak dráždit.
Na kontejnerovém překladišti, kde jsem včera narazil na hlídku AMOILU, na mě tentokrát nic podobného nečekalo. Schválně jsem se k němu blížil pomalu, abych je včas zahlédl, ale vypadalo to, že Garimaldi včera opravdu dosáhl svého cíle, našel vzkaz a dnes tu asi nebude. Což mě na jednu stranu zklamalo, ale

na druhou stranu to bylo dobře, protože dneska jsem na něj ani neměl moc náladu. Zaparkoval jsem na tomtéž místě jako včera, tedy pod převisem zříceného celního terminálu. A zase jsem tam nacouval, abych byl čumákem připravený k okamžitému výjezdu, i když dneska jsem nepředpokládal, že bych tohle místo musel opouštět v nějaké přehnané rychlosti. Jenže člověk nikdy neví.
Před lodí QUEEN CHRISTINE stálo tmavé auto, čtyřmístný sedan neurčitelné značky. U lávky ale nikdo nehlídkoval, byla pořád stejně spuštěná jako včera, jenom ti ozbrojenci na ní nebyli. Vrtalo mi hlavou to auto. Stálo asi jenom pět metrů od ní, takže to skutečně vypadalo tak, že ten, kdo z něj vystoupil, šel na loď. Musel to být další HRÁČ, nikdo jiný mě nenapadal. A určitě to nebyl Garimaldi, ten by se bez ochranky nehnul ani na krok. Možná to bude někdo, koho už znám. Třeba Sting nebo pan náměstek starosty. Možná už se mu uzdravila ta noha. Stingovo auto to ale nebylo. To bych poznal. V každém případě, ať to byl kdokoliv, mohl si určitě dovolit najmout spoustu poradců, kterým ten úkol dal k řešení. Třeba se jeden z nich vypravil i do Prahy. Možná ten problém zaměstnával půlku washingtonské radnice nebo celé ministerstvo školství. Možná to zaměstnalo polovinu policejního sboru města Washington, pokud hrál NEVERMORE BALTIMORE i policejní ředitel.
S Desert Eagle vzadu za pasem a baterkou v pravé ruce jsem přešel můstek a ponořil se do útrob QUEEN CHRISTINE. Rozhodl jsem se, že budu pokračovat druhou palubou, tedy místem, odkud jsem včera utekl. Do kuchyně jsem se ale už vracet nechtěl. Kdyby to tam bylo, tak bych to musel vidět, i když jsem včera měl trochu jiné starosti, než zírat po vzkazech od Navigátora.
Podařilo se mi s obtížemi vylézt po nakloněných schůdkách na první palubu a po dalších i na druhou. Mezi rozházenými barely tam ležely postavy zachumlané ve starých hadrech. Čtyři vyvřeliny. Spokojeně oddechovaly, jako by odpočívaly. Nechtěl jsem procházet těsně kolem nich a tak jsem se přesunul ke středu paluby ke stěně další nástavby. Pokračoval jsem podél ní a prvními otevřenými dveřmi jsem vešel dovnitř. Byla to nevelká hala s recepčním pultem, ze které vedlo schodiště nahoru i dolů a asi troje lítací dveře, všechny rozmlácené. Posvítil jsem si baterkou na všechny stěny, ale žádný vzkaz tam nebyl. Pokračoval jsem lítačkami dál a skoro mi ujely nohy, jak jsem šlápl do nějakého kluzkého a lepkavého rosolu nebo snad do desetikilové žvýkačky. S odporem jsem se od toho snažil odpoutat, což byl ale problém, protože se mi to pořád drželo na botách. Něco jako roztavený sýr, něco děsně soudržného, nezničitelného a neodlepitelného. Přeběhl mi mráz po zádech, protože první, co mě napadlo, bylo, že jsem rozšlápl nějakou půl roku starou rozkládající se vyvřelinu. Ale byla to skutečně jen neuvěřitelně plastická a natahovací hmota, bez jakýchkoliv výčnělků nebo náznaků nějakých vnitřností nebo orgánů. Zhruba dalších deset minut jsem strávil seškrabáváním té plastelíny z nohou.
Konečně se mi podařilo projít lítačkami do další místnosti, což byla asi další restaurace nebo kavárna. Nebyla velká, zato ale plná vyvřelin. V tomto případě stojících. Zůstal jsem taky stát. Hned za dveřmi. Přejížděl jsem po nich světlem baterky. Všechny jako by zíraly na mě. Mohlo jich být asi třicet, možná čtyřicet, a byl to hnusný a odporný pohled, protože většina z nich byla skoro nahá, takže vynikla jejich vrásčitá zdeformovaná těla, která pokrývalo něco jako hrubá krokodýlí kůže plná velkých puchýřů připomínajících sopečné krátery.
Prohlížely si mě svýma kalnýma očima a připadaly mi nějak nervózní. Nevím proč, ale nebyly to takové ty odevzdané a klidné, netečné vyvřeliny. Tyhle mi připadaly daleko živější a vnímavější, i když stály naprosto nehybně. Možná to bylo v těch jejich očích, nebo zvláštním napětím sálajícím z jejich nepřirozených těl. Fakt nevím proč, ale působily daleko hrozivěji než všechny ostatní, se kterými jsem se zatím setkal. Vycouval jsem. Mlčky, pomalu a co nejtišeji jsem vycouval zpátky do těch lítaček a znovu skoro šlápl do té hromady nezničitelné žvýkací plastelíny. Vyhnul jsem se jí a zkusil druhé dveře.
Dneska mi to moc nešlo. Cítil jsem ve vzduchu takové zvláštní napětí, jako by něco nebylo v pořádku, ale nebyl jsem schopen určit co. Takové nějaké podivné tušení, že něco je jinak. Něco, co by jinak být nemělo, ale přesto je. Určitě to byly ty vyvřeliny. Možná je včera Garimaldi zbytečně vydrážděl. Kdoví, co všechno se tu odehrávalo potom, co jsem zmizel. Ale bylo evidentní, že jsou nějak čilejší a vnímavější, snad pozornější.
Místnost, do které jsem vkročil, byla asi kulečníkovým sálem, protože v prostoru stálo šest kulečníkových stolů, přišroubovaných k podlaze. Mezi nimi panoval úděsný nepořádek, od válejících se skleniček až po rozlámaná křesla. V jednom z rohů posedávalo a polehávalo asi šest vyvřelin, ale jejich počet byl i tentokrát neurčitý, protože zase mezi sebou byly tak nějak podivně propletené a zapečené. Nechápal jsem to. Když se k sobě vyvřelinová těla přiblíží na dotek, tak se prostě jejich části přitáhnou jako magnet a splynou. Doslova srostou. Ale možná se mi to v tom přítmí jen zdálo. Všechny měly otevřené oči a zíraly na mě. Zůstal jsem stát hned u dveří a jenom baterkou projel všechny stěny, jestli náhodou nenajdu nějaký nápis psaný Navigátorovou rukou. Nenašel jsem vůbec nic, kromě velkých slizkých fleků na jedné

ze stěn.
Zrovna jsem se otáčel, když jsem nad sebou zaslechl nějaký hluk a potom tři výstřely rychle za sebou. Pak zase hluk, nějaké dupání, které určitě nezpůsobil jenom jeden pár nohou a potom další výstřely. Instinktivně jsem vytáhl svou obří izraelskou pistoli a odjistil ji. Že by se Garimaldi přece jen vrátil? Že by to nakonec včera nenašel? Kde ale potom nechal ty své lidi z AMOILU?
Vešel jsem zpátky do chodbičky se schodištěm a začal po něm opatrně stoupat vzhůru do dalšího podlaží, ze kterého se ten hluk ozýval. Ocitl jsem se v úplně stejné chodbičce jako o patro níž, s dalším schodištěm a dalšími třemi lítačkami. Hluk ale pocházel odněkud zvenčí, z paluby. Vyhlédl jsem ven a u zábradlí spatřil čtyři rychle se pohybující postavy, což nemohlo být nic jiného než vyvřeliny, protože člověk by se na takhle nakloněné lodi tak rychle pohybovat nedokázal. Ale ty výstřely určitě nevyšly od vyvřelin.
Hned nato jsem zaslechl hlasy.
„Pozor… vole, máš ji za sebou…“ a potom nějaké divné mlasknutí a pak další výstřely. Otočil jsem se. Ve slabém odlesku světla jsem zahlédl několik stínů, které mi ale hned zmizely ze zorného pole. Protáhl jsem se mezi uvolněnými záchrannými čluny, které zablokovaly celý prostor mezi zábradlím a palubní nástavbou. Prostor zase rozvlnily stíny něčeho pohyblivého, ale neviděl jsem nic, co by je mohlo vrhat. Přelezl jsem hromadu lan a dostal se na plošinu zastřešující nějaké další schodiště, když jsem asi deset metrů před sebou uviděl postavu v baseballové čepici klečící na kolenou a sklánějící se nad něčím, v čem jsem poznal další postavu.
„Tak vstávej, vole,“ řekla sklánějící se postava té ležící. Vytáhl jsem žlutý mobil a mrkl na displej. HRÁČ. Ale nebyl to Garimaldi. Ten byl daleko větší a určitě by neměl starost o nikoho dalšího, kromě sama sebe.
„Dělej vole!“
Pak se nad nimi najednou objevil velký stín. Jako by snad vyrostl ze země, nebo se jen tak zhmotnil ze vzduchu, ale prostě tam najednou byl. Vyvřelina. Zůstala chvilku nehybně stát a ten sklánějící se debil na ni namířil pistoli a dvakrát rychle za sebou vystřelil. Vyvřelina se zapotácela a potom se vrhla vpřed. Tu siluetu proti jasnému nebi, navíc zezadu ozářenou reflektory přístavu, jsem viděl naprosto zřetelně. Velmi nepřirozený pohyb velmi nepřirozené živé věci. Jako by opravdu chtěla skočit, ale celá horní polovina těla vystřelila dříve, než stačila zareagovat ta spodní, takže se zvláštně natáhla. Jako by byla opravdu ze žvýkačky nebo z roztaveného sýra, jako by zapomněla, že musí skočit celá a ne jenom hlava s rukama a hrudníkem.
Chlap v baseballové čepici to měl ujasněné podstatně rychleji. Uskočil stranou prostě celý, s rukama i nohama, hlavou i trupem, a ta vyvřelina s mlasknutím dopadla na to, nad čím se ještě před chvílí ten baseballista skláněl. Dopadla ale daleko větší, než byla ještě před chvílí, když stála. Nohy se jí nakonec od země odlepily, ale skutečně s velkým zpožděním. Baseballová čepice začala do toho všeho zuřivě střílet, ale podařilo se jí to jenom čtyřikrát, protože pak už měla asi prázdný zásobník. Viděl jsem, jak ho odhazuje a jak tam rve další, ale asi se mu nějak zasekl, nebo co, protože tu pistoli zahodil a od pasu vytáhl další. Znovu začal zuřivě a bezhlavě střílet do té nesourodé hromady čehosi živého, až z toho cákaly gejzíry tmavé hmoty, jenže ne jako když stříká tekutina, ale jako když se odtrhávají kusy plastelíny, a to ještě ve zpomaleném filmu. Nad horizontem se objevily obrysy dalších dvou vyvřelin. Vrčely a nebylo pochyb, že jsou naštvané. Baseballová čepice už si jich všimla taky. Chtěl začít couvat a zakopl o něco na zemi. Ještě v pádu stačil dvakrát vystřelit. Z ramene jedné z vyvřelin odletělo něco, co připomínalo kus neforemné pneumatiky. Panebože… Byl jsem ochoten něco takového přijmout v laciném comicsu nebo nějakém béčkovém sci-fi filmu, ale ne v reálu. Namířil jsem svého Desert Eagle na hlavu druhé vyvřeliny a stiskl spoušť. Skoro mi to urvalo ruku. Té vyvřelině to ale urvalo hlavu.
Projektil ráže .50 explodoval přímo v její neforemné hlavě, která se skutečně roztrhla tak, jak to umí jenom comicsoví kreslíři. Její tělo však zůstalo překvapeně stát. Nezhroutilo se. Napadlo mě, že takhle nějak by se asi zachoval android, pokud by tedy neměl centrální řídící jednotku v hlavě, ale třeba v hrudníku. Jeho software by právě procházel všechny připojené periferie a marně by hledal tu, kterou ještě před chvílí představovaly jeho oči, s nimiž najednou ztratil spojení. Žádný jiný problém by ale neměl.
„Přestaň střílet a zmiz, ty krávo,“ zařval jsem na chlapa v baseballové čepici, který už se taky začal zvedat a očima hledal, odkud přišel ten výstřel, který alespoň na chvíli zastavil jednu z vyvřelin. Ale zase tolik mu na tom asi nezáleželo, protože se vzápětí otočil a začal po čtyřech prchat mezi konstrukce zřícené na palubu. Já nad tím ale taky dlouho nepřemýšlel. Zahlédl jsem další stíny a další pohyby, další vyvřeliny s dalším výhružným vrčením. Otočil jsem se, znovu podlezl pod přeházenými záchrannými čluny a odtamtud jsem vyrazil na druhou stranu paluby. Uvažoval jsem při tom, jestli mezi sebou skutečně komunikují a jakým způsobem. Protože pokud ano, vědí teď všechny vyvřeliny na téhle vyvřelinové lodi, že tady mají minimálně dva nepřátelské subjekty, které by bylo nejlepší okamžitě zabít. Přesouval jsem se

jak nejrychleji to šlo podél zábradlí na druhou stranu lodi, blíž k té potopené části a dál od přídě vyčnívající vysoko nad hladinu. Možná tady vzadu o tom ještě neví.
Ale bylo to jen zbožné přání. Na pravé straně najednou ze střechy dalšího palubního podlaží seskočily na zem asi tři a první z nich okamžitě vyrazila mým směrem. Dělal jsem co jsem mohl, ale bylo evidentní, že jsou daleko rychlejší a daleko pohyblivější, než si já až doteď myslel. Aspoň tady na CHRISTINE.
Nebylo zbytí. Otočil jsem se a téměř bez míření vystřelil na temný stín asi patnáct metrů za mnou. Vykouslo jí to velkou část břicha, ale to další už jsem neviděl, protože jsem prchal po rámové konstrukci na další palubu, jelikož tahle končila po dalších deseti metrech v černočerné ropě zálivu Curtis Bay. Ocitl jsem se na velké plošině, na které byla rozházená asi stovka polámaných lehátek, přes které se dostávat by byla naprostá sebevražda. Na druhé straně jsem zahlédl další postavu, docela dobře osvětlenou reflektorem.
Byl to člověk a nebyl to ten baseballista. Takže nás tu asi dneska bylo víc. Blížily se k němu čtyři vyvřeliny a on něco vytáhl od opasku, potom tím škubl a hodil to proti té skupince. Noc se rozzářila oslnivým zábleskem hned vzápětí doprovázeným dunivou ránou. Musel to být granát. A ten vrhač musel být někdo, kdo předpokládal, že by skutečně mohl být napaden vyvřelinami, protože mě by tedy nenapadlo si s sebou něco podobného vzít. Ale hlavně by mě nenapadlo to použít, protože bylo jasné, že tím jenom přilil olej do ohně.
Jedna z vyvřelin vpravo od něj, kterou nezasáhla tlaková vlna ani plameny, se vrhla mezi rozlámaná lehátka, okamžitě následovaná druhou. Pak se ten bombový útočník najednou někam propadl. Prostě zmizel. Možná tam byly nějaké schody nebo něco podobného, anebo se dostal o podlaží níž poklopem. V každém případě zmizel a samy vyvřeliny z toho byly bezradné, protože se zmateně rozhlížely kolem sebe.
Já ležel nehybně na zemi mezi hromadou látky, šprušlí, opěradel a sedáků z lehátek a pot ze mě tekl proudem. A nebo to možná byla ropa. Doufal jsem jenom, že je teď nenapadne se procházet mezi tou lehátkovou spouští. Že snad budou pátrat po tom, kam jim zmizel granátový útočník.
Žádná z nich nepromluvila ani slovo, přestože jsem měl pocit, jako by mezi nimi probíhala živá komunikace. Potom se začaly otáčet a opravdu slézat někam dolů, mimo mé zorné pole. Oddechl jsem si a začal se pomalu přesouvat po nakloněné palubě, nohama se zapíraje o zdemolovaná lehátka. Akorát mi nedošlo, že nejsou přišroubovaná, takže se najednou ozvalo zapraskání, pak rachot a já sjížděl po té nakloněné naolejované rovině směrem k bezednému moři ropy.
Ještě jsem viděl, jak se dvě z vyvřelin okamžitě ohlédly. Spatřily mě. Zvedl jsem instinktivně ruku s pistolí nad hlavu, abych ji neutopil, a snažil se otočit při tom šíleném sjezdu nohama napřed, když se z ničeho nic přímo přede mnou uprostřed paluby objevilo trubkové zábradlí. Zajel jsem pod něj skoro celý a levou rukou se ho ještě stačil zachytit. Rameno šíleně zabolelo, jako kdyby mi k němu někdo přiložil nastartovanou motorovou pilu. Nohy mi sklouzly do prázdna.
Podíval jsem se pod sebe. Byl to dva metry hluboký bazén, vybudovaný přímo uprostřed paluby, nyní prázdný. Visel jsem tam na zábradlí s nohama ve vzduchoprázdnu a díval se pod sebe. Dno bylo nádherně mozaikově vykachličkované. A na těch azurově modrých kachlíkách bylo žlutým sprejem nastříkáno:
E7. NEMUSÍŠ DALEKO. NAVIGÁTOR.
Zíral jsem s vytřeštěnýma očima na ten nápis. Tak tady to je. Ten pitomý debil to nastříkal na dno pitomého bazénu. Za sebou jsem zaslechl praskání dřeva. Něco běželo po rozlámaných lehátkách a já docela dobře věděl co. S obtížemi se mi podařilo vysoukat se pod zábradlím zpátky nahoru. Otočil jsem se.
Tři vyvřeliny se proplétaly mezi zdemolovaným nábytkem, což jim dělalo stejné potíže jako mně, takže moc rychlé nebyly. Sevřel jsem to svoje dělo obouruč, namířil na první z nich, stiskl jsem spoušť a hned vzápětí posunul hlaveň kousek doleva a stiskl podruhé. Na toho třetího jsem si musel chvilku počkat, protože mi ho zakrývaly ty dvě, nyní bezhlavé, které se skutečně odmítaly sesunout k zemi. Ale ta třetí se neobjevila, takže jsem možná jednou ranou skolil dvě. A nebo utekla.
Rozhlédl jsem se, abych zhodnotil situaci. Byl jsem asi pět metrů od nejnižšího místa celé lodě, které bylo ještě nad hladinou. Dál už začínala ropa. Zpátky na příď se mi nechtělo. Vyvřeliny byly naštvané a nebyl to jen ten v baseballové čepici, kdo je naštval, ale taky ten s těmi granáty a možná to byl včera i Garimaldi. A v tuhle chvíli jsem to byl určitě i já. Dostávat se za této situace přes celou několik stovek metrů dlouhou loď na druhou stranu byl prostě čirý nesmysl.
Uvažoval jsem o tom, jestli se dá plavat v ropě. Ještě nikdy jsem to nezkoušel a možná to navrhnu zařadit do osnov na příští rok. Protože kdybych to věděl, otevíraly se před mnou některé další možnosti. Nejbližší další loď na hladině byla pouhých dvacet metrů daleko. Taky byla zpola potopená, ale možná její

vyvřelinoví obyvatelé zatím ještě nevěděli, co se odehrávalo tady, takže by mohli být neteční tak, jak mají správné vyvřeliny být. A nebo už to možná dávno vědí a čekají tam, aby si na mě smlsly. Možná už se teď ani nedostanu z města, protože to vědí všechny baltimorské vyvřeliny. Možná, že v tuhle chvíli už je celé Baltimore ve válečném stavu. Ale tomu jsem nevěřil. V každém případě jsem přeplavbu na druhou loď v ropě zavrhl, protože ta byla ještě dál od mola než CHRISTINE a pak bych řešil problém, jak se z ní dostat na pevninu. Ideální by pochopitelně byl vrtulník, který bych si možná v normální bojové akci mohl přivolat – ovšem ne dneska a ne ve Spojených státech. Garimaldi by si ho možná přivolat dokázal. Jenže ten tu byl doma. V Paříži bych to dokázal taky.
Přidržoval jsem se zábradlí bazénu a opatrně se přesouval na druhou stranu paluby, která sice byla výš, ale zároveň blíž k molu. Postupoval jsem pomalu, protože jsem upřednostňoval ticho před rychlostí. Trvalo mi asi pět minut, než jsem se dostal k zábradlí paluby. Rozhlédl jsem se a pak se přes něj vyklonil. Pode mnou bylo asi pět metrů k hladině, ale o kousek výš se táhla k molu dvě tlustá lana, přivázaná k železným pacholatům na pevnině. Mohlo to být asi dvacet metrů. Přeručkování lana nad propastí jsme trénovali v Alpách. Tam to bylo možná šedesát metrů. Akorát že tam to lano nebylo nacucané ropou. Na molu jsem zahlédl asi osm vyvřelin. Chvilku jen tak postávaly, jako by čekaly na autobus, a pak se rozešly. Dvě jedním směrem a zbylých šest opačným. Počkal jsem, až se mi úplně ztratí z dohledu, a pak jsem se opatrně přesunul k zábradlí nad jedno z lan. Ústilo z trupu lodě asi dva metry pode mnou a vypadalo to, že na něj budu muset skočit.
Panebože. Až budu tohle vyprávět Thierymu, neuvěří mi. Váhal jsem, jestli to skutečně dokážu, nebo se utopím v ropě. Odvahu mi dodala až představa, že to budu vyprávět taky Raye Versalleové. Budeme sedět na terase naší oblíbené kavárny u Sorbonny, ona bude mít zase moc příjemně rozcuchané ty své krátké světlé vlasy, úsměv Cameron Diazové a údiv v očích. A já jí řeknu: „No, tak jsem se dlouho nerozmýšlel, zastrčil jsem si Desert Eagle dozadu za opasek a prostě skočil.“
Možná jsem to nakonec fakt udělal jenom proto, abych jí o tom mohl vyprávět.

XI.
Baltimorské doky
129.
Ráno bylo kalné skoro jako oči vyvřelin. Spal jsem asi dvě hodiny. Ještě jsem chvilku ležel na zádech na posteli a sledoval velmi drobný déšť přes prosklenou stěnu terasy. Bylo mi jasné, že už neusnu, i kdybych se snažil sebevíc. Ale já se ani moc nesnažil.
Po deseti minutách jsem se zvedl u postele, otevřel dveře na terasu dokořán a šel si udělat do kuchyně kakao. Mlíko jsem samozřejmě připálil, takže jsem kastrol hodil rovnou do koše, protože bylo jasné, že si s ním myčka rozhodně neporadí. Pak jsem si přesunul křeslo na práh terasy, aby na mě nepršelo, usadil se na něj tak, jak jsem byl, tedy v županu, opřel si nohy o další proutěné křeslo a sledoval ten jemný očistný déšť dopadající na naježený Washington. Deštivý Washington jsem ještě neviděl, takže jsem sledoval ten úplně zbrusu nový výjev a upíjel při tom kakao. A vůbec jsem nevěděl, jak se mám při tom cítit, jestli dobře nebo blbě. Ta pohoda ranní terasy nad ponurým deštivým městem inklinovala spíše k tomu prvnímu, dramatický běh událostí včerejší noci zase k tomu druhému.
Možná to bude přesně ten termín smíšené pocity, jaký se používá v literatuře.
Vypil jsem připálené kakao, odevzdal hrnek útrobám myčky a přešel zpátky do obýváku. Otevřel jsem si notebook. V přijaté poště byl jeden z e-mailů od Hedgesové. Když jsem přelétl očima zbylých patnáct odesílatelů, zjistil jsem, že všichni ostatní jsou proti Hedgesové totálně nezajímaví. Najel jsem kurzorem na Hedgesovou a stiskl OTEVŘÍT:
ZDRAVÍM BALTIMORSKÉHO TERMINÁTORA. DOPOLEDNE JEDU K PROFESORU MARWELLOVI DO CORTON’S UNIVERSITY LABORATORY, ABYCH MU PŘEDALA VZOREK OD VÁS. DĚLÁ TAM NA ODDĚLENÍ GENETICKÉHO INŽENÝRSTVÍ A SLÍBIL MI POMOC. V PŘÍLOZE VÁM TAKY ZASÍLÁM KRÁTKÝ REFERÁT O PLUKOVNÍKU MONTGOMERYM, KTERÝ SE PODAŘILO DÁT DOHROMADY MÉMU KOLEGOVI STEVENSOVI. DOUFÁM, ŽE VAŠE VČEREJŠÍ MISE DOPADLA DOBŘE. OZVU SE ODPOLEDNE. PAT.
Vlastně jsem ani nevěděl, jestli dopadla dobře nebo ne. Ale spíše dopadla, protože Navigátorův vzkaz jsem koneckonců našel. Takže vlastně po zralé a střízlivé úvaze snad ani lépe dopadnout nemohla.
Teprve teď jsem si to ujasnil a hned se mi zvedla nálada. Potom jsem odklepl tu přílohu:
Plukovník Wilbur Terence Montgomery, narozen v Atlantě, věk 48 let, absolvent West Pointu, příslušník amerického námořnictva, oficiálně zařazen do ponorkového loďstva, kde ovšem snad ani nepůsobil, protože nikdo ze zdrojů přímo od ponorek si na něj nevzpomíná. Jeho skutečné zařazení do struktury

amerického námořnictva je téměř nezjistitelné. Nositel dvou válečných křížů za statečnost. Účastník operace v Afghánistánu při pokusu o dopadení Usámy Bin Ládina. Účastník počátečních operací v Iráku, kterých se účastnil jako poradce pozemního průzkumu. Tato funkce ovšem u armády vůbec neexistuje. Před dvěma lety proběhl soudní proces, ve kterém byl plukovník Montgomery obviněn z nezákonného převážení afghánských válečných zajatců mimo území Spojených států. Obvinění bylo staženo, protože Montgomery neměl pravomoc něco takového nařídit a žádná z jeho tehdejších funkcí nemohla být prostředkem k takovému rozhodnutí. Zjednodušeně – Montgomery neměl pod sebou nikoho, kdo by jeho rozkaz mohl realizovat. Alespoň ne oficiálně. Pokus o přesunutí sporu před občanský soud se nezdařil a byl ústavním soudem zamítnut.
Existují také neověřené informace o dalším vojenském soudním procesu, kdy se plukovník Wilbur Montgomery opět ocitl mezi obžalovanými. V tomto případě šlo o zastřelení dvou neozbrojených irácký vojáků na straně Saddáma Husajna. Tito vojáci měli již tři hodiny statut válečných zajatců, když je Montgomery údajně zastřelil. Pro nedostatek důkazů byl obvinění zproštěn.
Dle některých našich zdrojů se ovšem Wilbur Montgomery vyskytuje i u několika speciálních operací prováděných na cizím území Ústřední zpravodajskou službou Spojených států. Jde především o Libanon a také Írán. V těchto zápisech a protokolech, které pochopitelně podléhají přísně utajovanému režimu, takže nejsou k nahlédnutí, se údajně vyskytuje jméno Indiana Jones, což je prý neoficiální přezdívka plukovníka Wilbura Montgomeryho. To by nasvědčovalo skutečnosti, že Montgomery na některých akcích externě spolupracuje s CIA, kde je veden pod krycím jménem Indiana Jones. Pokud si dovolím malou spekulaci, tak to vypadá, že si CIA pro některé velmi nebezpečné speciální akce vypůjčuje plukovníka Montgomeryho od armády. Většinou když potřebuje nějakého zabijáka, který nemá problém i s plněním velmi nestandardních úkolů, přesahujících právní rámec země, v nichž jsou realizovány, stejně jako vlastních Spojených států. Pravděpodobně jde o nelegální operace neobhajitelné z hlediska mezinárodního práva a uzavřených smluv.
Hugh Stevens.
Podle toho, co jsem právě dočetl, to vypadalo, že Montgomeryho alias Garimaldiho, alias Zorro mstitele alias Indiana Jonese už prostě dlouho nikam neposlali. Nudil se, a proto se rozhodl hrát NEVERMORE BALTIMORE. Hrát ovšem svým typickým způsobem, na který byl zvyklý z Afghánistánu. Způsobem zabijáka postaveného mimo jakýkoli právní rámec, jak hezky poznamenal Hugh Stevens.
Podle e-mailu bude Hedgesová k dispozici až odpoledne, protože teď je někde na univerzitě. To se mi moc nehodilo. Doufal jsem, že ji budu moci zapojit do luštění dalšího Navigátorova vzkazu ohledně E7. Mně to totiž vůbec nic neříkalo, ostatně jako zatím každý Navigátorův vzkaz. Nebyl jsem si jistý, jestli náhodou E7 není jeden z kytarových akordů. Ale i kdyby byl, stejně by mě to nikam neposunulo.
Poslal jsem jí aspoň SMS, kdyby ji náhodou napadlo něco ohledně E7 s tím, že tam bylo připsáno ještě NEMUSÍŠ DALEKO, ať se mi ihned ozve. Potom mě napadlo, že E7 bude pravděpodobně také označení jednoho z políček na šachovnici. Možná si stačilo nechat udělat šachovnicový rastr, označit jednotlivá políčka písmeny a k nim příslušnými čísly a potom to někam přiložit. Nejlépe na nějakou mapu. Ale na kterou, kam a v jakém měřítku? Byl jsem znovu v koncích, ale přitom jsem tušil, že až na to přijdu – nebo spíše až na to přijde někdo jiný – bude to vypadat absolutně jednoduše a primitivně. E7. Mohlo to znamenat milion věcí. Mohla to být možná i nějaká sloučenina, nebo obchodní značka lyží, podobně jako K2. Taky to mohlo být označení silnice. Nebo nějaká čtvrť, blok domů v Baltimore. Sakra. To mi možná připadalo nejpravděpodobnější. V tom případě by to ale mohl znát Renoir. No jasně. Kdo jiný než Renoir přímo v Baltimore. Vzal jsem ze stolu žlutý mobil a navolil jeho číslo.
„Dobrý den, pane Jerry. Jak se vám daří?“
„Daří se mi docela dobře. Potřebuji ale vaše místopisné znalosti.“
„Tak to zkuste. Jestli jde o něco v Baltimore, mohl bych o tom vědět, i když vám nezaručuji výsledek.“
„Jedná se o označení E7. Říká vám to něco?“
„E7?“
„Jo… E7.“
„Neříká mi to vůbec nic. Zkuste to nějak specifikovat. V jaké souvislosti E7? Nebo co by to mělo být?“
„No, to právě nevím, co by to mělo být. Myslel jsem, že mi to řeknete spíše vy. Ale určitě by to mělo vést k nějakému jednoznačnému místu v Baltimore.“
„E7?“ zopakoval znovu váhavě starý hlas na druhé straně.
„Ještě bych to mohl specifikovat takhle: Bylo to napsáno na jedné lodi v baltimorském přístavu, a stálo tam ještě NEMUSÍŠ DALEKO.“
„V baltimorských docích?“

„Ano.“
„Pak je to přístavní skladový terminál.“
„Tomu se říkalo E7?“
„Ne. Ale je to obrovský areál se skladovými halami, které tak byly značeny. A1, A2, B1… a tak dále. A určitě tam bylo i E7. Takže jestli jste na to narazil v docích a stálo tam, že to nebude daleko, tak jde stoprocentně o jednu ze skladových hal překladiště. Určitě nebude problém si to najít na internetu. Předpokládal bych, že tam někde zůstala mapka s označením hal. Navíc to měly napsáno ještě i na střechách, kvůli vrtulníkům a jeřábům.“
„Tak vám moc děkuji, skutečně jste mi pomohl. Stavím se za vámi, až někdy budu zase v Baltimore.“
„Stavte, rád vás uvidím. Ale musím vám říci ještě něco.“
„Poslouchám vás.“
„To překladiště je úplně zničené. Totální zkáza. Nezůstal tam kámen na kameni. Celé území tam při tom zemětřesení popraskalo a stalo se jakýmsi dalším řečištěm ropné řeky. To, co není zřícené, je prostě zaplavené. Nedostanete se tam.“
„To myslíte vážně?“
„Je to absolutně nepřístupné. A navíc dost nebezpečné, protože v těch skladech byly i nebezpečné látky, o nichž dneska nikdo nic neví. Nikdo se pak už nezajímal, co se s nimi stalo, jestli se rozpustily v ropě, nebo s ní dokonce nějak reagovaly, unikly do ovzduší, nebo tam jsou pořád v nějakých nádržích. Je to území nikoho, tedy kromě vyvřelin, kterými se to tam jenom hemží. V žádném případě vám nedoporučuji navštěvovat skladový terminál baltimorských doků, pane Jerry. Normální obyvatel Baltimore by se tam nikdy neodvážil. Pokud nemusíte, nejezděte tam. Ostatně, ono to ani nejde. Leda byste měl motorový člun, tak možná. Ale jinak je to beznadějné. Místní se té čtvrti zdaleka vyhýbají a vyvřeliny tam mají prezidentský palác.“
„Cože? Vyvřeliny mají prezidentský palác?“
„Dělám si legraci, pochopitelně. Ale kdyby ho měly, tak by stál právě tam a nikde jinde. Je to jejich svrchované území. Nevím, jak tam přežívají, protože do té části není puštěný plyn, voda ani elektřina. Je to absolutně mrtvá zóna, ve které nepřežije nikdo – kromě vyvřelin. Je to jejich království.“
„Tak vám ještě jednou děkuji za cenné rady, pane Renoire.“
„Rádo se stalo. Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci aspoň takto.“
Položil jsem mobil na stůl. Takže skladová hala přístavního terminálu. Nepřístupné území plné vyvřelin. Ale kdoví, jak je to ve skutečnosti. Pokud tam byl schopen Navigátor zanechat nějaký další vzkaz nebo vyluštění dalšího úkolu, musel se tam nějak dostat. A musel se tam dostat nějak normálně, protože nemohl předpokládat, že některý ze soutěžících je schopen si sehnat vrtulník. Možná ještě motorový člun. Ale nevěřil jsem ani tomu. Jestli je Navigátorův cíl opravdu někde ve skladu E7 v těch docích, musí být přístupný normálně po souši, aby se k němu hráči dostali. I když, na druhou stranu, určitě v Baltimore není žádným problémem si člun pronajmout. A možná i s kormidelníkem, protože na několika místech je doprava po hladině opravdu rychlejší, než po těch šíleně kluzkých vozovkách.
Vstal jsem a šel si dát do kuchyně panáka, jelikož jsem předpokládal, že kakao už se ve mně dostatečně usadilo, aby žaludek snesl Thieryho zahřívací okruh. Potom jsem se vrátil do obýváku a znovu si sedl k notebooku. Naťukal jsem do vyhledávače PŘÍSTAV BALTIMORE a čekal asi minutu, než na mě vychrlil nejmíň tisíc odkazů. Trvalo mi asi hodinu, než jsem našel, co jsem hledal. Schéma baltimorských doků se skladovým terminálem, včetně označení jednotlivých objektů a dokonce i jejich majitelů. Zajásal jsem. Budova E7 se tam skutečně nacházela, a dokonce nebyla ani uprostřed, ale spíše k hornímu okraji, dál od moře, kousek od Merryt Boulevard. Takhle na mapě to vypadalo naprosto jednoduše a bezproblémově, ovšem jestli Renoir říkal, že je tam dnes všechno jinak, tak mi ta mapa byla skoro k ničemu. Zíral jsem na ni asi pět minut a snažil si zapamatovat rozmístění jednotlivých objektů, vrýt si do paměti všechny přístupové komunikace a dokonce i protější stranu zálivu, kdybych tam skutečně musel na člunu.
Zavřel jsem notebook a šel se protáhnout na terasu. Pršet už přestalo. Garimaldi byl možná v těch docích už dnes v noci. Kdyby to nebylo v Americe, ale ve Francii, a kdyby to nebyla hra, ale opravdu nějaká skutečná protiteroristická akce, bylo by možné nechat sledovat Garimaldiho mobil pomocí jeho operátora, který by k tomu dostal příkaz. To by bylo úplně nejjednodušší. Jenže tady byla tato možnost vyloučena. Takže co dál?
Dnes večer znovu do Baltimore a pokusit se aspoň prozkoumat terén. Objet ten skladový terminál celý, vyhodnotit přístupové cesty, zavrhnout ty, kterými to možné určitě není a vypracovat plán na další noc. Protože bylo evidentní, že během první návštěvy to zvládnout nepůjde, alespoň tedy pokud má Renoir pravdu a bude to tam celé poničené. Druhým problémem se jevily vyvřeliny. Jestli je to jejich království,

bude jich tam daleko více než ve vlastním přístavu, což by možná ani nemusel být tak velký problém – ale jen do chvíle, než je nějaký pablb zase vydráždí a ony se zaktivizují. Neměl jsem strach z jednotlivců nebo skupinek, ale nedovedl jsem si představit rozzuřený vyvřelinový dav. To by bylo absolutně bez šance. Existovala ovšem naděje, že moc těch pablbů by tam být nemuselo, protože já ten nápis na dně bazénu objevil čirou náhodou. Třeba ho ti další ještě dneska budou na CHRISTINE hledat. Možná ti, kdo tam už byli, se ani neodváží, protože budou mít strach z vyvřelin. A ti, kteří tam ještě nebyli, těm to potrvá ještě déle. Takže kdyby všechno šlo podle mých předpokladů, Garimaldi byl v těch docích včera a sám, a já bych tam mohl být dneska a sám. Tedy pokud Garimaldi uspěl a nebude se tam muset dnes vracet. V tom případě bychom tam byli dva. Což by ani tolik nevadilo, kdyby tím druhým nebyl právě Garimaldi. Samozřejmě, že jsem se s ním ještě pořád chtěl setkat a rozdat si to, ale rozhodně ne v království vyvřelin. Někde na neutrální půdě, kde nás nebude vyrušovat nic dalšího, co by nás ohrožovalo. Jenom my dva.

130.

Ta spásná myšlenka mě napadla až po druhém zahřívacím kole Four Roses. Satelitní snímky. Panebože… Jak to, že jsem na to nepřišel dřív? Dnešní stav Baltimore není nikde zmapován, ale aktuální satelitní snímky by mohly být lepší, než ta nejlepší aktualizovaná mapa. Navíc Renoir říkal, že označení těch baráků bylo i na jejich střechách. Do prdele, jak to, že jsem na to nepřišel? Mrkl jsem na hodinky. Deset. To budou v Paříži čtyři odpoledne. To bych možná ještě mohl zvládnout.

Vytočil jsem ústřednu RFA. Byla tam úplně jiná holka než posledně. Ta mě ještě neznala a myslela si, že se jedná o provokaci.

„Ne, slečno… potřebuji okamžitě spojit Kena Whitcomba z elektronické sekce."

„Voláte na neveřejnou linku, pane."

„Sakra, já vím, že volám na neveřejnou linku… A ručím vám za to, že jestli se tu budete se mnou ještě chvíli vykecávat a on mezitím odejde z pracoviště, tak se postarám o to, abyste seděla u úplně jiného telefonu."

„Není to tak jednoduché, pane… Budeme muset…"

„Tak to ověřte, sakra. Vaše kolegyně to měla během dvaceti vteřin a já doufám, že budete rychlejší. Teď zavěsím a za dvacet vteřin zavolám znovu v kódovaném režimu. A chci mít na drátě toho Whitcomba… Je vám to jasné?"

„To mi jasné je, pane. Ale vy nikam nevolejte. Jestli jste opravdu ten, kdo tvrdíte, že jste, přepněte si telefon a vyčkejte, až se vám ozveme."

„Panebože… já to potřebuju co nejdříve."

„Tak jsem to také pochopila. Takže vás znovu prosím, zavěste. Já provedu ověřovací identifikaci a pokud bude vše v pořádku, ozvu se vám a přepojím vás přímo na to elektronické."

„Děkuji," řekl jsem a raději zavěsil, protože takhle bych se s ní mohl dohadovat kdoví jak dlouho. Ken Whitcombe byl mladý pětadvacetiletý kluk, kdysi hacker, kterého se podařilo armádě přetáhnout na svou stranu. Setkal jsem se s ním během jednoho cvičení ve Španělsku, kdy měl za úkol monitorovat náš pohyb na základě satelitních snímků a pak nás nechat zneškodnit. V tehdejším scénáři stál na druhé straně, ale vždycky jenom deset nebo dvanáct hodin přes den. V noci jsme obráželi španělské vesnické bary a bavili se o všem možném, jenom ne o válce, která pro nás vždycky začínala až v sedm ráno dalšího dne. To jsme pak na sebe zkoušeli různé finty, jak toho druhého přelstít. Pocházel z předměstí Lyonu a první telefonní ústřednu nahackoval už v jedenácti letech.

Ústředna RFA se mi ozvala přesně po šesti minutách. To té kopretince teda trvalo docela dlouho.

„Whitcombe na příjmu. Co se děje, pane? Předpokládám, že jste byl asi shozen nad nepřátelským územím, když voláte takhle blbě před koncem pracovní doby."

„Předpokládáte správně, poručíku. Potřebuji nějaké satelitní snímky."

„Jsem specialista na vyhodnocování satelitních snímků."

„Proto volám právě tobě… Potřebuju sadu snímků, co nejpodrobnějších a nejostřejších."

„Lokalita?"

„Baltimore."

„Myslíte Baltimore ve Spojených státech?"

„Přesně tak."

„Ty jsou ovšem nedostupné, pane. V tom případě nemáme šanci vás odtamtud dostat."

„Jak nedostupné?"

„Prostě nedostupné."

„Jak to víš?"

„Jsem specialista. Vím to. Musel bych je ukrást.“
„Tak je sakra ukradni.“
„Jsem specialista na satelitní snímky, ale ne na jejich krádeže.“
Whitcombe byl pořád stejný. Musel jsem přistoupit na jeho hru.
„Nemá škola nějaké oddělení specializované na krádeže? Nemyslím teď přímo tebe, pochopitelně.“
„Elektronická diverze, pane.“
„Prosím?“
„Oddělení elektronické diverze by to dokázalo.“
„Znáš tam někoho?“
„Skoro všechny, ale pochybuju o tom, že jim to dá vyučující jako domácí úkol.“
„Kdo vede to oddělení?“
„Major Karheir.“
„Kdo je to?“
„Arogantní blbec, pane.“
„Potřebuju, abys to pro mě udělal.“
„Co pane?“
„Ukecal tam někoho, aby je ukradl a poslal mi je. Myslíš, že to dokážeš?“
„Myslím, že jo.“
„Dobrá… Čekám to během hodiny na můj e-mail, který tam určitě někde máš.“
„Nevím, jestli to půjde tak rychle, pane.“
„V tom případě jsem válečný zajatec armády, která žádné válečné zajatce neuznává.“
„Udělám všechno, abyste se co nejdříve opět dostal do spárů francouzské armády, pane.“
„To by mě skutečně potěšilo. Budu vaším dlužníkem, poručíku.“
„Jistě. To chápu.“
Ukončil jsem hovor. Věřil jsem mu. Ken Whitcombe byl opravdu dobrý.
131.
V jedenáct hodin jsem zkoušel volat Patricii Hedgesové, ale nebrala to. Ani to netípla. Telefon prostě vyzváněl, ale nikdo ho nebral. Buď ho nechala v autě, nebo doma, což jsem ale u ní nepředpokládal. Venku už nepršelo.
132.
Restauraci tentokrát vybírala Laura, takže jsem čekal leccos, ovšem PONORKA předčila veškerá má očekávání. Jednalo se o bývalou dvoupodlažní samoobsluhu na sídlišti Anthramon, která pravděpodobně zkrachovala a poté z ní bylo vybudováno barové zařízení PONORKA. Všechna okna a výkladní skříně byly zazděny, ale neomítnuty. Na rovné střeše odpočíval rozplácnutý nějaký obrovský neforemný předmět, o kterém Laura tvrdila, že to byla nádherná nafukovací ponorka, vznášejí se nad objektem. Teď tedy byla zpola vyfouknutá a připomínala spíše havarovanou vzducholoď.
Čtvrť Anthramon byla vyloženě černošská a nudné těžkopádné paneláky zkrášlovala jenom pestrobarevná graffiti, která však byla úplně všude, včetně karoserií autobusů městské hromadné dopravy. Odstavil jsem auto na parkovišti, které připomínalo spíše vrakoviště, a můj indiánský vůz tam byl nejkrásnější ze všech. Laura své rovné hnědé vlasy tentokrát pojala jako zmrazenou sopečnou erupci a já měl dojem, že na té hlavě má více sponek než vlasů. Ale děsně jí to slušelo. Střední část sopky pak byla vyzdobena čtyřbarevně pruhovaným tričkem a barvy se střídaly nepravidelně a náhodně, bez jakéhokoliv řádu. Úpatí pak ozvláštňovaly pruhované punčocháče, tentokrát pouze ve dvou barvách, a to červené a fialové. Obě z nich nesmírně jedovaté. Nástup na svah představovaly bílé řemínkové sandály s velkými barevnými plastovými přezkami. Nahoře, těsně pod vrcholem oné explodující sopky, se vznášely hnědé těkavé a veselé oči, zvýrazněné temně fialovým obočím.
Obešli jsme dva výrostky se skateboardem, kteří na Lauře mohli nechat oči, a zamířili přímo ke vstupním dveřím PONORKY. Ty byly místo kliky opatřeny železným kruhovým uzávěrem, ukradeným asi z nějakého velkého bankovního trezoru. Nejspíš to mělo představovat klasický ponorkový uzávěr, ovšem ve svislé poloze.
Vzduch v sálu byl asi tři roky starý, hustý a kladl podobný odpor, jako bych kráčel dva metry pod vodou. Veškeré původní vnitřní příčky byly vybourány, což bylo poznat podle rozmanité podlahy – místy to byla dlažba, místy linoleum a místy dřevěná sešlapaná prkna. Spáry po původních příčkách pak byly nahrubo zalištovány. Byla zbořena také zeď oddělující kotelnu, která se teď používala jako hlavní bar, vpreparovaný mezi kotle, expanzní nádrže, čerpadla a asi milion trubek opatřených nejrůznějšími uzávěry a šoupaty, takže to opravdu připomínalo útroby ponorky. V sále stálo třicet až čtyřicet stolků, každý úplně

jiný, jako kdyby je sehnali po nějakých burzách. Ani dvě židle nebyly stejné a někde se dokonce objevovaly i sedačky z autobusu nebo celý box sestavený z autosedaček, včetně volantu přišroubovaného doprostřed stolu. Čtyři stoly pak byly umístěny na plošině asi metr nad zemí, která byla zavěšena na tlustých lanech až ze stropní konstrukce haly, takže se pořád mírně pohupovala. Možná pro ty, kdo chtěli mít skutečný a věrný pocit z ponorky na rozbouřeném moři. Ze dvou stran na ni vedly úzké ocelové schůdky, končící dvacet centimetrů nad podlahou, aby tu houpačku neblokovaly. Zábradlí téhle kinetické terasy bylo pochopitelně z lan.
Celý prostor rozechvívala hlasitá rapová hudba. Statistika návštěvníků by pak vypadala nějak takto: barva pleti – 80 % černá, věk – 100% mezi 11 a 18 lety, pohlaví – 60% muži (tedy kluci), 40% ženy (tedy holky). Bylo vidět, že jsou zrovna prázdniny a že na tom sídlišti moc jiné zábavy asi nebude. Bylo narváno. Laura si mě vedla za ruku jako vychovatelka na vycházce s nějakým mentálem, nebo dceruška jdoucí tatínkovi ukázat toho, kdo ji znásilnil. Připadal jsem si naprosto nepatřičně. Parní lokomotiva omylem výhybkou přehozená na elektrickou trať.
„Je to tu docela hezké…“ prohodil jsem a poslušně cupital za Laurou, která mě rapujícím davem vedla někam naproti ke kotelnímu baru, obsluhovanému třemi barmany, věkově splývajícími s návštěvníky. Jeden byl holohlavý a když tu svou lebku sklonil, aby namíchal drink, objevil se přesně v jejím středu vytetovaný kříž s kruhy, který mi připomínal buď heliport na střechách mrakodrapů nebo terč. Zbylí dva pak měli naopak na hlavě bohaté číro vyvedené v reflexních lesknoucích se barvách, vysoké určitě dobrých dvacet pět centimetrů.
„Sežeň mi nějakýho fleka, Jorgi,“ zahalekala Laura na toho holohlavce s heliportem. Zazubil se na ni, mrkl za sebe na monitor počítače a pak vztyčil čtyři prsty. Potom ukázal prsteníkem dolů a vztyčil tři prsty. Možná nějaká nová znaková řeč, ale Laura to asi pochopila, protože řekla dík a dál mě táhla davem někam za ten bar.
Sestoupili jsme po dvouramenném betonovém schodišti, na jehož mezipodestě seděly dvě holky a kouřily společného jointa, o podlaží níž. Nízký strop byl tak akorát, pokud tedy pod ním zrovna neprobíhaly trubky. Pokud ano, bylo nutno se sehnout, jinak následovala rána do hlavy. Na každé druhé trubce pak bylo ještě pro jistotu napsáno POZOR NA TRUBKY. Toho si ale člověk většinou všiml až když se o nějakou zastavil.
Podzemní podlaží asi původně sloužilo jako technické zázemí samoobsluhy, protože kromě nejrůznějších rozvaděčů a kabelů na stěnách a pod stropem tu byla některá sezení umístěna přímo v chladicích boxech s háky, ještě visícími od stropu. Byl jsem zvyklý na leccos, ale tohle mi fakt připadalo trochu sado-maso. Celým tím sklepem opět duněla neuvěřitelně rychlá rapová muzika. A jestli venku bylo pětadvacet stupňů, tady muselo být aspoň o dvacet víc. Divil jsem se, že je nenapadlo zapnout aspoň ty chlaďáky, pokud tedy byly ještě funkční.
Má vychovatelka Laura mě odvedla ke stolku odpozorovaného z Jorgova prstového kódu. Měl přehled. Byl skutečně volný. Klasický cukrárenský malý plasťák doplněný dvěma stoličkami ukradenými odněkud z dětského hřiště. Byly to kruhové sedáky na velkém ocelovém péru zakotveném do podlahy, takže udržet se na tom bylo naprosto nemožné. Laura asi byla zvyklá, zatímco já z toho dvakrát spadl na záda, než jsem přišel na to, že musím mít nohy pevně na zemi a zbytkem těla to neustále vyvažovat.
„Tady chceš obědvat, jo?“ zeptal jsem se Laury, když konečně překonala záchvat smíchu.
„Vaří tu docela dobře a levně, uvidíte.“
„To je možné, ale pochybuji, že se na téhle totálně nestatické židličce udržím i při jídle.“
„To zmáknete,“ řekla a zatahala za kus lana, visícího ze stropu přímo nad stolkem. Někde se ozval zvonek. Spíše než lodní zvon to ovšem připomínalo takový, jaký mají na krku ovce.
„Hezký vlasy… to si děláš sama?“
„Ne… to mi udělala Gina odvedle. Trvalo jí to skoro hodinu.“
„Aha.“
Za chvíli se u našeho stolku objevil potápěč. Samozřejmě na sobě neměl neopren, to by tady musel chcípnout. Měl černé tričko s kostrou ryby na hrudi, pruhované plavky a na nohou žabky. Na očích však měl opravdické potápěčské brýle a na zádech bombu s kyslíkem. Ale kyslík to nebyl, jak jsem pochopil hned poté, co před každého z nás postavil skleničku. Pak se mu totiž objevila v ruce hadička vedoucí z toho kyslíku, na jejímž konci byl kohoutek. Povolil ho a načepoval nám do sklenic nějakou okrovou zakalenou tekutinu. Zavřel kohoutek, přičemž nám trochu pokapal stůl a zeptal se:
„Takže co to bude, vážení?“
„Já si dám Neptunův steak a hodně cibule,“ řekla Laura.
„Co to je?“ snažil jsem se vyzvědět já, protože jsem nečekal, že by mi někdo přinesl jídelní lístek.

„To je speciální toast našeho lodního šéfkuchaře," řekl potápěč, „… sežehnutý Birnsovým vyprošťovacím autogenem. Přeřízne to i dvacetimilimetrový pancíř."
„Jo… to by šlo," řekl jsem, jako by mě tloušťka pancíře uspokojila.
„A k pití?" zeptal se potom.
„Já myslel, že jste nám právě něco nalil."
„To je pozornost podniku. Silverovy slzy."
„Toho z Ostrova pokladů?"
„Nevím kterýho. Zeptám se našeho provianťáka."
„Takže já si dám jablečný džus."
„Osmdesát procent Silverových slz tvoří jablečný džus, pane."
„Aha. Ale stejně si ho dám."
„Jak myslíte. A ty?"
„Pepsi."
„S rumem nebo bez?"
„Trošku rumu."
Hodil si hadici s kohoutkem kolem krku a odkráčel někam do útrob strojovny toho podmořského plavidla.
„Tak co tomu říkáte?" zeptala se Laura s rozjařenýma očima.
„Moc hezký," odpověděl jsem a skoro spadl z té dokonale pérující kinetické stoličky.
„Věděla jsem, že se vám to bude líbit. A večer je to tu ještě lepší."
„Čím lepší?"
„No vším… Že je tu prostě víc lidí a je tu veseleji."
„No… já osobně si ani nedovedu představit, že by se sem vešlo ještě víc lidí a už vůbec ne to, že by tu mohlo být ještě veseleji."
„Tak to sem budeme muset někdy večer zajít. Fakt super. Co rameno?"
„Už je dobrý. Teda v rámci možností."
„Co kdybych někdy zajela do Baltimore s vámi?"
„Se mnou?"
„Jo… ukázala bych vám náš barák. A taky moji školu a všechno kolem."
„Jenže já mám papíry jenom na noční vstup. A to se mi zrovna nechce s tebou courat nočním Baltimore."
„Ale noční Baltimore je taky hezké."
„Jo… to už jsem zjistil. Přesto bych ale rád s tebou viděl to denní."
„Tak si sežeňte papíry na denní vstup."
„Dobrý nápad. Budu o tom muset popřemýšlet."
Potápěč nám přinesl objednané toasty osmahnuté Birnsovým vyprošťovacím autogenem. Určitě kecal. Ten jeho autogen musel zvládnout i čtyřicetimilimetrový pancíř, protože to, co leželo na těch talířích, připomínalo černé uhlí, ba přímo koks. Položil to přede mě. Ještě se z toho kouřilo a na dvou místech z toho čouhal kus růžového salámu. Pak postavil na stůl ještě dvě sklenice, jednu s mým jablečným džusem (snad), druhou s pepsi říznutou rumem pro Lauru.
„Přeji vám dobrou chuť," řekl a odkráčel zpátky mezi hlubinné korály podmořské říše.
„To jako myslí vážně?" zeptal jsem se Laury.
„Co?"
„No tady ten ohořelý kus na talíři."
„Je to dobrý. Ochutnejte, je to fakt skvělý."
Vzal jsem to opatrně a zkoumavě do rukou, což Lauru pobavilo. Uchopila ten svůj kus a s chutí se do něj zakousla. Přeběhl mi mráz po zádech. To nemohly vydržet žádné zuby. Laura s tím ovšem neměla problém. Opatrně jsem si to taky vložil do úst a zkusil skousnout. Tenká černá kůrka na povrchu povolila a já kousl do něčeho měkkého. Šlo to. Byla to jen jakási vizuální finta, protože uvnitř to bylo opravdu měkké a docela dobré. Byl tam sýr, rajče, salám a kdoví co ještě. Skutečně to připomínalo klasický toast.
„Tak co, dobrý?" zeptala se Laura a ukousla si další porci.
„Jo… docela to jde."
„No vidíte."
Zkusil jsem se napít toho, co nám načepoval z těch kyslíkových lahví na svých zádech. Jablečný džus říznutý vodkou, alespoň tak jsem to odhadoval. Nebylo to špatné.
„Co budeš dělat?" zeptal jsem se pak.
„Kdy? Dnes večer?"
„Ne… myslel jsem později."

„Kdy později?“
„No potom, až doděláš školu. Až budeš dospělá.“
„Ale já jsem dospělá.“
„No dobře. Já myslel ještě víc dospělá.“
„No…“ zamyslela se a obrátila své nádherné velké hnědé oči ke stropu.
„No, asi budu mít děti.“
„Aha.“
„A taky koně. Dva psy… jeden bude určitě bobtail, aby měl hodně chlupů, a ten druhý ještě nevím. A koní aspoň šest, nebo ještě lépe deset.“
„Máš ráda koně?“
„Miluju koně. Mají nejhezčí obličej ze všech zvířat.“
„No jo… Takže budeš mít asi nějakou farmu nebo něco podobného, ne?“
„No… něco tak asi jo. Aby tam prostě mohli být ty koně.“
„To ale v Baltimore asi nepůjde, ne?“
„Proč by to nešlo? Určitě se chci vrátit do Baltimore. Tam jsem doma. Nic jiného než Baltimore pro mě neexistuje. Nevydržela bych ve Washingtonu. Možná ještě někde na úpatí nějakých hor, ale to by mi zase chybělo to Baltimore.“
„Čím se budeš živit?“
„Ještě nevím. Možná si vezmu někoho, kdo bude živit mě. Nebo budu učitelka.“
„Aha… to máš docela pěkně vymyšlený.“
„Teda pokud byste mě nechtěl třeba vy. Máte rád koně?“
„S koňmi bych asi neměl problém. Já bych měl asi problém s tím tvým Baltimore.“
„Proč? Je vidět, že ho ještě neznáte. Je tam fakt hezky. Ale to je asi tím, že jste ho ještě nikdy neviděl ve dne.“
„Jo… to je možná tím.“
„Vy nemáte žádnou manželku?“ zeptala se a zvedla ke mně ořechové oči.
„Ne.“
„A koho máte? Máte aspoň psa?“
„Měl jsem sestru. Ještě nedávno.“
„Já vím… ale jinak.“
„Vlastně ani tu jsem neměl. Sejde z očí, sejde z mysli.“
„To je divný, ne?“
„Jo, to máš pravdu. Je to divný, ale prostě to tak bylo.“
„Ale výhledově si asi něco pořídíte, ne?“
Musel jsem se usmát jejímu naprosto vážnému výrazu tváře, kterému navíc dodávalo ještě komičtější podobu černé olemování rtů od toho Nautilova uhelného toastu.
„Jo… už mám vyhlídnutýho psa.“
„Co bude se mnou, až odjedete?“
„Myslíš, až se vrátím do Paříže?“
„Jo…“
„Co by bylo? Nastoupíš na střední školu přesně tak, jak jsi to měla dohodnuto s Loraline. Všechen její majetek, stejně jako všechny její závazky, přecházejí na mě. To znamená, že i ta tvoje škola. Pověřím madam Agathu, aby na to dohlídla.“
„Takže se nic nezmění?“
„Ne… Vyjma toho, že už tu Loraline není, tak se vůbec nic nezmění.“
133.
Ani odpoledne mi Patricie Hedgesová nebrala telefon. Nejen, že mi nenapsala ani esemesku ani e-mail, ale nebrala mi ani telefon, což bylo divné. Vlastně jsem si to ani nedovedl moc představit. Nechtěl jsem po ní, aby ho zvedala každému, ale mně ho tedy zvednout měla. Znervóznilo mě to. Jako kdybych neměl na práci nic jiného, než být nervózní z Patricie Hedgesové.
Laura si po uhelném obědě přála ještě hodit do centra, což jsem učinil, a když už jsem tam byl, tak mě napadlo, že bych se mohl sejít s Patricií. Jenže mi nebrala telefon. Mně, bratrovi Loraline, mně, který jí sehnal vzorek vyvřeliny a kterému se líbily její šedomodré metalizované oči. Neuvěřitelné. Seděl jsem na lavičce na Wellington Square a přemítal, co s ní asi může být. Vůbec jsem nevěděl, proč jsem z toho tak nervózní a nakonec jsem byl ještě nervóznější z toho, že jsem nervózní z Pat Hedgesové.
Sídlo Washington Post bylo o tři bloky dál, což se dalo v pohodě dojít. Nevěděl jsem, co mám dělat a

štvalo mě, že jsem nervózní jenom z toho, že mi Hedgesová nebere telefon. Asi už jsem nebyl normální. Vytočil jsem informace a počkal, až se tam ty dámy proberou a budou tak laskavé a zvednou mi to. Dočkal jsem se asi po minutě.
„Potřeboval bych číslo na list Washington Post… ne, ústředna stačí… děkuji.“
Dáma to přepnula na automat, který mi strojovým hlasem sdělil číslo deníku. Napsal jsem si ho na nějaký prospekt, který jsem našel vedle lavičky v odpadkovém koši. Potom jsem ho vytočil.
„Washington Post… prosím.“
„Dobrý den. Jerry Linden. Prosil bych slečnu Hedgesovou.“
„Myslíte Patricii Hedgesovou?“
„Jo. Přesně tu myslím. Máte jich tam víc?“
„Ne… Máme jenom jednu a ta nám stačí.“
„Aha…“
„Mám totiž dojem, že jsem ji viděla jenom ráno. Odpoledne se tu již neobjevila. Moment… mrknu se do počítače na karty.“
Chvíli bylo ticho. Nevěděl jsem, jestli ten počítač má někde u sebe na stole, nebo se šla podívat o dvě ulice dál.
„Tak podle počítače tu není.“
„Jo… jenže já to nechci podle počítače. Já chci vědět, jestli tam opravdu je a pokud ano, tak mě na ni prosím vás přepojte.“
„Když myslíte, že jste chytřejší než počítač, můžu to zkusit přímo na její stůl.“
„Buďte tak hodná…“ řekl jsem a byl rád, že to pochopila tak rychle.
Stůl Hedgesové ovšem neodpovídal. Telefon jí tam vyzváněl, ale nebrala to, stejně jako to nebral nikdo jiný poblíž. Asi měli zákaz sahat na Patriciiny telefony. Vydržel jsem to asi dvě minuty, než se můj hovor automaticky vrátil zpátky na ústřednu. „Washington Post, prosím.“
„To jsem pořád ještě já.“
„Kdože?“
„Ten, kdo shání Hedgesovou a myslí si, že je chytřejší než počítač.“
„Aha.“
„Nebere mi to.“
„Vždyť jsem vám říkala, že tu není.“
„No dobrá. Já s ní ale potřebuji nutně mluvit.“
„To teda vůbec nechápu, jak to chcete udělat, když tu není.“
„Zkuste mě přepojit na někoho, kdo by mohl vědět, kde je.“
„Myslíte jejího nejbližšího nadřízeného?“
„Přesně toho myslím.“
„Ale ten tu teď také určitě není. Je mimo město a vrátí se až za dva dny.“
„Tak ho snad někdo zastupuje.“
„Pan Bemon.“
„Tak mě ho spojte.“
„Ten ale nic vědět nebude. Ten nikdy nic neví. Tomu je všechno ukradený.“ Začal jsem podléhat panice. S touhle ženskou se prostě nedalo domluvit. „Tak mě přepojte na nějakého jejího kolegu z kanceláře.“
„Myslíte pana Tannera?“
„Ano… myslím pana Tannera.“
„Mrknu se, jestli tady je.“ Pak zase bylo ticho. Možná se tam šla podívat pěšky po schodech. „Pan Tanner tu taky není. Zkusím pana Younga.“
„Jo… zkuste,“ odsouhlasil jsem její návrh. Přetrpěl jsem další přepojování a vyslechl si další vyzvánění telefonu na něčím stole, snad na Youngově. „Prosím… Young.“
„Dobrý den. Jerry Linden. Sháním slečnu Hedgesovou. Nevíte, kde by mohla být?“
„Je v terénu.“
„No dobře. To už mi řekla ta paní na vrátnici. Já bych to ale potřeboval vědět nějak konkrétněji. Potřebuji s ní nutně mluvit.“
„V tom vám asi těžko pomůžu. Vy ji znáte?“
„Samozřejmě, že ji znám, když ji sháním.“
„Nejsem si jistý, jestli vám můžu dát její mobil, ale…“
„Nepotřebuji její mobil. Nebere mi ho. Právě proto potřebuju vědět, ke bych ji našel.“
„Nebere vám mobil?“

„Ne.“
„Jste si jistý, že máte správné číslo?“
„Jsem si jistý. Volal jsem jí už několikrát.“
„Pak s vámi možná ani mluvit nechce.“
„Myslím, že chce, pane Youngu. Tak pomůžete mi, nebo ne?“
„Neříkala mi, že by byla vdaná.“
„Pane Youngu, nejsem ani její manžel, ani její přítel. Jedná se vyloženě o obchodní záležitost, a dost důležitou – jak pro ni, tak pro mne.“
„Moment…“
Pak bylo zase ticho, jen sem tam se ozval nějaký šramot, potom zase ticho a zase šramot, a pak konečně opět Young.
„Tak podle rozpisu by měla být na schůzce s panem Hankyrym z japonské firmy Sayto.“
„A předtím?“
„Prosím?“
„Kde měla být předtím?“
„Předtím na univerzitě. U profesora Marwella.“
„Děkuji vám.“
Ukončil jsem hovor a znechuceně schoval mobil do kapsy. Pak jsem ho zase vytáhl a znovu zkusil Hedgesovou. Nebrala to. Napíchl jsem se mobilem na internet a zkoušel si vzpomenout, jak se přesně ta instituce s profesorem Marwellem jmenovala. Měl jsem dojem, že Corton's University Laboratory. Namačkal jsem to tam a čekal, jestli mi displej neoznámí, že jsem se zbláznil. Neoznámil. Skutečně to existovalo. Byl tam telefon i adresa. Landower Road 65. Otevřel jsem si mapku Washingtonu, což na tom mrňavém displeji vypadalo jenom jako soubor barevných teček, ale přesto jsem pochopil, že by mělo být docela snadné se tam dostat. Vstal jsem, strčil mobil do kapsy a vydal se k autu. Mám to skoro po cestě, takže nebude problém se tam zastavit.
Nakonec se to ukázalo být poněkud složitější, než jsem předpokládal, protože Gorman Road byla zavřená kvůli nějaké opravě plynu nebo kanálu a já ji musel objíždět po špatně značených objížďkách, takže jsem se nakonec dokonale zamotal kousek severně od centra. Před Corton's University jsem dorazil něco kolem třetí hodiny odpolední. Na parkovišti stála asi stovka vozů a já ho dvakrát projel celé, jestli tam někde neuvidím auto Hedgesové, ale nebylo tam. Pokud si tedy včera ráno nekoupila úplně nový. Možná odjela teprve před chvílí. Ale proč mi tedy nezavolala?
Zaparkoval jsem a vydal se k hlavnímu vstupu, což byl skleněný bochník chleba, ze kterého vyčnívalo něco, co by při troše fantazie snad mohlo připomínat šroubovici DNA. A nebo to možná byla jenom anténa.
Vrátnici obsluhovala vosková figurína slečny Marplové, alespoň mi tak připadla. Byla žlutá, ale nebyla to Číňanka. Možná měla jenom žloutenku, nebo se nakazila nějakým mikrobiologickým vzorkem, který vypadl z tašky jednomu z těch místních genetických vědců. Krajkovou blůzu nahoře ukončoval krajkový límeček, ze kterého vyrůstal vrásčitý krk korunovaný šedovlasou hlavou s přísnými úzkými rty a velkými zlatými náušnicemi. Ta přísnost z ní sálala tak, že ani sloupy v hale se neodvažovaly pohnout.
„Dobrý den… jmenuji se Linden a sháním profesora Marwella. Měl by tu u vás pracovat.“
„Vy máte domluvenu schůzku?“ zeptala se výrazně učitelskou intonací.
„Vlastně nemám. Vlastně ho ani moc nesháním. Spíše sháním redaktorku listu Washington Post, která by u něj měla být na návštěvě.“
„Novinářka?“
„Ano.“
„U profesora Marwella?“
„Přesně tak. Potřebuji s ní nutně mluvit a nebere mi telefon.“
„Tak moment… Moment pane. Takže sháníte vlastně koho?“
„Sháním Patricii Hedgesovou z listu Washington Post.“
Uchopila brýle na zlatém řetízku na krku a nasadila si je na oči. Potom ukazováčkem něco vyťukala na klávesnici před sebou a zahleděla se na monitor. Pak si sundala brýle a znovu se na něj podívala. Potom si je opět nasadila a zkoušela zase pohled přes brýle. Obrnil jsem se svatou trpělivostí a nevyrušoval ji. Potom dokonce sáhla na myš a zase si sundala brýle. A pak… si je znovu nasadila.
„Žádná návštěva jménem Hedgesová se v budově nevyskytuje, pane. Ani u profesora Marwella.“
„Takže už odešla?“
„Prostě tu není.“

„A byla tu?“
„Moment…“
Musel jsem zase přetrpět ten její tělocvik s brýlemi. Potom řekla:
„Hedgesová z Washington Post.“
„Správně.“
„Přišla po deváté hodině dopolední.“
„A odešla?“
„Odešla těsně před desátou.“
„Už?“
„To se vám zdá brzy?“ zeptala se překvapeně a podívala se na mě.
„Mohl bych tedy mluvit aspoň s profesorem Marwellem?“
„Není tu.“
„Ten také odešel?“
„Ano.“
„Odešli spolu?“
Zase se na mě zkoumavě zadívala a pak se zeptala:
„Vy jste její manžel?“
Během hodiny byla už druhá, kdo se mě na to zeptal. Nechápal jsem, proč si nás lidi tak spojují.
„Nejsem její manžel. Jen mě to zajímá.“
„To teda nevím, proč vás to zajímá.“
„Jen tak.“
Zase se zadívala na monitor a potom řekla:
„No, jestli vás to opravdu zajímá, tak spolu neodešli, tedy pokud na něj nepočkala před barákem. Profesor Marwell opustil budovu chvíli před jedenáctou hodinou.“
„Aha. Máte na něj mobil?“
„Jistěže na něj mám mobil, ale jestli si myslíte, že vám ho dám, tak jste asi spadl z Marsu.“
„Jen jsem to zkoušel.“
„Váš pokus byl neúspěšný, mladíku.“
„Nicméně i přesto vám děkuji.“
„Rádo se stalo. Mám něco vyřídit?“
„Komu?“
„Profesoru Marwellovi.“
„Ne, díky. Nemusíte.“
Otočil jsem se a prázdnou halou ve tvaru bochníku chleba vyrazil zpátky na parkoviště. Hedgesová odsud odešla už v deset hodin. Tak kde teď sakra je a proč se mi neozvala? A proč jsem z toho sakra tak nervózní?
134.
Cestou zpátky do čtvrti Betsheda jsem ještě z auta zavolal na vrátnici Washington Post. Jestli se už Pat náhodou nevrátila.
„Ne. Patricie Hedgesová v budově není, pane.“
„A kdeže by měla být?“
„Moment… je tu napsán pan Hankyry z firmy SAYTO.“
„Nebyla byste tak hodná a nenašla mi telefon na tu firmu?“
„Ale já nevím, jestli se měli setkat přímo tam.“
„Nevadí. Možná to tam někdo bude vědět.“
„Tak počkejte… jo… už to mám. Je to 465 552 128. Zapsal jste si to?“
„Ne. Ale mám dobou paměť. Děkuji vám.“
Hned potom jsem to číslo naťukal do mobilu, než ho zapomenu. Doprava byla tak hustá, že jsem se posouval jenom krokem, což mi ale v tomto případě vyhovovalo.
„Sayto Technologies,“ ozval se lámanou angličtinou příjemný dívčí hlas.
„Dobrý den. Jerry Linden. Sháním pana Hankyru.“
„Pan Hankyra?“
„Ano. Hankyra.“
„Moment prosím, přepojím vás.“
Bylo to bleskové:
„Ykyto Hankyra… slyším.“

„Dobrý den, tady Jerry Linden. Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale sháním Patricii Hedgesovou z Washington Post. Údajně měla mít s vámi schůzku a…“
„Jistě… Měli jsme mít schůzku, ale slečna Hedgesová se na ni nedostavila.“
„Prosím? Ona nepřišla?“
„Lituji, ale nepřišla. Zkusil jsem ji shánět telefonem, ale nebere mi to.“
„Tak to jsme na tom stejně. Velmi vám děkuji, pane, a ještě jednou promiňte, že jsem vás obtěžoval.“
„Nic se nestalo.“
Položil jsem mobil na sedadlo spolujezdce a zamyšleně se posouval přecpaným odpoledním Washingtonem. Náladu jsem měl pod psa. Možná ale blbnu úplně zbytečně. No tak co. Tak se nedostavila na schůzku. Asi jí do toho něco vlezlo. A nebo má možná nějakýho chlapa. Sedí teď spolu někde v kavárně, zatímco v redakci si myslí, že je u Hankyry. S ním si pak domluví schůzku na jindy. Ano, i tohle bylo možné.
Po ranním dešti začalo mezi mraky prosvítat slunce. Náladu mi to ale moc nezlepšilo.
135.
Náladu mi zlepšil až e-mail od Kena Whitcomba, který jsem otevřel v Loralinině podkrovním bytě. Byl stručný: V PŘÍLOZE VÁM ZASÍLÁM POŽADOVANÉ SNÍMKY. Bylo jich osm a dohromady to dělalo dvacet mega. Ale byly dokonalé. Originální americká produkce s vynikajícím rozlišením. Nevím, kde se to Whitcombovi podařilo ukrást, ale byl to skvělý úlovek, protože podle data v pravém dolním rohu byly snímky jen tři měsíce staré.
Baltimorský přístav jsem měl celý jako na dlani a zblízka, jako bych se na něj díval z nějaké restaurační terasy výškového domu, stojícího přímo v přístavním terminálu. Dokonce se mi zdálo, že na zemi vidím i polehávající vyvřeliny. Malá mola jachetního přístavu trčela do moře jako kostra nějaké ryby, zatímco nákladová část byla tvořena obrovskými širokými betonovými hrázemi, vybíhajícími z pevniny daleko do moře. Nepočítám-li jachty a malé motorové čluny, mohlo být v přístavu zničených a částečně potopených na čtyřicet velkých lodí. Objevil jsem tam dokonce i QUEEN CHRISTINE – aspoň jsem si myslel, že je to ona. Musela to být ona, protože byla kousek od toho zříceného celního úřadu, pod kterým jsem parkoval. Že jsem si ty snímky nepořídil dřív… Byly tak dokonalé, že na nich byly vidět všechny zatarasené ulice a všechny větší zemské praskliny i s místy jejich přemostění. Pouze tunely procházející demolicemi pochopitelně vidět nebyly.
Skladový areál nebylo těžké najít, protože na střechách objektů, které přežily zemětřesení a zůstaly stát, skutečně bylo jejich kódové označení. Byla tam i budova E7, patřící do té jedné třetiny, která zůstala stát. Dvě třetiny všech dalších objektů byly totálně zničené. Byly zcela zřetelně vidět popadané a pokroucené plechové střechy i zřícené těžkotonážní jeřáby, připomínající mostní konstrukce vyvržené hluboko na pevninu. E7 se nacházela v té části, která byla dál od moře a těsně u ní, částečně vlastně i v ní, stála obří těžní věž s několikanásobnými rampami za sebou. Kromě koleji k ní vedla i komunikace, na dvou místech ovšem přerušená obrovskou prasklinou. Lávka, která přes ni byla vybudována, však byla vyloženě pro pěší. Auto by se na ni nevešlo, takže z tohohle směru to bylo autem nedostupné. Trvalo mi další hodnu, než jsem zjistil, že k E7 se prostě autem v žádném případě nedostanu, pokud tam tedy někde nebyl tunel pod troskami, který by to umožňoval. Jenže v téhle lokalitě se jednalo výhradně o dvoupodlažní, maximálně třípodlažní objekty, takže se tu žádné tunely nedaly předpokládat. Navíc to byl ráj vyvřelin, které asi auta nepoužívaly. Znamenalo to pokusit se dostat co nejblíže a zbytek trasy pokračovat pěšky, mezi troskami hal, kontejnerů, jeřábů a dalších objektů.
Zazvonil mi mobil. Sáhl jsem po něm okamžitě, ale nebyla to Hedgesová. Madam Agatha.
„Dobrý den, pane Jerry.“
„Dobrý den.“
„Neruším?“
„Ne, povídejte.“
„Mám na druhým telefonu nějakou slečnu, která shání Hedgesovou, tu novinářku. Prý se jí nemůže dovolat, ale nutně ji potřebuje, a tak mě poprosila, jestli bych nezkusila vás… jestli třeba není někde s vámi… tak aby se jí ozvala.“
„Není se mnou a mně se také neozvala.“
„Aha… tak já jí to řeknu.“
„Jo… buďte tak hodná.“
Položil jsem telefon zpátky na stůl a šel si do kuchyně nalít panáka. Hodil jsem do sebe trochu whisky a čekal, až se mi rozlije po vnitřních stěnách žaludku, což mi dělalo vždycky moc dobře.
Takže Hedgesová se neozvala nejen mně. Nepřišla ani na schůzku s panem Hankyrou a teď ji navíc ještě

shání kamarádka, která se jí taky nemůže dovolat. Jak ale přišla na mě…? Asi jí o mně Hedgesová vyprávěla. Docela rád bych věděl co. Místo jejího posledního výskytu – alespoň co já měl ověřeno – bylo Corton's University Laboratory, kam odjela za tím Marwellem se vzorkem krve vyvřelin ode mě. Tam ještě prokazatelně byla. Po desáté už o ní nikdo neslyšel a nebrala telefony. Zvláštní. Rozhodl jsem se, že zítra navštívím profesora Marwella.
136.
Projel jsem pod zvednutou závorou PINK POINT, která se za mnou zase okamžitě tiše zavřela, jako by mě už nikdy nechtěla pustit zpátky. Baltimore se rozsvěcelo a zároveň ožívalo. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli opravdu ožívá, nebo naopak usíná, protože ve dne jsem to město nikdy nezažil. Ale tak nějak mi připadalo logické, že ožívá jenom v noci, což ale opravdu bylo možná způsobeno jenom tím, že jsem to vztahoval k sobě.
Silueta zlověstných trosek pilířů Franklinova mostu vyčnívala nad vykousanými obrysy domů, rýsujícími se proti temně fialové obloze, reflektující poslední záblesky slunce, které teď pravděpodobně vycházelo někde nad Japonskem.
Možná jsem s sebou mohl vzít Alyonu. Třeba bych se cítil jistěji a bezpečněji. Jenže v tomhle jsem já měl právě tu smůlu, že jsem jí nevěřil ani slovo. Prostě všichni šamani, čarodějové, zaklínači a čtenáři zvířecích myšlenek pro mě byli nepřijatelní. Chyběl mi kus Loralininy naivity k tomu, bych mohl Alyonu požádat o doprovod do království vyvřelin. Můj čistě racionální vztah k těmhle podivným bytostem mi ale říkal, že když je nebudu dráždit, nemám se čeho obávat. Otázkou bylo, jestli tam nebude nějaký blbec, který je vydráždí za mě a ony si mě pak s ním spletou. A jediný, kdo jim mohl vysvětlit, že si mě spletli, byla asi Alyona. Pokud bych jí věřil. Takhle jsem se pak už mohl spolehnout na jednu jedinou věc – na svůj velkorážný Desert Eagle.
U Mars Centre jsem odbočil z naučené cesty k přístavu, protože podle těch satelitních snímků bude nejlepší pokusit se dostat po Pennsylvania Parkway až k objektu C2, a pak se uvidí. Obří těžní věž nad E7 mi dělala dokonalý maják, takže nebylo možné se splést.
Na South Dakota Avenue jsem se dostal do totálně vypálené a opuštěné čtvrti. Podle zbytků ohořelých budov tady musel řádit šílený požár obrovského rozsahu. Tady jsem si také poprvé uvědomil, jak málo ohořelých budov jsem ve městě zatím viděl. Vždyť při tom trhání zemské kůry se musely pochopitelně roztrhat i všechny plynové trubky v podzemí a je s podivem, že takhle vypálených čtvrtí jsem zatím neviděl víc. Přitom to musela být skutečně přímo zvrácená apokalypsa, když k tomu došlo.
Projel jsem kolem dvou velkých cedulí, na kterých stálo: ZÓNA ZKUŠEBNÍCH VRTŮ – VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN. Nechápal jsem, pro koho to upozornění je, ale nakonec jsem došel k závěru, že jedině snad opravdu pro mě. Místním to mohlo být úplně ukradené a pro vyvřeliny zcela nesmyslné.
Ulice mírně klesala a za chvíli jsem jel v ropě skoro až po prahy auta. Zastavil jsem. Přede mnou byla lesklá ropná hladina, táhnoucí se z jedné strany ulice až na druhou. Podle toho, kam sahala na těch barácích, jsem odhadoval, že by v nejhlubším místě mohlo jezero mít nanejvýš třicet centimetrů, což by nebyl problém projet. Problém ovšem spočíval v tom, že pod ní nebyly vidět ty praskliny. Pod hladinou mohla být v některém místě třeba dva metry široká a padesát metrů hluboká průrva. To jsem nemínil riskovat a tak jsem raději vycouval a stočil to do první ulice vlevo.
Dojel jsem ale jenom někam doprostřed, protože tu skutečně byla trhlina, kterou nešlo přejet. Alespoň ne tím, v čem jsem seděl já. To místo by bylo překonatelné možná nějakým lunárním vozítkem s obřími koly. Průrva měla asi metr a nebyl problém ji přeskočit. Mohl jsem zkoušet další uličky a mohl jsem se vracet a zkoušet zase jiné, a tak jsem to mohl dělat třeba do rána – bez jakéhokoli výsledku. To jsem ovšem nepovažoval za produktivní, takže jsem se rozhodl pro akci. Odstavil jsem auto u kraje chodníku v ulici, která byla tvořena tří až čtyřpodlažními domy, z nichž ve většině případů zůstalo jen přízemí zasypané troskami ostatních pater, vzal jsem si Desert Eagle a baterku a pečlivě zamkl vůz.
Pak jsem se rozhlédl kolem sebe. V okně druhého patra protějšího domu se pohnula záclona, za kterou bylo velmi slabé světlo, jako od svíčky. Byla to jediná záclona v celé ulici. Všechna ostatní okna byla vymlácená nebo bez záclon. Možná tam sídlila zakletá princezna, která by si zasloužila, abych vyšel nahoru k ní a zkusil ji políbit. Možná byla klíčovou princeznou pro celé to zakleté Baltimore. Možná by pak najednou zmizely všechny vyvřeliny, všechna ropa, celý AMOIL, zacelily by se všechny pukliny a možná by i všechny ty zřícené domy ožily a proměnily se do své původní honosné podoby. Možná tam byla Královna vyvřelin, která by mě pozvala na čaj a prozradila mi jejich tajemství. A možná tam byl jeden z Garimaldiho poskoků, který právě teď měl v nitkovém kříži optického zaměřovače moji hlavu a prst na spoušti se mu nebezpečně chvěl. Možná tam byla nějaká Laura, kterých tu musí být tisíce, a čeká na někoho, kdo ji odsud vytáhne a pomůže jí na školu ve Washingtonu. A možná se mi to všechno jenom

zdálo.
Nikdy jsem nevěřil v Boha, protože jeho existence byla pro mě příliš iracionální. Věřil jsem jenom v přírodu, protože všechno kolem bylo vytvořeno přírodou nebo člověkem, který je ovšem stejně produktem přírody. Přesto ale nějak podvědomě, když jsem si nevěděl rady, jsem postrádal něco nad sebou, něco, co by skutečně mělo ovládat můj osud, co by mělo hýbat vesmírem. Protože fakt, že to v rukou vlastně nikdo nemá, byl pro mě stejně iracionální, jako kdyby měl všechno v rukou nějaký Bůh. A tak jsem si vytvořil svého vlastního boha, což byla Příroda.
A věřil jsem mu tak, že skutečně přicházely chvíle, kdy jsem se přitiskl ke stromu a šeptal mu: „Přírodo, prosím tě udělej to tak, aby se naši o té čtyřce z francouzštiny vůbec nedozvěděli. Přírodo, Přírodo… prosím. Dokážeš všechno, tak nějak udělej, že na tu čtyřku Gasmondová zapomene… že si ji zapomene poznamenat do svého deníčku… Přírodo, prosím…“ Jenže celá ta Příroda se na mě vykašlala, protože až někdy v sedmnácti jsem pochopil, že jsem pro ni absolutní NIC, jenom obyčejný náhodný shluk bílkovin, zcela nepodstatný pro svět a pro vesmír vůbec. Možná nějaká náhodná nepovedená mutace, odpad nukleární exploze o síle miliard gigawattů na tisícátou, která je ovšem sama o sobě pro vesmír zcela nepodstatná.
Nevím, proč jsem se zrovna v tuhle chvíli dostal k těmto vzpomínkám, ale nejspíše proto, abych se uklidnil. Protože varianta nitkového kříže zaměřeného Garimaldiho odstřelovačem na mou hlavu mi v tuto chvíli připadala ze všech ostatních nejpravděpodobnější. A skutečně mě to uklidnilo. Náhodný shluk bílkovin sejme jiný náhodný shluk bílkovin. Totálně nepodstatná událost…
Tak jsem tam stál na té opuštěné zničené ulici a přemýšlel o blbostech. Napadlo mě taky, že tady opravdu z těch skladů mohla uniknout nějaká těkavá látka, která po promíchání s ropnými výpary a zemním plynem a kdoví čím ještě mohla působit na člověka jako nějaká halucinogenní droga, po které ho pak napadají naprosto ulítlé myšlenky a melancholické vzpomínky. Zatřepal jsem hlavou, abych zkusil vrátit mozek do normálu. Přeskočil jsem metrovou průrvu v asfaltu ulice a vydal se pěšky k nákladovému překladišti baltimorských doků.
137.
Renoir sice říkal, že do této části města není zavedena elektřina ani voda, ale zcela zjevně to nebyla pravda. Nikde tu nesvítil žádný stožár veřejného osvětlení, žádný semafor, žádný neon nebo reklama. Za některými okny vyhořelých domů pak bylo vidět mihotavé světlo, které asi skutečně pocházelo z ohně v krbech nebo loučí, ale na konci té ponuré ulice jsem zahlédl klasické stabilní nemihotavé světlo, jehož zdrojem nemohlo být nic jiného, než normální elektrická zářivka nebo reflektor.
Prošel jsem složitou konstrukcí stojky těžní věže tyčící se nad troskami domů do třicetimetrové výšky a pokračoval dál mrtvou městskou krajinou, která však byla mrtvá jenom zdánlivě. Sem tam se totiž pohnul nějaký stín u fasády domu, nebo se zavlnila hromada čehosi neforemného, ležícího na chodníku. Mohla to být hromada hadrů a odpadků prolezlá krysami, stejně jako hromada odpočívajících vyvřelin. Otřásl jsem se hnusem a zkontroloval, zda mám opravdu vzadu za pasem Desert Eagle, což jsem ale ani nemusel, protože mě tam děsně tlačil.
Nemihotavé elektrické světlo pocházelo ze tří oken v přízemí dvoupodlažního domu se zřícenou střechou. Napadlo mě, že by ještě mohli mít někde ve sklepě naftový generátor, ale neslyšel jsem žádný hluk motoru. Před vchodem postávaly nějaké postavy s lahvemi v rukou, možná pět nebo šest. Nic jiného než vyvřeliny to být nemohlo, protože podle Renoira se tu stejně nic jiného nevyskytuje. Podle něj sem místní mají strach chodit. Vypadalo to na vyvřelinový bar.
Když jsem došel blíž, nebylo pochyb o jejich vyvřelinovém původu, i když to bylo možné odhadnout pouze podle těch jejich příšerných hadrů, které by na sebe normální člověk nikdy nevzal. Jinak ovšem vypadaly naprosto jako lidé, což mě trochu zarazilo. Byly to zatím nejlidštější vyvřeliny, jaké jsem v Baltimore zahlédl. Nevšímaly si mě. Nevím, co mě to napadlo, ale rozhodl jsem se, že se do toho baru podívám. Neměl jsem pro to samozřejmě ani nejmenší důvod, vyjma toho, že jsem Alyoně ani Renoirovi nevěřil. Jestliže si mě skupinka podivných postav s lahvemi v rukou zevlující u vchodu ani nevšimla, když jsem vkročil dovnitř, ohlédli se po mně úplně všichni. Místnost velikosti školní třídy osvětlovaly čtyři průmyslové lampy kryté drátěnou mřížkou, nejspíš ukradené někde na stavbě. Stálo tu asi osm stolů posvařovaných z nějakých železných zbytků, jejichž horní část tvořily ocelové vroubkované pláty, jaké se používají na staveništní schodiště a plošiny. U nich stály lavice sbité z prken našroubovaných buď na zbytky beden, nebo zase na nahrubo posvařovanou železnou konstrukci. Sledovalo mě asi dvacet párů očí. Všechny zakalené.
Vlastně všechny ne. Na pravé straně seděli u jednoho stolu dva kluci a holka s vlasy spletenými asi do stovky těch nejjemnějších copánků. Jejich oči byly dokonale lidské. Ty ostatní naopak nelidské i nezvířecí.

Potom jsem si ještě jednou prohlédl tu holku. Uhnula pohledem, ale zdálo se mi, že i ona měla vyvřelinový pohled. Vzduch byl kromě cigaretového kouře prosycen zápachem, který jsem naposled cítil na CHRISTINE, v prostoru zahlceném vyvřelinami. Něco jako spálené maso. Něco, co nepřehlušily ani ty cigarety, ani ta ropa. Mohly si sem aspoň někam ke stropu pověsit ten aromatický stromeček, co se věší na vnitřní zrcátka v autech, i když to by jich asi musely nakoupit nejmíň tisíc.
Bar byl až na druhé straně, přímo naproti vstupním dveřím, takže jsem musel projít uličkou mezi stoly. Vyvřeliny mě sledovaly. Před většinou z nich stály půllitrové sklenice s pivem a jejich upřené pohledy měly daleko větší sílu, než lidské. Byly skoro hmatatelné. Jako by ty fotony, které vysílaly, měly daleko více energie. Bar tvořily dva těžké masivní stoly, sloužící asi kdysi jako zámečnické ponky, protože na jednom z nich byl ještě přišroubovaný svěrák. Taky olejové skvrny vpité do jeho desky byly dobře patrné. Nad těmi stoly se pak nacházela rampa se žárovkami, ze které visely dolů skleničky. Připomínaly mi mrtvé králíčky. Nevím proč.
Barman měl na sobě potrhané námořnické tričko, ale ty díry nebyly klasicky roztrhané, ale spíš jakoby vypálené nějakou loučí, protože jejich okraje nebyly roztřepené, ale spečené. Měl špinavě žluté vlasy. Na krku mu visel těžký zlatý řetízek ukončený levnou bižuterií. Pod nosem měl žlutý knírek, stejně žlutý jako vlasy a stejně žlutý jako obočí. A pod ním zakalené oči. Barman byl taky vyvřelina.
„Pán si bude přát?“ zeptal se mě se zvláštním strojovým přízvukem a já si v tu chvíli uvědomil, že je něco špatně a teprve za další chvíli mi došlo, co to je. Vyvřeliny nemluví. Nebo spíše nikdo ještě neslyšel vyvřelinu promluvit, alespoň podle Alyony. Dorozumívají se úplně jinak, jenže ten barman byl prokazatelně vyvřelina a promluvil na mě.
„Dám si pivo.“
„Černé baltimorské?“ zeptal se opět poněkud strojově a já znovu oprášil svou starou myšlenku, že všechny ty vyvřeliny jsou vlastně androidi. Nějaký tajný vojenský výzkumný projekt realizovaný v prostoru mrtvého města Baltimore. Ověřovací série, která se moc nepovedla a oni teď nevědí, co s ní.
„Ano… zkusím černé baltimorské.“
Otočil se někam dozadu, v ruce se mu objevila půllitrová sklenice, kterou přiložil pod velký mosazný kanystr, jaký se používá na naftu, a načepoval do ní tmavou tekutinu s tmavou pěnou.
„Vy jste z AMOILU?“ zeptal se, když ji postavil přede mě.
„Ne… nejsem z AMOILU.“
„Nejste?“ zeptal se překvapeně.
„Ani náhodu. Proč? Měl bych?“
Vzal jsem z pultu sklenici a opatrně se napil. Chutnalo to opravdu trošku jako pivo, ale jenom trošku. Jenom takovou tu úplně malou trošku, jako když si nalijete do neumyté sklenice od piva něco úplně jiného, ale to pivo tam pořád ještě cítíte. Tak takovou malou trošku připomínalo baltimorské černé skutečné pivo. Jinak to chutnalo jako benzín. Určitě ale nebyl silný, možná jenom padesát oktanů, možná míň. V každém případě se to nedalo pít. Podíval jsem se po těch dvou klucích a holce nalevo ode dveří. Neměli před sebou pivo, ale něco v malých skleničkách. Nejspíš destilát. Ovšem tady mohl destilát představovat třeba letecký benzín.
„Vy opravdu nejste z AMOILU?“ nedal se odbýt strojový barman.
„Opravdu nejsem z AMOILU.“
„A asi ani nejste z Baltimore.“
„Velmi správně. Máte skvělý odhad. Nejsem dokonce ani z Baltimore.“
„Pak jste asi zabloudil, pane.“
„Myslíte?“
„Vím to jistě.“
„Tak jste právě přišel o sto bodů, protože v tomhle případě jste neuhodl.“
„Vy jste nezabloudil?“
„Ani náhodou. Máte tu ještě něco kromě piva?“
„Toto je ale zakázaná oblast, pane,“ byla jediná reakce vyvřelinové anomálie, která dokázala mluvit, na mou otázku.
„Zakázaná oblast?“
„Ano. Asi jste přehlédl ceduli, pane.“
„Potřebuju se dostat k baráku E7,“ řekl jsem sebevědomě a čekal, jak na to barman zareaguje. Celou dobu naší rozmluvy nás neustále sledovaly všechny zakalené oči celého baru. Jediný, kdo si nás nevšímal, byli ti dva kluci s holkou. Oni jí pořád něco polohlasem říkali a ona jen mlčela. Jako by ji přesvědčovali. Možná si to chtěli vyzkoušet s vyvřelinou. Nový adrenalinový zážitek místní mládeže.

„Nemůžete se tady pohybovat pane. A nemůžete ani k baráku E7, i když nevím, který to vlastně je. Ale musíte se vrátit. Tady nemůžete být.“
„Zakázaná oblast?“
„Přesně tak, pane.“
„Takže mi neporadíte.“
„Už jsem vám poradil.“
„Takže AMOIL to tady zavřel. No dobrá. A když mě tady najdou, tak co?“
„Jak tak co?“
„Dají mi pokutu?“
„Tady se nedávají pokuty, pane.“
„Pak je to v pohodě.“
„Je to horší než pokuta, pane…“ řekl poněkud rozpačitě.
„Ale jsem pořád na území Spojených států, nebo ne?“
„To jistě jste.“
„Pak je to v pořádku. Kolik jsem dlužen?“
„Půl dolaru.“
Hodil jsem na ponk půldolar, nechal tam ten skoro netknutý půllitr a vykráčel středem uličky ven. Všechny zakalené oči mě sledovaly, jako bych na ně měl hypnotizující účinky. Kluci, hučící do té holky, si mě ani nevšimli. Přemýšlel jsem, jaké to asi může být. Ten sex s vyvřelinou. Možná má na sobě daleko víc netušených a vysoce erotizujících výstupků a prohlubní, než jaké si dovedu představit. Docela mě ta úvaha pobavila.
138.
Musel jsem přeskočit dvě poměrně velké průrvy ve vozovce, naplněné ropou. V jedné z nich plavalo něco živého, něco jako obří hnusná slizká žába velikosti velkého psa. Vůbec jsem nedokázal pochopit, jak to, že Baltimore ještě není plné zoologů zkoumajících nové živočišné druhy. Blbnou někde v podmořských hlubinách ve speciálních ponorkách, aby něco objevili, a přitom si stačilo vzít vycházkový oblek, síťku a vyrazit na odpolední procházku do Baltimore. Vůbec mi to nešlo na rozum. Nebylo to přirozené, nebylo to normální. Měly tady být obrovské vědecké týmy, měly tady mít stálé základny, měly tady bydlet a zkoumat ve dne i v noci. A zatím tu jenom čerpali ropu. Ne, to rozhodně nebylo normální.
Ulice přede mnou najednou skončila, nebo spíše byla zatarasena zřícenými domy. Suť z nich se tyčila do výšky dobrých dvou pater a na jedné straně v té suti zela velká černá díra, jejíž vstup byl podepřen tunelářskými výztuhami, nahrubo sestavenými z dřevěných trámů, podobných těm ve starých podzemních štolách. Ještě jednou jsem se rozhlédl kolem, jestli se to opravdu nedá obejít, ale nedalo. Rozsvítil jsem baterku a posvítil dovnitř tunelu, nad kterým se tyčilo pět metrů trosek. Výztuhy pokračovaly uvnitř a asi to byl opravdu průchod na druhou stranu. Mohl být široký asi tři metry. Vstoupil jsem dovnitř.
Musel jsem se vyhýbat trámům a ocelovým traverzám trčícím z bočních stěn toho demoličního tunelu a chvilkami to opravdu připomínalo bludiště v nějakém dětském zábavním parku, přecházejícím v chodbu hrůzy v hororovém zámku tamtéž. Na zemi ležela hromada starých dýchajících hadrů, ze které sem tam vyčnívala ruka nebo noha. Odpočívající vyvřeliny. Asi byly na cestě z baru, ale nedošly, protože to jejich černé baltimorské pivo je sklátilo dřív, než čekaly.
Opatrně jsem je obešel a o kus dál narazil na další hromadu, i když to už vlastně byla jenom hromádka. Ta ale na rozdíl od předcházející nedýchala a ležela v kaluži něčeho temného, hustého a odporného. Myslím, že to nebylo baltimorské pivo. Chtěl jsem to taky obejít, ale stejně jsem musel částečně šlápnout do toho černého fleku. Byla to stejná žvýkačka jako na schodišti na CHRISTINE. Ta, která nešla dolů. Zaklel jsem, poodešel o kus dál a sebral ze země klacek. Snažil jsem se to seškrábat z podrážky. Šlo to blbě.
Tunel měl asi třicet metrů a klikatil se nejspíš podle toho, kde bylo možné to prokopat dál a kde ne. Během další opatrné a pomalé chůze mi přes cestu ještě přeběhla dvě zvířata velká jako pes, která by rozhodně stála za pozornost zoologů. Když jsem se konečně dostal z toho disneylandského zámku hrůzy, ulice přede mnou pokračovala ještě asi dvacet metrů a pak končila posledním barákem, za kterým už byly nízké skladové haly baltimorských doků. Tedy, před zemětřesením tam byly. Teď to byla nepřehledná chaotická změť polozbořených objektů.
Napříč ulicí probíhala ještě obrovská trouba o průměru metr a půl. Patrně ropovod. Byl to neuvěřitelný pohled, protože vycházela z probourané stěny domu na jedné straně ulice, křížila celou ulici a na druhé straně vnikla do dalšího domu. Jako nějaká agresivní demoliční housenka. Bylo potřeba ji překonat, ale asi jsem nebyl sám a jediný, kdo řešil podobný problém, protože na pravé straně k ní byly přiraženy dvě

bedny, které sloužily jako provizorní schůdky na vrchol ropovodu. Nahoře byl ale problém se vůbec udržet, protože segmentově zaoblený hladký kov byl potažen jemným mastným ropným filmem. Dolů na druhou stranu jsem se opravdu skoro skutálel. Naštěstí tam taky byly přistaveny nějaké trámy.
Uprostřed ulice byl převrácený terénní vůz. Zůstal jsem chvilku stát a rozhlížel se kolem. Nikde jsme žádný pohyb nezahlédl. Ani u vozu, ani po jeho stranách. Posvítil jsem na něj baterkou. Vyběhly z něj čtyři obrovské krysy se znaky vyvřelinovských mutací. Ta zvířata měla tvar krysy, ale velikost kočky a ocas veverky. Lahůdka pro zoology. Tak kde sakra jsou?
Na dveřích vozu se skvěl velký nápis AMOIL. Opatrně jsem došel blíž a posvítil na místo řidiče. Nikdo tam nebyl, stejně jako na místě spolujezdce. Žádné větší poškození, kromě trochu zkrouceného ochranného rámu, nebylo vidět. Možná jenom dostal smyk na té kluzké dlažbě a prostě se převrátil. Dva metry od něj ležela pohozená kožená blůza s logem AMOILU na zádech. Zvedl jsem ji. Byla divně potrhaná. Celý jeden rukáv měla urvaný. Vrátil jsem se k autu a znovu posvítil dovnitř. Teprve teď jsem si všiml, že pod sedadlem spolujezdce leží samopal. To bylo divné. Kdyby se jenom převrátili a šli dál pěšky nebo shánět někoho, kdo by je postavil zpátky na kola, těžko by tu asi nechávali samopal. To bylo moc divné.
Naklonil jsem se přes boční dvířka a sáhl pro něj. Poslední model UZI se zasunutým zásobníkem. Vyndal jsem ho. Byl plný. Sakra. To bylo vážně divné. Znovu jsem posvítil na obě sedadla vozu, jestli někde neuvidím krev, ale nic takového jsem nezahlédl. Obešel jsem jeep a na zemi za ním našel vysílačku. Vzal jsem ji a zkoumal, jak ji zapnout. Tento typ jsme ve škole neměli. Podařilo se mi to asi po minutě. Ozval se jenom hlasitý šum. Zase jsem obešel celé auto a znovu ho celé prosvítil, jako bych doufal, že mě přitom něco napadne, ale nenapadlo mě vůbec nic.
Nechápal jsem to. Projížděli, možná jim něco přeběhlo přes cestu, možná se jim pod kola připletla nějaká vyvřelina. Chtěli se vyhnout, dostali smyk a převrátili se. Až doteď všechno sedělo. Ale co potom? Odešli. Bez samopalu? Bez vysílačky? Odhodili na zem bundu s utrženým rukávem, která patřila jednomu z nich? Nebo za nimi jelo další auto, které je naložilo? Možná. Ale v žádném případě by tu nenechávali samopal.
Vytáhl jsem z kapsy složené satelitní snímky baltimorských doků a posvítil si na ně. Docela snadno jsem našel místo, kde jsem zrovna stál. Ten velký zřícený objekt přede mnou by měl být sklad D6, za kterým trochu doprava by se měl konečně nacházet ten E7. Ostatně i těžní věž nad ním byla viditelná už odsud, i když nebyla skoro vůbec osvětlená, což samo o sobě bylo divné, protože zatím všechny věže, které jsem viděl, působily dojmem přeplácaných vánočních stromečků. Tahle měla světlo pouze na své špičce, takže opravdu působila jako nějaký námořní maják. Nebyl jsem daleko. Stačilo dostat se přes tu D6.
Byla to ocelová hala opláštěná profilovaným plechem, původně vysoká asi šest metrů, nyní s částečně propadlou střechou a pokroucenými ocelovými vazníky, trčícími proti hvězdnému nebi jako nějaká ornamentální krajka. Obcházel jsem ho a hledal místo, kudy by se dalo dostat dovnitř, protože obejít ho jsem se ani nepokoušel. Podle těch satelitních snímků to prostě nebylo možné, protože pravá strana končila v moři ropy a levá v další demolici, tentokrát ale zděné, takže určitě totálně neprůchodné. Po dvaceti metrech pátrání jsem skutečně našel díru v pokrouceném plechu, kterou se dalo dostat dovnitř.
139.
Byly tam bedny. Spousta beden. Živelně naházených přes sebe a většina z nich poničených. Z některých zbyla jenom jednotlivá prkna. Co v nich kdysi bylo, nešlo určit, protože ty, co se válely rozbité na podlaze, byly všechny prázdné. Na zemi se taky válela spousta rozlámaného polystyrenu, po kterém se blbě chodilo. Byl skoro všude. Možná v těch bednách původně byla elektronika. Ta se většinou balí ještě do polystyrenových fixačních forem.
Prokličkoval jsem mezi troskami až někam doprostřed haly, kde část střechy spadla a opřela se o sloupce narovnaných a neporušených beden. Kdybych měl čas a hlavně kdyby mě to zajímalo, tak bych se určitě některou pokusil otevřít. Takhle jsem akorát zvažoval, kudy se po nich nejlépe vyšplhat na tu zřícenou střechu, abych se podíval dál a zkusil identifikovat objekt E7. Nakonec jsem si musel dvě prázdné a ne úplně rozbité bedny přisunout k té věži a teprve po nich se mi tam konečně podařilo vyšplhat. Když jsem se protahoval nad střechu, řízl jsem se do ruky o pokroucený ostrý plech. Postavil jsem se na zdeformovanou střešní krytinu.
Objekt E7 byl asi sto padesát metrů ode mě. Poznal jsem ho okamžitě. Jednak díky těm satelitním snímkům a taky díky těžní věži. Tyčila se jakoby přímo nad ní. Dokonce jsem zahlédl i spodní část toho písmena a čísla. Nebylo pochyb, že je to E7.
A taky jsem kolem něj zahlédl mihotavé světlo. Kužel baterky. Pohyboval se a střídavě svítil a střídavě se ztrácel, jak ten, kdo držel v ruce baterku, procházel troskami. Že by Garimaldi včera neuspěl a musel se sem vrátit? Nikdo jiný mě totiž nenapadal. Kdo taky? Kdo jiný by lezl do království vyvřelin, než ten šílený zabiják Garimaldi? Možná kdybych si dnes s sebou vzal pušku s optickým zaměřovačem, tak bych ho na

tuhle vzdálenost dostal. Určitě. Protože kdyby ne, tak jsem na naší škole neměl co dělat. Možná by ho dostala i Versalleová tím svým glockem. Napotřetí.
Světlo zase na chvilku zmizelo a pak se objevilo o kousek dál. Na druhé straně objektu se vynořilo další mihotavé světlo. No jasně. To mě taky mohlo napadnout, že nebude sám. Prakticky je to vlastně posera, který se bez svých poskoků nehne ani na krok. Velký hrdina Zorro, který k sobě ale potřebuje ještě nejméně pět dalších hrdinů. Nejlépe pak Jamese Bonda kombinovaného se Spidermanem.
Někde vzadu na ulici jsem zaslechl hluk motoru. Přikrčil jsem se, abych na té střeše tak netrčel. Byl to teréňák AMOILU a zahlédl jsem ho přímo pod sebou, jak pomalu projíždí kolem haly, na jejíž střeše jsem stál. Určitě museli projet taky kolem toho převráceného vozu jejich kolegů. Možná je právě teď hledali. Ve světle měsíce těsně před úplňkem a hvězd jsem je viděl docela zřetelně. Byli dva a neměli na sobě jen ty klasické černé oděvy AMOILU, ale vypadalo to na daleko lépe vyzbrojenou hlídku. Byli to doslova těžkooděnci. Vzadu na korbě měli složeny i ochranné štíty, část nástavby jejich auta tvořily válcové nádrže a na ochranném rámu měli přichyceny dvě velké zbraně. Z jedné z nich vycházel nábojový pás s kulometnými náboji, zatímco z té druhé hydraulické hadičky. Nebylo pochyb, že je to plamenomet. Ostatně nic lepšího asi v království vyvřelin nefungovalo. Pomalu projeli pode mnou. Jeden z nich stál opřený o ten trubkový rám a svítil silným reflektorem všude kolem. Asi vážně hledali ty své kolegy, kteří se tak záhadně ztratili.
Když se rachot motoru jejich jeepu ztratil v dálce, zaslechl jsem úplně jiný zvuk. Zvláštní šramot a praskání. Někdo pode mnou přecházel po rozlámaném polystyrenu. Naklonil jsem se dolů, abych se podíval, jestli uvidím světlo baterky, ale neviděl jsem nic. Jenom jsem slyšel ty kroky. A nedělal je jen jeden člověk. Vlastně je vůbec nedělal člověk, protože to by asi měl v ruce baterku. To, co šlapalo po polystyrenu, se pohybovalo bez baterky. Vyvřeliny.
Zůstal jsem nehybně na té střeše ještě čtvrt hodiny poté, co kroky utichly, a teprve pak jsem se odvážil opatrně dolů. Slezl jsem vždycky jenom kousek a pak se zaposlouchal. Všude byl ale naprostý klid. Spustil jsem se až na zem a pokračoval mezi bednami na druhou stranu skladiště. Snažil jsem se vyhýbat zbytkům polystyrenu, ale většinou to ani nebylo možné, protože z něj byly vytvořeny až půlmetrové hromady, kterými jsem se musel prodírat. Po pěti krocích jsem se vždycky zastavil a poslouchal, jestli neuslyším někoho – nebo něco – kdo by se pohyboval ke mně. Ale všude bylo mrtvo.
A to doslova. U protější plechové stěny jsem narazil na mrtvolu. Ležela mezi dvěma bednami, částečně zasypaná polystyrenem. Opatrně jsem ho odhrnul nohou. Vyvřelina se pozná podle očí a tahle mrtvola je měla zavřené. Přesto jsem ani na chvíli nepochyboval, že je to mrtvá vyvřelina. Na jedné ruce mělo to stvoření osm prstů. Druhou jsem neviděl, což bylo dobře, protože už ta jedna působila velmi komicky až hrůzostrašně. Navíc ta bytost – nebo to, co z ní zbylo – byla neuvěřitelně splasklá. Nepřirozeně splasklá. Jako by to byla nějaká nafukovací panna, kterou někdo vyfoukl a zbyla jenom ta splasklá kůže. A to včetně splasklé hlavy. Vážně jako vyfouknutá nafukovací hračka. Nebylo to ani jako seschlá mumie, protože té pod kůží zůstanou aspoň kosti. Tady nejspíš nezbylo vůbec nic.
Nedokázal jsem pochopit, jak ji někdo mohl takhle vypreparovat, nebo jak k tomu mohlo dojít. Jako had, který jenom svlékne svou kůži a odplazí se v pohodě někam jinam. Akorát že tahle se asi v pohodě nikam jinam už neodplazila. To tělo totiž vypadalo naprosto neporušeně, takže z něj nemohla jen tak odejít. Pokud tedy na zádech neměla nějaký zip, ale to jsem zkoumat nechtěl. Na to z toho šla příliš velká hrůza. Zdálo se, že spíše postupně vytekla. Což by nemusel být asi tak velký problém. Měl jsem v sobě ještě tolik duchapřítomnosti, že jsem si pořídil jednu fotku mobilem. Blesklo to tak šíleně, že to připomínalo obrovskou explozi světlice. Někde vzadu jsem zaslechl šramot. Dlouho jsem neváhal, schoval mobil do kapsy a pokračoval podél boční stěny, abych našel východ. Podařilo se mi to asi po dvaceti metrech.
140.
Byl jsem už skoro u objektu E7. Netušil jsem, že to bude tak snadné. Můj původní plán spočíval v tom, že si dneska jenom zmapuji terén, vyhodnotím přístupové cesty a zítra prostě tu E7 prohledám. Jenže teď jsem byl těsně u ní, téměř pod těžní věží, jejíž jedna ze čtyř noh nesoucí plošinu procházela přímo střechou skladu. Zastrčil jsem si baterku dozadu za pas a místo ní si vzal do ruky těžkého Desert Eagle. Přestával jsem to totiž brát tak, že jsem na území vyvřelin, ale v tuhle chvíli už se nacházím na Garimaldiho území.
Nepochyboval jsem ani na vteřinu, že ta mihotavá světla, která jsem viděl ze střechy protějšího skladu, patřila Garimaldimu a jeho kumpánům. Teď už jsem s ním neměl žádný problém a byl jsem rozhodnutý střílet, i když jsem nepovažoval za nutné ho přímo zabít. Ovšem nebyl jsem si jistý, jestli to on nebere jinak. Určitě by se moc dlouho nerozmýšlel.
Mrkl jsem se pro jistotu na jeden ze satelitních snímků, abych se ujistil, že vím, kde jsem. Všechno

fungovalo. Našel jsem to místo celkem snadno. Všechno bylo tam, kde to mělo být, a všechno sedělo. Odjistil jsem zbraň a vyšel zpoza rohu velkého plechového kontejneru. Podle satelitních snímků se přede mnou měla objevit poměrně široká vyklizená ulička, vedoucí přímo k mé vytoužené E7. Byla tam přesně jako na snímku, jenom s jedním nepatrným rozdílem. Na fotce nebylo těch asi třicet vyvřelin, které teď stály nehybně přes celou ulici tak, že je prostě nebylo možné obejít. Zůstal jsem stát na místě jako přimrazený, protože jestli jsem něco čekal, tak možná Garimaldiho nebo některého z jeho kumpánů a na ty jsem byl připravený reagovat. Na třicet vyvřelin ne.
Stály tam naprosto nehybně a sledovaly mě svýma kalnýma nelesknoucíma se očima. Možná kdyby mezi sebou měly aspoň nějakou malou skulinu, kterou by se dalo projít, tak bych se jim vydal naproti a zkusil to. Nevšímal bych si jich a ony by si nevšímaly mě. Jenže tam stály jako neproniknutelná fotbalová zeď, a to ještě navíc dvojitá. Prostě semknutý dav. Možná někde jinde v Baltimore by se rozestoupily, kdyby viděly, že chci projít. Tady ovšem podle Renoira bylo jejich království a já nevěděl, jak by se zachovaly. Pořád jsem byl na jejich půdě, a ne na Garimaldiho. Vzdal jsem to a rozhlédl se. Mohl bych to zkusit obejít kolem dalších dvou kontejnerových bloků. Určitě mezi nimi bude ulička. Dostal bych se k E7 zboku, pod těžní věží.
Udělal jsem pět rychlých kroků vpřed. Bylo vidět, jak zbystřily, přestože se ani nepohnuly. Spíše to bylo cítit než vidět. Zahnul jsem mezi dva kontejnery vlevo a pokračoval metr širokou uličkou. Potom jsem proběhl zase doprava a vyšel přímo pod plošinu obří těžní věže, částečně vpreparované do E7. Té, která mi až doteď sloužila jako jakýsi naváděcí maják.
Panoval tam čilý ruch. Na ní i pod ní se hbitě pohybovali dělníci. Lezli po spojovacích žebřících z rampy na rampu, utahovali kruhové uzávěry a šoupata, nosili trubky, vytahovali je někam nahoru. Od temných postav montérů sršely ohňostroje z jejich autogenů. Bylo to jako dokonale seřízený stroj. Žádné povely ani příkazy, všichni jako by přesně věděli, co mají dělat. Ale ticho nebylo jedinou nepřirozenou věcí na celém tom zvláštním výjevu.
Tou další byla skutečnost, že spodní část věže, na které probíhal největší montážní ruch, nebyla osvětlená. Pracovali potmě. Kmitali v naprosté tmě a naprostém tichu, bez povelů. A neměli na sobě klasický firemní oděv dělníků AMOILU, ale byli nazí. Byly to vyvřeliny. Nebylo nejmenších pochyb. Byly to vyvřeliny, jejichž těla nevykazovala prakticky žádné anomálie. Vyvřeliny téměř totožné s normálními lidmi, bez nutnosti se jakkoli domlouvat – a jak bylo zřejmé, tak i s dokonalým nočním viděním. Nepotřebovali světlo. To také vysvětlovalo spoustu dalších zážitků, které už jsem s nimi měl. Vyvřeliny prostě viděly v noci. Součástí jejich mutace pravděpodobně bylo i zdokonalení zraku. A tohle navíc budou ty nejčerstvější vyvřeliny, protože ještě nedošlo k deformaci jejich těl.
Stál jsem tam absolutně nehybně a jenom na ně zíral. Možná je to nakonec tak, že vyvřelinami se stávají normální řadoví dělníci AMOILU, kteří postupem času prostě mutují v něco, čemu se pak říká vyvřeliny. Možná z těch ropných vrtů opravdu tryská na povrch něco, co mění lidi ve vyvřeliny. Nějaká jedovatá látka. Nějaký virus.
Jedna z nich najednou ukázala směrem ke mně. Bez jediného slova se po mně začaly dívat i ty ostatní. Čilý pracovní ruch na celé věži najednou začal ustávat. To nebylo dobré. To vůbec nebylo dobré. Rozhodl jsem se dát na ústup a v tutéž chvíli si uvědomil, že už je možná pozdě. Některé z nich začaly slézat z horních plošin a ty, které stály dole, se vydaly směrem ke mně. Vrčely. Zlověstně vrčely. Vrčely stejně jako tehdy, když jsme na ně narazili u těch nádrží s divným rosolem.
Otočil jsem se a rychlými kroky začal mizet zpátky mezi kontejnery. Během dvou vteřin jsem rychlé kroky vystřídal zběsilým úprkem. Za sebou jsem uslyšel dupání nohou. Bosých nohou. Připadalo mi to úplně nesmyslné a nepřirozené a nedokázal jsem to pochopit. Zahnul jsem do další úzké boční uličky, ale ta byla zatarasena zřícenými konstrukcemi, takže jsem se musel vrátit do té původní a pokračovat dál. Ohlédl jsem se. Měl jsem je na dohled. Zastavil jsem se, otočil a rozkročil se. Uchopil jsem Desert Eagle oběma rukama a potom dvakrát rychle za sebou stiskl spoušť.
Explozivní náboje po dopadu na prvního z pronásledovatelů udělaly v té úzké uličce nechutný masakr. Koutkem oka jsem ještě stačil zahlédnout, jak všude kolem stříká nějaká tmavá olejovitá tekutina, ale to už jsem byl znovu na útěku. Neslyšel jsem žádné výkřiky, sténání nebo cokoli podobného, což samo o sobě bylo nepřirozené a budilo to hrůzu. Jako by to opravdu byly nezničitelné přeludy. Duchové a démoni. Ti by taky určitě nekřičeli ani nesténali.
Vyběhl jsem na široké prostranství mezi objekty a zahlédl dva reflektory terénního vozu. Byli to ti těžkooděnci z AMOILU, které jsem viděl ze střechy. Se štíty a v přilbách, s těmi napalmovými nádržemi na zadní nástavbě. Zařval jsem a zamával na ně. Mohli být asi padesát metrů ode mě. Stočili na mě svůj reflektor a já s rukama nad hlavou na ně mával jak trosečník z ostrova na projíždějící trajekt. Pak jsem

najednou uslyšel dávku z kulometu a ještě asi zlomek vteřiny mi trvalo, než mi došlo, že střílí po mně. Panebože.
Od nohou mi odlétávaly úlomky zeminy, cítil jsem je až ve tváři. Ti debilové. Dvěma skoky jsem zapadl za nejbližší ocelový kontejner a slyšel, jak řve motor jejich auta a přibližuje se ke mně. Hlavou mi bleskly jen dvě věci. Jak to, že mě ti čuráci netrefili a jak to, že po mně vůbec stříleli. Vrhl jsem se do nejbližší uličky mezi hromady kontejnerů a hned potom jsem zaslechl další střelbu velkorážnými zbraněmi. Slyšel jsem, jak se projektily zakusují do plechu. Ježíšmarjá. Přesunul jsem se v pokleku dál, podlezl škvírou nějaký tunel vytvořený ze zřícených skladových buněk a podařilo se mi vylézt na střechu jedné u nich. Kousek ode mě vztekle vrčel motor jeepu. Skokem jsem se dostal na další střechu dalšího kontejneru, na kterém jsem si lehl na břicho. Pak jsem se opatrně doplazil na jeho okraj a vyhlédl ven.
Oba seděli v autě a svítili silným reflektorem do uličky, ve které jsem před chvílí zmizel. O deset metrů dál stálo asi patnáct vyvřelin. Byly to ty nahé, od těžní věže. Ty, co mě pronásledovaly. Sledovaly bezradnou hlídku, ale nevypadalo to, že by na ni chtěly zaútočit. Stejně jako si ta hlídka nedělala nic z nich. Jako by tam snad ani nebyly. Jako by snad před chvíli ani nechtěly zabít člověka, tedy mě. Jako by to byli kamarádi. Ostatně asi i byli, když všichni dělali pro AMOIL. Možná ty vyvřeliny ještě nedávno byly jejich kolegové, se kterými chodili na pivo. Nechápal jsem vůbec nic – a hlavně jsem to ani pochopit nechtěl. Nechtěl jsem, aby se teď můj mozek zatěžoval čímkoli jiným než útěkem z téhle téměř bezvýchodné situace. Byl jsem na území AMOILU, který je ke mně zcela zjevně nepřátelský a zároveň na území vyvřelin, které jsou nepřátelské úplně stejně. A pravděpodobně se tu někde v blízkosti pohybuje i Garimaldi, o jehož náklonnosti jsem neměl nejmenší pochybnosti.
Ohlédl jsem se za sebe a snažil si v hlavě vybavit satelitní snímky doků. Za mnou bylo moře. Moře ropy. Bylo vzdálené asi sto padesát metrů. Jediná logická cesta je tedy opačným směrem, do města. Jenže na ní je ta hlídka AMOILU a jeden z nich zrovna telefonuje. Určitě volá posily. A nebo se možná radí s Garimaldim. Bylo to jasné. Jestli mě někde budou čekat, tak na cestě do města. Jenže já to zkusím k moři. Možná se pak dostanu po molech až na druhou stranu zálivu. Musí to nějak jít. Rozhodně teď ale nemůžu cestou, kterou jsem se sem dostal.
Bylo to nespravedlivé a bylo to nefér. Cítil jsem děsnou křivdu a hnusný podraz, což mi skoro rozežíralo vnitřnosti. Zaťal jsem zuby a snažil se to překonat, ale nešlo to. Dělal jsem pro to všechno, ale prostě to nešlo. Nemůžu odsud jen tak odejít. Byla to ta moje paličatost, stejná jako v sobě měla Loraline. Možná Loraline dojela právě na tohle a já na to možná dojedu taky, ale prostě to nešlo jinak. Už bych asi v životě nikdy neusnul a pořád bych si to vracel zpátky a pořád bych si to vyčítal. Jenže nikdy nic už nejde vrátit a já věděl, že ani tohle se už nikdy nevrátí. Vážně to nešlo jinak.
Vystrčil jsem hlavu přes okraj kontejneru a namířil svého mohutného Desert Eagle na hlavu jednoho z těžkooděnců sedících v autě. Na toho telefonujícího. Nevím, s kým zrovna mluvil. Možná to byla centrála AMOILU, které sděloval, že tu má někoho, kdo obtěžoval jejich vyvřeliny. Nebo to možná byl Garimaldi, kterému říkal, že mě asi dostal, ale že se pro jistotu po mně ještě podívají. Nebo to byla jeho manželka, které říkal, že může strčit husu do trouby, že za půl hodiny bude doma.
Stiskl jsem spoušť. Měl na hlavě přilbu, ale ani ta nejdokonalejší by nevydržela náraz projektilu .50 Magnum z Desert Eagle.
141.
Prchal jsem po střechách kontejnerů směrem k moři. Když už to nešlo, musel jsem seskočit na zem a prokličkovávat složitými nepřehlednými uličkami, z nichž byla většina zatarasena vším možným harampádím. Bylo to skutečně jako uměle vytvořené bludiště se spoustou slepých cest.
Věděl jsem, že mě vyvřeliny pronásledují. Byly téměř nehlučné a nijak se mezi sebou nedomlouvaly, ale podivně nepřirozené pleskání jejich bosých nohou bylo přesto slyšet. Bylo to úděsné. Byl jsem v pasti. Představoval jsem si, jak mě nakonec zaženou do moře. Do moře ropy, ale to pořád nebude konec, protože vyvřeliny budou určitě v ropě jako doma, a tak tam za mnou skočí. Už mnohokrát jsem si představoval svůj konec a vlastně jsem s ním byl tak nějak smířený. Prostě obyčejný shluk bílkovin. Jenže ať byly mé představy sebešílenější, varianta s vyvřelinami trhajícími mé tělo v moři ropy k nim rozhodně nepatřila.
Kličkoval jsem a hlavou se mi honily myšlenky, jestli je lepší být rozsápaný tady v těch uličkách, nebo utopený v ropě, a nebo roztrhaný střelou z Desert Eagle, což byla jedna ze smrtí, kterou jsem ve svých variantách skutečně měl. Otočil jsem se a na jednom z kontejnerů nad sebou jsem zahlédl stín. Zastavil jsem se a sestřelil ho ve chvíli, kdy přeskakoval na další kontejner. Jako když exploduje balónek naplněný vodou – v tomhle případě pak pytel s ropou. Šílené.
Doběhl jsem na molo a přede mnou se rozprostřela temná hladina se spoustou lodí, částečně

potopených, mezi kterými se na hladině leskla odražená světla z protějšího elektrifikovaného břehu. U mola kotvily dvě obří nákladní lodě a na jednu z nich navíc vedla lávka, jenže mně bylo jasné, že ta loď patří vyvřelinám a že jich asi bude plná. Otočil jsem se a spatřil tři hnusné a bosé, vybíhající z uličky mezi plechovými bednami, ze které jsem před chvílí vyběhl já sám. A pak další dvě, které se vynořily z vedlejší uličky. Skolil jsem první tři dvěma ranami a dal se zase na zběsilý útěk po molu podél moře, které jsem měl tři metry pod sebou.
Docházel mi dech a já přitom neměl žádný plán. Nebylo možné sestavit žádný plán, protože jsem byl na cizím území, které jsem neznal, a prchal jsem před nepřítelem, kterého jsem taky vůbec neznal. Jako krysa chycená do pasti. Z jedné strany moře a z těch ostatních krvelačné hyeny. Jenže já to nemohl vzdát. Já to nemohl vzdát, protože jsem se ještě vůbec nedostal ke Garimaldimu. To ať mě raději dostane on.
V dálce na molu proti sobě jsem zahlédl dvě světla reflektorů. Jeep AMOILU, nic jiného to být nemohlo. Jel po okraji mola přímo na mě. Poklekl jsem a zamířil těsně nad ta dvě světla. Pak jsem vystřelil. Světla začala kličkovat a vůz zastavil o telegrafní sloup. Vzápětí se ozvala rychlopalná dávka směrem ke mně. Z uliček za mnou začaly vybíhat další vyvřeliny. Nebylo zbytí. Musel jsem skutečně do moře. Možná se tam schovám, přitisknutý k trupu nějaké lodě nebo k molu.
Schůdky jsem zahlédl asi deset metrů zpátky. Vrátil jsem se tam a seběhl po vysokých kamenných schodech mezi dvěma obřími loděmi. Dole se nacházela asi metrová římsa podél kamenné zdi mola a patnáct metrů ode mě byl motorový člun a na něm sehnutý nějaký chlápek v pogumovaném plášti. Nerozmýšlel jsem se ani vteřinu. Přeběhl k němu, skočil do člunu a namířil mu Desert Eagle na hlavu.
„Jeď… Jeď jak nejrychleji umíš, jinak ti tu tvoji lebku rozstřelím na tisíc kousků.“
Šokovaně na mě zůstal zírat s doširoka otevřenýma očima a nebyl schopen žádného pohybu. Nahoře nad námi se objevily první hlavy vyvřelin. Dostal jsem dvě jedním výstřelem a teprve když na nás dopadla sprška něčeho tmavého, slizkého a lepkavého, pogumovaný chlápek to pochopil. Nakopl motor, otočil plynovou páku na nejvyšší obrátky a člun se za příšerného řevu vrhl na moře. Spadl jsem na jeho podlahu, ale tak, abych měl gumáka pořád na mušce. Ten ale nevypadal nijak nebezpečně. Byl ještě pořád v šoku a kličkoval se svým motorákem mezi zbytky lodí vyčnívajícími nad hladinu hnusné olejovité ropy. Teprve v půlce zálivu Curtis Bay jsem si zastrčil zbraň za pas a řekl:
„Díky…“
„Nemáte zač,“ řekl jakoby pořád ještě hypnotizovaný pogumovaný kormidelník.
„Vy jste místní taxík?“ zeptal jsem se, protože se začal poměrně rychle uklidňovat. Stál tam totiž pod tím molem, jako bych si ho opravdu objednal na určitou hodinu a určité místo.
„Nejsem taxík.“
„Já jsem Jerry,“ řekl jsem a podal mu ruku. Stiskl ji.
„Já Berry.“
„Díky Berry, fakt to bylo nadoraz. Co jsi tam dělal?“
„Ty jsi od AMOILU?“
„Ani náhodou.“
„Ale místní taky ne.“
„Ne… místní skutečně nejsem.“
„Takže dobrodruh.“
„Jo… to by možná sedělo. Asi fakt dobrodruh.“
„Hrají tu totiž takovou hru. Šílenci z města. Říkáme jim dobrodruzi.“
„Jo… tak přesně to jsem já.“
„Cože… ty ji fakt taky hraješ?“
„Jo. Fakt ji taky hraju.“
„Takže jsi asi bohatý, co?“
„Jo… docela jo. Kolik chceš?“
„Co já vím? Kolik dáš?“
Byl mi docela sympatický. Asi jako bývá sympatický člověk, který vám zachrání život. Fakt sympaťák. Když si sundal kapuci, měl pod ní krátké naježené rozcuchané vlasy, dvě malá očička bez obočí (lidská) a široký rozplácnutý nos. Mohlo mu být asi něco kolem čtyřicítky, ale možná jenom třicet. V Baltimore lidi vypadali starší, než ve skutečnosti byli.
„Pět set dolarů by mělo stačit. Aspoň to byla standardní taxa mé sestry.“
„Panebože… ty máš sestru, která to hraje taky?“
„Hrála. Jsem tu místo ní.“

„Pět set je hodně. Stačí mi stovka.“
„Dobře. Stejně ti dám pět set. Cením si svého života na čtyři sta padesát, ale tu padesátku si předplatím.“
Nechápavě se na mě podíval. Evidentně ten vtip nepochopil. Vytáhl jsem z kapsy pět stodolarovek a zastrčil mu je do náprsní kapsy gumáku.
„A tys tam dělal co?“
„Fakt nejsi od AMOILU?“
„Už jsi někdy viděl, jak někoho z AMOILU honí vyvřeliny?“
„Neviděl.“
„Tak vidíš.“
„No jo… Já tam byl krást.“
„Cože?“
„Doky jsou jediná část města, kde se i po letech dá najít super zboží. Všechno tam zůstalo a nikdo se tam neodvažuje. Posledně jsem si odvezl elektrickou kytaru.“
„Ty hraješ na kytaru?“
„Ne. Ale střelil jsem ji za tři stovky.“
„Tebe tam ještě nikdy nenapadly vyvřeliny?“
„Ne… Nikdy. Ale musíš vědět, kam můžeš a kam nesmíš. Spousta lidí tam opravdu skončila.“
„Jak skončila?“
„Prostě už se nevrátila.“
„A ty myslíš, že to mají na svědomí vyvřeliny?“
„Jasně že jo. Šli prostě tam, kam neměli.“
„A kam se tam nemá chodit? To nechápu. Zatím mi všechny vyvřeliny připadaly úplně odevzdané… že je jim všechno jedno.“
„Jo… je jim všechno jedno. Ale někam prostě lidi nesmí. Třeba k těžním věžím v docích. Tam se nesmí.“
„A jinde jo?“
„Jinde jo. Ale v docích nikdy.“
„Byl jsem pod těžní věží.“
„Tak je to jasný.“
„Aha. Proč to tak je?“
„Tak to se jich budeš muset zeptat,“ řekl pobaveně.
„Co jsou to vlastně ty vyvřeliny?“
„Ty to nevíš?“ podíval se na mě s úžasem v očích.
„Nevím. Jsem dobrodruh, takže mě to zatím ani moc nezajímalo. Jsou to lidi napadení nějakou nemocí?“
„Vůbec to nejsou lidi,“ řekl s naprosto vážnou tváří.
„Nejsou? A co teda jsou?“
„Démoni. Démoni z nitra země. Vylezli na povrch až po tom zemětřesení. Do té doby tu žádní nebyli.“
„A není to třeba tak, že kvůli tomu zemětřesení se tu mohl objevit nějaký virus, který způsobil nemoc, kterou se nakazili normální lidi a pak vypadají jako vyvřeliny?“ zkoušel jsem ho.
„Nemohlo… Prostě to tak nebylo. Nejsou to žádní nakažení lidi. Vůbec to nejsou lidi. Jsou to démoni z nitra země. Protože kdyby to byli nakažení lidi, tak by tu předtím museli někde třeba bydlet, ne?“
„No, to jo… proč ne…?“
„Jenže oni tu nebydleli. Nikdo z nich tu nikdy nebydlel. Přišli z nitra země a bydlí tu teprve teď. Jsou tu noví. Neznám nikoho, kdo by měl nějakého známého nebo někoho příbuzného, ze kterého by se stala vyvřelina. Věř mi… Nejsou to lidi. Jsou to démoni.“
Berry prokličkoval mezi loděmi připoutanými k molu na druhé straně zálivu a přirazil ke schůdkám nahoru.
„Doufám, že ti ta pětistovka vynahradí dnešní úlovek, který jsem ti překazil.“
„Spolehni se. Lepší úlovek jsem na druhé straně ještě nesehnal.“
„To jsem rád.“
Berry přivázal člun k ocelovému kruhu vystupujícímu z kamenné zdi mola a já vystoupal po úzkých schůdcích vytesaných v jeho stěně nahoru. Kus odsud jsem zahlédl siluetu QUEEN CHRISTINE. Připadal jsem si tady už jako doma. Začínal jsem být skoro rodilý Baltimořan.
Byly tři hodiny ráno. Vytáhl jsem z kapsy žlutý mobil a zavolal Herlynovi. Zjistil jsem, že už se mi po tom potetovaném hrdlořezovi stýskalo. Zvedl to okamžitě. Asi byl ještě někde v baru, než se zajde domů vyspat.
„Tady Jerry. Potřeboval bych zase hodit na nějaký výstupní Point.“
„Lokalita a situace?“ zeptal se bez jakýchkoliv řečí.

„Lokalita baltimorský přístav, kousek od QUEEN CHRISTINE.“
„Dundalk?“
„Jo. Nevím o tom, že by tu byl ještě nějaký další.“
„Jsou tu tři, pane Jerry.“
„Aha. No, mě bohatě stačí ten jeden. Situace naprosto klidná. Žádné nežádoucí elementy v blízkosti.“
„Tentokrát žádný průstřel?“
„Na mé straně bohudík ne.“
„Budu tam za půl hodiny… Je to trochu z ruky, tak mějte trpělivost.“
„S tím nemám problém. Čekám na molu. Zatím nashle.“
Pak jsem zavolal Sammymu z ochranky od Agathy. Ten asi spal, protože to trvalo dobré dvě minuty, než se uráčil to zvednout.
„Omlouvám se, že vyrušuji, ale budu potřebovat odvoz od Pink Pointu z Baltimore. Můžeš tam někoho poslat?“
„Pošlu Yana.“
„Jo. To budeš hodný.“
„Nějaký problém?“
„Žádný problém, akorát jsem přišel o auto, takže budu na zítřek potřebovat nějaký jiný. Podobný vrak, ale uvítal bych, kdyby tomu aspoň svítila světla.“
„Máte docela vysokou spotřebu aut, pane Jerry.“
„Jo. Taky mi to došlo. Bohužel s tím ale nic nenadělám. Pořád lepší přijít o auťák, než o kejhák.“
„V tom s vámi naprosto souhlasím.“
„Tak díky.“
Schoval jsem mobil do kapsy, sedl si na kamennou dlažbu a opřel se o jedno z velkých železných pacholat zapuštěných do země.

XII.
Pokus o jiný pohled
142.
Probral jsem se kolem desáté hodiny dopolední a musel chvilku přemýšlet, kde jsem, kdo jsem a co se odehrálo v posledních dnech a hodinách. Bolelo mě celé tělo jako po celodenním intenzivním lyžování, ale byl jsem si jistý, že na lyžích jsem včera určitě nestál. Chvilku mi trvalo, než jsem zase zakotvil v reálném světě, tvořeném nahrubo opracovaným trámovím Loralinina podkrovního bytu a naježenou siluetou dopoledního Washingtonu. Venku svítilo sluníčko, což bylo dobře, protože kdyby ještě pršelo, tak bych se asi z té deprese, která na mě přišla po vzpomínce na včerejší noc, musel zbláznit. V souvislosti se sluníčkem jsem si okamžitě vzpomněl na Pat Hedgesovou, což mě postavilo na nohy. Přešel jsem do obývací části bytu, abych se mrkl na mobil, jestli nemám nepřijatý hovor nebo zprávu. Nebylo tam vůbec nic, což byla ta nejhorší zpráva, jakou mi mohl mobil sdělit. Hedgesová se ještě pořád neozvala a to už bylo na pováženou. Vzal jsem telefon, navolil její číslo a dal si ho k uchu. VOLANÝ ÚČASTNÍK JE NEDOSTUPNÝ. ZKUSTE OPAKOVAT SVÉ VOLÁNÍ POZDĚJI, sdělil mi robotický zaměstnanec jejího operátora.
Vytočil jsem číslo Washington Postu. Vzala to zase holka, tentokrát však jiná než ta včerejší.
„Slečnu Hedgesovou, prosím,“ řekl jsem otráveně bez pozdravu a teprve potom mi došlo, že ta holka za nic nemůže.
„Jste už asi třetí, který ji shání. Není tady.“
„Není tam?“
„Není.“
„A kde je?“
„No, měla by být tady, ale nepřišla do práce a ani zatím nenahlásila žádný důvod.“
„Takže dovolenou nemá.“
„Dovolenou nemá, to už jsem si ověřila u jejího vedoucího. Možná je nemocná. Třeba je právě u doktora a teprve po jeho návštěvě nám nahlásí počet dní, jaký bude na nemocenské.“
„Dobrá. Díky…“
„Mám něco vyřídit? Kdyby přišla?“
„Jo. To vyřiďte. Řekněte jí, aby se co nejdříve ozvala Jerrymu Lindenovi.“
„Dobrá. Vyřídím, spolehněte se.“
Zavěsil jsem a bylo mi jasné, že žádný takový vzkaz nebude muset vyřizovat. Po Hedgesové se prostě

slehla zem a věřil jsem tomu, že kdyby se přece jenom objevila, tak mi určitě zvolá jako prvnímu. I když jsem vlastně ani nevěděl proč. Možná jsem si moc fandil, ale považoval jsem to v tuhle chvíli jaksi za její povinnost. Když nezavolala, tak asi nemůže.
Vytvářel jsem si v hlavě nejrůznější spekulace, co s ní může být, ale ani jedna mi nepřipadala pravděpodobná a reálná. Naopak – všechny byly až neskutečně morbidní a jakoby vytržené z tohoto reálného světa. Ve všech se totiž odrážel ten baltimorský svět, který se mi možná až moc dostal pod kůži a ve kterém opravdu fungovalo všechno jinak a ve kterém by kterákoli z těch mých šílených teorií dokonale seděla. Ovšem ne ve Washingtonu, hlavním městě nejbohatší země světa.
Dal jsem si panáka koňaku, vzal si mobil do postele, natáhl se na ni a vytočil číslo Corton's University Laboratory.
„Cortonova ústředna, slyším," ozvalo se téměř okamžitě.
„Dobrý den. Jerry Linden. Prosil bych profesora Marwella."
„Není tady, pane."
„Prosím?"
„Profesor Marwell si vzal dneska volno a nebude celý den."
„On si vzal volno?"
„Ano. Měl jste snad domluvenu schůzku?"
„Ne… Neměl… Jenom jsem s ním chtěl mluvit. Nevíte, proč si vzal volno?"
„To nevím, pane, to byste musel zkusit profesora Donathyho. Chcete tam přepojit?"
„Ne, není třeba. Zkusím mu zavolat domů… Nemáte tam někde jeho číslo?"
„Jeho číslo tu někde mám, ale asi bych vám ho neměla sdělovat."
„Proč? Je tajné?"
„Nemáme to dělat."
„Tak vám děkuji."
Ukončil jsem hovor a s mobilem v ruce vyšel na terasu. Začínalo tam být pěkné vedro. Siluety výškových budov v centru se pomalu začínaly v tom horkém vzduchu vlnit jako nějaké barové tanečnice. Posadil jsem se do křesla, opřel si nohy o zábradlí a zavolal Lauře.
„Ahoj, kočičko růžová, doufám, že jsem tě nevzbudil."
„Nevzbudil…" ozval se rozespalý hlas, „… ale ještě jsem nevylezla z pelíšku."
„Aha. Něco bych po tobě potřeboval."
„Po mně?"
„Jo. A ani při tom nemusíš vylézat z toho pelíšku."
„To zní docela jako zajímavá nabídka. Takže přijdete?"
„Nepřijdu… Poslouchej. Vezmeš si mobil a zvoláš mi někam, jo?"
„Já? A kam?"
„Na univerzitu. Číslo ti dám."
„Já budu volat na univerzitu?"
„Jasně. Jsi studentka třetího ročníku a budeš volat profesoru Donathymu. Dám ti číslo na ústřednu a ty budeš chtít přepojit na Donathyho. Profesora Donathyho. Zapamatuješ si to?"
„Donathy?"
„Profesor Donathy. Správně… A jemu řekneš, že jsi studentka a měla jsi od profesora Marwella půjčené nějaké knížky."
„To je zas jinej profesor?"
„Jasně že jinej. Jsou to jenom dvě jména, to přece není složitý. Budeš volat Donathymu a knížky jsi měla od Marwella."
„Jo. Co když se zeptá jaký?"
„Nezeptá. A kdyby, tak řekneš prostě že odborný. Je to profesor, rozumíš."
„Jo…"
„No tak tomu Donathymu řekneš, že jsi profesoru Marwellovi slíbila…"
„Začíná se mi to nějak plíst," řekla rozespale Laura a já myslel, že vyskočím z kůže.
„Nemůže se ti to plíst. Jsou jenom dva. Jednomu voláš…"
„… a od druhého mám ty knížky."
„Správně… Tak mu řekneš, že jsi slíbila, že mu je dneska tutově vrátíš, protože je prý na něco potřebuje. Jenže jsi nemocná a vrátit mu je nemůžeš. A že ti spojovatelka řekla, že není v práci. Tak jestli by ti na něj nemohl dát mobil, aby ses s ním domluvila, kam mu to máš poslat nebo doručit. Je ti to aspoň trochu jasný?"

„Jo… No a co potom?“
„Potom už nic. Cílem toho všeho je prostě získat telefon na profesora Marwella, chápeš?“
„No… teď když jste mi řekl takhle, tak už jo.“
„To jsem rád. Zvládneš to?“
„Pokusím se. Prostě potřebuju za každou cenu mobil na Marwella.“
„Přesně tak. Chytrá hlavinka,“ pochválil jsem ji.
„Takže mu mám zavolat teď hned?“
„Jasně. Teď hned a jakmile to budeš mít, brnkni mi zpátky. A hlavně si připrav papír a tužku, aby sis to měla kam zapsat.“
„To je docela dobrej nápad.“
„To bych řekl.“
Položil jsem si telefon na klín a hleděl na vlnící se siluetu Washingtonu. Ta terasa byla božská. Akorát jsem si na ni nedovedl představit Loraline, jak tu jen tak sedí s drinkem v ruce a vychutnává si to kýčovité město. Na to byla moc hektická a moc ztřeštěná. Musela být pořád v pohybu a pořád v nějaké akci, musela v jednom kuse něco řešit. Byla roztěkaná jako rtuť. Jenže před dvaceti lety. Kdoví, jaká byla teď.
Na klíně se mi rozdrnčel mobil. Laura. To bylo teda rychlé.
„No… slyším tě… Hlavně mi neříkej, že ti to číslo nedal.“
„Dal. Chcete ho?“
„Jasně. Dělal nějaký vlny?“
„Ne. Akorát říkal, že mám děsně příjemný hlas.“
„To je pravda. Já ti to ještě nikdy neřekl?“
„Vy ještě ne.“
„V tom případě ti to říkám teď. Dáš mi to číslo?“
„Je to 411 528 645.“
„Moment… namačkám si to hned do vedlejšího mobilu… Ještě jednou a pomalu, prosím.“
Laura mi znovu nadiktovala svým příjemným hlasem číslo a já si ho uložil.
„Díky. Jsem tvým dlužníkem.“
„To bude jeden oběd.“
„Jasně. Ale restauraci volím já.“
„Dobrá. A já budu studentka a vy ten profesor.“
„Docela dobrý nápad. Budeš propadat z biochemie, kterou učím.“
„To pak ale bude divný ne? Proč byste mě potom zval na oběd?“
„Právě proto.“
„Jako doučování?“
„Možná abych ti nabídl, že tě nakonec nechám projít, když na mě budeš hodná.“
„Jak hodná?“
„Strašně moc.“
„Myslíš jako v posteli?“
Chyběl jí jakýkoli smysl pro poezii.
„No… možná by si to ten profesor tak nějak představoval. Třeba to bude nějakej chlípník, který je na mladý kočičky.“
„Jo… to beru. Dneska?“
„Dneska to možná nezvládnu, ale zítra si pro tebe ten oběd budu rezervovat.“
„Budu se těšit.“
„Já taky.“
Ukončil jsem hovor s Laurou, vzal do ruky druhý mobil a namáčkl tam Marwella. Možná to ani nevezme, když se mu na displeji objeví neznámé číslo. Ale vzal to.
„Marwell… Kdo volá?“ ozval se trochu drsný hlas s ostrými sykavkami.
„Dobrý den, pane profesore, tady Jerry Linden.“
„Neznám.“
„Já vás vlastně taky ne. Ale včera za vámi byla Patricie Hedgesová, je to tak?“
„A vy jste kdo?“
Nevypadal moc ochotně.
„Jerry Linden. Jsem přítel Hedgesové. Nebo spíše kolega než přítel.“
„A chcete co?“
„Chci jen potvrdit, jestli u vás ta Hedgesová byla nebo ne.“

„Byla.“
„Nemůžu ji totiž už druhý den nikde sehnat a nedaří se mi jí ani dovolat.“
„To snad ale není můj problém.“
„Samozřejmě, že to není váš problém. Je to čistě můj problém. Ale snažím se sehnat lidi, kteří s ní mluvili naposledy.“
„Ona zmizela?“ zeptal se hlasem, ve kterém byl poprvé slyšet nějaký zájem.
„Zatím nevím, jestli zmizela, ale neví o ní ani v redakci, ani nikde jinde. Prostě ji nikdo nemůže sehnat. Tak zkouším obvolávat lidi, se kterými měla schůzku.“
„U mě byla. Včera dopoledne. Potom normálně odešla. Nic víc nevím a nic bližšího vám bohužel sdělit nemůžu.“
„Neřekla vám, kam jde?“
„A proč by měla?“
„No, já nevím… Myslel jsem, že vám něco přinesla a pak se třeba zmínila, že potom jde někam… nevím kam, v rámci dalšího šetření té věci, co vám přinesla.“
„A co mi měla jakože přinést?“ zeptal se nervózně profesor.
„Nejspíš nějaký kus hadru ve slídovém obalu, pane profesore.“
„Cože?“
„Jo… Dal jsem jí ho totiž já, jestli vás to zajímá.“
„Nezajímá.“
„Ale přinesla vám to.“
„Nic takového mi nepřinesla, pane.“
„Skutečně?“
„Ne. Šlo výhradně o schůzku ohledně připravovaného udělení Schingerovy ceny mému týmu.“
„To myslíte vážně?“
„Naprosto vážně.“
„Pak jste si asi popletl dvě včerejší schůzky, pane profesore. Hedgesová byla ta blonďatá holka, která vám přinesla vzorek krve baltimorské vyvřeliny k rozboru DNA.“
V telefonu se zvalo slabé pípnutí a pak už nic. Položil to. On to vážně položil. A nebo se přerušilo spojení. Jenže v Americe jsem tomu nevěřil. Možná ještě tak někde na Ukrajině, ale ne v centru Washingtonu. Navolil jsem to číslo znovu a stiskl VOLAT. Vyzvánělo to asi deset vteřin. Pak to típl. Profesor Marwell se mnou nechtěl mluvit. A už vůbec ne o vyvřelinách.
Že já blbec mu vůbec volal. Protože teď jsem z toho měl ještě větší depresi, než předtím. Něco nebylo v pořádku. Něco tu příšerně skřípalo. Hedgesová zmizela a nebere mobil, a Marwell tvrdí, že mu žádný vzorek vyvřeliny nepřinesla, přičemž tam šla jenom kvůli tomu a ničemu jinému. O žádné ceně se nezmiňovala a já pochybuju, že by ji zajímala. Hedgesová ode mě odešla se vzorkem vyvřelinovské DNA. Dorazila až k Marwellovi a strávila s ním hodinu. Potom odešla a nikdo o ní už neslyšel. Zhruba hodinu po ní odešel Marwell. Ten si druhý den vzal volno bez udání příčiny a když jsem ho konečně sehnal, tvrdí, že mu Hedgesová žádný vzorek nepřinesla. Možná kdybych mu už na začátku řekl, že mi jde o tu holku, co mu přinesla ten vzorek, tak by možná popřel i její návštěvu.
To nebylo dobré. To vůbec nebylo dobré. Vstal jsem a šel si do kuchyně nalít panáka. Thieryho zahřívací kolo, kterých asi dneska budu potřebovat víc. Přece jenom… starší motor.
143.
Spousta událostí posledních dní a posledních hodin byla příliš nepochopitelných, než abych se mohl v klidu soustředit jen na nějakou bláznivou stupidní hru, když vlastně možná jde o něco úplně jiného a ta hra je jen jakýmsi vedlejším produktem chaoticky se řítících událostí. Událostí bez jakéhokoli řádu a pravidel, což byl ovšem nesmysl, protože takhle se to mohlo jevit jenom navenek. Vzpomněl jsem si na nápis nad Thieryho pracovním stolem, který hlásal: POKUD SE VÁM ZDÁ, ŽE JE TADY ŠÍLENÝ BORDEL, UPOZORŇUJEME VÁS, ŽE TOMU TAK NENÍ. JDE POUZE O SYSTÉM ULOŽENÍ VĚCÍ, KTERÝ MOMENTÁLNĚ NECHÁPETE.
Tak přesně takový dojem ve mně vyvolávaly poslední události, do jejichž víru jsem se dostal. Zdánlivě šlo o chaos několika nesouvisejících dějů, přičemž ale možná šlo jenom o úhel pohledu, protože z jiného úhlu do sebe možná všechno dokonale zapadá, je logické, uspořádané a přehledné. Šlo jen o to, pokusit se získat ten jiný pohled. Vzal jsem znovu mobil, tentokrát žlutý, a vytočil číslo Alyony v Baltimore.
„Slyším vás, pane Jerry.“
„Dobrý den. Potřeboval bych opět vaše služby.“
„Jsem vám k dispozici, stejně jako vaší sestře, pane Jerry.“

„Výborně. Chtěl jsem vás pozvat na oběd.“
„Na oběd?“
„Jo. Jde to, nebo nejde?“
„No… já nevím… je to…“
„Prostě chci s vámi jenom mluvit, to je všechno. Nemůžu ale přes den do Baltimore, takže bychom to museli zrealizovat někde mimo něj. Vy z Baltimore můžete kdykoli, ne?“
„To ano.“
„Vyzvedl bych vás u některého z Pointů a zajeli bychom do nejbližší restaurace. Je v tom nějaký problém?“
„No… teď nemůžu… šlo by to možná… ale až tak ve tři.“
„Nevadí. Tak to bude pozdní oběd. Ve tři kde?“
„Nejblíž máte Orange Point, ne?“
„Jo. Tam to znám.“
„Dobrá, za závorou Orange Point.“
„Budu tam.“
„Raději ve čtvrt na čtyři, kdybych měla problémy.“
„Jaký problémy?“
„To neřešte. Jde to ve čtvrt na čtyři?“
„Samozřejmě. Budu tam.“
„Cena toho oběda mi ovšem snad nebude odečtena z honoráře.“
„Samozřejmě, že ne.“
„Tak platí.“
Položil jsem mobil na stůl a přešel ke knihovně. Chvilku jsem na ni zíral a přemýšlel o tom, kam jsem založil ten papír se seznamem lepších klientů Loralinových podniků, který mi věnovala madam Agatha. Zíral jsem na jednotlivé tituly a jasně si vzpomínal, že jsem ho dával do jedné knihy a ještě jsem si pamatoval, jak jsem si u toho říkal: Tak tohle si snad určitě zapamatuju. Nic víc jsem si ovšem nepamatoval. Byla to má poslední vzpomínka vylovená z paměti. Snaha zapamatovat si tu knihu. Ale která to byla, to v mé paměti nezůstalo.
Procházel jsem hřbety knih jednu po druhé a teprve při druhém kole mi to secvaklo. BUDUJEME PODKROVÍ. Vytáhl jsem ji. Bylo to tam. Vzal jsem složenou čtvrtku a šel si s ní sednout na terasu. Ten, kdo mě zajímal, byl Alex Botwyn a byl vedoucím investičního oddělení AMOILU. Teprve když jsem si to jméno přečetl, vzpomněl jsem si, že toho jsem mimo jiné naťukal i do některého z mobilů. Nicméně stejně bez čísla.
Otevřel jsem notebook, vyhledal jsem washingtonský telefonní seznam a potom ústřednu AMOILU. Zavolal jsem tam hned.
„Firma AMOIL vám přeje hezký a příjemný den. Co pro vás mohu udělat?“ ozval se příjemný ženský hlas.
„Potřeboval bych mluvit s panem Alexem Botwynem.“
„To jsou investice, že ano.“
„Ano.“
„Přepojím vás na sekretariát investičního.“
„Děkuji vám.“
„Nashledanou, pane.“
„Nashle…“
Ozvala se unylá hudba elektrických varhan. Naštěstí ne nadlouho.
„AMOIL, investiční, prosím,“ ženský hlas, už ale ne tak příjemný jako ten první. Byl o poznání přísnější, starší a razantnější.
„Dobrý den. Potřeboval bych mluvit s panem Botwynem.“
„Chcete si s ním domluvit schůzku?“
„Nechci si domluvit schůzku. Chci s ním mluvit.“
„Takže vám zkusím domluvit schůzku.“
„Vy jste mě asi špatně pochopila, paní. Já s ním chci mluvit teď hned.“
„Teď hned?“
„Ano. Přesně tak. Teď hned.“
„Tak to asi nepůjde. Pan Botwyn je vedoucím investičního oddělení firmy AMOIL a…“
„Já vím, že je vedoucím investičního oddělení. Právě proto s ním chci mluvit.“
„To ale nejde, pane. Pokud si s ním přejete mluvit, musím vám nejdřív domluvit schůzku a určitě to

nepůjde zítra ani pozítří, ale viděla bych to někdy na příští týden a to spíše na tu druhou polovinu. A to jenom v případě, že pan Botwyn s vámi skutečně bude chtít mluvit.“
„Aha… tak to si asi nerozumíme.“
„Já vám rozumím, ale vy mi nerozumíte.“
„Přesně obráceně. Já rozumím vám, ale vy mně ne. Já s ním prostě potřebuji mluvit okamžitě. Teď hned. Vyřiďte mu, že volá Jerry Linden a že jde o faktury paní Hallworthové. Potřebuji tam vysvětlit nějaké nejasnosti. Jsem přesvědčen, že když mu to řeknete takhle, najde na mě čas ještě dneska. Je to důležité.“
„Faktury paní Hallworthové?“
„Ano. Za finanční poradenské služby. Počkám na telefonu.“
Chvíli bylo ticho. I přes ty satelity putující deset tisíc metrů nad povrchem Země bylo slyšet, jak jí to v té její hlavince pracuje.
„To byste se měl ale možná obrátit na finanční oddělení.“
„Neměl. Věřte mi, že neměl. Že pan Botwyn je jediný, na koho se v tomto případě mohu obrátit. A hrozně to spěchá. A když říkám, že hrozně, tak myslím opravdu hrozně. Protože jestli mě to přestane bavit a já vám to položím, tak bych nechtěl být ve vaší kůži, až se to pan Botwyn dozví.“
Opět hluk z mozku zpracovávajícího informace v hlavince zmatené ženské v Botwynově sekretariátu.
„Zkusím to… počkejte na telefonu.“
„Počkám.“
Čekání trvalo dobré dvě minuty. Netušil jsem, co Botwyn právě dělal, nebo koho tam měl. Možná měl nějakou důležitou poradu a možná si zrovna domlouval schůzku s některou z mých zaměstnankyň. Pak se konečně ozvalo:
„Přepojím vás do kanceláře pana Botwyna.“
„To budete hodná.“
Opět hudba elektrických varhan a pak mužský hlas:
„Botwyn. S kým mluvím?“
„Dobrý den. Tady Jerry Linden. Potřeboval bych si s vámi domluvit soukromou schůzku v soukromé věci. Nejlépe teď hned, tedy za hodinu.“
„To je samozřejmě nesmysl, pane.“
„Nemyslím si…“
„Sekretářka mi říkala něco o nějakých fakturách.“
„Jasně. To jen abyste si to vzal. Nejde mi o žádné faktury, pane Botwyne.“
„Vy jste někdo od paní Hallworthové?“
„Tak nějak. I když ne tak docela. Jsem bratr Loraline Lindenové.“
„Promiňte, ale to mi vůbec nic neříká.“
„Nechci to rozebírat po telefonu, nebylo by lepší se sejít?“
„Vy jste z finančního úřadu?“
„Nejsem z finančního úřadu. Skutečně s vámi po telefonu nechci mluvit o tom, jaký vztah mám k paní Hallworthové. Myslel jsem, že vám něco řekne alespoň jméno Lindenová.“
„Bohužel nic.“
„Takže se se mnou nechcete sejít.“
„Podívejte. Já vás neznám a nechápu, oč vám jde. Můj pracovní den je totálně plný nejrůznějších schůzek a jednání a kdybych se měl sejít s vámi, tak bych musel nějakou zrušit.“
„Tak ji zrušte.“
„V tom případě by mě ale zajímalo, jakou váhu bych měl přikládat schůzce s vámi, abych mohl vyhodnotit, jestli se mi vyplatí zrušit jinou schůzku, která třeba nebude tak důležitá vzhledem k té vaší. Vždyť je to jednoduché.“
„No dobrá. Takže jde o skutkové plnění předmětů těch faktur.“
„Vy s tím máte nějaký problém?“
„Já ne. Ale vy byste mohl mít.“
„To myslíte vážně?“
„Ano.“
„Máte nějakou představu kde a kdy byste se chtěl se mnou setkat?“
„Za hodinu. Místo nechám na vás.“
„CIRCLE BURN na Hunway Street.“
„Platí. Budu tam. Budu mít modré tričko s nápisem Montreal.“
Zavěsil.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl dvanácté. To bude tak akorát. O půl jedné Botwyn a po třetí hodině Alyona. Předpokládal jsem, že obě schůzky mi nějak pomohou změnit úhel pohledu na dění v Baltimore. Pak jsem zkusil ještě volat Hedgesové. Bezvýsledně.
144.
CIRCLE BURN na východním okraji centra Washingtonu jsem poté, co jsem dvakrát zastavil u chodníku a zeptal se kolemjdoucích, našel docela snadno. Budova sama o sobě byla moderní a nezajímavá až nudná a restaurace, kterou měl Botwyn na mysli, se nacházela v suterénu. Jestliže fasáda pětipodlažního objektu byla nudná, sám vstup do CIRCLE BURN byl naopak velmi působivý.
Ze vstupní haly vedl do podzemí poměrně úzký eskalátor, který člověka ponořil do stísněných katakomb se skleněnými bočními stěnami, za nimiž hořely ohně. Jako byste projížděli přímo centrem hořícího baráku a ty plameny se vás téměř dotýkaly. Přesto když jsem sáhl na to sklo, bylo chladné. Muselo mít aspoň pět centimetrů. Vypadalo to, že CIRCLE BURN bude asi nějakým požárnickým klubem.
Dole na mě čekaly velké dubové okované dveře se šedesátiletým chlapem v uniformě hotelového vrátného a obrovským břichem. Na štítku čepice s kšiltem měl napsáno CIRCLE BURN, stejně jako na kapsičce jeho podivné uniformy s třásněmi všude kolem. Trochu jsem znejistěl, zda Botwyn maličko nepřecenil mé společenské postavení, protože moje tričko s nápisem Montreal na prsou se tomu tlusťochovi zcela zjevně nelíbilo. Změřil si mě přísným až opovržlivým pohledem, jako by mu do jeho zámecké jídelny zabloudila nějaká krysa z sklepa.
„Dobrý den. Mohu dál?“ zeptal jsem se a snažil se tvářit maximálně ležérně.
Znovu si mě celého prohlédl, jako by nevěřil vlastním očím, a pokud ano, tak ne vlastním uším.
„No… myslím, že kousek vedle byste našel možná levnější restauraci, pane.“
„Vsadil jsem se s kamarádem, kdo přinese větší účtenku za oběd. Myslíte, že bych měl šanci tady u vás tu sázku vyhrát?“
Jeho neuronové spoje zpracovávaly tu informaci rychlostí školní kalkulačky, na kterou byl ale ten problém stejně velmi složitý.
„Vám jde o to utratit co nejvíc peněz?“ zeptal se asi po pěti vteřinách, jako bych se předtím nevyjádřil dost přesně.
„Mám tady schůzku s panem Botwynem.“
To už zpracoval daleko rychleji.
„S panem Alexem Botwynem?“
„Ano. Přesně s tím.“
„To je pan ředitel z AMOILU,“ upozornil mě ředitel vstupu do restaurace starostlivě.
„Ano… jeden z ředitelů,“ opravil jsem ho.
„Už je uvnitř.“
„Pravděpodobně na mě čeká.“
„No dobrá…“
Stiskl nějaké tlačítko na stěně za sebou a dveře se otevřely. Zajely do zdi a já vstoupil do CIRCLE BURN.
145.
Prostor byl zaklenutý devíti kopulovitými klenbami, opřenými o čtyři masivní cihelné sloupy s gotickými hlavicemi. Rozhodně bych podobný prostor v tomhle moderním baráku nečekal. V samém středu bylo obrovské ohniště, jehož plameny šlehaly až ke stropu středové klenby, ve které se nacházel komínový otvor. Kolem ohniště stál manipulační a barový stůl obcházející kolem sloupů a vytvářející tak uzavřený kruh, v němž se pohybovali kuchaři. Nad ohništěm pak visela spousta rožňů, grilovacích roštů a smažicích plechů, na kterých se opékalo maso. Trochu to připomínalo peklo.
Prostor měl čtvercový půdorys a po jeho obvodu stálo asi dvacet čtvercových stolů, přiražených až k neomítnuté kamenné stěně. Nad každým pak hořela louče, ale odhadoval jsem to na plynovou maketu, protože z nich nevycházel žádný kouř. Když jsem viděl spoustu toho ohně kolem sebe, napadlo mě, že tady by se asi vyvřeliny moc nenajedly.
Dva kuchaři od ohniště si mě všimli a zkoumavě si mě prohlíželi, jako by jim sem zabloudil nějaký nežádoucí element. Začal jsem obcházet jednotlivé stolky. Byl jsem jediný v triku s nápisem. Ostatní měli obleky, světlé košile a vázanky. Nebylo plno. Obsazena byla asi polovina stolů.
Kývl na mě prošedivělý padesátník s hustým obočím, velkým nosem a širokými, téměř černošskými rty. Alex Botwyn seděl u stolu sám.
„Dobrý den. Jsem Jerry Linden.“
„Botwyn,“ řekl bez náznaku jakékoli radosti a podal mi ruku. Ani se neobtěžoval vstát. Sedl jsem si naproti němu.

„Co si dáte k pití?“ zeptal jsem se a pak doplnil:
„Nepředpokládám, že bychom si dali oběd. Nemám totiž tolik času. Mám docela nabitý program, takže doufám, že naše jednání bude maximálně věcné a rychlé.“
„To mi vyhovuje,“ řekl jsem, „… a dám si víno. Bílé.“
Botwyn kývl na číšníka a objednal dvě Chardonnay. Číšník si to poznamenal a vrhl na mě nechápavý pohled. Vzhledem k našemu oblečení jsem mu asi připadal jako nějaký prostitut, kterého si Botwyn narychlo našel někde na ulici. Ale určitě ne tady. Spíše někde v okrajové čtvrti.
„Takže mohu přejít rovnou k věci?“ zeptal jsem se a pozoroval jeho ustaraný obličej.
„Jistě. Očekávám to od vás.“ řekl trochu podrážděně.
„Sháním informace, pane Botwyne.“
Zasmál se.
„To mě nepřekvapuje. Všichni shání informace. Ostatně, informace jsou dnes v byznysu tím nejcennějším artiklem, pane Lindene.“
Aspoň že si zapamatoval mé jméno. Číšník nám přinesl sedmičku vína, postavil před nás sklenice na dlouhých stopkách a Botwynovi nalil asi na prst. Ani to neochutnal a pokynul rukou, ať je nalije obě. Když odešel, řekl:
„Nevím, co vás vede k tomu, že zrovna já bych vám mohl nějaké informace poskytnout. Nebo snad máte v rukávu nějakou lukrativní nabídku?“
„Je to tedy jenom otázka peněz, pane Botwyne?“
„Pokud by se to mělo týkat AMOILU, tak v žádném případě. Sešel jsem se s vámi jenom kvůli tomu, že jste mi do telefonu tvrdil, že máte nějaké výhrady k fakturám paní Hallworthové.“
„Jinak byste se mnou nebavil?“
„Pochopitelně, že ne.“
Vzal svou sklenici dlouhými štíhlými prsty s hustým porostem chlupů a napil se. Zopakoval jsem to po něm.
„Nebudeme dlouho chodit kolem horké kaše,“ řekl potom. „Takže abychom si vzájemně ujasnili své pozice. Jedná se o vydírání?“ zeptal se.
„Proč myslíte?“
„No, když jste začal s těmi fakturami, tak mě to napadlo. Jaký máte vztah k paní Hallworthové?“
„Dodávám jí holky. Nebo je vlastně dodávám vám, pane Botwyne. Ona vám pak jenom píše ty faktury,“ řekl jsem bez okolků, abychom tu opravdu nebyli až do rána. Zcela zřetelně jsem viděl, jak ztuhl. Znovu se napil a když položil sklenici, řekl:
„Takže jde přece jenom vydírání.“
„Asi před měsícem mi spadly do klína peníze. Řádově miliony, pane Botwyne. Nepotřebuji nikoho vydírat. A nepotřebuji ani informace, které bych mohl zneužít v nějakých obchodních kauzách. Řekněme, že mě peníze vůbec nezajímají, a proto mě nezajímají ani informace vedoucí k nim.“
„V tom případě jste jediný v tomto městě,“ řekl s posměšným nádechem Botwyn.
„Zajímá mě pouze proč zemřela má sestra, po které jsem zdědil několik podniků, jejichž služeb využíváte. A aby bylo úplně jasno, když mi teď řeknete, že se se mnou vůbec nemíníte bavit, tak se zvednu a prostě odejdu. Nezajímá mě váš soukromý život a vy už vůbec ne.“
„Pak ale vůbec nechápu, oč vám jde,“ řekl už o něco klidněji Botwyn.
„Slyšel jste někdy o hře NEVERMORE BALTIMORE?“
Překvapeně se na mě podíval.
„Jistěže. Probíhá na našem území. Kdo jiný by o tom měl vědět, když ne já?“
„Výborně. Jsem jedním z hráčů.“
„Vy?“
„Jasně. Proč takové překvapení?“
„Nevypadáte na to. Je to blázinec pro velmi bohaté lidi.“
„Řekněme, že jsem velmi bohatý. Nebo aspoň natolik bohatý, abych se toho mohl účastnit.“
„Takže po mně nechcete nic o AMOILU?“
„Ne. Nezajímá mě AMOIL. Zajímají mě vyvřeliny.“
„Vyvřeliny?“
Bylo vidět, jak opět částečně ztuhl.
„Jo… Vyvřeliny.“
„Co vás na nich zajímá? Napadly vás?“
„Možná.“

„Pak jste je asi nějakým způsobem vydráždil. Nejsou agresivní.“
„No dobře. Možná jsem je prostě jenom neodhadl.“
„A co tedy chcete vědět?“
„Co to je…“
„Prosím?“
„Co jsou vyvřeliny.“
Botwyn se plaše rozhlédl kolem sebe a potom řekl:
„A proč si myslíte, že já bych měl vědět, co jsou to vyvřeliny? Jsou to prostě lidé postižení určitou mutací. Nebo co chcete vlastně vědět?“
„To mi právě není moc jasné. Provádíte v tom směru nějaký výzkum nebo sledování?“
„Vy jste se zbláznil. Nás v Baltimore zajímá jenom ropa. Vyvřeliny jsou nám totálně ukradené. Pouze se s nimi snažíme vyjít tak, aby nám nepřekážely v těžbě. To je celé. A víc vám o tom říci nemůžu.“
„Dělají pro vás?“ zeptal jsem se přímo.
„Nedělají.“
„Možná by chtěly.“
„Myslím, že ne. A i kdyby, tak bychom je nezaměstnali. Je to příliš riskantní.“
„V čem?“
„Mohly by pak vznášet ještě nějaké doživotní nároky na naši firmu s tím, že to, co se jim stalo, se jim stalo v zaměstnaneckém poměru u nás. To nepřipadá v úvahu. Držíme se od vyvřelin co nejdál.“
„Teď lžete,“ řekl jsem a napil se vína. Podíval se na mě, jako by chtěl prozkoumat myšlenky přímo v mé hlavě.
„Nedisponuji informacemi, které by naznačovaly, že bychom mohli zaměstnávat vyvřeliny, pane Lindene.“
„Já ano.“
„Jestli víte něco víc, pak jste na tom lépe než já. Jsem investiční ředitel, takže…“
„… takže rozhodujete, kde která věž bude stát, kdy se postaví a jestli je to finančně výhodné.“
„Tak nějak.“
Uchopil jsem svou skleničku za stopku a prohlížel si interiér restaurace přes tenké kónické sklo.
„Viděl jsem velkou těžní věž, na které se pohybovaly samé vyvřeliny.“
„Možná nějaká opuštěná a vyřazená z provozu.“
„Naopak. Vypadalo to, že ony ji právě stavějí. Montovaly tam trubky, svářely konstrukce.“
„To je blbost,“ přerušil mě nervózně.
„Viděl jsem to na vlastní oči včera v noci.“
„Kde?“
„V baltimorských docích.“
„Tam je ale vstup zakázán.“
„No právě. Jsou tam vaše cedule o zákazu vstupu. Když jsem se na ně vykašlal a pokračoval dál, narazil jsem na věž obsazenou vyvřelinami. A asi jsem se jim moc nelíbil.“
„To se ani nedivím,“ ujelo mu a pak se na mě opět tázavě zadíval.
„Takže dál budete trvat na tom, že AMOIL nemá s vyvřelinami nic společného a že je nezaměstnává?“
„Vykašlete se na to,“ řekl potom, opřel se o opěradlo a zadíval se na cihlovou klenbu nad sebou.
„Mám to považovat za signál, že naše schůzka je u konce?“
Podíval se na mě unaveným pohledem a prohrábl si prošedivělé vlasy.
„Co potom?“ zeptal se.
„Jak to myslíte?“
„Navštívíte našeho finančního ředitele ohledně těch faktur a potom mou manželku ohledně těch holek?“
„Už jsem vám řekl, že je mi ukradený, co provádíte s mými zaměstnankyněmi. Ostatně, od toho je zaměstnávám. Vy mě skutečně nezajímáte, pane Botwyne.“
„Na rozdíl od těch vyvřelin.“
„Přesně tak.“
„Takže vám děkuji,“ řekl najednou a dopil svou sklenici.
„Byl bych sice raději, kdybyste svůj vděk projevil jinak, ale když myslíte, nic jiného mi nezbývá…“
Znovu si prohrábl vlasy a znovu se na mě unaveně zadíval.
„Dám vám radu, která je cennější, než jakékoli další informace o vyvřelinách, pane Lindene.“
„Poslouchám.“ Rozhlédl se opět kolem sebe, jako by měl strach, že by nás mohl někdo zaslechnout.
„Dejte od toho ruce pryč.“
„To je celé?“

„Ano, to je celé.“
„Myslel jsem, že bude cennější.“
„Je to ta nejcennější rada, kterou vám v tomto případě mohu dát. Podívejte… myslím, že tím jsem schopen srovnat naše vzájemné skóre. Vy si necháte pro sebe informaci, že já využívám služeb vašich podniků a paní Hallworthové, a já si pro sebe nechám informaci o tom, co jste viděl v Baltimore a že se zajímáte o vyvřeliny.“
„Myslíte, že je to skutečně rovnocenná informace?“
„Myslím, že ano. Protože kdybych to pustil dál, jste mrtvý člověk, pane Lindene.“
„Prosím?“
Rozmáchl rukama a řekl:
„Tak to prostě je. Víc vám k tomu nemohu říct.“
„Tak mi aspoň řekněte, kam jste myslel tím dál.“
„Myslel jsem pochopitelně naši firmu… AMOIL.“
„To je všechno?“ zeptal jsem se ještě pro jistotu, protože jsem to pořád ještě nechápal.
„Všechno. Vy mi necháte mou rodinu a moje zaměstnání a já vám nechám váš život. Myslíte, že je v tom nepoměr?“
„AMOIL v tom jede, co?“
Neřekl na to nic a jenom pokynem ruky opět přivolal číšníka a požádal ho o účet.
146.
Před závoru Orange Point jsem dorazil dvě minuty před třetí hodinou. Zastavil jsem u obrovských dvoumetrových trub vedoucích z tohohle ropného města a přepravujících denně několik stovek tisíc barelů ropy. Srdce Spojených států. Asi nejcennější a nejdůležitější místo celé americké ekonomiky. Kdyby se položilo, zkolabuje celý ten slavný americký kolos během dvou týdnů. Pokud by nevtrhl do Íránu nebo Ruska. Doslova srdce pumpující do toho neohrabaného molocha životadárnou černou krev.
Jestliže mi při setkání s Botwynem šlo o získání jiného úhlu pohledu na celou věc, musel jsem konstatovat, že jsem ho nezískal. Možná jsem se na tom úhloměru posunul o pár stupňů dál, ale pořád ne tam, odkud by bylo možné vidět poslední události pod takovým úhlem, aby do sebe logicky zapadaly.
Alyona přišla ve tři hodiny a deset minut. Rovné slámové vlasy měla ještě rovnější a ještě slámovější než posledně. Také ty vyhaslé sopky na její tváři mi připadaly nějaké větší. Možná proto, že během naší poslední schůzky jsem ji viděl v noci, která k ní byla více než milosrdná. Ve dne to byla taková ta klasická čarodějnice z fantasy filmů. Velké vypoulené oči byly větší a vypoulenější.
„Dobrý den,“ řekla, hodila svou malou černou kabelku na zadní sedadlo a posadila se vedle mě do auta.
„Dobrý den. A děkuji, že jste přišla.“
Podal jsem jí pět stodolarových bankovek. Dozvěděl jsem se od Agathy, že v mých podnicích se zásadně platí předem. Považoval jsem tedy za spravedlivé, abych se zachoval stejně v případech, kdy já byl naopak klient. Bez řečí po nich chňapla a strčila si je do hluboké kapsy dlouhé květované sukně.
„Víte tu o nějaké nejbližší dobré restauraci?“ zeptal jsem se.
„Zapomeňte na to. Rozmyslela jsem si to.“
„Cože?“
„Jestli něco chcete, tak to vyřídíme tady v autě.“
Překvapeně jsem se na ni podíval. Ale koneckonců, proč ne. S tou její vizáží by se mi asi taky nechtělo courat někde po restauracích a veřejných místech.
„Dobrá. Zajímají mě vyvřeliny.“
„Jo? A co ještě chcete vědět?“
„Vidí i v noci?“
„Samozřejmě, to jsem vám neříkala?“
„Ne… to jste neříkala.“
„Vidí v noci stejně dobře jako ve dne. Nebo vlastně spíš líp než ve dne. Světlo jim moc dobře nedělá. Ve dne jich taky moc na ulici nenajdete. A není to těma očima, ty jsou jim myslím k ničemu.“
„K ničemu?“
„Mají je jenom pro ozdobu. Vidí podobně jako netopýři. Asi nějaké vlnění. Je jim jedno, jestli je den nebo noc. Jejich vidění funguje úplně jinak. Nevím jak, ale jako nejlepší mi připadá přirovnání k netopýrům, akorát asi ještě daleko dokonalejší.“
„Slyšel jsem jednu vyvřelinu mluvit,“ řekl jsem potom.
„Tak to jste narazil na docela ojedinělý úkaz. Kde to bylo?“
„V docích.“

„Vy jste byl v docích?“
„Jo. Byl jsem v docích.“
„Tam se normálně nechodí.“
„Přesto jsem tam zašel.“
„A tam jste viděl mluvící vyvřelinu,“ řekla oznamovacím tónem.
„V baru. Jako barmana.“
„Jo… nemají s tím problém. Můžou mluvit, když se to naučí. Odpozorují to od lidí. A učí se docela rychle. Ale mezi sebou se tak nedorozumívají. Jde jenom o napodobení lidí, stejně jako ten jejich zrak. Nepotřebují oči, jsou to jenom ozdoby, aby se nelišily od lidí, ale jinak jsou jim na nic.“
„Takže podle vás potřebují vlastně co?“
„Nepotřebují vůbec nic, pane Lindene… To, co vidíte, jsou jenom vnější formy, které se snaží zkopírovat, aby tolik nedráždily a aby je lidi nechali na pokoji. Takže jejich těla jsou pro ně vlastně taky nepodstatná a kdyby to nebylo nutné, určitě by vypadaly úplně jinak.“
„Třeba jako kočky?“
„Kdyby pro ně bylo výhodné vypadat jako kočky, tak třeba jako kočky. A kdyby bylo výhodné vypadat jako fíkus, tak jako fíkus.“
„Vidím, že tu teorii máte docela propracovanou. To jste vymyslela sama, nebo existuje nějaká… nevím, jak bych to řekl… nějaké pojednání nebo učebnice…“
„Nic takového neexistuje. Musel byste tu žít, abyste to pochopil. Musel byste tu žít od začátku. Tedy od toho zemětřesení.“
„Takže je to vlastně co?“ zeptal jsem se, protože mi to nebylo úplně jasné.
„Jsou to vyvřeliny, pane Lindene. Vyvřeliny, které se z nitra při zemětřesení dostaly na povrch země. Jsou to démoni. Klasičtí démoni. Možná byste si měl přečíst nějakou knihu o čarodějnictví, kabale, magii a podobně, abyste to pochopil. Já vím, že spousta lidí tomu nevěří, ale už od počátku lidstva jsou doložena různá svědectví o setkání s démony. Některá dokonce velmi detailně popsaná. Lidé se setkávají s démony od pradávna. Některá setkání skončila tragicky, pochopitelně. Jiná naopak dopadla velmi dobře. Laici mají z démonů většinou strach, za což mohou všechny ty pitomé filmy, ale věřte, že existují i hodní démoni. Jestli máte zájem, mohla bych vám sehnat nějakou literaturu.“
„Takže podle vás to jsou démoni, kteří se dostali na zemský povrch a tady na sebe vzali podobu lidí, nebo v některých případech i zvířat, aby nebyli tak nápadní a mohli tady přežívat.“
„Ano… tak nějak to je. A je fakt, že sem tam se jim to nepovede zrovna dokonale… proto mají ty různé deformace, které lidi nemají. Ale když se jim to povede, tak jsou od lidí k nerozeznaní. Až na ty oči. Ty se jim pořád tak nějak nedaří.“
Bylo mi jasné, že s Alyonou se prostě nedohodnu. Mlela si svou a odmítala jakékoli racionální teze, které by mohly tu její ucelenou teorii vyvřelin nějak nabourat, nebo dokonce vyvrátit. Její svět byl světem magie, čarodějnictví a šamanství a vyvřeliny jí k němu poskytly dokonalé kulisy. Setkání s Alyonou bylo skoro stejně bezvýsledné, jako setkání s Botwynem. I když od něj jsem se aspoň dozvěděl, že vazba mezi AMOILEM a vyvřelinami je daleko těsnější, než jsem si myslel. Pro Alyonu bylo všechno jasné. Ta se spokojila se svým démonickým světem a neměla s ním nejmenší problém. Přesto mě ta její zarputilost a naivní jednoduchost štvala a tak jsem si ještě neodpustil poznámku:
„Víte… jestli je to tak, jak říkáte… že to prostě jsou démoni, kteří přišli z nitra země, tak já v něm pořád nějak postrádám nějaký smysl.“
„Smysl?“ zeptala se a podívala se na mě těma svýma vypouklýma rybíma očima.
„No jistě. Připusťme, že jsou to démoni. Dostali se na povrch a tady na sebe vzali podobu lidí nebo zvířat.“
„Jo.“
„Vy říkáte, že je to proto, aby mohli v klidu přežít a aby příliš nevyčnívali z toho standardního světa kolem… jestli jsem to správně pochopil.“
„Ano… takhle nějak to opravdu je.“
„Ale já pořád nechápu ten smysl. Proč? Proč proboha vylezli na ten povrch? A co tu teď vlastně dělají?“
„Připravují.“
„Připravují?“
„Ano. Připravují se.“
„Na co se připravují?“
„Já nevím, na co se připravují. Ale nejsou tu jenom tak… Nejsou tu proto, aby pomáhali lidem, stejně jako tu nejsou proto, aby jim škodili. Mají úplně jiné cíle a na ty se připravují. Myslím, že ti, co jsou tu teď, vlastně ani nejsou moc důležití.“

„To myslíte, že by jako po nich mohlo přijít ještě něco většího? Nějaký Satan?“
„Já nevím. Nemyslím, že by to měl být Satan. Ale věřte, že tu nejsou jenom tak. Prostě něco ještě přijde.“
„Takže myslíte, že ve výsledku by to mohlo mít pro lidi daleko horší dopady?“
„Já to opravdu nevím, pane Jerry. Vím jenom, že to, co se tu teď odehrává, je teprve nějaký mezistupeň… Mezistupeň k něčemu, o čem nic nevím.“
Opřel jsem si nohy o palubní desku. Měla to dokonale vymyšlené. Věděl jsem, že ji na nic nechytím. Ta její teorie byla docela propracovaná a neměla slabinu. A pokud ano, tak ji dokázala odpálkovat stejnými iracionálními argumenty, na jakých byla založena celá její vyvřelinová teze.
„V docích jsem viděl vyvřeliny, jak pracují na montáži těžní věže. Těžní věže pro AMOIL.“
Jenom pokrčila rameny.
„Nic mi k tomu neřeknete?“
„Vždyť jsem vám říkala… Něco chystají. Nejsou tu jenom tak. Jinak by to přece vůbec nemělo smysl, ne?“
Její teorie fakt neměla chybu.
Ovšem pokus o změnu úhlu pohledu prostřednictvím Alyony mi taky nevyšel. Zase jsem se na tom svém úhloměru sice možná trochu pootočil, ale tentokrát takovým způsobem, že z tohohle bodu jsem už neviděl vůbec nic.
147.
Cestou zpátky do Washingtonu mi zazvonil Loralinin telefon. Mrkl jsem na displej. Neznámé číslo. Přesto jsem to zvedl.
„Prosím…“
„Dobrý den. To asi není Loraline Lindenová…“
„To není, paní. Potřebovala jste s ní mluvit?“
„Ano.“
„Je to moje sestra. Teda byla… Zahynula.“
„Prosím?“
„Loraline Lindenová zahynula. Já jsem její bratr. Mohu se zeptat, kdo volá?“
„Jolly Hedgesová.“
„Paní Hedgesová?“
„Ano… Víte, moje dcera asi s vaší sestrou kamarádila.“
„Jo. Vím o tom.“
„A já se jí už druhý den nemůžu dovolat, tak jsem se chtěla zeptat, jestli o ní Loraline náhodou neví.“
„Bohužel… neví. Loraline byla před měsícem zastřelena, paní Hedgesová.“
„Ježíšmarjá… to je mi strašně líto. Tak promiňte, pane.“
„Nic se nestalo. To je v pořádku. A vám přeji, aby se vaše dcera ozvala co nejdříve.“
„Děkuji vám.“
Položil jsem mobil na sedadlo spolujezdce a pokračoval dál do Washingtonu. Měl jsem z toho divný pocit. Hodně divný pocit. Obzvlášť poté, co mi Botwyn řekl, abych dal ruce od vyvřelin co nejdál, protože jinak je ohrožen můj život. Hedgesová je „co nejdál“ neměla. Hedgesová vlastně měla kus vyvřeliny přímo v ruce. Po zádech mi přeběhl mráz.
148.
Než jsem projel předměstím Washingtonu až do Betshedy, dal jsem dohromady čtyři teorie o vyvřelinách. Ta čtvrtá byla úplně nejnovější a přišel jsem na ni právě po té cestě.
Teorie A – vyvřeliny jsou démoni probuzení v samém nitru země, kteří se při tom zemětřesení dostali puklinami v zemské kůře na zemský povrch. Proces ještě pořád probíhá. Tady na sebe berou podobu lidí nebo zvířat, i když někdy nedokonalou, a přežívají. Teorie postrádala smysl, pokud jsem nechtěl uvažovat o následné Alyonině teorii, že čekají na něco, ale nikdo neví na co. Tato teorie pro mě byla absolutně nepřijatelná. Nevěřil jsem na čerty a navíc odporovala jakémukoli spojení mezi vyvřelinami a AMOILEM.
Teorie B – vyvřeliny jsou lidé, postižení nějakým virem, který je zdeformoval. Jsou to původní obyvatelé Baltimore, kteří se nadýchali jedovatých zplodin z hořící nafty nebo ze zdemolovaných skladů, kde byla skladována nějaká agresivní chemikálie. Možná i nějaké vojenské bojové látky. To způsobilo částečnou mutaci některých lidských orgánů a anomálie v růstu jejich těl. Nemoc, virus nebo původce mutace napadla samou buněčnou strukturu živých organismů. Je možné, že v tom byl určitým způsobem namočený samotný AMOIL, který pak znemožnil jakékoli vědecké zkoumaní těchto původně lidských tvorů. Teorie nejpřijatelnější a nejpravděpodobnější.
Teorie C – androidi. Vyvřeliny jsou speciální androdi vytvoření pro AMOIL. Androidi s lidskou podobou jsou ovšem ve Státech zatím zakázáni, proto má AMOIL zájem je nikde neprezentovat. Suplují lidi při

navrtávání nových ložisek, které je samo o sobě vždycky poněkud nebezpečné. Nefunkční androidy nechává přežívat ve městě, což se mi zdálo poněkud nesmyslné a celou teorii to stavělo do nepravděpodobného světla. Ale to, že komunikují mezi sebou jinak než lidskou řečí, by možná odpovídalo, protože se mohli dorozumívat třeba krátkovlnným vysíláním nebo jakkoliv jinak bezdrátově, elektronicky. Ostatně i noční vidění by do téhle teorie zapadalo.
Teorie D – zcela nová. Vyvřeliny jsou klony lidí. Jsou to výsledky nepovedených experimentů klonování lidí, které je ve Státech taktéž zakázáno. Tyto nepovedené výsledky jsou pak odkládány do města Baltimore. Možná bylo snadnější je zničit, ale třeba jejich tvůrce zajímá jejich další vývoj, sociologie, psychologie, změny tělesných orgánů. Poměrně pravděpodobná teorie, jenom mi v tom moc nehrál ten AMOIL. Ale možná byly klony pronajímány AMOILU na různé podřadné práce. Třeba si je dokonce AMOIL sám zaplatil. Teorie vyvřelin jako lidských nepovedených klonů neměla skoro žádnou chybu. Pouze to noční vidění a bezdrátové dorozumívání mi nedávalo smysl, ale mohlo dojít k nějakým nekontrolovaným mutacím, nebo naopak šíleným genovým vylepšením. No jasně. Klony vlastně splňovaly všechny podmínky pro to, co jsem až doteď viděl. Ovšem jinak to bylo naprosto ulítlé. Jako ostatně celá Amerika.
Stejně jako jediná reálná zůstávala varianta B – zmutovaní lidé. I když ten burš na člunu říkal, že žádná z vyvřelin původně v Baltimore nebydlela a nemá tam žádné známé ani příbuzné.
V podkroví Loralinina bytu jsem si udělal silnou kávu a zavolal Agatě, jestli mám na dnešní večer připraven vůz vhodný do Baltimore.
149.
Byl to landrover, kdysi možná červený, předtím ale ještě žlutý a předtím možná i zelený. Bez střechy. Takový terénní kabriolet. Byl i docela hezky pomačkaný, jako by ho právě vytáhli ze dna stometrové propasti. Reflektor mu svítil jenom jeden, ale pořád to bylo lepší, než žádný.
Vzal jsem si zbrusu nové boty, které jsem si koupil cestou do Washingtonu. Byl to evropský výrobek Alpine Pro se speciální podrážkou na zdolávání alpských velikánů. Vzal jsem si samozřejmě i Desert Eagle a glocka a potom ještě žlutý mobil plus ten svůj. Chvilku jsem taky přemýšlel o tom, že bych si mohl odlít i trochu whisky, ale nakonec jsem to zavrhl.
Předpokládal jsem, že tahle má návštěva Baltimore bude poslední. Ať už ten Navigátorův vzkaz najdu nebo ne, už tam nepolezu. V tuhle chvíli už jsem vlastně ani neměl co ztratit a kdybych to kolo úplně vynechal, pořád bych byl v plusu. Vlastně už jsem tam opravdu nemusel vůbec jezdit, ale když už jsem ten úkol tak rozvrtal a když jsem si na to koupil ty speciální boty a další auto, bylo mi nějak proti mysli ho nedotáhnout do konce.
Ještě než jsem nasedl do vozu, zkoušel jsem pro klid duše volat Patricii Hedgesové, což ale byla pochopitelně blbost, protože místo klidu v duši se dostavil neklid, protože volané číslo bylo nedostupné. No dobrá, jsem prostě vůl.
Pak jsem vyrazil směr severní okrajové čtvrti Washingtonu, abych objel celé Baltimore a dostal se k němu z druhé strany od PINK POINT. Zkusil jsem zapnout rádio v palubní desce. Kupodivu hrálo. Místní rozhlasová stanice oznamovala, že nejlepší pro pozvednutí nálady je Winterfresh a potom mi pustila Joni Mitchell, která mi pozvedla náladu více, než celý vagón Winterfresh. Poznal jsem Heiru z jejího španělsky zjazzovaného alba. Třicet let stará písnička znovu rozjitřila mé pochybnosti ohledně účelu mého pobytu tady v Americe. Co tu vlastně proboha dělám? Chovám se jako nějaký pubertální kluk, hraju nesmyslné pubertální hry bez pravidel a chci zachránit nějaký svět, o kterém vlastně vůbec nevím, jestli skutečně existuje. Neměl jsem teď být náhodou v Paříži v nějaké kavárničce na Saint Denis? Trvalo mi asi pět kilometrů, než jsem si ujasnil, že neměl.
Měl jsem být právě tady a měl jsem splnit jeden z posledních úkolů tajemného Navigátora, abych vůbec mohl říct, že jsem kdysi měl sestru. Byl to Nick Cave na vlnách toho místního rádia, který mi to všechno ujasnil. Jeho písnička byla tak jednotvárná, smutná a krásná, že jsem si přál, aby nikdy neskončila.
150.
Burš zvedl závoru a pustil mě do města připomínajícího Millerovo Sin City. Padla na mě z toho všeho taková zvláštní nostalgie. Takže naposledy v Baltimore. Pak jsem si ale uvědomil, že mi nic nebrání se sem ještě zítra nebo pozítří podívat. Jen tak. Bez plnění jakýchkoli bláznivých úkolů. Jen si to tak projet jako obyčejný turista, zastavit se v nějakém baru, poohlédnout se po místních pamětihodnostech a podobně. Posedět v parku mezi ohořelými stromy, nebo na náměstí mezi sutí ze zřícených domů. Sem tam si pohladit vyvřelinovou kočku se dvěma ocasy… Připadalo mi to naprosto morbidní a taky to morbidní bylo, ale teď mi to vážně připadalo jako docela dobrý nápad. Asi už jsem byl taky nakažený nějakým tím baltimorským virem. Začínal jsem k tomu částečně vyhynulému městu cítit takový nějaký

domovský nebo mateřský vztah.
Hned za závorou jsem si to namířil směr Dundalk Marine Terminal a opravdu si připadal, že už jsem tu doma a že to tady skutečně znám. Všechno mi připadalo známé, ale takovým zvláštním způsobem. Ne jako bych tu byl včera nebo minulý týden, ale tak nějak mlhavě známé. Jako bych tu třeba strávil dětství a vrátil se sem po dvaceti letech. Jako když přijedete do rodného města a lovíte v paměti ty scenérie kolem vás a porovnáváte, jestli se změnily, nebo zůstaly stejné jako před dvaceti lety. Kdo má nový plot a že místo cukrárny je dneska železářství. Tak takhle nějak mlhavě na mě působilo Baltimore v tu chvíli.
Odpoledne jsem si ještě jednou pozorně prostudoval všechny ty satelitní snímky od Whitcomba a zjistil, že k tomu E7 by bylo možné se dostat ještě jedním způsobem, a to ze západní strany, tedy ze strany blíže k moři. Chtěl jsem se totiž vyhnout cestě kolem té neosvětlené těžní věže, na které se to jenom hemžilo vyvřelinami, a to dost nepřátelsky naladěnými. Dvakrát jsem zase projel kolem cedulí VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN a hned za druhou z nich jsem pro jistotu zhasl ten jeden jediný reflektor, který mi ještě svítil. Potom jsem si totiž připadal, jakože jsem ten zákaz zase tak moc neporušil.
Dvakrát jsem to musel otočit a vrátit se, protože jsem si špatně zapamatoval ty ulice, které byly přehrazeny obrovskými ropovody. V jiných částech Baltimore by si to asi AMOIL nedovolil, ale tady s tím neměl nejmenší problém. Ostatně, tady bylo jejich zakázané území, takže teoreticky se tady ani nikdo neměl pohybovat. Takže proč by si nenatáhli ty svoje mohutné trouby napříč ulicí a proč by je nevedli třeba velkým barákem, jehož přízemí tak místo zemětřesení s ledovým klidem zničili oni.
V další tmavé ulici jsem narazil na lišky. Vyvřelinové lišky. A nebylo jich jenom pár. Ulice jimi byla doslova zaplavená. Musely jich být stovky. Vozovka nebyla vůbec vidět a jenom se zvláštně vlnila a teprve když jsem rozsvítil reflektor, zjistil jsem, že to jsou lišky. A nebo možná rezavé kočky. Obří kočky, některé i bezocasé, jiné třínohé, některé s psími hlavami a další ještě daleko nepovedenější. Příšerný pohled. Okamžitě jsem vycouval. Možná kdybych mezi nimi zkoušel projet, že by se rozestupovaly a uhýbaly mi z cesty. Ale třeba taky ne a třeba by mi naskákaly do auta. Kdybych měl uzavřený vůz, asi bych to i zkusil, ale s tímhle pomačkaným kabrioletem bez střechy jsem to neriskoval.
Další ulice vypadala volně a kromě čtyř nebo pěti vyvřelin i poměrně mrtvě. Postávaly u vchodu do jednoho z ohořelých domů a ani si mě nevšimly. Najednou se z jedné z bočních uliček vynořil jeep AMOILU. Zahlédli mě okamžitě a samozřejmě zahnuli směrem ke mně. Pomalu se přibližovali. Oni s naplno rozsvícenými reflektory, já s tím svým jedním zhasnutým. Nedělal jsem si iluze, že bych jim tady mohl ujet. Znali to tu daleko lépe než já a svým způsobem tu byli doma. Zbraně přišroubované k rámové konstrukci jejich vozu vypadaly hrozivě i přesto, že jsem proti tomu světlu skoro nic neviděl. Odhadoval jsem to na letecký kulomet. Zastavil jsem na jejich úrovni. Byli dva, na hlavách přilby, u úst mikrofony, jeden z nich měl na klíně ještě samopal.
„Budete to muset otočit, pane," řekl řidič bez pozdravu.
„Jsem hráč. Potřebuji k E7," řekl jsem a předpokládal, že o té hře jsou stejně dobře informováni jako jejich kolegové u závory, kteří mě sem vždycky bez problémů pouští.
„Hráč nehráč. Otočte to a vypadněte. Vy jste nečetl cedule?"
„Nějaký jo."
„A co na nich stálo?"
„Škola… Sunsetbar, Pojišťovna…"
„Tak to jste asi četl špatný cedule."
„Možná."
„Takže to otočte a pojedeme zase zpátky za ně. Doprovodíme vás tam, protože tady je to docela nebezpečný a neradi bychom, aby se vám tu něco přihodilo."
„To jste moc hodní. Ale já fakt potřebuju k té E7."
„Panebože, on je snad natvrdlej," řekl burš vedle řidiče – ten, co měl samopal na klíně.
„Podívejte… my nemáme čas se tu s vámi dlouho dohadovat. Takže jsou dvě možnosti. Buď vám dáme náramky, naložíme vás k sobě a vyvezeme za zakázanou zónu, nebo to prostě otočíte sám a pojedete před námi."
„Pojedu před vámi," řekl jsem bez dlouhého přemýšlení, protože s náramky na rukou v jejich autě jsem rozhodně skončit nechtěl.
To by pro mě asi skutečně dnešní večer skončil, zatímco ve svém voze jsem měl spoustu dalších možností na řešení vzniklé situace.
„OK," řekl řidič a já začal couvat. Najel jsem zadkem až na chodník těsně k domu, pak jsem to otočil a rozjel se zpátky. Jel jsem jak nejpomaleji to šlo a díval se po stranách, co by bylo možné vymyslet. V autě jsem ale opravdu neměl šanci. Napadlo mě to asi po sto metrech, když jsem u jednoho z docela

zachovalých domů zahlédl vyvrácené dveře. Přes barák. Přes barák by se mi mohlo podařit utéct. Začal jsem postupně sešlapovat brzdu a spojku a auto začalo poskakovat, jako když má kašel. Zajel jsem k chodníku, kousek od těch vyvrácených dveří, a vypnul motor.
„Copak? Problém?“ ozvalo se za mnou a jeep AMOILU mi zastavil těsně za zadkem.
„Asi porucha… občas se mi to stává. Ten krám už má něco za sebou. Ale je to jenom ucpaná palivová hadička.“
Vystoupil jsem z auta, přešel dopředu a snažil se otevřít kapotu. Chvilku jsem s tím musel zápolit, protože jak byl ten plech pomačkaný, tak to vůbec nešlo. Konečně se mi to podařilo. Jeden z těch amoiláckých buršů vystoupil – ten s tím samopalem – a šel se taky mrknout pod kapotu mého terénního kabrioletu. Blahopřál jsem si k tomu, že přišel ten se samopalem, protože ten druhý, co zůstal v autě, žádnou zbraň připravenou neměl. Nakláněl jsem se nad motorem, který pod nánosy oleje a prachu vlastně nebyl vůbec vidět, a počkal jsem, až se nad něj nakloní i on. Jako bych ho snad naprogramoval. Udělal to. Normální blázen bez jakéhokoli výcviku.
Popadl jsem ho vzadu za krk a vší silou ho narazil obličejem do té změti převodů, cívek, alternátorů, hadiček, trubiček, oleje a prachu. Zařval a já ho ještě zezadu svou zbrusu novou botou Alpine Pro nakopl do rozkroku. Sesunul se jako vyfouknutá vyvřelina a já byl dvěma skoky ve dveřích tmavého domu. Proběhl jsem úzkou chodbou, zakopl o něco na zemi a svalil se mezi dřevěná prkna. Okamžitě jsem byl znovu na nohou, šátral po stěnách a postupoval pořád dál, někam dozadu.
Každý ten barák musí mít nějaký výstup do dvora. Šlo jenom o to, abych ho našel dřív, než se sem dostane ten jeho kolega s baterkou a se zbraní v ruce. Dveře jsem opravdu našel, ale nešly otevřít. Buď byly zamčené, nebo k nim z druhé strany bylo přistaveno něco, čím byly zablokované. V boční pravé stěně byly dveře otevřené. Vtrhl jsem tam. Okno bylo rozbité. Prolezl jsem jím a trochu se řízl na ruce. Pak jsem se rozběhl napříč dvorem zarostlým nějakým uschlým trním, což bylo příšerné, ale na druhou stranu výhodné, protože to hlavně znesnadní cestu i mým pronásledovatelům – tedy pokud mě skutečně pronásledují. To jsem ale chtěl zjistit až za chvíli. Teď jsem se tím prodíral skoro poslepu.
Na druhé straně se mi podařilo dostat do dalšího domu. Tam jsem se přitiskl ke stěně hned za dveřmi a pozoroval dvůr. Poslouchal jsem, jestli mě opravdu pronásledují, nebo jestli to vzdali. Zahlédl jsem nějaké probleskující světlo mezi křovinami, ale nepohybovalo se mým směrem, jenom prosvěcovalo ten hustý uschlý prales trní. Nechtělo se jim do toho. Po pěti minutách to konečně vzdali.
Prošel jsem tmavou chodbou, ve které to příšerně páchlo po vyvřelinách. Už jsem ten pach dokázal docela přesně identifikovat. Jakoby spálená vaječná polívka okořeněná ropou. Baterku jsem nechal v autě a bylo štěstí, že jsem u sebe měl aspoň ty dvě pistole. Vypadalo to, že jsem přišel o další auto, z čehož určitě bude mít Agatha obrovskou radost. Procento odepsaných aut u mě skutečně bylo poměrně vysoké. V poslední době vlastně co výjezd do Baltimore, to jedno auto.
Vyšel jsem na druhé straně do další tmavé ulice, jejímž středem vedl ropovod o dvou souběžných troubách. Ty jsem si pamatoval ze satelitních snímků. Vedly k moři a neměl bych tedy být od něj dál než nějakých dvě stě metrů. Potom po molech přímo k E7.
Viděl jsem už i tu těžní věž, která se nad mým objektem tyčila jako nějaká výstražná zubatá nestvůra. Těžní věž obsazená vyvřelinami. Těžní věž, které jsem se chtěl dneska vyhnout. Vydal jsem se opuštěnou ulicí k molu a nešlo mi do hlavy, jak to, že Navigátor dal úkol v zakázané zóně, kam AMOIL nechtěl nikoho pustit. Podle všeho zatím byla s AMOILEM ta soutěž domluvená. A klapalo to. Pouštěli nás přes závoru právě díky našim čipům. Proto mi pořád nešlo na rozum, jak to, že mě nechtěli pustit k té E7, když tam byl jeden z úkolů hry, a jak to, že to tedy nebylo domluveno? Nebo došlo k nějaké chybě? Anebo možná šlo o něco úplně jiného? To přece nebylo možné. Nebo snad v rámci toho úkolu byl také úkol překonat hlídku AMOILU? I to byla možnost. Třeba právě tohle byl jeden z nejsložitějších úkolů za ty největší peníze, a proto do něj Navigátor zařadil i překonání bezpečnostních poskoků AMOILU. Připadlo mi to jako nejpravděpodobnější varianta. Tedy pokud na mě nezačnou zase střílet.
Za pět minut jsem byl skutečně na molu. Temná olejovitá hladina zálivu Curtis Bay se leskla proti měsíci v úplňku a místy z ní vyčnívaly zbytky poničených lodí. Mělo to v sobě zvláštní poezii surrealistických obrazů. Salvador Dalí by určitě zaplesal. Chyběly jen ty pokroucené hodiny přetékající z atik domů a koně na vysokých pavoučích nohách. Ale na ty možná ještě narazím.
151.
Část mola byla zablokována zříceným obřím jeřábem, pod kterým navíc ležel úplně rozmačkaný kamion. Nechtělo se mi ho prolézat. Jeho původně horní část končila až za okrajem mola na částečně potopené nákladní lodi, přes kterou vypadala cesta daleko snadněji.
Vlezl jsem na ni po jedné příčli jeřábu. Její mírně nakloněná paluba byla volná. Zbylo na ní jen pár

plechových přepravních kontejnerů. Ostatní se asi sesunuly do moře. V jedné třetině paluby, v místě, odkud vyčnívala řídící nástavba, ležely opřené o stěnu čtyři vyvřeliny. Původně jsem myslel, že spí, ale když jsem kolem nich procházel, všiml jsem si, že mají dokořán otevřené ty své kalné vyvřelinové oči a bedlivě mě sledují. Možná si mezi sebou i něco říkaly tím svým mikrovlnným vysíláním. Zamrazilo mě v zádech, když jsem je měl konečně za sebou. Nechtěl jsem se ohlížet, abych je zbytečně nevyplašil. Zpátky na molo jsem se dostal opět po části příhradové konstrukce jeřábu.
K E7 jsem se dostal podobnou cestou, jakou jsem včera utíkal. To znamená od mola, od místa, kde jsem narazil na toho zloděje na člunu, který mě převezl přes záliv. Potom úzkými uličkami mezi naskládanými kontejnery, kudy mě honily vyvřeliny a Amoilovci. Byl jsem jenom pár metrů od té prokleté zhasnuté těžní věže, na které i teď probíhal čilý montážní ruch, což jsem poznal podle rachotu autogenů, vrtaček a stavebních výtahů.
Vyhnul jsem se jí obloukem a dalšími uličkami se dostal k E7 z druhé strany. Byl to dvoupodlažní zděný objekt s úzkými okny těsně pod střechou a kromě toho, že jedna jeho část byla ubouraná právě kvůli tomu, aby tady mohli postavit tu obří stojku těžní věže, vypadala poměrně neporušeně. Opatrně jsem přišel k velkým dvoukřídlým vratům a zkusil je otevřít. Šlo to. Pootevřel jsem je jenom na škvíru, abych tam viděl, když jsem za sebou zaslechl nějaké podivné zvuky.
Otočil jsem se. Panebože. Z uliček mezi naskládanými kontejnery začaly vylézat vyvřeliny. A ne jedna nebo dvě, ale celé zástupy. Jakoby nástup na nějaké hromadné cvičení nebo vojenský poplach. Hned potom jsem zaslechl střelbu odněkud z druhé strany, někde tam, kde stála ta těžní věž. Dlouhou dávku ze samopalu a pak ještě pár jednotlivých ran. Všechno mě to tak překvapilo, že jsem propásl chvíli, kdy jsem ještě mohl utéct podél stěny baráku a pokusit se jim proklouznout někam mezi kontejnery. Jenže teď už to bylo úplně nemožné. Jediná cesta vedla dovnitř E7. Znovu jsem zaslechl střelbu a teď už dokonce i vrčení vyvřelin. Vběhl jsem do vrat baráku.
152.
Okny pod stropem dopadalo do prostoru jenom velmi slabé měsíční světlo, ale mé oči, přivyklé přítmí, přesto rozeznávaly obrysy vnitřního uspořádání. Nebyl to žádný sklad, ale nějaké technologické zařízení. Podle těch nádrží, spousty trubek a kovových lávek to mohl být nějaký energoblok, možná výměník. Nebo třeba taky rafinerie. Ale věděl jsem, že v Baltimore měl AMOIL zákaz podobná zařízení budovat. Mohl zde stavět pouze těžní věže a ropu do rafinerii transportovat. A navíc to na rafinerii bylo příliš malé.
Vůbec jsem nechápal, jak tady chci bez baterky najít nějaký Navigátorův vzkaz. Mohl být kdekoliv. Mohl být zespodu nastříkaný na nějaké trubce, nebo taky uvnitř nádrže, nebo kdoví kde. Padla z toho na mě tupá beznaděj. Ta ještě narostla po prvních pěti krocích, kdy jsem nahlédl do dvou nízkých kruhových nádrží a spatřil v nich tu divnou polívku, kterou už jsem jednou viděl. Pomalu probublávající slizkou olejovitou polívku s divnými chuchvalci masa uvnitř, a příšerně páchnoucí. A hned potom jsem asi deset metrů od sebe zahlédl čtyři neforemné vyvřeliny s vyceněnými přerostlými zuby a křečovitě zkřivenými obličeji v příšerné bizarní grimase.
Možná jsem se nacházel v porodnici vyvřelin. Panebože… Tahle úvaha mě úplně paralyzovala. Vraty, kterými jsem přišel, se začaly do objektu hrnout další vyvřeliny. Vyběhl jsem po nejbližších schůdkách na nějakou rampu vedoucí k dalším vysokým nádržím. Musel jsem dávat pozor, abych se nepraštil do hlavy, protože prostor protínala spousta trubek se spoustou závěrů a odboček. Nahoru jsem běžel úplně automaticky, jako bych si myslel, že vyvřeliny se mohou pohybovat pouze na nejspodnější úrovni. To byl ovšem pochopitelně omyl. Mohly se pohybovat úplně všude a taky se všude pohybovaly.
Měl jsem zůstat doma… To byla jediná myšlenka, která mě v tu chvíli napadla a která byla víc skličující, než celé tohle prostředí, ve kterém jsem se teď nacházel. Zaslechl jsem střelbu z opačného konce haly. Střelbu z revolveru. Po úzké lávce jsem přeběhl na další ocelovou rampu bez zábradlí, po níž jsem se dostal až k hlavním obrovským uzavřeným nádržím. Po jedné z nich vedl žebřík nahoru a já na něj začal šplhat. Za chvíli jsem byl skoro pod stropem, na vrcholu nádrže se dvěma velkými uzávěry na trubkách, které z nich vycházely. Rozhlédl jsem se kolem sebe.
Na pravé straně jsem zahlédl mihotavé světlo baterky a hned potom další. Pak následovala střelba z revolveru a hned potom ze samopalu. Panebože. Někdo ty vyvřeliny dráždí. Jakoby záměrně.
Pak jsem zvenčí zaslechl sirénu hlídkového vozu AMOILU. A potom další. Byly nejmíň dva, protože druhý houkal v trochu jiné tónině. Asi se sjížděly na místo střelby, ale já nepředpokládal, že by se hrnuly mě zachránit. Pro mě to byli ti z druhé strany. Protivníci, stejně jako teď vyvřeliny a stejně jako Garimaldi, který tu možná bude taky. Najednou toho na mě bylo moc. Totální beznaděj. Byl jsem v dokonalé pasti.
Na druhé nádrži jsem zahlédl nemotorné siluety vyvřelin. Ale byly nemotorné jen vizuálně, protože jinak po těch žebřících a rampách šplhaly obratně jako opice. V každém případě obratněji než já.

Otočil jsem se na druhou stranu, abych zvážil další únikovou trasu, když jsem o úroveň níž zahlédl postavu s baterkou. Velkou postavu s velkou baterkou. Její mohutnost mohla patřit komukoli, ale já už v tuhle chvíli věděl, že patří Garimaldimu. Stačilo jen, aby proběhl úzkým proužkem světla vrženého sem horním oknem a já si mohl být jistý. Měl v ruce nějakou velkou zbraň a na očích zase tu pitomou masku Zorra. Prostě debil. Ale možná ne. Možná právě téhle masky se vyvřeliny bály. Možná si ji budu muset příště taky pořídit, i když jsem moc dobře věděl, že žádné příště nebude. Buď dnes skončím tady v té hale, nebo už mě tu nikdo nikdy neuvidí. Žádné příště neexistovalo. Existoval jen tenhle jediný okamžik a bylo na mně, jak s ním naložím.
Přešel jsem po úzké lávce s trubkovým zábradlím na jedné straně nad druhou nádrž a tam jsem začal sestupovat po žebříku, uchyceném na jejím plášti. Ztratil jsem jakýkoli zájem o Navigátorův vzkaz. Tady už vůbec nešlo o vzkaz. Šlo o přežití.
Skočil jsem z dvoumetrové výšky na poměrně širokou ocelovou plošinu mezi oběma nádržemi. Na kluzkém povrchu mi ujely nohy a nebýt dvou příčných trubek, kterých jsem se na poslední chvíli zachytil, asi bych se zřítil ze čtyř metrů na zem. V mžiku jsem byl zase na nohou a zahlédl pohyb napravo. Čtyři psi. Čtyři vyvřelinoví psi. Nechápal jsem, jak se sem mohli dostat, protože psi teda určitě šplhat neuměli. Vrčeli a cenili na mě svoje obrovité a hrozivě vypadající tesáky. Neměli skoro žádnou srst, jenom podivně svraštělou kůži, podobnou krokodýlí. Neskutečně ošklivá zvířata s otevřenými a lačnými tlamami.
Otočil jsem se, podíval se za sebe a zahlédl dvě vyvřeliny stoupající ke mně po příkrých schůdkách. Spěchaly a jejich úmysl byl naprosto jednoznačný. Ani ho moc neskrývaly. Vytáhl jsem Desert Eagle a vystřelil po té vlčí smečce. Kromě výstřelu nebylo slyšet vůbec nic. Žádné zavytí ani skřeky, jen těch jejich osm očí se rozplizlo někam do prostoru. Podíval jsem se přes zábradlí, kde je nejbližší nosník, po kterém bych se mohl dostat dolů. Byl o dva metry dál a byl to příhradový sloup, takže by to neměl být problém. Přes tu zmasakrovanou spoušť, která zbyla po psech, se mi tedy vůbec nechtělo. Znovu jsem se otočil. První z vyvřelin stoupající po schodišti už byla na plošině. Namířil jsem na ni a vystřelil. Potom jsem se přehoupl přes zábradlí, přeručkoval ke sloupu a sešplhal po něm dolů.
Celé přízemí ovšem bylo v pohybu, jako by bylo skutečně živé. Všude se pohybovaly nejasné rozmazané obrysy vyvřelinových těl. Venku pořád houkala auta hlídek AMOILU. Najednou po mně přejel kužel silné baterky a hned po něm se ozvala střelba. Šel jsem k zemi. Panebože. Odplazil jsem se za nejbližší betonový kvádr sloužící jako pilíř pro rozvaděč nebo něco podobného. Dva metry ode mě stoupaly někam nahoru další ocelové schody.
Dlouho jsem se nerozmýšlel a vyběhl po nich jak nejrychleji jsem uměl, přičemž mi hned na třetím pochopitelně uklouzla noha a já si dal pořádnou ránu do kolene. Zbraň jsem ale nepustil a skoro po čtyřech jsem šplhal dál. Prostor najednou rozzářila obrovská oslepující záře propalující oči. Vojenská světlice, to jsem poznal okamžitě. Nebyl jsem ale schopen určit místo odkud vylétla. Hala byla osvětlená asi pět vteřin. Pět hrůzostrašných vteřin. Přestože jsem toho moc neviděl, protože pro mé oči to bylo něco jako atomový výbuch, to málo, co jsem stačil zachytit, mi úplně stačilo. Byl jsem v šíleném baráku plném trubek a vyvřelin, které byly úplně všude. A nejen ty, které měly podobu lidí, ale i zvířecí. Během těch pěti vteřin taky zhruba metr ode mě proděravěla krátká dávka ze samopalu čtyři trubky, ze kterých začala stříkat nějaká teplá lepkavá tekutina.
Potom se celá hala zase ponořila do tmy, která ale byla asi stokrát temnější než předtím. Oči se mi adaptovaly pomalu. Po čtyřech a poslepu jsem se opatrně pohyboval plošinou někam dopředu. Už jsem začínal pomalu vidět. Nikde v mém dosahu se nic nepohybovalo. Možná ten záblesk světlice paralyzoval vyvřeliny daleko víc, než mne. Možná jim bude trvat delší dobu, než se zase vzpamatují a než začnou vrčet a pohybovat se. A hledat mě. Ježíšikriste.
Dokázal jsem se zase postavit na nohy. Přidržoval jsem se kovového zábradlí a pomalu postupoval dopředu. Po pěti metrech jsem narazil na mrtvolu. A nebyla to vyvřelina. Nešlo to poznat podle pokrouceného těla, ale vedle ní ležel samopal a baterka, tedy věci, které vyvřeliny nepotřebovaly. Navíc byl ten chlap oblečený do riflí a kostkované košile. Měl částečně utrženou hlavu, jako by ho rozsápal nějaký obří pravěký ještěr. Taky kus ruky měl utrženou. Byl to příšerný pohled. Nepochyboval jsem o tom, že je to dílo vyvřelin. Buď jedné nebo hned několika. Tohle by možná zajímalo Alyonu, která tvrdila, že vyvřeliny na člověka neútočí. Tenhle masakr by ale žádný člověk neudělal. Vyvřeliny tedy nemohly být ani lidé. Jsem docela otrlý a několik škaredých mrtvol jsem už viděl. Mrtvoly vojáků coby nezdařených úkolů na ostrých cvičeních. Viděl jsem i tělo roztrhané granátem. Tohle ovšem bylo něco úplně jiného. Tohle bylo tělo rozsápané živou bytostí, což jsem ještě nikdy neviděl. Byla tam skoro tma, ale stejně se mi udělalo zle. Jeho kostkovaná košile mi navíc připomněla, že jsem to mohl být já. A vlastně to možná za několik okamžiků i budu já. Vzal jsem si jeho baterku, obešel zbytky mrtvého rozsápaného těla a

pokračoval po rampě.
Ztratil jsem pojem o tom, kde jsem. Ta hala byla obrovská, možná to byly dvě nebo tři spojené, a z jedné strany nebylo vidět na druhou, protože byla narvaná tou divnou technologií. Její obvod jsem mohl odhadovat jenom podle oken, pokud jsem je vůbec zahlédl. Teď jsem ani nevěděl, jestli jsem třeba někde uprostřed, nebo na jejím okraji.
Přes další úzkou ocelovou lávku jsem se dostal na další plošinu, když celý prostor znovu prozářila explodující světlice a hned po ní dvě dlouhé dávky ze samopalu. Ten zvuk byl příšerný nejen rezonancí samotných výstřelů mezi plechy, ale hlavně kulkami dopadajícími na ocelový povrch nádrží a trubek a rozechvívajícími je do několikanásobné ozvěny. Než se prostor zase ponořil do úplné černočerné tmy, zahlédl jsem dvacet metrů ode mě na jedné z nádrží Garimaldiho s tou jeho pitomou maskou Zorra. Byl to on. Držel v ruce samopal a střílel napravo ode mě po něčem, co jsem neviděl. V tom posledním záblesku světla mě asi spatřil, protože stočil hlaveň směrem ke mně a dvě kulky mě lehce škrábly na předloktí pravé ruky.
Odplazil jsem se okamžitě z místa, kde mě viděl naposledy. Snažil jsem se s očima dokořán zaostřit na jakýkoli pevný obrys, který se vynoří ze tmy, ale podařilo se mi to asi až po pěti vteřinách, protože ten záblesk byl opravdu oslňující. S tou neproniknutelnou tmou se v hale zároveň rozhostilo ticho, rušené jenom zvláštním tupým pleskáním. Nedokázal jsem identifikovat, co by to mohlo být, a až po chvilce mi došlo, že to jsou bosé nohy vyvřelin, přesouvající se po hale, po jejích rampách a plošinách, schůdkách a žebřících. Byly neustále v pohybu. Nepotřebovaly světlo. Po zádech mi přeběhl mráz.
Potom ticho prořízl Garimaldiho hluboký hlas:
„Hele, kovboji, už jsme se dlouho neviděli, co?“
„Tak dlouho to zase nebylo. A nemůžu říct, že bys mi chyběl,“ odpověděl jsem do tmy a pořád se rozhlížel kolem sebe, jestli někde neuvidím nějakou vyvřelinu, jak se na mě sápe. Taky jsem pátral po Garimaldim, jehož hlas se ozval nečekaně blízko, ale mezi těmi kovovými a plechovými konstrukcemi nebylo možné s jistotou odhadnout, odkud. Instinktivně jsem se díval i nahoru na střešní konstrukci, tvořenou hustými příhradovými nosníky, protože jestli uměly šplhat jako opice, byl to pro ně ideální terén.
„Neměl jsi sem lézt… Několikrát jsem tě varoval,“ ozval se jeho hlas teď zase odjinud.
„Asi mi to ještě pořád nedošlo.“
„Po dnešku ti to už snad konečně dojde.“
„Co uděláš? Zastřelíš mě?“
„Dřív nebo později.“
„Tak to udělej raději dřív, protože později už k tomu nebudeš mít příležitost.“
„Nekecej…“
„Protože jestli se dostaneš z téhle haly, ručím ti za to, že se nedostaneš z Baltimore.“
„To tak fandíš sobě, nebo těm vyvřelinám?“
„Sobě, vole…“
Halou se ozval hrdelní smích. Asi měl dneska obzvlášť dobrou náladu.
„Už jsi našel Navigátorův vzkaz?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála. Z nějakého důvodu mě uklidňovalo s někým mluvit. S někým, kdo je taky člověk a po kom taky jdou vyvřeliny. To, že ten člověk jde zároveň po mně, jsem ve svých myšlenkách naprosto nepochopitelně odsunul někam stranou.
„Žádný tu není,“ odpověděl Garimaldi jakoby vesele.
„Takže jsi ho nenašel.“
„Jasně že ne. A ty taky ne. Protože tu fakt žádný není.“
„Na to jsi přišel sám, nebo ti to řekl Nápověda?“
„Vím to už týden. Tady žádný vzkaz nikdy být neměl.“
„Tak co tu děláš?“
„Co asi? Čekám na tebe.“
„Myslím, že pro tebe nejsem tak cenný, abys vynakládal tolik námahy a energie.“
„Jo… to máš možná pravdu.“
Potom se najednou odněkud zespodu ozval příšerný řev. Lidský řev. A hned nato střelba z pistole.
No vida… chlápci z AMOILU se asi probrali a šli si zkontrolovat svoje ovečky… Akorát že zapomněli, že dneska jsou trochu nervózní.
Asi pět metrů vlevo jsem zahlédl stín přelézající trubkové zábradlí a bez rozmyslu po něm vystřelil. Spadl dolů bez jakéhokoli výkřiku a ozvalo se podivné plesknutí, jako když se rozplácne plastový pytel s vodou. Připadal jsem si jako na některém z našich polních cvičení, kdy jsme stříleli do neživých figurín rozestavěných v nějakém zbořeništi. Ty se taky kácely bez jediného hlesnutí. Hned potom se na okraji

rampy objevil další obrys hlavy. Byl jsem okamžitě na nohou a vyrazil opačných směrem, po schůdkách někam ke stropu haly.
Dvakrát jsem se pořádně praštil do hlavy o trubky a roztrhl si nohavici o pákový uzávěr trčící do schodiště. Otočil jsem se a zahlédl další temné stíny, jak šplhají po schodech za mnou. Znovu jsem vystřelil a sledoval, jak explodující náboj roztrhal nejméně dvě vyvřelinová těla. Ozvala se dávka ze samopalu. Netušil jsem odkud, ale ten někdo určitě nestřílel mým směrem. Bylo to odněkud zespodu a z druhé strany. Potom se zase ozval příšerný řev. Zvenku zaznělo další houkání dalších sirén bezpečnostní služby AMOILU.
Byl jsem už skoro pod stropem a střešní vazníky jsem měl na dosah ruky. Nad pěti velkými šestimetrovými nádržemi vedla napříč asi dvoumetrová obslužná lávka s trubkovým zábradlím. Všiml jsem si pohybu na druhé straně a vyklonil se. Po žebříku lezl další stín. Namířil jsem na něj, ale nevystřelil. Pohyboval se jinak, než jak se pohybují vyvřeliny.
Byla to obrovská postava s velkýma rukama a s malým batůžkem na zádech, jaké nosí holky na diskotéku. Střešním světlíkem dopadalo na rampu slabé světlo a když ta postava dosáhla okraje plošiny, uviděl jsem Zorrovu masku. Garimaldi. Sám velký Garimaldi mi lezl přímo před hlaveň mého Desert Eagle. Pevně jsem uchopil zbraň oběma rukama a namířil mu na tu jeho obří pitomou hlavu. Chtěl jsem počkat, až se přehoupne přes okraj plošiny a pak na něho zařvat, aby viděl, kdo ho nakonec dostal. Aby mě poznal a aby si to všechno uvědomil. Chtěl jsem si ho vychutnat přesně tak, jak jsem o tom snil ve svých představách už nejméně týden. Věděl jsem, že lepší příležitost už nikdy mít nebudu.
Přehoupl se přes zábradlí a konečně byl na plošině na všech čtyřech, asi šest metrů ode mě. Zrovna jsem se nadechoval, když v tom se vedle něj spustily ze střešního vazníku dvě obří vyvřeliny. Dva metry od něj u opačného zábradlí. Nevěděl jsem, co dělám. Část mého mozku ovládající ruce, nohy a tělo pracovala najednou naprosto autonomně a automaticky, aniž by se v tu chvíli zeptala centrální hlavní části, napojené na paměťové buňky a zpracovávající logické a složitější operace.
Během zlomku vteřiny se hlaveň mého Desert Eagle přesunula z Garimaldiho hlavy na hlavu jedné z vyvřelin a prst stiskl spoušť. Rozprskla se, jako když praskne natlakovaná trubka, a její část skončila na Garimaldiho obličeji. Další výstřel pak zopakoval celý hrůzný výjev i s druhou vyvřelinou. Když mé oči po tom záblesku zase přivykly tmě, Garimaldi už na lávce nebyl. Svině.
Pravděpodobně jsem propásl šanci, která se už nikdy nebude opakovat. Samozřejmě, že se opakovat mohla, protože já nevěděl, co se může stát během další minuty, ale tak nějak podvědomě jsem věděl, že se opakovat prostě nebude. Nechápal jsem to. Nechápal jsem, proč jsem nevystřelil na něj jako na první, prioritní cíl. A proč jsem vlastně vůbec vystřelil na ty vyvřeliny. Nemusel jsem dělat vůbec nic a ony by si s ním určitě poradily. Mohl jsem jen tiše sledovat jak trhají jeho tělo na kusy, jak mu oddělují hlavu od toho obřího těla, jak mu rvou ruce, nohy… Místo toho jsem mu ale zachránil život. Právě jsem možná osvobodil Loralinina vraha. Bylo mi z toho nanic a ztratil jsem jakoukoliv další chuť do jakéhokoli pokračování. Pokračování své existence.
„Docela dobrá trefa, Jerry… Blahopřeji…“ ozvalo se odněkud zdola.
„Blahopřej sám sobě, ty svině. Ale příští hlava už zaručeně bude ta tvoje.“
„Nekecej. Na to seš moc měkký.“
„To si jenom myslíš,“ odpověděl jsem, protože jsem musel, i když mnou cloumaly pochybnosti, jestli nakonec nemá pravdu. Ale trvaly jen krátce. Neměl. Nemohl ji mít. Příští rozstřelená hlava bude jeho.
„Co to máš proboha za dělo? Mám ksicht celej zasranej od toho jejich sajrajtu.“
„Příště ho budeš mít od své krve, jestli se ti to líbí víc.“
Zasmál se tak, že jsem cítil, jak se chvěje trubkové zábradlí. Nemohl být daleko. Podíval jsem se pod střechu, aby mě taky nepřekvapily nějaké vyvřeliny pohybující se pod jejím pláštěm, ale neviděl jsem nic podezřelého. Deset metrů ode mě byla jedna část světlíku otevřená. Rozhodl jsem se okamžitě. Nahoru na střechu.
Přeběhl jsem k nejbližšímu vazníku, zastrčil si zbraň za pas, vyskočil jsem a přidržel se jeho spodní pásnice. Pak se mi podařilo vytáhnout až na příčné výztuže a dostat se až k tomu oknu ve vrcholu krovu. Protáhl jsem se na střechu. Chytil jsem se rámu okna, abych nesletěl, lehl si zády na ni a zhluboka vdechoval čerstvý vzduch. Teda, v Baltimore čerstvý vzduch vdechovat nikde nešlo, ale byl prostě jiný, než ten uvnitř haly. Ten už byl příliš nasáklý pachem vyvřelin a jejich spálených těl. Bylo tam skoro nedýchatelno a asi jenom díky tomu strachu a napětí jsem si to uvědomil až teď. Napravo ode mě se tyčila ta obří tmavá těžní věž, obsazená vyvřelinami. Automaticky jsem se po čtyřech vydal na druhou stranu, dál od ní.
Přesunul jsem se třicet metrů dolů až k okapu, opatrně se posouval podél něj a hledal místo, kudy by bylo

možné dostat se dolů. Našel jsem ho po dvaceti metrech. Na střechu vedl ze země ocelový žebřík. Podíval jsem se pod něj. Byl to čtvercový dvůr, až na dva kontejnery prázdný. Jedna strana byla tvořená zřícenou přízemní budovou, další pak nějakým plechovým skladem. Třetí byla zaskládána kontejnery, mezi kterými se černal vjezd. Jasná úniková cesta. Začal jsem slézat po žebříku dolů.
153.
Doskočil jsem oběma nohama na pevnou zem a rozhlédl se. Suť zřícené budovy se najednou začala podivně vlnit a hýbat a teprve po chvíli mi došlo, že z ní vyrůstají vyvřeliny. Jako by se opravdu zhmotňovaly z těch zbytků trámů a cihel. Jako by to byli skuteční démoni, zviditelňující se vždycky jenom, když chtějí. Obrátil jsem se směrem k jedinému východu ze dvora a snažil se běžet jak nejrychleji to šlo, když se v něm najednou objevila exploze světla doprovázená hlukem motoru. Hlídka AMOILU.
Vjela až na dvůr a já se zastavil. Ohlédl jsem se. Z demolice mezitím stačilo vylézt asi deset vyvřelin. Neměl jsem kam utéct. Otočil jsem se zpátky k těm reflektorům a zahlédl obrys jednoho člena hlídky s nějakým podlouhlým předmětem v ruce. Pak se objevil záblesk, podivné syčení a za mnou explodovala bomba. Tlaková vlna se mnou praštila na zem. Znovu jsem se ohlédl. Byl to nějaký napalmový granát, který dopadl mezi vyvřeliny a v jediném okamžiku z nich nezbylo vůbec nic. Doslova se vypařily.
Stíny v suti začaly pomalu mizet, jako by se nad ní zase rozplývaly ve vzduch. Ale asi se mi to jenom zdálo. Zalézaly do děr, kde byly předtím. Začal jsem se zvedat ze země a jeep AMOILU dojel až ke mně. Poodstoupil jsem stranou, abych nebyl oslňován jejich reflektory.
Byli dva, v ochranných přilbách s plexiskly přes oči, vzadu na autě zase měli nádrže a na rámu dvě velkorážní zbraně. Kulomet a asi plamenomet. Přes prsa nábojové pásy. Ten, co neřídil, měl v ruce samopal. Řidič něco někam hlásil vysílačkou.
Z haly, odkud jsem se před chvílí dostal, se zase ozvala střelba ze samopalu. Ten na sedadle spolujezdce na mě namířil samopal a čekal, až řidič domluví. Moc jsem z toho jeho hovoru nepochopil, protože říkal jenom: „Jo… ne… ne… jasně, provedu… samozřejmě, spolehněte se… Jo.“
Když domluvil, zasekl vysílačku do držáku na přístrojové desce a podíval se na mě.
„Potřeboval bych hodit k nějaké bráně ven z Baltimore,“ řekl jsem.
Vůbec na mě nezareagoval, jen řekl svému kolegovi:
„Zastřel ho.“
Normálně bych se pohnul daleko rychleji. Normálně bych totiž šel okamžitě k zemi, v pádu vytáhl glocka a odstřelil je možná oba. Normálně… Jenže tohle nebylo normální. Zůstal jsem tam stát, naprosto paralyzovaný, protože jsem to prostě nečekal. Nečekal jsem to poté, co mě vlastně zachránili před těmi vyvřelinami. To oni zahnali vyvřeliny, kterým bych možná neunikl. Oni je spálili napalmem, nebo co to měli. Oni mě zachránili. A teď řekl jeden druhému, ať mě prostě zastřelí. Tohle všechno se mi odehrálo v hlavě ve zlomku vteřiny, během kterého jsem se nedokázal ani pohnout. Pak se ozval výstřel a krk toho se samopalem se divně roztřepil a vystříkl z něj proud krve jako ze sprchy. Ani ne za půl vteřiny to ten druhý dostal do hlavy. Úlomky ochranného plexiskla se mu zakously do obličeje jako nějaký zubatý dravec.
„Příští hlava bude tvoje, Jerry…“ ozvalo se od plechového skladu. Stála tam obrovitá dvoumetrová postava toho debilního Garimaldiho.

XIII.
Nepravděpodobné spojení
154.
Ležel jsem za koly jeepu AMOILU, aby mě nemohl dostat, zatímco on zalezl za nejbližší kontejner, abych ho nemohl dostat já. V hlavě jsem měl zmatek. Vypadalo to, že to není zase taková svině. Že má dokonce i nějaký smysl pro fér hru. Takhle mi vrátil ty dvě vyvřeliny, které jsem oddělal těsně předtím, než se na něj vrhly. Tam taky neměl žádnou šanci. Možná měl dokonce i kus nějakého svědomí, nebo něčeho podobného. Něco se v něm prostě hnulo, že oddělal prvně ty dva z AMOILU a teď si asi bude chtít vychutnat mě. Chtěl mít prostě jenom čistý stůl. Nechtěl mi být za nic dlužen, než mě odstřelí. A nebo jenom chtěl nějak dát najevo svoji převahu. V každém případě, ať už byly jeho pohnutky jakékoli, nebyl to zase úplně nejblbější nápad.
„Mám návrh,“ řekl do černého ticha dvora.
„Ty máš návrh?“ odpověděl jsem s Desert Eagle v ruce.
„Jo. Návrh, výhodný pro oba.“
„Kecáš.“
„Nekecám…“

„Poslouchám.“
„Hodinové příměří.“
„Takže jsi to ještě nenašel.“
„Kurva, říkám ti, že tam nic není.“
„Takže hodina na to, abychom se dostali odsud?“
„Nedostaneme se odsud. Nevím, jak moc jsi obeznámený s aktuální situací, ale teď už se odsud prostě dostat nedá.“
„Kecáš…“
„Stahují se sem další a další vyvřeliny. Jsme v absolutně neproniknutelném obklíčení. Jsou všude. Jsme v centru jejich výsostného území.“
„Takže ta hodina je na co? Hodina na to, aby nás v pohodě mohly dostat vyvřeliny? Bude ti to milejší, než skončit s mojí kulkou v hlavě?“
„Hodina příměří a s tím pak souvisí ještě další, řekl bych čistě obchodní nabídka.“
„Předpokládám, že zase výhodná pro oba.“
„Samozřejmě.“
„Meleš kraviny… Ale vzhledem k tomu, že nikam nespěchám, jsem ochoten si to vyslechnout.“
Garimaldi se zasmál tím svým příšerným smíchem, odpozorovaným snad ze smíchu zloduchů v nejlevnějších filmech.
„Pomůžeš mi a já pomůžu tobě.“
„Proč bys mi pomáhal ven?“
„Protože ty nejdřív pomůžeš mně dovnitř.“
„Co je to za kravinu?“
„Není to kravina.“
„Pokračuj.“
„Vrátíš se se mnou do tý haly a pomůžeš mi dostat se k těžní věži, která částečně stojí v ní. Nevím, jestli sis jí všiml.“
Bylo ticho. Nic jsem na to neříkal. Pak jsem mu odpověděl:
„To je blbost. Nejdu tam.“
„Jak myslíš.“
„U tý věže je ten vzkaz?“
„Do prdele, vyser se na vzkaz… Žádný tu není a nikdy ani nebyl.“
„Tak proč k té věži?“
„Musím tam něco vyřídit.“
Nebyl jsem schopen odhadnout, jestli blafuje nebo ne, ale hlavně jsem nebyl schopen pochopit ani jeho motivaci, nebo co tím vlastně sleduje.
„Co za to?“
„Dostanu tě odsud.“
„Před chvíli jsi říkal, že se odsud dostat nedá.“
„Nedá. Aspoň ne normálními cestami. Ale mám na Pink Point zaparkovaný vrtulník s posádkou. Bude tu během čtyř nebo pěti minut. Když mi pomůžeš, naloží tě taky.“
„A když ne?“
„Tak si tady s těmi vyvřelinami dělej, co uznáš za vhodné. Přestáváš mě zajímat.“
„Proč musíš k té těžní věži?“
„Prostě tam musím.“
„A sám si netroufáš…“
„Viděli jsme oba, jak to vypadá uvnitř. A ty zase nejsi úplný poleno. Jsi voják. Ve dvou to zvládneme.“
„Jak víš, že jsem voják?“
„Vím o tobě skoro všechno. Mám na stole tvoji složku… A vím, že ve dvou bychom to mohli dokázat.“
„Hodina příměří.“
„Přesně tak.“
„Vrátíme se do haly, dostaneme se k těžní věži… A co potom?“
„Potřebuju nějakých pět minut. Potom někam ven a pak počkat na vrtulník.“
„Ten nás dopraví na Pink Point.“
„Přesně tak.“
„Myslíš, že se to dá za hodinu zvládnout?“
„Ano.“

„Takže pak vystoupíme z toho vrtulníku na Pink Point a…“
„… a můžeme se klidně postřílet.“
„To vypadá docela slibně.“
„Bereš to?“
„Beru.“
155.
Jeho obrovitá postava s rukama říčního bagru z něj dělala opravdu docela důvěryhodnou oporu pro obranu před vyvřelinami. Jenže tady jich bylo příliš mnoho. Sešli jsme se uprostřed dvora. Sundal si batůžek ze zad, chvilku se v něm štrachal a pak vytáhl čtyři granáty.
„Pojistka je tady…“ ukázal na drátek na spodní části.
„Co to je?“
„Vysoce explozivní náplň rozstřikující vysoce hořlavou tekutinu. Něco jako napalmový granát. Na vyvřeliny je nejúčinnější. Ale snaž se to použít opravdu jenom v krajním případě. Nechceme je zbytečně vydráždit. Chceme se prostě jenom mrknout k té těžní věži a zase vypadnout. Pokud to hodíš, tak minimálně patnáct metrů od sebe, jinak tě to sežehne taky.“
„Proč máš tu blbou masku?“ zeptal jsem se, když jsem od něj přebíral granáty a věšel si je za kožený pásek riflí.
Podíval se na mě, jako bych ho snad urazil.
„Nic ve zlým…“ řekl jsem, „… ale fakt mi to připadá stupidní.“
„Kvůli AMOILU.“
„Myslel jsem, že ten by měl být na naší straně.“
„Tak to sis fakt jenom myslel. Vyvřeliny jsou nebezpečné, ale teď už je nebezpečnější sám AMOIL.“
„Proč myslíš?“
„Prostě to tak je. Nechtěl jsem tě znervózňovat, ale jestli se sem ten vrtulník opravdu dostane, vůbec bych se nedivil, kdyby se ho pokusil AMOIL sestřelit.“
„To znamená, že…“
„To znamená, že každý z AMOILU je teď pro nás stejně nebezpečný jako vyvřeliny.“
„Nic jsme jim neudělali.“
„Jenže oni si myslí, že chceme.“
„A chceme?“
Podíval se na mě a zašklebil se:
„Samozřejmě, že chceme.“
„Sabotáž?“
„Ne… Jenom sebeobranná akce.“
„Co ti AMOIL udělal?“
„Zatím nic. Ale mohl by, kdybych to nechal jen tak. A nejenom mně.“
Hodil si batůžek zpátky na záda, do jedné ruky vzal baterku a do druhé samopal.
„Co to je v té E7?“
„AMOIL tvrdí, že minirafinerie.“
„Ty by tady ale budovat neměl,“ řekl jsem a vydal se za ním.
„Jasně že ne. Proto je taky na ni tak háklivý.“
„Takže jim chceš zničit tu nelegální rafinerii?“
„Není to rafinerie.“
„Není?“
„Není. Postavily to vyvřeliny z technologie dodané AMOILEM. S rafinerií to nemá skoro nic společného.“
„To nechápu.“
„Nemusíš. Chceš se odsud dostat? Tak nemusíš nic chápat. Stačí, když mi pomůžeš.“
V dálce někde za halou jsem zaslechl další houkání sirény další amoilovské hlídky.
156.
Zpátky do haly E7 jsme se dostali dírou v jejím opláštění. Garimaldi ukázal na ocelové schůdky po pravé straně. Šel první a já za ním. Dostali jsme se na rampu v úrovni tří metrů nad podlahou. Nikde nebyl vidět žádný pohyb – aspoň já jsem nic takového neviděl. Ale byl slyšet. Opatrné a zlověstné pleskání bosých vyvřelinovských nohou po ocelových lávkách nebo betonu v přízemí. A bylo jich hodně.
„Rozsvítím teď jednu světlici, abychom se částečně dostali do obrazu a zjistili, jak to vypadá s našimi přáteli. Když tak přivři oči, ať tě to zase tak moc neoslní. Mrkneš se na pravou stranu a já na levou. Připraven?“

„Jasně.“
Garimaldi vytáhl pojistku z dvaceticentimetrového válečku a hodil ho na další rampu asi deset metrů od nás, která byla o patro výš. Po jejím dopadu se celý prostor rozzářil oslnivým zábleskem, jako by sám o sobě byl zdrojem toho neuvěřitelně silného světla. Přimhouřil jsem oči, ale stejně jsem viděl jenom samou bílou. Teprve po dvou vteřinách jsem začal rozeznávat pohybující se obrysy všude kolem. Hala jich byla doslova plná. A světlo jim evidentně nedělalo dobře, protože najednou všechny ztuhly, jako by zkameněly, nebo jako by někdo zastavil ten jejich šílený kýčovitý film. Odněkud zvenčí se ozvala další střelba. Samopal. Dlouhá dávka a hned po ní druhá.
„Jdeme pod střechu,“ rozhodl Garimaldi, když světlici došla náplň a hala se zase ponořila do neproniknutelné tmy. Chvíli na to se znovu ozvaly ty podivné pleskavé zvuky, doprovázející pohyb vyvřelin. Garimaldi rozsvítil baterku a dal před ni prsty, kterými nechal prosvítat jenom úzký proužek ostrého světla. Svítil na podlahu těsně před sebe. Na dalším schodišti se vydal zase nahoru. Otočil jsem se, abych vyhodnotil situaci za námi, ale nic nás nepronásledovalo. Alespoň ne nic, co by bylo vidět, nic, co by bylo slyšet a nic, co by bylo cítit. Když jsem se otočil zpátky, dva metry nad Garimaldim na trámové konstrukci jsem zahlédl tři neforemné nehybné stíny. Vypadaly, že spí a nevnímají svět kolem sebe, ale jenom půl vteřiny. Během další se jedna z nich pohnula.
„Nad tebou!“ zařval jsem a Garimaldi se okamžitě otočil. Obří čtyřnohá vyvřelina se odpoutala od konstrukce. Vysoce explozivní projektil z mého Desert Eagle ji zasáhl asi metr nad Garimaldim, který se mezitím přehoupl přes trubkové zábradlí, spustil nohy někam dolů nad propast a držel se kluzkých trubek jenom rukama. Sprška vyvřelinovských vnitřností dopadla na ocelový rošt, který byl v tuto chvíli ve výšce Garimaldiho očí. Tam se rozprskla na všechny strany a Garimaldi dostal plnou dávku. Začal plivat kolem sebe a zařval:
„Je nad tebou!“
Podíval jsem se nahoru, ale neviděl jsem nic. Než jsem se otočil. To už ale byla ve skoku. Ve skoku na pomyslný terč, v jehož středu jsem stál já. Vystřelil jsem úplně automaticky a bez míření. Žádné tělo na mě nedopadlo. Zato na mě dopadla asi stovka cárů toho těla a hektolitr nějaké slizké hnusné lepkavé tekutiny.
V první chvíli jsem nemohl ani dýchat, než se mi to podařilo sundat z obličeje. Potom jsem zaslechl další střelbu a koutkem oka zahlédl Garimaldiho, jak střílí směrem ke mně, ale ani jedna z kulek mě nezasáhla. Místo toho na mě dopadla další sprcha těch hnusných kapalinových tkání.
„Musíš sem… za tebou je jich hodně!“ zařval Garimaldi, který už mezitím stačil přelézt zábradlí a stál zase na rampě. Rozběhl jsem se k němu a on za mě ještě dvakrát vystřelil. Potom skočil na nejbližší žebřík vedoucí někam nahoru. Stoupl jsem si k němu zády a čekal, až vyleze, zatímco já sledoval obě strany rampy. Vypadalo to, že jsme je aspoň na chvíli setřásli.
„Polez,“ ozvalo se seshora.
Vyšplhali jsme asi o tři metry výš na další plošinu, přes niž probíhalo pět tlustých trubek, které jsme museli překračovat. Sedl jsem si na jednu z nich a rukávem si otřel obličej.
„Copak? Nějaký problém?“
„Jsem celý od toho svinstva, sakra.“
„Není to nakažlivé. Akorát to smrdí.“
„Víš to jistě?“
„Co?“
„Že to není nakažlivé.“
„To vím stoprocentně jistě.“
„Tak jak se to přenáší? Jako AIDS? Pohlavním stykem?“
Zase se zařehtal smíchem drsného seriálového hrdiny.
„Hovno. Nepřenáší se to vůbec nijak. Je to nepřenosné. Člověk ani zvířata se nemůžou nakazit. Jakýkoli pozemský organismus je proti tomu imunní.“
„Takže co je to? Androidi?“
Zase se zasmál.
„Ty vole, tak takovou teorii jsem ještě neslyšel. Jsi docela originální.“
„Takže co?“
„Jsou to démoni.“
„Nekecej.“
„Nekecám. Už jsi někdy slyšel o tom, že by se někdo nakazil od démona?“
„Chvílemi mám dojem, že jsi první.“

Zase se zařehtal.
„Díky. To bylo docela dobrý.“
„Vlastně jsem ani neviděl, aby se někomu podařilo zastřelit démona,“ řekl jsem, abych trochu rozhodil tu jeho nesmyslnou logiku.
„Tohle je zvláštní druh. Ten se zastřelit dá.“
Mlel kraviny a já nevěděl proč.
„Pokračujeme,“ řekl potom a vydal se dál po lávce. Byli jsme asi šest metrů nad zemí, vlastně už skoro pod střechou. Instinktivně jsem se díval nad sebe, protože to vypadalo, že vyvřeliny změnily taktiku a útočí hlavně shora. Obešli jsme jednu obří nohu těžní věže, procházející přímo střechou haly. Té věže, jejíž další tři podpěry stály venku. Věže, která byla cílem Garimaldiho soukromého úkolu.
Stejně jsem mu ale nevěřil. Ten vzkaz tu někde musí být a jestli o něm někdo má nějaké formace, tak to bude určitě Garimaldi. Akorát by mě zajímalo, jak ho sem dokázal Navigátor umístit, pokud tedy nezaměstnával nějakou četu vyvřelin. Ostatně, proč ne? Když je dokázal zaměstnat AMOIL, proč by je nedokázal ukecat Navigátor? Možná Garimaldi počká, až mu pomůžu dostat se k tomu vzkazu a potom mě ještě nechá, abych mu pomohl dostat se tady z té prokleté vyvřelinovské haly, dokonce možná počká, až přiletí ten jeho vrtulník, a těsně před tím, než do něj nastoupím, mě odstřelí. Připadalo mi to docela logické a vysoce pravděpodobné a byl jsem rozhodnut, že hned poté, co ten vzkaz najdeme, se od něj trhnu a pokusím se dostat ven sám. Jenom jsem nevěděl, jestli ho ještě předtím zastřelím, nebo ne. Čistě z racionálního hlediska bych ho totiž zastřelit měl, protože nic jiného nedávalo smysl a nic jiného logicky nefungovalo.
„Musíme dolů,“ řekl Garimaldi, když se rozhlédl kolem sebe.
„Kam dolů?“
„Přímo k jádru věci. Tedy k samotnému vrtu. Potřebuju se dostat na místo, kde se hlavní tepny věže zavrtávají do země. Potřebuju k hlavní trubce.“
„Tam to je?“
„Jo. Tam to je.“
„Myslíš, že nás tam pustí?“
„Myslím, že ne. Půjde to jenom za cenu velkého masakru. Masakru na straně vyvřelin.“
„Je to nutné?“ zeptal jsem se, protože se mi do toho moc nechtělo.
Zmateně se na mě podíval.
„Snad teď nechceš couvnout?“
„Co kdybychom to nechali na jindy? Možná tu potom bude větší klid a nebude nutných tolik obětí.“
„Panebože, jakých obětí?“
„Ty vyvřeliny, ať je to cokoli, jsou živé. Nechce se mi…“
„… jdi do prdele. Žádné jindy už nebude. Musím to udělat teď. Jindy neexistuje. Je jenom teď a žádné jindy.“
„Teď za cenu příšerného masakru, jak jsi sám říkal.“
„Jasně, sakra. Teď za cenu masakru. Ber to tak, že to jsou prostě mravenci a ty, aby ses dostal ke svýmu domu, prostě musíš šlápnout do mraveniště. To je celý.“
„Jenže to nejsou mravenci,“ zkoušel jsem namítnout.
„Jasně, že to nejsou mravenci, ty vole. Chceš fakt vědět, co to je?“
„Docela bych rád, pokud po mně chceš, abych jich zmasakroval co nejvíc.“
Zamyslel se a potom řekl:
„Vystavuju tě tím smrtelnýmu nebezpečí, ale koneckonců, je to tvůj problém, když si nedáš jinak říct. Není to vůbec pozemského původu.“
„Kecáš.“
Za Garimaldim se objevil stín.
„Hlavu dolů!“ zařval jsem a vystřelil proti tomu. V ostrém záblesku světla byla vidět zkřivená, zjizvená tvář vyvřeliny, než se rozprskla na tisíc malých lepkavých kousíčků. Garimaldi se otočil, zaklel a pak ji opatrně obešel. Pokračoval jsem za ním. U prvního žebříku dolů jsem přelezl zábradlí a začal po něm sestupovat.
„Je to mimozemský organismus,“ zabručel jakoby pro sebe.
„Jaký mimozemský organismus?“ zeptal jsem se a naklonil se přes zábradlí.
„Nevím jaký… Prostě mimozemský.“
Přelezl jsem zábradlí a začal sestupovat za ním.
„Jak se sem dostal?“
„Co já vím? Ale není tu nový.“

„Jak dlouho?“
„Asi šedesát milionů let.“
„A teď se probral.“
„Vypadá to tak.“
„Aha… a ty jsi vlastně vymítač ďábla, nebo něco takového.“
„No vida… začíná ti to konečně myslet.“
Sestoupil jsem na zem z poslední příčle.
„Takže teď přímo k tý věži,“ řekl Garimaldi a pokračoval: „Možná by sis měl připravit taky nějaký granáty. Ale bacha. Nejenom, že to musíš hodit minimálně patnáct metrů od sebe, ale bylo by dobré, abys to hodil taky minimálně patnáct metrů ode mě.“
„To mi došlo,“ řekl jsem nakvašeně a vzal si do ruky jeden z Garimaldiho granátů. On vytáhl z batohu nějakou mosaznou krabičku a zastrčil si ji za košili.
„Co to je?“
„Můj úkol,“ řekl a vydal se dopředu úzkou uličkou mezi vysokými nádržemi.
Rozsvítil baterku a zase ji přikryl prsty, aby nevydávala tolik světla. Došli jsme až k boční stěně haly, která byla v těchto místech probouraná, ale nevedla ven, jen do dalšího zastřešeného prostoru plného trubek, velkých motorových agregátů, čerpadel, uzávěrů, lávek, žebříků a plošin. Kromě těchto napevno zabudovaných zařízení tam pak byly věci, které zabudované a statické rozhodně nebyly. Hemžilo se to tam vyvřelinami.
Ukázal mi rukou na plošinu asi pět metrů od nás a dva metry nad zemí.
„Budeš tam. Tahle soustava trubek procházející i stropem, to je hlavní vrt.“
„Jo… vidím to.“
„Půjdu k němu a ty mě budeš krýt. Nejdřív hodím napalmový granát, což způsobí obrovský zmatek a já doufám, že většinu z nich to zničí. Potom hodím světlici, která paralyzuje ty, co přežijí. V tu chvíli se vydám k vrtu. Ty už budeš na plošině a budeš mě sledovat a odstraňovat všechno živé, co se mi objeví v cestě. Jakmile zhasne světlice, hodíš další.“
„Žádnou jsi mi nedal.“
„Tady máš tři,“ podal mi tři válečky. „Odjišťuje se to tímhle a exploduje to až při dopadu.“
„Jasný.“
„U vrtu mi to bude trvat asi deset vteřin. Celou tu dobu bude jenom na tobě, jestli se to povede nebo ne. Nebudu si všímat žádných vyvřelin. Nebudu na to mít čas. Budu se soustředit jenom na svůj úkol, na nic jiného. Vyvřeliny, to bude tvoje starost. Musíš prostě ten prostor vyčistit za každou cenu. Protože jestli se odsud nedostanu, nedostaneš se odsud ani ty, je ti to jasný?“
„Chápu. Nedáváš mi žádnou šanci.“
„To teda nedávám.“
„Možná mě trochu podceňuješ.“
Přiblížil svůj obličej těsně k mému a zavrčel:
„Tak podívej. Možná by ses odsud i dostal, protože ty vyvřeliny jsou v podstatě opravdu pitomé. Ale kdyby se ti to podařilo, tak si buď jistý, že tě venku sejmou lidi od AMOILU.“
Teprve teď jsem si uvědomil, že zvenčí pořád slyším houkání sirén. Těch jejich jeepů už tu muselo být nejmíň deset.
„Jo… beru na vědomí,“ řekl jsem a připravil si do ruky světlici. Potom jsem se vydal na plošinu, kterou mi Garimaldi ukázal.
157.
Pak se to všechno najednou seběhlo moc rychle. Myslel jsem, že ten vůl Garimaldi třeba bude odpočítávat, nebo něco podobného. Ale on jenom prostě hodil ten svůj plazmový granát, který se při dopadu aktivoval a rozmetal nejbližší vyvřelinové okolí ve vyvřelinovou mlhu plnou páchnoucích cárů a zbytků gumy z pneumatik. Bylo to o dost příšernější, než jsem čekal. Hned potom hodil světlici a celý prostor jako by se najednou stal radioaktivním a zářil rozžhaveným světlem propalujícím oči. Garimaldi vyběhl.
Sledoval jsem jeho zběsilý útěk mezi tím technologickým harampádím a pozoroval všechno před ním, za ním a nad ním. Vyvřeliny – nebo aspoň ty, které zbyly – byly opravdu totálně paralyzované a v tom ostrém světle neschopné jakéhokoli pohybu nebo akce. Během těch pěti vteřin, kdy to příšerné světlo snad propalovalo i kovové konstrukce všude kolem, se Garimaldi dostal až k hlavnímu vrtnému ložisku, když najednou všechno pohltila dokonalá tma.
Odjistil jsem světlici a hodil ji nalevo od sebe, tedy ne přímo k hlavnímu vrtu. Další radioaktivní exploze

dalšího radioaktivního všespalujícího světla. Vyvřeliny vypadaly absolutně neškodně. Z těch, které zasáhl první Garimaldiho granát, zbyly jen cáry jakési gumy visící na konstrukcích a na zemi a pak divná olejovitá hmota, která ovšem pořád divně bublala. Ty, co přežily, protože ve chvíli exploze byly kryté některou z konstrukcí, jenom nehybně stály a mrtvě zíraly před sebe. Byly neškodné. Ale jenom ty, které byly tady. Na pravé straně se ale zpoza nádrží a strojního zařízení najednou začaly valit další, které neškodně rozhodně nevypadaly. Vrčely a bylo jich hodně. Sakra.
Namířil jsem tam a třikrát rychle za sebou vypálil. Mohl jsem jich dostat možná pět, ale bylo to úplně k ničemu, protože hned za nimi šly další a další. A další. Panebože. Vzal jsem jeden z granátů, odjistil a mrskl ho přímo mezi ně. Má světlice zhasla, ale hned v dalším okamžiku explodoval vržený napalmový granát.
Ucítil jsem, jak se zachvěla celá kovová plošina, na které jsem stál. Ale časově mi to nějak nehrálo s explozí toho granátu. Byla tam delší prodleva, než by měla. Otočil jsem se. Jasně že to nebylo od tlakové vlny, ale od toho, jak na ni doskočila jedna z vyvřelin.
Prostřelil jsem jí břicho a dostal další dávku lepkavého slizu do obličeje. Hned potom jsem se otočil zpátky a hodil světlici do míst, kam před chvílí letěl granát. Dokonalá spoušť. Ani jedna pohybující se vyvřelina, jenom cáry hnusné temné hmoty, odkapávající všude z kovových armatur kolem. Navíc exploze porušila spoustu trubek, ze kterých teď začala do všech stran stříkat ropa, která se mísila se zbytky vyvřelin a jakoby s nimi reagovala. Syčelo to, bublalo a prskalo, jako voda na plotně. Vzadu jsem ale zachytil další pohyb. Vypálil jsem tam z Desert Eagle.
U vrtu jsem zahlédl Garimaldiho hlavu. Vypadalo to, že se chystá na zpáteční cestu, ale nemohl se orientovat, protože všude kolem něj stříkala ropa z porušených potrubí.
Dělej, ty krávo jedna, řekl jsem si v duchu a skolil další dvě vyvřeliny, které se objevily na protější rampě asi pět metrů od Garimaldiho. Z horních konstrukcí vrtné věže začala seskakovat další neforemná vyvřelinová těla. Mohla být tak deset metrů od Garimaldiho, který konečně našel směr úniku. Hodil za sebe granát a vrhl se na zem přímo do té probublávající vyvřelinové ropy. Exploze vyrobila další milion útržků spálené gumy létajících prostorem. Hodil jsem třetí světlici a viděl, jak se Garimaldi zvedl a snažil se rozběhnout, ale na tom slizkém povrchu mu podjely nohy a upadl. Podařilo se mu znovu zvednout. Začal jsem se stahovat z plošiny.
158.
„Máš to?“ zeptal jsem se ho, když se zhroutil vedle mě zpátky v hlavní hale E7.
„Jo.“
Byl celý od toho sajrajtu a měl ho úplně všude. Ostatně, stejně jako já. Připadal jsem si jako naložený v nějakém odporném mokvajícím, hnijícím a páchnoucím láku.
„A co tam bylo?“ zeptal jsem se.
Nechápavě se na mě podíval a pak řekl:
„Bylo tam: Blahopřeji. Máte milion dolarů každý. A jestli přežijete, tak milion navrch.“
„Jdi do prdele, ty vole. Takže se dělit nechceš?“
„Ty jdi do prdele. Už jsem ti snad stokrát říkal, že tady žádný vzkaz od Navigátora není, kurva. Zapomeň na to. Teď nejsme v žádné pitomé hře.“
„A kde teda kurva jsme?“
„Pokud tady budeme ještě chvilku takhle blbě krafat, tak jsme v prdeli, jasný?“
„Vůbec.“
„Výborně… Jdeme.“
Zvedl se, když vtom mu za krk skočilo něco tmavého a neforemného. Zařval a sehnul se. Pustil jsem zbraň a oběma rukama se na to vrhl. Zabořil jsem do toho prsty, stiskl, oderval to a mrskl s tím co nejdál. Okamžitě jsem zase zvedl zbraň ze země a vystřelil. Bylo to nějaké zvíře, ale nešlo určit jaké. Vyvřelinové zvíře se šesti nohama a krátkou slizkou srstí.
„Do prdele…“ řekl otřesený Garimaldi a narovnal se. Potom se otočil a mlčky se vydal mezi nádržemi někam do temna. Následoval jsem ho. Choval se, jako by pro něj vyvřeliny najednou přestaly existovat. Vytáhl z kapsy mobil a něco na něm namačkal. Pak ho zase schoval. Já měl oči pořád na stopkách a sledoval, odkud se na nás vynoří další krvelačný stín. Zastavil se u velkých vrat vedoucích z haly, jen kousek od té těžní věže, a opatrně vyhlédl ven. Postavil jsem se vedle něj. Stála tam tři auta AMOILU, plně vyzbrojená, na každém osádka čtyř mužů v neprůstřelných vestách, s ochrannými štíty a těžkými zbraněmi.
„Do prdele…“ řekl zase Garimaldi a znovu vytáhl z kapsy telefon. Namačkal nějakou esemesku, odeslal ji a schoval mobil.

„Musíme na střechu. AMOIL má všude kolem svoje lidi a po zemi se prostě odsud nedostaneme.“
„Myslíš, že nás vážně budou chtít sejmout?“
„O tom nepochybuj ani vteřinu,“ řekl a rozkašlal se. Asi mu taky nedělal dobře ten hnusný odporný hnijící povlak, co měl všude na sobě a který mu prosakoval košilí i kalhotami a dělal z jeho těla hnusnou lepivou žvýkačku, která ho znehybňovala. Stejné pocity jsem totiž měl i já.
„Jsi si jistý, že to není nakažlivé?“ zeptal jsem se ještě jednou.
„Jdi s tím do prdele,“ řekl a vydal se k nejbližším schůdkům nahoru. Nekomentoval jsem to a šel za ním. Vzpomněl jsem si na svůj plán, že ho po té jeho akci odstřelím. Teď jsem měl ideální příležitost. Jenže v tom plánu taky bylo, že budu znát Navigátorův vzkaz. A já ho neznal. Znal ho jenom on. Tvrdil sice, že tam žádný nebyl, ale stejně jsem mu nevěřil. Ostatně, začínalo mi to být docela jedno. Skutečně jsem ho teď mohl bez problémů odstřelit. Měl bych to udělat. Ale nedávalo mi to smysl. Dal jsem si přece tolik práce, abych ho dostal od toho hlavního vrtu, ze spárů vyvřelin, a když se mi to nakonec opravdu podařilo, tak bych ho teď měl odstřelit? Prostě mi to nedávalo žádný smysl. Stejně jako celé NEVERMORE BALTIMORE, samotné Baltimore, stejně jako všechny ty vyvřeliny. Nic nedávalo smysl. Vůbec nic.
159.
Cesta na střechu nám trvala čtyři minuty a deset vyvřelin. Přesně tolik jsem jich zneškodnil, přičemž Garimaldi ani jednu. Jako by ho opravdu už vůbec nezajímaly, nebo jako by pořád trval ten můj úkol, že on prostě půjde a já budu zneškodňovat vyvřeliny kolem něj.
Zvuk turbomotorů vrtulníku jsem zaslechl už když jsem se protahoval střešním světlíkovým oknem. Když jsem se pak konečně ocitl na šikmé plechové střeše, lehl jsem si na záda a s hrůzou zjistil, že jsem to asi fakt celé podělal. Protože příležitost odstřelit Garimaldiho jsem měl dole v té hale a vlastně celou cestu nahoru na střechu. A nevyužil jsem ji. Teď byla řada na něm. Vrtulník měl na doslech a mě už nepotřeboval. Z jeho pohledu byl nejvyšší čas se mě zbavit. Všechno mi to najednou došlo a zamrazilo mě v zádech. Vzal jsem Desert Eagle do obou rukou a namířil mu na hlavu.
Jako by to vycítil, odvrátil pohled od noční oblohy a podíval se na mě.
„Co blbneš, vole?“
„Už mě nepotřebuješ. Je mi jasný, že se se mnou do toho vrtulníku nepotáhneš. Jsi nelítostný zabiják a teď už jsem ti k ničemu. Nemáš s tím žádný problém.“
„Když mě zastřelíš, tak odsud nevylezeš. Do toho vrtulníku tě nikdo nedostane, jenom já.“
„Zkusím to po zemi.“
„To zkus. V tom případě ti akorát můžu popřát hodně štěstí. Ale jestli si myslíš, že tě AMOIL nechá jen tak odejít, tak jsi prostě kráva. Nepřipustí to. Nemáš nejmenší šanci.“
„Takže mi navrhuješ, abych se nechal odstřelit raději od tebe, než od těch z AMOILU?“
„Myslel jsem, že si to necháme až mimo Baltimore,“ řekl Garimaldi a zase se zadíval na oblohu. Vrtulník už byl vidět – nebo aspoň jeho reflektory.
„Jsem voják stejně jako ty,“ řekl a ani se na mě nepodíval. Zaklonil hlavu proti noční obloze a řekl: „Takže moje slovo platí stejně, jako až doteď platilo tvoje. Letíme.“
Zastrčil jsem si Desert Eagle za pas a zase si lehl na profilovaný plech střechy. Nade mnou byla nádherná hvězdná obloha a pode mnou ošklivé vyvřelinové Baltimore.
160.
Noční Baltimore vypadalo ze vzduchu stejně divně, jako když byl člověk přímo v jeho ulicích. Místy probleskovala elektrická světla, místy plápolavé ohně a místy byly absolutně černočerné skvrny. Nikdo se nás nepokusil sestřelit. Je pravda, že když jsme lezli po spuštěném žebříku nahoru, probíhala dole pod námi na všech těch amoiláckých jeepech živá komunikace a telefonování. Ale AMOIL sám o sobě byl asi moc velký moloch a než se ta informace dostala až k lidem, kteří mohli rozhodovat, byli jsme asi kilometr nad zemí.
Vrtulník neměl žádné označení. Nebyl velký, spíš připomínal takovou tu průzkumnou vážku a pilotovali ho dva muži v leteckých kombinézách, ale taky bez jakéhokoliv označení. Na opěrkách sedadel měli zezadu připevněny vojenské útočné samopaly.
„To je vojenský stroj?“ zeptal jsem se, když jsem se konečně uvelebil a opřel se v zadní části na zemi o boční stěnu. Garimaldi shodil ze zad svůj batůžek a jenom zavrtěl hlavou.
„Není to vojenský stroj.“
Dál jsem se ho nevyptával. Zjevně se mu moc mluvit nechtělo a v současné situaci ta informace stejně neměla žádný význam. Dostali nás z pekla a bylo jedno, jestli to byla námořní průzkumná jednotka, nebo cestovní kancelář pořádající vyhlídkové lety. Taky to mohla být Garimaldiho soukromá hračka. Určitě na to byl bohatý dost, pokud hrál NEVERMORE BALTIMORE. V souvislosti s tím jsem si zase vzpomněl na tu

pitomou hru. Nedalo mi to, abych neřekl:
„Ty jsi podváděl, co?“
Unaveně se na mě podíval a pak se mu široké rty roztáhly do pobaveného úsměvu.
„Kdy myslíš?“
„No, v té hře. V NEVERMORE BALTIMORE.“
„Jo takhle…“
Znovu se pobaveně pousmál. Sundal si z obličeje masku Zorra a odhodil ji na zem. Poprvé jsem mohl vidět jeho obličej celý. Vypadal docela sympaticky. Spíš jako středoškolský učitel biologie, než zabiják vysílaný armádou do těch nejrizikovějších lokalit. Natáhl si nohy a řekl:
„Nepodváděl.“
„Teď kecáš.“
„Ty vole, já tu vaši pitomou hru vůbec nehrál. Jestli tě to teda fakt zajímá.“
„Nekecej… Hrál.“
„Nehrál… Takže jsem ani nemohl podvádět. Podváděl jsem jenom v tomhle posledním kole. To uznávám. To jsem si totiž celé vymyslel, abych se dostal k těžní věži. Jinak mi ta hra byla úplně ukradená.“
„Ale byl jsi účastním té hry.“
„Samozřejmě. Byl jsem zaregistrovaným účastníkem, ale nehrál jsem.“
„Takže jsi vlastně hrál co?“ zeptal jsem se a snažil se svléknout tričko, protože na něm začala tuhnout ta hnusná slizká olejovitá tekutina, která v té hale stříkala jednak z ropných trubek a jednak ze samotných vyvřelin. Šlo to blbě a musel jsem ho roztrhnout, abych ho ze sebe vůbec dostal.
„Hrál jsem úplně jinou hru a ta vaše byla jenom prostředkem k tomu, abych mohl dotáhnout tu svoji.“
„Velký manipulátor Wilbur Montgomery,“ řekl jsem směrem do otevřených dveří kabiny, za kterými kolem nás plulo baltimorské noční nebe.
„Vidím, že jsem ti asi hodně vrtal hlavou, co?“
„Trošku jo.“
„Kde jsi k tomu přišel?“ zeptal se a podle jeho zvědavého pohledu bylo vidět, že ho to fakt zajímá.
„Když mi pošleš zprávu z mobilu, tak se nediv, že za pár hodin mám tvoje jméno.“
„V každém případě v telefonním seznamu není.“
„Mám lepší seznamy, než ty telefonní.“
Jenom zavrtěl hlavou.
„Možná budeš lepší, než jsem si myslel,“ řekl a utíral si ruce do kusu hadru, který našel pod sedadlem jednoho z pilotů.
„Jsi Navigátor?“ zeptal jsem se.
„Ty vole… jestli tě teda napadlo tohle, tak zase tak dobrej asi nebudeš.“
„Takže nejsi.“
„Nejsem. Ale navrhuju dodatek k naší smlouvě.“
„Poslouchám.“
„Když mi řekneš, jak jsi na mě přišel, já ti řeknu, kdo je Navigátor.“
„Ty ho vážně znáš?“
„Vím, kdo to je. Sice teprve týden, ale prostě to vím. Dokonce jsem s ním mluvil. Osobně.“
Zamyslel jsem se. Mohl blafovat, ale stejně to bylo jedno.
„Francouzská elektronická rozvědka ve spolupráci s kontakty přímo tady ve Státech.“
Sundal si taky košili a vyhodil ji ze dveří. Snášela se dolů na noční Baltimore jako nějaký obří pravěký netopýr, jako vyvřelinový netopýr s podivnými křídly, zmutovaným tělem a nepřirozenými pohyby.
„Tak to mě trochu uklidnilo. Už jsem se bál, že jsi na to přišel nějakými normálními standardními cestami. Protože to bych pak asi opravdu znervózněl.“
„A ten Navigátor?“
„Jasně. Navigátor… Jsou dva.“
„Navigátoři jsou dva?“
„Jo… Jsou dva. Ale jako by byl jeden. Sedí spolu u jednoho počítače. Jde o tým dvou lidí. Dokonce znám jejich jména. Jake Ellis a Brad Sewell. Mám u sebe v kanceláři složku na každého z nich. Nerozluční přátelé.“
„Dva lidi vystupují jako jeden Navigátor hry NEVERMORE BALTIMORE.“
„Vážně jsme si skvěle pokecali, když jsem je navštívil. Oba mají docela smysl pro humor.“
„To mi došlo už podle těch některých pitomých úkolů.“
„Jake Ellisovi je patnáct a Sewell je ještě o rok mladší,“ řekl Garimaldi, aniž hnul brvou a dál sledoval

hvězdy otevřenými dveřmi vrtulníku.
„Dva kluci?“
„Pocházejí z velmi chudých poměrů a bydlí v chudinské čtvrti přímo v Baltimore. Na Desire Street. Narodili se tam a znají to město skoro dokonale. Vyrůstali v něm. První hackerské kousky začali provádět, když bylo Jakemu dvanáct. Všechno na kradeném zboží, pochopitelně. Nebo spíš opuštěném, protože v Baltimore po katastrofě zůstalo asi tři sta tisíc počítačů a z nich byla dobrá pětina plně funkční. Ve škole moc neprospívali. Bavil je akorát skaut, který je naopak přímo nadchl, protože právě tam prožívali své první skautské bojové hry v baltimorských rozvalinách. Hry s plněním nejrůznějších úkolů, které pro ně vymýšlel jejich představený John Freling. Jeho papíry mám taky na stole. Je to padesátiletý chlápek s duší hravého dítěte, který pro ně objevil skryté půvaby zapadlých zákoutí zdemolovaného a skoro opuštěného města. Zbytek už vyplynul tak nějak samovolně při jejich připojení na internet, díky kterému se před nimi objevily nové netušené možnosti. Vymysleli si hru NEVERMORE BALTIMORE.“
„Dva teenageři?“
„Přesně tak.“
„Dva teenageři si přišli na miliony dolarů jenom díky…“
„Omyl. Nemají vůbec nic. Jsou stejně chudí jako před rokem, před dvěma, jako před deseti. Nemají vůbec nic. Představ si, že oni ty peníze vážně distribuují mezi vítěze jednotlivých kol.“
„Jo. To možná… ale nikdo neví, kolik jim zbude pod stolem.“
„Nic… Nezbude jim vůbec nic. Ti kluci jsou v tomhle ohledu prostě totálně pitomí. A nebo pořád ještě v zajetí svých klukovských ideálů, v zajetí té jejich hry, její férovosti a dobrodružnosti. Nemají z toho ani jeden jediný pitomý dolar.“
„To je kravina.“
„Není. Nechal jsem prověřit všechny toky peněz tou hrou. V tuhle chvíli mám dokonce v ruce všechna jména všech účastníků. Včetně čísel jejich kont, na která jim byly posílány výhry v případě, že hru ukončili. Ti kluci jsou fakt pitomí. Nezajímají je peníze, jenom ta hra samotná a jak si v ní vedou její účastníci. Jenom nějaké nepatrné promile si strhávají na plat Nápovědy. A možná ještě na nákup těch bláznivých žlutých mobilů a čipových karet.“
„Pak ale nechápu, proč je ten vstup limitován tak vysokým vkladem, když tam vůbec nejde o peníze,“ řekl jsem a pokoušel se ze sebe stáhnout rifle.
„Správná otázka. I na mě tohle byl moc složitý problém, než abych ho dokázal pochopit. Nechal jsem si to vysvětlit přímo od nich a je to vlastně strašně jednoduché. Potřebovali jenom nějak omezit počet účastníků. Chtěli tu hru maximálně otevřít, aby nemuseli nikomu říkat, že ho nevezmou, ale přitom potřebovali těch účastníků mít jen omezený počet, protože jinak by to asi nezvládali. Nešlo to uřídit v případě, že by se jim do toho dostalo třeba tisíc nebo pět tisíc hráčů. To byl úplný nesmysl. Proto to omezili hodně vysokým vkladem.“
„To ale mohli třeba udělat i nějaký konkurz, nebo něco podobného.“
„Jasně… Mohli. Oni se ale prostě rozhodli takhle. Navíc jim došlo, že když v tom budou lítat tak velké peníze, tak soutěžící budou ještě soutěživější, než kdyby se nehrálo vůbec o nic. Tady se nehrálo o život a peníze jim připadaly jako docela dobrá motivace.“
„Jsou šílení.“
„Ano… v jistém smyslu ano.“
Vrtulník začal klesat k zemi. Svítalo.
„A ten Nápověda…?“ zeptal jsem se ještě, když se mi konečně podařilo stáhnout rifle. Hodil jsem je do noční hvězdné oblohy podle Garimaldiho vzoru.
„Samozřejmě je vůbec nezná a nic o nich neví. Ten je úplně mimo. Dostává instrukce po síti a všechno ostatní je mu fuk. Vůbec netuší, že to jsou dva největší gauneři z baráku, kde před katastrofou dělal správce a se kterými se tak navztekal.“
„Prosím?“
„Vždyť jsem říkal, že mají docela smysl pro humor. Vedli s tím chlápkem, co jim dneska dělá Nápovědu, otevřenou válku. Několikrát mu vymlátili okna. Vždycky věděl, že to byli oni, ale nikdy je nepřistihl. Třikrát na ně zavolal policii a jednou hasiče, když zapálili sklepy. Ne schválně. Bouchla jim tam nějaká chemikálie, ze které se snažili vyrobit ohňostroj na oslavu narozenin své spolužačky.“
„Jeho složku máš asi taky na stole, co?“
„Samozřejmě. Podklady mi připravoval asi stočlenný tým. Samí profíci. Ale ještě k tomu jejich domácímu: Při zemětřesení utrpěl popáleniny skoro na polovině těla. Skoro to nepřežil.“
„A oni z něj udělali Nápovědu.“

„Jo. Zachránil Ellisovu sestru. Nebýt jeho, tak by v tom domě uhořela. On se pro ni vrátil. Vynesl ji z toho hořícího domu chvilku předtím, než se horní dvě patra zřítila.“
„Dojemný příběh,“ řekl jsem, když se všude kolem nás začal zvedat prach. Stroj už byl těsně nad zemí.
„Možná. Ale v Baltimore bylo takových dojemných příběhů tisíce, možná desetitisíce.“
Vrtulník měkce dosedl na zem. Vystoupil jsem do teplého ranního vzduchu jenom v trenýrkách a teprve teď se rozhlédl kolem sebe. Byli jsme na nějakém velkém dvoře obehnaném nízkými přízemními baráky. Mohl to být koncentrační tábor, stejně jako velkochov krocanů. Ve dvou protilehlých rozích vyčnívaly za objekty desetimetrové strážní věže, které svědčily spíše o první možnosti.
„Kde to jsme?“
„Fort Mercury. Třicet mil od Washingtonu.“
„Věznice?“
„Vojenská základna.“
„To není fér. Myslel jsem, že se utkáme na nějaké neutrální půdě.“
Od jednoho vchodu se k nám začali přibližovat dva vojáci v polních uniformách.
„Souhlas. Dáš si sprchu a já ti objednám taxíka do města. Považuješ Washington za dostatečně neutrální půdu?“
„Jo.“
„Výborně.“
„Ještě jednu otázku. Zastřelil jsi ji?“
„Koho?“
„Moji sestru. Holku, která hrála NEVERMORE BALTIMORE.“
„Nestřílím holky. Na to jsem příliš velký profesionál, věř mi…“
„John Berkoff, pane plukovníku,“ zasalutoval před námi voják a ten druhý také zvedl pravačku k čelu.
„Jaký byl let?“
„Skvělý. Chybělo jenom občerstvení.“
„Pokusíme se propříště polepšit.“
„Teď potřebujeme sprchu.“
„Nejsem informován o tom, že obsahem transportu budou dva subjekty, pane plukovníku.“
„To je dobrý. Jinak by totiž nebyl žádný.“
161.
Stál jsem ve sprše a nechal na sebe dopadat božské kapky božské vody. Byly to klasické vojenské sprchy, to znamená velká dlouhá vykachličkovaná místnost vždy s deseti sprchovými růžicemi na každé straně, bez dělících příček. Garimaldi stál pod protější sprchou a drhl si vlasy. Už potřetí. Ta ropa smíchaná se zbytky vyvřelin nešla dolů. Jako kdyby se jí během té chvilky podařilo zapustit do kůže kořeny nebo něco podobného. Jako kdyby ta nepříjemná olejovitá tekutina byla přichycená nějakými miniaturními přísavkami. Drhl jsem se kartáčem a na některých místech už jsem měl doslova doruda rozedranou kůži.
Teprve teď, pod tou tekoucí vodou, jsem pocítil skutečné uvolnění po dnešní hrůzostrašné noci, která mi odsud z těch vykachličkovaných sprch připadala jako naprosto neskutečná. Jako by se vůbec nestala. Jako bych se probudil z nějakého příšerného snu, který nikdy nemohl být opravdový. Nemohl se stát, protože byl totálně iracionální a vykloubený mimo normální svět, na jaký já byl už více než čtyřicet let zvyklý.
„Jsi si jistý, že to není nakažlivé?“ zeptal jsem se už poněkolikáté, když se mi nedařilo sloupnout kus zaschlého vyvřelinového povlaku na předloktí.
„Naprosto jistý. Není.“
„Stejně to má mezery jako kráva.“
„Cože?“
„To s těma dvěma klukama, kteří podle tebe představují Navigátora té baltimorské hry.“
„Jaké mezery?“ zeptal se Garimaldi a sloupával hnusný tmavý kus neuvěřitelně plastického igelitu ze svého stehna.
„Je to blbost… Chápu, že se mohli dostat k docela dobrým počítačům, ale nechápu, kde by se dostali k těm nanotechnologiím.“
„K jakým nanotechnologiím?“
„Ten čip. Aby nešlo podvádět, dostal přece každý z účastníků injekci, aby bylo možné ověřit, že byl skutečně na místě a nemohl dát někomu jinému svoji kartu, aby úkol splnil za něj. A pak taky museli jednat s AMOILEM, a to asi s jeho nejvyšším vedením, aby ty účastníky do toho města pustil.“

Garimaldi si spláchl šampon z hlavy a pak si ji začal šamponovat a znovu.
„Myslíš tu injekci…? No jasně. Taky jsem ji dostal. Odhaduju, že to byly jenom nějaké obyčejné vitamíny, nebo něco podobně neškodného. Pochopitelně to žádný čip není. Prostě jenom finta na zdůvěryhodnění soutěže. Jenom nechtěli, aby hráči podváděli, a tak jim prostě nakukali tohle. Že se podvádět nemůže, protože každý má v sobě čip rozpuštěný v krvi, kterého se nejde zbavit a který nejde předat. Měli docela bujnou fantazii. Možná se to dočetli na internetu nebo v nějakém naivním sci-fi románu."
„Jenže na základě toho čipu rozpuštěného v krvi hlídky AMOILU pouštěly účastníky do města."
„Blbost… Pouštěli mě tam, to je pravda. A tebe taky, stejně jako ostatní hráče. To je fakt. Mají čtečku čipů, což je taky fakt. Dokonce ta čtečka dokáže ty čipy identifikovat. Ovšem nejsou to žádné čipy rozpuštěné v krvi, ale čipy ve žlutém mobilu a potom na identifikační kartě. Jsou stejné. Kdyby sis náhodou jedno z toho zapomněl. Kdyby sis zapomněl mobil i kartu, tak se do Baltimore nikdy nedostaneš, i kdybys měl zlatou krev."
„Ne?"
„Na to přišli experti od nás a já to pak jenom zkusil v terénu jako ověřovací zkoušku. Dopadla přesně tak, jak jsem říkal. Stačilo zapomenout kartu a zároveň mobil, a jsi nahraný."
„AMOIL ale stejně…"
„Žádná jednání s AMOILEM pochopitelně neproběhla. K čemu taky? Nahackovali se jim do jejich interní sítě. Tam zadali kódy svých čipů, které měly hlídky pouštět. Zamíchali je mezi kódy ostatních zaměstnanců, kterých má AMOIL v Baltimore víc než dost. Bylo to čisté a maximálně bezproblémové. Alespoň ti kluci s tím žádný problém neměli. Měli jenom jeden jediný problém."
„Poslouchám," řekl jsem a nastavil obličej horké vodě.
„Když jsem za nimi přijel a oznámil jim, že potřebuju změnit následující kolo té jejich soutěže."
„Cože?"
„Zírali na mě, jako bych spadl z měsíce."
„Co za to chtěli?"
„Nic… Prostě mě poslali do prdele…"
„No jasně. Vlastně neudělali nic protizákonného, ne? Nemohls je jen tak nechat sbalit. Vlastně mohli říct, že je to soukromá hra pro několik přátel."
„Jasně. To mohli. Sbalit jsem je rozhodně nemohl."
„Tak o co šlo?"
„Mohl jsem je zastřelit."
„A o co šlo vlastně tobě?"
„Jenom o dnešní večer. O nic víc."
„A to bylo co?"
„Když jsi dokázal sehnat můj telefon, možná dokážeš přijít i na to, o co mi šlo."
162.
Ráno bylo jasné, s nepřirozeně modrou oblohou a ostrými slunečními paprsky procházejícími prosklenou stěnou z terasy a vykreslujícími na dřevěné podlaze přesný obrys terasových dveří, včetně jejich vnitřního členění, v podrobnostech technického výkresu. Vlastně už to ani ráno nebylo, protože letmý pohled na hodinky mi sdělil, že je půl dvanácté.
Snažil jsem si srovnat v hlavě poslední události a analyzoval, kterým paměťovým buňkám můžu věřit a kterým ne. Jako by se pomíchaly ty, co zaznamenávaly události včerejšího dne s těmi, které zaznamenávaly průběh nějakých mých šílených až morbidních snů. Potřeboval bych nějaké síto, kterým bych ty buňky procedil, abych zjistil, co byla skutečnost a co jenom vize mého chorobného mozku.
Ale když jsem dál polehával v posteli, kontroloval zakotvení trámů krovové konstrukce a pečlivost jejich spojů, začal jsem nabývat dojmu, že má poslední noc byla bezesná a všechno, co mi zůstalo v hlavě, je drsná a tvrdá skutečnost. Pořád jsem páchl tím podivným vyvřelinovským smradem, přestože jsem se na Garimaldiho základně poctivých třicet minut drhl pod sprchou.
Garimaldi mi skutečně zavolal na Fort Mercury taxíka, který naroloval až na ten jejich vnitřní pečlivě střežený dvůr, takže mi okamžitě došlo, že to jen tak obyčejný taxík není. Nebylo to ani vojenské vozidlo s maskovací kresbou a těžkými kulomety upevněnými na rámu nástavby. Byl to obyčejný civilní ford s obyčejným civilním šoférem v riflích a obyčejným civilním číslem. Takže FBI, CIA nebo NSA. Uklidnilo mě to stejně, jako by mi Garimaldi strčil do úst hlaveň svého revolveru. Nicméně řidič mě opravdu zavezl do Betshedy až před vchod do HAIRY HAPPY, bez jediného slova po celou cestu. Možná byl hluchoněmý, protože pár otázek jsem se mu snažil položit, nicméně ani jedna z nich se nesetkala s odezvou. Možná to byl android s vypnutou audiosoustavou.

Znovu jsem se podíval na hodinky. Jedenáct čtyřicet. Nejvyšší čas na zahřívací kolo majora Thieryho. S Garimaldim jsme se nakonec dohodli, že se sejdeme v osm hodin večer na Ross Road v Black Elephant. Objednal to hned. Tvrdil, že je to absolutně neutrální půda, i když mi byl divný poněkud familiérní tón, kterým mluvil s číšníkem, když zamlouval stůl pro dva. Zvláštní taky bylo, že ho neobjednal na jméno Montgomery, ale na Garimaldiho. Asi ho ta hra skutečně vzala.
Cestou do kuchyně jsem mrkl na mobil. Tedy na všechny, kterými jsem disponoval, což byly tři. PŘIJATÁ ZPRÁVA na tom po Loraline. Vzal jsem ho. Patricie Hedgesová. No vida, sluníčko konečně vylezlo zpoza mraků. Byl to první příjemný moment onoho dne, nepočítám-li sprchu na Garimaldiho základně, ale tu jsem bral už jako včerejší. Otevřel jsem zprávu:
POTŘEBOVALA BYCH S VÁMI MLUVIT. DNESKA JSEM V ATLANTĚ, BUDU ZÍTRA RÁNO.
Zíral jsem na tu zprávu a četl ji snad pětkrát. Byla chladná a odměřená. Byla více než odměřená. Odměřené na ní bylo už to, že to byla jenom zpráva. Prošel jsem si NEPŘIJATÉ HOVORY, abych se ujistil, že mi třeba nezkoušela volat, ale nezkoušela. Poslala jenom tu zprávu. Navíc zprávu, která byla chladnější, než ten nejchladnější psí čumák vystrčený z iglú. Pocítil jsem najednou takový zvláštní pocit křivdy. Bylo to nespravedlivé. Nic jsem jí neudělal, naopak. Sehnal jsem jí vzorek vyvřeliny pro rozbor DNA. Měl jsem o ni starost, snažil se ji sehnat po všech čertech… A ona mi nakonec pošle takovou esemesku. BUDU ZÍTRA. Tím zároveň jako by naznačovala, ať jí dneska ani nevolám. Prostě bude zítra. Kašlal jsem jí na to, že bude zítra. Chtěl jsem s ní mluvit hned, ale nevypadalo to, že by ona chtěla mluvit hned se mnou. Chtěla to až zítra. Tak dobrá, budeš to mít až zítra, hraběnko královská. Akorát si nejsem jistý, jestli pro mě ještě nějaké zítra bude. A pokud ano, tak jestli náhodou nebude pařížské. Naštvala mě. Naštvala mě tak, jak člověka dokážou naštvat jenom ženské. Chlap to prostě nezvládne i kdyby se rozkrájel. Ženská jo. Ženská jo – už jenom proto, že je ženská, protože kdyby to samé napsal chlap, tak to působí úplně jinak. Vypadalo by to tak, že prostě dneska nemůže a že to nejde. Od ženské to působilo tak, že prostě dneska nemá náladu.
Když totiž chlap řekne, že to nejde, tak někde visí na natrženém laně hluboko nad propastí, nebo proti němu stojí rozzuřený krvelačný tygr, který celý měsíc nezavadil ani o jednu pitomou antilopu a už by si něco zakousl. Když to řekne ženská, tak buď ještě nemá zaschlý lak na nehtech, nebo dala přednost horkým malinám, které považuje za několikanásobně hodnotnější požitek, daleko důležitější pro její další existenci.
Samozřejmě, že jsem si byl okamžitě vědom, že je v tom hodně toho klasického mužského šovinismu, jenomže ona mě vážně děsně naštvala. Namačkal jsem ODPOVĚDĚT, ale pak jsem to zrušil, protože jsem zjistil, že vlastně nevím jak a nevím co. Všechno bylo pitomé a neadekvátní té její zprávě. Na to prostě nijak racionálně odpovědět nešlo. Patricie Hedgesová. Novinářka z Washington Post s pampeliškovými vlasy a šedomodře metalizovanýma očima. To byl celý ten problém. Nic víc a nic míň v tom nebylo.
Nalil jsem si v kuchyni panáka a absolvoval první zahřívací kolo toho dne. Bylo skvělé. Lidé na tribunách jásali a já jim mával.
163.
Usnul jsem na terase, na odpoledním washingtonském slunci, s jablečným aperitivem v ruce. Události posledních dní a posledních hodin změnily svět, a to tak, že se mi stalo něco, co ještě nikdy. Usnul jsem odpoledne, na střešní terase, nad hlavním městem Spojených států. Nezdálo se mi ani o Garimaldim, ani o vyvřelinách, ani o Patricii Hedgesové nebo Ray Versalleové. Zdálo se mi o Yaně Alemyrgové. Spolužačka ze střední školy. Zdálo se mi, že jsem se vrátil do té tehdejší naší třídy, ovšem s životními zkušenostmi svého současného věku. Zdálo se mi, že jsem zase ten sedmnáctiletý kluk a ona sedmnáctiletá holka a zdálo se mi o tom, co všechno bych udělal jinak. Teď už jsem to věděl. Tenkrát ne. Tenkrát to ten můj sedmnáctiletý pitomý mozek ani vědět nemohl, protože mu chybělo právě těch dalších dvacet let. Yana Alemyrgová byla obyčejná krátkovlasá holka, jejíž neobyčejnost byla možná právě v té její nádherné bezelstné obyčejnosti, což mi došlo až poté, kdy jsem odmaturoval a prožil dalších pět let na vojenské akademii, další tři roky na různých stážích a dva už jako pedagog Vojenské akademie generála de Gaulla v Paříži.
Můj tehdejší sedmnáctiletý mozek nedokázal ocenit a odhadnout to, co později můj třicetiletý, když si některé vzpomínky a některé obrazy ze střední školy vracel jako starý zažloutlý poškrábaný film.
Yana Alemyrgová rozhodně nebyla obyčejná holka a jestli jsem si měl někoho vzít, tak to byla právě ona a nikdo jiný. Její neokázalý půvab byl neuvěřitelně zvláštní, což jsem si uvědomil až při prohlížení starých fotografií. Bylo v ní něco, co neměla žádná jiná z mých spolužaček, ale co sedmnáctileté oči nikdy nemohly vidět. Ani ona sama to neviděla a nevěděla. Neměla tenkrát žádného kluka, stejně jako já neměl

žádnou holku. Byl jsem stejně plachý jako ona. Měla malá prsa, z čehož měla částečně mindráky, mně zase rodiče nedovolili nosit dlouhé vlasy, z čehož jsem měl pro změnu mindráky já. Jako bychom si byli vzájemně jaksi předurčeni, ale přesto si to ani jeden z nás nepřipouštěl. Většina kluků ve třídě už za sebou měla první sexuální zážitky, zatímco já ne. Ona na tom byla stejně. Určitým způsobem jsme tak nějak vybočovali z kolektivu, i když ani jeden z nás si to nechtěl připustit. Něco jako zpívá Roger Waters na pinkfloydovském albu Wish You Were Here: jsme dvě ztracené rybky v obřím akváriu…
Yana Alemyrgová. Nakrátko ostříhané černovlasé rozesmáté koťátko s velkýma modrýma očima, nádherným štíhlým krkem a malými ňadry. Nikdy mě tenkrát nenapadlo, že bych s ní mohl něco mít, a nejsem přesvědčen o tom, jak se na to dívala ona. Ji to možná napadlo, jenže já měl tenkrát ten pitomý sedmnáctiletý mozek.
Pochopil jsem to, až když jsem přijel na první absolventský sraz po deseti letech. Sraz po pěti jsem propásl, protože jsem byl tou dobou zrovna na nějaké zahraniční misi. Ten desetiletý mi pak otevřel oči. Byla vdaná a zrovna se rozváděla. Ale jinak byla stejná jako před těmi deseti lety. Stejná Yana Alemyrgová se stejnými malými ňadry a stejnýma velkýma očima. Se stejnou rozesmátou tváří a se stejnými černými krátkými vlasy. Její půvab byl možná ještě větší, vyzrálejší a erotičtější. Nebyla to žádná má tajná středoškolská láska. Ani nemohla být. Tenkrát jsem si nic neuvědomoval. Byla jí až nyní. Vysněná a nedostupná bohyně, udivující svou neokázalostí a přirozeností.
Jenomže v tom svém snu jsem se do té třídy vrátil po dvaceti letech. Vypadal jsem stejně blbě jako tenkrát, akorát že jsem neměl ten pitomý sedmnáctiletý mozek. Měl jsem mozek čtyřicetiletého chlapa, zatímco všichni ostatní měli své sedmnáctileté. Tím pádem jsem neměl konkurenci. V tom snu se mi přehrávaly situace, ve kterých jsem se tenkrát choval jako jeliman a které jsem teď zvládal s absolutním přehledem. Dokonale jsem potopil profesora francouzštiny při rozboru próz toho levičáckého Sartra a pak ho udivil svými znalostmi o Paulu Verlainovi. A Yana byla skvělá. Byla ještě skvělejší než tenkrát a já byl taky skvělý.
Probral jsem se v pět hodin odpoledne. Obličej jsem měl spálený od slunce a vnitřek hlavy od Yany Alemyrgové. Ale bylo příjemné mít v ní aspoň na chvilku zase něco jiného než Baltimore, vyvřeliny a zmizelou Pat Hedgesovou.

XIV.
Poslední tah

164.

Vzal jsem si forda s koženými sedačkami a indiánskými třásněmi a vyjel z Betshedy směrem do centra města. Taky jsem si vzal glocka s plným zásobníkem. Pořád jsem se v tom středoškolském profesorovi biologie se Zorro maskou nevyznal. A vlastně jsem ho vůbec nechápal. Byla to maximálně vykloubená postava nejen celé hry, ale zároveň i celého Baltimore, Washingtonu a vlastně celé Ameriky. A když se to vezme kolem a kolem, tak vlastně celého světa. Byla to nepochopitelná figurka pohybující se vesmírem za svými nepochopitelnými cíli a navíc bez jakýchkoliv motivací a pohnutek. Přesto to můj mozek odmítal přijmout, protože jsem věděl, že svět prostě takhle nefunguje. Svět, i když je to zdánlivě neuvěřitelné, funguje téměř na matematicky strukturované a velmi přímočaré logice a já nepochyboval o tom, že i Garimaldiho cíle a směřování je stejně přímočaré. Pouze nedostatek informací mi nedovoloval do té jeho přímočarosti proniknout.
Předpokládal jsem, že když si s sebou vezmu glocka, nahradí mi to v pochopení celé věci aspoň část chybějících informací, což byl ale určitě nesmysl, protože ty jsou zase vázané na čas, a proto jsem stejně neměl ani nejmenší šanci – pokud tedy nezačnu střílet jako první, a bez zbytečných otázek.
Na Timber Cross mě napadlo, že tu SMS zprávu od Patricie taky nemusela psát ona. Mohl to napsat někdo úplně jiný, někdo, kdo měl právě v tu chvíli její mobil a zároveň i ji samotnou. Ten někdo asi mohl projet její výpis nepřijatých hovorů a pak odeslat uklidňující SMS těm, kteří ji sháněli nejvíc. Mohla být v nebezpečí, mohla být někde držena proti své vůli někým, kdo použil její mobil, aby uklidnil všechny, kdo ji sháněli. Ve Francii bych díky svým kontaktům možná dokázal lokalizovat její přibližnou polohu právě díky odeslané zprávě. Tady nikoliv. Tady jsem musel jenom doufat, že platí varianta jedna – to znamená, že ještě nemá zaschlý lak na nehtech a nechce mě prostě dneska vidět. Ani jedna z variant ovšem nebyla nijak zvlášť povzbuzující.
Na Westland Row jsem si všiml, že už dobrých deset minut se za mou drží tmavě modrý nízký buick. Nebyl moc nápadný, ale odbočil už čtyřikrát stejně jako já. A v té permanentní washingtonské zácpě se nemohl držet moc daleko, pokud mě skutečně sledoval a nechtěl mě ztratit. A vypadalo to, že opravdu nechtěl.

Byl pořád dvě auta za mnou, někdy i za jedním, někdy ve vedlejším pruhu. Seděli v něm dva chlápci, absolutně tuctoví a absolutně nenápadní – stejně nenápadní jako figuríny ve výkladní skříni. Dokonce i ta jejich nažehlená kvádra vypadala, jako by je právě sundali z výlohy předměstského supermarketu. Nic moc značka, jenom ta jejich novota byla trochu neobvyklá. Asi byli nakupovat oba současně, což už samo o sobě bylo dost divné.
Přesunul jsem se postupně do pravého jízdního pruhu a pak cvičně zahnul na Buil Allet. Drželi se pořád za mnou, přestože měli docela velké problémy, protože to pro ně znamenalo prokličkovat dvěma sousedními pruhy. Objel jsem dva bloky a pak se zase vrátil na hlavní magistrálu. Oni objeli také dva bloky a vrátili se na ni taky. Pokud to nebyli žádní šmudlalové, tak teď měli vystřídat auto, protože ten můj manévr byl docela průhledný a už jim muselo dojít, že mně to taky došlo. Buď ta auta ale měli blbě rozestavěná, nebo prostě zavolali pozdě, anebo to opravdu byli šmudlalové. To mě trochu uklidnilo. Šmudlalové mě netrápili, tedy kromě jejich motivací, které sice vzbuzovaly mou zvědavost, ale jinak jsem si tím hlavu nelámal.
BLACK ELEPHANT byl na Glover Street, v přízemí skleněné výškové budovy. Ostatně, v centru ani jiné nebyly. Do podzemních garáží za mnou nevjeli, ale viděl jsem, jak zaváhali a potom pokračovali dál. Nechtěl bych teď být v jejich kůži. Kdybych tu sledovačku dělal já a neměl k dispozici aspoň ještě jedno další auto, tak bych teď pořádně znervózněl, protože sledovaný objekt měl v tuhle chvíli několik možností. Mohl odstavit auto v garáži a jít nahoru do restaurace, ale taky se mohl v těch garážích jenom otočit a vyjet zase ven. A pak se navíc dát úplně jiným směrem, než budu čumákem otočeným já. Byla to bezvýchodná situace, hlásající konečnou pro neschopné pronásledovatele, kteří se teď mohli jenom modlit, abych tam to auto vážně odstavil a vyjel výtahem někam do nitra budovy.
Odstavil jsem auto a vyrazil k výtahům vedoucím do nitra budovy.
Restaurace BLACK ELEPHANT se nacházela hned v jejím přízemí, směrem do dvora. Byla to obyčejná restaurace s vodotrysky, chromovaným zábradlím podél skleněných schodů, pralesními palmami s papoušky, sloupy s hlavicemi vykládanými drahokamy a stoly z kanadského leštěného javoru. Obyčejná restaurace pro obyčejné úředníky z centra Washingtonu. Já měl na sobě rifle, krémovou košili a docela slušné tvídové sako. Tedy slušné bylo až do chvíle, než jsem vkročil do BLACK ELEPHANT. Recepční měl na sobě víc zlata než Tutanchamon a měl problém mi uvěřit, že tam mám skutečně rezervovaný stůl na jméno Garimaldi. Musel si to telefonicky ověřit u jednoho ze svých šéfů.
Číšník, který mě pak zavedl k rezervovanému stolu, už na sobě tolik zlata neměl. Už to nebyl žádný egyptský faraón, maximálně tak marocká princezna. Garimaldi tam ještě nebyl, přestože bylo pět minut po osmé. Posadil jsem se pohodlně do měkké lenošky a natáhl si nohy pod stůl. Po pravé straně jsem měl obrovskou prosklenou stěnu vedoucí do rozlehlého atria s jezírkem, spoustou leknínů a labutí a taky roztodivné jihoamerické flóry s velkými pestrobarevnými květy. Taky tam byla terasa se stolky a já se divil, proč Garimaldi ten stůl raději neobjednal venku. Asi proto, že v tom atriu nebyla klimatizace. Další číšník mezitím přede mě postavil skleničku s nějakým panákem, snad jako pozornost podniku, abych se nenudil, než přijde má přítelkyně, manželka, přítel, dcera, nebo můj osobní popravčí.
Přemýšlel jsem, co bych Garimaldimu mohl ještě nabídnout, abych z něho dostal něco víc, než já nebo on skončíme na zemi s prostřelenými hlavami. Tvrdil, že Loraline nezabil, ale nevěřil jsem mu ani slovo. Tvrdil, že Navigátor jsou dva školou povinní teenageři a přesto, že mu do sebe všechno zapadalo, jsem mu odmítl uvěřit. Tvrdil, že NEVERMORE BALTIMORE nehraje, a to už mi vůbec nedávalo smysl. Vlastně všechno, co říkal, nedávalo žádný smysl. Místo toho, aby mi jeho informace pomohly vytvořit si aspoň nějaký mlhavý obraz o tom všem, co se v posledních dnech událo, tak měly účinek přesně opačný. Pokud jsem vůbec nějaký obraz měl, tak ho dokonale rozbily. Na čí straně vlastně stál a za koho bojoval? Sám za sebe? On nebyl ten typ. Garimaldi byl nájemný žoldák zvyklý bojovat za někoho a za peníze. Nebo se třeba vážně už dlouhou dobu nudil a potřeboval nějaké adrenalinové vzrušení? Ale jestli sakra nehrál NEVERMORE BALTIMORE, tak co vlastně hrál?
Přišel v elegantně padnoucím obleku, s rozepnutým volným sakem – možná až moc volným – meruňkové košili se skořicově hnědou vázankou a vypadal úplně jinak, než v tom vrtulníku, s těmi cáry vyvřelin na obličeji a unaveným pohledem. Už nevypadal ani jako středoškolský profesor biologie, ale spíš jako taneční mistr. Jenom ta jeho mohutná obrovitá dvoumetrová postava byla pořád mohutnou obrovitou dvoumetrovou postavou budící respekt. Řekl jenom: „Čau Jerry," a posadil se naproti mně.
„Vítám zástupce amerických ozbrojených sil na předbojové schůzce," řekl jsem klidně a hodil do sebe toho panáka, kterého mi přinesli na uvítanou.
Byla to metaxa. A sakra dobrá metaxa. Garimaldi se usmál a kývl na číšníka, který byl u něj ještě dřív, než tu svou obrovitou pracku zvedl.

„Jak jsi na tom se znalostí amerických vín?“ zeptal se mě.
„Docela dobře. Vím, že všechny jsou totální nepoživatelné sračky.“
Jen se usmál a číšníkovi řekl:
„Doneste nám White Spring z Floridy, ročník devadesát šest.“
„Jistě pane,“ uklonil se číšník téměř k zemi a odkráčel svižným krokem. Garimaldi se rozhlédl po restauraci. Byla zaplněná jenom z poloviny. Jako by se bál, že ho tu se mnou někdo uvidí. Možná odhadoval, jestli bychom si to mohli rozdat tady, nebo raději půjdeme ven. Číšník nám přinesl jídelní lístky vázané v krokodýlí kůži. Otevřel jsem jeden z nich a přelétl očima nicneříkající názvy. Rozhodl jsem se, že to nechám na svém hostiteli.
„Když jsem jel sem, zdálo se mi, že mě sleduje nějaký modrý buick se dvěma chlápkama,“ řekl jsem jen tak, aby řeč nestála. Pátravě se na mě podíval a jeho oči se zaleskly.
„Jsi si jistý?“ zeptal se potom.
„Nejsem blbej. Nějaká naivní káčátka. Ani jim to moc nešlo.“
Garimaldi se najednou postavil a rozhlédl se po restauraci. V tentýž okamžik začala vstávat o tři stoly dál nějaká obstarožní distingovaná dáma s velkým kloboukem a pavími pery. Garimaldi divně zakroužil rukama jako na nějakém sokolském sletu a v tu chvíli se mu v nich objevily dvě obrovské těžké armádní pistole, z nichž vzápětí vyšlehly plameny doprovázené uširvoucím zvukem výstřelů.
Dáma s pavími pery zakolísala a v prostoru, kde ještě před chvílí poklidně seděla, teď lítaly vzduchem mandarinky, skleněné střepy, paví péra, cáry jehněčího a možná i té obstarožní dámy. Dopadla na záda s revolverem křečovitě sevřeným v pravé ruce a já koutkem oka najednou zahlédl, jak jeden z číšníků pouští tác se čtyřmi vinnými sklenicemi a sahá někam za záda. Na nic jsem nečekal a vytrhl zpoza pasu glocka. Potom jsem téměř bez míření vystřelil. V poslední chvíli, protože i číšník už měl v ruce pistoli. Garimaldi se otočil o devadesát stupňů směrem ke vchodu právě včas, aby dostal dva chlápky ve tmavých kvádrech, kteří sem vtrhli se samopaly. Jeden z nich stačil aspoň jednou vystřelit, než ho projektily ze dvou Garimaldiho hlavní vrátily zpátky do chodby, odkud přišel.
Celá restaurace se najednou změnila v šílenou střelnici. Hosté, kteří nebyli zapojeni do té morbidní hry, hystericky ječeli a lehali si pod stoly, čímž odkrývali pozice těch, kteří zapojeni byli. A bylo jich nejméně šest. Vzduchem létaly střepy porcelánových talířů, pokroucené chromované misky, stříbrné příbory, salátové mísy, dřevěné třísky, sklo z lustrů, maso i brambory včetně omáček, u kterých ovšem nebylo možné poznat, jestli jsou to opravdu omáčky nebo krev.
Hlavním vstupem se vřítil další chlap se samopalem a bezmyšlenkovitě pokropil celý prostor. Vrhl jsem se na zem, stejně jako Garimaldi, který ho ještě stačil dostat dobře mířenou ranou přímo z té podlahy plné knedlíků a salátu. Potom kývl ke dveřím v boční stěně. Vrhl jsem se tam. On ještě dvakrát vystřelil a následoval mě.
Za dveřmi byla úzká vykachličkovaná chodba se třemi dveřmi na každé straně a končila proskleným východem někam do dvora. Ani jednoho z nás nenapadlo se tam rozběhnout. Oba jsme byli vojáci, takže nám oběma zároveň blesklo hlavou, že jestli někde budou mít zálohy, tak stoprocentně na dvoře.
Garimaldi se vrhl do prvních dveří vlevo a já ho následoval. Za nimi byla další kráká chodbička ústící někam do kuchyně. Proběhli jsme se zbraněmi v rukou mezi varnými hrnci, troubami, pečícími grily a třemi udivenými kuchaři do další chodby, tentokrát se schodištěm. Garimaldi se automaticky vrhl na rameno směřující nahoru. Kam taky jinam. Dalo se čekat, že budou mít pod dohledem i garáž.
Hned v dalším podlaží jsme vyběhli prosklenými dveřmi do malé haly se třemi výtahy. Garimaldi k nim přiskočil a namačkal tlačítka u všech třech. Levý krajní se hned otevřel. Byl prázdný, velikost pro osm lidí. Postavil jsem se zadýchaně vedle něj a počkal, až se dveře zavřou. Trvalo jim to celou věčnost. Garimaldi stiskl tlačítko nejvyššího podlaží a výtah se dal do pohybu. Potom si zasunul obě obří pistole za pas a vytáhl z toho nóbl saka potřísněného humří omáčkou mobil. Chvilku se hrabal v adresáři a pak si dal telefon k uchu.
„Tady Gary. Restaurace BLACK ELEPHANT na Ross Road. Docela masakr. Předpokládám, že tam za chvíli bude policie, tak se dole moc nemotejte. Stačí mi, když zajistíte střechu… ne, pošli Rogera… Ne, vyzvedne si mě až později. Prozvoním ho, ale chci, aby to pak bylo rychlé… jasně… dobře.“
Potom zase schoval mobil do saka a opřel se o zadní stěnu výtahu.
„Kdo to byl?“ zeptal jsem se.
„Roger?“
„Ne… ti dole.“
„Asi někdo, komu jsme vadili.“
„Já nebo ty?“

„Teď už oba.“
„Neříkej, že nevíš, komu vadíš.“
Zasmál se.
„To by byl asi dlouhý seznam, kdybych měl vyjmenovat všechny.“
„No dobře… tak aspoň ty dole.“
„Ty dole? To byl AMOIL.“
„Prosím?“
„Naši přátelé z AMOILU. V Baltimore to posrali, tak se to asi snažili napravit ve Washingtonu.“
„Tomu nevěřím. To by AMOIL nikdy neriskoval. To je, jako by tě chtěl zabít někdo z Microsoftu nebo Pepsi Coly. AMOIL je nadnárodní společnost s image seriózní světové firmy.“
„Jasně… Akorát s takovou malinkatou kaňkou.“
„To je blbost…“
„Zeptal ses a já ti odpověděl.“
„Já AMOILU nevadím.“
Znovu se zasmál a prohrábl si vlasy.
„Tam dole to vypadalo jinak. Tam to vypadalo, že jim docela vadíš.“
„Možná jim vadíš jenom ty.“
„No dobře. Jak myslíš. Akorát tě upozorňuju, že jestli se toho názoru budeš držet zuby nehty i dál, tak mám pochybnosti o tom, jestli přežiješ do zítřka.“
„Možná mi ještě dají diplom, když tě na té střeše odstřelím.“
„Možná jo. Jenže ty mě neodstřelíš.“
165.
„Je to ropa stará snad tři sta milionů let, infikovaná mimozemským organismem přibližně před pětašedesáti miliony let…“ řekl Garimaldi s rukama za zády na okraji rovné střechy s třiceticentimetrovou atikou po obvodu. Šedesát metrů pod ním se ke vstupu do budovy sjížděla policejní auta, jejichž houkačky zněly jako rozladěné fanfáry. Postavil jsem se vedle něj a sledoval slunce zapadající nad horizontem města, které připomínalo technicistní podmořské útesy nějaké snové říše. Oranžové paprsky lámající se na skleněných fasádách mrakodrapů se tříštily na jejich hranách do barevných spekter, jako by to byly vzácné drahokamy. Byl to takový ten nádherný klasický hollywoodský kýč na závěr filmu, kdy se konečně ta dvě po sobě toužící srdce setkají v monumentálním finále na střeše, obejmou se, dají si vroucí polibek a za nimi zapadá slunce. Akorát že já nebyl Julia Robertsová a Garimaldi Tom Hanks. A taky náš vztah byl diametrálně odlišný od Romea a Julie.
„Co víš o ropě?“ zeptal se pořád s rukama za zády a v tu chvíli mi opravdu připadal jako profesor biologie – až na ty obrovské pistole za pasem. Připadal jsem si jako u tabule, ale ještě daleko nervóznější, protože jsem si nebyl jistý, jestli mě v případě špatné odpovědi neshodí ze střechy nebo neodpráskne, což by možná odpovídalo jeho naturelu.
„Těží se ze země… tlející pozůstatky flóry…“ snažil jsem se zalovit ve své středoškolské paměti.
„Trochu obecné, ale jinak přesné.“
Otočil se ke mně a sundal si sako se zbytky jídelníčku BLACK ELEPHANT. Pak ho jen tak odhodil na zem a přešel ke kruhovým komínům větracích šachet. Sedl si a zády se opřel o jeden z nich.
„Je to organická uloženina, vznikající posmrtným rozkladem měkkých tkání organismů bohatých na uhlík. Takže rostlin i živočichů.“
„Vidím, že na námořní akademii berou ten výcvik včetně teoretických znalostí hodně široce a podrobně.“
Zasmál se. Ne nijak šíleně, ani ne na plné pecky, spíš jakoby unaveně.
„V té složce, ve které bylo specifikováno zadání pro mě, byl asi dvacetistránkový elaborát, pojednávající o ropě.“
„Bez kterého to nebylo možné splnit.“
„Naopak… Byl samozřejmě úplně k ničemu. A vůbec nechápu, kdo přišel na to, aby ho tam zařadil. Ale stejně jsem si ho přečetl, když už to někomu zadali ke zpracování. Veškeré organismy jsou totiž tvořeny složitými organickými sloučeninami, jejichž základem jsou dlouhé řetězce uhlíkových atomů, tvořících například uhlovodíky, bílkoviny a tuky.“
„Na nájemného zabijáka obdivuhodné znalosti.“
„A to není všechno. Mám jich v rukávu daleko víc.“
„Měl bys toho u těch vojáků nechat a jít učit na gymnázium.“
Garimaldi se nenechal rozhodit.
„Organické látky vznikají primárně procesem fotosyntézy, kterým rostliny přeměňují oxid uhličitý na cukry

s použitím světelné energie, což hluboko pod zemí není pochopitelně možné. Pak ovšem existuje ještě další proces tvorby organických látek, takzvaná chemosyntéza, poháněná teplem.“
„Čekám na pointu,“ řekl jsem a šel se posadit na zem vedle něj.
„Po smrti organismů se jejich tkáně rozkládají, přičemž dlouhé uhlíkové řetězce jsou degradovány na kratší, hlavně kruhovité molekuly. Ty se mohou rozpouštět za vzniku humoniových kyselin nebo fulvokyselin, případně mohou být uchovány v segmentu. Tam se pak později mění v ropu.“
„Skvělé. Jsem rád, že mám tu odbornou přednášku za sebou. Akorát mi není pořád jasné, proč po mně ti chlápci z AMOILU stříleli. Možná jsem nedával zase tak velký pozor, ale ta souvislost mi prostě fakt unikla.“
„To byla jen první kapitola. Souvislost přijde až v šedesáté druhé.“
Slunce už zapadlo za obzor a oblohu teď prozařovaly pouze jeho odražené a rozložené paprsky z naleštěných fasád výškových budov.
„Asi před pětašedesáti miliony lety vyhynuli dinosauři,“ pokračoval Garimaldi s pohledem upřeným na systém antén protějšího mrakodrapu. „Pravděpodobně následkem dopadu nějakého velkého vesmírného tělesa na Zemi. Samotný dopad pro ně tak zničující nebyl, jako spíš to, co po něm následovalo. Do ovzduší byly vyvrženy miliardy tun zeminy a prachu, takže slunce najednou jako by zmizelo. Pro Zemi prostě přestalo existovat. A nebyla to záležitost několika hodin ani několika dní, ale několika měsíců. Možná rok, nebo víc. Tvrdý zásah do celého ekosystému a podnebí planety. Podle některých teorií prostě ty příšery pošly hladem. Neměly co žrát, protože samozřejmě pochcípala i celá flóra, která bez slunce prostě nefungovala.“
„A ten meteorit byl nakažený mimozemským organismem,“ snažil jsem se jeho přednášku posunout někam dopředu.
„Správně. Ale na ty vyhynulé dinosaury pravděpodobně neměl ten cizí organismus z vesmíru ani nejmenší vliv.“
„Nezajímali ho.“
„Byl ještě příliš jednoduchý a primitivní. Ovšem zůstal na Zemi. Nebo, lépe řečeno, hluboko pod zemí.“
„Smíchal se s ropou.“
„V tom elaborátu, co mi poslali, stálo, že to opravdu byla mimozemská forma života. Velmi jednoduchá, ale velmi přizpůsobivá a adaptabilní. A hlavně… daleko rychleji se vyvíjející, než forma života na Zemi. Možná tisíckrát rychlejší. A vzhledem k tomu, že se ocitla zrovna uprostřed ropného ložiska, začala se přizpůsobovat svému okolí, tedy ropě. Využívala všech procesů při jejím strukturování, urychlovala je a usměrňovala. Ten organismus měl úžasnou vitalitu a udělal všechno, aby přežil, což se mu podle všeho nakonec podařilo. A nejen to. Začal se vyvíjet. Vyvíjet ve vyšší a vyšší organismy, a to daleko rychleji než veškeré pozemské organismy.“
„A po tom zemětřesení v Baltimore se dostal na povrch a nakazil lidi,“ snažil jsem se zase to celé posunout co nejdál.
„Kravina…“ odfrkl si Garimaldi a natáhl si nohy. Potom pokračoval:
„Tedy, na povrch se skutečně dostal a skutečně v Baltimore a skutečně prostřednictvím toho zemětřesení. Mí zadavatelé se ovšem domnívají, že to zemětřesení způsobil právě ten organismus a právě za tímto účelem. Totiž to, co se stalo v Baltimore, je samo o sobě geologický nesmysl. Tak rozsáhlé hlubinné zemětřesení na tak malém omezeném prostoru je prostě pitomost a odporuje to našim poznatkům a tak trochu i přírodním zákonům. Z toho pak plynul jeden jediný závěr: že ho způsobila právě aktivita toho mimozemského organismu, aby se opravdu dostal na povrch Země.“
„A podařilo se mu to. Jenže vyvřeliny…“
„Nejsou to žádní nakažení lidé, Jerry, je mi líto…“
„Aha…“
„Vyvřeliny jsou právě tím organismem. Nebo, lépe řečeno, jeho zatím nepatrnou částí.“
„Takže vyvřeliny podle tvých zadavatelů, jak říkáš, vůbec nejsou lidé.“
„Nejsou… Je to mimozemský organismus, přežívající v ropě. Vyvřeliny jsou vlastně jakousi jeho napodobeninou lidí. Často nepovedenou. Je to úžasně adaptabilní a v téhle fázi to s jistými omezeními dokáže napodobit skoro cokoli. Cokoli, co dost dlouho sleduje, analyzuje a co je schopno naskenovat.“
„Jak naskenovat?“
„No, prostě odpozorovat. Ale nemá to s člověkem vůbec nic společného. Je to organismus, který ještě pořád nedokáže žít mimo ropné ložisko, ale jehož vývoj je tak rychlý, že je jen otázkou času, kdy to zvládne.“
„Jak to, že to nedokáže? Jestli jsou tím organismem vyvřeliny, pohybující se volně po ulicích, a…“

„Ne… Vyvřeliny nejsou tím organismem. Nebo vlastně jsou, ale jen jeho, jak jsem řekl, nepatrnou částí.“
„Jakou částí?“
„Jsou to třeba jenom jeho prsty, nebo nehty u nohou, nebo možná i ruka, ale vlastní organismus je pořád ještě dole.“
„Moc jasné mi to není,“ přiznal jsem.
Zadíval jsem se na fialovějící oblohu se dvěma tenkými bílými čárami po proudových letadlech.
„Je teda ještě dole, nebo už je nahoře?“
„Tam i tam, ale hlavně dole. Představ si to, jako bys vylézal z nějakého kanálu. Nejdřív vystrčíš ruce a prsty…“
„Jo…“
„Pak se chytneš jeho okraje, abys mohl vylézt. No, a vyvřeliny pohybující se po Baltimore jsou právě jenom těmi konečky prstů celého organismu. Průzkumná jednotka, připravující půdu a prostředí pro vynoření vlastního hlavního organismu.“
„To zní docela příšerně.“
„Jo… to máš pravdu. Zní to příšerně a nakonec to i příšerné je. Ty vyvřeliny jsou pro něj poměrně nepodstatné. Jsou to jenom jakási čidla nebo konečky chapadel nějaké chobotnice, osahávající okolí. Nejsou to žádní myslící tvorové, ale opravdu jen čidla a smysly. Smysly, které se dokonale adaptovaly na prostředí, aby neprovokovaly. Ber to tak, jako bys chtěl prozkoumat drozdí hnízdo v dutině stromu a dokázal bys proměnit konec své ruky v drozda. Pak bys ji tam strčil, ale ten drozd na konci tvé ruky by byl pořád jenom tvoje ruka, v jistém smyslu ne zase tak podstatná pro tvé vlastní tělo.“
„A to vypadá jak?“
„Co?“
„No, to tělo.“
„Co já vím? To asi neví nikdo. Zatím je totiž rozpuštěné v ropě. Možná to ani nikdy žádné tělo tak, jako to chápeme a známe my, nebude. Nepotřebuje ho. Je to myslící organismus, jehož forma nám třeba bude absolutně cizí a možná i nezachytitelná našimi smysly. Třeba to bude něco rozpuštěného ve vodě. Nebo jenom nějaké mikrovlnné vlnění, nebo já nevím co. V každém případě to ale bude vysoce inteligentní a myslící. A z toho jde právě největší strach. Nic o něm nevíme, neznáme jeho úmysly ani motivaci. Možná to bude něco jako King Kong, a nebo něco jako Satan, ale možná to bude něco hodného, co nám bude chtít pomáhat a nebo naopak nás zničit a zabydlet se tu.“
„Takže tvým úkolem bylo to raději preventivně zničit.“
„Přesně tak… Zničit to, dokud je to ve formě ropy. Nepřipustit, aby se to dostalo na povrch. Eliminovat to hned pod zemí, ale až ve chvíli, kdy bude jasná jeho lokalizace. Kdy se soustředí na jedno místo, kterým bude chtít na povrch. Ve chvíli, kdy mu jeho prsty ve formě volně se pohybujících vyvřelin připraví tunel.“
„A ty myslíš, že to byla ta těžní věž.“
„Já a asi sto dalších odborníků a lidí z poradních týmů. Je to ta těžní věž ovládaná výhradně vyvřelinami, ostatně jimi také sestavovaná. AMOIL s ní nemá nic společného, jen jim dodal materiál.“
Vstal jsem, abych si protáhl záda. Zastrčil jsem si ruce do kapes. Zavrtěl jsem hlavou a řekl:
„Připadá mi to děsně přitažené za vlasy a… prostě ulítlé. Jako ten nejlevnější béčkový biják. Proč tam někdo posílal nějakého legionáře? Proč prostě už dávno nezasáhli geologové, vědci, armáda? Proč se o tom tedy nemluví, nepíše… připadá mi to jako nějaký výplod chorobného mozku…“
„Jasně, že to tak vypadá. Ale vzhledem k AMOILU to prostě nešlo jinak. Mají dohodu.“
„Kdo?“
„AMOIL a vyvřeliny.“
„Dohodu o čem?“
„O té ropě, pochopitelně. AMOIL musel spolupracovat, jinak jim druhý den nepoteče ani z jedné těžní věže ani kapka.“
„Panebože… to už je ale opravdu brak.“
„Jasně, že je to brak. Totální comicsová kravina a kdybych ji viděl na stánku, tak si ji nekoupím. Ale tak to prostě je. Nemluvíme taky o žádné polní myši nebo o cvičeném psovi, ale o vysoce inteligentním organismu. Potřeboval čas. Smlouva AMOILU s vládou byla jenom na šest let, jenomže ony to nestihly.“
„Kdo?“
„Vyvřeliny. Organismus. Potřeboval ještě nejmíň rok, potřeboval ji nutně prodloužit. Nevím, co všechno se děje pod tou zemí, ale asi to zase tak rychle přizpůsobivé nebylo, aby mu stačila lhůta, kterou měl AMOIL zajištěnu na těžbu.“
„Organismus uzavřel s AMOILEM smlouvu… s podpisy a razítky…“

„Byl to oboustranně výhodný obchod. A nemyslím, že by k tomu byly třeba nějaké podpisy a razítka. A nevím, jakým způsobem ta dohoda byla zprostředkována. Slyšel jsi někdy vyvřelinu mluvit?“
„Jo… slyšel.“
„Tak vidíš. Je to fakt hodně přizpůsobivé. A viděl jsi někdy vyvřelinu ve Washingtonu?“
„Nikdy.“
„Tak to ses asi špatně díval, Jerry. Ale jsou tu.“
„Blbost.“
„Nejsou dokonalé, akorát si nikdy nesundají černé brýle… AMOIL dostal na starost prodloužení smlouvy a ony mu posílaly dvojnásobné dávky ropy, než se ukazovalo na začátku podle prvních geologických průzkumů. Pro obě strany maximálně výhodné. Tlačil je jenom ten čas. Takže vznikl určitý druh spolupráce, kdy si AMOIL koupil velkou většinu vlády a všechny ty, kdo o tom mohli rozhodovat. Dnes má AMOIL většinu jak v senátu, tak v prezidentově poradním sboru a troufám si tvrdit, že i ve vedení většiny ekologických sdružení, které proti němu ze začátku bojovaly na život a na smrt. Dokonce si myslím, že někteří ekologičtí aktivisté jsou čistokrevnými vyvřelinami. Viděl jsi někdy Terence Whitea bez těch jeho brýlí?“
„Nevím, kdo je Terence White.“
„To je tím, že nejsi Američan. Šéf organizace PRO ČISTÝ ŽIVOT.“
„Aha…“
„Ostatně, kdyby dnes AMOILU zavřeli kohouty, Amerika se položí během několika měsíců. Nešlo tedy jít otevřeně proti AMOILU. Nešlo jim říct: Hele, máte tam nějakou potvoru a musíme všechny ty vaše vrty zničit. Sice nevíme, co přesně to je, ale kdyby to náhodou bylo agresivní nebo nějakým způsobem pro lidi zničující, tak by mohlo dojít ke katastrofě. To v téhle fázi už prostě AMOILU říct nešlo.
Bylo příliš pozdě a na jejich straně je příliš mnoho vlivných lidí. Navíc ten tým nezávislých odborníků, pro který pracuju, je přesvědčen o tom, že vedení AMOILU dnes tvoří nejméně z jedné třetiny vyvřeliny. Takže to vyžadovalo přesnou, rychlou chirurgickou práci mimo všechny tyhle lidi. Takže žádný zásah ze strany armády ani FBI nebo kohokoli jiného nepřipadal v úvahu. Dneska vlastně nikdo neví, kde všude ten organismus je a koho všechno má AMOIL koupeného. V úvahu tedy připadal jen plukovník Montgomery coby osamocený Terminátor, vyslaný na záchranu lidstva do jámy mimozemských vyvřelin.“
„Takže ta hra…“
„Žádná souvislost mezi nějakou pitomou hrou dvou puberťáků a mým posláním neexistuje. Byla pouze využita pro můj volný pohyb v Baltimore.“
„Ovšem v té hře jsi vystupoval docela agresivně. Porušoval jsi pravidla, byl jsi schopen střílet…“
„Nezajímala mě hra. Vlastně mě jenom zdržovala. Já žádnou hru nevnímal… Já měl před očima jenom svůj úkol, který bylo nutné splnit.“
„A v rámci toho úkolu jsi byl schopen i zabíjet?“
Podíval se na mě unavenýma očima, potom zkontroloval siluetu Washingtonu a řekl:
„Je to případ od případu a podle zadání. Když mám zadáno minimalizovat ztráty, realizuju celou věc tak, abych ztráty opravdu minimalizoval. Kdyby úkol zněl vyloučit jakékoli ztráty, zachoval bych se podle toho. Protože kdyby ty nulové ztráty byly součástí úkolu, tak by vlastně nebyl splněn, kdyby k nějakým ztrátám došlo. Takže bych prostředky musel upřednostnit před vlastním cílem. Tohle zadání tak ovšem neznělo.“
„Znělo jak?“
„Splnit úkol bez ohledu na ztráty.“
„Takže?“
„Takže mě nezajímali žádní hráči. Měl jsem prostě jenom svoje zadání a za tím jsem šel. Když jsem pak dokázal zmapovat terén, bylo třeba tu hru poněkud usměrnit. Takže jsem musel identifikovat jejího provozovatele, navštívit ho a nasměrovat další kolo k hlavní těžní věži, o které předpokládáme, že je právě místem výstupu organismu na povrch. Místem, pod kterým se koncentruje a soustředí své centrum myšlení.“
„Uložil jsi tam nějakou bombu?“
„Nevím, co jsem tam uložil. Ale asi to jen tak obyčejná bomba nebude. Moc mě to nezajímalo. V každém případě to nahoře explodovat nebude. Nejdřív se to bude prokousávat někam dolů a co to udělá tam, nevím. Nová technologie, jejíž princip mi nikdo nevysvětlil.“
Lesklé krystaly mrakodrapů se začaly rozsvěcet a zářit jako ty nejvzácnější drahokamy.
„Až to bouchne… co bude s těmi nahoře?“
„S čím?“
„S vyvřelinami, které se pohybují po Baltimore.“

„Co já vím? Jestli to jsou jenom skutečně nějaké smysly, čidla, prsty… tak by to mělo odumřít ve chvíli, kdy odumře centrální mozek.“
„Jak odumřít?“
„Nevím… Možná omdlí. Něco jako infarkt. Nebo jen tak splasknou, jako když vyfoukneš nafukovací hračku… možná explodují… Nevím…“
Otočil jsem se k němu.
„Proč mi tohle všechno říkáš? Teď mě teda zastřelíš?“
„Proč?“
„Protože je to docela hezké sousto pro noviny, na kterém by šlo vytřískat docela slušnej balík.“
„Ty nejsi padlý na hlavu. Ty jsi voják, ne novinář. Voják to nevykecá.“
„Ten voják ale včera, nebo kdy, předal vzorek krve vyvřeliny novinářce,“ řekl jsem a pozoroval ho, jak si s klidem masíruje stehna.
„Nebuď naivní. Ty si fakt myslíš, že by AMOIL se svým styky něco takového dopustil?“
„Jako že by dokázal zastavit rotačky nebo internet?“
„Nepochybuju o tom, že ano. Ale spíše by nějakou bláznivou Hedgesovou vůbec nenechal ověřit si ten vzorek.“
„Cože?“
„Ty absolutně netušíš, jak dokonalá bezpečnostní struktura kolem AMOILU funguje. Taky proto ten protiúder bylo možné realizovat jen takhle chirurgicky, zapojením osamělého šíleného střelce se Zorro maskou na obličeji.“
Z ulice hluboko pod námi bylo slyšet houkání přijíždějících sanitek a dalších policejních vozů.
„Co je s Hedgesovou?“ zeptal jsem se s obavami v hlase.
„Hrdinka usilující o Pulitzerovu cenu, ale na špatném pískovišti.“
„Ty o ní víš?“
„A nejen já… AMOIL hrou těch dvou pitomých kluků rozhodně nebyl nadšený. Snažili se, ale nemohli na ně přijít. Tak tu hru aspoň monitorovali, aby nedošlo k nějakému nedopatření. Samozřejmě, že jim do toho monitorovacího síta spadla i Hedgesová. Právě díky komunikaci s tvojí ztřeštěnou ségrou. Navíc to byla novinářka, takže měli oči i uši nastražené. Přesto jim s tím vzorkem, cos jí dal, unikla. Totální průser. To, že se něco děje, zjistili až ve chvíli, kdy si to namířila do Corton’s Laboratory, což bylo hned po setkání s tebou a jim to sepnulo. To byl poplach prvního stupně. Červený alarm. Jenže nestačili zareagovat tak rychle, takže to nestihli a nechali ji dojet až za Marwellem. Což byl samozřejmě průser.“
„Jak to všechno víš?“
„Můj tým mi taky kryl záda a jistil zázemí, takže pohyb Hedgesové byl posledních čtrnáct dní monitorován i od nás.“
„Pokračuj.“
„Prostě ji sbalili.“
„Cože?“
„Cestou od Marwella. Prostě a jednoduše ji unesli.“
„Kdo?“
„Nevím, jak se jí představili. Možná měli na zádech nápis POLICIE. Možná FBI, možná AMOIL a možná ani jedno z toho. Unesli ji a hned potom poslali e-mail Marwellovi, že se má okamžitě dostavit k děkanovi fakulty na krátkou konzultaci. Předpokládám, že se pak pokoušel mu zavolat nebo ho někde sehnat, ale to už si AMOIL pojistil, aby ho nesehnal a musel tam fakt vyrazit. Pak pročesali jeho kancelář včetně přilehlé laboratoře.“
„To ti říkali?“
„Vím to z monitoringu bezpečnostních kamer těch Cortonových laboratoří. Našli vzorek, který jsi jí dal. Odvezli ho a trvalo jim osmdesát minut, než ho byli schopni vrátit.“
„Oni ho vrátili?“
„Jasně že jo. Nebo vrátili aspoň něco, co se tomu tvému hodně podobalo.“
„Takže to vyměnili.“
„Předpokládám, že ano. Jinak by to všechno bylo k ničemu.“
„Za co to vyměnili?“
„Co já vím? Nejspíš ale za hadr napuštěný obyčejným motorovým olejem.“
„Co se stalo s ní?“
„Nemyslím, že by jí nějak ublížili. Potřebovali z ní akorát dostat, odkud to vzala. Potřebovali mít jistotu, že to má od tebe. Od jednoho z hráčů, kterého měli pod kontrolou, aby vyloučili jakýkoli další zdroj toho

vzorku. Potřebovali se uklidnit a ověřit si, že v Baltimore nemá nikoho dalšího. Asi jí i vyhrožovali.“
„To mi připadá z jejich strany dost riskantní.“
„Proč? Asi se jí nelegitimovali jako zaměstnanci AMOILU. Nevím, co všechno jí nakecali, ale určitě to nějak zdůvodnili. Hedgesová nemá v ruce vůbec nic – kromě toho kusu tvého trika s olejovou skvrnou. Ten Marwell už jí výsledky těch rozborů dal.“
„Panebože.“
„Jasně. Nemáš to lehký, Jerry… A budeš jí to asi muset nějak vysvětlit.“
„Teď to teda vypadá, že jsem jí dal jenom nějaký hadr z motorky, nasáklý…“
„Možná ses jenom chtěl udělat zajímavým. Možná jsi jí chtěl ukázat, jaký jsi hrdina a jak jsi skvělý. Tak jsi šel do garáže, urval sis kus trika a kápl na něho trochu oleje.“
„Do prdele… fakt to tak vypadá.“
„Budeš jí to muset nějak vysvětlit. Nebo z toho můžeš udělat nějakou sci-fi story. Možná ty vyvřeliny jsou opravdu androidi vyrobení na zakázku pro AMOIL. Potřebovali androidy s lidskou fyziognomií, kvůli obratným rukám a nohám, aby mohli nahradit jejich vlastní lidské pracovníky. Jenže to se nesmí. A aby zase ten zákon neporušili tak moc, tak je různě zdeformovali a znetvořili. Kvůli místním, kteří si jich nemohli nevšimnout, jim říkají vyvřeliny, které se vynořily z nitra země. Neškodní a hodní démoni, kteří naopak lidem pomáhají. To je docela dobrá legenda, ne?“
„To jako myslíš vážně?“
„Vždyť je to novinářka. Ti jsou schopní sežrat daleko větší kraviny. Akorát mám obavu o tu její vizi s Pulitzerovou cenou,“ zasmál se Garimaldi.
„Dopoledne mi poslala SMS z Atlanty.“
„Jasně. Asi Marwellovi nevěří, nebo se s tím prostě nemůže smířit. Chce si asi nechat udělat ještě jeden úplně nezávislý posudek od úplně jiné instituce. Myslím, že kontaktovala místní univerzitu.“
„Takže tam jí potvrdí, že je to jenom motorový olej.“
„Velmi správně.“
„Takže bych jí pak možná ani neměl chodit na oči.“
Usmál se.
„Je to na tobě. Jestli si myslíš, že tu tvoji historku o androidech nesežere, tak jí na ty oči radši opravdu nechoď. I když věřím tomu, že jsou půvabné.“
„Kdo zabil moji sestru?“
Podíval se na mě.
„Připletla se ti čirou náhodou do cesty vedoucí ke splnění Velkého Úkolu?“
„Možná připletla, možná nepřipletla. Nevzpomínám si na ni. Nezabil jsem ji. Holky nezabíjím. Nanejvýš v sebeobraně. A pokud si vzpomínám, tak jsem už šest let žádnou nezabil. Ne… tvoje ségra není moje oběť, i když vím, že bys byl možná radši, kdyby byla. Třeba by ses teď pokusil vytáhnout toho svýho glocka a pokusil se mě zastřelit. Možná by se ti to i povedlo a možná ne. Jenže skutečnost je taková, že já to opravdu nebyl. A jestli tě zajímá kdo, tak tě budu muset zklamat, protože to nevím. Ale pokud bych mohl spekulovat, tipl bych si na AMOIL. Třeba už je vážně štvalo to její bezprostřední napojení na Hedgesovou z Washington Post…“
„Stejně tak ale mohli teď oddělat tu Hedgesovou,“ řekl jsem a zamrazilo mě v zádech.
„Možná jo. Jenže ve chvíli, kdy odstranili tvoji ségru, tak asi ještě netušili, že má nějakého bráchu, který by se o ni mohl zajímat. Teď už to vědí a kdyby ještě sejmuli Hedgesovou, možná by ses do toho zakousl ještě víc.“
„Mohli sejmout i mě.“
„Mohli… ale to by opravdu bylo příliš riskantní, vzhledem ke tvému vojenskému zázemí a cizímu pasu. Nešlo by to tak lehce spláchnout jako smrt tvojí ségry.“
Vstal jsem a narovnal si záda. Potom jsem přešel k okraji střechy a podíval se dolů. Byly tam čtyři sanitky a už jenom dvě policejní auta. Garimaldi se postavil vedle mě a dal si ruce do kapes.
„To ti policajti rychle sbalili,“ řekl.
„Proč? Dvě hlídky tam ještě zůstaly.“
„Zapomeň na to. Ti jsou z AMOILU.“
Otočil jsem se k němu.
„V Baltimore jsi mě mohl několikrát zastřelit…“ řekl jsem.
„Jo. To jsem mohl.“
„A…?“
„Co chceš vědět? Proč jsem to neudělal?“

„Třeba.“
„Ty bys mě zastřelil?“
Pokrčil jsem rameny.
„Nekecej, že nevíš…“ řekl Garimaldi. „Nezastřelil.“
166.
Garimaldiho ochranka mě odvezla až na letiště. Předtím mi ještě v sousedním hotelu zajistil na hodinu pokoj, kde jsem se mohl vysprchovat a kam mi nechal přivézt čisté šaty. Nic z toho mi nepadlo a měl jsem dokonce dojem, jako by si ze mě Garimaldi dělal srandu a jako by to udělal schválně. Bílá košile byla o dvě čísla menší, takže mi rukávy končily vysoko nad zápěstím a kvádro naopak bylo o dvě čísla větší. Vážně jsem vypadal jako klaun. Možná jsem tak Garimaldimu celou dobu připadal, a tak mi objednal oblečení odpovídající jeho představám.
Nedoporučoval mi, abych se vracel se do svého bytu, ale naopak abych odletěl nejbližším spojem mimo Státy. Neodporoval jsem mu. Asi byl v obraze více než já. Bylo toho na mě prostě moc a já si to potřeboval někde v klidu všechno urovnat v hlavě, aby to můj mozek vůbec vstřebal. A Paříž nebyla zase tak špatný nápad.
Po desáté hodině večerní jsem vystoupil z opancéřovaného lincolnu, patřícího pravděpodobně FBI a chtěl řidiči podat pět dolarů, než jsem si uvědomil, že to nebyl taxík – a pokud ano, tak ho platil Garimaldi.
Nejbližší AIR FRANCE s cílovou stanicí Paříž letěl v osm hodin ráno. Letenku na něj jsem sehnal celkem bez problémů. Jedna z posledních pěti. Z letiště jsem zavolal madam Agatě a oznámil jí, že na pár dní odlétám.
„Kdy se vrátíte?“
„Ještě nevím. Ale pro jistotu vám pošlu plnou moc k řízení veškerých svých podniků na území Spojených států.“
„Myslíte, že to bude nutné?“
„Já nevím. Ale kdyby ta prodleva náhodou byla delší, tak to máte všechno na starost. Věřím vám stejně, jako vám věřila Loraline. Vy to zvládnete.“
„Vaše důvěra mě těší, pane Lindene, a já doufám, že ji nezklamu.“
„Já taky.“
„Přesto by mě zajímalo, alespoň tak nějak rámcově, kdy plánujete opětovný přílet do Států?“
„To vážně ještě nevím. V každém případě se ale postarejte, aby Laura nastoupila do školy a aby ji taky dodělala. Žádné flákání. Kromě těch podniků totiž máte na starost i ji.“
„Lauru?“
„Jasně. Počítám s tím, že jakmile dosáhne věku jedenadvaceti let, převezme všechny ty podniky ona – jako můj správce.“
„To myslíte vážně?“
„Smrtelně vážně. Takže ji směřujte někam na práva, nebo na ekonomii.“
„Počkejte… vy mluvíte, jako byste se tu měl objevit až… já nevím kdy…“
„Já taky nevím, madam, ale říkám vám to pro jistotu už teď, kdyby nikdy.“
„Co nikdy?“
„Kdybych se už nikdy neobjevil.“
„Cože?“
„To nic. Určitě se vám ozvu.“
Ukončil jsem hovor a strčil mobil do kapsy. Neměl jsem s sebou vůbec nic kromě tří mobilů, provizorních dokladů z francouzské ambasády, několika kreditních karet a glocka, se kterým mě do letadla stejně nepustí. Takže zbývalo zbavit se glocka, žlutého mobilu, který jsem už nechtěl ani vidět, a vyřídit Patricii Hedgesovou. Podíval jsem se na hodinky. Měl jsem na to něco kolem devíti hodin. To nebylo málo.
167.
Hedgesová mi oznámila SMS zprávou svůj přílet z Atlanty na washingtonské letiště, na kterém jsem se zrovna nacházel, na pátou hodinu ranní. Tedy pokud nebude let zpožděn. Její Boeing 747 společnosti PAN AMERICAN dosedl na ranvej letiště pouze s pětiminutovým zpožděním.
Očekával jsem ji v příletové hale. Obloha venku se pomalu začala barvit do růžovooranžova, jak vycházelo slunce, a já čekal, až se interiér haly rozsvítí do žluta, až do ní vkročí blonďaté sluníčko z Washington Post.
Měla na sobě ořechově hnědou halenku a na ní blůzku krémového kostýmku se sukní těsně nad kolena. Její velké šedomodré metalizované oči těkaly prostorem, který jako by opravdu zesvětlal, když do něj vstoupila. Zamával jsem na ni. Když mě spatřila, trochu se zarazila. Musel na mě být opravdu fascinující

pohled.
„Dobrý den, Jerry… jsem ráda, že vás zase vidím," řekla a podala mi ruku. Přitom pořád sledovala to moje obrovské, téměř hranaté kvádro na té malé košili.
„Já vás taky rád vidím. Už jsem o vás měl strach."
„Taky že jo. Cestou z univerzity mě přepadli."
„Ale všechno dobře dopadlo."
„To vás ani nezajímá kdo to byl a co po mně chtěli?"
„Vy to víte?"
„Nevím. Jenom tuším. Šlo jim pochopitelně o ten vzorek, který jste mi dal."
„Takže asi skutečně horká stopa."
„To si pište. Ale stejně je budu žalovat. Myslím, že za tím stojí AMOIL."
„To udělejte. I když to určitě půjde cestou mimosoudního vyrovnání."
„Cože?"
„To nic… Jenom odhaduju další vývoj. K žádnému soudu nedojde."
„Jste nějaký zvláštní, Jerry…"
„Jasně. Taky mě přepadli. Tohle jsou nouzové hadry. Ještě jsem se nedostal do svýho bytu. Odlétám."
„Prosím? Vy odlétáte?"
„Jo. Za dvě hodiny."
„Na jak dlouho?"
„Ještě nevím."
Za jejími zády se objevila vysoká postava štíhlého mladíka v dokonale padnoucím světlém saku, jemně proužkované košili s olivově zelenou vázankou a s černými brýlemi na očích.
„To je asistent profesora Steinmara z Atlantské univerzity. Bill Rosenberg. Přiletěl se mnou. Pomůže mi s tím."
Mohlo mu být něco kolem třiceti a určitě dělal nějaký sport. V létě windsurfing, na podzim jachtaření, v zimě asi lyžování. Měl téměř atletickou postavu a sympatický dobrácký obličej typu Pierce Brosnana. I ty černé brýle mu docela sekly. Kdybych tři týdny předtím nestrávil v Baltimore, možná bych ho i pozval na večeři. Takhle jsem si jenom byl stoprocentně jistý, že mám před sebou vyvřelinu.
A to ne jen tak ledajakou, ale špičkovou, dokonale adaptovanou a nerozeznatelnou od člověka. Nepochyboval jsem, že kdybych mu řekl, ať si sundá ty brýle, tak si je nesundá. Nemohl. Oči byly zatím to jediné, co zkopírovat nedokázaly, i kdyby se rozkrájely.
„Těší mě… já jsem Jerry," řekl jsem trochu rozpačitě a podal mu ruku.
„Bill," řekl se širokým úsměvem a potřásl mi jí. Tělesná teplota byla v normě a stisk taky přiměřený. Stáli jsme tam skoro uprostřed terminálové haly už téměř sami, protože všichni ostatní cestující z toho letu už jí prošli.
„Vyprávěla jsem Billymu o tobě… že jsi mi pomohl sehnat ten vzorek, který v Atlantě zkoumali."
To bylo skvělé. Čekal jsem, že teď milý Billy vytáhne pistoli a střelí mě do hlavy. Já už se té své zbavil. Můj glock ležel v kanalizační šachtě na parkovišti před letištěm.
„Myslel jsem, že ho zkoumali tady v Corton's University."
„Jo. Ale nevěřím jim. Víš, jaký byl výsledek těch Marwellových testů?"
„Nevím," odpověděl jsem a měl jsem co dělat, abych se nepropadl hluboko do země.
„Obyčejný motorový olej."
„Nevěřila jsi mu…"
„No… měla jsem na vybranou. Buď nebudu věřit tobě, nebo Marwellovi."
„Jsem rád, že v té tvé loterii jsem vyhrál v tomto případě já."
„Jasně. Zavolala jsem doktoru Steinmarovi z Atlanty, se kterým se taky trochu znám, a ten byl ochoten udělat další analýzu."
„A výsledky?" zeptal jsem se a podíval se na Billa. Předvedl mi nádherný úsměv jako z první stránky časopisu pro ženy a já mu ho oplatil. Nebo jsem se aspoň pokusil.
„Ještě se na tom pracuje, ale vypadá to, že to bude poněkud složitější."
„A první částečné výsledky?" byl jsem neodbytný.
„Jsou to lidé po delším pobytu a styku s ropou nebo výpary z ní… Není to asi totiž jen obyčejná ropa, ale je obohacená a některé nové nestandardní prvky ovlivňují fyziognomii lidí – a nejen lidí, ale i zvířat."
„A Billy si přivezl s sebou zkumavky a bude ty analýzy dál provádět tady?" zeptal jsem se se zájmem.
Zase se na mě časopisecky usmál, ale nechal mluvit Patricii, která – přestože musela být po té cestě unavená – byla celou věcí nadšená a oči jí jenom zářily.

„Billy, nebo vlastně jeho univerzita, má kontakty, které ho dokáží dostat přímo do Baltimore, takže by ten výzkum mohl provádět tam.“
„Aha… no to je skvělý nápad. Nepochybuji o tom, že se Billovi bude v Baltimore líbit.“
„Vy v Baltimore definitivně končíte?“
„Já? Já definitivně končím. Letí mi to za chvilku. Jen jsem vás chtěl ještě aspoň vidět.“
„Kdy se vrátíte?“
„Ještě nevím… Nevím, jestli vůbec. Chtěl jsem vám poděkovat. Za všechno, za všechny ty úkoly, které jste mi pomohla vyřešit.“
„To nestálo za řeč,“ rozesmála se a zase vypadala jako to správné sluníčko, které se právě začínalo objevovat za prosklenou stěnou letištního terminálu.
„Já děkuji vám. Moc jste mi pomohl. Nebyla to vyhozená investice. Bude to bomba.“
„V to doufám,“ řekl jsem a podal jí ruku.
Stiskla ji. Pak mě políbila na tvář. Políbila mě tak, že se koutky svých rtů dotkla těch mých. Voněla tropickými orchidejemi.
168.
Seděl jsem v letadle a deset tisíc metrů pod sebou měl Atlantik. Přemýšlel jsem, kam si nechám poslat těch sedm milionů dolarů, které bych měl mít na svém baltimorském účtu. A taky jsem přemýšlel, kde Billy asi zrovna bude, až Garimaldi iniciuje rozbušku ve svém hlubinném granátu. Doufal jsem, že dost daleko od Patricie.

říjen – prosinec 2005

http://www.brokilon.cz
* Kompletní databáze knih nakladatelství Brokilon.
* Pravidelně aktualizovaná sekce „Ediční plán“.
* Ukázky z připravovaných i vydaných knih.
* Objednávky bez nutnosti registrace.
* Při objednávce z našeho webu zajímavé slevy!

Nakladatelství Brokilon vydává knihy těchto autorů: Bill Baldwin, Glen Ch. Cook, Juraj Červenák, Jack deCraft, Dušan D. Fabian, Robert A. Heinlein, Petr Heteša, Tanya Huffová, Aleksandra Januszová, Thorleif Larssen, Petra Neomillnerová, Jaroslav A. Polák, Mike Resnick, John Ringo a Vladimír Šlechta. O dalších autorech se usilovně jedná…

Petr Heteša
NEVERMORE BALTIMORE
Redakce Robert Pilch.
Obálka Marek Okoń, grafická úprava Lukáš Tuma.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství Robert Pilch – BROKILON,
Nuselská 1418/51, 140 00 Praha 4
roku 2010 jako svou 38. publikaci.
http://www.brokilon.cz brokilon@brokilon.cz
Tisk Marten, s.r.o.
Cena 328,– Kč
ISBN 978-80-86309-37-8

Copyright (c) 2010 by Petr Heteša
Cover (c) 2010 by Marek Okoń
For Czech Edition (c) 2010 by Robert Pilch – Brokilon
ISBN 978-80-86309-37-8

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Petr Heteša v nakladatelství Brokilon
Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Luštitel *
* připravujeme http://www.brokilon.cz brokilon@brokilon.cz